

Giới thiệu Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới

Truyện Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới của tác giả Hắc Tiểu Ma thuộc thể loại tiên hiệp, huyền ảo, dị năng, dị giới, khoa huyền, xuyên không.

Trần Thanh Vũ là thanh niên trẻ người Việt mang theo hệ thống trong người xuyên qua thế giới tu chân. Ở nơi đó hắn đã xây dựng một quang minh giáo đình nhằm tạo phúc cho sinh linh.

Truyện đan xen những cung bậc cảm xúc khác nhau, nhân vật chính từ một người vô danh dần dần bước đến con đường đại đạo vô thượng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sơ lâm Tu Chân Thế Giới

Trong một không gian tối tăm, không có một âm thanh, chỉ có sự yên tĩnh đến cực hạn, đáng lẽ trong một nơi như vậy sẽ không có một sinh vật nào tồn tại, nhưng chính giữa của nơi đây có một người thanh niên đang nằm, hai con mắt của hắn ta nhắm chặt như đang bất tỉnh.

Hắn ta cao khoảng 1m8, có mái tóc màu đen, khuôn mặt bình thường, nếu thả hắn ta vào nơi đông người thì có lẽ người sẽ không bao giờ thấy hắn ta vì hắn quá bình thường. Cơ thể của hắn hiện lên những đường cong lực lượng, cơ bắp mạnh khỏe, cơ bụng sáu múi, chắc là hắn đã chăm chỉ luyện tập cho cơ thể mình để bù lại cho khuôn mặt tầm thường.

Đôi mắt của Trần Thanh Vũ khẽ động, từ từ mở ra, đó là một đôi con mắt đen nhánh, thâm thúy nhưng mang theo tinh mang của trí tuệ, lác lác cái đầu đau đớn của mình khi tỉnh dậy, Thanh Vũ từ từ đứng lên đánh giá tình hình xung quanh.

Đập vào mắt Thanh Vũ là một vùng không gian đen kịt, trong đầu hắn tự hỏi.

“Đây là đâu? Chẳng lẽ ta lại bị bắt cóc hay sao?”

“Không phải, không gian nơi đây tựa hồ không có giới hạn, không có một nơi trên Trái Đất nào tồn tại một nơi như vậy!”

Thanh Vũ hứng thú quan sát xung quanh, đối với hắn những điều thần bí hay những sự việc lạ đwYAI4ny bí ẩn đều có một lực hấp dẫn, mặc dù hắn không biết mình đang ở nơi đâu nhưng không thể cản trở sở thích nhỏ bé này.

Thanh Vũ dậm mạnh chân vào cái nền cho là mặt đất đen kịt, nhưng khi chân hắn va chạm vào không phát ra âm thanh nào cả, mặt đất truyền đến Thanh Vũ cảm giác vô cùng cứng cáp.

“Kiểm tra tình trạng của kí chủ hoàn tất.”

“Tình trạng thân thể bình thường, tình trạng tinh thần bình thường.”

“Có thể tiến hành dung hợp.”

“Kí chủ phải chăng dung hợp hệ thống?”

Lúc Thanh Vũ đang lay hoay, đột nhiên trong vùng không gian này vang lên tiếng nói băng lãnh như máy móc, Thanh Vũ giật mình tìm nơi phát ra thanh âm nhưng không thấy, nó tựa hồ đến từ mọi nơi.

“Người là ai?”

“Ta là trí năng của Hệ Thống.”

Đáp lại Thanh Vũ lại là một thanh âm băng lãnh.

“Trí năng? Vậy hệ thống là gì?”

Thanh âm của Thanh Vũ mang theo hiếu kì, hỏi.

“Kí chủ quyền hạn không đủ!”

“Kí chủ phải chăng dung hợp hệ thống?”

Thanh âm bằng lãnh không mang theo một chút cảm xúc của Trí Năng lại vang lên.

“Nếu ta nói không thì sao?”

Thanh Vũ đáp.

“Đã nhận được tín hiệu từ chối từ kí chủ.”

“Hệ Thống không chấp nhận tín hiệu nào ngoài tín hiệu chấp nhận dung hợp Hệ Thống.”

“Hệ Thống bắt đầu dung hợp!..”

Nghe được một loạt âm thanh, Thanh Vũ tròn tròn con mắt, ngơ ngác không chấp nhận từ chối còn hỏi làm gì? Muốn làm tức chết ta hay sao? Đó là những suy nghĩ cuối cùng trước khi chìm vào bóng tối của Thanh Vũ, con mắt hắn ta thấy một vệt ánh sáng màu trắng bắn thẳng vào đầu hắn.

“Dung hợp tiến độ 1%.”

“Dung hợp tiến độ 2%.”

“Dung hợp tiến độ 3%.”

...

“Dung hợp tiến độ 100%.”

“Hệ Thống dung hợp hoàn tất, giải tỏa trạng thái ngủ say của kí chủ.”

Thanh Vũ đang làm một giấc mơ, hắn mơ rằng hắn được trúng số vài trăm tỷ, mang theo tâm trạng hưng phấn, hắn mang theo tờ vé số đi lãnh tiền, lúc lên lãnh thưởng đột nhiên cơ thể hắn bị một dòng điện chạy qua làm hắn run đơ, tất cả hình ảnh đột nhiên bị xé ra, đập vào mắt hắn là một không gian quen thuộc toàn màu đen.

“Cái abcd.” Với định lực của Thanh Vũ, hắn cũng nhận không được mắng to, hắn định thần lại mới nhớ ra một màn mình bị cưỡng bức dung hợp, đang định nói thì âm thanh của Hệ Thống lại vang lên.

“Dung hợp hoàn tất.”

“Kí chủ có quyền hỏi những câu hỏi bằng với quyền hạn của mình.”

“Sau khi hỏi xong sẽ tiến hành dịch chuyển kí chủ.”

“Hệ Thống ngơ ngác rốt cuộc là thứ gì?”

“Hệ Thống Giáo Đình siêu cấp vô địch sẽ hỗ trợ kí chủ tạo ra một siêu cấp Giáo Đình làm cho vạn giới kính ngưỡng.”

“Giáo Đình? Đừng nói ngơ ngác muốn cho ta làm cái gì đó xây dựng Giáo Phái?”

“Đúng vậy, hệ thống sẽ là một trợ đắc lực giúp kí chủ xây dựng một Giáo Phái để giáo hóa vạn dân.”

Thanh Vũ nghe xong đáp án chắc chắn của Hệ Thống, máu huyết nhận không được sôi trào lên, hắn nghĩ đến mình đứng trên một ngọn núi, bên dưới là hàng triệu đệ tử đang nghe mình giảng đạo, thật là phong quang vô hạn.

“Mời kí chủ đặt tên cho Giáo Đình.”

Thanh Vũ suy nghĩ hồi lâu, mới làm ra quyết định.

“Gọi là Quang Minh Giáo Đình đi!”

“Đặt tên thành công, tiến hành dịch chuyển.”

Thanh Vũ nhìn thấy không gian xung quanh mình rung động, chỉ trong nháy mắt hắn đã bị dịch chuyển đến một nơi khác, trước mặt hắn là một khu rừng xanh tươi, phía xa sau lưng của Thanh Vũ là một ngôi làng nhỏ.

“Gói quà tân thủ đã phân phát, kí chủ có hay không nhận?”

“Nhận sao không? Đồ chùa a.”

Thanh Vũ hưng phấn nói.

“Gói quà đã mở, chúc mừng kí chủ nhận được danh hiệu Sơ Cấp Giáo Hoàng, Giáo Điều một quyển, Giáo Phái tu luyện một bộ, một bộ tân thủ giáo phục, tu luyện ẩn kí một cái.”

Thanh Vũ vui mừng nhìn xem công dụng của các đồ vật, đầu tiên trong tay hắn hiện ra một bộ giáo phục, mang theo màu trắng tinh khiết và một cái cà vạt đen, nhìn rất là lịch lãm nhưng không thiếu phần trang nghiêm.

“Cái này là bộ đồ vest a? Sao nó thành giáo phục rồi?”

“Giáo phục dựa theo mẫu đồ mà kí chủ cho là sang trọng mà thiết kế, kí chủ có thể đổi sang mẫu khác nhưng phải tiêu hao điểm tín ngưỡng.”

“Được rồi ta thấy bộ này cũng đẹp trai, ta nhận.”

Thanh Vũ tiện tay mặc vào bộ đồ, một cảm giác ấm áp tràn ra toàn thân bảo vệ hắn khỏi khí lạnh của mùa đông.

“Thật là dễ chịu, này ngoài cái tác dụng này thì nó có tác dụng nào nữa không hả Hệ Thống?”

“Thật xin lỗi, bộ đồ tân thủ chỉ có bấy nhiêu tác dụng, nếu muốn có nhiều tính năng hơn xin mời bỏ điểm tín ngưỡng ra mua!”

Thanh âm của Hệ Thống vô tình trả lời Thanh Vũ, biết được cái Hệ Thống này keo kiệt, Thanh Vũ cũng hết cách, trên tay hắn ta hiện ra một quyển sách, trang bìa màu vàng trang nghiêm và truyền ra cảm giác ấm áp như người xem đang trong vòng tay của mẹ.

“Tác dụng của quyển Giáo Điều này là gì a Hệ Thống?”

“Giáo điều chính là luật lệ của Quang Minh giáo đình, kí chủ có thể tạo ra luật lệ bằng cách suy nghĩ về điều đó, nó sẽ được tự động ghi lại trên Giáo Điều.”

Thanh Vũ nghe được giải thích, hắn nghĩ đến các điều tốt đẹp của Tôn Giáo trên Trái Đất, hắn dựa theo đó ghi chép lại toàn bộ, cái gì hành thiện tích đức, cái gì phải biết yêu thương thiên nhiên, kính trên nhường dưới... đều được hắn ghi lại.

Sau vài chục phút, Thanh Vũ mới làm xong tất cả, hắn thở ra một hơi, trên tay hắn lại hiện ra một quyển sách màu trắng, bên trong là chi chít chữ, nó ghi lại cách tu luyện của Quang Minh giáo đình, Thanh Vũ vừa đọc, đột nhiên một tia sáng từ quyển sách bắn thẳng vào đầu hắn, chỉ trong nháy mắt đầu hắn có thêm nhiều tri thức.

Thanh Vũ thở ra một hơi nói ra.

“Thật là cao thâm, dựa theo quyển sách này ghi lại, nếu tu luyện nó thì sẽ tu luyện ra quang minh linh lực, quang minh linh lực không những gia tăng sát thương đối với ác ma hay quỷ dữ mà nó còn có thể trị thương.”

Thanh Vũ khám phục không thôi, trong quyển sách cũng đã ghi lại, trên đại lục này tu luyện chia ra nhiều cấp bậc cũng chia ra nhiều tạo hóa, mỗi một môn công pháp khác nhau đều tu luyện ra những linh lực khác nhau, như công pháp hệ hỏa sẽ tu luyện ra hệ hỏa linh lực, hệ phong sẽ tu luyện ra hệ phong linh lực, trong các linh lực còn chia nhiều cấp bậc từ một đến mười, cấp mười linh lực thì chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chỉ có siêu cấp yêu nghiệt mới có thể tu luyện ra.

Một người thể chất bình thường chỉ có thể tu luyện ra linh lực từ cấp một đến cấp 4, còn cấp 5 trở lên đều rất khó để mà tu luyện, nếu muốn thành công cao cần phải có những thiên tài địa bảo quý hiếm để hỗ trợ.

Thanh Vũ nhìn thấy một đạo linh quang trên tay mình, tỏa ra ánh sáng màu trắng tinh khôi thật lộng lẫy, trong đầu hắn cũng đã hiện ra tin tức về nó, đây là một đạo tu luyện ẩn kí chỉ có một sinh vật tự mình cam chịu để lại trước khi chết mới xuất hiện, nó có khả năng tăng cao cảnh giới của người sử dụng. Trong tay Thanh Vũ là một đạo Trúc Cơ quang minh ẩn ký, hắn dựa theo công pháp bắt đầu vận chuyển.

Trong người hắn tỏa ra một lực hút tác động vào ẩn kí, dựa theo đường đi đã biết trước hắn từ từ dẫn động linh lực trong ẩn ký đi qua thân thể hắn tắm bổ khắp cơ thể. Trong cơ thể hắn tỏa ra ánh sáng màu trắng, những tia linh lực từ từ được ngưng tụ chạy dọc khắp cơ thể, chỉ sau vài phút cái ẩn ký cũng đã tan biến, Thanh Vũ thở ra một hơi.

“Một cái ẩn ký Trúc Cơ kỳ chỉ để ta tăng đến Luyện Khí tầng mười và tạo ra Quang Minh Linh Lực cấp 5, thật là không sai, đây còn phải cảm ơn Quyển sách tu luyện Hệ Thống cho.”

Thanh âm của Thanh Vũ mang theo vui vẻ, cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể, ở một thế giới xa lạ thì có thực lực bảo vệ mình mới là trên nhất. Thanh Vũ tâm niệm vừa động, một bảng thông tin hiện ra trước mắt hắn.

Kí chủ: Trần Thanh Vũ

Tuổi: 20

Thông tin: Là người tạo ra Quang Minh giáo đình.

Chức vụ: Giáo Hoàng

Danh hiệu: Sơ cấp giáo hoàng (tăng tốc độ tu luyện cho sinh vật tín ngưỡng Quang Minh giáo đình 10%, người gia nhập vào Giáo Đình tăng 15%)

Cảnh giới: Luyện Khí kỳ tăng mười

Kỹ năng: Thanh tẩy, hồi phục, thánh quang phổ chiếu, thánh quang bảo vệ.

Thanh tẩy: Khi sử dụng có thể trừ khử những đồ vật tà ma.

Hồi phục: Khi sử dụng có thể hồi phục vết thương cho đối tượng được sử dụng.

Thanh quang phổ chiếu: Triệu hồi một đạo thánh quang tấn công kẻ thù, lực sát thương đối với tà ma gấp đôi.

Thánh quang bảo vệ: Khi sử dụng có thể tạo ra một vòng phòng hộ bằng thánh quang, bảo vệ mọi người trong phạm vi mười mét tùy theo mức độ sử dụng linh lực.

Điểm tín ngưỡng cố định: 0

Điểm tín ngưỡng còn lại: 0

Điểm tín ngưỡng sẽ gia tăng một khi một sinh vật có trí không bất kỳ tín ngưỡng Quang Minh Giáo Đình, mỗi ngày sẽ gia tăng một tùy theo cấp độ của sinh vật.

Điểm tín ngưỡng cố định đạt đến một mốc nào đó có thể giải khai Danh hiệu, điểm tín ngưỡng còn có thể sử dụng để mua vật phẩm trong Hệ Thống

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hãy để Thánh Quang chiếu rọi cái Ngôi Làng này!

“Kí chủ nhận được nhiệm vụ mới, mời xem xét.”

Đang lúc Thanh Vũ nhìn thông tin của mình, thanh âm của Hệ Thống chợt vang lên. Thanh Vũ tâm niệm vừa động, trước mặt hắn hiện ra một cái bảng, trên đó viết:

Nhiệm vụ: Phát dương quang đại

Thông tin: Là một Giáo Đình thì cần phải có tín đồ, thân là Giáo Hoàng ngươi hãy đem Quang Minh Giáo Đình đến với chúng sinh đi.

Yêu cầu: Thu nạp 500 tín đồ và ban chức vụ cho một tín đồ thăng cấp thành tín sứ.

Phần thưởng: Một bộ công pháp tu luyện thành Thánh Kỵ Sĩ.

“Thánh Kỵ Sĩ là thứ gì vậy Hệ Thống?”

“Thánh Kỵ Sĩ chính là một hệ thống tu luyện khác của Giáo Đình, thân thể cùng linh lực đồng tu.”

“Thì ra là vậy.” Thanh Vũ gật đầu như đã hiểu.

Tầm mắt của hắn nhìn về phía sau, đằng xa là một ngôi làng, được xây với phong cách cổ xưa nhưng không kém phần đẹp mắt, các ngôi nhà được lợp bằng mái ngói màu đỏ, sắp xếp chỉnh tề như được quy hoạch rõ ràng.

Thanh Vũ bắt đầu di chuyển về phía nó, hắn cách ngôi làng cũng không xa, chừng vài phút đã tới, Thanh Vũ đứng trước cánh cổng làm bằng đá của ngôi làng, xung quanh nó được bao bọc bởi một lớp tường thành đầy rêu và phát ra khí tức cổ xưa, tường thành cao chừng 3 mét.

Theo Thanh Vũ quan sát, đây là một ngôi làng nhỏ vì người đến người đi cũng không nhiều, Thanh Vũ bước chân vào ngôi làng, đi dọc theo con đường đá, mọi người khi thấy hắn đều hiếu kì nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét rồi quay đầu đi.

“Hừ! Lại là một tên công tử nhà nào ra ngoài đi chơi đây, còn không đem theo tùy tùng, muốn chết!” Một tên thanh niên thấy Thanh Vũ ăn mặc khác thường nhưng bộ đồ được làm từ vải thượng hạng đẹp đẽ, hắn đoán rằng Thanh Vũ là một con nhà giàu nào đấy đi du ngoạn.

“Xuyt, nhỏ một chút ngươi muốn bị treo cổ sao? Những công tử ca đó một lời đều có thể xử tử ngươi đấy!” Bên cạnh có một tên đồng bạn vội vàng che miệng hắn nói nhỏ.

Với cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng 10, Thanh Vũ sao có thể không nghe được vào tai? Nhưng hắn cũng không chấp nhặt với họ làm gì, ở đâu cũng vậy, mâu thuẫn là không thể không tồn tại.

“Cứu người, mau cứu người!”

Đột nhiên có một thanh âm của to lớn vang ra làm náo loạn cả Ngôi Làng, mọi người nhanh chóng nhìn lại, ở ngoài cổng có vài tên thanh niên đang vội vã chạy vào Làng, tên cầm đầu đang công một thiếu niên trên lưng, thiếu niên có mái tóc màu lam, hai mắt nhắm chặt, trên mặt run rẩy, đôi môi có màu xanh ảm hiện.

“Y sư, mau tìm Y sư, Diêu Hạo bị trúng độc rồi.”

Tên cầm đầu trên mặt mang theo vẻ lo lắng, rống to với mọi người xung quanh, nghe được như vậy trong đám người nhanh chóng có người đi thông báo cho Y Sư.

Chỉ trong vài phút, tên cầm đầu gọi là Nguyễn Nam trên đường cổng Diêu Hạo nhìn thấy một người phụ nữ trung niên cùng vài tên thiếu nữ đang nhanh chóng chạy về phía mình, hắn biết đó chính là một Y Sư.

“Nguyễn Thanh tỷ tỷ cứu mạng a, Diêu Hạo vì hái Xích Diễm thảo không để ý bị một con rắn độc cắn bị thương.”

“Được rồi, bình tĩnh nào để ta xem hắn.”

Người phụ nữ trung niên tên Nguyễn Thanh mặc dù gấp rút, nhưng vẫn không mất bình tĩnh, bằng nhiều năm kinh nghiệm, Nguyễn Thanh kiểm tra thân thể của Diêu Hạo rồi nói ra:

“Hắn bị độc của Bích Hỏa Xà, đây là một loại rắn độc thường xuyên tìm thấy gần Xích Diễm thảo, tên Diêu Hạo này cũng quá bất cẩn đi.”

Nguyễn Thanh mặc dù phàn nàn nhưng đôi tay vẫn không dừng lại, bằng vài cái kim châm của mình, Nguyễn Thanh đã bức ra một lượng lớn máu đen.

“Độc tính của Diêu Hạo đã thấm vào trong người, cần có một cánh hoa của Hoa Mẫu Đơn màu lam để giải đi độc tính của Bích Hỏa Xà. Còn chờ gì nữa mau đi lấy Hoa Mẫu Đơn màu lam lại đây.”

Nguyễn Thanh liếc một tên thiếu niên đi cùng, tên kia vội vàng chạy đi lấy. Vài phút sau, tên thiếu niên thở hồng hển chạy đến, nói với giọng lo lắng:

“Chúng ta không còn Hoa Mẫu Đơn màu lam a.”

“Vậy thì mau đi tìm!”

Nguyễn Nam nghe được như vậy, tức giận nói ra.

“Nhưng mùa này không còn Hoa Mẫu Đơn màu lam nữa.”

Tên thanh niên kia đáp lại.

Nghe được như vậy, Nguyễn Nam cùng với hai tên thiếu niên khác là Lê Tấn và Lê Anh không khỏi trầm mặc, Nguyễn Thanh cũng thờ dãi.

“Có lẽ đây là kiếp số a.”

“Mau đi cứu muội muội của ta.”

Diêu Hạo vừa tỉnh dậy, giọng nói yếu ớt vang ra, tay của hắn đang nắm chặt một cây Xích Diễm Thảo giờ lên cao. Xích Diễm Thảo là một loài cây quý hiếm trong rừng, có tác dụng giải trừ hàn độc, muội muội của hắn đột nhiên bệnh nặng được Nguyễn Thanh chẩn đoán bệnh cần phải có Xích Diễm Thảo để cứu trị, hắn cùng vài tên bạn thân mạo hiểm vào rừng vì tìm thuốc, không ngờ tìm được rồi nhưng ngay cả mạng sống của mình cũng góp vào.

Diêu Hạo nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, hắn đã biết được tình trạng của mình không thể cứu chữa, cho nên hắn dùng hết sức lực của mình hỏi thúc mọi người đi cứu muội muội của hắn.

“Huynh đệ, người phải cố gắng lên, nhất định là sẽ có cách cứu người.”

Nguyễn Nam an ủi.

“Đừng vậy, Diêu Hạo, người đừng từ bỏ hi vọng.” Lê Tấn và Lê Anh cũng tiến lên an ủi.

“Ta biết được mình sẽ không qua khỏi, xin mọi người hãy chăm sóc cho muội muội ta, Diêu Hạo cầu xin mọi người.”

Giọng nói của Diêu Hạo run rẩy, Nguyễn Thanh cùng vài cô thiếu nữ đi cùng cũng rom róm nước mắt, lệ tràn khóe mi, Lê Tấn, Lê Anh và Nguyễn Nam quay đầu đi không nỡ nhìn thấy huynh đệ của mình chết đi.

“Ai nói người không qua khỏi a? Có ta ở đây thì người đừng mong mà chết đi!”

Đột nhiên có một thanh âm vang lên, mọi người nhìn lại thì thấy đó là một thanh niên quần áo đẹp đẽ, gương mặt bình thường, thân thể cao to và bước chân đi rất là trầm ổn, trên mặt hắn mang theo vẻ ôn hòa, xung quanh hiện ra tí tí bạch quang của linh lực, mọi người cảm thấy có một sự trang nghiêm thần thánh mà hắn tỏa ra.

“Ngươi là ai?”

Nguyễn Nam không nhịn được hỏi.

“Ta là ai? Ta tên là Thanh Vũ, một người thay mặt cho Quang Minh Chi Thần hành tẩu thể gian, đem cho chúng sinh ánh sáng của sự hạnh phúc.”

Thanh Vũ khuôn mặt hiền lành, giọng nói của hắn mang cho người khác cảm giác ấm áp, nhất là những tia bạch quang từ hắn phát ra làm cho mọi người cảm thấy sức sống tràn trề, Diêu Hạo cũng không nhịn được nhìn nhiều Thanh Vũ một chút.

Thanh Vũ âm thầm khen chính mình, hắn cảm thấy một chiêu diễn này rất là cao tay, cứu người giữa lúc hiểm nguy, đưa khoai lang nóng giữa ngày tuyết rơi, thuận tiện có cơ hội phát dương quang đại Quang Minh Giáo Đình, mặc dù hắn không ngờ làm bầu không khí bị thương này bị phá vỡ nhưng cứu người thì phải nhanh. Dù gì đi nữa, bắt Thanh Vũ trợ mắt nhìn một sinh mạng chết đi mà hắn có thể cứu được là không thể nào.

“Ngươi muốn làm gì?”

Lê Tấn đứng ra cản đường Thanh Vũ.

“Ta là người đại diện cho Quang Minh Chi Thần, đi ngang qua nơi này tình cờ thấy được chuyện này, tất nhiên ta phải ra tay cứu trợ.”

Nụ cười trên môi Thanh Vũ vẫn không tắt, đáp trả với giọng nói từ tốn nhỏ nhẹ. Mọi người xung quanh không khỏi ngẩng người một chút, nhất là khí tràng từ Thanh Vũ tỏa ra cảm giác ấm áp và thân thiện giống như vòng tay của người mẹ. Lê Tấn không khỏi nhường đường cho Thanh Vũ.

Thanh Vũ đi đến trước mặt Diêu Hạo, cảm nhận được sinh mạng chi hỏa của Diêu Hạo rất là yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt, Thanh Vũ vội vàng nói ra:

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thể gian!”

Giọng nói mang theo Quang Minh Linh Lực từ miệng Thanh Vũ vang ra, một cột sáng ở trên trời không biết từ đâu xuất hiện bắn thẳng vào người Diêu Hạo. Diêu Hạo cảm thấy mình đang trong một vòng tay ấm áp mà hắn chưa bao giờ được trải nghiệm từ khi cha mẹ hắn qua đời, hắn và muội muội đã nương tựa lẫn nhau, bất tri bất giác giọt nước mắt từ trên đôi mắt hắn đã chảy xuống. Diêu Hạo cảm nhận được cơ thể mình đã hồi phục.

Trong sự ngạc nhiên của mọi người, Diêu Hạo gạt đi giọt nước mắt, đôi chân hắn khụy xuống muốn quỳ gồi trước Thanh Vũ.

“Cảm ơn ân nhân đã cứu ta.”

Nhưng đầu gối hắn chưa kịp chạm đất đã bị một luồng bạch quang cản lại từ từ nâng lên.

“Không nên cảm ơn ta, ngươi cần cảm ơn Quang Minh Chi Thần, chính Quang Minh Chi Thần đã ban cho ta sức mạnh này.”

“Nguyễn Thánh Quang chiếu rọi thể gian.”

Gương mặt Thanh Vũ hiện lên vẻ chân thành, kết hợp với những tia nắng hòa cùng linh lực của hắn tỏa ra xung quanh, mọi người cảm thấy Thanh Vũ rất là thần thánh. Lại vài tia sáng bắn xuống vào cơ thể của mọi người, cảm giác mệt nhọc đều bị xua tan, mọi người xung quanh cũng chìm vào cảm giác thân thương ấy.

“Đây là sức mạnh gì? Thật là thần kỳ.”

Nguyễn Thanh đương nhiên biết người tu luyện tồn tại, trong ấn tượng của Nguyễn Thanh thì người tu luyện luôn luôn mang theo vẻ cao cao tại thượng, khinh thường phàm nhân, nhưng Thanh Vũ thì khác, khí tức hắn tỏa ra tựa hồ là ấm áp như vậy, gần gũi như vậy, trong nháy mắt này độ thân thiện của Nguyễn Thanh đối với Thanh Vũ cũng đã nâng cao rất nhiều.

“Cảm ơn ngài đã cứu bạn của ta, xin nhận chúng ta một cái cúi đầu.”

Nguyễn Nam cùng Lê Tấn và Lê Anh nhanh chóng cúi đầu, Thanh Vũ thân nhiên tiếp nhận, đây là một loại cảm ơn nếu người không nhận thì người khác sẽ xem người khinh thường họ, nhưng nếu người khác quỳ trước hắn thì hắn sẽ không bao giờ tiếp nhận.

“Thanh Vũ đại nhân, cho ta hỏi một câu chắc chắn.”

Lúc này, Diêu Hạo đi đến trước mặt Thanh Vũ, một tay không cầm đồ vật gì của hắn nắm chặt, đôi mắt giống như đang tìm kiếm một câu trả lời thật sự.

“Đừng gọi ta là đại nhân, nếu được thì hãy gọi ta là Thanh Vũ ca ca. Ngươi có gì cứ hỏi đi.”

Thanh Vũ thân nhiên trả lời.

“Vậy thì, Thanh Vũ ca ca, liệu Quang Minh Chi Thần có tồn tại không?”

“Quang Minh Chi Thần tồn tại hay không tồn tại đều do một ý niệm của ngươi, nếu trong lòng ngươi tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần vậy thì Quang Minh Chi Thần chính là tồn tại, Quang Minh Chi Thần sẽ ban phước cho ngươi, nếu trong lòng ngươi không tín ngưỡng thì Quang Minh Chi Thần sẽ không tồn tại.”

Thanh Vũ nhàn nhạt trả lời, kết hợp với đôi mắt thâm thúy và những tia sáng màu trắng xung quanh hắn, hắn giống như là đang nói một điều gì rất thiêng liêng vậy.

Diêu Hạo nghe được Thanh Vũ nói, hai con mắt hắn mãnh liệt lóe lên, trong đầu bỗng nhiên thanh minh trong sáng, tựa hồ thế giới này bỗng nhiên tươi đẹp hơn. Hắn nghĩ đến sức mạnh giống như thần thánh mà lại thân thiện vừa cảm nhận được, trong lòng bắt đầu suy nghĩ về Quang Minh Chi Thần, cuối cùng hai mắt hắn nhắm chặt lại, trong miệng lẩm bẩm.

“Nguyện Thánh Quang chiếu rọi thế gian.”

Lời nói của hắn vừa kết thúc, bỗng nhiên bầu trời truyền đến tiếng động nhỏ, một đạo ánh sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống hắn trong vài giây rồi biến mất. Trước bao nhiêu con mắt ngạc nhiên của mọi người, Diêu Hạo từ từ mở mắt ra, trong con ngươi thanh minh kết hợp với ánh sáng chưa kịp tiêu tan hết, hắn tựa hồ giống như là thoát thai hoán cốt.

“Ngươi hiểu rồi chứ?”

Âm thanh của Thanh Vũ nhàn nhạt truyền đến, Diêu Hạo gật đầu.

“Tồn tại hay không tồn tại đều không quan trọng, chỉ cần trong lòng chúng ta kính ngưỡng Quang Minh Chi Thần.”

Diêu Hạo nói với giọng cứng cỏi, hắn cảm nhận được cơ thể của mình dồi dào sức sống, những ý niệm không tốt đều bị xua tan đi, và hắn có thể nhìn thấy một bảng thông tin trước mặt mình.

Diêu Hạo

Tuổi tác: 17

Chức vụ: Tín Sứ của Quang Minh Giáo Đình.

Cảnh giới: Luyện Khí tầng một.

Điểm cống hiến: 1

...

Diêu Hạo quan sát mọi người không thể thấy được bảng thông tin này, nhưng hắn có thể, đây chỉ có thể là sức mạnh của Thần.

Thanh Vũ cũng biết được việc làm của Diêu Hạo, trong đầu hắn hỏi Hệ Thống:

“Đây là chuyện gì xảy ra vậy Hệ Thống?”

“Kí chủ đừng lo lắng, mỗi một Tín Đồ khi trở thành Tín Sứ đều sẽ nhận được Thánh Quang ban phước gia tăng Thiên Phú một bậc, sức sống hồi phục và cũng có thể kiểm tra xem Trạng Thái của mình, điểm cống hiến của Tín Sứ sẽ bằng một phần mười điểm tín ngưỡng mà Tín Sứ đó cung cấp cho Kí Chủ.”

“Điểm cống hiến cũng có thể sử dụng để mua vật phẩm trong cửa hàng của Hệ Thống, tất nhiên nó sẽ giới hạn bằng trong cảnh giới của Tín Sứ trở xuống.”

“Thì ra là vậy, thật là thuận tiện, chỉ những Tín Sứ mới có thể xem xét và người ngoài không thể xem được thì bí mật này sẽ không bị tiết lộ. À mà Tín Sứ cũng có thể phản bội Giáo Đình hay không Hệ Thống?”

“Tín Sứ trên căn bản là không thể phản bội Quang Minh Giáo Đình vì độ trung thành của Tín Sứ đều đạt đến 75 trở lên, trừ khi Quang Minh Giáo Đình làm những việc tổn hại hay cùng hung cực ác lên Tín Sứ thì Tín Sứ mới phản bội.”

“Độ trung thành đạt đến 75 trở lên? Tên Diêu Hạo này cũng thật là, nhảy một phát vượt qua Tín Đồ trở thành Tín Sứ luôn.”

Trong lòng Thanh Vũ cười khê.

Mọi người xung quanh nghe được cuộc đối thoại của Thanh Vũ và Diêu Hạo, trong lòng cũng muốn thử, dù sao thì cảnh tượng khi nãy quá thần kỳ, mặc dù họ biết sự tồn tại của Tu Sĩ nhưng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến, nghĩ đến đây mọi người trong lòng bắt đầu nghĩ về Quang Minh Chi Thần.

“Aaaa, khó quá tại sao ta không cảm ứng được gì hết vậy?”

Sau một vài phút, có tiếng chân nện vang lên, đó là Nguyễn Nam, khuôn mặt của hắn hiện lên vẻ khó khăn và khổ sở.

“Này Diêu Hạo, ngươi cảm nhận được sự tồn tại của Quang Minh Chi Thần bằng cách nào vậy?”

Nguyễn Nam quay sang Diêu Hạo hỏi, mọi người xung quanh cũng không nhịn được đưa đôi tai lên lắng nghe.

“Quang Minh đại diện cho sự sống cho sự thánh khiết, cũng là thứ ban cho thế gian sự sống.”

Diêu Hạo nhàn nhạt trả lời, nói đến đây hắn ta nhìn bầu trời rồi tiếp tục.

“Trong lòng ta, Quang Minh Chi Thần chính là Mặt Trời cho nên ta nghĩ đến một vầng Mặt Trời trong tâm và ánh sáng của vầng Mặt Trời ấy bỗng nhiên chiếu rọi toàn thân ta.”

Mọi người nghe được Diêu Hạo nói như vậy, nhao nhao gật đầu, nhiều người bắt đầu tưởng tượng trong tim họ tồn tại một vầng Mặt Trời và kính ngưỡng nó. Sau một vài giây, tiếng kinh hô truyền ra, ánh sáng đột nhiên từ trong thân thể của Nguyễn Nam tỏa ra, sau đó Nguyễn Nam mở mắt khó hiểu nhìn về Diêu Hạo.

“Trong lòng ta xuất hiện một vầng Mặt Trời nhưng nó chỉ có ánh sáng mờ không như ngươi nói là nó chiếu sáng cả thân thể.”

“Đó là vì ngươi chưa thành tâm kính ngưỡng Quang Minh Chi Thần, ngươi kính ngưỡng người vì lợi ích cá nhân cho nên chỉ nhận được sự cảm thông từ Quang Minh Chi Thần.”

“Cái ngươi cần là dựa theo cảm giác chân thật của mình mà tiến lên, thâm nhập sâu vào đó, tự nhiên tất cả sẽ mây trôi nước chảy, Quang Minh Chi Thần sẽ ban phước cho ngươi.”

“Đúng vậy, như Diêu Hạo đã nói, Quang Minh Chi Thần sẽ không vì ngươi tham lam sức mạnh của ngài mà sẽ trừng phạt ngươi, Quang Minh Chi Thần bao dung tất cả, giống như vầng Mặt Trời không biết mỗi ngày đêm luân chuyển mà chiếu sáng Thế Gian, mang đến sự sống cho chúng sinh, cái các ngươi cần là thành tâm kính ngưỡng.”

Thanh Vũ tiếp lời của Diêu Hạo. Trong lòng Thanh Vũ âm thầm khinh bỉ mình, cái vai diễn này hắn diễn quá đạt đi, tại sao hồi đó hắn không đi làm diễn viên nhỉ? Nhưng những lời Thanh Vũ và Diêu Hạo nói thật sự đã đánh động mọi người, mọi người tỉnh ngộ, lúc đầu họ kính ngưỡng Quang Minh Chi Thần vì muốn đạt được sức mạnh nhưng bây giờ họ đã kính ngưỡng thật sự. Chỉ trong chốc lát, vài chục cột sáng từ trên trời giáng xuống trong đó có cả Nguyễn Thanh, Nguyễn Nam và Lê Tân cùng Lê Anh, thấy như vậy Thanh Vũ vội vàng kiểm tra.

Quang Minh Giáo Đình

Giáo Hoàng: Trần Thanh Vũ

Giáo Chủ: 0

Thánh Kỵ Sĩ: 0

Thánh Pháp Sư: 0

Tín Sứ: 17

Tín đồ: 55

Điểm tín ngưỡng nhận mỗi ngày: 395 (17 tín đồ luyện khí kỳ tăng một, 1 người 20 điểm (Tín Sứ cống hiến tín ngưỡng gấp 10 lần Tín đồ và luyện khí một tầng sẽ tăng một điểm), 55 tín đồ mỗi ngày một điểm).

Trong lúc mọi người đang cố gắng kính ngưỡng Quang Minh Chi Thần, Diêu Hạo đi đến trước mặt Thanh Vũ nói ra.

“Thanh Vũ đại ca là người từ xa đến đi, nếu hôm nay không có chỗ ở lại thì mời đến nhà Diêu Hạo này ở lại.”

“Nếu ngươi đã nói như vậy thì ta cũng không từ chối, à mà ta nhớ hình như muội muội của ngươi còn có bệnh nặng, mau mau đi cứu chữa.”

“Đúng vậy, mau mau đi đến nhà của ngươi cứu người.”

Nguyễn Thanh ở một bên nghe vậy, vội vàng nói ra. Dòng người vì tò mò cũng bắt đầu đi theo Thanh Vũ và Diêu Hạo, bên đường có người thấy vậy cũng hiếu kỳ đồng hành.

Diêu Hạo dẫn đường, sau vài phút đã đi đến một ngôi nhà gỗ, được xây theo phong cách cổ xưa, có hai tầng, nhìn bề ngoài thấy rất là sạch sẽ thoáng mát. Diêu Hạo vội vàng chạy vào trong nhà, Thanh Vũ và Nguyễn Nam, Nguyễn Thanh, Lê Tân, Lê Lợi cũng đi vào, dòng người thì đứng bên ngoài chờ đợi.

Diêu Hạo đi đến một chiếc giường gỗ, lúc này có một cô thiếu nữ đang nằm ở trên, cô gái có mái tóc dài màu lam, trên người đang tỏa ra hàn khí ra xung

quanh. Điều Hạo lấy một chén nước thả vào Xích Diễm thảo đã được đánh nát vào trong rồi trộn cho hòa tan, sau đó đổ chén nước từ từ vào miệng của cô thiếu nữ.

Thanh Vũ cũng đang đứng kế bên, hẳn ta nghi hoặc nhìn về cô thiếu nữ, hẳn cảm nhận được trên người cô ta tỏa ra một thứ gì đó làm hẳn chán ghét, nhưng hẳn vẫn không vội vàng làm sáng tỏ mà ở bên cạnh nhìn xem. Nguyễn Nam cùng Lê Tấn, Lê Anh ở một bên nhìn xem, trong con mắt họ đều hiện lên vẻ hi vọng.

Vài phút qua đi, tình trạng của cô thiếu nữ kia vẫn không có gì gọi là giảm, Nguyễn Thanh nghi hoặc nói ra:

“Nếu là căn bệnh ta chẩn đoán thì lúc này Điều Nguyệt phải tỉnh lại rồi chứ, tại sao vẫn không có gì thay đổi?”

Nghe được như vậy, Điều Hạo đưa con mắt chờ mong nhìn về Thanh Vũ, Thanh Vũ biết được Điều Hạo muốn gì, hẳn ta đi đến cạnh Điều Nguyệt, cho dù Điều Hạo không nhờ mình, Thanh Vũ vẫn sẽ đứng ra để cố gắng trị bệnh cho Điều Nguyệt, hẳn không thể nào nhìn một sinh mạng bị tước đoạt trước mắt mình được.

Hai tay Thanh Vũ niệm pháp quyết đã in sâu trong đầu, đó là kỹ năng Hồi Phục, đương nhiên trong miệng hẳn không quên nói một câu:

“Thánh Quang Chữa Trị.”

Một luồng ánh sáng từ trong Thanh Vũ bắn thẳng về Điều Nguyệt, ánh sáng va chạm vào thân thể của Điều Nguyệt phát ra tiếng xèo xèo kinh khủng, tựa hồ còn có tiếng gào thét từ trong thân thể Điều Nguyệt phát ra, nhìn thấy như vậy mọi người không khỏi ngạc nhiên. Thanh Vũ biết được tình hình là thế nào, hẳn đoán rằng Điều Nguyệt đã bị một oan hồn ám đến lâm bệnh, trong người Điều Nguyệt để lại âm khí, Thanh Vũ lại thi triển một lần nữa.

“Thánh Quang Chữa Trị.”

Cột sáng từ từ thấm vào Điều Nguyệt, trên gương mặt non nớt đã chảy ra đầy mồ hôi, đôi môi run rẩy, tiếng xèo xèo vang lên càng ít cho đến khi không còn nữa, hai con mắt Điều Nguyệt từ từ mở ra.

“Đại ca.”

“Tốt quá Điều Nguyệt, em đã khỏi bệnh rồi.”

Điều Hạo vội vàng chạy đến ngồi cạnh Điều Nguyệt cầm lấy đôi tay bé nhỏ của cô ta, hai con mắt hẳn đỏ lên.

“Điều Hạo đại ca, vị ca ca này là ai vậy?”

Điều Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt xa lạ của Thanh Vũ kết hợp với quần áo lờ lẹt của hẳn ta, cô không khỏi hiếu kì. Điều Hạo nghe vậy định giới thiệu, nhưng thanh âm Thanh Vũ đã nhanh hơn hẳn.

“Không cần, để sau đi, lúc này hãy để Điều Nguyệt nằm nghỉ ngơi, còn Điều Hạo ngươi nên đi làm một chút gì đó cho Điều Nguyệt ăn.”

“Được rồi, em hãy nghỉ ngơi đi, để đại ca làm điểm tâm cho em.”

Điều Hạo bừng tỉnh, vì hẳn quá vui mừng nên quên mất cơ thể Điều Nguyệt không khỏe cần bổ sung năng lượng.

“Ừm.”

Điều Nguyệt đáp một tiếng rồi từ từ nhắm mắt lại.

Mọi người thấy vậy, bước chân nhỏ nhẹ đi ra khỏi phòng, đến bên ngoài phòng bếp, Điều Hạo cùng Nguyễn Thanh cùng nấu đồ ăn, Thanh Vũ cũng đã gọi những Tín Sứ ở bên ngoài vào, một bên Điều Hạo không quên hỏi Thanh Vũ.

“Thanh Vũ đại ca, rốt cuộc thì Điều Nguyệt bị bệnh gì vậy?”

“Điều Nguyệt không bị bệnh mà bị oan hồn ám dẫn đến âm khí nhập thể. Ngươi cũng cảm nhận được cảm giác chán ghét lúc nãy đi.”

Thanh Vũ ngồi ở một bên từ từ đáp.

“Đúng rồi, xác thực là có một cảm giác chán ghét khi nãy mà ta không đề ý! Kỳ lạ nha, tại sao hôm trước ta không cảm giác được đâu?”

Nguyễn Nam ở một bên gật đầu.

“Đó là vì trong cơ thể ngươi đã được Quang Minh Chi Thần tẩy lễ và ngươi để lại một tia Quang Minh Linh Lực trong người ngươi, Quang Minh và ác luôn khắc chế lẫn nhau cho nên việc cảm nhận được sự chán ghét từ tà ác là bình thường.”

“Thì ra là vậy, sau khi tín ngưỡng FqHEH6Xu Quang Minh Chi Thần, thân thể của ta đã mạnh mẽ hơn. À mà cái thứ này là gì?”

Lê Anh ở một bên chỉ chỉ cái bảng thông tin trước mắt hẳn ta.

“Đây là sức mạnh của Quang Minh Chi Thần, chỉ những ai thành tâm kính ngưỡng người thì mới có được, đó có thể coi là một sự ban phước của Quang Minh Chi Thần cho chúng ta.”

Thanh Vũ bình tĩnh đáp lại.

“Các ngươi cũng thấy điểm công hiến của mình đi, mỗi ngày các ngươi sẽ nhận được điểm công hiến, đó là thứ dùng để đổi lấy đồ vật từ Quang Minh Chi Thần.”

“Làm thế nào để đổi lấy đồ vật từ Quang Minh Chi Thần? Còn nữa, điểm công hiến làm sao để tăng lên ngoài mỗi ngày nhận được?”

Nguyễn Thanh vừa làm bếp vừa hỏi.

“Muốn đổi lấy đồ vật từ Quang Minh Chi Thần thì chỉ cần trong lòng nói ra từ Đổi Vật là thấy, còn điểm công hiến sẽ tăng lên tương đồng với cảnh giới của ngươi.”

Thanh Vũ trả lời, hần tiện tay để vài bộ tu luyện của giáo đình lên bàn, đây là một bộ hần sử dụng điểm tín ngưỡng để sao chép lên bộ trước.

Nguyễn Nam nghe vậy, lập tức làm theo, một bảng đổi đồ vật hiện ra trước mắt hần, Nguyễn Nam nhìn mà hoa mắt choáng đầu, cảm khái:

“Đúng là thần kỳ, chỉ có Quang Minh Chi Thần mới làm được như thế thôi.”

Thanh Vũ nhìn thấy mọi người đều thử, hần chỉ tay vào mấy quyển sách trên bàn nói tiếp.

“Đây là Quang Minh Thánh Điển, nó ghi lại cách tu luyện của Quang Minh Giáo Đình, chỉ những người giống như các ngươi mà ta gọi là Tín Sứ thì mới có thể đọc được Quang Minh Thánh Điển từ Luyện khí kỳ tăng bốn trở lên, những người không thành tâm kính ngưỡng chỉ có thể đọc được từ tăng một đến ba.”

“Mọi người lấy một quyển Quang Minh Thánh Điển để tu luyện đi, còn những Tín Đồ ngoài kia ta sẽ sắp xếp sau.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng không khỏi chấn động, tu luyện nha, đây là ước mơ của mỗi người, mỗi một tu sĩ đều là cao cao tại thượng xem phàm nhân như kiến, còn công pháp tu luyện thì xem như là báu vật để giấu, có tu sĩ nào cho phàm nhân công pháp tu luyện đâu? Vậy mà trước mắt, Thanh Vũ lại tùy tiện cho họ như vậy. Mọi người nhao nhao cảm ơn, Thanh Vũ khoát tay, nói ra một cách thành kính.

“Không cần cảm ơn ta, các ngươi hãy cảm ơn Quang Minh Chi Thần đi, hãy để chúng sinh tất cả đều đều kính ngưỡng Quang Minh Chi Thần, được rồi các ngươi hãy về nhà đi, sẵn tiện truyền đạt lại cho Tín Đồ bên ngoài rằng ngày mai hãy tập hợp tại Quảng Trường.”

Trong phòng có 18 người, có 12 người mới từ ngoài vào nghe vậy đi lên nhận lấy Quang Minh Thánh Điển rồi rời đi. Trước khi đi, có một cô gái mắt đen, tóc nâu nhìn Thanh Vũ nói ra:

“Thanh Vũ ca ca, ta sẽ giúp ngươi đem Thánh Quang của Quang Minh Chi Thần chiếu rọi cho chúng sinh.”

“Đúng vậy, Nguyễn Thánh Quang chiếu rọi thế gian.”

Nghe được lời nói của cô ta, mấy người còn lại đều kiên định gật đầu rồi đi mất.

“Nguyễn Thánh Quang chiếu rọi thế gian.”

“À mà cô tên gì?”

“Em tên là Ngọc Trang.”

Cô gái vừa bước đi ra ngoài cửa, quay đầu lại nhìn Thanh Vũ cười nói.

“Ngọc Trang ư? Ta sẽ nhớ kỹ tên cô.”

Thanh Vũ gật đầu vẫy tay chào rồi quay về phía Diêu Hạo nói ra.

“Được rồi, chúng ta hãy bàn về việc Diêu Nguyệt tại sao lại bị oan hồn ám đi nào.”

“Diêu Hạo, trước khi bị ám thì Diêu Nguyệt có đi đến nơi nào khả nghi không?”

“Thanh Vũ ca ca nói thì ta mới nhớ được, trước một ngày Diêu Nguyệt bị bệnh thì Diêu Nguyệt có đi ra nghĩa trang tế bái cha mẹ.”

Diêu Hạo suy nghĩ một hồi rồi đáp.

“Vậy sao, có lẽ cái nghĩa trang đó có oan hồn rồi.”

“Thanh Vũ ca ca, người định làm thế nào?”

Nguyễn Nam hiểu kì hời.

“Oan hồn đã hại người thì ta chỉ có thể độ hóa nó bằng thánh quang mà thôi, để nó đi vào luân hồi không gây hại cho người khác nữa.”

Nguyễn Thanh nghe vậy, gật đầu nói ra:

“Thanh Vũ đại nhân nói rất đúng, nghĩa trang người đến tể bái cũng nhiều, nếu oan hồn cứ tồn tại như thế này thì cả làng sẽ bị ám hết.”

“Này Nguyễn Thanh tỷ tỷ đừng gọi ta là đại nhân a, ta rất là ngại đấy.”

“Thanh Vũ đại nhân, người là đại diện của Quang Minh Chi Thần hành tẩu ở thế gian, chúng ta chính là Tín Sứ của Quang Minh Chi Thần cho nên chúng ta phải gọi người là đại nhân để biểu hiện cấp bậc.”

Nguyễn Thanh nghiêm túc nói ra.

“Đúng vậy, Nguyễn Thanh tỷ tỷ nói rất đúng.”

Nguyễn Nam, Diêu Hạo, Lê Tấn và Lê Anh cũng gật đầu đồng ý. Thanh Vũ trầm tư hồi lâu, cười khò:

“Thôi được rồi, nếu mọi người đã đồng nhất thì nếu không có người ngoài thì gọi ta là Thanh Vũ là được.”

“Cháo đã nấu xong rồi.”

Thanh Vũ ngồi trò chuyện cùng mọi người được vài phút, Diêu Hạo vui vẻ hô to.

“Được rồi, người mau đem cho Diêu Nguyệt ăn, sau khi ăn xong hãy xuống đây, ta đi ngủ một giấc đây.”

Thanh Vũ nhúng vai, trong cơ thể hắn cảm thấy mệt mỏi vì lần đầu tiên dùng linh lực mà dùng đến mấy lần, cơ thể chưa quen thuộc này việc bị mệt mỏi là bình thường, sau này dùng linh lực quen thuộc rồi thì sẽ không bị gì nữa.

“Thanh Vũ ca ca cứ nằm ngủ đi, sau khi Diêu Nguyệt ăn xong ta sẽ dẫn Diêu Nguyệt xuống đây giới thiệu.”

Diêu Hạo gật đầu, hắn múc một bát cháo thịt to rồi đi lên tầng hai, Nguyễn Thanh cùng mọi người thấy vậy vội vàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hãy để Thánh Quang chiếu rọi cái Ngôi Làng này! (2)

Ngọc Trang đi ra bên ngoài sân của ngôi nhà, nhìn thấy gần một trăm người đứng nói chuyện ồn ào, việc Thanh Vũ chính là người thay thế cho Quang Minh Chi Thần hành tẩu ở thế gian, tạo phúc cho chúng sinh cũng đã truyền ra, các tín đồ rất là tích cực, nói chuyện tựa hồ còn không đủ, có người còn khua tay múa chân.

“Haizz, người đã bỏ lỡ một thánh tích a!! Lúc này Thanh Vũ đại nhân hiển lộ Thánh Uy, trên người Thanh Vũ đại nhân phát sáng lên, bỗng nhiên một đạo ánh sáng thần thánh từ trên trời đánh xuống nhập vào Diêu Hạo.”

Một tên thanh niên hưng phấn kể cho người bên cạnh, kết hợp với đôi mắt kính nể và lời kể hấp dẫn, người bên cạnh không khỏi hồi thích:

“Rồi sao nữa? Mau mau kể tiếp đi.”

Tên thanh niên nhìn người đó đã sắp không nhận được vì hiểu kì, trong lòng hắn cười thầm, thấy không? Lời kể chuyện của ta đã đạt đến cảnh giới tối cao, chỉ vừa mới nói thôi đã làm tên kia hiểu kì đến phát điên.

“Người cũng biết a, lúc này Diêu Hạo bị trúng độc của Bích Hóa Xà, thật không may cho hắn là thuốc trị độc trong kho đã hết, trước mắt thì Diêu Hạo sẽ bị trúng độc mà chết, nhưng một đạo ánh sáng mà Thanh Vũ đại nhân kêu đến đã giải độc cho Diêu Hạo triệt để, không những giải độc mà Diêu Hạo tựa hồ tràn F6LhOsNF đầy sức sống, nếu có một con Hồ ở đây thì ta hoài nghi tên Diêu Hạo đánh một quyền sẽ đập chết con Hồ đấy!”

“Thật là kỳ tích, đây chỉ có thể là sức mạnh của Thần.”

Người bên cạnh hưng phấn hô to.

“Rồi sao nữa, mau kể tiếp đi.”

Hai con mắt của người thanh niên tràn đầy thỏa mãn, tiếp tục kể.

“Thanh Vũ đại nhân không những chữa trị cho Diêu Hạo còn sử dụng Thánh Quang làm cho chúng ta không còn cảm giác được mệt mỏi, cái đạo ánh sáng ấy khi đánh trúng người a, chắc chắn, thật là hoài niệm...”

“Ngọc Trang nhìn mọi người trong sân nói chuyện, có nhiều tiếng kinh ngạc hô to, có người còn đứng nhắm mắt lại để cảm nhận Quang Minh Chi Thần, cô ta thấy vậy nói ra:

“Được rồi người, Thanh Vũ đại nhân kêu ta nói cho mọi người rằng ngày mai buổi sáng hãy tập trung ở quảng trường, Thanh Vũ đại nhân có chuyện để tuyên bố.”

“Mọi người có thể giải tán được rồi, nguyện Thánh Quang chiếu rọi thế gian.”

Ngọc Trang nói ra với giọng thành kính, mười một tên Tín Sứ bên cạnh cùng các Tín Đồ cũng nói theo, mọi người bên dưới nghe được như vậy, những ai chưa thành Tín Đồ của Quang Minh Giáo Đình đều định tản đi đều giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt, họ cũng vội vàng nói theo.

“Nguyện Thánh Quang chiếu rọi thế gian.”

...

“Thanh Vũ đại ca tình dậy đi.”

Thanh Vũ mơ hồ nghe được một tiếng gọi, hần ta mở mắt ra, đập vào mắt hần là Diêu Hạo cùng mọi người, có cả Diêu Nguyệt nữa.

“Thanh Vũ đại ca, cùng nhau ăn tối nào.”

Diêu Hạo cười nói.

“Bây giờ là buổi tối rồi à?”

“Vâng, Thanh Vũ đại ca đã ngủ cả buổi chiều đấy.”

“À mà, Diêu Nguyệt mau đến đây cảm ơn Thanh Vũ đại ca, đại ca chính là người đã cứu em đó.”

Diêu Hạo gật đầu, nhìn về phía Diêu Nguyệt nói. Diêu Nguyệt đến bên cạnh Thanh Vũ, cúi người xuống nói ra:

“Cảm ơn Thanh Vũ đại ca đã cứu em.”

“Không cần cảm ơn, cứu người chính là niềm vui của ta.”

Thanh Vũ khoát tay nói. Sau đó hần kiểm tra thông tin của mình phát hiện điểm tín ngưỡng đã tăng lên 525, Thanh Vũ cười thầm:

“Đây chắc là các Tín Đồ đã tuyên truyền về Quang Minh Chi Thần, nhiều người đúng là nhiều sức mạnh.”

Mọi người nhanh chóng vào vị trí của mình, món ăn mặc dù không xa hoa nhưng ở cái ẩm áp lòng, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

...

Lúc này, Ngọc Trang đang ngồi trên giường của mình, đây là một căn phòng nhỏ được trang trí nhìn rất đẹp mắt và gọn gàng sạch sẽ.

Ngọc Trang từ nhỏ đã là cô nhi, được một Cô Nhi Viện nuôi dưỡng, mặc dù cuộc sống không xa hoa, nhưng cô luôn thỏa mãn về nó. Đối với Ngọc Trang thì Cô Nhi Viện chính là mái nhà thân thương của cô, cho nên khi lớn lên Ngọc Trang vẫn không dọn đi sống chỗ khác mà là ở lại đây để giúp đỡ Cô Nhi Viện.

Ở một ngôi làng xa xôi này thì việc sinh tồn rất là gian nan, xung quanh toàn là rừng và núi có nhiều động vật nguy hiểm cho nên người dân ở đây luôn coi trọng luyện tập thân thể để có khả năng tự bảo vệ mình, Ngọc Trang không ngoại lệ mà cô con chăm chỉ hơn người khác, Ngọc Trang hiểu rằng mình chỉ là một cô gái yếu ớt, chỉ có tự bản thân nỗ lực mới có thể sống tốt và thay đổi vận mệnh của mình cũng như có thu nhập để duy trì Cô Nhi Viện này.

Hôm nay, Ngọc Trang tình cờ nhìn thấy Thanh Vũ, lúc đầu cô cũng không để ý lắm, Ngọc Trang cho rằng Thanh Vũ chỉ là một tên lừa gạt mà thôi, nhưng vì hiếu kì cô cũng bỏ ra một chút thời gian để xem. Nhưng không ngờ, khi xung quanh thân thể Thanh Vũ hiện lên những tia ánh sáng, trong lòng Ngọc Trang lập tức chấn động mãnh liệt, những tia ánh sáng như là đang mời gọi Ngọc Trang chạm vào nó.

Nhất là khi một cột sáng đánh vào Diêu Hạo và làm hần khỏi bệnh, bản năng của Ngọc Trang mách bảo rằng cô phải hòa vào tia sáng ấy, giống như đó chính là người thân duy nhất của cô vậy. Như vậy vẫn chưa đủ làm Ngọc Trang mê thất, cô vẫn không chế được mình không bị lung lay, nhưng khi nghe được cuộc đối thoại của Thanh Vũ và Diêu Hạo và cảnh Diêu Hạo bỗng nhiên tỏa ra tia sáng mạnh mẽ.

Ngọc Trang lập từ thử cách mà Điều Hạo nói, cô nhìn thấy trong cơ thể mình từ từ ngưng tụ một vòng Mặt Trời, ánh sáng mà vàng Mặt Trời ấy tỏa ra chiếu rọi cơ thể cô, nó mang theo cảm giác ấm áp, bao dung và hiền hòa, Ngọc Trang có thể cảm nhận được cơ thể của mình và vàng Mặt Trời ấy như là cùng một nguồn vậy.

Nhớ lại những gì đã xảy ra hôm nay, Ngọc Trang ngồi ngay ngắn trên giường, trên tay là một quyển sách, đó là Quang Minh Thánh Điển mà Thanh Vũ đưa cho lúc sáng, Ngọc Trang bắt đầu đọc nó, dựa theo những gì nó ghi lại bắt đầu tu luyện.

Những tia linh lực ít ỏi xung quanh Ngôi Nhà từ từ bay về một phía như được một thứ gì đó hấp dẫn, Ngọc Trang hấp thu những tia linh lực ấy và dựa theo quyển sách tu luyện từ từ dẫn nó chạy dọc theo khắp cơ thể cô, sau chín vòng vận chuyển, các tia linh lực từ từ ngưng tụ vào vàng Mặt Trời ảo ở trong thân thể Ngọc Trang, vàng Mặt Trời tham lam nhận lấy hết và có một vòng ánh sáng nhỏ bé ẩn hiện trong vòng Mặt Trời ấy.

Lúc này, dị biến xảy ra, vòng ánh sáng nhỏ đột nhiên bắt đầu động đậy kịch liệt, những tia ánh sáng nhỏ bé từ nó phát ra xuyên thẳng từ thân thể Ngọc Trang ra bên ngoài Ngôi Nhà chiếu sáng cả một vùng trời, các tia linh lực bị nó chiếu trúng đều bị đồng hóa thành Quang Minh Linh Lực bay thẳng vào vòng sáng ấy.

Giờ phút này, Ngọc Trang vẫn chưa nhận ra được dị biến, tâm thần cô đang ở trong một vòng Mặt Trời màu trắng tinh khiết, cô nhìn lại thì phát hiện đó chính là cơ thể của mình, Ngọc Trang cảm nhận được thân thể của cô giống như bị một thứ gì đó kích hoạt, từ một thân thể bình thường đã trở nên Quang Minh thánh khiết như vậy. Khí tức của Ngọc Trang từ từ tăng cao, từ Luyện Khí một tầng tăng đến Luyện Khí hai tầng chưa đến một phút, nhưng nó vẫn chưa dừng lại, theo thời gian những tia linh lực tụ tập ngày càng nhiều, khí tức cô tăng ngày càng nhanh.

Luyện khí ba tầng!

Luyện Khí bốn tầng!

Luyện khí năm tầng!

Luyện khí sáu tầng!

..

Luyện khí bảy tầng!

Đến đây mới dừng lại, Ngọc Trang từ từ tỉnh lại, hai mắt cô mở ra, giờ phút này khi hai mắt cô mở ra, hai viên nhãn cầu giống như hai cái Mặt Trời, nó bắn ra một luồng ánh sáng thẳng vào bầu trời đêm chiếu rọi cả Ngôi Làng. Ngọc Trang bối rối nhìn cảnh tượng ngoài Ngôi Nhà của mình, cô thấy nhiều người tập trung ở đó, họ nhìn cô một cách khó hiểu, xen lẫn sợ hãi.

Thanh Vũ lúc này cũng đang chạy đến, hần nhận ra trước cả mọi người vì lúc Ngọc Trang vừa mới đạt đến Luyện Khí tầng hai, Hệ Thống của đã thông báo hần, nội dung thông báo rất đơn giản:

“Phát hiện Tín Sứ sở hữu Quang Minh Thánh Thể, Tín Sứ tên: Ngọc Trang, mời kí chủ tập trung bồi dưỡng.”

Thanh Vũ khi nghe được tin này hần mừng đến nỗi cả con buồn ngủ cũng bị đánh tan, trên Thế Giới này có nhiều loại thể chất, nhiều loại tạo hóa, nhưng không ai không biết Thánh Thể, đó chính là thứ đại diện cho sức mạnh vô song, tiềm lực vô hạn, có thể nói là chỉ cần một Thánh Thể bị phát hiện thì những Tông Môn hay Vương Triều đều điên cuồng tranh đoạt, đánh nhau vì thu nhận Thánh Thể làm đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Hãy để Thánh Quang chiếu rọi cái Ngôi Làng này! (3)

Thanh Vũ dựa theo nơi phát ra ánh sáng mà chạy vội, đi theo sau lưng Thanh Vũ là Điều Hạo và Điều Nguyệt. Điều Hạo định tu luyện nhưng chưa kịp thì đã bị cảnh tượng này làm kinh ngạc, nhất là hần thấy Thanh Vũ vội vàng như thế, hiểu kì càng sâu cho nên chạy theo, Điều Nguyệt cũng vậy.

Chỉ trong vài phút, Thanh Vũ cũng đã đến nơi, trong mắt Thanh Vũ là một cô gái tóc trắng đứng trên ban công của một Ngôi Nhà, hai con mắt cô tỏa sáng như vàng Mặt Trời mà không chói lóa, kết hợp với khuôn mặt trắng nõn, cùng với khí chất cao quý mà không kiêu ngạo, thần thánh mà không xa lạ, Thanh Vũ cũng không khỏi mất hồn trong vài giây.

“Đây là Ngọc Trang mà ta mới gặp hay sao?”

“Không hề là Quang Minh Thánh Thể, khi được kích hoạt thì giống như là thoát thai hoá cốt.”

Thanh Vũ trong lòng nghĩ thầm, hần ta đến sau lưng của mọi người, trong đám người tất nhiên có ai đó nhìn thấy Thanh Vũ, vội vàng hô to:

“Thanh Vũ đại nhân đến, mau nhường đường cho Thanh Vũ đại nhân.”

“Thanh Vũ đại nhân? Người mà người nói có sức mạnh từ Quang Minh Chi Thần hay sao?”

“Đúng vậy, mau nhường đường.”

Thanh Vũ thấy mọi người nhường ra một lối đi, hắn đi dựa theo mà đi vào trong, thẳng đến trong phòng của Ngọc Trang. Ngọc Trang thấy Thanh Vũ đi thẳng vào thì biết hắn ta có chuyện không muốn nói ở ngoài cho nên đóng lại cửa ban công đi vào trong, Ngọc Trang nhìn thấy Thanh Vũ, nói ra với giọng lo lắng:

“Thanh Vũ đại nhân, không biết tại sao khi ta tu luyện Quang Minh Thánh Điển thì lại xuất hiện cảnh tượng này.”

“Đừng sợ hãi, đây chính là việc tốt.”

Thanh Vũ không khỏi nhìn Ngọc Trang vài lần, một đầu tóc trắng tinh khiết đã biến mất, thay vào đó là một mái tóc đen tuyền, khí chất Thần Thánh mà không xa lạ cũng đã ẩn dấu đi, nhưng cơ Fdyr08d8 thể được tẩy lễ khi kích hoạt Quang Minh Thể Chất vẫn còn.

“Tại sao là việc tốt, mời Thanh Vũ đại nhân giải thích cho ta.”

Ngọc Trang nghi vấn.

“Xảy ra cảnh tượng này là cho thể chất của người, thể chất của người gọi là Quang Minh Thánh Thánh, một trong những thể chất mạnh mẽ nhất Thế Giới.”

“Thể Chất khi sinh ra đã mang trong người, có người không cần làm gì nó cũng tự động kích hoạt, nhưng có người cần phải nhờ vào một thứ gì đó xúc tác để kích hoạt thể chất của mình.”

“Khi này người tu luyện Quang Minh Thánh Điển, đó chính là công pháp cấp bậc cực cao, người nhờ vào Thánh Điển mà kích hoạt thể chất của mình.”

Thanh Vũ nhàn nhạt trả lời.

“Thì ra là vậy.”

Ngọc Trang thở ra một hơi, lúc này khi xảy ra cảnh tượng thì cô rất là lo lắng, sau khi nghe được Thanh Vũ giải thích thì trong lòng cô cảm giác vui vẻ.

“Cảm ơn Thanh Vũ đại nhân đã giải thích cho ta.”

“Không cần cảm ơn, nào người hãy cho ta thấy Linh Lực của người đi.”

Thanh Vũ khoát tay rồi nói tiếp.

“Vâng.”

Ngọc Trang đáp một tiếng, cô bắt đầu câu thông với vàng Mặt Trời nhỏ bé trong cơ thể cô, nó truyền ra những tia sáng theo ý niệm của cô mà vận chuyển, chạy dọc theo cơ thể chảy vào ngón tay, ngón tay cô tràn ra các tia Quang Minh Linh Lực thánh khiết, cùng lúc đó là mái tóc đen tuyền của cô từ từ biến đổi thành màu trắng tinh khiết, khí chất Thần Thánh mà không xa lạ lại hiện ra, giờ phút này Ngọc Trang giống như một Thánh Nữ ở trên trời cao đang nhìn chúng sinh bằng ánh mắt hiền hòa. Thanh Vũ nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, rung động nói ra:

“Quang Minh Linh Lực cấp 8!”

“Vừa mới tu luyện mà đã là Quang Minh Linh Lực cấp tám, không hổ danh là Quang Minh Thánh Thể.”

Ngọc Trang cũng biết vì sao Thanh Vũ rung động, tất cả tu luyện thường thức đều được cô biết khi cô trở thành Tín Sứ, Ngọc Trang cũng rất rung động về cấp bậc linh lực của mình.

“Chuyện này không thể để một ai biết, nếu không thì sẽ có rất nhiều phiền phức.”

Thanh Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêm túc nói ra.

“Vâng, ta hiểu.”

Ngọc Trang gật đầu, kinh nghiệm sinh tồn nhiều năm của một cô gái thì việc này cũng không nhận ra được thì không cần sống làm gì, mặc dù cô rất thiện lương nhưng cô không ngu.

“Tốc độ tu luyện hiện giờ của người rất nhanh, nhưng dục tốc thì bất đạt, tu luyện quá nhanh sẽ ảnh hưởng đến căn cơ, từ giờ trở đi hãy chuyên tâm rèn luyện linh lực và cảnh giới của mình, đến khi rèn luyện đến cực hạn thì hãy đột phá cảnh giới tiếp theo.”

“Quang Minh Linh Lực của người mặc dù đẳng cấp rất cao, nhưng nếu không được đánh bóng thì nó vẫn rất yếu, mất đi cơ hội tăng cấp, trong Luyện

Khi kỳ này, có tận ba lần cơ hội tăng cấp Linh Lực của mình, ta mong người hãy trân trọng nó.”

Thanh Vũ nghiêm túc nói. Luyện Khí Kỳ từ khi bước vào tầng một thì Linh Lực sẽ hiện ra đẳng cấp đầu tiên, trong quá trình Luyện Khí từ một đến mười hai thì có ba lần cơ hội tăng cấp của Linh lực, nhiều người đã dành nhiều thời gian đánh bóng mình vì không muốn bỏ lỡ cơ hội đó. Ở Tu Chân Thế Giới này, ai cũng biết tu luyện quá nhanh sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn, ngày sau sẽ có nhiều tai hại, vì lẽ đó mặc dù nhiều Thiên Tài có tạo hóa và thể chất mạnh mẽ cũng không vội vàng đột phá mà là chuyên tâm đánh bóng Linh Lực và Thể Chất của mình bằng nhiều cách khác nhau, những người như thế thì chuyện vượt cảnh giới chém giết kẻ địch là quá bình thường.

“Ta hiểu rồi Thanh Vũ đại nhân, còn chuyện ngoài kia thì ngài giải quyết như thế nào?”

Ngọc Trang chỉ chỉ về phía bên ngoài ngôi nhà, nơi những người hiếu kỳ đang quan sát chuyện gì đang xảy ra.

“Đừng gọi ta là Thanh Vũ đại nhân, từ giờ trở đi nếu có người ngoài gọi ta là Giáo Hoàng là được, còn nếu không có người ngoài cứ gọi ta là Thanh Vũ ca ca.”

“Vậy thì, Thanh Vũ ca ca.”

Ngọc Trang nhỏ giọng nói ra.

“Người chính là Quang Minh Thánh Thể cho nên Quang Minh Chi Thần cho ta tăng lên quyền hạn của người thành Xích Y Giáo Chủ.”

“Là một Xích Y Giáo Chủ, người sẽ nhận được một đặc quyền, hiện nay Quang Minh Giáo Đình căn cơ chưa vững chắc, cũng không có nhiều lựa chọn cho người, cho nên ta sẽ thay người sử dụng đặc quyền này đó chính là một phần mười điểm tín ngưỡng mà người dân trong Làng này cung cấp sẽ chuyển hóa thành điểm công hiến của người, ngoài ra điểm công hiến của người mỗi ngày sẽ bằng 4/10 điểm Tín Ngưỡng.”

Thanh Vũ nói đến đây, hai mắt hần nghiêm túc nhìn về phía Ngọc Trang:

“Người có muốn trở thành cái thứ nhất Xích Y Giáo Chủ của Quang Minh Giáo Đình?”

“Ta đồng ý.”

Ngọc Trang kiên định gật đầu, những tin tức về điểm tín Ngưỡng mà tín đồ cung cấp cũng đã được Ngọc Trang nhận được, kể bên bảng thông tin của Ngọc Trang cũng đã hiện lên một ô để nhìn thấy điểm tín ngưỡng của các Tín Đồ có trong Ngôi Làng này cung cấp, Ngọc Trang sẽ nhận được một phần mười số điểm đó. Kiểm tra đến đây, Ngọc Trang lại nghe được thanh âm của Thanh Vũ:

“Là một Xích Y Giáo Chủ, người sẽ có trách nhiệm mang Thánh Quang của Qung Minh Chi Thần chiếu rọi đến chúng sinh của thế gian, mang lại cho chúng sinh một ánh sáng dẫn cho họ một lối đi, người có nguyện ý?”

“Ta nguyện ý.” Ngọc Trang dùng sức gật đầu.

“Nguyện Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian!”

Thanh Vũ cùng Ngọc Trang thành kính nói ra. Trên tay Thanh Vũ xuất hiện một cái áo giáp, đây Xích Y Giáo Chủ đầu tiên của Quang Minh Giáo đình, tất nhiên Thanh Vũ phải có quà tặng, cái áo giáp này chính là hần tiêu hao đến 500 điểm tín ngưỡng mua, hần đưa cho Ngọc Trang rồi nói:

“Coi như đây là món quà ta tặng người để chúc mừng người trở thành Xích Y Giáo Chủ, bộ giáp này được thiết kế gọn nhẹ, nó sẽ bó sát cơ thể người mà không cản trở sự hoạt động của người.”

Ngọc Trang nhận lấy cái áo giáp, cảm nhận được khí tức mà nó tỏa ra, đây chính là một món pháp bảo của Luyện Khí Kỳ, Ngọc Trang cảm kích:

“Cảm ơn Thanh Vũ ca ca.”

“Được rồi, bây giờ đã khuya, mọi chuyện hãy để ngày mai tính tiếp, người hãy ra thông báo cho mọi người rằng cảnh tượng khi này là Quang Minh Chi Thần ban phước cho Tín Sứ.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hãy để Thánh Quang chiếu rọi cái Ngôi Làng này! (4)

Thanh Vũ bước đi ra ngoài, lúc này hần cũng đã nói chuyện với Ngọc Trang xong, chủ yếu là dẫn dò những lưu ý cần thiết. Mọi người lúc này cũng đã tản đi, Ngọc Trang tuyên bố mình được Quang Minh Chi Thần ban phước, cô còn miễn phí sử dụng một lần kỹ năng Quang Minh hồi phục lên tất cả mọi người, làm mọi người không còn cảm giác được mệt mỏi, trực tiếp chứng kiến được sức mạnh giống như Thần tích này, niềm tin của mọi người cũng đã

tăng cao, trong lòng thầm nghĩ rằng ngày mai phải đến Quảng Trường để nghe Thanh Vũ tuyên bố.

“Chuyện gì xảy ra vậy Thanh Vũ ca ca?”

Lúc này, Diêu Hạo đi đến bên cạnh Thanh Vũ nói ra.

“Không có chuyện gì đâu đừng lo lắng.”

Thanh Vũ trả lời.

“À mà, hai người cứ về nhà trước đi, ta còn có chuyện phải làm.”

“Chuyện gì vậy? Để sáng mai không được sao?”

Diêu Nguyệt hỏi.

“Không được, ta định đi độ hóa oan hồn kia, chuyện này phải làm càng nhanh càng tốt.”

Thanh Vũ khoát tay.

“Vậy thì, chúng ta về trước, Thanh Vũ ca ca nhớ cẩn thận.”

Diêu Nguyệt gật đầu, nhớ đến lúc bị oan hồn ám, đến giờ cô vẫn còn sợ hãi. Diêu Hạo ở một bên nói:

“Thanh Vũ ca ca đi cẩn thận nhé.”

Hôm nay, khi biết có thể có oan hồn đang ở gần Ngôi Làng này, tất nhiên nó sẽ ở nơi âm khí dày đặc nhất, chính là Nghĩa Địa, Thanh Vũ cũng đã hỏi đường đi đến nơi đó, lợi dụng Quang Minh Linh Lực của mình, Thanh Vũ tự tạo ra một bóng đèn phát sáng treo ở trên đầu.

Nghĩa Địa cách nơi này khá xa, vì là nơi chôn người chết nên không khí nơi rất âm u, xung quanh là những cây xanh tươi, nó được người dân trong làng cho cái tên là Tang Thụ vì nó chỉ phát triển xanh tốt gần nơi có người chết.

Thanh Vũ bước đi trong rừng cây, đạp lên những chiếc cành cây đã bị mục nát, âm thanh liên tục vang lên, đây là lần đầu tiên hắn bước đi một mình trong đêm tối, nhất là ở một khu rừng âm u như thế này, trong cơ thể Thanh Vũ bắt đầu có cảm giác không quen, những cơn gió thổi các chiếc lá trên cây rụng đưa làm vang lên những tiếng xào xạc, mang theo khí lạnh của mùa Đông, nó chen lẫn vào các cây của khu rừng thổi mái tóc của Thanh Vũ bay lên, mỗi lần như thế thì thân thể của Thanh Vũ đều nổi lên một lớp da gà, cảm giác được trong cơ thể mình lạnh ngắt, hắn không thể không sử dụng linh lực để bao quanh thân mình.

Thanh Vũ thuận tiện bẻ đi một cành cây khô đang chắn trước mặt hắn, hắn nhìn thấy trước mặt mình là một nơi đất trống, trên đó bày chi chít ngôi mộ đã được sắp xếp gọn gàng, ngôi mộ không dưới một trăm. Thanh Vũ sử dụng linh lực dồn vào hai con mắt, ngay lập tức, hai tròng mắt của hắn từ từ sáng lên, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng như ban ngày.

Thanh Vũ đưa hai con mắt nhìn một vòng quanh các Ngôi Mộ, nhìn thấy những tia âm khí còn đọng lại nhưng đã khá loãng, chứng tỏ rằng có một âm hồn đã từng ở nơi đây sinh sống và hấp thụ âm khí từ các ngôi mộ, không biết vì nguyên nhân gì mà âm hồn đã vội vàng di chuyển, bỏ lại ngôi nhà của mình, cách di chuyển của nó thật nhanh, giống như bị một thứ gì đó làm sợ hãi, bằng chứng rằng những tia âm khí bị đánh ra xa về nhiều phía, để lại một khoảng trống giống như một lối đi không tồn tại âm khí.

“Oan hồn đã đi mất.”

Thanh Vũ nói với hai người đang ngồi đối diện, đó chính là Diêu Nguyệt và Diêu Hạo.

“Một thứ gì đó đã kích động nó làm nó sợ hãi và di chuyển thật nhanh để chạy ra xa thứ đó, thời gian nó di chuyển cách đây không lâu, theo ta suy đoán thì nó có lẽ bị luồng ánh sáng khi nãy dọa sợ.”

“Thật tốt quá, nếu nó đã chạy mất thì chúng ta không cần lo lắng về nó nữa.”

Diêu Nguyệt cười híp mắt, vỗ tay nói ra.

“Đúng vậy, nhưng chúng ta không biết nó có còn trở lại hay không và khi nào nó sẽ trở lại.”

Diêu Hạo suy tư một lát rồi gật đầu.

“Dù sao chúng ta cũng phải đề phòng một phen, vậy bây giờ hai người cứ dựa theo Quang Minh Thánh Điển mà tu luyện đi.” Thanh Vũ nói ra.

“Nếu lần sau gặp chuyện như vậy thì sẽ có năng lực tự vệ.”

Thanh Vũ trở lại phòng của mình, hắn ngồi trên chiếc giường, bắt đầu dựa theo những gì Quang Minh Thánh Điển viết mà tu luyện, đây là lần đầu tiên hắn tu luyện trừ lần hấp thụ Tu Luyện Ấn Kí.

Hắn cảm nhận được một vầng Mặt Trời màu hoàng kim đang tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ chiếu rọi cả thân thể hắn, đây chính là nguồn cung cấp Linh Lực, vì là Giáo Hoàng, công pháp tu luyện của hắn tất nhiên khác hẳn mọi người, hắn tu luyện ra chính là một viên Mặt Trời màu hoàng kim tỏa ra ánh sáng tinh khiết của Linh Lực cấp 5.

Thanh Vũ từ từ tu luyện, hấp thu những tia linh lực mỏng manh xung quanh mình vận chuyển qua từng cái tế bào rồi bị vầng Mặt Trời màu hoàng kim đó hấp thu, vầng Mặt Trời từ từ to lên mà mắt thường không nhìn thấy được. Đây là cách tu luyện của Quang Minh Giáo Đình, hấp thu linh lực chuyển hóa thành Quang Minh Linh Lực rồi dwnCjRzg ngưng tụ với nhau, cho đến khi một vầng Mặt Trời được ngưng tụ hoàn tất thì sẽ đạt đến bình cảnh, sau đó ngưng tụ được vầng Mặt Trời thứ hai sẽ tăng lên cảnh giới cao hơn.

Lúc này, bên ngoài ngôi làng, phía xa xa chính là một cánh đồng hoang vắng, cỏ cao đến tận nửa người trưởng thành, gió thổi vù vù, có một thân ảnh đang lơ lửng giữa không trung, thân ảnh ấy mờ nhạt, hai con mắt đỏ như một ngọn đèn.

“Ta sẽ trở lại!”

“Khắc khắc!”

Thân ảnh đưa hai con mắt của mình nhìn về phương hướng của ngôi làng, giọng nói băng lãnh, kèm theo tiếng cười đầy dữ tợn. Đây chính là âm hồn đã chạy trốn khi nhìn thấy ánh sáng của Ngọc Trang tỏa ra. Thân ảnh lơ lửng bay về một phía, hòa cùng với làn gió lạnh ngắt, thân ảnh từ từ biến mất nơi xa.

Hôm nay, chính là một buổi sáng đẹp trời, vào giữa buổi sáng có những tiếng cười đùa của trẻ nhỏ, những tiếng nói của dân làng, đột nhiên từ trong Ngôi Làng xuất hiện một dòng người, dòng người này bước chân vững vàng đi về một phía, trên mặt mang hiện lên vẻ thành kính, làm cho mọi người trong làng hiểu kì.

“Này, tiểu huynh đệ, mau đi theo chúng ta a, Thanh Vũ đại nhân có chuyện muốn tuyên bố.”

Giữa dòng người yên lặng này, có tiếng nói của một tên thanh niên vang ra làm cho mọi người xung quanh nhìn lại, chính là tên hôm qua đã tích cực quảng bá hình ảnh miễn phí cho Thanh Vũ. Trên mặt tên thanh niên mang theo vẻ thành kính nói ra:

“Thanh Vũ đại nhân chính là người thay thế cho Quang Minh Chi Thần nha, cỡ nào cao quý, cỡ nào mạnh mẽ.”

“Thanh Vũ, chính là người đã vào làng ngày hôm qua phải không?”

“Nghe đồn rằng người này chính là phép thuật thông thiên, chỉ cần phát tay là có thể trị bệnh.”

Có người nói đương nhiên có người nghe, và người nào đó nghe được tên thanh niên nói chuyện thì lập tức xông lên hỏi.

“Đúng vậy a, không những phát tay chữa bệnh, ta còn nghe đồn rằng Thanh Vũ đại nhân còn biết nhiều phép thuật khác nữa.”

Tên thanh niên thấy có người hỏi lập tức hưng phấn trả lời, khoa tay múa chân, hắn thật sự phục rồi, đêm hôm qua hắn đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Thần Thánh đó, trong lòng hắn đã kính ngưỡng Quang Minh Chi Thần đến tột cùng, lập tức trở thành Tín Sứ, tất nhiên hắn đã trải nghiệm cảm giác được Quang Minh Chi Thần ban phước.

Người bên cạnh nghe hắn nói như vậy, không khỏi hiểu kì, nói ra:

“Ta cũng phải đi xem mới được!”

“Vậy mới đúng chứ, nào huynh đệ, chúng ta đồng hành thôi!”

Tên thanh niên tiến lại gần khoát tay lên người kia, rồi họ cùng đi với nhau. Nhưng không ai chứng kiến trong hai con mắt thanh niên hiện lên một vết tinh mang, con người mang đầy trí tuệ đã bị che lấp bởi bề ngoài của hắn.

Quảng trường nằm ở trung tâm của Ngôi Làng, nó được xây để trở thành nơi thông báo các thông tin của Vương Triều, hiện nay Vương Triều loạn lạc, nghe nói quan viên ở đây trên đường trở về ngôi làng đã bị sát hại, bây giờ trưởng làng chính là người quản lí ngôi làng này.

Quảng trường khá rộng, khoảng 40m vuông, dư sức chứa hàng ngàn người, từ sáng sớm nhiều người cũng đã chờ đợi ở đây, đột nhiên trong quảng trường truyền đến tiếng kinh hô.

“Là trưởng làng, Lưu Úc!”

Theo mọi người nhìn lại, đó là một người đàn ông khoảng chừng 40 tuổi, khuôn mặt kiên nghị, trên người khoát lên một bộ đồ đơn giản, cơ bắp cuồn cuộn hiện lên dọc theo cánh tay, mái tóc và hai con mắt màu đen. Bước chân của ông ta chừng chặc đi đến quảng trường, khi đi ngang qua thì mọi người nhanh chóng chào hỏi, ông ta gật đầu nói ra:

“Không cần để ý đến ta, ta đến đây xem náo nhiệt mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Quang Minh Giáo Đình thành lập

Thanh Vũ từ từ bước vào quảng trường, đi theo bên cạnh hắn là mười chín người sớm nhất trở thành Tín Sứ, trong đó có Điều Hạo, Nguyễn Thanh, Nguyễn Nam, Lê Tấn, Lê Anh, Điều Nguyệt và Ngọc Trang.

Vì đây là một Ngôi Làng nhỏ, dân số không đông, chỉ khoảng 1300 người, lúc này trên quảng trường đã tập trung gần năm trăm người, đang có nhiều người hiếu kì gia nhập, số lượng người từ từ tăng cao. Khi thấy đoàn người của Thanh Vũ bước vào quảng trường, ngay lập tức, mọi người nhường ra một lối đi.

Phía trung tâm quảng trường là một đài cao, Thanh Vũ từ từ bước lên, phía dưới là mười chín người đang đứng nghiêm túc, khí thế mà họ tỏa ra xung quanh làm kinh sợ tất cả người ở dưới, mọi người không biết chuyện gì xảy ra, nhưng họ biết là mười chín người đang đứng nghiêm túc kia, hôm qua chỉ là một người phạm, mà hôm nay lại giống như thoát thai hoán cốt, khí chất gần bằng Trưởng Làng.

Ở bên dưới, đứng hàng đầu tiên là Lưu Úc, giờ phút này, ánh mắt của Lưu Úc ngưng tụ nhìn về người thanh niên ở trên đài cao và mười chín người ở dưới, họ đều tỏa ra cảm giác mạnh mẽ, nhất là người thiếu nữ và tên ở trên đài cao cho Lưu Úc cảm giác mạnh mẽ nhất, làm hắn không khỏi đỏ mồ hôi hột.

“Mọi người im lặng!”

Giọng nói của Điều Hạo vang ra, người ở phía dưới nghe vậy lập tức định thần, chăm chú nhìn lại.

“Tất cả mọi người buổi sáng tốt lành!”

“Nhiều người ở đây có lẽ chưa biết ta là ai, cho nên ta xin phép được giới thiệu, ta chính là Thanh Vũ, người đại diện cho Quang Minh Chi Thần hành tẩu thể gian, mọi người có thể gọi ta là Giáo Hoàng.”

Thanh Vũ nhàn nhạt nói ra, hắn thực hiện một nghi thức chào hỏi theo kiểu Châu Âu, mọi người nhìn thấy hắn thực hiện động tác nhìn rất là trang nghiêm và lịch sự.

“Hôm nay, ta tập hợp mọi người ở đây để tuyên bố sự thành lập của Quang Minh Giáo đình!”

Thanh Vũ vừa dứt lời, thân thể hắn tràn ra ánh sáng chiếu rọi thẳng vào bầu trời, mười chín người ở dưới cũng lập tức hưởng ứng, thả ra khí thế của mình. Mọi người ở đây thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh, đối với nhiều người thì đây chính là lần đầu tiên họ thấy phép thuật, họ thậm chí cho rằng chỉ có Thần mới có sức mạnh như vậy.

“Mọi người cũng đã nhìn thấy đi, đây chính là Quang Minh Chi Thần ban cho chúng ta công pháp để tu luyện, chỉ có Quang Minh Tín Đồ mới có thể được phép tu luyện!”

Thanh Vũ nói đến đây, hắn nghiêm túc nhìn về phía dưới quát lên:

“Quang Minh Tín Đồ ở đâu?”

“Ở đây!”

Dưới đám người, có nhiều người cao giọng đáp lại rồi nhanh chóng di chuyển ra đi đến gần đài cao, có khoảng 70 người.

“Đây chính là Quang Minh Thánh Điện và Quang Minh Giáo Điều, các người từng người hãy tiến lên nhận lấy.”

Nghe được như vậy, các Tín Đồ lập tức tiến lên nhận lấy hai quyển sách từ tay của các Tín Sứ ở dưới, chỉ trong ít phút các Tín Đồ cũng đã nhận xong. Mọi người ở dưới, hai con mắt đều đỏ lên, đây chính là công pháp tu luyện nha, chỉ cần có một quyển thì từ nay về sau không còn là phạm nhân nữa mà sẽ trở thành tu sĩ phi thiên độn địa, nhiều người lập tức dựa theo những gì đã nghe thấy từ Tín Sứ, tưởng tượng Quang Minh Chi Thần chính là một vầng Mặt Trời đang ở trong tâm của mình.

Nhiều tia ánh sáng từ thân thể của mọi người ở dưới tỏa ra, ngay lập tức đã có hơn hai trăm người trở thành Tín Đồ. Thanh Vũ nhìn thấy như vậy, cười nhạt nói ra:

“Là người đại diện cho Quang Minh Chi Thần hành tẩu ở thể gian, ta Thanh Vũ hoan nghênh mọi người trở thành Tín Đồ của Quang Minh Chi Thần. Vì thế những Tín Đồ bên dưới hãy lên nhận lấy Quang Minh Giáo Điều và Quang Minh Thánh Điện.”

Những người vừa trở thành Tín Đồ nghe vậy, không khỏi vui mừng tiến lên nhận lấy. Sau khi nhận xong hết, Thanh Vũ nói ra:

“Hôm nay chính là ngày Quang Minh Giáo Điện hiện ra ở Thế Gian, tất nhiên đây là một ngày trọng đại đối với Quang Minh Giáo Đình chúng ta, vì thế ta

Thanh Vũ, sẽ tặng mọi người một phần quà, dù là Quang Minh Giáo Đình Tín Đồ hay Tín Sứ, hay những người không tin vào Quang Minh Chi Thần đều sẽ nhận được phần quà này.”

Khi Thanh Vũ vừa nói xong, trong con mắt ngạc nhiên của mọi người, Thanh Vũ phát tay về phía trước, trong hư không trước mặt Thanh Vũ hiện ra một cái thùng nước to lớn, các Tín Sứ ở dưới nhận lấy thùng nước, và lấy nhiều cái ly ra.

“Đây chỉ có thể là sức mạnh của Thần.”

“Người thấy không? Khi nãy hán chỉ cần phát tay là hiện ra một đồ vật, thật là thần kỳ.”

Bên dưới xuất hiện nhiều tiếng bàn bạc, và tiếng kinh hô. Lưu Úc nhìn thấy tất cả, hai con mắt hán không khỏi ngưng tụ, hán biết đó là túi trữ vật của Tu Sĩ, theo như hán biết Vương Quốc này chỉ có Thành Chủ mới sở hữu vật ấy, không ngờ hôm nay lại thấy tận mắt.

“Đây là Sinh Mệnh Chi Thủy, chỉ cần uống một ly là sẽ chữa khỏi bách bệnh và các vết thương ngấm.”

Thanh âm của Thanh Vũ vừa vang lên, ở dưới có Tín Sứ nói ra:

“Ồ đây có ai muốn thử đầu tiên?”

“Ta, ta sẽ uống đầu tiên.”

Có một tên Tín Đồ trả lời ngay, tiến lên nhận lấy ly nước, bước chân của hán phù phiếm, lâu lâu lại ho khan một lần. Tên Tín Đồ này vừa uống xong, ngay lập tức khỏe mạnh, mọi người ở dưới có thể nhìn thấy hán không còn ho khan nữa. Ở dưới có người hô to:

“Ta biết hán, hán là người ở cạnh nhà của ta, tên là Tiêu Viêm, nghe nói mấy năm nay hán bị bệnh ho, sức khỏe suy yếu, không ngờ chỉ cần uống một ly nước là có thể khỏi hán.”

“Quả thật là thần kỳ!”

“Được rồi, ai muốn uống hãy xếp hàng, mọi người đều có phần.”

Tín Sứ nhìn thấy cảnh này, cười nhạt nói ra. Những người ở trong quảng trường lập tức nhanh chóng xếp hàng, nước thần nha, ai mà không muốn sử dụng chứ? Theo thời gian, từ Tín Đồ sử dụng đầu tiên đến những người không phải Tín Đồ sử dụng, mỗi một người sử dụng đều cảm thấy khỏe hán ra, chắc chắn khen nước thần kỳ.

Lâm Úc ở dưới nhìn thấy cảnh này, hai mắt lửa nóng, vì hán tập luyện quá nhiều từ trẻ, đến giờ vẫn đam mê tập luyện, vết thương ngấm dần dần tích trữ, đến tuổi tác này hán đã cảm nhận được cơ thể suy yếu nghiêm trọng, sống không được mấy năm, hôm qua nghe được có người phát tay kêu gọi một đạo ánh sáng trị độc, hán hiểu ki đi theo quan sát.

Lưu Úc ham muốn uống được một ly nước nhưng hán ta không bị mê hoặc, trong đầu hán nghĩ rằng đây chỉ là tác dụng bề ngoài mà thôi, có lẽ trong đó ẩn chứa độc cũng không chừng, nghĩ đến đây Lưu Úc bước ra đứng đối diện với Thanh Vũ, nói ra:

“Mọi người đừng vội vàng tin, không chừng trong nước đó ẩn chứa độc mà các ngươi không biết.”

Nghe được Lưu Úc nói như vậy, mọi người lập tức dừng lại động tác, suy nghĩ lên, không một thứ gì là miễn phí trên thế giới này, họ đã trải nghiệm quá nhiều. Không suy nghĩ được bao lâu, trong quảng trường chợt vang lên tiếng quát:

“To gan, dám khinh nhờn Quang Minh Chi Thần!”

Trong con mắt của họ hiện lên một cô gái, lúc này trên tay đang cầm một thanh kiếm, một làn tóc đen từ từ chuyển biến thành tóc trắng, khí tức khác hán lúc trước, nếu khi trước là một cô thiếu nữ kiên cường ở nơi biên hoang thì bây giờ chính là một Nữ Thần cao quý, lãnh diễm.

“Hừ! Muốn hại người dân trong làng này, qua được cửa ải của ta rồi nói.”

Lưu Úc cũng không yếu thế, khí tức tăng lên đột ngột, một luồng không khí từ cơ thể hán tỏa ra làm mọi người xung quanh không khỏi lùi bước. Hán xông về phía của Ngọc Trang, trong lúc này hán chỉ nghĩ đến hán là một trưởng làng, có trách nhiệm bảo vệ mọi người, đột nhiên từ đâu xuất hiện một Giáo Phái, còn làm lung lay lòng người và chữa trị miễn phí, trên thế gian đâu có bữa cơm trưa như thế?

Bây giờ hán chỉ muốn dùng sức mạnh của mình kiểm tra họ xem, nếu thắng thì sẽ giải quyết được chuyện này, nếu thua thì dân làng sẽ thấy được bộ mặt thật của Giáo Đình này!

Nghĩ đến đây, Lưu Úc cũng đã phóng đến trước mặt Ngọc Trang, nhìn cô gái mình quen biết từ nhỏ, nhưng không thân, bây giờ giống như đã trở thành Nữ Thần xa lạ, Lưu Úc càng kiên định, quyền phong gào thét đánh thẳng về phía ngực của Ngọc Trang.

“Dám khinh thường Quang Minh Chi Thần, ta thân là một Hồng Y Giáo Chủ sẽ trừng phạt ngươi, nhận lấy!!”

“Thánh Quang Trói Buộc.”

Ngọc Trang nhìn thấy Lưu Úc xông về phía mình, lập tức kết ấn, những tia linh lực phóng từ hai tay của cô thẳng về phía Lưu Úc. Lưu Úc không kịp né tránh, bị linh lực bắn trúng, những hân vẫn không dừng lại, mặc kệ luồng linh lực mạnh mẽ đang cô ghim chặt thân thể của mình, quyền của hân từ từ nhích đến trước ngực của Ngọc Trang, nhưng hân đã thất bại, cơ thể hân đã bị định trụ. Trong lòng Lưu Úc không khỏi kinh hãi, FCA6pa1v nói ra:

“Đây là linh lực!”

“Hừ!”

Hân chỉ nghe một tiếng hừ vang lên, thân thể hân bị luồng linh lực nhắc lên không trung rồi văng ra ngoài, cơ thể Lưu Úc và đất chạm vào nhau làm tuôn ra một làn khói cát, Lưu Úc cảm nhận được thân thể đau đớn, cùng với vết thương ngấm nhiều năm, miệng của hân tràn ra máu tươi, cơ thể không thể đi chuyển được.

“Được rồi!”

Lúc này, Thanh Vũ mở miệng, trong lòng hân rất ngạc nhiên, khi này Lưu Úc xuất thủ cũng đã đạt đến Luyện Khí kỳ tầng ba, một phạm nhân chưa tu luyện mà sức mạnh đã đạt đến thể thì quá kinh khủng, không biết hân ta đã luyện tập cực khổ như thế nào. Ngọc Trang nghe vậy liền thu hồi linh lực của mình rồi đứng một bên.

“Nguyễn Thanh, hãy đem một ly Sinh Mệnh Chi Thủy cho hân uống, Quang Minh Chi Thần không nhỏ mọn đến mức tước đoạt mạng sống của một người vì người đó khinh nhờn mình.”

Nguyễn Thanh vội vàng lấy một ly nước rồi đưa cho hân uống, cơ thể Lưu Úc không động đậy được, đành phải chấp nhận uống nó, sau khi uống xong Lưu Úc cảm thấy một luồng nước mát chạy dọc quanh thân thể mình, đánh bay những ám thương có từ lâu, cơ thể hân từ từ hồi phục, khí thế cũng đột ngột tăng lên Luyện Khí kỳ tầng bốn.

Lưu Úc biết mình đã trở nên mạnh hơn, nhưng hân không dám lại chống đối với Thanh Vũ nữa, nhất là khi hân bị một người dưới trướng Thanh Vũ một chiêu đánh bại, hân càng cảm nhận được cái Giáo Đình này quá khủng bố.

“Đa tạ.” Lưu Úc đứng lên, ôm quyền cúi đầu trước Thanh Vũ rồi quay người đi. Hân vẫn chưa biết mục đích của Giáo Đình này là gì và là thiện hay là ác. Những thứ này bây giờ không liên quan đến hân, hân đã làm hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lâm Phong và Phong Lực chi thể

Thanh Vũ nhìn xem bóng lưng của Lưu Úc dần dần xa, nói:

“Đề cho hân đi đi.”

Sau đó, Thanh Vũ nhảy xuống cầm một chiếc ly nước uống vào rồi nói ra:

“Nước này chính là Sinh Mệnh Chi Thủy, ta đã uống vào đã đủ để chứng minh nó không có độc đi.”

Mọi người nhìn thấy Thanh Vũ tự tay uống vào ly nước mới bình phục lại, lập tức nhao nhao lên nhận lấy phần của mình.

Thanh Vũ cười khỏ trong lòng, làm việc tốt thật là không dễ, tốt quá hóa dở. Đây chính là một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy được pha loãng 100 lần, Thanh Vũ bỏ 500 điểm tín ngưỡng ra mua rồi lại hòa vào một cái thùng nước to đến như thế, mặc dù qua nhiều lần pha loãng, tác dụng của nó vẫn mạnh mẽ, đủ để chữa tất cả các bệnh của phạm nhân và luyện khí kỳ tu sĩ.

Thanh Vũ nhìn thấy tinh thần của mọi người phấn chấn sau khi cảm nhận được cơ thể tốt hơn, hân nói ra:

“Được rồi, nếu mọi người đã uống xong thì ta xin được phép nói tiếp.”

Cả quảng trường đang ồn ào, im lặng ngay lập tức, vài trăm đôi con mắt nhìn về phía Thanh Vũ.

“Ngọc Trang.”

Thanh Vũ quát lên.

“Vâng.”

Ngọc Trang trả lời, sau đó đi đến trước mặt Thanh Vũ.

“Hôm qua, Quang Minh Chi Thần có lệnh, đặc cách ban thưởng người trở thành Hồng Y Giáo Chủ đầu tiên, hôm nay ta xin tuyên bố, người chính là Hồng Y Giáo Chủ quản lý Quang Minh Giáo Đình nơi đây.”

Thanh âm của Thanh Vũ uy nghiêm truyền ra toàn trường. Các Tín Đồ và Tín Sứ nghe như vậy, có người hít một hơi lạnh khí.

“Hồng Y Giáo Chủ, hôm qua ta thấy một đạo ánh sáng từ ngôi nhà của Ngọc Trang chiếu rọi bầu trời, không ngờ chính là Quang Minh Chi Thần chỉ lệnh.”

“Đúng nha, Ngọc Trang thật là may mắn.”

Bên dưới, ngoại trừ những người còn không tin tưởng nghe được Thanh Vũ nói thì một mặt ngăn ngại không hiểu gì, nhưng các Tín Đồ và Tín Sứ bàn luận sôi nổi.

“Ngọc Trang xin nhận trọng trách này, nguyện Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian.”

Ngọc Trang ngay lập tức khom người, Thanh Vũ đem một bộ áo khoác màu đỏ đưa cho Ngọc Trang, trên áo khoác có kí hiệu một vầng Mặt Trời màu trắng đang tỏa ra ánh sáng. Ngọc Trang nhận lấy, bên dưới các Tín Đồ và Tín Sứ lập tức khom người nói ra:

“Tham kiến Hồng Y Giáo Chủ, nguyện Thánh Quang Chiếu rọi thế gian!!!”

Thanh âm vang ra to rõ, chấn nhiếp toàn trường. Thanh Vũ gật đầu, nói ra:

“Hôm nay đến đây là kết thúc, Sinh Mệnh Chi Thủy còn lại ta sẽ ban cho các Tín Đồ và Tín Sứ, mọi người hãy xếp hàng nhận lấy phần của mình.”

“Đa tạ, Giáo Hoàng đại nhân.”

Tín Đồ và Tín Sứ cung kính nói ra rồi tiến lên nhận lấy. Sinh Mệnh Chi Thủy nha, các Tín Đồ chỉ biết là nước có thể chữa bách bệnh mà thôi, còn các Tín Sứ thì đã nhìn thấy Sinh Mệnh Chi Thủy trong mục hồi đoái, đây chỉ có cảnh giới Trúc Cơ kỳ mới hồi đoái được Sinh Mệnh Chi Thủy đã pha loãng 100 lần, không những chữa trị bách bệnh mà còn gia tăng tuổi thọ, gia tăng sức đề kháng với các loại độc, có thể nói là vạn năng được thủy!

Họ đã uống một lần rồi, nhưng không ngại nhiều a, có thể đem về nhà cho người thân uống. Nghĩ đến đây, mọi người đã cảm kích Thanh Vũ và Quang Minh Giáo Đình nhiều hơn, ngay lập tức có nhiều đạo ánh sáng giáng xuống báo hiệu có Tín Đồ đã tăng thành Tín Sứ.

Thanh Vũ vội vàng kiểm tra, bảng thông tin hiện lên như sau:

Kí chủ: Trần Thanh Vũ

Tuổi: 20

Thông tin: Là người tạo ra Quang Minh giáo đình.

Chức vụ: Giáo Hoàng

Hồng Y Giáo Chủ: Ngọc Trang (+)

Tín đồ: 430

Tín sứ: 52

Danh hiệu: Sơ cấp giáo hoàng (tăng tốc độ tu luyện cho sinh vật tín ngưỡng Quang Minh giáo đình 10%, người gia nhập vào Giáo Đình tăng 15%)

Cảnh giới: Luyện Khí kỳ tầng mười

Kỹ năng: Thanh tẩy, hồi phục, thánh quang phổ chiếu, thánh quang bảo vệ, thánh quang trói buộc,...

Thanh tẩy: Khi sử dụng có thể trừ khử những đồ vật tà ma.

Hồi phục: Khi sử dụng có thể hồi phục vết thương cho đối tượng được sử dụng.

Thanh quang phổ chiếu: Triệu hồi một đạo thánh quang tấn công kẻ thù, lực sát thương đối với tà ma gấp đôi.

Thánh quang trói buộc: Trói buộc kẻ địch bằng Quang Minh Linh Lực.

Thánh quang bảo vệ: Khi sử dụng có thể tạo ra một vòng phòng hộ bằng thánh quang, bảo vệ mọi người trong phạm vi mười mét tùy theo mức độ sử dụng linh lực.

Điểm tín ngưỡng cố định: 1450

Điểm tín ngưỡng còn lại: 305

Điểm tín ngưỡng sẽ gia tăng một khi một sinh vật có trí không bất kỳ tín ngưỡng Quang Minh Giáo Đình, mỗi ngày sẽ gia tăng một tùy theo cấp độ của sinh vật.

Điểm tín ngưỡng cố định đạt đến một mốc nào đó có thể giải khai Danh hiệu, điểm tín ngưỡng còn có thể sử dụng để mua vật phẩm trong Hệ Thống.

Thanh Vũ vui vẻ muốn hô to, nhưng nghĩ đến cái chức vụ của mình, hân vội vàng điều chỉnh kích động, trong lòng cười nhạt nói ra:

“Chỉ còn 18 Tín Đồ nữa là ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ a, thật chờ mong.”

Sau đó, mọi người giải tán đi, Thanh Vũ chọn một khu đất trống ngoài rìa của Ngôi Làng, biết là đất hoang không ai ở lại, hân tiêu hao vài điểm tín ngưỡng hối đoái một ngôi nhà to lớn, thiết kế trang nhã, mái cao, đó chính là trụ sở của Quang Minh Giáo Đình ở Ngôi Làng này.

Trong trụ sở có mấy chục căn phòng, dùng để cung cấp người có chức vụ ở lại làm việc cho Quang Minh Giáo Đình. Thanh Vũ cũng đã nghĩ kỹ càng, Quang Minh Giáo Đình sẽ không hạn chế tự do hay điều khiển hoạt động của người khác, Thanh Vũ sẽ bắt đầu tuyển chọn thành viên đầu tiên cho Quang Minh Giáo Đình, tất nhiên người tự nguyện mới được.

Lâm Phong có một bí mật, hân không phải là một người phạm, hân chính là một tu sĩ, nhưng hân không có công pháp tu luyện, từ nhỏ đến bây giờ hân chỉ hấp thu những tia linh lực hân nhận được khi sinh ra mà thành Luyện Khí kỳ tám tầng tu sĩ. Ký ức của hân rất mơ hồ, không rõ. Nhiều hôm nay, hân đã chứng kiến nhiều hoạt động của Quang Minh Giáo Đình, hân hoàn toàn phục sát đất, còn góp phần phát huy và quảng bá Quang Minh Giáo Đình.

Khi nhận được một phần Sinh Mệnh Chi Thủy và uống vào Lâm Phong cảm nhận được trong cơ thể mình tồn tại một lớp màng khóa lại tất cả ký ức của hân, cơ thể hân lập tức hấp thu Sinh Mệnh Chi Thủy vào và ma sát với lớp màng đó, nhưng không phá được, d78rhPmO trong nội tâm hân điên cuồng gào thét là hấp thu Sinh Mệnh Chi Thủy và phá hủy lớp màng kia.

Lâm Phong không vội vàng, hân nhận lấy một phần Sinh Mệnh Chi Thủy và đi về nhà, đóng cửa chặt chẽ, ngồi lên chiếc giường của mình. Lâm Phong lấy một phần ra bắt đầu sử dụng, cơ thể hân tham lam hấp thụ, những giọt Sinh Mệnh Chi Thủy được cơ thể hân chuyển hóa thành sinh cơ bằng bạc rồi dần động đi đến trước mặt cái màng, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, lần này khác lần trước, Lâm Phong cảm nhận được cơn đau kịch liệt, hai mắt hân hiện lên vẻ thống khổ, hân cắn chặt răng tiếp tục cọ rửa.

Cái màng mỏng manh nhưng Lâm Phong đã nứt đến mười phút vẫn không đột phá, mười lăm phút, hai mươi phút, Lâm Phong dẫn động toàn bộ sức mạnh của mình làm một lần đột phá sau cùng, mang theo toàn bộ sức mạnh từ Sinh Mệnh Chi Thủy và linh lực của hân, một lần đánh sau cùng, chiếc màng kia bị từ từ bị đâm nát, những tia sáng từ trong đó tỏa ra khắp thân thể Lâm Phong, hân cảm nhận được sức mạnh của mình tăng đột biến, Linh Lực giống như thủy triều chạy dọc khắp thân thể của hân ta.

Trong đầu Lâm Phong hiện ra thêm nhiều ký ức, hân là con của một gia tộc, gia tộc họ Lâm, truyền thừa nhiều năm, gia tộc thường xuyên xuất hiện thể chất mạnh mẽ gọi là Phong Lực chi thể, thể chất này rất khủng bố, không những thân thể mạnh mẽ mà còn có thể điều khiển gió và không phải gió thường, gió này mang theo sức mạnh gần bằng thể chất của người điều khiển. Có nghĩa là thể chất càng mạnh mẽ thì gió càng mạnh. Lúc hân bốn tuổi, gia tộc hân gặp một lần sát kiếp, bị cừu nhân tính kế hại chết Tộc trưởng, cả nhà bị tàn sát không còn ai, những người trong gia tộc hân liều mạng mang Lâm Phong đột phá vòng vây. Tuy vậy khi đến đây thì người cuối cùng cũng đã chết.

Lâm Phong được một bà lão nuôi sống, dạy dỗ và phát triển hân đến ngày nay. Trong lúc di chuyển, hân cũng gặp phải trọng thương, ký ức bị phong ấn, hôm nay sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy kích hoạt Phong Lực chi thể làm ký ức ẩn sâu lại một lần nữa hiện ra. Lâm Phong nhìn thấy tất cả cảnh mà gia tộc hân bị tàn sát, hai tay của hân nắm chặt, đôi mắt kiên định.

“Quang Minh Giáo Đình, chỉ có Quang Minh Giáo Đình mới có thể giúp ta trả thù!!!”

Thanh Vũ đang ngồi tu luyện, trên tay hân là những viên Linh Quả phù hợp cho Luyện Khí Kỳ Sử dụng, hân tiêu hao cả trăm điểm tín ngưỡng để hối đoái vài chục viên, hân giữ lại vài viên và phân phát toàn bộ cho Ngọc Trang và đám người Điều Hạo. Thanh Vũ từ từ sử dụng, Linh Quả khi vào thân thể hân, tràn ra đầy linh khí, hân từ từ hấp thụ các linh khí chuyển hóa thành Quang Minh Linh Lực. Vầng Mặt Trời đang tăng dần kích thước mà mắt thường có thể nhìn thấy. Sau khi hấp thụ xong Thanh Vũ thở ra một hơi nói:

“Chỉ cần một ngày nữa là ta có thể đột phá Luyện Khí Kỳ tầng mười trở thành tầng mười một.”

“Không sai a. Viên Mặt Trời màu vàng kim hấp thụ quá nhiều linh lực đi, có thể nói là gấp chục lần thông thường.”

“Nhưng tốc độ tu luyện này có vẻ chậm a, Ngọc Trang đã tăng đến Luyện Khí Kỳ tầng bảy rồi.”

“Haizz, người so với người tức chết người, Hệ Thống a người có thể cho ta cái gì đó bá đạo Thể Chất được không a.”

Đương nhiên, Thanh Vũ chắc chắn nhận được một thanh âm trả lời của Hệ Thống.

“Kí chủ có thể hối đoái các loại thể chất trong cửa hàng.”

“Tức chết ta, người bán cái nào cái nấy đều là giá trên trời, sao ta có thể đổi được, không được ta phải mau hoàn thành nhiệm vụ, thân là một Giáo Hoàng thì ta không chấp nhận được bị Hồng Y Giáo Chủ vượt mặt.”

Chương 8: Oan hồn đột kích

Thời gian trôi nhanh, đến buổi tối, Trăng bị mây che mất, không khí âm u, yên tĩnh đến đáng sợ. Đột nhiên giữa ngôi làng truyền ra tiếng hét kinh khủng đến tận trời.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Tiếng hét chỉ dừng lại vài giây rồi im lặng. Ngôi làng bị tiếng hét ảnh hưởng, tất cả dân làng đều giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, tiếng trẻ con khóc vang ra, không dừng lại ở đó, tiếng hét lại tiếp tục vang ra ở một nơi khác.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Giống như lần trước, chỉ dừng lại vài giây rồi im lặng. Thanh Vũ mở ra hai con mắt nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, hai mắt hắn ngưng tụ quang minh linh lực để hắn có thể nhìn thấy ban đêm giống ban ngày.

“Không phát hiện điều gì lạ thường.”

Thanh Vũ lẩm bẩm.

Lúc này, Ngọc Trang cũng đã tỉnh dậy, cô ngay lập tức di chuyển để đi tìm kiếm nguyên nhân vụ việc xảy ra. Hai mắt Ngọc Trang đánh giá xung quanh, đây là một ngôi nhà cũ kỹ, cô biết có một người đàn ông trung niên sống ở đó nhưng khi cô bước vào, chỉ thấy một cái xác đang nằm trên mặt đất, khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Ngọc Trang lập tức kiểm tra, cô phát hiện thân thể người này lạnh ngắt, nhưng còn hơi thở, tựa hồ bị hút đi thứ gì đó. Lúc Ngọc Trang đang kiểm tra, bên cạnh cô hiện ra một bóng người, không có tròng mắt, thân thể mờ ảo tựa giống như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi tan, khuôn mặt bóng người vịn vào dữ tợn, gào thét hướng về phía Ngọc Trang đánh tới.

Ngọc Trang cảm ứng được nguy hiểm, né tránh sang một bên, phát hiện kẻ đánh lên mình, cô giật mình nói ra:

“Là oan hồn!”

“Chỉ là một oan hồn mà dám hại người giữa đêm, muốn chết!!”

Ngọc Trang quát lên, một tay ngưng tụ linh lực vỗ về phía oan hồn, oan hồn cảm nhận được sức mạnh đáng sợ đang đánh về phía mình, vội vàng bay ra ngoài, xuyên qua cả vách tường chạy đi.

“Chạy? Không dễ vậy đâu!”

Nhìn thấy oan hồn định đào tẩu, Ngọc Trang cười nhẹ, di chuyển ra ngoài ngôi nhà.

“Thánh quang trời buộc.”

Ngọc Trang sử dụng linh lực, điểm một chỉ về phía oan hồn vừa bay vừa quay đầu nhìn cô, một luồng sức mạnh được ngưng tụ từ linh lực trong ngón tay Ngọc Trang bắn thẳng về phía oan hồn. Nhìn thấy tốc độ của mình không thể tránh thoát, oan hồn gào thét đón đỡ.

“Gào!”

Nhưng sức mạnh của oan hồn không thể nào đánh lại linh lực kia, nó bị đánh bật ra xa rồi bị luồng linh lực kia trói lại. Oan hồn đau khổ gào thét.

“Gào.”

Tiếng thét làm kinh động cả Ngôi Làng, nó giống như là báo hiệu thứ gì đó. Các dân làng đang mê mang không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm nhận được một luồng không khí băng lãnh đến tận linh hồn đập vào mặt, bên cạnh hiện ra một oan hồn gào thét đánh về phía họ.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Có maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Ngọc Trang đang quan sát tên oan hồn, nhưng không ngờ bị dị biến xảy ra, Ngọc Trang không biết nên làm gì, thì có một âm thanh vang vọng cả Ngôi Làng.

“Oan hồn to gan, dám làm hại người giữa đêm!”

“Dám khinh thường bốn Giáo Hoàng, nhục mạ Quang Minh Chi Thần!”

“Bọn người xứng đáng nhận được trừng phạt! Quang Minh Tín Đồ nghe lệnh, lập tức độ hóa oan hồn bảo vệ người dân.”

Thanh âm của Thanh Vũ nhàn nhạt truyền ra, mang theo một tia tức giận, Thanh Vũ phóng về phía tòa nhà cao nhất kia, hần lập tức xuất thủ, một chưởng vô thắng về phía một oan hồn gần nhất.

Oan hồn kia nghe được thanh âm, nhưng không có não nên không kịp suy nghĩ, bị một chưởng đập thành hư vô, chỉ thấy một tia bạch quang từ chỗ hần chết hiện ra khuôn mặt của hần, nhưng lúc này khuôn mặt kia mang theo vẻ thanh minh, cúi đầu về phía Thanh Vũ rồi biến mất.

Ngọc Trang nghe được thanh âm, lập tức chạy đến nơi có oan hồn đánh ra từng đạo thần thông, siêu độ bọn nó, các Tín Đồ cũng giống vậy, trong Ngôi Làng truyền ra từng tiếng quát giận dữ.

“Thánh Quang Trói Buộc.”

“Thánh Quang Hộ Thuần.”

“Thánh Quang Trừng Phạt.”

“Thánh Quang Hồi Phục.”

Từng đạo từng đạo ánh sáng lóe ra khắp ngôi làng, nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn không dừng lại, chỉ được vài chục người Tín Sứ làm sao có thể đỡ nổi cả mấy trăm oan hồn đây?

“Aaaaaaaaaaaaa.”

Có một Tín Sứ vừa tăng lên cảnh giới, linh lực phù phiếm, chỉ trong vài phút hần đã sử dụng hết linh lực, mấy con oan hồn thấy vậy, lập tức nhào lên đánh hần ta bất tỉnh, gangbang.

Ngọc Trang nhìn thấy tình hình không ổn, mái tóc màu đen của cô từ từ chuyển sang màu trắng, một cỗ sức mạnh từ thân thể cô tỏa ra, chiếu sáng khắp vùng trời, Ngọc Trang lợi dụng nguồn linh lực mạnh gấp trăm lần cùng cảnh giới của mình chèo chống thân thể để bay lên, tay Ngọc Trang kết ấn, quát lên:

“Thánh Quang Giận Dữ.”

Ngọc Trang vừa quát xong, trên trời có tiếng xé gió truyền đến, đó là hàng chục cột sáng từ thân thể cô tỏa ra, lấy tốc độ kinh khủng đánh thẳng về các oan hồn, chỉ thấy các oan hồn bị ánh sáng đánh trúng đều hóa thành tia sáng rồi biến mất. Ngọc Trang thấy được mình đánh tan cả chục oan hồn nhưng cô vẫn không hết lo lắng, bởi vì oan hồn nhiều lắm, các Tín Sứ đều bị đánh bại nằm la liệt trên mặt đất, nhưng các oan hồn giống như không thể tác động vào thân thể mà chỉ hút đi sinh mệnh của họ làm cho họ bất tỉnh. Ngọc Trang thở ra một hơi, có tiếp tục sử dụng sức mạnh của mình để độ hóa oan hồn.

“Thánh Quang Trói Buộc.”

Thanh Vũ cũng đã tham gia vào chiến trường, tiếng kêu khóc khắp nơi, trong ngôi làng lập tức xuất hiện mấy chỗ tập trung, lấy các tín đồ và tín sứ làm trung tâm, bảo vệ mọi người. Khi người dân nhìn đến thân ảnh đầy mạnh mẽ trên bầu trời, đó chính là Ngọc Trang, có người hô to:

“Là Quang Minh Giáo Đình, Hồng Y Giáo Chủ Ngọc Trang.”

“Thật là mạnh mẽ, đây là sức mạnh của thần hay sao?”

“Cảm ơn Quang Minh Chi Thần đã cứu chúng con.”

Người dân nhìn thấy cảnh tượng các Tín Sứ đang bảo vệ bọn họ rồi bị các oan hồn đánh bất tỉnh, trong lòng cảm động muốn khóc, liều mạng đánh về phía oan hồn. Nhưng sức mạnh người thường làm sao có thể tác động đến trạng thái linh thể của oan hồn? Oan hồn tiện tay một trảo chụp xuống, dân làng bị đập nằm la liệt.

“Khắc khắc!”

Một oan hồn nhìn thấy lũ sinh vật thấp kém còn dám chống trả, vỗ xuống một chưởng đập một tên bất tỉnh, khinh thường cười, oan hồn đi xuyên qua thân thể tên loài người kia, khí tức của nó càng mạnh mẽ, nó hưng phấn đánh về phía các tên còn lại. Nhưng nó chưa chạm đến, thân thể bị một luồng gió xoáy chém thành mấy đoạn rồi tan biến.

Lâm Phong bước đi trên bầu trời, nhìn xuống khung cảnh hỗn loạn, hai con mắt đen nhánh của hần bình tĩnh, đôi tay huy động đánh ra từng đạo gió xoáy

mang theo Quang Minh Linh Lực kết hợp với Phong Linh Lực, chém thẳng về phía các oan hồn. Đối với Lâm Phong mà nói, cảnh tượng này so với cảnh gia tộc bị tàn sát thì giống như trẻ con chơi với nhau mà thôi, hân bình tĩnh phân tích chiến trường, lúc này hắn cần phải tiêu diệt nhiều oan hồn nhất có thể.

“Phong Nộ.”

Lâm Phong hét to, xung quanh hắn hiện ra cả trăm lưỡi dao gió màu trắng, chém thẳng xuống các oan hồn, bảo vệ dân làng, mấy trăm đạo lưỡi dao lập tức thanh lý một vùng, oan hồn đều bị chém thành mảnh vụn.

“Oan hồn oắt con, dám làm hại người, chết đi cho ta.”

Lưu Úc không biết từ đâu chui ra, hai tay hắn hiện lên linh lực, từng quyền, từng quyền đánh bẻ các oan hồn xung quanh, nhưng có điều kì lạ là linh lực của hắn là Quang Minh linh lực, tên này chắc cũng đã thành Tín Sử a.

Lúc Thanh Vũ phát hiện ra oan hồn, thì Hệ Thống trong đầu hắn cũng đã ban phát một nhiệm vụ:

Nhiệm vụ: Độ hóa tất cả oan hồn trong ngôi làng

Phần thưởng: Công pháp tu luyện các hệ một bộ. (Ghi chú: Chuyển hóa Quang Minh Linh Lực thành các hệ, kèm theo thuộc tính của quang minh linh lực)

Thanh Vũ nhìn thấy phần thưởng, hai mắt sáng lên, trong một Giáo Đình không thể chỉ tu một hệ pháp thuật a, nếu vậy thì kẻ địch rất dễ tìm ra biện pháp đối phó, giờ có thêm một bộ các kỹ năng các hệ chuyển hóa từ Quang Minh Linh Lực, thế này thì không sợ bị bắt bài nữa.

Thanh Vũ nhìn thấy Lâm Phong, Lưu Úc thể hiện sức mạnh của mình, hắn cũng không có bất ngờ, chuyện này hắn đã biết. Bây giờ đối thủ của hắn là một oan hồn, hai trông mắt thanh minh, khỏe miệng hiện lên vẻ mỉm cười tàn nhẫn nhìn về phía Thanh Vũ.

“Ngươi là ai, tại sao lại tấn công Ngôi Làng này.”

Thanh Vũ nhìn oan hồn kia, nói ra.

“Hừ! Nói nhảm nhiều quá, đi chết đi cho ta.”

Oan hồn nghe được, nhưng không trả lời, nó hét lên một tiếng đánh về phía Thanh Vũ. Không ngờ tốc độ của nó quá nhanh, đạt đến luyện khí tầng mười. Thanh Vũ vì khinh thường mà không kịp phòng bị, dính một chương của oan hồn.

“Ặc.”

Thanh Vũ bị đẩy lùi, tay hắn để lên ngực ho khan, cảm giác lạnh băng từ chỗ vết thương truyền ra khắp thân thể làm hắn không FDXfZung khỏe, Thanh Vũ sử dụng linh lực của mình để triệt tiêu cảm giác đó, nhìn về phía oan hồn nói ra:

“Khinh thường ngươi rồi, nhận lấy Thánh Quang Trói Buộc.”

Oan hồn nhìn thấy Thanh Vũ ăn một chương của mình nhưng không sao, còn dám chống lại mình, nó đã quan sát được các kỹ năng mà bọn người tu luyện này sử dụng, Thánh Quang Trói Buộc mà thôi, nó chỉ cần ở thời khắc va chạm né tránh là được. Nghĩ đến đây, oan hồn đứng yên tập trung cảm nhận đạo linh lực từ Thanh Vũ.

Nhưng linh lực không thấy đâu, hắn chỉ thấy trời đầu mình giáng xuống một cột sáng bao phủ cả thân thể nó, cảm nhận được đau đớn nó hét lên:

“Cái này là Thánh Quang Trùng Phạt, tên loài người chết tiệt.”

Thanh Vũ nhìn thấy oan hồn bị trùng kếp, cười to nói ra:

“Ngươi bị ngu a? Có kẻ nào mà đi tin địch nhân giữa trận chiến?”

“Oan hồn nào tàn trong truyền thuyết là đây sao?”

Lâm Phong, Ngọc Trang, Lưu Úc và các người khác đều thanh lý hết các oan hồn, rồi quan sát trận chiến, nhìn thấy Thanh Vũ cười to và oan hồn đáng thương bị đánh nằm la liệt trên đất, mọi người tròn con mắt lên, trong đầu nghĩ:

“Không hổ là Giáo Hoàng, kinh nghiệm chiến đấu thật là dày dặn, chúng ta còn phải học tập nhiều a.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Oan hồn bị hội đồng

“Ngươi... tên loài ngươi chết tiệt, dám sử dụng thủ đoạn bỉ ổi để tấn công ta.”

Oan hồn từ từ lơ lửng trên mặt đất, khuôn mặt dữ tợn, chỉ một tay về phía Thanh Vũ.

“Ngươi đã chọc giận ta rồi đấy, chết đi tên loài người.”

Oan hồn gào thét, bỗng nhiên không khí xung quanh hắn vận vẹo, bị hút vào thân thể hắn, kèm theo không khí chính là những lực lượng còn sót lại của các oan hồn khác không kịp tiêu tán, đều bị hắn hút vào thân thể, khí tức của hắn kéo lên một cách nhanh chóng, chỉ trong khoảng khắc đã đạt đến nửa bước Trúc Cơ.

Oan hồn vận vẹo cái thân thể của mình để thích ứng, hắn cười to nói ra:

“Haha, cảm giác của sức mạnh, đây chính sự tự tin mà sức mạnh mang đến sao?”

“Thật là sáng khoái, tên loài người kia, ngươi thật may mắn vì chính là người đầu tiên chết trước sức mạnh này của ta.”

Thanh Vũ ngưng trọng nhìn về phía oan hồn, sự việc xảy ra quá nhanh hắn không thể nào phản ứng kịp, lúc nhận ra thì tên oan hồn đã mạnh đến nỗi cả da gà, một người sống trong luật pháp như hắn thì chưa từng có chiến đấu qua, chỉ bắt trước những kỹ thuật trong phim a, nhưng hiện thực thì khác phim, lần này hắn chính là gặp nguy hiểm đến tính mạng thật sự. Trong đầu cấp tốc suy nghĩ, nhưng cho dù hắn có suy nghĩ thì vẫn không nghĩ ra cái gì đến, đầu hắn bây giờ trắng xóa, trước áp lực của tử vong từ oan hồn, Thanh Vũ đã hoàn toàn mất khống chế.

Oan hồn nhìn Thanh Vũ dờ người ra, hắn cười to, một chưởng vỗ xuống hướng về phía Thanh Vũ, trong hư không ngưng tụ thành một chưởng ấn to đến một mét, với tốc độ nhanh đánh thẳng về phía Thanh Vũ. Thanh Vũ không né tránh, chỉ đứng đờ ra, Lâm Phong thấy chưởng ấn gần đánh trúng Thanh Vũ, hắn hét lên:

“Phong Nộ Bạo Liệt.”

Lâm Phong bằng tốc độ kinh hồn của mình, mang theo vài trăm lưỡi dao giơ đang di chuyển xung quanh hắn, khi hắn sử dụng thì tất cả lưỡi dao hợp thành một, ngưng tụ thành một cái vòi rồng nhỏ và chạm với chưởng ấn.

Oanh!

Chỗ va chạm hiện ra những luồng không khí thổi ra xung quanh, làm mọi người phải lùi lại vài bước.

Lâm Phong phun một ngụm máu tươi từ trên trời rơi xuống rồi bất tỉnh, Lưu Úc nhanh nhẹn bắt lấy hắn.

Thanh Vũ định thần lại, nhìn thấy Fkcj7INS người khác vì mình mà bị trọng thương, cơn tức giận trong lòng nổi lên, hét to:

“Ngọc Trang cùng ta tiêu diệt tên oan hồn này.”

Ngọc Trang nghe được thanh âm của Thanh Vũ, vội vàng bay đến, hình thành thế vây quanh oan hồn. Oan hồn nhìn thấy một chưởng của mình bị người khác đón đỡ, tức giận nói ra:

“Tất cả các ngươi đều đáng chết, cho nên hãy đi chết đi.”

Vừa nói xong, oan hồn lại đánh ra một chưởng về phía Lâm Phong, những chưởng ấn đã bị đón đỡ bằng hai luồng ánh sáng từ Thanh Vũ và Ngọc Trang. Lần này, Thanh Vũ bị đẩy lùi ra xa, Ngọc Trang thì thở gấp nói ra:

“Sức mạnh của hắn và chúng ta không cùng một cấp bậc, làm sao đây Thanh Vũ ca ca.”

Thanh Vũ nghe vậy, lo lắng suy nghĩ, bỗng nhiên hắn nói ra:

“Ta sẽ định trụ hắn một giây, tất cả các Tín Sứ còn sử dụng được sức mạnh hãy tập trung đánh vào hắn bằng một đòn đánh mạnh nhất.”

“Vâng.”

Ngọc Trang đáp trả, các Tín Sứ xung quanh cũng gật đầu. Oan hồn nhìn thấy mấy tên loài người khinh thường mà bàn kế hoạch trước mặt mình, nó tức giận nói ra:

“Một lũ yếu đuối mà thôi, ta sẽ tiến từng tên đi gặp cái gì đó Quang Minh Chi Thần, ha ha ha!”

Tiếng cười oan hồn vang ra bốn phía, làm cho mọi người tức giận, nắm chặt nắm đấm lại.

“Ngay lúc này!”

Thanh Vũ quát to một tiếng, hai tay hất bắt pháp quyết, từ đạo pháp ấn đánh ra vào hư không, oan hồn nhìn thấy vậy kinh thường chờ Thanh Vũ đánh ra tuyệt kỹ mạnh nhất của mình, hân thích nhất là nghiền ép đối phương vào tuyệt vọng, cảm giác thật mỹ diệu.

Từ đạo pháp ấn ngưng tụ vào một chỗ, hình thành hình lục giác, các tia linh lực xung quanh như bị hút vào nó hòa lẫn với nguồn linh lực của Thanh Vũ. Chỉ trong nháy mắt, hình lục giác ngưng tụ thành thực chất, từ chỗ hình lục giác, có một luồng sức mạnh hùng vĩ từ đó tỏa ra, Thanh Vũ nhìn thấy vậy hét to:

“Thánh Quang: Thần Phật.”

Lời của Thanh Vũ vừa nói ra, hình lục giác lập tức biến mất, lúc nó xuất hiện đã bao quanh oan hồn, oan hồn sắc mặt biến đổi, di chuyển ra xa nhưng vẫn không tránh né được, hình lục giác khóa chặt hân giống như hình với bóng, hân cảm nhận được sự tử vong đang đến gần, biết được mình không tránh khỏi oan hồn nhìn về phía Thanh Vũ, đánh tới với tốc độ nhanh chóng:

“Cùng chết đi!”

Thanh Vũ vì sử dụng hết sức mạnh, thân thể không thể di chuyển được, trở mặt ra nhìn oan hồn đánh tới, nhưng một chưởng của oan hồn dừng lại trước thiên linh của Thanh Vũ. Bởi vì khi oan hồn gần đánh trúng Thanh Vũ, một luồng ánh sáng bá đạo từ trên trời đánh xuống giáng thẳng vào Oan Hồn định trụ nó giữa hư không, khuôn mặt nó vặn vẹo dự tợn bị in lại.

“Thánh Quang Phổ Chiếu.”

Ngọc Trang nhìn thấy thời cơ đến, bỏ qua sự lo lắng, lập tức hét lên. Các Tín Sứ nghe được thanh âm của Ngọc Trang, kết ấn:

“Thánh Quang Phổ Chiếu.”

Từng cột, từng cột sáng từ thân thể các Tín Sứ bắn thẳng về phía oan hồn, khi cột sáng va chạm vào thân thể hư ảo của oan hồn, chỉ nghe phát ra thanh âm “xì xì”. Khuôn mặt oan hồn vặn vẹo, lúc này cột sáng trói buộc hân đã biến mất, hân chỉ kịp hét lên một tiếng:

“Không!!!”

Mắt của oan hồn thấy một cột sáng to hơn tất cả giáng vào thân thể hân rồi mất đi tri giác, đó là kỹ năng của Ngọc Trang.

Tất cả mọi người nhìn thấy tên oan hồn đáng sợ đã bị đánh thành cặn bã, tiếng hoan hô vang lên khắp ngôi làng:

“Chúng ta thắng rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta đã chiến thắng.”

“Cảm ơn Quang Minh Chi Thần và các Tín Sứ của ngài.”

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian!”

Thanh Vũ nghe được các thanh âm hô to, hân bỏ qua thanh âm nhắc nhở của hệ thống, chỉ kịp hối đoái hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy đã pha loãng, nói ra một câu rồi bất tỉnh:

“Mau trị thương cho các dân làng bất tỉnh.”

Thanh Vũ từ từ mở đôi mắt ra, ánh sáng chiếu qua cửa sổ làm hân nheo mắt lại, hân quan sát bốn phía, đây chính là chỗ hân tự tay xây nên, Giáo điện.

“Thanh Vũ ca ca tỉnh rồi.”

Âm thanh vang lên khắp giáo điện, Diêu Nguyệt vui vẻ chạy đến cạnh Thanh Vũ nói ra:

“Thanh Vũ đại ca vì kiệt sức mà bất tỉnh, Nguyễn Thanh tỷ tỷ đã chữa trị cho đại ca đấy.”

“Vậy a, cảm ơn Nguyễn Thanh giúp ta.”

“Thanh Vũ đại ca cứ nghỉ ngơi đi, để muội đi thông báo cho mọi người.”

Diêu Nguyệt nói xong, rồi chạy ra ngoài.

Thanh Vũ phục hồi tinh thần, vội vàng kiểm tra kho đồ của Hệ Thống, chỉ thấy trong đó có hai quyển sách, một quyển là dùng cho Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ tu luyện, một quyển là công pháp chuyển đổi quang minh linh lực thành các hệ công kích khác.

Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ chủ yếu tu luyện thân thể, còn quyển công pháp chuyển đổi thì có thể tu luyện các hệ khác cùng với Quang Minh Thánh Điện, vì Quang Minh Linh Lực ôn hòa nên có thể bao dung các linh lực khác, tạo ra tác dụng hỗ trợ, mang theo sức mạnh gấp bội lần.

Lúc Thanh Vũ xem xong, Ngọc Trang cùng với mọi người cũng đã đi vào, Ngọc Trang nói ra:

“Thanh Vũ ca ca đã tỉnh dậy rồi!”

Thanh Vũ gật đầu nói ra:

“Các dân làng sao rồi?”

“Nhờ Sinh Mệnh Chi Thủy mà Thanh Vũ ca ca lấy ra, nên các dân làng đã khỏi hẳn rồi.”

“Vậy thì tốt, đây là hai bộ công pháp tu luyện mới, hãy đi phân phát cho mọi người tu luyện.”

Thanh Vũ đem ra hai bản công pháp đã sao chép đưa cho Ngọc Trang, cùng các người khác.

“Đây là?”

Lâm Phong đọc bản Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ mà tìm đập thành thích, tối hôm qua vì sử dụng sức mạnh quá miễn cưỡng, thân thể chưa đủ vững chắc, cưỡng ép kết hợp hai loại linh lực sinh ra bài xích, tất cả những thứ trên làm thân thể hắn không chịu nổi nên đã bất tỉnh, nhưng không ngờ hôm nay lại được thêm hai quyển tu luyện này, trong lòng hắn kích động có thể nghĩ.

“Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.”

Lâm Phong lập tức khom người nói.

“Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.”

Mọi người thấy thế cũng vội vàng nói ra.

“Được rồi, đây chính là phần thưởng của Quang Minh Chi Thần, đây chính là công lao mà tất cả mọi người lập nên.”

Thanh Vũ khoát tay, nói ra:

“Mọi người hãy ra ngoài đi, Nguyễn Thanh lưu lại.”

Thanh Vũ nhìn thấy mọi người đã đi ra ngoài, hắn nhìn Nguyễn Thanh đang mang khuôn mặt khó hiểu, Thanh Vũ từ trong tay xuất hiện một quyển thư tịch, đưa cho Nguyễn Thanh rồi cười nói:

“Đây là Luyện Đan cơ sở, có thể luyện được đan dược dùng cho Luyện Khí Kỳ sử dụng.”

“Nghe nói, Nguyễn Thanh tỷ đam mê được đạo, hôm nay ta xin trao nó lại cho Nguyễn Thanh tỷ.”

Nguyễn Thanh nhận lấy quyển sách, kích động nói ra:

“Vật này quá trân quý, ta không thể nhận.”

“Vật có trân quý đến mấy mà không có người sử dụng thì cũng không có giá trị, huống hồ đây chỉ là luyện đan cơ sở, sau này còn có thể có nhiều cái cao cấp hơn, cho nên Nguyễn Thanh tỷ cứ nhận lấy.”

Thanh Vũ cười an ủi, trong tay hắn lại xuất hiện một đạo ánh sáng đưa cho Nguyễn Thanh:

“Đây là Linh Hồn ấn ký của một vị luyện đan học đồ đã đến gần Luyện Đan sư nhất tinh, nó có thể làm cho Nguyễn Thanh tỷ giảm nhiều thời gian khi nghiên cứu Đan đạo.”

“Còn quyển sách kia thì Nguyễn Thanh tỷ hãy chiêu mộ người có đam mê đan đạo mà chỉ dạy, sau này Nguyễn Thanh tỷ sẽ giữ chức vụ phụ trách mảng đan dược của Quang Minh Giáo Đình.”

Nguyễn Thanh nghe Thanh Vũ nói, đến phần giữ chức vụ, với người từng trải qua nhiều chuyện như Nguyễn Thanh thì sao không nghe ra mình được Thanh Vũ đề bạt làm người quản lý đan dược, Nguyễn Thanh muốn lên tiếng từ chối thì thanh âm của Thanh Vũ truyền đến:

“Nguyễn Thanh tỷ đừng vội từ chối, Quang Minh Giáo Đình không thể phát triển mà thiếu các mảng nghề nghiệp khác phụ trợ, huống chi quản lý đan dược sẽ làm cho Nguyễn Thanh tỷ có thời gian nhiều hơn để nghiên cứu đan đạo, vừa nghiên cứu đan đạo lại vừa giúp Quang Minh Giáo Đình phát triển, một công hai việc.”

Nguyễn Thanh nghe Thanh Vũ giải thích, biết rằng mình không từ chối được nữa rồi, đêm hôm qua nhìn thấy Thanh Vũ, Ngọc Trang, Lâm Phong ra sức bảo vệ dân làng trước oan hồn mà mình chỉ biết đứng nhìn, trong lòng Nguyễn Thanh đã có một khát khao có thể giúp đỡ cho mọi người một thứ gì đó, không phải nói là giúp đỡ cho Quang Minh Giáo Đình mới đúng, huống chi đam mê của nàng là đan đạo, khi trước không có cơ hội để nghiên cứu, bây giờ cơ hội trước mắt, Nguyễn Thanh khom người nói ra:

“Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.”

“Ta sẽ giúp Quang Minh Giáo Đình phát triển đản đạo.”

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bàn giao công việc, mục tiêu kế tiếp

Buổi chiều, Giáo Điện, Thanh Vũ ngồi ở chủ tọa, bên dưới là các Tín Sứ dựa theo cấp bậc mà ngồi từ trên xuống.

“Luu Úc, ngươi là người có nhiều hiểu biết nhiều nhất về Vương Quốc này, hãy kể cho mọi người tình hình xung quanh đi.”

Thanh Phong nhìn về phía Luu Úc mở miệng.

“Vâng.”

Luu Úc gật đầu, đứng lên nói tiếp:

“Vương Quốc này gọi là Không Huyền, quốc vương chính là Không Bá Hưng đệ hạ, Vương Quốc có số lượng người đạt đến một triệu, bên dưới là 27 tòa thành, mỗi tòa thành nhân khẩu trung bình 20 ngàn người, được quản lý bởi các thành chủ.”

“Ngôi làng của chúng ta ở cực đông của Vương Quốc, tiếp giáp với rừng rậm gọi là Hắc Viên, rừng rậm kéo dài mấy trăm km, bên trong có nhiều sinh vật sinh sống, được bảo hộ bởi chủng tộc Hắc Viên.”

“Đương nhiên chủng tộc này sẽ không tấn công loài người mà d7tszCQ4 không có lý do, vì thế ngôi làng này mới có thể tồn tại được lâu như vậy.”

“Phía tây của Ngôi Làng khoảng 300km là Không Yên thành, thành chủ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, bên dưới là thân vệ 200 người đều đạt đến Luyện Khí kỳ tầng 8, đội trưởng chính là Luyện Khí kỳ viên mãn.”

“Đây là tất cả những gì ta biết về Không Vũ vương quốc.”

Luu Úc nói xong rồi ngồi xuống. Thanh Vũ gật đầu:

“Mọi người cũng đã nghe Luu Úc nói đi, hôm nay ta gọi mọi người đến đây để bàn kế hoạch phát triển tương lai của Quang Minh Giáo Đình.”

“Quang Minh Giáo Đình tất nhiên sẽ không ở một ngôi làng này mà dừng lại lâu, cho nên chúng ta cần có một mục tiêu nhất định, đó là Không Yên thành.”

“Vì thế hãy đem Thánh Quang chiếu rọi đến đó đi.”

Thanh Vũ hùng hồn nói ra. Mọi người lập tức đáp:

“Vâng thưa Giáo Hoàng đại nhân.”

Thanh Vũ gật đầu rồi nói tiếp:

“Quang Minh Giáo Đình vừa thành lập một đường mới, gọi là Đan đường, nó sẽ do Nguyễn Thanh toàn quyền phụ trách, quyền lực ngang Hồng Y Giáo Chủ.”

Nguyễn Thanh đứng lên nói ra:

“Ta nguyện vì Quang Minh Giáo Đình kính dâng tất cả của mình, ta sẽ phụ trách tất cả đan dược mà Quang Minh Giáo Đình cần có.”

Mọi người nghe vậy, tiếng vỗ tay và chúc mừng:

“Chúc mừng Nguyễn Thanh đường chủ.”

“Chúc mừng!”

“Đa tạ mọi người.” Nguyễn Thanh vui vẻ đáp trả.

Thanh Vũ nhìn thấy vậy, cười nói ra:

“Sau này đan dược nhờ vào Nguyễn Thanh đường chủ rồi.”

“Việc tiếp theo là Quang Minh Giáo Đình sẽ ra thông báo chiêu mộ thành viên, thành viên được chiêu mộ sẽ trực thuộc vào Giáo Đình.”

“Luru Úc người sẽ đảm nhận đội trưởng của Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ, Diêu Nguyệt và Diêu Hạo sẽ là đội phó phụ trợ cho Luru Úc, ta cho phép các người chiêu mộ 100 người vào đội của mình.”

“Việc làm đầu tiên của Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ là tu luyện và giữ gìn trị an cũng như bảo vệ người dân trong làng.”

“Người có làm được không?”

Luru Úc, Diêu Hạo và Diêu Nguyệt lập tức đứng lên hô to:

“Thần sẽ dùng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ mà Giáo Hoàng ban ra.”

Thanh Vũ gật đầu nói ra:

“Ta hi vọng các người sẽ không phụ lòng ta, đây chính là mạch máu đầu tiên của Giáo Đình.”

Lúc này, Lâm Phong từ lâu đã không nhịn được nói ra:

“Còn ta thì sao?”

Thanh Vũ nhìn Lâm Phong, nhàn nhạt trả lời:

“Người sẽ ở bên cạnh làm cận vệ cho ta. Lúc này, người chính là người thích hợp nhất.”

Lâm Phong nghe vậy, hai mắt sáng lên, đây chính là cơ hội tốt a, lập tức khom người trả lời:

“Thần Lâm Phong sẽ không phụ lòng của Giáo Hoàng đại nhân.”

Thanh Vũ gật đầu, trong lòng tính toán kỹ lưỡng, Lâm Phong có độ trung thành đến tận 85, chắc hẳn có chuyện gì phát sinh trên người hắn, nhưng hắn vẫn chưa nói ra, thôi thì thuận theo tự nhiên vậy, hướng chỉ tên này tiềm lực rất tốt, Quang Minh Linh Lực đạt đến cấp độ 8, còn chưa trải qua thuế biến để tăng lên cấp độ, có cơ hội trùng kích cấp 9.

“Ngọc Trang người sẽ toàn quyền phụ trách việc vận hành của Ngôi Làng này, người có thể chiêu mộ nhân viên để phụ giúp.”

“Vâng.”

Ngọc Trang gật đầu, nghiêm túc nói ra.

“Việc sau cùng đó chính là phát dương Quang Minh Giáo Đình, tiến độ phát triển của Giáo Đình bây giờ quá chậm, cho nên ta quyết định sẽ thăng cho một số Tín Sứ thành Thánh Đồ để tuyên truyền Quang Minh Giáo Đình cho các ngôi làng xung quanh.”

“Có ai nguyện ý làm việc này? Mỗi Thánh Đồ có thể làm cho một người trở thành Tín Đồ đều được ban thưởng 5 điểm công hiến, ngoài ra điểm công hiến hằng ngày cũng sẽ được tăng lên gấp đôi.”

“Có ai nguyện ý làm việc này?”

Mọi người nghe Thanh Vũ nói, không khỏi suy nghĩ, công việc nghe rất là hấp dẫn nhưng thật ra không phải như vậy, nó có rất nhiều rủi ro đó chính là bị người giết chết, hay muốn làm một người tín ngưỡng không dễ dàng như vậy, cần có năng lực và bỏ ra nhiều sức lực, ngoài ra số đông người trong Giáo Điện này đều có người thân ở trong Ngôi Làng. Sau một hồi suy nghĩ, có mười người Tín Sứ chấp nhận việc này, Thanh Vũ không suy nghĩ nhiều lập tức thăng cho họ thành Thánh Đồ, điểm công hiến sẽ tăng lên gấp đôi mỗi ngày.

“Được rồi hôm nay đến đây là kết thúc, mọi người hãy theo chỉ thị của ta mà tiến hành công việc, nếu làm tốt ta sẽ có thưởng.”

“Đây là Linh Thạch mỗi người hãy nhận lấy một viên, dùng cho tu luyện sẽ tăng tốc độ lên nhiều.”

Thanh Vũ để lên bàn hơn 50 viên linh thạch, đây chính là 500 điểm tín ngưỡng của hắn, hôm nay hắn đã sử dụng hết điểm tín ngưỡng của mình, 2000 điểm cho tinh thần ẩn ký, 1000 điểm cho cơ sở luyện đan thuật và 500 điểm cho 50 Linh Thạch. Nhiều điểm tín ngưỡng như vậy cũng là nhờ sự việc hôm qua làm cho mọi người trong làng đều tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần trở thành Tín Đồ. Mọi người tiến lên nhận lấy Linh Thạch rồi đi ra ngoài.

Ngọc Trang cùng Lâm Phong, Luru Úc, Diêu Nguyệt, Diêu Hạo, Nguyễn Thanh đều ở lại. Lâm Phong lên tiếng đầu tiên:

“Giáo Hoàng đại nhân, mục tiêu kế tiếp của chúng ta là nơi nào?”

Giọng nói của Lâm Phong đầy thâm ý, hẳn đã biết mục đích của Thanh Vũ là làm cho Quang Minh Giáo Đình lớn mạnh.

“Mục tiêu kế tiếp, tất nhiên là Không Yên thành.”

Thanh Vũ mỉm cười nói ra.

“Ta vừa nhận được ý chỉ của Quang Minh Chi Thần, thu nạp 20 ngàn tín đồ.”

Ngọc Trang nghe vậy, sắc mặt khê biến nói ra:

“Ý chỉ của Quang Minh Chi Thần? Xem ra chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành.”

Lưu Úc gật đầu nói:

“Không sai, nhưng muốn nhúng chàm vào Không Yên thành thì chắc chắn sẽ bị dội ngược, thành chủ chính là Trúc Cơ kỳ cường giả.”

Nguyễn Thanh phụ họa:

“Đúng vậy, lực lượng của chúng ta vẫn còn chưa đủ.”

“Vì thế, ta mới lập ra kế hoạch bồi dưỡng lực lượng, lần này nhờ các vị rồi.”

Thanh Vũ nói.

Lúc này, Diêu Nguyệt thấy mọi người đã nói xong, cô nói ra:

“Thanh Vũ ca ca, muội thấy trong làng có nhiều cô nhi, ca ca có thể lập nên một chỗ để nuôi dưỡng họ được không?”

“Đúng vậy, vì việc chủ yếu của dân làng là săn bắn, hằng năm có nhiều người chết, số lượng cô nhi khá đông.”

Diêu Hạo ở một bên gật đầu, thanh âm mang theo một ít đồng cảm. Hắn và Diêu Nguyệt cũng là cô nhi.

Thanh Vũ nghe vậy, trầm tư hồi lâu nói ra:

“Được rồi, Ngọc Trang sau khi chiêu mộ nhân viên xong hãy lập nên một Học Viện phụ trách giáo dục các trẻ em trong Làng để chúng biết chữ, bên cạnh đó những người cô nhi thì ở lại trong học viện để làm việc, Giáo Đình sẽ lo tất cả sinh hoạt phí của cô nhi, còn học phí thì miễn hoàn toàn.”

Thanh Vũ nói đến đây, nhìn sang Lưu Úc nói ra:

“Tất nhiên việc tu luyện là không thể thiếu, Đội của Lưu Úc hãy dành thời gian để dạy cho bọn nhỏ cách tu luyện, Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ hay Quang Minh Giáo Điển đều do bọn nhỏ tự chọn. Còn chuyên sâu hơn thì người hãy nghiên cứu quyển sách này.”

Thanh Vũ nói ra, trong tay hắn xuất hiện một quyển sách, đây là tinh hoa của nền giáo dục ở tu chân giới, tất nhiên chỉ là bản thô sơ, Thanh Vũ mua bằng điểm tín ngưỡng trong cửa hàng của Hệ Thống, tình hình bây giờ thì quyển này đã đủ.

“À mà quên, đây chính là Huy Hiệu của đội trưởng, từ bây giờ người chính là Nhân Thánh Kỵ Sĩ bằng với Hồng Y Giáo Chủ.”

Lưu Úc tiến lên nhận lấy huy chương, nó có hình dạng một thanh kiếm kỵ sĩ, bên cạnh thanh kiếm là một vầng mặt trời, cảm giác ảm áp từ huy chương tỏa ra truyền thẳng đến linh hồn, sau đó huy chương hiện ra khi tức đặc thù mà chỉ Lưu Úc mới có,

“Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng, thần sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Thanh Vũ nhìn thấy hai mắt tỏa sáng của Diêu Nguyệt và Diêu Hạo, hắn bắt đầu đi lấy ra hai cái huy chương giống vậy nhưng vầng mặt trời nhỏ hơn gấp đôi huy chương của Lưu Úc.

“Đây là huy chương của hai người các người.”

Diêu Hạo, Diêu Nguyệt vui vẻ nhận lấy, nói ra:

“Cảm ơn Thanh Vũ đại ca.”

“Còn đây là huy chương của luyện đan đường chủ.”

Thanh Vũ lấy ra một cái huy chương nữa, có hình dạng một cái dược đỉnh, xung quanh cũng có một vầng mặt trời nhỏ, một vầng mặt trời đại diện cho nhất tinh luyện đan sư, Nguyễn Thanh sau khi dung hợp với Tinh Thần Ấn ký cũng đã gần chạm đến Nhất Tinh Luyện Đan Sư, bây giờ chỉ chờ tiêu hóa hết luyện đan kinh nghiệm là có thể thăng kích.

Nguyễn Thanh tiến lên nhận lấy rồi nói ra:

“Cảm ơn Giáo Hoàng ban thưởng.”

Thanh Vũ trong lòng cũng đã có tính toán, hẳn dành ra 3/10 điểm cống hiến của ngôi làng này để phát triển nó, hẳn dùng 1/10 điểm cống hiến hằng ngày để cho Luyện Đan đường sử dụng, 1/10 sẽ cho đội kỹ sĩ mới thành lập sử dụng, bởi vì hệ thống chưa được đầy đủ cho nên tạm thời hẳn chỉ phân ra được bao nhiêu, sau này chắc sẽ có ngân quỹ dùng cho hoạt động của đường đó.

“Được rồi, mọi người hãy cố gắng tu luyện, chỉ chờ thời cơ đến chúng ta liền để Quang Minh Giáo Đình này xuất hiện giữa thế gian đi!”

Thanh Vũ nói ra một cách tự tin, sau đó âm thanh của tất cả mọi người vang lên giữa đại điện này:

“Nguyện Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Quang Minh Giáo Đình phát triển

Thanh Vũ làm tất cả những chuyện trên đều có lý do, thứ nhất Quang Minh Giáo Đình không chỉ cần phát triển vũ lực mà cần có nhiều mặt nghề phụ phối hợp, mặc dù đan dược, vũ khí, có thể mua từ bên ngoài hay hệ thống nhưng giá cả quá đắt, còn phụ thuộc vào thế lực khác.

Thứ hai, Thanh Vũ vừa nhận được nhiệm vụ từ Hệ Thống:

Nhiệm Vụ: Phát dương Quang Minh Giáo Đình (2)

Thông tin: Tín Đồ tăng đến 20.000

Ban thưởng: Quang Minh Giáo Đình danh hiệu Trung Cấp Giáo Hoàng.

Chỉ nhìn cái ban thưởng thôi Thanh Vũ cũng đã háo hức rồi, đây là có thể gia tăng tốc độ tu luyện nha, chỉ tăng ít phần trăm thôi thì tác dụng cũng quá mạnh mẽ.

Thanh Vũ trở lại phòng mình, trên tay hẳn là vài viên linh thạch, hôm nay hẳn muốn đột phát Luyện Khí tầng 11, Thanh Vũ hồi phục tâm tình, dẫn động pháp quyết tác động vào các viên Linh Thạch, trong đó có một luồng linh lực tinh thuần gấp mấy lần linh lực phân tán ở thiên nhiên, luồng linh lực dựa theo chỉ dẫn của Thanh Vũ bắt đầu chuyển động từ từ nhập vào thân thể hẳn, chỉ trong ít phút một viên Linh Thạch hạ phẩm đã biến thành bụi phấn, Thanh Vũ tiếp tục hấp thu viên thứ hai.

...

Ngày hôm sau, sáng sớm, mọi người trong làng phát hiện một việc trọng đại, đó chính là Quang Minh Giáo Đình chiêu mộ thành viên chính thức, đối với các Tín Sứ đã được trải nhiệm cảm giác ưu việt từ cửa hàng của Hệ Thống mà nói, đây chính là cơ hội thăng quan tiến chức, kiếm thêm điểm cống hiến, cho nên một trăm phần trăm Tín Sứ đều hưng phấn gia nhập.

Có ba nơi tuyển dụng thành viên, nơi thứ nhất là Quang Minh Thánh Pháp đoàn, chuyên tu luyện Quang Minh Thánh Điển dưới sự lãnh đạo của Hồng Y Giáo Chủ Ngọc Trang, nơi này chính là nơi được hoan nghênh nhất, nhiều người đã nhanh chóng đăng kí.

Nơi thứ hai đó là Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đội thứ nhất, dưới sự lãnh đạo của Lưu Úc, nơi thứ ba đó là Quang Minh Đan Đường dưới sự lãnh đạo của Nguyễn Thanh.

Lưu Úc nhìn hàng dài người đứng trước mặt mình, nam nữ đều có, các thanh niên thì hăng hái, còn nữ thì khí thế hào hùng làm các thanh niên không khỏi nhìn một chút. Lưu Úc gật đầu nói ra:

“Ta chính là Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đội trưởng đội thứ nhất Lưu Úc, đây chính là đội Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đầu tiên, cho nên yêu cầu rất là nghiêm khắc, từ từ xếp hàng để ta tuyển chọn.”

Lưu Úc kêu từng tên tiến lên kiểm tra, bên cạnh hẳn có vài Tín Sứ đã chờ đợi sẵn, công việc của họ là ghi lại dữ liệu của người trúng tuyển vào Kho Dữ Liệu của Hệ Thống.

“Tuân Vu.”

Lưu Úc nhìn tên đầu tiên đăng kí, hô to. Một tên thanh niên nghe tên, hưng phấn đi về phía trước, hơi thở không gấp, bước đi nhẹ nhàng, Lưu Úc không nhìn được gật đầu một cái.

“Có ta.”

Tuân Vu đi đến trước mặt Lưu Úc, nghiêm mặt chào. Lưu Úc gật đầu, nói ra:

“Sử dụng linh lực của ngươi, để ta xem Thiên Phú của ngươi.”

Tuân Vu lập tức sử dụng linh lực, xung quanh thân thể hắn hiện ra một vòng khí trắng, tay hắn từ từ ngưng tụ một quả cầu màu bạc từ Quang Minh Linh Lực, quả cầu không quá tinh thuần cũng không quá đục, Lưu Úc đánh giá rồi vỗ vai hắn nói ra:

“Quang Minh Linh Lực cấp 5, ngươi đạt chuẩn, mau đến bên kia ghi lại.”

Tuân Vu nghe vậy, vui vẻ đi đến bên cạnh làm thủ tục. Lưu Úc nhìn thấy hắn đi, lại nhìn về phía dưới nói ra:

“Người kế tiếp, Lưu Hạ.”

...

Một ngày bận rộn qua đi, Quang Minh Thánh Pháp đoàn và Quang Minh Kỳ Sĩ đoàn mỗi bên đều chiêu mộ được 100 người, ngày mai chính là ngày họ bắt đầu công việc, những thành viên chưa trở thành Tín Sư đều được tăng lên thành Tín Sư, nhưng điểm cống hiến vẫn không tăng bằng Tín Sư, chỉ khi nào độ trung thành của họ đạt đủ mới có thể hưởng dụng ưu đãi này.

Nguyễn Thanh thành lập nên đan đường, chiêu mộ được hơn 35 người, đa số là nữ, Nguyễn Thanh lập tức giao cho họ Luyện Đan Cơ Sở FsgEmRwB thuật rồi tiến hành giáo dục một phen, còn nhờ Thanh Vũ mua đến vài quyển sách giới thiệu linh dược, sau đó ở trước mắt các Luyện Đan học đồ luyện đan, đan dược Nguyễn Thanh luyện chính là Tụ Linh Đan, nó có tác dụng tăng cao tốc độ thu nạp linh khí, một loại đan dược được dự đoán ở tương lai sẽ tiêu hao nhiều.

Cũng may, đây chỉ là cấp thấp đan dược, tiêu hao linh thảo chỉ có hai ba loại, dược hiệu chỉ cần nửa tháng là thành thực, Nguyễn Thanh làm y sư cũng có tích trữ một ít cộng thêm cái vườn dược thảo của nàng, có thể đáp ứng nhu cầu trong vòng một tháng. Một cái học đồ chỉ cần 5 – 6 là có thể luyện thành đan dược đó, tất nhiên dược hiệu phải nói là cận bã, Nguyễn Thanh nghĩ đến việc dược thảo ít, khó tìm, cho nên thành lập một cái Linh Dược Điện, chiêu mộ người trong làng để họ trồng linh thảo, còn mầm mống tất nhiên là mua trong cửa hàng của Hệ Thống, đến đây Đan Đường cũng đã được hình thức ban đầu.

Ngọc Trang thành lập Cô Nhi Viện và Quang Minh Học Viện, chiêu mộ những người biết chữ trong làng để dạy dỗ các học sinh, ngoài ra phụ trách dạy tu luyện đó là việc thuộc về Quang Minh Kỳ Sĩ Đoàn và Quang Minh Pháp Thánh đoàn, đây cũng coi là một loại lịch luyện đi.

Ngọc Trang còn lập nên Linh Thú Điện, phụ trách nuôi dưỡng linh thú dùng làm thực phẩm, chiêu mộ các Cô Nhi và các phụ nữ, trẻ em hay người già trong làng để họ nuôi linh thú, tất nhiên linh thú con non sẽ được mua trong cửa hàng, có ba loại đó là Linh Kê, Linh Thổ, Linh Trư, mặc dù khi trưởng thành đều đạt Luyện Khí tầng 4 nhưng các Tín Đồ đều là người tu luyện a, cho nên không lo về việc Linh Thú đã thương con người, bên cạnh đó sức chiến đấu của linh thú phải nói là cận bã trong cận bã.

Thanh Vũ quan sát tất cả mọi việc trong làng, hắn đánh giá cao sự tích cực của mọi người, cho nên hôm nay hắn đã thưởng thêm nhiều điểm cống hiến. Điểm tín ngưỡng tăng cao nhờ Tín Đồ hay Tín Sư tăng lên cảnh giới của mình, cho nên cả làng cùng phát triển chính là tăng lên điểm tín ngưỡng, Thanh Vũ có thể cảm nhận được, điểm tín ngưỡng mỗi ngày của mình đều tăng lên nhanh chóng.

Thanh Vũ tâm thần vừa động, một cái bảng xuất hiện trước mặt hắn, đó là cửa hàng của Hệ Thống, mỗi một Luyện Khí kỳ tu sĩ đều có ba lần cơ hội tăng lên cấp độ linh lực của mình, nhưng tỷ lệ thành công không cao, vì thế cần có ngoại lực trợ giúp, đó chính là Trúc Cơ Đan, ẩn chứa trong mình rất nhiều linh lực tinh thuần, một loại đan dược mà Luyện Khí Kỳ tu sĩ nào cũng mơ ước.

Thanh Vũ sử dụng chức năng tìm kiếm, rất nhanh hắn đã tìm được loại đan dược này, giá của nó phải nói là quá đắt, cần đến 2 vạn điểm tín ngưỡng một viên, ba lần sử dụng là tiêu hao đến 6 vạn điểm tín ngưỡng.

Phải biết, một tu sĩ cảnh giới Luyện Khí Kỳ tầng 12 ở chức vụ Tín Sư cung cấp 1200 điểm tín ngưỡng một ngày, họ nhận được 2 phần 10 điểm cống hiến, là 240 điểm cống hiến, tính toán đến đây, họ cần gần 100 ngày để mua được một viên Trúc Cơ Đan từ Hệ Thống.

Mà ba lần tăng lên cấp độ của linh lực ai mà có thể bỏ qua? Cho nên ít nhất một tu sĩ cần đến 4 Trúc Cơ Đan, tính cho cả việc thăng cấp thành Trúc Cơ kỳ cường giả. Nhưng để duy trì sinh hoạt hằng ngày, họ cần bỏ ra khá nhiều điểm cống hiến, có thể nói là một Tín Sư ở Luyện Khí Kỳ tầng 12 phải tiêu hao rất nhiều thời gian mới có thể trở thành Trúc Cơ Kỳ, ít nhất là vài năm để tích góp điểm cống hiến của mình.

Thanh Vũ cảm khái, cấp bậc Giáo Hoàng đúng là rất tiện nghi a, nhưng không có Tín Đồ thì Giáo Hoàng cũng vứt rác mà thôi, cho nên Thanh Vũ tiêu hao 3/10 điểm Tín Ngưỡng một ngày cho Quang Minh Giáo Đình là quá đúng. Hai bên cùng phát triển, tiện cả đôi đường, hôm nay Thanh Vũ cũng đã biết, Thế Giới Tu Chân cường giả vô số, giống như sao trên trời vậy, bên cạnh có người giúp đỡ thì thêm một phần lực.

Sắp tới chắc hẳn là một hồi đại chiến vất vả, Thanh Vũ biết rằng, Thành Chủ của Không Yên thành chắc hẳn đã nhận được tin tức, một thế lực muốn quét khỏi ngay trong địa bàn của mình, ai mà không giận?

Thanh Vũ khuôn mặt nghiêm túc, trong vài ngày này hắn phải hoàn thành việc Trúc Cơ, chỉ cần đến Trúc Cơ kỳ hắn có thêm một phần sức mạnh để bảo vệ mình.

Chương 12: Hắc Y đột kích

Lưu Úc đứng trước một đội ngũ một trăm người, hai bên hấn là Diêu Nguyệt và Diêu Hạo. Lưu Úc nghiêm túc nói ra:

“Nhiệm vụ của các người là bảo vệ Quang Minh Giáo Đình, chính là mũi thương của Giáo Hoàng, chém giết kẻ địch, bảo vệ Giáo Đình chính là sứ mạng của các người.”

“Các người có thể chết trên chiến trường, nhưng hãy nhớ chỉ cần Giáo Đình tồn tại một ngày, thì ngày đó người thân của các người sẽ được Giáo Đình bảo hộ.”

“Vì thế, các người hãy cố gắng luyện tập nếu không muốn phơi thây ngoài chiến trường, hãy nhớ kỹ rằng thực lực ở Thế Giới này chính là tất cả!!”

Giọng nói của Lưu Úc vang lên khắp sân, một trăm người bên dưới đồng loạt hô to:

“Vâng.”

Lưu Úc gật đầu nói ra:

“Hiện giờ Quang Minh Giáo Đình còn ở thời kỳ chưa phát triển, cho nên không thể cung cấp trang bị cho các người đầy đủ, nhưng Giáo Hoàng đại nhân đã nói, chắc chắn các người sẽ nhận được những bộ trang bị mạnh nhất, nhưng mà trang bị mạnh ở trong tay một đứa bé cũng vô dụng, cái các người cần hiện giờ đó chính là luyện tập.”

“Chạy 20km cho ta, kẻ về sau cùng sẽ không được ăn cơm!”

Lưu Úc quát lên:

“Ngay lập tức!”

Một trăm người bên dưới, khuôn mặt vui vẻ khi được trúng tuyển đã biến mất, vội vàng chạy theo đường đi đã được hướng dẫn trước, trên người của họ đeo lên một đai lưng nặng cả trăm kg, tu luyện Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ chính là rèn luyện thân thể. Lưu Úc quay qua nói với Diêu Hạo và Diêu Nguyệt:

“Chúng ta cũng phải luyện tập thôi, Quang Minh Giáo Đình tương lai sẽ rất mạnh mẽ, nếu không theo kịp thì chúng ta sẽ bị đào thải, ta không muốn như vậy.”

Lưu Úc nói xong cũng chạy theo đoàn người, Diêu Nguyệt quay qua nhìn Diêu Hạo rồi cả hai cùng gật đầu, khuôn mặt nghiêm túc chạy theo.

...

Ngọc Trang thành lập Quang Minh Thánh Pháp Đoàn, nhân số hơn một trăm người, chủ yếu là tu luyện và quản lý Ngôi Làng.

Ngọc Trang nhìn thấy Nguyễn Thanh, nói ra:

“Hôm nay số lượng Tụ Linh Đan lại tăng lên à?”

Nguyễn Thanh cười nói ra:

“Đúng vậy, đám học đồ kia cũng coi như là có một ít thiên phú.”

“Mặc dù tạp chất còn cao, nhưng đã đủ để sử dụng.”

Ngọc Trang đưa tay nhận lấy một hộp, trong đó chứa đầy Tụ Linh Đan, đây là vật cần thiết để tu luyện, mỗi ngày Nguyễn Thanh đều đem đưa cho Ngọc Trang và Lưu Úc sử dụng.

Thấm thoát mười ngày đã trôi qua, mỗi một ngày Thanh Vũ nhận được hơn 5000 điểm Tín Ngưỡng, dùng đi ba phần mười, hấn còn lại khoảng 4000. Mười ngày không sử dụng, hôm nay trên tay hấn đã có hai viên Trúc Cơ đan dược.

Cầm một viên đan dược màu vàng óng ánh, Thanh Vũ dựa theo công pháp bắt đầu chuẩn bị trùng kích cấp độ linh lực. Cấp độ linh lực thật ra chính là mật độ của hệ linh lực đó trộn lẫn với linh lực thường, nếu hệ linh lực đó mật độ càng cao thì cấp độ càng lớn.

Đầu tiên chính là áp súc linh lực, viên Mặt Trời trong cơ thể Thanh Vũ từ từ được thu nhỏ lại, cảm giác đau đớn truyền khắp toàn thân hấn, tựa hồ tất cả

tế bào của hắn đều rống lên vậy, nhưng mà cơ thể hắn đã mạnh mẽ vì tu luyện cả Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ cho nên hắn có thể chịu được.

Viên Mặt Trời áp súc đến một phần hai, mật độ Linh Lực hệ Quang Minh càng ngày càng tăng, trên người Thanh Vũ đổ ra từng giọt mồ hôi đến ướt cả người hắn. Thanh Vũ cảm nhận được mình đã áp súc đến cực hạn, ngay lập tức bỏ viên Trúc Cơ đan vào miệng, viên đan được tan ra nhanh chóng, được lực mang theo cuồng cuộn linh lực chạy dọc thân thể hắn rồi tiến vào viên Mặt Trời đó, viên Mặt Trời to lên từ từ cho đến khi kích cỡ hồi phục như cũ.

Lúc trước, Thanh Vũ cho rằng, áp súc linh lực như vậy có thể làm nhiều lần để tăng lên cấp độ linh lực, nhưng hôm nay khi thực hiện một lần áp súc thì hắn đã nhận ra, biên giới của sự tan rã đó chính là ba lần, nếu áp súc lần thứ tư, linh lực của hắn sẽ bị tan rã, bất ổn và cuối cùng sẽ nổ tung.

Thanh Vũ thở dài một hơi, bỗng nhiên ánh mắt của hắn như điện nhìn về bên ngoài. Hai thân ảnh di động với tốc độ cao hướng về phía hắn. Vì sao hắn phát hiện? Vì hai thân ảnh đó không hề che dấu, khí tức mạnh mẽ của Luyện Khí kỳ tầng 12 toàn diện bạo phát.

Một thân ảnh trực tiếp vỗ ra một chương, trên không trung ngưng tụ thành một bàn tay mờ ảo giống như khói đánh thẳng về phía Đại Điện.

“Àm.”

Tiếng động kinh thiên truyền ra, trong đồng khói đó có một bàn tay hiện ra, làn khói từ từ tản đi. Lâm Phong thu hồi bàn tay của mình, hồ hững đánh giá hai tên kia.

“Các ngươi là ai?”

Hai thân ảnh mờ ảo giống như khói, cả người bao phủ dưới cái áo màu đen, chỉ để lộ ra hai con mắt nhìn chăm chăm về phía Lâm Phong nói ra:

“Người lấy mạng người.”

Không do dự gì nhiều, trong lúc quan sát thì Lâm Phong đã biết thực lực của đối phương, hai tên Luyện Khí kỳ tầng 12, sức mạnh đạt đến gần viên mãn. Lâm Phong không những không sợ mà hai mắt còn hiện lên chiến ý, từ lúc tu luyện Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đến giờ, hắn còn chưa có cơ hội đánh giá sức mạnh của mình, hôm nay làm sao có thể bỏ qua?

Hai tên hắc bào phối hợp ăn ý, một tên hướng thẳng về phía Lâm Phong, trong mắt hắn, Lâm Phong chỉ là một Luyện Khí Kỳ tầng 11 mà thôi, có thể dễ dàng giải quyết. Quan trọng chính là ám sát tên Quang Minh Giáo Hoàng kia, hơn nữa phải làm thật nhanh, nếu không viện binh của đối phương đến thì hắn và tên đồng bạn chắc chắn sẽ khó thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, hắn phóng về phía Lâm Phong, một đám đánh ra, mang theo cuộn cuộn linh lực đánh mạnh về phía Lâm Phong. Lâm Phong toàn diện bạo phát, nếu đối phương đã tự tin về cận chiến thì hắn sao có thể sợ hãi? Lập tức một quyền đón đỡ.

“Àm.”

Chỗ quyền va chạm, không khí bị đánh vạt ra xung quanh, một thân ảnh từ trong đồng khói díp5HRe4 bụi bay ra, đó chính là một tên hắc y. Lâm Phong cười nhạt, tay kia ngưng tụ linh lực, vỗ ra một chương về phía tên hắc y đang cố vượt qua mình, chỗ chương của Lâm Phong hiện ra một cái lỗ xoáy nhỏ chặn đường của tên hắc y kia.

“Phong Bạo.”

Tên hắc y cảm nhận được nguy hiểm đến gần, vội vàng né tránh, sau đó ánh mắt bất thiện nhìn về phía Lâm Phong, nói ra:

“Xem ra, chúng ta cần phải giải quyết tên này trước.”

“Hừ.”

Tên hắc y bị đánh bay, từ từ đứng dậy hừ lạnh một tiếng rồi tiến lên vây quanh Lâm Phong cùng với đồng bạn của hắn. Lâm Phong không sợ hãi, một tay còn ngoắc ngoắc, khiêu khích nói ra:

“Đến đây.”

Hai tên hắc y tức giận xông lên, từng quyền từng cước đánh thẳng về phía Lâm Phong. Lâm Phong hưng phấn đón đỡ, tả xung hữu đột, không những chặn lại công kích của đối phương, còn đánh văng một tên hắc y ra ngoài.

“Nhanh giải quyết tên này.”

Một tên hắc y biết được tình hình không ổn, quay qua nói với tên còn lại, hai người cùng gật đầu. Xung quanh thân thể hai người tràn ra từng tia khói, chỉ trong chớp lát đã bao phủ toàn bộ khu vực. Lâm Phong không thể nhìn thấy gì ngoại trừ khói, bỗng nhiên bên cạnh hắn hiện ra một bàn tay, mang theo sức mạnh kinh hồn, đánh ra.

Lâm Phong cảm nhận được nguy hiểm, né tránh sang một bên, không ngờ sau lưng hắn lại xuất hiện một quyền ảnh đánh thẳng về phía hắn. Không kịp phản ứng, Lâm Phong bị đánh trúng một quyền, bay thẳng về phía trước, nhưng thân thể hắn mạnh mẽ, vết thương không nghiêm trọng.

Hai tên hắc y trong sương mù, đặc ý nhìn thấy đối thủ bị đánh trúng nhưng vẫn đứng lên như không có chuyện gì xảy ra, đột nhiên trong sương mù truyền ra thanh âm:

“Không chơi đùa nữa.”

Lâm Phong ánh mắt sắc bén, hai con ngươi chuyển sang màu xanh, Phong Lực Chi Thể toàn diện kích phát, cảm nhận được trong cơ thể mình chứa đầy sức mạnh. Không khí xung quanh hắn từ từ dày đặc, ngưng tụ thành một con ốc xoáy, bảo vệ thân thể hắn.

“Phong Quyền Thiên Hạ.”

Lâm Phong hét lên, trực tiếp vỗ ra một chưởng, cuồng phong gào thét bắn ra xung quanh, mang trong mình ngàn lưỡi dao sắc bén trực tiếp xé nát sương mù, trong đó truyền ra hai tiếng hét thảm.

Sương mù tán đi, Lâm Phong thu hồi Phong Lực Chi Thể của mình, mồ hôi hột chảy xuống, hắn cười khổ nói ra:

“Cơ thể này còn không theo kịp a.”

Lâm Phong quay đầu quan sát, phát hiện hai thân ảnh đang nằm dưới đất, trên người xuất hiện từng đạo vết thương dữ tợn, chảy ra đầy máu tươi.

Lâm Phong chạy đến, lấy ra hai bình thủy tinh từ trong túi trữ vật của mình đổ vào miệng của họ. Vết thương trên người hai hắc y khép lại nhanh chóng. Lâm Phong điểm ra vài chỉ phong ấn toàn bộ tu vi rồi trói hai hắc y nhân lại.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thẩm vấn phạm nhân

Lâm Phong quăng hai tên hắc y nhân xuống đất, ngẩng đầu nhìn Thanh Vũ rồi cung kính nói ra:

“Thuộc hạ bắt được hai kẻ xâm nhập, mời Giáo Hoàng đại nhân xử lý.”

Thanh Vũ nhìn hai tên hắc y nhân một chút, gật đầu nói:

“Làm tốt lắm.”

Thanh Vũ bắt một tên lên, hùng hổ nói ra:

“Nói, ngươi là ai? Vì sao dám tấn công bọn Giáo Hoàng.”

“Phi.”

Tên hắc y nhân nhìn Thanh Vũ, khinh thường phun nước bọt một phát, nhàn nhạt nói ra, giọng nói giống như không để ý một chút gì đến sinh mạng của mình.

“Hừ! Ngươi có giỏi thì giết ta đi, đừng phí lời nhiều vô ích.”

Thanh Vũ né tránh ngụm nước bọt bay tới, nghe được hắc y nhân nói như vậy, trong lòng cười khổ, đây chẳng phải là câu nói của những tên tù nhân trong phim kiếm hiệp hay sao? Lâm Phong nhìn thấy hắc y nhân dám vô lễ với Giáo Hoàng, một bàn tay lập tức vỗ tới, làm tên hắc y nhân đầu óc choáng váng.

“Tốt a.”

Thanh Vũ tiện chân cho thêm một đạp, nhìn về phía tên đang nằm dưới đất, hỏi:

“Còn người thì sao?”

Tên hắc y nhân nằm dưới đất còn trực tiếp hơn tên kia, không thèm trả lời Thanh Vũ. Lâm Phong lập tức cho hắn một cước, trong miệng hắn tràn ra máu tươi. Thanh Vũ thở dài, cho dù giết chết hai tên này cũng không làm được gì, suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Nhốt hai tên này lại, rồi kêu Nguyễn Thanh đến gặp ta.”

“Vâng.”

Lâm Phong lĩnh mệnh, xách tên hắc y nhân giống như xách hai con heo, đi xuống chỗ nhà giam rồi giam lại.

...

“Chúc mừng Nguyễn Thanh Đường chủ đã đạt đến Nhất Tinh Luyện Đan sư. Đây thật là chuyện vui của Giáo Đình chúng ta.”

Thanh Vũ mỉm cười nhìn Nguyễn Thanh đang đứng trước mặt.

“Tất cả là nhờ vào Giáo Hoàng đại nhân ban tặng.”

Nguyễn Thanh khom người, nói ra:

“Không biết Giáo Hoàng đại nhân kêu ta đến đây có việc gì cần giao phó?”

“Cũng không có chuyện gì lớn, hôm nay Lâm Phong bắt được hai tên đột nhập vào Giáo Đường muốn ám sát ta, bây giờ ta muốn ngươi luyện đan được này để cạy miệng của bọn chúng.”

Thanh Vũ đưa cho Nguyễn Thanh một tấm đan phương.

“Cái này...”

Nguyễn Thanh nhận đan phương, quan sát một chút, khuôn mặt cổ quái nói.

“Cứ việc luyện đan được này, còn nữa, khi nào ngươi có thể luyện được Trúc Cơ đan?”

“Vâng.”

Nguyễn Thanh gật đầu, sau đó nói:

“Nếu có đan phương Trúc Cơ đan thì ta có thể thử luyện chế.”

“Vậy sao, được rồi, nếu có đan phương ta sẽ đưa cho ngươi.”

Thanh Vũ xem xét giá trị của Trúc Cơ đan phương, trong lòng cười khò, cái giá này quá mắc đi, tận 10 vạn điểm tín ngưỡng, còn chưa kể đến, nếu có đan phương thì tổn hao dược liệu để luyện chế. Nhìn Nguyễn Thanh lui xuống, Thanh Vũ trong lòng tính toán.

Ngày hôm sau, Không Yên thành, Phủ Thành Chủ, một người đàn ông trung niên khoát tay ra hiệu cho một tên thuộc hạ đang quỳ trên đất lui xuống, Thanh âm của hắn mang theo tự tin, tựa hồ cả thế giới này đều nằm trong bàn tay của hắn.

“Lần này, ta sẽ dạy cho tiểu tử kia một bài học, không phải chỉ có trực tiếp mới có thể đánh bại đối thủ.”

“Đối với kẻ địch, thì cần dùng não.”

Sau khi tên thuộc hạ lui xuống, có một thân ảnh từ trong Phủ Thành Chủ phóng ra ngoài Không Yên thành, phương hướng thân ảnh đó đi đến chính là Ngõ Làng của Thanh Vũ đang ở.

...

Thanh Vũ nhận lấy hơn mười viên đan dược từ Nguyễn Thanh, nói ra:

“Làm rất tốt.”

“Cái này có tác dụng thật sao?”

Nguyễn Thanh kỳ quái hỏi.

“Đi cùng ta để nghiệm chứng là biết.”

Thanh Vũ khoát tay, dẫn đường đi đến ngục giam hai tên hắc y nhân. Hai tên hắc y nhân bây giờ đang mòng bức, thường thường tù nhân sẽ bị tra tấn để bức cung a, tại sao qua ba ngày rồi mà họ chưa bị tra tấn cái nào, chỉ bị bỏ đói meo mà thôi.

Hai tên hắc y nhân đang không hiểu vì sao, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, trong tầm mắt của họ từ từ hiện lên ba người, lập tức hai tên hắc y nhân làm khuôn mặt lạnh, tỏa ra khí thế thà chết không khai.

Thanh Vũ nhìn thấy hai tên hắc y nhân làm một bộ như thế, hừ lạnh một tiếng, nói ra:

“Đưa viên đan dược này cho hai tên kia ăn.”

Lâm Phong lập tức bóp miệng của một tên hắc y nhân rồi đưa viên đan dược vào. Tên hắc y nhân lạnh lùng nhìn tất cả, trong ánh mắt của hắn hiện lên vẻ khinh thường.

“Hừ! Ngươi có giỏi thì giết ta, cho dù chết ta cũng không khai một chữ.”

“Nói nhảm.”

Lâm Phong nghe được tên hắc y nhân nói như vậy, quát ra một cái tát đánh thẳng vào mặt hắn, tròng hai con mắt. Hai tên ăn đan dược, cảm thấy cơ thể không có gì biến đổi, cười lạnh nói ra:

“Các ngươi chết chắc, khôn hồn thì thả ta ra, bốn đại gia nếu vui sẽ tha cho các ngươi một cái mạng.”

Tên hắc y nhân đang nói, đột nhiên cảm thấy không ổn. Cơ thể hắn từ từ nóng lên, từ trong ra ngoài, mồ hôi từ giọt nhỏ xuống, khuôn mặt bắt đầu trở nên đỏ, hắn lo lắng nói ra:

“Các ngươi cho ta ăn cái gì?”

Hắn vừa nói xong, nhìn sang tên đồng bạn, tên đồng bạn hắn còn ghê hơn, hai mắt đỏ thẫm, điên cuồng gào thét:

“Thả ta ra.”

“Gào.”

Tên đồng bạn hắn giống như dã thú, dùng hết sức mạnh để thoát khỏi xích sắt đang trói buộc, từng giọt máu từ vết thương chảy ra. Thanh âm của Thanh Vũ truyền ra:

“Đây chính là phát tình đan, ta khuyên ngươi hãy mau khai ra để cho bớt đau khổ.”

“Ta thật không đành lòng nhìn a.”

“Phát tình đan?”

Lâm Phong ở một bên quan sát tất cả, nghe được Thanh Vũ giới thiệu viên đan dược, hai con mắt tròng ra, đại ca a, ngươi không phải Giáo Hoàng hay sao, tại sao lại có thể sử dụng viên đan dược như thế này? Hình tượng Giáo Hoàng của ngươi đâu? Hai mắt Lâm Phong hiện lên đồng tình, nhìn hai tên hắc y nhân đang cố gắng thoát khỏi trói buộc, trong miệng còn phát ra thanh âm mang theo điên cuồng của dã thú.

Nguyễn Thanh hứng thú quan sát tác dụng của viên đan dược, giống như đang nhìn hai con vật con đang ở trong thí nghiệm của nàng vậy.

“Hừ! Nếu..chỉ có..thể mà bắt...ta khai thì..quá ngây thơ.”

Hai mắt tên hắc y nhân đỏ lét, thân thể run rẩy, trong miệng vừa nói vừa gào thét, nhưng hắn không chờ đợi lâu, thanh âm của Thanh Vũ như ma quỷ truyền vào tai hắn.

“Tốt a, ta còn dư nhiều viên đan dược đây, để ta xem nghị lực của ngươi tốt, hay đan dược của ta tốt. Lâm Phong tiếp tục cho hắn ăn.”

“Aaaaaaaaaa.”

Trong ngực giam truyền ra từng tiếng gào thét của dã thú, thanh âm mang theo đau đớn, mang theo một cỗ ghen mà không phát tiết ra được, tiếp tục trong vài chục phút. Thanh Vũ nhìn hai tên hắc y nhân đã hết khí lực, hai mắt vô thần, hắn nói ra:

“Lâm Phong.”

“Vâng.”

Lâm Phong nghe được Thanh Vũ, lập tức lấy ra thêm vài viên đan dược, đang định đưa cho hai tên kia ăn, tưởng chừng hai tên hắc y nhân sẽ tiếp tục chịu đựng, không ngờ hai tên hắc y nhân vừa nghe Thanh Vũ nói, hai mắt sợ hãi, tay chân run rẩy nói ra:

“Ta khai, ta khai a. Các ngươi là ma quỷ, các ngươi là ác ma, đừng cho ta ăn thứ đan dược đó nữa.”

“Đừng đừng, ta khai hết a.”

Nhìn thấy hai tên hắc y nhân phản ứng như vậy, Lâm Phong cảm khái, không hổ là Giáo Hoàng, ta còn phải học tập nhiều.

“Lâm Phong, thăm vấn từng tên, nếu như bọn hắn nói khác nhau thì tiếp tục cho bọn hắn ăn thêm đan dược.”

Thanh Vũ nói một câu, rồi quay người đi, chuyện còn lại để cho Lâm Phong xử lý, dù sao hắn cũng là Giáo Hoàng, không tiện tham gia vào thăm vấn. Lâm Phong cung kính, khom người nói ra:

“Vâng, thuộc hạ sẽ không phụ lòng Giáo Hoàng đại nhân.”

Nguyễn Thanh nhìn thấy hai tên hắc y nhân chịu thua, cười nói ra:

“Không ngờ đan dược loại này lại có tác dụng như vậy, đúng là dược đạo mệnh mông vô tận, ta còn phải học hỏi thêm nhiều.”

Thanh Vũ nghe được Nguyễn Thanh nói, trong đầu hô to, tỷ tỷ a, cái này không phải dược đạo có được hay không, cái này gọi là thủ đoạn a. Nhưng bên ngoài, Thanh Vũ lại nói, âm thanh mang theo cảm khái, mang theo tâm tình truy cầu cái mới:

“Đúng vậy, mỗi một chức nghiệp đều có cái hay riêng của mình, chúng ta chỉ nhìn thấy một góc băng sơn của nó mà thôi.”

Trở lại phòng mình, Thanh Vũ lấy ra một viên Trúc Cơ đan tiếp tục tăng cấp linh lực của mình. Quá trình diễn ra rất là suôn sẻ, Thanh Vũ tăng cấp linh lực đến cấp 7, cảm nhận được linh lực của mình càng thêm cuộn cuộn, giống như là dùng mãi không hết, tinh thần hân phấn chấn hân lên.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Yên bình trước cơn bão

Hôm nay, Thanh Vũ cũng đã đạt đến Luyện Khí Kỳ viên mãn, số Tín Đồ ngày càng tăng bởi vì các Thánh Đồ đang cố hoàn thành nhiệm vụ của họ, đó là tuyên truyền Quang Minh Giáo Đình.

Thanh Vũ lấy ra một viên Trúc Cơ đan dược tiếp tục tăng lên đẳng cấp của Linh Lực. Lúc hân hoàn thành, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Thanh Vũ nhàn nhạt nói ra:

“Vào đi.”

Lâm Phong đi vào trong phòng, khom người đưa cho Thanh Vũ một tờ giấy, cung kính nói:

“Đây là những gì thuộc hạ thăm vấn ra được, xin mời Giáo Hoàng xem xét.”

Tiếp nhận tờ giấy, Thanh Vũ xem qua một hồi, hai tên hắc y nhân đều khai như nhau, họ được Thiếu Chủ của Không Yên thành phái đến để điều tra vụ việc, thiếu chủ của họ còn ra hiệu là giải quyết vụ việc này luôn, cho nên họ mới tấn công Thanh Vũ, không ngờ lại bị Lâm Phong đánh bại.

Thiếu chủ của Không Yên thành chính là con trai của Thành Chủ, có lẽ vì ham công nên đã ra lệnh như vậy, Thanh Vũ suy nghĩ một hồi, tay hân hiện ra 20 viên Hạ Phẩm linh thạch đưa cho Lâm Phong, rồi nói ra:

“Được rồi, việc này ta sẽ xử lý, người lui xuống tu luyện đi.”

“Vâng, đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.”

Lâm Phong nhìn mấy viên Linh Thạch đang tỏa ra ánh sáng trên tay của mình, vui vẻ nói, rồi đi ra khỏi phòng.

Thanh Vũ nhìn Lâm Phong lui ra, trong lòng suy nghĩ:

“Phải mau đột phá đến Trúc Cơ Kỳ, chỉ cần vài ngày nữa là ta có đủ điểm tín ngưỡng để mua thêm một viên Trúc Cơ đan, khi đó làm việc cũng không cần gò bó như vậy.”

Thanh Vũ cười khổ, hôm nay cảnh giới của hân quá thấp, đối mặt với con quái vật Không Yên thành hay Không Vũ vương quốc thì sẽ bị nghiền ép không còn cặn bã.

Một cái Không Yên thành thôi đã có cao thủ vô số, một cái Thiếu Chủ có thể tùy tiện phái ra hai tên Luyện Khí Kỳ viên mãn là biết nội tình của Không Yên thành mạnh như thế nào.

Thanh Vũ cũng biết, 27 thành trì đều chia theo hai phe, một phe ủng hộ Quốc Vương, một phe liên minh với nhau để chống đối lại Quốc Vương, sóng ngầm cuộn cuộn.

Nếu có một thế lực thứ ba chen vào thì có hai điều sẽ xảy ra, một là sẽ bị hai thế lực chèn ép, đánh đuổi, hai là hai thế lực kia sẽ cố liên lạc và kéo vào phe của họ, nhưng điều thứ hai dựa trên điều kiện phe thứ ba có đủ sức mạnh. Nói chung, không có sức mạnh thì người chẳng là gì cả!

“Tình hình bây giờ cũng tạm ổn, cho dù Trúc Cơ kỳ cường giả có đột kích thì ta cũng có thể bảo toàn tính mạng.”

Thanh Vũ nghĩ đến Ngọc Trang, trong lòng không khỏi hâm mộ, quả nhiên thể chất này quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi người ta giận sôi.

Nửa tháng này, không dài cũng không ngắn, đủ để mọi người trong làng quen thuộc với cuộc sống mới, họ đã quen với việc luôn có một đội ngũ Thánh Kỵ Sĩ đi tuần tra trong làng, trên đường cái, hẻm ngõ, các bóng người ăn mày, hay các trẻ mồ côi đều biến mất, dưới sự chỉ dẫn của Quang Minh Giáo Đình, cả ngôi làng đều từ từ chuyển biến rõ rệt.

Người người đều là tu sĩ, nhất là Thanh Vũ đã ra quyết định cho phép Tín Đồ tu luyện công pháp đến Trúc Cơ Kỳ, giờ đây đường phố đều là tu sĩ, cảnh giới trung bình đều là luyện khí tầng hai, tầng ba.

Một trăm người thuộc Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ nhờ vào tài nguyên được cung cấp bởi Quang Minh Giáo Đình, tốc độ tu luyện tăng nhanh như gió, cảnh giới đều đạt đến Luyện Khí Tầng 5, tiểu đội trưởng quản lý mười người đều đạt đến Luyện Khí Tầng Năm đỉnh phong.

Từ năm ngày trước, Lưu Úc cũng đã đưa ra quyết định đó là các tiểu đội đều phải vào Hắc Viên rừng rậm săn giết hung thú, cho nên mỗi ngày đều có năm tiểu đội vào rừng tiêu diệt hung thú, tìm kiếm linh thảo, trải qua nhiều lần chém giết thì khuôn mặt non nớt của họ đều biến mất, thành thực hơn nhiều.

Hôm nay, Diêu Hạo là người dẫn đội vào rừng chém giết, đi chung hẳn là 20 tên Thánh Kỵ Sĩ, bước chân nhỏ nhẹ, hít thở đồng đều, những con mắt luôn chú ý xung quanh, họ đã nhận lấy nhiều thua thiệt từ lần đầu tiên vào rừng săn giết, giờ đây họ đã nâng mức cảnh giác đến cực hạn.

Lúc trước, Ngôi Làng cũng có nhiều người đi săn bắn, nhưng không dám vào sâu, bởi vì vào càng sâu thì hung thú, quái vật càng mạnh mẽ, Diêu Hạo đã thâm nhập được 30km, không gian khu rừng yên tĩnh, không một tiếng động, đây chỉ là vẻ bề ngoài thôi, nếu người mạnh mẽ có thần thức có thể bao phủ cả khu rừng thì người sẽ cảm nhận được sát khí tỏa ra xung quanh, nhưng đặc biệt là các sát khí đó đều được chủ nhân thu liễm một cách hoàn hảo.

“Mùi máu tươi.”

Diêu Hạo đang đi trên đường, gạt đi một cành cây, mũi của hắn ngửi được mùi máu tươi, ngay lập tức hắn đã biết được phương hướng, ra hiệu cho các Kỵ Sĩ sau lưng đi theo mình, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Diêu Hạo, họ lập tức cảnh giác.

Vài phút sau, trước mặt đoàn người là một con Báo, khí tức mạnh mẽ của Luyện Khí Kỳ tầng 7 tỏa ra trên cơ thể nó, sát khí động lại trên hai con mắt, nhưng đặc biệt là, xung quanh chiến trường không có dấu vết chiến đấu, trên cổ của con Báo có một vết cắt rất ngọt.

Diêu Hạo kiểm tra thi thể, nói ra:

“Đây là vết thương do kiếm gây ra, chỉ có thể là con người gây ra, một tu sĩ mạnh mẽ đến mức chỉ dùng một kiếm miểu sát con báo này.”

“Đây chính là việc nghiêm trọng, hôm nay chúng ta không đi săn nữa, mau quay về báo cho Giáo Hoàng biết.”

Diêu Hạo nhìn mọi người, nói ra. Mọi người nghe vậy, không khỏi giật đầu, đây chính là một con hung thú mạnh mẽ, cho dù 20 người cùng lên thì cũng vất vả lắm mới chém giết được, không ngờ lại chết một cách gọn gàng thế này.

“Đây là..”

Tuần Vu cũng quan sát tình hình xung quanh, phát hiện một cành cây có dấu vết chân, hắn tiến lên kiểm tra rồi kết luận.

“Tu sĩ đó đang đi sâu vào rừng.”

Diêu Hạo gạt đầu, nói ra:

“Quan sát tốt lắm, kẻ đến không thiện, chúng ta hãy mau quay về.”

...

Thanh Vũ nghe được Lưu Úc nói ra chuyện lạ thường ở Hắc Viên rừng rậm, hắn lập tức ra lệnh:

“Truyền lệnh, tất cả các Tín Đồ ngừng các hoạt động xâm nhập vào rừng, lập tức đề cao cảnh giác, nhất là các Thánh Kỵ Sĩ hãy chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.”

“Vâng.”

Lưu Úc cung kính đáp.

Thanh Vũ cảm nhận được một cỗ bất an, tựa hồ có một thứ gì đó đang nhìn chằm chằm mình, lúc trước chỉ là Thiếu Chủ của Không Yên thành, đã qua mấy ngày, chắc chắn Thành Chủ cũng đã nhận ra được có một thế lực muốn ở trong địa bàn mình phát triển, tất nhiên sẽ ngăn chặn. Chỉ là Thanh Vũ vẫn không biết được Thành Chủ sẽ sử dụng thủ đoạn gì để đối phó hắn.

Thành Chủ chính là Trúc Cơ trung kỳ cường giả, nếu hắn xuất thủ thì Quang Minh Giáo Đình sẽ có một trận tai nạn, đương nhiên là một Thành Chủ thì không thể dễ dàng rời đi địa bàn của mình, dù sao các thế lực Thành Chủ đối địch khác vẫn đang nhìn chằm chằm, chỉ đợi một cơ hội xuất thủ mà thôi.

Đêm tối, Ngôi Làng được chiếu sáng bởi Mặt Trăng, ánh sáng dịu nhẹ xua đi bóng đêm của Ngôi Làng, tất cả đều an tĩnh, yên bình như vậy. Bỗng nhiên, từ xa trong Hắc Viên rừng rậm truyền ra một tiếng của dã thú đang gào thét:

“Gào.”

“Gào.”

Thanh âm gào thét này càng ngày càng xuất hiện nhiều, tầng số càng tăng, quan trọng hơn hết là thanh âm càng ngày càng to. Ngôi Làng bị thanh âm đánh thức, các dân làng lập tức cảnh giác, đội Thánh Kỵ Sĩ chạy vào chỗ của mình, hướng về phía khu rừng quan sát.

Trong ít phút, thanh âm gào thét từ từ biến mất, một thân ảnh từ từ trong khu rừng bước ra, đó là một con viên hầu, thân cao gần hai mét, các chi hiện lên cơ bắp lực lưỡng, bộ lông màu đen đậm, hai mắt của nó dữ tợn nhìn về phía Ngôi Làng, trong đôi mắt tỏa ra một cỗ hận ý sâu đậm. Không dừng lại ở đó, khu rừng xuất hiện càng ngày càng nhiều thân ảnh, những thân ảnh đó đứng sau lưng của con hắc viên kia.

Thanh Vũ đã di chuyển đến tường thành, bên cạnh hắc lục tục xuất hiện các thân ảnh quen thuộc, đó là Ngọc Trang, Điều Hạo, Điều Nguyệt, Lưu Úc và các tiểu đội trưởng trong đó có Nguyễn Nam, Lê Tấn và Lê Anh, hai mắt hắc ngưng tụ nói ra:

“Cuối cùng cũng đến--”

“Trúc Cơ sơ kỳ Yêu Thú, Hắc Viên!!!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Giáo Đình và Hắc Viên tộc

Trong rừng rậm liên tục xuất hiện thêm nhiều Hắc Viên, chốc lát, số lượng đã đạt đến 300 con Hắc Viên. Áp lực mà 300 con yêu thú tỏa ra làm không khí run rẩy, nhất là những ánh mắt của Hắc Viên đều mang theo một cỗ hận ý nhìn về phía tường thành.

Trong bầu không khí ngột ngạt này, cả ngôi làng đều bị ảnh hưởng, chân của các dân làng đều run rẩy, khuôn mặt hiện lên vẻ sợ hãi nhìn về bảy Hắc Viên, nếu không có hơn 200 thân ảnh đứng trước mặt họ thì có lẽ họ chạy khỏi đây.

Một trăm Thánh Kỵ Sĩ dàn trận trước tường thành, giống như một tấm khiên che chở cả ngôi làng, hứng chịu áp lực mạnh mẽ từ bảy quái vật nhưng họ vẫn không sợ hãi, qua biết bao nhiêu trận chém giết với yêu thú thì họ biết rằng, sợ hãi trước kẻ địch là điều ngu xuẩn nhất, chỉ có chiến đấu mới là con đường đúng đắn.

Hơn một trăm Thánh Pháp Đoàn đứng trên tường thành, trải rộng ra một khu vực dài, Thánh Kỵ Sĩ chính là đội trực tiếp chém giết với kẻ địch, còn Thánh Pháp đoàn chủ yếu hỗ trợ phía sau.

Hắc Viên đứng đầu, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía tường thành, va chạm với đôi mắt của Thanh Vũ, sát khí giống như được ngưng tụ thành thực chất. Khí thế của cường giả cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ toàn bộ tỏa ra, áp lực mang theo một cỗ bá đạo hoang dã đè nặng lên một trăm Thánh Kỵ Sĩ đứng đầu.

“Rắc-rắc.”

Những bộ áo giáp được làm từ sắt bị áp lực tác động phát ra âm thanh, hơn một trăm Thánh Kỵ Sĩ đều lùi về sau vài bước, áp lực trầm trọng lan ra xung quanh.

“Hừ!.”

Giữa cỗ khí thế bá đạo này, có một tiếng hừ phát ra, thanh âm nhỏ nhẹ nhưng đủ để truyền vào tai tất cả mọi người, một thân ảnh bước ra một bước, bay đến bầu trời, lơ lửng giữa không trung, tay áo rung động, làn tóc dài nhẹ nhàng bay lên.

“Đó là Lâm Phong.”

Nhìn thấy thân ảnh D6xV này, bên dưới lập tức có người nhận ra quát lên, khí thế của thân ảnh đó chống chọi với khí thế của Hắc Viên mà không rơi xuống hạ phong. Hắc Viên nhìn thấy có người cản lại khí thế của mình, hai mắt chuyển dời phương hướng, nhìn về Lâm Phong.

“Gào.”

Hắc Viên rống lên, toàn bộ áp lực của toàn trường đột ngột biến mất, tất cả áp lực đều đặt lên Lâm Phong, Hắc Viên muốn dùng áp lực của mình đánh rơi Lâm Phong xuống đất. Lâm Phong bị áp lực bao phủ, mặt đất bên dưới hắn đều lún xuống, khuôn mặt hắn bình tĩnh, quát lên:

“Trò mèo.”

Tay áo hắn phát ra, linh lực từ thân thể hắn bộc phát, tạo ra một lớp không khí từ phong nhận bảo vệ xung quanh hắn, đánh tan hết tất cả áp lực, không

dừng lại ở đó, Lâm Phong lại điểm ra một chỉ về phía Hắc Viên, phong nhân ngưng tụ thành một ngón tay bằng gió đâm thẳng về Hắc Viên.

Hắc Viên nhìn thấy đối thủ ra tay trước, đây chính là khiêu khích hấn, bàn tay Hắc Viên nắm chặt lại rồi đánh ra một quyền về phía ngón tay.

“Àm”

Cú va chạm làm cuốn lên một lớp bụi, khi lớp bụi tản đi, Hắc Viên vẫn đứng ở chỗ cũ, thân thể không bị một thương tổn, hai mắt nó khóa chặt Lâm Phong.

“Lực lượng ngang nhau.”

Ngọc Trang nhìn thấy Lâm Phong và Hắc Viên dò xét lẫn nhau, kết luận.

“Gào.”

Hắc Viên gầm lên một tiếng, xông thẳng về đối thủ của mình, còn lại hơn 300 Hắc Viên ở sau, cảnh giới đều từ Luyện Khí kỳ tầng 4 trở lên, chúng nó đồng loạt xông về phía tường thành, hỗn chiến đột nhiên bạo phát.

Lâm Phong chiến ý dạt dào, nhìn thấy Hắc Viên phóng về phía mình, hấn lập tức bay về khoảng trống ở một bên, để trận chiến của hấn và Hắc Viên không gây ngộ hại đến người dân trong làng. Hắc Viên cũng không vội tấn công, mà là đi theo Lâm Phong về phía chiến trường.

Ở bên này, hỗn chiến xảy ra rất nhanh, hơn 300 Hắc Viên tạo thành trùng kích to lớn, nhưng nó đã bị cản lại bởi các Thánh Kỵ Sĩ.

“Thánh Quang Hộ Thể.”

Trên tường thành, Thánh Pháp đoàn nhanh chóng sử dụng kỹ năng của mình, ngưng tụ thành một lớp màn sáng bao phủ toàn bộ Thánh Kỵ Sĩ. Thánh Kỵ Sĩ nhờ vào thân thể và lớp màng chắn kia, trực tiếp va chạm với 300 Hắc Viên.

“Àm”

“Àm”

Bụi mù cuốn lên, màn chắn chỉ chịu được trong chốc lát rồi sụp đổ, các Thánh Kỵ Sĩ dùng thân thể của mình trực tiếp đánh với các Hắc Viên. Thân thể họ hiện lên một vòng linh lực bao phủ, từng quyền đánh vào thân thể của Hắc Viên.

Có một tiểu đội trưởng, trực tiếp đánh bay một con Hắc Viên, thân thể Hắc Viên đó bị bắn ra sau, va chạm với đồng bạn ở sau nó, làm ngã cả một đoàn.

Có một Thánh Kỵ Sĩ bị một đám của Hắc Viên đánh trúng, máu tươi phun ra, nhưng không chờ đợi lâu, một cột sáng từng chờ Thánh Pháp Đoàn bắn ra, bao phủ toàn thân hấn, vết thương từ từ hồi phục. Chiến trường nhìn từ xa thì hỗn loạn, nhưng đến gần thì mới phát hiện, Thánh Kỵ Sĩ đoàn kết hợp ăn ý, từng đợt chống trả lại Hắc Viên, Hắc Viên chỉ dựa vào bản năng mà công kích, không có tổ chức đoàn thể, mặc dù số lượng của Hắc Viên rất đông, nhưng không thể đột phá hàng phong ngự từ Thánh Kỵ Sĩ và Thánh Pháp Đoàn, mỗi một Thánh Kỵ Sĩ bị thương đều thay thế bởi một người khác.

Lưu Úc cũng đã tham gia vào trận chiến, hấn tung từng nắm đấm đánh bay từng tên Hắc Viên, khi nhìn thấy một nơi mà Thánh Kỵ Sĩ đoàn sắp không chịu nổi, hấn lập tức ra tay tương trợ, làm ổn định cục diện. Thánh Pháp đoàn đánh ra từng đạo ánh sáng xuống, có Thánh Quang Hộ Thể, có Thánh Quang Hồi Phục, Thánh Quang Trói Buộc, đương nhiên, sử dụng linh lực ở tần suất cao như thế này thì linh lực của họ sẽ rất nhanh sẽ bị cạn kiệt. Ngọc Trang cũng đã suy tính trước, cho nên Ngọc Trang đã mua Sinh Mệnh Chi Thủy pha loãng, trong Sinh Mệnh Chi Thủy ẩn chứa rất nhiều linh lực, có tác dụng phục hồi rất mạnh. Vì thế, mỗi một người tiêu hao hết linh lực đều lui ra phía sau để sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy, chỉ trong vài giây cũng đủ để bổ sung phần nửa linh lực.

Hắc Viên chính là bá chủ của khu rừng, từ khi sinh ra chúng nó đã không có đối thủ, cuộc sống yên bình, không máu me đánh giết, trừ những lần thi đấu trong tộc ra, thì hầu như chúng nó chưa từng chân chính chiến đấu sinh tử, cho nên động tác của Hắc Viên lúng túng, bị đẩy lùi.

Chiến tranh chính là tiêu hao tiền, Sinh Mệnh Chi Thủy được mua từ điểm cống hiến tích góp hơn nửa tháng nay, giờ đã nhanh chóng giảm bớt. Ngọc Trang đau lòng không thôi, biết được rằng, tất cả là tại bọn Viên hầu đáng ghét này, Ngọc Trang lập tức xông vào chiến trường, từng đạo Thánh Quang đánh ra, làm Hắc Viên tan rã, khi bay, khi ngã, cả bầy bị rối loạn.

Thanh Vũ nhìn Ngọc Trang ra tay, biết được rằng cô đang tức giận, hấn cười khò rồi cũng xông vào chiến trường. Thân ảnh của hấn xuất hiện giữa chiến trường lập tức tiếp thêm khí thế của mọi người, có người quát lên:

“Là Giáo Hoàng đại nhân.”

“Giáo Hoàng đại nhân cũng xuất thủ.”

“Tiêu diệt bọn hầu tử này nào.”

Mọi người đều hăng hái, sức lực không biết từ đâu ra, từng đợt tấn công từ Viên Hầu đều bị đẩy lùi, nhưng trong chiến trường cũng có vài nơi Thánh Kỵ Sĩ bị đánh đến lùi về phía sau, đó là những Hắc Viên có cảnh giới Luyện Khí Kỳ viên mãn, Thanh Vũ và Ngọc Trang, Lưu Úc đều tập trung vào những

nơi đó.

“Thánh Quang Trùng Phạt.”

Ngọc Trang kết pháp quyết, đánh ra một đạo ánh sáng, ánh sáng đó bay lên chuyển hóa thành một thanh kiếm, chém thẳng về một con Hắc Viên. Hắc Viên xông vào Thánh Kỳ Sĩ, đánh bay từng tên loài người đáng chết, nhìn thấy có người dám trước tiên tấn công mình, nó tức giận đánh ra một quyền đỡ lấy thanh kiếm.

“Gào.”

Quyền của Hắc Viên va chạm vào thanh kiếm, nhưng không ngờ, thanh kiếm mang theo sức mạnh áp đảo, đánh bay Hắc Viên ra sau, trên đường bay ra, con Hắc Viên đó va chạm vào đồng bạn rồi té xuống đất bất tỉnh.

“Hai tên.”

Ngọc Trang nhìn thấy Hắc Viên mất sức chiến đấu, lảo đảo, rồi quan sát chiến trường, chỉ cần có một Hắc Viên cảnh giới Luyện Khí viên mãn xuất hiện là cô lập tức xuất thủ đánh nó bất tỉnh, trước trận chiến Thanh Vũ cũng đã truyền đạt lại ý nghĩ của mình, đây là cơ hội tốt để luyện binh và cũng là để thể hiện sức mạnh của Giáo Đình trước dân làng.

Lưu Úc là một đội trưởng, tài nguyên mà hắn sở hữu rất nhiều, cho nên cảnh giới tăng lên nhanh chóng, bây giờ cũng đã Luyện Khí tầng chín, bằng vào kinh nghiệm chiến đấu được đúc ra từ nhiều năm của mình và công pháp của Giáo Đình, hắn liên tục đánh lui một con Hắc Viên viên mãn. Hắc Viên nhìn thấy kẻ địch yếu hơn mình, nhưng kỹ năng chiến đấu mạnh mẽ, thân thể cứng rắn đến trực tiếp va chạm với mình mà không hề bị thương. Nó tức giận rống lên rồi điên cuồng đánh về Lưu Úc để rửa nỗi nhục này, nhưng chỉ đánh được vài chục hiệp, nó đã bị Lưu Úc bắt được sơ hở, một quyền đâm thẳng vào mặt nó làm nó choáng váng, trên đầu hiện ra một vì sao, nó nghi hoặc rồi đếm các ngôi sao trên đầu cho đến khi bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lâm Phong chiến Hắc Viên

Cùng lúc đó, bên phía chiến trường của Lâm Phong và Hắc Viên trúc cơ kỳ, hai cường giả vừa đến nơi, lập tức xuất thủ. Lâm Phong đứng trên hư không, một quyền đánh xuống thẳng vào Hắc Viên.

Quyền của Lâm Phong vừa đánh ra, trên hư không trước mặt hắn ngưng tụ thành một quyền ảnh to mấy trượng, bay với tốc độ cao đánh thẳng về phía Hắc Viên. Hắc Viên nhìn thấy quyền ảnh, biết rằng sức mạnh của đối thủ ngang mình, nó dùng một tay nắm thành quyền trực tiếp đón đỡ.

“Ầm.”

Hắc Viên đỡ một quyền, mặt không hề hấn gì quan sát Lâm Phong, bỗng nhiên chân nó dẫm mạnh, bắn về phía trước, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Lâm Phong, nó gào thét đâm ra một quyền. Lâm Phong nhìn thấy đối thủ chuyển động, lập tức tránh né, hung hiểm mà tránh đi một đòn của Hắc Viên.

Hắc Viên rơi xuống đất, nhưng nó không đợi lâu, từ trên trời lại giáng xuống một chưởng, che cả đầu nó, bằng bản năng của loài thú, nó nhảy sang một bên. Thuận thế lại nhảy về phía Lâm Phong, nó muốn đánh tên này rớt xuống đất.

Hắc Viên yêu thú chủ yếu theo đường luyện thể, bây giờ sức mạnh của nó còn không thể phi thiên, chỉ đến Trúc Cơ trung kỳ thì mới có thể dựa vào thân thể mà bay.

Lâm Phong từ trên cao, mỗi lần Hắc Viên tấn công, hắn đều né tránh rất thuận thực, rồi lại đánh ra một chưởng, chiến thuật của hắn là bào mòn thể lực của Hắc Viên. Bởi vì hắn có đến hai loại linh lực, cho nên linh lực của hắn cuộn cuộn, mạnh hơn cảnh giới hiện tại nhiều lần, kèm theo sức mạnh thân thể, hắn cho rằng có thể bào mòn Hắc Viên đến kiệt sức.

Hắc Viên nhiều lần tấn công nhưng không thể đánh trúng đối thủ, biết được rằng cố gắng cũng không có kết quả gì, Hắc Viên quyết định sử dụng sức mạnh thật sự của mình.

“Gào.”

Hai mắt Hắc Viên chuyển sang màu đỏ, thân thể hắn từ từ tỏa ra từng làn sóng yêu lực, bỗng nhiên nó há miệng, từ trong miệng nó ngưng tụ thành một hỏa cầu rồi bắn đến Lâm Phong với tốc độ nhanh. Lâm Phong cảm ứng được nguy hiểm đang nhanh chóng đến gần, né tránh sang một bên, nhưng không ngờ, chờ đợi hắn lại là một viên hỏa cầu ngay chỗ hắn vừa đến.

“Ầm.”

Tiếng nổ kinh thiên truyền ra, một thân ảnh từ trên trời rơi xuống, Lâm Phong chưa kịp hoàn hồn, xung quanh hắn hiện ra bóng râm, từ trên đầu có một thân ảnh đang đánh thẳng về phía hắn, Lâm Phong theo bản năng mà đỡ đòn.

“Àm.”

Mặt đất lún xuống, Lâm Phong đỡ lấy một quyền trời giáng của Hắc Viên bằng 9LuydgV một tay, tay còn lại nhanh chóng ngưng tụ thành một cái lốc xoáy, một chuồng đánh ra.

“Phong Quyền.”

Hắc Viên không những không tránh né, mà còn gào thét, một tay trực tiếp đỡ lấy.

“Keng--.”

Lốc xoáy ma sát với tay của Hắc Viên phát ra thanh âm của kim loại, hai bên giằng co nhau trong chốc lát, cái lốc xoáy bị Hắc Viên đè nát. Lâm Phong thừa cơ hội này, lùi về phía sau giữ khoảng cách với Hắc Viên.

“Phòng ngự thật mạnh mẽ.”

Lâm Phong hai mắt ngưng tụ, hôm nay đối thủ của hắn là một Trúc Cơ kỳ yêu thú chuyên theo đường luyện thể, sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể kia không thể nào bị bài mòn trong thời gian ngắn được. Lâm Phong nhiều lần bị thua thiệt, hắn quyết định sẽ đối đầu trực diện với Hắc Viên.

Đã quyết định phương thức chiến đấu, hai mắt Lâm Phong chuyển sang màu xanh lá cây, mái tóc dài tung bay, xung quanh hắn hiện ra một vòng phòng hộ bằng phong nhận, lần này hắn không để vòng phòng hộ ở xung quanh mà trực tiếp dẫn sát vào trong cơ thể mình, ngưng tụ thành một lớp giáp bằng phong nhận.

“Tôi đi.”

Lâm Phong thét dài, phóng nhanh về phía Hắc Viên, một quyền trực tiếp đâm ra. Hắc Viên nhìn thấy đối thủ trực tiếp va chạm với mình, nó hưng phấn đánh ra một quyền đón đỡ.

“Àm.”

Hai quyền giao nhau, sức mạnh từ hai bên đánh bật cả một lớp đất đá, cây cối đổ nát, nhất là những lân Phong Nhận từ Lâm Phong tỏa ra chém nát cả một dải đất.

“Hừ.”

Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, một chân đá thẳng về phía đầu của Hắc Viên. Hắc Viên không phòng thủ mà lại làm theo Lâm Phong, một chân cũng đá ra.

“Ừc.”

Lâm Phong và Hắc Viên đều bị trúng một đòn của nhau, cả hai lùi ra vài bước, Lâm Phong cảm nhận được cơ thể mình bị thương, ngực đập chùng, nhưng chiến ý của hắn đã đến mức cao nhất. Lâm Phong lại đánh về phía Hắc Viên.

“Àm.”

“Àm.”

Giữa chiến trường, hai thân ảnh liên tiếp giao nhau, từng đợt sóng không khí từ nơi va chạm phát ra, trung tâm chiến trường là những mặt đất bị đánh vỡ, các cây cối bị đánh nát, kinh khủng vô cùng. Chiến đấu vẫn tiếp tục trong vài phút.

“Phong Quyền Thiên Hạ.”

Lâm Phong đánh ra một chuồng, linh lực ngưng tụ thành ngàn lưỡi dao sắc bén, chém thẳng về phía Hắc Viên. Hắc Viên cực tốc tránh né, nhưng vẫn bị trúng vài đạo phong nhận, nó thừa thế di chuyển áp sát vào Lâm Phong và đánh ra một quyền.

“Gào.”

Yêu lực bao bọc lấy nắm đấm, quyền của Hắc Viên bạo phát, Lâm Phong không sợ hãi, trực tiếp đánh ra một quyền để ngăn chặn.

“Àm.”

Hai thân ảnh lại bị đẩy lùi, Lâm Phong quan sát Hắc Viên, lúc này khởi động cũng đã xong, hắn biết rằng Hắc Viên vẫn chưa xuất thủ toàn lực, vì thế hắn nói ra:

“Một chiêu.”

Hắc Viên nghe được Lâm Phong nói, nhưng nó không hiểu dụng ý của Lâm Phong là gì, nó gào thét lên:

“Grừ.”

“Một chiêu phân thắng bại đi.”

Lâm Phong giải thích, Hắc Viên mặc dù không thể nói tiếng người, nhưng nó vẫn nghe hiểu, biết được đối thủ đã không muốn kéo dài trận chiến, nó cũng vậy, nó dữ tợn vừa gào thét vừa đâm vào ngực mình bằng hai tay:

“Grừ---”

“Grừ--”

Lâm Phong vận chuyển toàn bộ linh lực, kích phát toàn bộ uy năng của Thẻ Chất, lần này không có gì hoa lệ, không có phong nhận phát ra xung quanh hắn, mà là khí thế của hắn phát ra, giống như là gió như mang theo một cỗ áp bách đánh thẳng vào Hắc Viên, trong mắt Hắc Viên, Lâm Phong giờ giống như một con lốc xoáy đâm thẳng vào trời xanh, mang theo sức mạnh áp đảo, khinh thường vạn vật.

Hắc Viên cũng không yếu thế, làn da hắn từ từ chuyển sang màu đỏ, thân thể từ từ cao lớn lên cho đến khi đạt đến mười mét, hai mắt đỏ thẫm, hưng phấn phóng thẳng đến Lâm Phong, một quyền nhanh như trời đánh đánh ra.

Cảm nhận được sức mạnh của đối thủ, Lâm Phong dồn toàn bộ linh lực vào một điểm, lợi dụng phong lực chi thể kèm theo linh lực cuộn cuộn của Quang Minh Giáo Điển, Lâm Phong đánh ra một quyền:

“Thập Trọng Phong Quyền.”

Quyền của Lâm Phong vừa đánh ra, gió lốc từ cơ thể hắn bạo phát ra xung quanh, cuốn cả một phiến rừng, quyền phong thanh lí cả một khu vực thành chân không, mang theo sức mạnh giống như bão táp đánh về phía quyền của Hắc Viên.

“Gào.”

“Aaaaaaaa.”

Hai quyền va chạm, chỉ trong khoảnh khắc, phong bạo đánh ra xung quanh, tay của Lâm Phong chảy ra đầy máu tươi, xương tay từ từ đổ vỡ. Hắc Viên cũng không kém hơn bao nhiêu, sắc mặt Hắc Viên xanh mét, nó gào thét để tiếp thêm sức mạnh:

“Gào.”

“Rắc—rắc.”

Tiếng xương nứt vỡ vang lên, Lâm Phong cảm nhận được cả cánh tay của mình từ từ mất đi tri giác, Hắc Viên trong miệng tràn ra đầy máu tươi, lớp da trên bàn tay đều bị chém nát bởi phong nhận từ Lâm Phong.

“Ầm”

Đột nhiên giữa nơi va chạm, truyền ra tiếng nổ, Hắc Viên không hiểu vì sao bị đẩy lùi một bước, nhưng không đợi nó hoàn hồn, lại một tiếng nổ nữa truyền ra:

“Ầm”

Hắc Viên lại bị đẩy lùi, hai mắt nó hiện lên vẻ sợ hãi, bởi vì tiếng nổ vẫn tiếp tục:

“Ầm”

“Ầm”

...

“Ầm”

Đến tiếng nổ thứ mười, Hắc Viên bị đánh bật bay về sau, một luồng không khí trực tiếp đánh vào ngực nó, vết thương dữ tợn chảy ra đầy máu tươi. Hắc Viên gào thét rồi ngất đi.

Lâm Phong cũng không tốt hơn bao nhiêu, cánh tay phải đã hoàn toàn mất đi tri giác, thân thể vô lực ngã xuống mặt đất, trong miệng lẩm bẩm:

“Ta thắng, ha ha.”

Tiếng cười từ từ to lên cho đến khi nó vang đến chiến trường phía Thanh Vũ. Chiến trường phía Thanh Vũ nghe được tiếng cười, đột nhiên cả chiến

trường đều im lặng, Hắc Viên im lặng, loài người im lặng, tất cả ánh mắt đều tập trung đến khu vực của Lâm Phong. Đột nhiên có tiếng quát truyền ra:

“Hắc Viên đầu lĩnh bại trận.”

“Lâm Phong đánh bại Hắc Viên.”

“Chúng ta thắng rồi!!”

“Chúng ta đã chiến thắng!!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hắc Lão Quỷ

Dân làng đang đứng trên tường thành cũng hoan hô thành tiếng:

“Hắc Viên đã bị đánh bại.”

“Quang Minh Giáo Đình! Quang Minh Giáo Đình!”

“Quang Minh Giáo Đình! Quang Minh Giáo Đình!”

Những tiếng hoan hô vang khắp trời đất. Những Hắc Viên đều dừng động tác lại, hoảng sợ nhìn tất cả, bỗng nhiên có tiếng hét từ một nơi vang ra:

“Tiêu diệt toàn bộ lũ Hắc Viên này.”

“Xông lên!”

Lưu Úc là người đầu tiên đánh ra, những thành viên của Quang Minh Giáo Đình phục hồi tinh thần, theo sau Lưu Úc đánh tới. Hắc Viên khi thấy thủ lĩnh của mình bị đánh bại, ý chí chiến đấu đã không còn, con hoảng sợ lan ra nhanh chóng, cả bầy Hắc Viên từng tên từng tên bị đánh gục, những con còn lại bắt đầu tháo chạy vào rừng.

“Không cần đuổi theo.”

Thanh Vũ nhìn thấy các thành viên của Quang Minh Giáo Đình hưng phấn đến muốn đuổi vào rừng, hấn quát lên. Trong rừng không phải chỉ có một bầy Hắc Viên này, mà còn rất nhiều bầy khác, nếu dám xâm phạm lãnh thổ của chúng thì chúng sẽ liều mạng chống lại.

Nghe được tiếng quát của Thanh Vũ, mọi người nhanh chóng dừng lại, trở về bắt từng tên Hắc Viên đang bất tỉnh rồi trói lại.

“Tổng cộng có hơn 140 Hắc Viên bị chúng ta bắt được.”

“Nhân số tổn thất là không, bên chúng ta chỉ có người bị thương mà không tử vong.”

Lưu Úc đi đến trước mặt Thanh Vũ cung kính nói ra. Thanh Vũ gật đầu nói:

“Nhanh trị thương cho họ, còn những con Hắc Viên thì nhốt lại.”

“Vâng.”

Thanh Vũ đi đến gần Lâm Phong, lúc này hắn đang thở gấp, mặt mũi, nằm trên đất. Thanh Vũ tiện tay hỏi đoạt một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy cho hắn sử dụng, Lâm Phong sử dụng xong, vết thương từ từ khép lại nhưng không hoàn toàn bình phục, phải điều trị mấy ngày mới khỏi. Thanh Vũ nhìn thấy vậy, thở dài một hơi, nói ra:

“Làm tốt lắm, bây giờ hãy nghỉ ngơi đi.”

Lâm Phong cười nói:

“Không làm nhục mệnh.”

Lúc mọi người đang làm việc của mình, bên ngoài, trong khu rừng, có một thân ảnh đang đứng trên một cành cây, thân ảnh đó được bao phủ bởi một lớp áo khoác màu đen, xung quanh hắn là có những làn khói làm che mờ sự tồn tại của hắn. Hắn đã xuất hiện từ lúc trước trận chiến và hắn đã quan sát hết tất cả.

“Không ngờ chúng lại có thể chống đỡ được Hắc Viên tộc tấn công.”

“Ta cần phải về báo cáo cho Thành Chủ đại nhân, kế hoạch đã thất bại. Chỉ cần Thành Chủ đại nhân xuất thủ thì chúng có chạy đằng trời!”

Tên hắc y nhân lẩm bẩm, thanh âm của hắn nhàn nhạt giống như không coi Quang Minh Giáo Đình ra gì.

“Đúng nha.”

“Chỉ cần Thành Chủ của Không Yên thành xuất thủ thì có thể dẹp yên nha.”

“Nhưng hắn không có cơ hội rồi, bốn tọa sẽ giúp hắn xử lý bọn này vậy. Sau đó bốn tọa sẽ tiễn hắn lên đường chung luôn.”

Bên cạnh tên hắc y nhân đột nhiên phát ra một thanh âm, thanh âm này mang theo một cỗ tà ác, làm cho tên hắc y nhân gọn tóc gáy, hai mắt hắn sợ hãi nhìn về một bên. Bên cạnh hắn, không biết từ bao giờ đã đứng một thân ảnh, đó là một ông lão, râu tóc bạc trắng, đôi mắt mang theo một cỗ khí tức tà ác đang nhìn về phía Ngôi Làng.

“Ngươi là—”

“Hắc Lão Quỷ!”

Tên hắc y nhân hét lên sợ hãi, lùi lại vài bước, rồi lập tức xoay người chạy trốn, tốc độ toàn diện bạo phát, khí tức nửa bước Trúc Cơ tỏa ra làm kinh động khu vực.

“Chính là bản tọa, không ngờ ngươi lại có thể biết được danh tính của bốn tọa.”

“Bây giờ ngươi có thể chết rồi!”

Thanh âm của ông lão vang lên, truyền thẳng vào tai hắc y nhân, một cái tay của Hắc Lão Quỷ đưa ra, một chỉ điểm về phía Hắc Y Nhân. Trên hư không ngưng tụ thành một cái đầu lâu, hướng về phía hắc y nhân hút một cái.

“Không!!”

Hắc Y Nhân bị hút lấy, thân thể không chịu điều khiển bị lùi về phía sau, vào miệng của cái đầu lâu, sau đó trong đầu lâu truyền ra thanh âm tuyệt vọng của hắn hòa cùng thanh âm cắn nuốt. Chỉ trong vài giây, cái đầu lâu biến thành một cỗ hắc khí rồi bay về phía Hắc Lão Quỷ, hắn ta chép miệng vài cái rồi nói:

“Hương vị này thật là sung sướng a, huyết nhục của nửa bước Trúc Cơ kỳ, lâu rồi bốn tọa chưa được thưởng thức, tên thành chủ đáng ghét kia, bốn tọa sẽ băm hắn thành ngàn mảnh rồi từ từ thưởng thức.”

Hắc Lão Quỷ nói xong, đưa hai mắt nhìn về phía Ngôi Làng nói ra:

“Thật là nhiều huyết nhục, có cả Trúc Cơ yêu thú, ha ha, lần này bốn tọa sẽ ăn cho thật no.”

Thanh Vũ đang bận rộn, không ngờ từ trong khu rừng phát ra khí tức mạnh mẽ của nửa bước Trúc Cơ kỳ, kèm theo tiếng hét sợ hãi, hắn lập tức ra hiệu cho mọi người cảnh giác. Thanh Vũ nhìn thấy một thân ảnh bay ra từ khu rừng, hai mắt hiện lên ngưng trọng, có thể bay chính là Trúc Cơ cường giả, hắn quan sát được đây là một ông lão, khí tức mạnh mẽ của Trúc Cơ kỳ toàn diện bạo phát.

Hắc Lão Quỷ bước đi chậm rãi trong hư không, hai mắt hắn hứng thú đánh giá ngôi làng, đối với hắn mà nói, ngôi làng này chỉ là huyết thực của hắn mà thôi, hắn không biết ăn bao nhiêu cái như vậy rồi, nếu không có cường giả của Vương Quốc truy sát thì hắn có lẽ đã đến Trúc Cơ đỉnh phong.

Công pháp của hắn rất đặc thù, hắn tìm được nó trong một động phủ, mà trong động phủ đó, đầy những bộ xương, từ già, trẻ, nam, nữ và yêu thú đều có hết. Hắn tìm được một quyển công pháp trên người một bộ xương ở giữa động phủ, từ đó hắn bước lên con đường tu luyện, công pháp này rất tà ác, lấy sinh linh vì huyết nhục, sinh linh chính là nguồn năng lượng, hấp thu nguồn năng lượng đó làm lớn mạnh chính mình. Hắn chỉ cần thôn phệ là cảnh giới tăng nhanh như gió.

Tất nhiên công pháp tà ác đó thì chắc chắn sẽ bị người người truy sát, nhiều lần bị kẻ truy sát đánh trọng thương, hôm nay Hắc Lão Quỷ vừa mới trị thương trong rừng xong, phát hiện được một hồi đại chiến, hắn lập tức xuất hiện, ở nơi đâu có đại chiến, thì nơi đó có huyết nhục. Không ngờ lại phát hiện có cả Trúc Cơ kỳ yêu thú, chỉ cần thôn phệ nó thì cảnh giới của hắn sẽ tăng lên một mảng lớn.

Hắc Lão Quỷ nhìn thấy yêu thú đã bị đánh bại rồi trôi lại, còn tên đánh bại yêu thú đã bị trọng thương, nhưng hắn càng quan sát càng cảm thấy thú vị, tên trọng thương chỉ cần uống một giọt nước đã gần khỏi hẳn, còn đám binh lính cũng vậy, nghĩ đến đây khí tức của hắn toàn diện thả ra, áp đặt nó thẳng vào Ngôi Làng rồi nói ra:

“Bản Tọa Hắc Thu, hôm nay chúng ta gặp nhau là có duyên, bản tọa sẽ ban cho các ngươi một hồi tạo hóa.”

Thanh Vũ bị áp lực ép đến hai chân run rẩy, mặt đất bị lún xuống, mồ hôi của hắn đổ ra, còn dân làng đều bị ép đến nằm dài trên đất, chỉ đưa đầu nhìn Hắc Lão Quỷ. Người đứng được trong tràng hiện giờ chỉ có Thanh Vũ, Ngọc Trang, Lưu Úc, nhưng dGcP7c3p mà hai chân Lưu Úc run rẩy kịch liệt,

sắc mặt trắng xóa, hần nói ra:

“Khí tức này, còn mạnh hơn cả Không Yên thành chủ, Trúc Cơ hậu kỳ cường giả!!”

Thanh Vũ lập tức tính toán, nghe được Hắc Lão Quỷ nói như vậy hần nói ra:

“Không biết vị tiền bối này đến đây, có việc gì cần giúp đỡ, chỉ cần tiền bối nói ra thì tại hạ sẽ cố hết sức mà hoàn thành.”

Hắc Lão Quỷ nghe được Thanh Vũ nói, thanh âm không mang theo sợ hãi mà vạn phần bình tĩnh, hần không khỏi tán thưởng một tiếng, những Luyện khí cảnh lúc trước hần gặp, kẻ nào mà không run rẩy, hai mắt sợ hãi đến không dám nhìn thẳng hần, nhưng như vậy vẫn không có gì dùng, hần nhàn nhạt nói ra:

“Tốt! Chỉ cần các ngươi làm theo lời bản tọa, bản tọa sẽ cho các ngươi một hồi tạo hóa.”

Thanh Vũ gật đầu, nhìn vào hai mắt của Hắc Lão Quỷ nói ra:

“Mời tiền bối.”

Thanh âm của Hắc Lão Quỷ nhàn nhạt vang lên:

“Ta muốn toàn bộ những giọt nước mà các ngươi sử dụng lúc trước.”

“Việc này có thể.”

Thanh Vũ thở dài một hơi, gật đầu nói. Nhưng Thanh Vũ không đợi lâu, thanh âm của Hắc Lão Quỷ lại vang lên:

“Ta còn muốn tất cả công pháp của các ngươi, kèm theo toàn bộ yêu thú mà các ngươi bắt giữ, à mà còn tất cả dân làng ở đây nữa. Hôm nay bản tọa vừa trị thương xong, cần có huyết thực để bồi bổ cho nên ta sẽ cho phép các ngươi làm huyết thực cho ta.”

Thanh Vũ nghe vậy, biết được sự tình có chút không ổn, hần bình tĩnh nói ra:

“Vị tiền bối này, ngài đừng đùa nữa.”

Hắc Lão Quỷ không để ý đến Thanh Vũ, thanh âm của hần mang theo một cỗ thượng vị giả, mang theo áp bách:

“Tiểu nữ oa này không tệ, có thể làm lô đỉnh cho bản tọa, còn tên thanh niên này chứa nhiều năng lượng, bản tọa muốn hết. Chỉ cần ngươi cho ta những thứ trên, bản tọa sẽ ban cho ngươi một hồi tạo hóa, tạo hóa đó là--”

“Bản tọa sẽ cho phép ngươi được sống như một con chó bên người bản tọa!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thánh Thể Hiện uy

“Khắc Khắc! Thế nào hà tiểu tử, bản tọa cảm thấy như vậy là rất nhân từ rồi.”

Thanh Vũ nghe được từng thanh âm của Hắc Lão Quỷ, hai tay không tự chủ được nắm chặt, con mắt nhìn chăm chăm vào Hắc Lão Quỷ, Thanh Vũ nhìn thấy hai con mắt của Hắc Lão Quỷ mang theo vẻ châm chọc, cái miệng cười khinh miệt nhìn xuống.

Trong đầu cấp tốc suy nghĩ, kiếp nạn này khó tránh khỏi, Thanh Vũ đang cố tìm ra một biện pháp để giải quyết tình huống này. Nhưng không đợi lâu, một thanh âm vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thanh Vũ, thanh âm mang theo cứng rắn.

“Đừng hòng.”

Bước chân phía sau Thanh Vũ vang ra, Ngọc Trang từ từ đi lên phía trước, đứng đối diện với Hắc Lão Quỷ. Hắc Lão Quỷ nhìn thấy có người dám trái ý mình, hần hứng thú đánh giá Ngọc Trang, rồi nói ra:

“Chật chặt, càng gần thì bản tọa càng cảm thấy tiểu nữ oa ngươi rất được, rất thích hợp làm lô đỉnh của bản tọa.”

“Bản tọa suy nghĩ rồi, nếu ngươi dập đầu cho ta một cái ta sẽ tha chết cho một người.”

Ngọc Trang càng nghe càng giận dữ, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào hần ta, rồi nói ra:

“Người đang mơ hay sao?”

Hắc Lão Quỷ nhiều lần bị cự tuyệt, hắn cảm thấy hôm nay mình quá thất bại, bị một đám giun dế khiêu khích, đây là sỉ nhục, Hắc Lão Quỷ tức giận nói ra:

“Hừ một đám giun dế dám trái lệnh của bản tọa, hôm nay đừng mong có người sống sót.”

Hắc Lão Quỷ vừa nói xong, bàn tay vỗ ra một chưởng, trên không trung ngưng tụ thành cái đầu lâu màu đen, không có tròng mắt, một hàm răng sắc bén, hướng về phía Thanh Vũ hút một cái. Một luồng lực hút từ miệng của cái đầu lâu tỏa ra tác động vào Thanh Vũ và người xung quanh.

“Aaaaaaaa!”

“Cứu ta.”

“Giáo Hoàng đại nhân.”

Từng tiếng la hét vang ra, Thanh Vũ nhìn những người bị cái đầu lâu hút bay lên, trong miệng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, nhưng hắn không thể làm gì, lực hút quá mạnh mẽ đến nỗi hắn vận dụng toàn bộ sức mạnh để bảo trụ chính mình. Lúc này, đột nhiên có một thanh âm vang ra giữa vùng trời, thanh âm mang theo tức giận:

“Làm càn!”

Tiếng quát vừa truyền ra, mọi người theo bản năng nhìn lại, đó chính là Ngọc Trang, lúc này cô khoát lên mình một làn tóc trắng giống như thác nước, khí chất mang theo vẻ thánh khiết, kết hợp với một luồng ánh sáng từ Mặt Trời trên cao chiếu xuống, cô giống như là một thiên thần. Ngọc Trang kết pháp quyết, một chỉ đánh ra:

“Thánh Quang Tịnh Hóa.”

Cái đầu lâu đang mở miệng hút người dân đột nhiên dừng lại, nó đã bị một cỗ ánh sáng hình vuông bao lấy, không thể chuyển động, cái đầu lâu run rẩy dữ dội để tránh thoát vòng phong ấn này nhưng không thể. Hắc Lão Quỷ nhìn thấy tất cả, nhưng hắn khinh thường cười, không quan tâm, đối với hắn mà nói, đây chỉ là dây dưa trước cái chết mà thôi.

Cái đầu lâu càng ngày càng run rẩy, có tiếng rạn nứt truyền ra, trong những khe nứt từ từ bay ra những đoàn hắc vụ, những đoàn hắc vụ đó bay ra rồi từ từ chuyển biến hình dáng, lúc thì là thân ảnh của một con người, lúc thì là những gương mặt khô sở, tuyệt vọng làm cho người dân cảm thấy một trận run sợ.

Hắc Lão Quỷ nhìn thấy vậy, biết được không ổn, một chỉ điểm về phía đầu lâu:

“Ngưng!”

Một chỉ của Hắc Lão Quỷ điểm ra, tác động vào đầu lâu, những vết nứt từ từ khép lại nhưng hắn không ngờ, những đoàn hắc vụ đột nhiên trở nên sôi trào, giống như có ánh mắt đang nhìn chằm chằm hắn, sau đó chúng nó dữ tợn tấn công cái đầu lâu màu đen.

“Rắc.”

“Rắc.”

Từng đợt, hắc vụ giống như không muốn sống đánh trực tiếp vào đầu lâu, làm cho đầu lâu càng ngày càng sụp đổ. Hắc Lão Quỷ dữ tợn nói ra:

“Một đám oan hồn bị bản tọa luyện hóa mà cũng làm phản, chết đi cho ta.”

“Bạo.”

Hắc Lão Quỷ quát lên điên cuồng, cái đầu lâu này được ngưng tụ từ gần vạn hồn phách mà hắn thu được, nhưng không ngờ đột nhiên xảy ra dị biến như thế này, hắn quyết đoán phá hủy nó. Hắc Lão Quỷ định dẫn động điểm kết nối để cho đầu lâu tự bạo, thì một luồng ánh sáng trực tiếp đánh vào thân thể hắn.

“Àm.”

Từ trong đồng bụi mù, thân thể của Hắc Lão Quỷ từ từ hiện ra, sắc mặt hắn âm trầm nhìn tên đánh lén hắn rồi lại nhìn cái đầu lâu, oan hồn càng ngày thoát ra càng nhiều, tình hình rất không ổn, gần một vạn oan hồn, cho dù là Trúc Cơ Đình Phong cũng bị phản phệ mà chết, hắn cảm nhận được cái đầu lâu kia đang dần dần bị mất khống chế, lúc này chính là cơ hội cuối cùng của hắn để dẫn bạo đầu lâu đã bị phá hủy bởi Ngọc Trang.

Hắc Lão Quỷ biết được tình hình nguy hiểm, hắn có nguy cơ bị lật thuyền trong mương, không ngờ một con giun dế có thể đẩy mình vào tình trạng này, Hắc Lão Quỷ cười tự giễu, rồi nhìn về phía Ngọc Trang nói ra:

“Hôm nay, ta muốn người sống không bằng chết.”

Hắc Lão Quỷ toàn diện thả ra khí tức của mình, luồng sóng áp lực đè nặng vào Ngọc Trang. Ngọc Trang không sợ, chiến ý dạt dào, thân thể từ từ bộc phát ra ánh sáng.

“Thánh Thể.”

Ngọc Trang chậm chậm nói ra, thế gian này có bao nhiêu người có thể hiểu rõ thánh thể đâu? Cho dù Thánh Thể từng xuất hiện giữa thế gian nhưng mà người đời đều không biết rõ về nó, chỉ biết rằng Thánh Thể đại diện cho sức mạnh, đại diện cho quyền uy, trừ người sở hữu Thánh Thể ra thì không ai biết nó mạnh bao nhiêu, cho dù Thanh Vũ có kiểm tra thông tin của Ngọc Trang thì cũng không biết rõ hết.

Lúc này, Ngọc Trang từ từ lắng không, di chuyển ngang hàng với Hắc Lão Quỷ, đôi con mắt kim sắc ngưng tụ nhìn chăm chăm vào Hắc Lão Quỷ, sau lưng cô xuất hiện một đôi cánh hoàng kim. Khí tức Ngọc Trang từ từ kéo lên cho đến khi trực tiếp chống lại khí tức của Hắc Lão Quỷ.

Hắc Lão Quỷ nhìn thấy vậy, hai con ngươi co rút lại, hần tham lam nói ra:

“Không ngờ ngươi lại có bí mật như thế, xem ra hôm nay vận khí của ta thật là tốt, chỉ cần chiếm đoạt bí mật của ngươi thì sức mạnh của ta sẽ tăng lên nhiều.”

Linh lực đục ngầu của Hắc Lão Quỷ quay cuồng, Hắc Lão Quỷ trực tiếp phóng đến Ngọc Trang, đâm ra một quyền. Linh lực cuộn cuộn trên tay lão ta biến thành một hình mặt quỷ, gào thét đánh tới Ngọc Trang. Ngọc Trang không sợ, sử dụng linh lực ngưng tụ thành một thanh kiếm, chém ra trực tiếp va chạm vào mặt quỷ.

“Xi Xi.”

Vừa va chạm, có thanh âm vang lên, mặt quỷ bị thanh kiếm chém làm hai nửa, xung đột giữa hai luồng linh lực va chạm vào nhau, nhưng linh lực đục ngầu nhanh chóng bị hóa khí bay mất, Hắc Lão Quỷ thấy vậy, lùi về sau, kết niệm pháp quyết đánh ra:

“Chúng sinh có dục, dục tức là ma, Ma Dục hiện thể.”

Hắc Lão Quỷ vừa nói xong, cơ thể hần tỏa ra một luồng hắc khí, trực tiếp ngưng tụ thành một con quỷ màu xám, không có mũi, miệng mà chỉ có đôi con mắt tràn đầy tham lam, đây chính là tham dục mà hần đã hấp thụ từ những người hần giết. Con quỷ cao gần năm trượng, trên người tỏa ra từng trận dục vọng giống như muốn cảm hóa tất cả mọi người xung quanh.

“Gào.”

Con quỷ đánh thẳng về phía Ngọc Trang, móng vuốt của nó đánh ra, từng trận hắc khí từ trên người nó run động, bao quanh lấy vuốt của nó. Ngọc Trang thấy vậy, vội vàng sử dụng linh lực để bao quanh mình tránh bị ảnh hưởng bởi tham dục của con Quỷ, một kiếm nơi tay, chiến ý cuộn cuộn, trực tiếp chém ra một kiếm, tạo thành một luồng kiếm khí va chạm với móng vuốt của con Quỷ.

“Thánh Vũ Trảm.”

Kiếm khí xuất khỏi kiếm, lập tức biến thành ngàn thanh kiếm hư ảo, chém về phía móng vuốt của con Quỷ. Con quỷ gào thét đón đỡ, nhưng không ngờ, chỉ có một thanh kiếm hư ảo đánh tới móng vuốt nó, còn những thanh còn lại chuyển hướng, đánh thẳng về phía Hắc Lão Quỷ và thân thể của con Dục Quỷ.

“Gào.”

Con Quỷ biết được nguy hiểm, lập tức tránh né, nhưng hơn một trăm thanh kiếm bao phủ xung quanh thì nó không thể nào né hết được, chỉ trong nháy mắt nó đã bị chém thành ngàn mảnh. Hơn 900 thanh kiếm hư ảo còn lại đâm thẳng về phía Hắc Lão Quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhất Dương Trảm Ma

Thanh Vũ và những người xung quanh cũng đã định hồn lại, quan sát trận đấu kịch liệt trên không trung, từng đạo linh lực bị đánh văng ra xung quanh đầy lui mọi người. Nhìn thấy Ngọc Trang trên lưng đột nhiên xuất hiện một đôi cánh kim sắc, có người hét lên:

“Là Thiên Thần đến cứu chúng ta hay sao?”

“Thiên Thần hiển linh.”

“Quang Minh Chi Thần đã cứu chúng ta.”

Có người nhìn thấy Thanh Vũ vẫn không di chuyển hay nói chuyện gì, trong lòng suy nghĩ:

“Có lẽ Giáo Hoàng đại nhân đã biết chuyện này.”

“Thấy không, đây chính là Giáo Hoàng đại nhân, ta cần phải học hỏi nhiều a.”

“Xẹt, Xẹt.”

Từng đạo kiếm khí xé không bay thẳng đến Hắc Lão Quỷ, mọi người trong lòng cũng đã tưởng tượng ra một khung cảnh Hắc Lão Quỷ bị phân thân giống như Dục Quỷ, có người hô to:

“Thiên thần đại nhân sẽ đánh bại tà ma kia.”

Nhiều người nghe vậy không nhịn được gật đầu. Hắc Lão Quỷ nhìn 900 thanh kiếm khí đánh về phía mình, hắn khinh thường cười lạnh, tay niệm pháp quyết, kết ấn nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt xung quanh hắn tràn ngập hắc khí, thanh âm lạnh lẽo từ trong hắc khí truyền ra:

“Chúng sinh đều có mặt trái, mặt trái tức là Ma, hiện thể đi! Thất Đại Ma!”

Thanh âm vừa ra, hắc khí sôi trào, ngưng tụ thành từng vòng xoáy màu đen, tổng cộng có bảy vòng xoáy, từ trong đó bay ra từng đạo thân ảnh cao lớn, không có mũi hay miệng mà chỉ có đôi con mắt tràn đầy tà tính.

Bảy đạo thân ảnh vừa xuất hiện, lập tức bày trận, từng đạo pháp quyết đánh ra, trên hư không ngưng tụ với nhau tạo thành một màn chắn màu đen, 900 đạo kiếm khí gào thét đánh về phía màn chắn, chỉ nghe thanh âm ma sát vang lên dữ dội.

“Xẹt, xẹt.”

Trong chớp mắt, 900 đạo kiếm khí giống như vũ bão liên tục cắn xé màn chắn, nhưng không ngờ màn chắn kiên cố dị thường, vững vàng trước 900 đạo kiếm khí kia.

“Đây chính là bí kỹ Ma Thuần mà bốn tọa lĩnh ngộ được trong truyền thừa, một tiểu nữ oa như ngươi làm sao có thể phá hủy nó?”

Hắc Lão Quỷ nhàn nhạt nói ra, thanh âm mang theo tự tin, nhìn thấy màn chắn chặn hết tất cả đạo kiếm khí, hắn giống như đã khôi phục tự tin trước đó. Ngọc Trang ngưng tụ ánh mắt, nhìn thấy kiếm khí của mình không thể làm gì đối phương, hai hàng chân mày nhíu lại, nhìn về phía cái đầu lâu màu đen, lúc này oan hồn đã tràn ra rất nhiều, từng đạo ánh sáng từ phong ấn tĩnh hóa lấy oan hồn, sau đó oan hồn lại tấn công đầu lâu.

“Chỉ một chút nữa.”

Ngọc Trang lâm bầm. Hắc Lão Quỷ làm sao không biết được rằng Ngọc Trang đang chờ đợi vạn cái oan hồn phản phệ mình đâu? Hắn xuất thủ ngay, từng đạo pháp quyết đánh ra, bảy con Quỷ há miệng rộng của mình ra, trong miệng phát ra từng tiếng gào thét, hắc khí sôi trào.

“Thất Ma Nhất Thể.”

Hắc Lão Quỷ quát lên, bảy đạo Ma ảnh nhanh chóng trùng điệp với nhau, khí tức phát ra kinh khủng, kéo lên tận Trúc Cơ Kỳ Đỉnh Phong. Trên tay Hắc Lão Quỷ xuất hiện một thanh đao, trên thân đao hiện ra từng đạo vết máu còn tươi mới, giống như có thể quan sát thấy được nhiều người đang kêu gào thảm thiết trong vết máu đó.

Ma Ảnh tiếp nhận thanh đao rồi vung ra, hướng về phía Ngọc Trang chém mạnh xuống, một luồng linh lực dọc theo sống đao bay ra, hình thành một con quạ đen có một cặp mỏ sắc nhọn, với tốc độ nhanh chóng mà đâm thẳng về phía Ngọc Trang.

Ngọc Trang nhìn thấy con quạ, cảm ứng được cho dù mình có tránh né thì nó cũng sẽ đâm được mình, bởi vì con quạ đã khóa chặt chính mình. Ngọc Trang nhanh chóng cầu thông vàng Mặt Trời, ngay lập tức, trên đỉnh đầu cô hiện ra một vàng Mặt Trời sáng chói, chiếu rọi cả một vùng.

“Nhất Dương Hộ Thể.”

Ngọc Trang kết ấn, vàng Mặt Trời từ từ biến to rồi bao phủ toàn thân cô, tạo thành một màn chắn, con quạ va chạm chính diện với màn chắn.

“Két—két.”

Lực lượng xung đột, chỗ va chạm phát ra từng tia lửa văng ra xung quanh, màn chắn khanh khách rung động, nhưng không đổ vỡ. Hắc Lão Quỷ nhìn thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, thanh âm của hắn nhàn nhạt vang ra:

“Bạo!”

Hắc Lão Quỷ vừa nói, con Quạ Đen nổ tung ngay lập tức, vụ nổ cán nuốt toàn bộ vùng trời xung quanh Ngọc Trang.

“Thiên thần đại nhân.”

“Không.”

Mọi người bên dưới đang quan sát trận chiến, không ngờ tình cảnh như vậy lại xảy ra, lập tức nhiều tiếng kinh hô phát ra. Thanh Vũ nắm chặt nắm đấm, cảm thấy toàn thân vô lực.

“Một cái tiểu nữ oa mà cũng dám chống lại bản tọa, bây giờ bản tọa sẽ xử lý đám oan hồn chết tiệt kia rồi đến phiên các ngươi, lũ giun dế.”

“Chỗ dù Thần của các ngươi có xuất hiện thì bản tọa một chiêu là có thể diệt.”

Hắc Lão Quỷ khinh thường, cười lạnh một tiếng, đang định bay đến để luyện hóa đám oan hồn phản loạn thì có một đạo ánh sáng bắn thẳng về phía hắn, cảm ứng được nguy hiểm, hắn tránh né sang một bên, đưa đôi mắt quan sát thì thấy được Ngọc Trang vẫn đang đứng chỗ cũ, trên người không có một vết thương.

“Một cái tà ma mà cũng dám khinh nhờn thần linh, hôm nay, ta thay mặt Quang Minh Chi Thần, tiêu diệt ngươi.”

Ngọc Trang đưa thanh kiếm chỉ về phía Hắc Lão Quỷ, đôi mắt ngưng tụ, vàng Mặt Trời trên đầu cô tỏa ra ánh sáng vạn trượng, biến đổi hình thể thành một thanh kiếm, thanh kiếm này cao trăm trượng, ánh sáng màu hoàng kim mà nó tỏa ra làm mọi người không thể nhìn thẳng, chỉ có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh bá đạo mà thánh khiết từ nó tỏa ra.

Ngọc Trang nắm chặt thanh kiếm trong tay cô, lúc này cô và thanh kiếm trên đầu mình đã thành một thể, một kiếm trong tay chém ra, ngay lập tức, thanh kiếm hoàng kim trên đầu cô cũng chém xuống một phát, thẳng về phía Hắc Lão Quỷ.

“Nhất Dương Trảm Ma.”

Sức mạnh bá đạo từ thanh kiếm tỏa ra đánh bật lớp đất đá xung quanh, thanh kiếm đột nhiên tăng tốc độ, lấy một tốc độ như tia chớp chém về phía Hắc Lão Quỷ. Hắc Lão Quỷ nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong nội tâm lập tức cảm nhận được nguy hiểm, hắn quát lên:

“Thất Ma.”

Ma Ảnh to lớn phóng đến gần Hắc Lão Quỷ, đưa ra thanh kiếm màu đen của mình ngăn chặn thanh kiếm hoàng kim, Hắc Lão Quỷ còn cảm thấy không ổn, linh lực đục ngầu từ thân thể của hắn liên tục cung cấp cho Ma Ảnh.

“Keng—keng.”

Hai thanh kiếm va chạm vào nhau phát ra thanh âm ma sát kèm theo những tia lửa đỏ, nhưng trong nháy mắt thanh kiếm của Ma Ảnh đã bị chém đứt, Hắc Lão Quỷ lập tức quyết đoán, hắn lùi về phía sau, trong miệng không quên quát lên:

“Bạo!”

Ma Ảnh không chần chừ, thân thể phóng to rồi nổ tung, vũ nổ đánh bật cả một khu rừng. Hắc Lão Quỷ nhìn thấy thanh kiếm hoàng kim bị vũ nổ ngăn cản, nhưng ngay lập tức hai mắt của hắn co lại, trên tay xuất hiện từng cái pháp bảo của Trúc Cơ kỳ, rồi hắn quát về phía thanh kiếm:

“Bạo!”

“Bạo cho ta.”

“Bản tọa không tin một kiếm của ngươi có thể giết chết bản tọa!”

Hai mắt của Hắc Lão Quỷ hiện lên một tia dữ tợn, từng đạo thanh âm mang theo phần nộ vô cùng của hắn truyền ra khắp trời. Thanh kiếm hoàng kim bị các pháp bảo của Hắc Lão Quỷ tự bạo làm cho tốc độ ngày càng chậm cho đến khi cái pháp bảo cuối cùng tự bạo, thanh kiếm hoàng kim đó dừng lại trước trán của Hắc Lão Quỷ làm trán hắn chảy ra một dòng máu tươi, nhiễm cả khuôn mặt hắn.

“Khắc, khắc.”

Hắc Lão Quỷ hồi phục tinh thần, cười dữ tợn vài tiếng rồi nhìn Ngọc Trang nói, âm thanh của hắn mang theo điên cuồng cùng hưng phấn:

“Bản tọa đã thắng, giờ ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!”

Ngọc Trang nhìn thấy thanh kiếm hoàng kim biến thành một vết sáng bay thẳng vào trong thân thể mình, cô cảm nhận được cơ thể mình đã bị vắt đến không còn một chút sức lực, nhưng cô vẫn không thất vọng. Ngọc Trang nhìn Hắc Lão Quỷ rồi nói ra, thanh âm mang theo tự tin:

“Không, ngươi đã thua.”

Hắc Lão Quỷ nghe vậy, tiếng cười dừng lại, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì, nhưng không đợi hắn quan sát thì có một thanh âm chói tai phát ra từ phía cái đầu lâu.

“Kết—”

Hắc Lão Quỷ nhìn lại thì vừa thấy cái đầu lâu đã bị đánh thành trăm mảnh, những mảnh vụn bay đầy trời, đó chính là bản mạng pháp bảo của hắn, bây giờ bản mạng pháp bảo đã bị đánh nát, hắn bị phản phê, nhìn không được mà phun ra một ngụm máu tươi, Hắc Lão Quỷ không để ý đến tình trạng bây giờ của mình, bởi vì trong mắt hắn, có hơn một vạn oan hồn đang nhìn hắn chăm chăm, trong tròng mắt của oan hồn đều hiện ra vẻ dữ tợn.

“Gào.”

Oan hồn đứng đầu là tên nửa bước Trúc Cơ mà Hắc Lão Quỷ vừa mới giết, nó rống lên giận dữ rồi bay thẳng về phía Hắc Lão Quỷ, hơn vạn oan hồn phía sau nhận được tín hiệu, đồng loạt phóng theo sau.

Hắc Lão Quỷ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong nội tâm hắn gào thét là phải đào tẩu ngay lập tức, nhưng Hắc Lão Quỷ cảm nhận được thân thể của mình bị trọng thương, kèm theo hắn đã chiến đấu với Ngọc Trang cho nên linh lực đã cạn kiệt.

“Bồn tọa không thể chết ở đây được!”

“Ta phải chạy trốn, bồn tọa phải sống sót!!”

Hắc Lão Quỷ rơi xuống đất, từng bước từng bước chạy về một bên, trong miệng hắn lẩm bẩm, từng tia máu tươi từ miệng hắn chảy ra nhuộm y phục thành màu đỏ, tròng mắt của hắn vô định, phía sau là hơn vạn oan hồn. Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của Hắc Lão Quỷ đã bị rừng rậm bao phủ, trong rừng rậm tối tăm này, chỉ còn tiếng gào thét đau đớn truyền ra.

“Không!!!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đại Chiến Kết Thúc

Một đời ma đầu hoành hành bá đạo, giết người vô số, tạo nên nhiều đề tài cho thiên hạ bàn luận, Hắc Lão Quỷ đã chết. Thế gian từ nay bớt đi một ma đầu, Thanh Vũ nhìn khu rừng rậm hồi lâu mới bình phục tâm tình, hắn nghĩ đến tình cảnh khi này, quá nguy hiểm, đúng là Tu Chân Thế Giới, nó không cho một ai thả lỏng, mà phải luôn tiến về phía trước.

“Chúc mừng Quang Minh Giáo Đình, Hồng Y Giáo Chủ Ngọc Trang tiêu diệt ma đầu, ban thưởng 10 vạn điểm công hiến.”

“Chúc mừng kí chủ đã vượt qua liên tiếp hai lần nguy cơ, ban thưởng Trúc Cơ Đan 5 viên, Quang Minh Tín Ngưỡng Quả ba viên.”

Thanh Vũ bỗng nhiên nghe được thanh âm của Hệ Thống, trong lòng hắn mừng to, hai lần nguy cơ chỉ ban thưởng một chút đồ đặc, thật là keo kiệt a. Hắn xuất ra ba viên Trúc Cơ Đan được đi đến bên cạnh Ngọc Trang nói ra:

“Đây là thời cơ tốt để đột phá Trúc Cơ Kỳ, ngươi hãy sử dụng ba viên Trúc Cơ Đan được này để đột phá.”

Ngọc Trang nhận lấy ba viên đan dược, gạt đầu một cái, lập tức ngồi xuống sử dụng một viên để hồi phục linh lực, một viên để đột phá Linh Lực cấp mười, viên cuối cùng dùng để trùng kích Trúc Cơ Kỳ.

Nhìn thấy Ngọc Trang hành động như vậy, những thành viên của Quang Minh Giáo Đình lập tức bao vây xung quanh, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Lưu Úc, ngươi hãy đi kiểm tra thân thể của Hắc Lão Quỷ, hơn một vạn oan hồn có lẽ đã biến mất, lúc này chúng chỉ sử dụng sức mạnh còn sót lại mà chúng hấp thu từ pháp bảo của Hắc Lão Quỷ để tiêu diệt lão ta mà thôi, ngươi không cần phải sợ.”

“Vâng.”

Lưu Úc cung kính đáp, nhanh chóng chạy vào khu rừng, hướng về phía Hắc Lão Quỷ mà đi tới. Thanh Vũ nhìn bóng lưng của Lưu Úc dần dần xa, hắn xuất ra hai viên Trúc Cơ kỳ, hai mắt ngưng tụ, ngồi xuống, hắn muốn đột phá Trúc Cơ Kỳ.

Dân làng xung quanh vẫn chưa tản đi, hiểu kì đánh giá những con Hắc Viên đã bị trói lại, đôi khi còn đưa ánh mắt nhìn về phía Thanh Vũ và Ngọc trang, trong mắt tràn đầy sùng bái, đây chính là người đã đánh bại tên yêu ma kia a, họ nghĩ đến lúc trước, cảnh tượng hơn một vạn oan hồn từ trong cái đầu lâu chui ra, không nhìn được rừng mình một cái, nếu không có Quang Minh Giáo Đình thì có lẽ họ cũng đã là một thành viên của oan hồn.

Ngọc Trang sử dụng Trúc Cơ đan, một viên bỏ vào miệng, vàng Mặt Trời sôi trào mãnh liệt, truyền ra một cỗ hấp lực tác động vào Trúc Cơ đan, chỉ trong vài hơi thở viên Trúc Cơ đan kia cũng đã thành linh lực tinh thuần của Ngọc Trang.

Cô vận dụng pháp quyết, thu nhỏ vàng Mặt Trời kia đến cực hạn, cảm giác đau nhức từ nơi đó truyền ra khắp toàn thân, cho đến khi Ngọc Trang không chịu nổi, cô mới sử dụng thêm một viên Trúc Cơ đan, nhưng linh lực cấp mười há có thể dễ dàng như vậy mà có được? Cuối cùng được lực của viên Trúc Cơ đan đã hết, nhưng Ngọc Trang không cảm thấy linh lực của mình tăng bao nhiêu, trái lại cô cảm giác được rằng, nếu mình tiếp tục áp sức thì

vàng Mặt Trời kia sẽ nổ tung.

Biết được như vậy, Ngọc Trang cũng chỉ có thể thờ dài mà từ bỏ, cô sử dụng viên Trúc Cơ đan cuối cùng của mình để đột phá Trúc Cơ Kỳ, quá trình diễn ra rất thuận lợi, vàng Mặt Trời thứ hai vừa ngưng tụ thì khí tức của Ngọc Trang tỏa ra chột tăng, áp lực bá đạo mà cô tỏa ra làm mọi người lùi về sau, chỉ có Thanh Vũ là không hề hấn gì, bởi vì hắn đã đạt đến Trúc Cơ kỳ.

Nếu người khác mà biết, nhiều Trúc Cơ Đan như vậy mà chỉ tạo ra hai cường giả Trúc Cơ Kỳ thì họ sẽ tức ộc máu, tất nhiên trừ những Đế Quốc và Thánh Địa ra. Đối với những quái vật khổng lồ như thế mà nói, muốn bao nhiêu Trúc Cơ Đan mà không được?

“Chúc mừng Giáo Hoàng đại nhân đã thành công tấn cấp Trúc Cơ Kỳ.”

Lúc này, Lưu Úc đi đến, cung kính nói ra, trên tay hắn là một túi trữ vật dính đầy máu tươi, đưa cho Thanh Vũ rồi nói:

“Đây là vật mà ta tìm đZRikHhu được trên xác của tên tà ma kia, xin mời Giáo Hoàng đại nhân xem xét.”

Thanh Vũ nhận lấy rồi nhìn trong đó, đưa một tia linh lực của mình vào, bởi vì Hắc Lão Quỷ đã chết cho nên linh hồn phong ấn trong túi trữ vật cũng tiêu tán, chỉ cần một tý linh lực là Thanh Vũ có thể xem xét hết tất cả, Thanh Vũ nhìn thấy những đốm sáng nhỏ như đầu ngón tay, đó là hạ phẩm Linh Thạch, có tới hơn ba vạn viên, những vật còn lại đều không đáng chú ý, ngoại trừ một vật hình tròn, trên đó có hơn 100 lỗ nhỏ, Thanh Vũ vội vàng kiểm tra trong cửa hàng của Hệ Thống mới biết được vật đó là Trận Bàn do Trận Pháp Đại Sư luyện chế, thuộc loại huyền ảnh dùng để che dấu nơi trú ẩn của mình.

Thanh Vũ cũng không cảm thấy lạ, Hắc Lão Quỷ giết người vô số, còn xem sinh linh là huyết thực của hắn, cho nên hắn có nhiều cừu nhân truy sát, tất nhiên hắn phải có một vật dùng để che dấu chính mình, đây là một cái trận bàn cấp hai, có thể che dấu cả Trúc Cơ Đình Phong cường giả dò xét. Tiện tay đem ra 1 vạn hạ phẩm Linh Thạch cho Lưu Úc, rồi nói ra:

“Làm tốt lắm, đây là phần thưởng cho ngươi và Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ.”

Lưu Úc nhận lấy, trông mắt không khỏi sáng lên, Linh Thạch ai cũng không chê nhiều nha, hắn lập tức hô to:

“Đạ tạ Giáo Hoàng đại nhân ban thưởng.”

Tiếng hô của Lưu Úc vừa ra, kinh động tất cả mọi người, Lưu Úc lập tức triệu tập Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ để phân phát phần thưởng, khi họ nhìn thấy Linh Thạch hai mắt sáng quắc, ánh mắt nhìn về phía Thanh Vũ mang theo cảm kích. Thanh Vũ tiếp tục lấy ra một vạn Linh Thạch đưa cho Ngọc Trang, đây là phần thưởng cho Quang Minh Pháp Thánh đoàn, lúc này Ngọc Trang cũng đã tu luyện hoàn tất, Trúc Cơ Kỳ khí tức bởi vì vừa mới đột phá mà không thu phát tự nhiên được, xung quanh Ngọc Trang tạo ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, mọi người cũng không dám tới gần.

Ngọc Trang đi đến gần Thanh Vũ nói ra:

“Không phụ lòng Giáo Hoàng đại nhân.”

“Đây là phần thưởng từ Quang Minh Chi Thần, ngươi xứng đáng nhận lấy nó.”

Ngọc Trang nghe vậy cũng không nói nhiều, đi phân phát phần thưởng cho những thành viên của Quang Minh Thánh Pháp đoàn. Cô hồi tưởng lại cảnh chiến đấu lúc trước, mà trong lòng không khỏi thâm hô may mắn, Thánh Quang Tịnh Họa không ngờ có thể khắc chế triệt để bốn mạng Pháp Bảo của Hắc Lão Quỷ, còn Linh Lực của Hắc Lão Quỷ đục ngầu, gặp Quang Minh Linh Lực cực kì tinh thuần của Ngọc Trang thì bị áp chế triệt để, nếu cùng một tu sĩ hệ khác chiến đấu thì Ngọc Trang chắc chắn đã thất bại.

Hơn hai trăm Hắc Viên tộc đều bị hắn hạ lệnh thả đi, chỉ để lại Trúc Cơ sơ kỳ Hắc Viên, giờ phút này nó cũng đã hồi phục, vết thương đã được chữa trị, nhưng thân thể bị phong ấn và nhốt vào trong nhà lao. Lưu Úc thân là người dân bán thổ làm sao có thể không biết được tình hình của Hắc Viên rừng rậm? Một đợt tấn công này của Hắc Viên tộc chỉ là một chi nhánh mà thôi, nếu mà xử trảm hết chi nhánh này thì sẽ chịu đựng cơn giận dữ tột cùng của những Hắc Viên tộc khác.

Thanh Vũ làm xong tất cả, hắn biết rằng nguy cơ vẫn chưa giải trừ, còn một cái Thành Chủ vẫn đang nhìn chằm chằm hắn đây, Hắc Viên tộc tấn công có lẽ chính là thủ đoạn của Thành Chủ, thân là bá chủ một phương làm sao có thể là hạng người vô năng? Thanh Vũ lấy ra một trăm viên linh thạch để vào trận bàn, rồi đặt nó vào giữa trong Quang Minh Giáo Điện, truyền vào một tia linh lực để kích hoạt.

Trận Bàn hấp thu linh lực, tự động vận chuyển, lấy năng lượng từ Linh Thạch được khảm vào trong lỗ, không khí lập tức biến hóa, xung quanh ngôi làng xuất hiện một làn sương khói, sau đó biến mất, tất cả vẫn như cũ, nhưng nếu một người ở ngoài Ngôi Làng xem xét nơi đây, hắn chỉ có thể phát hiện đây là một khu phế tích với những vết máu loang lổ mà thôi.

Sau đó Thanh Vũ hạ lệnh, không cho dân làng xuất nhập, lấy lí do là nguy hiểm vẫn chưa giải trừ, dân làng đều là Tín Đồ, tất nhiên sẽ tuân thủ mệnh lệnh của Thanh Vũ, còn đồ ăn, thức uống, thì Thanh Vũ sẽ trực tiếp mua trong cửa hàng của Hệ Thống. Đến đây, việc ẩn nấp cũng coi như hoàn thành, trải qua một trận đại chiến kèm theo những công việc chiến hậu, lúc này cũng đã buổi tối, Thanh Vũ khi thăng đến Trúc Cơ Sơ Kỳ nhưng vẫn chưa kịp kiểm tra sức mạnh của mình, hắn chỉ thấy mình chỉ cần khẽ động là có thể phi hành trên không trung dễ dàng, trong đầu có một luồng sức mạnh tỏa ra năng lượng chạy dọc khắp cơ thể hắn, làm cho toàn thân sức mạnh tràn đầy, đây là sức mạnh của Linh Hồn, thần thức của hắn có thể xem xét khoảng cách 5 dặm rất rõ ràng, nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

Nếu có một người Trúc Cơ Kỳ cường giả biết được một tên tu sĩ vừa mới thăng cấp thành Trúc Cơ Sơ Kỳ mà có thể ngự không dễ dàng, thần thức bao

phủ 5 dặm thì hẳn chắc chắn là sẽ chấn kinh. Thanh Vũ làm được như vậy cũng nhờ công pháp của Hệ Thống.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thánh Viên Huyết Mạch

Thanh Vũ truyền tin cho những Thánh Đồ đang lưu lạc bên ngoài để truyền bá Quang Minh Giáo Đình ẩn nấp đi, tránh bị Thành Chủ diệt cỏ tận gốc, truyền tin thông qua Hệ Thống, tiêu hao điểm tín ngưỡng tùy thuộc vào khoảng cách.

Ngày hôm sau, Thanh Vũ đã củng cố tu vi của mình, một mình đi xuống nhà lao đang giam giữ con Hắc Viên Trúc Cơ kỳ. Vừa bước vào, Thanh Vũ nhìn thấy một con Hắc Viên đang nằm một chỗ, vết thương đã khép lại, tu vi bị phong ấn cho nên nó đã không còn sức mạnh để tấn công Thanh Vũ.

Trên tay xuất ra một viên quả, trái cây này có màu trắng thuần, hình tròn, trên đó tản ra từng đợt ánh sáng thánh khiết chiếu rọi cả nhà giam, đây là Quang Minh Tín Ngưỡng Quả, tác dụng của nó rất đơn giản nhưng không kém phần bá đạo, chỉ cần một sinh vật ăn phải Trái Cây này sẽ lập tức tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần vô điều kiện, độ trung thành trực tiếp đạt đến 90.

Hệ Thống xuất phẩm tất thuộc tính phẩm, Thanh Vũ không nghi ngờ gì về tác dụng của nó, nhưng cũng phải thử một lần. Vào ngày hôm qua, khi bắt được Hắc Viên thủ lĩnh này, thì Thanh Vũ suy nghĩ cách để thu phục nó vào Quang Minh Giáo Đình, một Trúc Cơ kỳ yêu thú nha, ở vào thời kì đầu tiên của Giáo Đình, sức mạnh của nó rất quan trọng.

Thanh Vũ đưa ra một loạt đến trước mặt con Hắc Viên kia, lúc này Hắc Viên đã tỉnh dậy, hai mắt giận dữ nhìn Thanh Vũ, nếu mà nó còn tu vi thì nó đã liều mạng rồi, nhưng bây giờ thân thể vô lực, ngay cả đứng cũng không vững, làm sao có thể làm gì Thanh Vũ?

“Đến, đây là thức ăn của ngươi, đến đây ăn đi.”

Thanh Vũ nhìn thấy biểu tình của nó, hẳn cười nói, trong tay liên tục xuất ra nhiều linh quả, để trước mặt Hắc Viên. Hắc Viên nhìn thấy linh quả, trong bụng truyền ra tiếng kêu đói, nó cố gắng chống chịu con đói này, một tay đánh ra làm linh quả tán loạn trên đất. Thanh Vũ thấy vậy, trong lòng cười khò, ngươi không chịu ăn thì làm sao làm việc cho ta a? Thế nên, Thanh Vũ tiếp tục dụ dỗ:

“Tiểu Hắc, ngươi không ăn thì làm sao có sức đánh ta a, ngươi có nghĩ đến hay không, gia đình của ngươi, con cháu của ngươi đang mong chờ ngươi chờ về.”

Hắc Viên nghe vậy, khuôn mặt hiện lên vẻ bối rối, nhưng khi nó nhìn vào nụ cười của Thanh Vũ, trong nội tâm nó cảnh giác lên, loài người đều không đáng tin, nó nghĩ thầm trong lòng, có lẽ tên này đang âm mưu gì đó, nghĩ đến đây, nó dứt khoát nhắm mắt lại rồi ngủ.

Thanh Vũ làm tất cả mọi thứ mà Hắc Viên vẫn không chịu ăn, tốt một cái Hắc Viên, Thanh Vũ quát ra một bàn tay đập vào đầu Hắc Viên, Hắc Viên nhìn thấy nhưng không thể tránh né, nó hét lên một tiếng rồi bất tỉnh.

Trong khi hôn mê, Hắc Viên cảm nhận được cơ thể mình vô lực và tràn ra cảm giác ham muốn bổ sung năng lượng, lúc đó, trong miệng nó có một vật tỏa ra cảm giác hấp dẫn nó, theo bản năng, hai hàm răng của nó lập tức làm việc.

Thanh Vũ nhìn thấy Hắc Viên bị bất tỉnh mà còn nhai được, hai con mắt tròn tròn lên? Đây là cái tình huống gì? Khi tỉnh thì ngươi không chịu ăn, nhưng hôn mê thì lại ăn? Không ngờ một con yêu thú lại có tính tình như vậy, Thanh Vũ nhìn thấy trong bảng thông tin hiện ra thêm một bảng nhỏ, đó là thông tin của con Hắc Viên kia.

Khi Hắc Viên tỉnh dậy, cái nó đầu tiên nhìn thấy là nụ cười của Thanh Vũ, nhưng lần này sao nụ cười kia giống như ánh nắng Mặt Trời chiếu rọi con tim lạnh giá của nó vậy, nó cũng không phát hiện rằng mình đã tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần từ bao giờ, trong đầu nó hiện ra vô số thông tin về Quang Minh Giáo Đình, đương nhiên chỉ là những thông tin cơ bản, bây giờ trong tâm của nó thì nó là một thành viên của Quang Minh Giáo Đình.

Thanh Vũ dẫn dắt Tiểu Hắc đi ra giới thiệu với mọi người, những thành viên của Quang Minh Giáo Đình đều tròn tròn con mắt nhìn xem một con Hắc Viên nở nụ cười, làm một động tác mà Thanh Vũ chỉ dạy, trong mắt Hắc Viên thì động tác chào hỏi này rất là lịch sự, nhưng đập vào mắt những người khác thì họ chỉ cảm thấy chuyện này làm họ nổi da gà lên.

“Đây là Tiểu Hắc, sau này nó sẽ là F73gTIB7 một thành viên của Giáo Đình chúng ta.”

Thanh Vũ nở nụ cười nói ra, Lâm Phong ở một bên nhìn Hắc Viên, trong đầu cấp tốc suy nghĩ, hôm qua Hắc Viên còn dữ tợn tấn công mọi người, hôm nay lại giống như đối một bộ não vậy, hẳn không cảm nhận được một thứ gì gọi là ép buộc từ Hắc Viên, trong lòng nghĩ:

“Không hổ là Giáo Hoàng, chúng ta còn phải học hỏi nhiều a.”

“Được rồi mọi người giải tán đi, cố gắng tu luyện.”

“Vâng.”

Nhìn thấy đám đông đã giải tán, Thanh Vũ đem ra công pháp của Quang Minh Giáo Đình đưa cho Hắc Viên nói ra:

“Đây là công pháp của Quang Minh Giáo Đình, ngươi hãy cố gắng tu luyện.”

Hắc Viên tiếp nhận công pháp, mở ra, trong mắt nó là những đám rừng cổ quái, nó đưa đôi mắt không hiểu nhìn về Thanh Vũ. Thanh Vũ nhìn biểu tình của nó, hần quên rằng Yêu Thú còn chưa nói chuyện được thì làm sao có thể đọc chữ? Thế là Thanh Vũ hỏi đôi Tinh Thần Ấn Ký, chứa đựng thông tin về chữ của con người đưa cho Hắc Viên, Hắc Viên sau khi sử dụng xong, có thể đọc được chữ viết.

Nó không chần chờ, lập tức tu luyện dựa theo công pháp, lúc trước Tiểu Hắc chủ yếu là rèn luyện thân thể của mình bằng cách ăn linh quả để hấp thụ linh lực, linh lực rèn luyện thân thể, bây giờ trong cơ thể nó tích tụ nhiều linh lực mà không có hoàn toàn hòa nhập vào cơ thể nó, nó vừa tu luyện, linh lực trong cơ thể nó bạo động, chạy dọc theo đường kinh mạch rồi bị một viên Mặt Trời hấp thụ.

Tốc độ hấp thụ nhanh chóng đến Thanh Vũ chóng mặt, chỉ trong vài hơi thở nó đã đạt đến Trúc Cơ Sơ Kỳ, linh lực cũng đã tiêu hao hết làm tốc độ nó chậm lại, đột nhiên dị biến phát sinh, trong cơ thể nó phát ra ánh sáng chiếu rọi đại diện, Tiểu Hắc cảm nhận được huyết mạch của mình sôi trào, giống như có một thứ gì đó vừa thoát khỏi trói buộc, muốn xuất hiện!

Hắc Viên càng vận chuyển công pháp thì lớp trói buộc lại bớt đi một tầng, cho đến tầng trói buộc cuối cùng kết thúc, thì hai con mắt màu đen của nó đột ngột chuyển biến thành màu trắng, trên người bộc phát ra một cỗ hấp lực hấp thụ linh lực xung quanh, Thanh Vũ nhìn thấy vậy, xuất ra vài ngàn viên Linh Thạch đặt xung quanh Hắc Viên.

Chỉ vài phút, mấy ngàn viên hạ phẩm Linh Thạch đã bị Tiểu Hắc hấp thụ hết, biến thành bụi phấn bay đi. Lúc này, khí tức trên người Tiểu Hắc đã thay đổi, mang theo một cỗ bá đạo tuyệt luân, giống như nó muốn tuyên bố nó đã trở lại, nhưng khí thế này chỉ thoáng qua rồi biến mất, Tiểu Hắc mở hai đôi mắt, trong mắt nó hiện ra một cỗ thanh minh.

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân, đa tạ Giáo Hoàng đại nhân ban thưởng.”

Tiểu Hắc khom người về phía Thanh Vũ, trong miệng nói ra thanh âm của con người. Thanh Vũ cũng không có giật mình, bởi vì Yêu Thú nếu có công pháp tu luyện rồi thì nói chuyện được cũng là đương nhiên, nhìn thấy khí tức mạnh mẽ của Trúc Cơ trung kỳ từ Tiểu Hắc phát ra, hần gật đầu nói ra:

“Đây cũng là ngươi nên được.”

Tiểu Hắc thu liễm khí thế của mình, Thanh Vũ nói tiếp:

“Khi trước tại sao ngươi lại tấn công Quang Minh Giáo Đình?”

Tiểu Hắc nghe vậy, hai mắt hiện lên bối rối, nhưng nó vẫn trả lời:

“Trong tộc quần của ta có vài tên đã bị loài người giết chết, ở xung quanh khu rừng chỉ có nơi đây là có con người thường xuyên ra vào khu rừng, cho nên ta đã tấn công nó.”

Thanh Vũ gật đầu, Lưu Úc đã thông báo cho hần, lúc trước có dấu vết của tu sĩ trong rừng, tàn sát sinh vật lung tung, có lẽ đây là thủ đoạn của vị Thành Chủ kia. Thanh Vũ lại tiếp tục hỏi:

“Khi này dị tượng là chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Hắc không dấu diếm, cung kính nói ra:

“Thưa Giáo Hoàng đại nhân, khi tu luyện công pháp mà Giáo Hoàng đại nhân ban cho, huyết mạch của ta được công pháp này đánh thức, huyết mạch này thuộc về Thánh Viên tộc, nhưng chỉ kích hoạt khoảng một phần mười.”

Thanh Vũ nghe Tiểu Hắc nói, trong lòng vui sướng, đây là Thánh Viên tộc nhà, trong sách vở ghi lại, Thánh Viên tộc là loại tồn tại có thể hoành kích Long Tộc.

“Được rồi, ta có một nhiệm vụ giao cho ngươi, nếu ngươi hoàn thành tốt thì ta có thể sẽ giúp ngươi tăng huyết mạch lên.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Luyện chế Trúc Cơ đan

Tiểu Hắc nhận được nhiệm vụ từ Thanh Vũ, ngay lập tức lên đường. Thành viên của Quang Minh Giáo Đình nhận được linh thạch ban thưởng, tất nhiên

tích cực tu luyện, trong một đêm đã có nhiều người đột phá, nhờ đó mà điểm tín ngưỡng Thanh Vũ nhận được cũng tăng lên, bây giờ mỗi ngày Thanh Vũ nhận được gần một vạn điểm tín ngưỡng, trừ đi ba thành dùng cho việc vận chuyển Giáo Đình, Thanh Vũ còn lại hơn bảy ngàn điểm.

Lúc này, Thanh Vũ đã có kế hoạch tiếp theo, đối thủ của Thanh Vũ lần tới chính là một vị Thành Chủ, tất nhiên Thanh Vũ phải đi điều tra thể lực của tên đó. Thanh Vũ lập ra một đường gọi KDTG7Xn là Ảnh Bộ, phụ trách thu thập thông tin cho Giáo Đình, nếu có thể thì thanh lý luôn những nhân tố bất ổn có thể gây hại đến Giáo Đình., Đường Chủ là Diêu Hạo và ba người bạn thân, họ đã nhiều lần cùng nhau vào sinh ra tử, tình cảm thâm thiết, rất thích hợp những hoạt động như thế này, khi Thanh Vũ nói ra như vậy, Lâm Úc sầu khổ, đây chính là đang đào nhân lực của hắn nha.

Ngọc Trang nhận được mười vạn điểm công hiến ban thưởng, tình cờ nghe Nguyễn Thanh thiếu Trúc Cơ Đan Phương, biết được số điểm công hiến của mình có thể mua được, cho nên Ngọc Trang đã tặng cho Nguyễn Thanh đan phương, Nguyễn Thanh rất là cao hứng, còn hứa nếu luyện ra Trúc Cơ Đan sẽ ưu tiên cung cấp cho Quang Minh Pháp Thánh đoàn trước.

Thanh Vũ biết được chuyện này, hắn rất vui mừng bởi vì việc phát triển Giáo Đình không chỉ là nhiệm vụ riêng của Thanh Vũ mà còn là nhiệm vụ của tất cả mọi người, nếu mọi người tự giác thì hắn rất quang vinh, còn không tự giác thì cũng không sao cả, dù gì đi nữa mỗi một người đều cần phải lo cho cuộc sống của mình, hắn không thể trách tội họ được.

Lúc Quang Minh Giáo Đình đang bùng nổ phát triển, khí thế cao ngất, có một đạo thân ảnh hiển hóa trên một cành cây bên, thân ảnh đó được bao phủ dưới lớp không khí màu đen, che đầy toàn thân hắn, chỉ chừa hai con mắt nhìn về phía Ngôi Làng, trong mắt hắn cảnh tượng Ngôi Làng là một đồng đồ nát, khí tức thê lương, kết hợp với vết tích của trận đại chiến trước đó, nhưng tính tình đa nghi của hắn không cho phép hắn tin tưởng tất cả, mà phải chính mình kiểm chứng.

Khí thế bộc phát, thân ảnh đó đánh ra một chưởng về phía Ngôi Làng, linh lực ngưng tụ thành một bàn tay mờ ảo, nhưng tốc độ cực kì nhanh đánh vào Ngôi Làng, bức tường Ngôi Làng sụp đổ, áp lực không khí đẩy bay những tòa nhà xung quanh cuốn lên một lớp bụi mù, nhìn thấy như vậy, hắc y nhân mới gạt đầu rồi xoay người bay đi.

Ngọc Trang cảm nhận được một đạo thần thức bao phủ Ngôi Làng, biết rằng có tu sĩ muốn điều tra, Thanh Vũ cũng đã cảnh dặn Ngọc Trang phải chú ý, giờ phút này, thân ảnh Ngọc Trang lóe lên rồi biến mất, lúc xuất hiện đã ở trên bầu trời, Ngọc Trang nhờ vào thần thức cường đại gấp mấy lần tu sĩ cùng cảnh giới đã phát hiện ra được kẻ khả nghi.

Chợt, kẻ khả nghi tấn công Ngôi Làng, Ngọc Trang nhìn thấy thế, cười khẽ một cái, một chỉ điểm ra, trên không trung Ngôi Làng xuất hiện một lớp màng chắn ngăn chặn một chưởng của Hắc Y Nhân. Nhìn thấy Hắc Y Nhân quay đầu rồi đi, cô cười khẽ nói ra:

“Thật là một tên đa nghi.”

“Nhưng thật xui cho ngươi rằng, kẻ địch của ngươi là Quang Minh Giáo Đình.”

Không Yên Thành, Phủ Thành Chủ, Không Yên thành chủ mặt không biểu tình, hồ hững nghe thủ hạ báo cáo lại sự việc hắn đã điều tra ở Ngôi Làng. Nghe đến Ngôi Làng bị san thành bình địa, xác người dân không còn, có lẽ là bị dã thú ăn thịt. Hắn cười nhạt, nói ra:

“Ngay cả một bầy Hắc Viên tộc chi nhánh cũng chống không nổi, lấy gì mà dám xen một chân vào Vương Quốc này?”

“Thật là ngây thơ!”

“Thành Chủ đại nhân thật là anh minh.” Tên hắc y nhân sao bỏ qua cơ hội vuốt mông ngựa này?

Nguyễn Thanh nhận được đan phương, nhưng phát hiện rằng không có kinh phí để luyện tập luyện đan, thế là Nguyễn Thanh đi đến xin Thanh Vũ kinh phí. Thanh Vũ nghe được Nguyễn Thanh nói muốn luyện Trúc Cơ đan, hắn cao hứng, hào hùng nói ra:

“Ngươi cần bao nhiêu, cứ việc nói ra.”

Nguyễn Thanh nhìn thấy Thanh Vũ tự tin như vậy, cô giờ lên ba ngón tay. Thanh Vũ cười nói ra:

“Chỉ ba vạn điểm tín ngưỡng mà thôi, không tính là gì!”

“Là ba mươi vạn.” Nghe được Thanh Vũ nói, Nguyễn Thanh chen vào một câu. Thanh Vũ nghe xong, hai chân run rẩy, bây giờ chỉ cần một phàm nhân chạm hắn bằng một ngón tay thì hắn té xỉu ngay lập tức. Ba mươi vạn điểm tín ngưỡng, mỗi một ngày hắn chỉ có hơn 7000 điểm a, cái này làm sao cho? Hắn nghĩ đến hắn còn hùng hồn nói ra câu kia, hắn không thể cho mình một cái tát.

“Không cần đưa một lần, chia nhỏ ra đưa cho ta là được, mỗi một lần luyện chế Trúc Cơ đan chỉ cần 1 vạn điểm.”

Lúc Thanh Vũ không biết làm thế nào, liền nghe Nguyễn Thanh nói tiếp, hắn gạt đầu nói ra:

“Cái này dễ bàn, ba ngày ta sẽ đưa cho ngươi hai vạn điểm đủ để luyện chế hai lần.”

Nguyễn Thanh biết đây là giới hạn của Thanh Vũ, cô cười nói ra:

“Cứ thế đi.”

Ba ngày trời qua, Thanh Vũ đưa cho Nguyễn Thanh hai vạn điểm tín ngưỡng, Nguyễn Thanh nhận lấy điểm tín ngưỡng, nhìn Thanh Vũ một mặt không bỏ, cô cười khê nói ra:

“Đây là luyện Trúc Cơ đan nha.”

Thanh Vũ nghe câu đó xong, hần lập tức chấn chỉnh, gạt đầu, nghiêm túc nói ra:

“Nhờ vào Nguyễn Thanh đường chủ, vận mệnh của Giáo Đình đang nằm trong tay đường chủ, đừng để ta thất vọng, đừng để Quang Minh Chi Thần thất vọng.”

Nguyễn Thanh nghe mà trợn mắt há mồm, không nghiêm trọng như vậy chứ? Nguyễn Thanh đòi ra hai phần dược liệu để luyện chế đan dược, lúc này, cô đang ở trong một phòng luyện đan, không gian yên tĩnh, mát mẻ, còn có mùi trầm hương dễ chịu.

Nguyễn Thanh điều chỉnh tâm tình, luyện đan cần tâm thanh minh, chỉ tập trung vào luyện đan, không quan tâm đến thứ gì khác, một chút phân tâm cũng sẽ làm cho lò đan này thất bại, tất cả công sức và dược liệu mất hết.

Qua vài lần vận chuyển công pháp của Giáo Đình, Nguyễn Thanh tập trung cảm nhận những ký ức mà cô được sở hữu từ tinh thần ẩn ký, trong đó, không có gì cả, chỉ có một thân ảnh, xung quanh hần ta là hàng trăm loại dược liệu, trước mặt hần là một cái lò đan, cứ thế, hần bắt đầu luyện đan, mỗi lần thân ảnh ấy bắt lấy một loại dược liệu, Nguyễn Thanh sẽ nhận được thông tin về loại dược liệu đó, thân ảnh ấy cứ tiếp tục luyện đan đi, luyện đan mãi, hần tựa hồ không hề bị mệt mỏi.

Nguyễn Thanh đã xem đi xem lại thân ảnh ấy hàng trăm lần, mỗi một lần cô đều có cảm ngộ khác nhau, nó giúp cô điều chỉnh tâm tình của mình nhanh hơn. Nguyễn Thanh nở ra hai mắt, đánh ra một đạo linh lực, linh lực kia biến thành ngọn lửa bao phủ lò luyện đan, đây là lò luyện đan của Nhất Tinh luyện đan sư, Thanh Vũ tiêu hao 5000 điểm tín ngưỡng để mua nó.

Nguyễn Thanh dựa theo đan phương mà từng bước luyện chế, đầu tiên là luyện ra tinh hoa của dược liệu, Trúc Cơ đan có ba loại dược liệu chính, nó tiêu hao hơn sáu phần mười điểm tín ngưỡng, muốn luyện ra tinh hoa của dược liệu thì rất dễ dàng.

Nguyễn Thanh tu luyện công pháp Quang Minh Thánh Điển, đặc tính của linh lực là bao dung và cô còn tu luyện theo hướng mộc, Nguyễn Thanh sử dụng linh lực của mình làm ngọn lửa, một tia linh lực phân ra bao lấy dược liệu rồi thả vào lò.

Rất nhanh, những dược liệu đều bị Nguyễn Thanh luyện ra tinh hoa, vì đặc tính linh lực của cô cho nên Nguyễn Thanh cảm thấy mình rất dễ dàng luyện ra tinh hoa của dược liệu, không tiêu hao nhiều thời gian như những luyện đan sư khác.

Đến công đoạn dung hợp dược lực, bước đầu tiên là bước khó nhất, dung hợp một trong ba dược liệu chính, dựa theo đan phương, những dược liệu này sẽ bị hỏng nếu chỉ sai một chút, Nguyễn Thanh băng vào linh lực của mình thành công dung hợp một loại dược liệu chính, có mùi thuốc tán ra từ Đan Lô.

Nguyễn Thanh trong lòng vui mừng, nhưng lập tức điều chỉnh tâm tình, đây chỉ là bước đầu mà thôi, còn đến tận hai lần dung hợp như vậy. Nguyễn Thanh đưa tinh hoa của hai loại dược liệu từ từ trộn lẫn vào nhau, nhưng không ngờ, hai tinh hoa vừa chạm vào, lập tức bộc phát ra khí tức mãnh liệt làm Đan Lô rung động, Nguyễn Thanh thấy vậy, sử dụng linh lực tách hai loại tinh hoa ra, hai loại tinh hoa tách ra khỏi nhau, khí tức mãnh liệt kia mới tan đi. Nguyễn Thanh cười khổ nhìn thấy hai loại tinh hoa đã thành phế dược, nhưng trong chốc lát, hai mắt cô nghiêm túc nói ra:

“Trúc Cơ đan a, không sao, đây chỉ là bước đầu, dược đạo mệnh mạng vô tận, ta muốn khám phá nó, một cái Trúc Cơ đan làm sao có thể cản ta?”.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Trúc Cơ đan

Không Yên Thành, Phủ Thành Chủ, một thiếu niên khuôn mặt anh tuấn, mang theo ngao khí đang ngồi uống trà, bỗng nhiên hần nghe được bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, hần nhàn nhạt nói ra:

“Vào đi.”

Cửa mở ra, một thân ảnh bước vào, thân ảnh mặt một bộ hắc bào, nhưng hắc bào cũ nát, có nhiều vết rách và máu đã khô, khuôn mặt thân ảnh tiêu tụy, hần ta bước vào trong, cung kính nói ra:

“Thuộc hạ Vương Lăng, tham kiến Thiếu Chủ.”

Thiếu chủ tên là Không Huy nhìn thấy thân ảnh này hần phần nộ quát lên:

“Đồ vô dụng, không phải ngươi bị cái gì Quang Minh Giáo Đình bắt đi sao? Sao ngươi lại còn sống?”

Vương Lăng nghe được Không Huy nói vậy, biểu tình tiêu tụy, nói ra một cách đáng thương:

“Đúng là thuộc hạ bị bọn chúng bắt đi a, thuộc hạ vâng theo lời Thiếu Chủ, tấn công Giáo Hoàng, nhưng không ngờ bên cạnh hắn lại có cường giả, đánh bại thuộc hạ và Vương Tinh.”

“Thuộc hạ bị bắt đi, bọn chúng thật đúng là độc ác, thuộc hạ bị bọn chúng sử dụng nhiều loại thủ đoạn để tra tấn, mọi thông tin từ thuộc hạ, nhưng thuộc hạ thà chết chứ không chịu khai.”

“Bọn chúng làm mọi cách mà không làm được gì thuộc hạ, nên bọn chúng đã buông tha, thuộc hạ tưởng chừng cả đời này đều ở trong ngục tù mà sống đến tuổi già, không ngờ, bọn chúng bị yêu thú tấn công, người chết, người chạy.”

“Thuộc hạ biết được cơ hội của mình tới, nhân lúc không ai chú ý mà thoát đi, trải qua mấy ngày gian khổ mới đến gặp được Thiếu Chủ để bẩm báo, mong Thiếu Chủ khai ân a.”

Vương Lăng nói một hơi, kết hợp với khuôn mặt tận trung và muốn khóc của hắn ta, Không Huy định quát lên, nhưng nhìn thấy vậy, hắn không khỏi mềm lòng nói ra:

“Thôi thôi, dù sao ngươi cũng đã trở về, bọn chúng cũng đã chết, còn Vương Tinh đâu, sao hắn không trở về với ngươi?”

Vương Lăng nghe đến Vương Tinh, nước mắt chảy ra, nói với giọng đau khổ:

“Lúc ấy loạn lạc, thuộc hạ cũng không biết Vương Tinh ở đâu, nhưng bây giờ hắn chưa trở về, có lẽ là dữ nhiều lành ít.”

Không Huy nhìn tên thuộc hạ bẩm báo, trong lòng đau buồn, đây dù gì cũng là thuộc hạ của hắn trong mấy năm nay, con heo ở chung còn có cảm tình chứ nói gì đến con người, Không Huy thấy Vương Lăng tận trung, vừa thoát khỏi đã trở về bẩm báo, không sợ trách phạt, Không Huy thầm nghĩ, thấy không đây chính là thuộc hạ tận trung nhất, chỉ có mị lực của ta mới có thể làm hắn tận trung như vậy đi, Không Huy càng nhìn càng thuận mắt, khoát tay nói ra:

“Chuyện cũng đã qua, ngươi hãy trở về dưỡng thương, đi gặp quản sự lấy trăm viên hạ phẩm Linh Thạch, coi như ta ban thưởng cho ngươi.”

Vương Lăng vội vàng khom người, nói ra:

“Đa tạ Thiếu Chủ ban thưởng, nhưng thuộc hạ làm việc thất bại, không dám nhận công, chỉ mong có thể vì Thiếu Chủ làm việc nhiều lần hơn nữa.”

Không Huy nhìn biểu tình Vương Lăng như vậy, trong nội tâm vui mừng, nói ra:

“Ngươi hãy đi lĩnh một ngàn viên Linh Thạch, thuộc hạ của ta không thể có đãi ngộ thấp hơn kẻ khác.”

“Vâng, thưa Thiếu Chủ.” Vương Lăng biết mình không thể từ chối được, cảm kích nói.

Đã qua hơn mười ngày, Nguyễn Thanh tiêu hao nhiều điểm tín ngưỡng, thất bại nhiều lần, lần này Nguyễn Thanh tự tin có năm thành luyện chế thành công Trúc Cơ đan. Sử dụng linh lực cuốn lấy một đám dược liệu, trải qua nhiều lần luyện chế, Nguyễn Thanh ngày càng thuần thục, đan phương đã thuộc trong lòng, đan lò bị lửa đốt nóng, lần lượt các dược liệu được thả vào, trong vài phút ngắn ngủi, các dược liệu đã bị tinh luyện thành những giọt tinh hoa trôi nổi trong đan lò.

Từng giọt tinh hoa được Nguyễn Thanh dẫn dắt, từ từ dung hợp lại với nhau, mùi thuốc từ trong đan lò từ từ tỏa ra khắp phòng, động tác của Nguyễn Thanh nước chảy mây trôi, những giọt tinh hoa được dung hợp từ từ, cho đến khi còn một giọt cuối cùng, đây là bước khó khăn nhất.

Qua nhiều lần thử nghiệm, Nguyễn Thanh đều thất bại ở bước cuối cùng này, mỗi lần cô tinh dung hợp đều bị dược lực cuồng bạo làm kinh hồn, vội vàng ngưng luyện chế. Lần này cũng vậy, Nguyễn Thanh đem tinh hoa của loại dược liệu cuối cùng dung hợp, dược lực mất khống chế, sôi trào lên, dược lực cuộn cuộn làm Đan Lô run động, Nguyễn Thanh nhìn thấy vậy, trong nội tâm thở dài, lần này có lẽ là một lần thất bại nữa đi, con đường dược đạo của ta phải bị ngăn cản bởi Trúc Cơ đan sao?

Trong lúc hoảng hốt, hai mắt cô ngưng tụ, một cái Trúc Cơ đan mà cũng dám cản đường của ta, ngươi thích cuồng bạo chứ gì? Nguyễn Thanh đánh ra một đạo linh lực thẳng vào dược liệu tinh hoa, quát lên:

“Cuồng bạo tiếp đi!”

Tinh hoa bị linh lực tác động, hai giọt tinh hoa bộc phát ra một cỗ khí thế, khói trắng từ trong đan lò truyền ra, Nguyễn Thanh đã chuẩn bị linh lực để bảo vệ mình trước đan bạo, nhưng cảnh tượng cô dự đoán đã không xảy ra, mũi cô ngửi được một mùi hương đặc trưng mà chỉ đan dược mới tỏa ra được. Nguyễn Thanh vui mừng, mở nắp đan lò ra, cô thấy trong đó là một viên đan dược màu vàng, ánh sáng dịu nhẹ từ nó tỏa ra, Nguyễn Thanh nắm lấy viên đan dược, vui mừng hét lên:

“Thành công rồi?”

Đối với một Luyện Đan Sư, có gì vui mừng hơn là luyện chế thành công một loại đan dược mà mình chưa từng luyện chế đâu? Cảm giác vui sướng chạy dọc khắp thân thể, Nguyễn Thanh cầm lấy viên đan dược đi đến gặp Thanh Vũ. Thanh Vũ nghe Nguyễn Thanh luyện chế thành công Trúc Cơ đan, hẳn hưng phấn gọi Lâm Phong vào, nói:

“Đây là Trúc Cơ đan do Nguyễn Thanh đường chủ luyện chế đi ra, ngươi hãy thử sử dụng nó.”

“Vâng.” Lâm Phong nhìn viên đan được đang tỏa ra mùi hương hấp dẫn, trong lòng hân hỉ lửa nóng đã bị đốt lên, Trúc Cơ đan a.

Lâm Phong nhận lấy viên Trúc Cơ đan, trong hai con mắt chờ mong của Thanh Vũ và Nguyễn Thanh, hắn bỏ viên đan được vào miệng, Trúc Cơ đan vừa chạm vào miệng hắn, ngay lập tức tan ra, được lực bộc phát mạnh mẽ, Lâm Phong cảm nhận được, sử dụng công pháp dẫn đường cho được lực chạy dọc thân thể, áp súc vàng Mặt Trời nhỏ lại, được lực cuộn cuộn chảy vào trong vàng Mặt Trời. Khoảng mười phút sau, được lực của Trúc Cơ đan mới bị Lâm Phong hấp thụ hết, hắn thở ra một ngụm trọc khí, nở nụ cười nói:

“Đây thật là Trúc Cơ đan, chúc mừng Nguyễn Thanh đường chủ luyện chế thành công Trúc Cơ đan.”

“Không dám, nếu không có Giáo Hoàng đại nhân cung cấp được liệu thì ta cũng không có điều kiện để luyện chế được.”

Nguyễn Thanh nở nụ cười một cái, tự tin nói ra:

“Còn nữa, đây chỉ là viên đan được đầu tiên mà ta luyện chế ra, cho nên chỉ có một viên thành đan, khi luyện chế thuần thục rồi thì ta tự tin rằng có thể đề cao số lượng đan được thành đan.”

“Tốt, đan được của Quang Minh Giáo Đình xin nhờ Nguyễn Thanh đường chủ.”

Thanh vũ nghe được Nguyễn Thanh nói có thể đề cao số lượng thành đan, hắn cười to nói ra. Lâm Phong đứng bên cạnh, khuôn mặt vui mừng, Quang Minh Giáo Đình có Trúc Cơ đan thì hắn sẽ nhận được đan được đề đề thăng thành Trúc Cơ kỳ cường giả.

Trong lúc Quang Minh Giáo Đình phát triển mạnh mẽ, Ngọc Trang đến gặp Thanh Vũ, nói ra:

“Không Yên thành cường giả số lượng rất nhiều, cho dù Vương Lăng là thân vệ bên cạnh Không Huy cũng không điều tra được bao nhiêu, còn Fa3IQP8M có hộ thành đại trận, chúng ta không đủ sức mạnh để cường công được.”

Thanh Vũ gật đầu, nói:

“Cho dù có đủ sức mạnh thì ta cũng không muốn cường công, làm vậy sẽ gây hậu quả là nhiều người vô tội sẽ chết đi, dân chúng có ác cảm với Quang Minh Giáo Đình, bây giờ Vương Lăng đã sử dụng Quang Minh Tín Ngưỡng Quả, tuyệt đối trung thành với Quang Minh Giáo Đình.”

Nói đến đây, Thanh Vũ cười khê:

“Nói với hắn, tập trung làm cho Không Huy tín nhiệm hắn hơn nữa, chỉ cần thời cơ phù hợp, chúng ta sẽ ra tay.”

Ngọc Trang biết được Thanh Vũ đang nói đến cái gì, cô gật đầu nói ra:

“Vâng.”

“Còn những thành viên của Ảnh Bộ đã điều tra tới đâu rồi?”

“Ảnh Bộ đã thành công ẩn nấp mà không ai phát hiện, bây giờ họ đang cố thu thập thông tin về Vương Quốc, nhưng để tránh bị nghi ngờ, Ảnh Bộ không dám làm quá nhiều hoạt động.”

“Điều Hạo vừa gửi một đoạn thông tin thú vị đến, Không Vũ Vương Quốc, Vương Thành có một công hội Luyện Đan Sư, hội trưởng chính là Nhất Tinh Luyện Đan Sư, mỗi mười năm tất cả các Thành Chủ cùng với thân tín đều tiến về Vương Thành để tham gia một đại hội.”

“Đại hội đó do công hội Luyện Đan Sư tổ chức, dùng để phân bố Trúc Cơ đan được, người thắng sẽ được mua nhiều Trúc Cơ đan được hơn từ công hội.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Vũ Hy

Cách Ngôi Làng Thanh Vũ đang ở về phía nam khoảng 100km, nơi đây cũng tồn tại một Ngôi Làng, khác biệt với những Ngôi Làng khác, người dân nơi đây kiếm sống bằng nghề rèn đúc vũ khí, cho nên trong làng truyền ra đầy tiếng va chạm của sắt thép, người đến người đi rất đông đúc, đa phần là những võ sĩ, và một ít luyện khí kỳ cảnh tu sĩ.

Để chọn cho mình một vũ khí ưng ý, mọi người hay đến tận nơi ở của rèn đúc khí đại sư để trực tiếp nhìn xem quá trình làm vũ khí, đương nhiên một số

công đoạn được làm bí mật, đây là kỹ thuật gia truyền của thợ rèn.

Nửa tháng trước, Thanh Vũ tuyên bố nhiệm vụ truyền bá Quang Minh Giáo Đình, Vũ Hy là một trong những Thánh Đồ đã nhận nhiệm vụ đó. Vũ Hy thân là một người không cha không mẹ, sống trong cảnh thiếu thốn từ nhỏ, không đến mức ở ngoài trời vì hẳn được cha mẹ để lại một căn nhà gỗ.

Lúc đấy, Vũ Hy chỉ mới bảy tuổi, thân là một cậu mẹ quen sống trong vòng tay của cha mẹ, Vũ Hy đột ngột mất đi tất cả, cảm giác của hẳn suy sụp rất nhiều, tựa hồ thế giới đã mất đi ánh sáng, Vũ Hy sống tạm vào những người họ hàng, họ thường xuyên cung cấp cho cậu đủ để duy trì sự sống hằng ngày.

Nhưng tâm của Vũ Hy đã chết, ngày qua ngày, Vũ Hy sống không mục đích, trong lòng cậu có suy nghĩ rằng, mình đáng ra không nên sống trên Thế Giới này, mình không nên tồn tại. Vũ Hy từ đó trở đi, đôi mắt vô thần, những bạn bè chơi chung lúc nhỏ của Vũ Hy đều xa lánh cậu, gọi cậu bằng biệt danh kẻ lập dị mồ côi.

Cuộc sống tưởng chừng sẽ như thế tiếp diễn, Vũ Hy cứ thế tạm bợ mà sống, cho đến một ngày, Vũ Hy mười hai tuổi, cậu đang đi trên một khu ngõ của Làng. Vì làng này dân số không nhiều, cậu đều quen thuộc hết những khuôn mặt của dân làng, xung quanh cậu lúc này là những lời bàn tán kèm theo những cánh tay đang chỉ về phía cậu.

“A, tên mồ côi lập dị kia.” Trong đôi tai của cậu vang lên thanh âm, nó nhỏ nhưng đủ để truyền vào tai của cậu.

“Tên mồ côi lập dị, tránh xa hẳn ra.” Thanh âm kia lại vang lên, Vũ Hy không phản ứng, đôi mắt vô thần, từ lúc mười tuổi cậu đã không còn họ hàng, hay đúng hơn là họ hàng đã bỏ rơi cậu, họ không thể nào chấp nhận một tên lập dị mồ côi được, cho dù quan hệ của cậu và họ là chung một dòng máu, Vũ Hy không quan tâm, cậu bắt đầu mưu sinh cho cuộc sống mình, làm đủ thứ nghề, lúc đầu thì không ai nhận cậu, vì Vũ Hy chỉ mới mười tuổi.

Cậu đi khắp nơi để xin việc, cái cậu nhận được là những lời từ chối nhỏ nhẹ, nhưng khi cậu vừa bước đi khỏi, cậu lại nghe được những thanh âm khác, những thanh âm đấy giống như những thanh âm bây giờ vậy, Vũ Hy không cảm thấy những thanh âm đấy khó nghe, vì trong tâm trí Vũ Hy có một lý niệm rằng mình đáng ra phải bị như vậy, Vũ Hy tiếp tục đi xin việc, may cho Vũ Hy, có một người thợ rèn tốt bụng đã nhận cậu làm học đồ, bởi vì người thợ rèn đó đã mất đứa con yêu quý của mình ngay từ khi nó vừa sinh ra.

Vũ Hy làm học đồ của người thợ rèn đấy, nhưng trong cậu không có một cảm xúc, Vũ Hy giống như một cái máy lạnh băng, cứ lặp đi lặp lại việc làm của nó. Vũ Hy đang đi đến tiệm rèn, đi ngang một con hẻm, Vũ Hy nghe được vài thanh âm:

“Cầu xin ngài, xin người hãy cứu cha của con.” Thanh âm mang theo đau đớn, vừa khóc vừa nói, Vũ Hy nghe được đây là thanh âm của một đứa trẻ.

“Cha người đã không cứu được, bệnh tình của cha người cần Bạch Khiêu thảo, đây là loại linh dược quý hiếm chỉ có trong núi cao, rừng sâu.”

Trả lời cậu bé kia là một thanh âm khác, mang theo tiếc hận và vô lực:

“Cha người nhiều nhất chỉ còn lại một ngày, trong rừng có quái thú, hướng chỉ dốc núi hiểm trở, cho dù thân thù bất phàm cũng không thể tìm thấy Bạch Khiêu thảo trong một ngày được.”

Tiếng đóng cửa vang ra, kèm theo tiếng chân vội vàng, Vũ Hy nghe được cuộc đối thoại, trong lòng hẳn nghĩ:

“A, lại một cái giống mình nữa.”

Vũ Hy không cảm xúc, không vui mừng, chỉ thuật lại một sự thật mà thôi. Vũ Hy nhìn vào con hẻm, hẳn thấy một thân ảnh nhỏ, quần áo xộc xệch, vừa chạy vừa khóc, nước mắt chảy xuống từ hai mắt làm rồi rơi xuống mặt đường. Khi nhìn thấy cảnh này, trong nội tâm Vũ Hy chấn động, đây là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được một thứ gì đó, thân ảnh ấy rất quen thuộc, đây không phải là mình lúc đó sao? Cái này định mệnh đó, cũng có một thân ảnh như vậy, không một ai bên cạnh hẳn lúc đó, vô lực, gục ngã, đau buồn và tuyệt vọng.

Vũ Hy thẫn thờ cho đến thân ảnh đấy đi xa, lúc cậu nhận thức là cậu đã đi đến tiệm rèn, công việc hằng ngày vẫn tiếp diễn, trong vài năm này Vũ Hy đã học được một ít kỹ thuật từ người thợ rèn kia, động tác của hẳn chuẩn trong từng cú gõ búa, trong từng khâu. Đáng lẽ ra điều này phải được người thợ rèn khuyên mới phải, nhưng Vũ Hy chỉ nhận được một lời nhận xét từ người thợ rèn:

“Vô cảm.”

Người thợ rèn chỉ nói một câu, từ đó người thợ rèn không nhận xét đến hẳn nữa, hôm nay Vũ Hy tiếp tục công việc của mình, từng tiếng búa gỗ vang lên, Vũ Hy vừa gõ vừa nghĩ đến cảnh tượng khi nãy, tiếng gõ của hẳn ta từ từ sai nhịp, cho đến khi cây búa dừng lại. Người thợ rèn ở một bên, nhìn thấy cảnh tượng này, hẳn tiến lên đứng trước mặt Vũ Hy rồi nói ra:

“Con sao vậy?”

“Có chuyện gì sao?”

Vũ Hy chỉ gật đầu, người thợ rèn thấy Vũ Hy khác hẳn mọi khi, hẳn vỗ vai cậu rồi nói ra:

“Đi đi.”

Vũ Hy khuôn mặt hiện lên vẻ không hiểu nhìn người thợ rèn.

“Đi làm việc con muốn làm ấy, đừng lo, việc ở đây cứ để ta.”

Vũ Hy vẫn không hiểu. Thanh âm của người thợ rèn lại vang lên:

“Có một số việc chúng ta không thể làm chủ, có một số việc cần chúng ta đương đầu, nhưng trước đó, chúng ta phải tham gia vào EyDQuZO nó, ngay cả đương đầu với nó không cũng làm được nói gì đến kết quả? Sống là hướng đến tương lai, quá khứ chỉ là hình ảnh mà chúng ta lưu giữ trong đầu mà thôi, tương lai mới là thứ mà chúng ta cần phải nắm lấy.” Người thợ rèn nói xong, quay đầu đi chỗ khác, hần tựa hồ nhớ đến thứ gì.

Vũ Hy nghe được trong lòng chấn động, hình ảnh đứa bé càng ngày càng hiện rõ trong đầu hần, Bạch Khiêu thảo, Vũ Hy biết được nó, bởi vì cậu thường xuyên vào rừng để tìm nguyên liệu, cậu học thêm vài loại dược thảo có giá trị trong rừng để khi vào đó cậu có thể biết được. Bạch Khiêu thảo là một trong số đó, nghĩ đến hình ảnh cậu bé đó, Vũ Hy nắm bắt:

“Nếu có một người giúp ta tìm kiếm dược thảo để chữa trị cho cha mẹ thì ta đã không phải sống như thế này.”

“Một người sao? Nếu ngay cả ta cũng không làm người đó thì nói gì đến hy vọng người khác làm.”

Vũ Hy nghĩ đến đây, hần nở nụ cười, nếu lúc này hần không hành động gì cả thì chẳng phải hần cũng là một người như thế sao? Nói gì đến hy vọng một người ở trong quá khứ cứu lấy cha mẹ hần. Vũ Hy buông cây búa xuống, chạy một mạch vào rừng sâu.

Vũ Hy bằng vào những kinh nghiệm khi trước, nhớ ra con đường đến Bạch Diễm Thảo, Vũ Hy từ từ chạy vào rừng, kinh nghiệm phong phú giúp hần ta tránh né đi những nguy hiểm rình rập, thời gian dần đến gần tối, trời đã ngã mưa, một thân ảnh cứ đi sâu vào rừng, khu rừng giống như một dã thú thăm thẳm nuốt chửng lấy thân ảnh đó, nhưng nó không thể nào che đầy vàng sáng từ ánh sáng Mặt Trời đã chiếu lên thân ảnh ấy.

Mưa nặng hạt vẫn cứ rơi, có một cậu bé ngồi bên cái giường cũ kỹ, trên đó nằm một người đàn ông trung niên, sắc mặt không tốt. Đang lúc tuyệt vọng nhất, cậu bé nghe được một tiếng động, đó là một cái cây, màu trắng điểm lẹ, không gió mà tự động đưa, cái cây bay từ cửa sổ rơi trên cái bàn gần đó, kèm theo một thanh âm từ bên ngoài truyền vào:

“Đây là Bạch Khiêu Thảo.”

Cậu bé giật mình, chạy đến bên cái bàn nắm lên Bạch Khiêu thảo, hai con mắt nhìn thấy một thân ảnh trong đêm tối, dưới ánh trăng chiếu rọi lên, quần áo bị rách nát, bùn đất đầy người, trên đôi chân có vài vết máu, thân ảnh đó từ từ đi xa, cậu bé nhìn thấy thân ảnh này, trong đầu hiện ra một cái tên là tên mờ côi lập dị, cậu bé không nhận được chảy ra hai hàng nước mắt, cậu hét lên:

“Đa tạ ân nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cái bẫy (1)

Vũ Hy nhận lấy nhiệm vụ của Thánh Đồ, lên đường đi đến ngôi làng này, vì Vũ Hy là một thợ rèn, kèm theo cậu là một tu sĩ, mặc dù không mạnh mẽ nhưng cũng đủ để khinh thường người phàm.

Vũ Hy biết rằng, Quang Minh Giáo Đình thiếu thốn vũ khí, pháp bảo, nhưng cậu không ở lại để luyện khí cho Giáo Đình, một mình cậu không thể nào làm được tất cả, cho dù có tập hợp hết thợ rèn của Giáo Đình cũng không đủ.

Thanh Vũ lo chuyện Trúc Cơ đan mà bận bịu, không đủ điểm tín ngưỡng để lo chuyện khác. Sau một ngày di chuyển, Vũ Hy FpTy1Ede đã đến ngôi làng này, giống như những ngôi làng khác, nó được bao bọc bởi lớp tường thành, xung quanh nó có nhiều nguồn đá lửa, đó là tài nguyên cần thiết cho việc luyện khí.

Vũ Hy vào làng, không khí ở đây rất khô khan và nóng bỏng, trong làng liên tục truyền ra những âm thanh sắt thép va chạm vào nhau, dân số của ngôi làng này không nhiều, chỉ khoảng hơn 500 người mà thôi, đa số là những thợ rèn.

Việc đầu tiên Vũ Hy làm không phải là luyện khí mà đi giúp đỡ người, bằng vào Quang Minh Thánh Điển, Vũ Hy chữa trị thương thế cho mọi người miễn phí, thuận tiện tạo ra danh tiếng cho Quang Minh Giáo Đình.

Vì nơi này đa số là Thợ Rèn và các võ sư, cho nên số người bị thương rất là lớn, nhiều vết thương ám tật mà ngay cả y sư cũng không trị được tận gốc, nhưng đứng trước Quang Minh Linh Lực thì những vết thương đó không đáng là bao, vài ngày Vũ Hy cũng đã thu nạp nhiều Tín Đồ vào Quang Minh Giáo Đình, vì đặc trưng của Thánh Đồ, cho nên Vũ Hy nhận được khá nhiều điểm cống hiến.

Vũ Hy bước vào trong sân, đây là một ngôi nhà thợ rèn đã cho Vũ Hy ở nhờ, bởi vì Vũ Hy đang chữa trị cho chủ của ngôi nhà này, khi bước vào, Vũ Hy nghe thấy thanh âm chói tai, hần lập tức chạy đến, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang cầm cây búa đánh từng phát một vào cục sắt nóng

bồng, Vũ Hy lo lắng nói ra:

“Lôi Thúc, tại sao thúc lại làm việc? Sức khỏe bây giờ của Lôi thúc không được tốt, đừng nên quá sức thì hơn.”

Người đàn ông trung niên tên Lôi Thúc nghe vậy, hần cười khỏ nói ra:

“Hôm sau là ngày sinh của Lôi Hằng, ta phải tặng nó một món quà, từ ngày mà mẹ nó mất đi, tình cảm ta và nó càng ngày càng xa cách.”

“Sau một trận bệnh nặng, nhờ ơn Vũ Hy huynh đệ mà ta mới có thể khỏi, ta đã nhận ra, bấy lâu nay ta sống thật không có ý nghĩa, cho nên ta mới muốn làm một việc gì đó để bù đắp cho Lôi Hằng.”

Vũ Hy nghe Lôi Thúc nói, hần không khỏi thờ dài, sau khi mẹ mất, Lôi Hằng không còn được quan tâm chăm sóc kỹ càng nữa, vài năm sau cũng đã dọn nhà ở riêng, Vũ Hy định quay đầu đi, thì thấy cây búa của Lôi Thúc rớt xuống đất, thân ảnh cao to ngã sang một bên bất tỉnh.

Hần vội vàng chạy đến kiểm tra, phát hiện tình trạng của Lôi thúc không ổn, trong miệng Lôi thúc lẩm bẩm:

“Chỉ một chút thôi là xong rồi.”

Vũ Hy nhìn thấy thanh kiếm gần hoàn thành, nhưng tình trạng của Lôi thúc làm sao có tiếp tục, hần đỡ Lôi thúc về phòng, chạy đến bên cây thanh kiếm, cầm lên cái búa, nhìn lò lửa nóng đang phun trào ra nhiệt độ cao, hai mắt hần ngưng tụ nói ra:

“Mục đích của ta tạo ra vũ khí không phải để giết người, mà là để cứu người!”

Một búa đánh xuống, tiếng kim loại vang lên, Vũ Hy sau lần cứu lấy tính mạng cha của cậu bé kia, mỗi lần luyện khí hần đều chán chờ, trong ngực hần có một thứ do dự, đó là hần nghĩ về vũ khí mình tạo ra có thể sẽ tổn thương ai đó, khi nghĩ về đó Vũ Hy đều không cầm lên cây búa nổi, hôm nay, nhìn thấy Lôi Thúc vì chế tạo vũ khí cho con của mình mà không màng đến sức khỏe, hần đã chấn động.

“Lôi thúc chế tạo vũ khí cho con mình đó là tâm, ta chế tạo vũ khí vì thứ gì?”

Lúc này, Vũ Hy nghĩ đến Quang Minh Giáo Đình, từ khi Giáo Đình xuất hiện, cuộc sống trong ngôi làng của cậu đã chuyển biến rõ rệt, mỗi người đều không còn lạnh lùng như trước nữa, họ đã biết yêu thương, nghĩ đến đây hai mắt hần kiên định nói ra:

“Hôm nay ta luyện khí vì Lôi thúc, ngày sau ta luyện khí vì Giáo Đình, vũ khí mà ta luyện ra chỉ để bảo vệ Giáo Đình!!”

Cây búa trong tay Vũ Hy đập mạnh xuống miếng sắt đó, tỏa ra từng ánh lửa nhỏ văng tung tóe, không khí xung quanh Vũ Hy chợt chuyển biến, nó giống như có một thân vận gì đó, tác động vào thanh kiếm đang bị nhiệt độ đun đến đỏ kia, nếu có một luyện khí đại sư nhìn thấy, thì hần sẽ trợn mắt há mồm, Luyện Khí chỉ tầm lại xuất hiện trên một thanh niên còn chưa bước vào nhất tinh luyện khí sư.

Buổi sáng, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, Lôi thúc từ từ mở hai mắt ra, nhìn xung quanh, hần thấy trên bàn đặt một thanh kiếm, trên thân kiếm có những đường nét ẩn, tỏa ra khí thế mạnh mẽ, làm hần không khỏi trợn to hai mắt nói ra:

“Pháp bảo.”

...

Mỗi ba ngày đều có Trúc Cơ đan ra lò, Thanh Vũ nhận được Trúc Cơ đan đều cao hứng, kèm theo số lượng tín đồ mà Thánh Đồ thu nạp được tăng lên, điểm tín ngưỡng cũng tăng vượt trội, Thánh Đồ thu nạp nhiều người nhất là Vũ Hy, Thanh Vũ nhận được tín nhắn, Vũ Hy đã thụ nạp gần 30 tên thợ rèn vào Giáo Đình, Thanh Vũ cao hứng lập tức ban thưởng Luyện Khí Đồ, có thể giúp Thợ Rèn luyện ra pháp bảo.

Mặc dù những thợ rèn đó đều có nhiều năm kinh nghiệm luyện khí, nhưng đây là pháp bảo, phải từng bước học lên, bắt đầu từ học đồ, Vũ Hy phát triển nhanh chóng nhất, Thanh Vũ trực tiếp ban thưởng một cái Tinh Thần Ấn Ký, Vũ Hy có Tinh Thần Ấn Ký giúp đỡ, kèm theo nhiều điểm cống hiến được ban thưởng khi thu nạp tín đồ, hần một đường hát vang tiến mạnh, chỉ cần có nguyên liệu là có thể luyện chế Trúc Cơ Pháp Bảo.

Lưu Ý nhờ tài nguyên chồng chất của Quang Minh Giáo Đình, cảnh giới tăng mạnh, hậu tích bạc phát, gần đạt đến luyện khí kỳ viên mãn, đương nhiên số lượng linh thạch đan dược tiêu hao cũng quá nhiều, không thể đồng thời cung cấp cho nhiều người được. Thanh Vũ cũng hết cách, bây giờ hoạt động bị hạn chế, không thể tự do mà phát quang Giáo Đình, phải biết ẩn núp chờ đợi thời cơ.

Không Huy đang cười trên một con ngựa, đây là một yêu thú cảnh giới Luyện Khí kỳ, xung quanh hần là hơn mười tên hộ vệ, tất nhiên trong đó có Vương Lăng.

“Thiếu chủ, trong rừng này có loài yêu thú thuộc giống lợn, thịt của nó rất là ngon lành, thuộc hạ từng ném thử qua.”

“Không sai, bản thiếu chủ không những muốn ném thử thịt của loài lợn này, mà còn muốn tự tay săn bắn.”

Không Huy gật đầu nói, hôm nay săn bắn là do Vương Lăng đề nghị, Vương Lăng nói rằng, là một thiếu chủ của một thành trì thì không thể ở trong nhà hưởng phúc của cha mẹ mà phải tự mình trưởng thành, săn bắn chỉ là bước đầu tiên để ma luyện mình, Không Huy nghe Vương Lăng phân tích, hần cũng có ý định đó, Không Huy muốn chứng minh mình trước người cha, nếu không hần đã không phái người đi ám sát Thanh Vũ.

Không Huy đang quan sát tìm con mồi của mình, trong rừng rậm đột nhiên phát ra tiếng xé gió, có hộ vệ hét lên:

“Bảo vệ Thiếu Chủ.”

Những hộ vệ xung quanh lập tức chụm lại, đề phòng nhìn, trong rừng rậm bắn ra vài đạo kiếm khí, các hộ vệ lập tức lấy ra pháp bảo phong ngự xung quanh.

“Keng—keng”

Tiếng kiếm khí va chạm vào pháp bảo đánh bật những hộ vệ xuống ngựa, không cho hộ vệ phản ứng, trong rừng xuất hiện một đạo thân ảnh, khuôn mặt thân ảnh mờ mờ, bị linh lực bao phủ. Vương Lăng nhìn thấy thân ảnh này, hấn lập tức quát lên:

“Trúc Cơ cường giả, thiếu chủ chạy mau!”

Không Huy kinh hồn, nhìn những hộ vệ Luyện Khí Kỳ viên mẫn xung quanh chỉ bị một đòn đã bất tỉnh, hấn hoảng sợ nhìn thân ảnh kia, nghe được tiếng quát của Vương Lăng, Không Huy ngay lập tức thúc ngựa bỏ chạy, trong tay xuất hiện một tín phù bóp nát.

Thân ảnh kia đuổi theo Không Huy, tốc độ nhanh chóng, áp sát tới gần, Không Huy gần như tuyệt vọng, hấn chỉ là Luyện Khí Kỳ viên mẫn mà thôi, thân ảnh kia chỉ cần đánh ra một đòn là hấn có thể chết trong nháy mắt.

“Hừ, bước qua xác ta đã.”

Ngay lúc Không Huy tuyệt vọng, nghe được thanh âm đằng sau, hấn nhìn về sau thấy Vương Lăng chặn trước thân ảnh kia, khí thế nửa bước trúc cơ kỳ bạo phát ngăn cản đối thủ, bóng lưng tỏa ra khí thế thà chết không lùi, Không Huy chấn động, không ngờ Vương Lăng vì mình mà lấy thân cản kẻ địch. Trong lòng hấn tức giận, thúc ngựa chạy về thành trì.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cái bẫy (2)

Không Huy vừa bóp nát một tấm tín phù, ở ngoài Không Yên thành lập tức bạo phát ra một đạo thân ảnh, khí tức Trúc Cơ kỳ toàn diện bạo phát bay về phía xa, những người trong thành không khỏi kinh hô.

Không Huy một bên thúc ngựa chạy, một bên quay lại nhìn xem, vì ngựa là yêu thú, tốc độ cực nhanh phóng đi, đằng sau là một đạo thân ảnh đang truy đuổi, bên cạnh đạo thân ảnh kia là Vương Lăng.

Giờ phút này, Vương Lăng khuôn mặt kiên quyết, đánh ra từng đòn pháp thuật, làm cho không khí sôi trào, cuồng phong bay múa, Trúc Cơ kỳ cường giả bị Vương Lăng quấn lấy không thể không ngừng lại đón đỡ.

Không Huy nhìn thấy Vương Lăng không quan tâm đến tính mạng mà cố gắng giữ chân kẻ địch, hấn không khỏi động dung, nhất là Vương Lăng bị kẻ địch kia đánh bay, máu tươi cuồng phun, nhưng hấn lại xông ra tiếp, Trúc Cơ cường giả nhiều lần truy đuổi đến Không Huy đều bị Vương Lăng cản lại.

Sau vài lần giao thủ, Không Huy thấy phía trước mình có một đạo khí tức mạnh mẽ, hấn không khỏi kinh hãi hét lên:

“Bên này.”

Cường giả Trúc Cơ kỳ từ phía Không Yên thành đã nhìn thấy, bạo phát hết tốc độ chạy đến, hấn y nhân nhìn thấy Không Huy có viện binh, bỗng nhiên tăng tốc độ, ngay lập tức xuất hiện trên đầu của Không Huy. Một bàn tay che trời vỗ xuống, khí tức bá đạo ép đến con ngựa phải nằm liệt dưới đất, Không Huy khuôn mặt sở hải hét to:

“Không.”

Thời khắc này, Không Huy tưởng chừng mình đã bị đánh chết, không ngờ Vương Lăng xuất hiện trước mặt hấn, sử dụng linh lực đón đỡ, bàn tay che trời nhún xuống, đánh bay Vương Lăng, hấn y nhân nhìn thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng, định đánh tiếp ra một đòn pháp thuật, nhưng cường giả của Không Yên thành đã chạy đến ngăn cản trước mặt Không Huy.

Hai cường giả Trúc Cơ đại chiến, cuồng phong cuốn lên bụi mù, không khí trầm trọng, linh lực sôi trào, hai thân ảnh đánh nhau vài chục hiệp, hấn y nhân tựa hồ yếu thế, quay người đi xa, cường giả Trúc Cơ kỳ của Không Yên thành không truy kích, chạy về bên cạnh Không Huy, hấn nói ra:

“Thiếu chủ.”

Không Huy thở dài một hơi, đột nhiên hấn nhớ gì đó, quay sang nhìn Vương Lăng đã hôn mê bất tỉnh, hấn nói ra:

“Mau chữa trị cho hần.”

Ngày này Không Yên thành giống như có một cổ sương mù đen bao phủ, người người đều cảm nhận được khí tức bá đạo từ phủ Thành Chủ truyền ra, dưới sự hữu tâm của nhiều người, tin tức cũng đã bị truyền bá, thiếu chủ Không Huy bị người đột kích, nhưng không bắt được hung thủ, Thành Chủ giận giữ ban bố, nếu ai tìm ra được hung thủ hay tin tức đều trọng thưởng.

Vương Lăng có công bảo vệ thiếu chủ Không Huy, ban thưởng một viên Trúc Cơ đan, linh thạch mấy ngàn viên, qua việc này nhiều người mới biết Thành Chủ thương yêu Không Huy đến chừng nào.

Vương Quốc Phía Bắc, tuyết rơi phủ lên mặt đất một tầng dày, ở nơi này có một tòa thành trì, quanh năm bị băng tuyết bao phủ, toàn thành trì này tọa trấn một con đường thông đến một Vương Quốc phía bắc.

Chủ nhân tòa thành trì là một vị thân vương, vị thân vương này không tranh đoạt vương vị mà tự động rút lui, di chuyển đến phía bắc trấn thủ một con đường.

Đáng lẽ ra, trong tòa thành phải có nhiều tiếng ồn, nhưng kỳ lạ rằng, tòa thành trì này hoàn toàn yên tĩnh, không có một bóng người, chỉ có mùi máu tươi đậm đặc tỏa ra xung quanh, kèm theo những thân ảnh được bao phủ dưới áo bào xanh, đang thực hiện động tác lạ, giống như một nghi thức nào đó.

Chính giữa có một tòa tế đàn, trên đó là một bức tượng bằng đá, bức tượng này điêu khắc một con quỷ có ba đầu, khuôn mặt dữ tợn, sát khí tràn trập. Một người mặc lên chiếc áo bào xanh đang đứng trên tế đàn, xung quanh tế đàn là hàng loạt những thi thể, máu tươi hòa lẫn vào nhau, thân ảnh trên tế đàn niệm chú ngữ.

Sau khi hần niệm xong, máu tươi ở bên dưới giống như được thứ gì đó dẫn dắt, chảy về pho tượng rồi nhập vào đó. Pho tượng sau khi hút hết máu tươi, có một đạo ánh sáng từ pho tượng bắn về phía thân ảnh trên tế đàn, khí tức của thân ảnh kia kéo lên nhanh chóng, chỉ trong vài phút đã đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong.

Nhiều lực y nhân bên dưới lập tức quỳ lại, thân ảnh trên tế đàn cũng không ngoại lệ, đồng loạt hô to:

“Vĩ đại, Tà Thần đại nhân.”

Khung cảnh này diễn ra ở ba tòa thành trì gần phía bắc, rất nhanh, Vương Thất đã phát hiện dị thường, phái ra từ sĩ điều tra, phát hiện những tòa thành đều có đầy xác chết, không có một xác chết nào còn máu tươi đọng lại. Quốc Vương lập tức ra lệnh đề phòng nghiêm mật, phái ra một đội tinh nhuệ đi điều tra, mười tên Trúc Cơ sơ kỳ lần lượt di chuyển.

Mười ngày sau, đội tinh nhuệ đi mười người, trở lại Vương Thành chỉ có một tên Trúc Cơ Trung kỳ, đem về tin tức kinh thiên, có kẻ địch tập kích, mà kẻ địch vô nhân tính, thủ đoạn tàn ác còn hơn ma đầu, nơi bọn chúng đi qua đều không có người sống, một là thần phục hai là làm tế phẩm.

Quốc Vương giận giữ, người đi thông báo cho các Thành Chủ đề phòng, sau đó phái ra một trong ba đại tướng quân cùng hơn ba mươi tên Trúc Cơ kỳ cường giả chặn giết.

Đại tướng quân Tinh Long cùng ba mươi tên cường giả Trúc Cơ đại chiến với Tà Đồ, đánh cho rất là kịch liệt, thủ đoạn đều ra hết, nhưng bên Tà Đồ đột nhiên xuất hiện Trúc Cơ Đỉnh Phong cường giả, Tinh Long bất đắc dĩ bại lui.

Nhiều vị Thành Chủ hoang mang lo sợ, tuyên bố phong bế thành trì, không cho xuất nhập, Tà Đồ bị Tinh Long tướng quân liên tiếp trăm sát cường giả, tổn thất nặng nề, bắt đầu hoạt động tránh xa Vương Thành, hướng đi về phía Đông, trên đường đi tàn sát làng mạc vô số, tất cả đều trở thành tế phẩm của Tà Thần.

Vương Thất phái ra nhiều đội nhân mã chặn đánh cùng với phòng thủ thành trì, hai bên bắt đầu dần co, Quốc Vương triệu hồi hai vị đại tướng quân khác đang ở biên cương trở về Vương Thành cùng bàn kế sách, ngay cả biên cương cũng bỏ mặc, quốc gia lâm nạn đến nơi, chỉ cần Vương Thất không chết đi, thì có cơ hội chiếm lại biên cương.

Thanh Vũ nhận được tin tức, trong lòng tính toán phải đẩy nhanh tiến độ bắt lại Không Yên thành, thế là hần tích góp điểm tín ngưỡng mua một bộ trận đồ từ cửa hàng của Hệ Thống, trận tên Bách Thánh Trận, một trăm người kết thành một trận, bộc phát ra uy lực mạnh mẽ.

Không Yên thành, phủ thành chủ, giờ phút này Không Huy khuôn mặt hưng phấn, nói ra:

“Người nói cái gì? Kết đan động phủ?”

Vương Lăng gật đầu, hai mắt liếc nhìn xung quanh, nói nhỏ:

“Thưa Thiếu Chủ, đây là Trúc Cơ đan mà ta lấy được từ động phủ, nhưng cấm chế đó quá mạnh mẽ cần phải có Trúc Cơ kỳ pháp bảo mới có thể mở ra một lỗ hổng.”

Không Huy tiếp nhận Trúc Cơ đan từ Vương Lăng, hần biết Vương Lăng được ban thưởng một viên Trúc Cơ đan đã sử dụng, giờ phút này lại có thêm một viên, kèm theo độ trung thành của Vương Lăng, Không Huy gật đầu nói ra:

“Mau dẫn bốn thiếu chủ đến nơi đó, ta sẽ lấy pháp bảo của Phụ Thân ban tặng cho ta để phá đi cấm chế.”

“Chỉ cần ta và ngươi là đủ, kêu thêm nhiều người bí mật sẽ bị lộ, không an toàn.”

Vương Lăng gật đầu nói ra:

“Vâng thưa thiếu chủ.”

Vương Lăng và Không Huy lén lút rời khỏi thành trì, không mang theo một người, một đường chạy ra xa, dừng lại ở một khu rừng. Không Huy nói:

“Đã đến rồi sao?”

Vương Lăng mỉm cười gật đầu nói ra:

“Đã đến thưa thiếu chủ.”

Không Huy nghe vậy, nhìn xung quanh, hắn không nhìn thấy một chỗ nào gọi là động phủ, hắn kỳ quái nói ra:

“Động phủ ở chỗ nào, sao thiếu chủ ta nhìn không thấy?”

Vương Lăng gật đầu:

“Động phủ không có nhưng có vài người đang đợi thiếu chủ.”

Không Huy nghe vậy, biết sự tình có chút không ổn, biểu hiện của Vương Lăng hôm nay rất kỳ lạ, hắn vừa muốn quay đầu bỏ chạy thì sau lưng truyền đến tiếng cười khê:

“Đã đến, sao còn muốn rời đi.”

“Đề ta hảo hảo chiêu đãi vị thiếu chủ này.”

Không Huy cảm nhận được một cánh tay đặt lên vai hắn, cánh tay kia mang theo lực lượng kèm chặt hắn, hắn cảm nhận được thân thể của mình không thể di chuyển, hắn hét to:

“Ngươi là ai?”

“Người bắt ngươi!”

Đáp lại Không Huy là một thanh âm, hắn quay đầu ra sau phát hiện đó là một thanh niên trẻ tuổi đang mỉm cười nhìn hắn, bên cạnh là Vương Lăng, giờ phút này Vương Lăng cung kính nhìn về phía thanh niên đó nói ra:

“Thuộc hạ không phụ lòng Lâm Phong đại nhân giao phó nhiệm vụ.”

Lâm Phong gật đầu nói ra:

“Không sai, lần này ngươi lập đại công, ta sẽ bẩm báo với Giáo Hoàng đại nhân ban thưởng cho ngươi, nhận lấy.”

Lâm Phong vừa nói, một tay lấy túi trữ vật của Không Huy xuất ra Trúc Cơ đan dược khi nãy, đưa cho Vương Lăng, Vương Lăng vội vàng nói ra:

“Đa tạ Lâm Phong đại nhân.”

Nói xong, Vương Lăng im lặng đứng một bên, cảnh giác nhìn xung quanh, Không Huy nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi tức giận, ngươi không phải là thị vệ trung thành nhất với ta a, Không Huy không ngu ngốc, hắn biết mình đã bị lừa, hắn hùng hổ nói ra:

“Các ngươi khôn hồn mau thả ta ra, ta chính là Không Yên thiếu thành chủ, nếu cha ta biết các ngươi bắt ta, chắc chắn các ngươi sẽ chết không toàn thân.”

Lâm Phong nghe được như vậy, biểu tình thay đổi, đưa tay lên gõ vào đầu làm một bộ giống như suy nghĩ, Không Huy nhìn thấy, càng cảm thấy mình uy hiếp có tác dụng, hắn hét càng to hơn nữa:

“Hừ hừ, biết sợ rồi sao, mau thả bọn thiếu chủ, nếu bọn thiếu chủ vui thì sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

“Nói nhảm nhiều quá.”

Đang lúc Không Huy đang cố gắng uy hiếp, một cái bàn tay đập vào đầu hắn làm hắn hôn mê, đến khi hôn mê hắn không biết tại sao mình lại bị đập, không phải ngươi đang e ngại ta a, còn một bộ suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không Yên Thành Chủ

Vương Lăng tròn tròn con mắt, khi nghe Không Huy uy hiếp hắn cũng hơi cảm thấy sợ hãi, nhất là vị Thành Chủ kia còn rất yêu thương F3IVPasr Không Huy, vì thế vị Thành Chủ kia nếu biết con của hắn bị bắt đi, chắc chắn sẽ nổi giận, mà nổi giận là sẽ giết người.

Thấy Lâm Phong làm động tác suy nghĩ, Vương Lăng nghĩ thầm, có lẽ Lâm Phong đang tính xử lí Không Huy, giải quyết mâu thuẫn, dù gì Quang Minh Giáo Đình cũng mạnh mẽ, không đến nỗi yếu thế trước Thành Chủ.

Không ngờ Lâm Phong quát ra một tay, đập tên Không Huy bất tỉnh, không những vậy, Lâm Phong còn lấy một cái tin phù trong túi trữ vật của Không Huy. Cắt một vết máu từ ngón tay của Không Huy đang bất tỉnh, bôi lên đạo tin phù rồi bóp nát.

Một luồng không khí kỳ dị từ tin phù tỏa ra, mang theo mùi máu tươi biến mất, Vương Lăng nhìn thấy cảnh này, trong lòng hô to:

“Xong, Thành Chủ kia chắc chắn giết tôi, con đường tươi sáng của ta vừa mới mở ra, không ngờ lại kết thúc như thế này.”

Lâm Phong nhìn Vương Lăng một mặt sầu khổ, hắn cười khẽ nói ra:

“Đừng lo lắng, hôm nay Giáo Đình có một món quà dành cho tên Thành Chủ Không Yên thành.”

Vương Lăng nghe được thanh âm tự tin của Lâm Phong làm hắn bình tĩnh lại, nghĩ đến Giáo Đình chắc chắn có thủ đoạn đối phó Không Yên Thành Chủ, hắn miễn cưỡng cười trừ một cái.

Không Yên thành, một luồng không khí kỳ dị xuất hiện, bay thẳng về phía một cái động phủ, kèm theo mùi máu tươi, một người thanh niên tuổi trẻ, trên mặt mang theo lo lắng, bỗng nhiên cảm nhận được gì, hắn tức giận nói ra:

“Chết tiệt, tên nghịch tử kia làm sao sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng, không phải ta đã cấm xuất nhập thành trì rồi sao?”.

Mặc dù trong lòng giận dữ, nhưng người thanh niên này vẫn không dừng lại động tác, bay thẳng ra ngoài thành, khí tức bá đạo toàn diện bộc phát ra, tiếng oanh minh truyền khắp bốn phương làm kinh động mọi người.

“Đó là Thành Chủ đại nhân.”

“Kỳ quái, sao Thành Chủ đại nhân lại gấp như vậy a?”

“Ta chưa bao giờ nhìn thấy Thành Chủ đại nhân biểu hiện như vậy, xem ra có việc quan trọng sắp xảy ra, nghe đồn một cái thành trì đã bị tà đồ diệt sát, không biết việc này có liên quan đến Thành Chủ hay không?”

“Nói đến, bọn tà đồ thật là diệt tuyệt nhân tính, nơi bọn chúng đi qua đều không có một người còn sống.”

Không Yên tức giận thật sự, nhiều ngày qua áp lực từ Tà Đồ làm hắn lo lắng, nhất là khi vài vị thành chủ tu vi không dưới hắn đều bị trầm sát, đầu lâu treo cao trên tường thành. Hướng đi của Tà Đồ đang áp sát phía đông, mà phía đông lại là nơi của Không Yên thành, lúc này trong lòng Không Huy đang bị áp lực đè nặng, định nghĩ ra đối sách đối phó Tà Đồ.

Đối sách còn chưa nghĩ ra, lại nhận được tin phù mang theo máu tươi từ con của mình, hắn đã bị đè nén đến mức tức giận. Không giữ lại một chút nào, Không Yên bay vút thân thể về một phía, tiếng oanh minh liên tục truyền ra làm nhiều dã thú bỏ chạy, nhất là sát khí của Không Yên không được áp chế tỏa ra xung quanh, làm cho nhiều dã thú không dám di chuyển nằm rạp dưới đất run rẩy.

Lâm Phong không ngờ đợi lâu, phía chân trời có một đạo khí tức mạnh mẽ đang tiến đến gần, đạo khí tức kia toàn diện bạo phát ra, tốc độ nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt, Lâm Phong đã nhìn thấy đó là một người thanh niên, Lâm Phong cảm nhận được áp lực từ thanh niên kia, hắn định lên tiếng nói, không ngờ tiếng nói chưa kịp phát ra, thì một bàn tay to mấy trượng từ phía thanh niên kia đánh thẳng về phía Lâm Phong.

“Chết.”

Một đòn kèm theo tức giận của Không Yên đánh ra, Lâm Phong sắc mặt biến đổi, vội vàng kích hoạt Phong Lực Chi Thể, linh lực cuộn cuộn trong thân thể bạo phát, tạo nên một lớp màn chắn bằng nhiều phong nhận đỡ lấy một chương kia.

“Àm—”

Một chương kia va chạm với màng chắn, không khí bị đè nén, phát ra thanh âm trầm đục, chỉ trong nháy mắt màng chắn đã bị đánh nát, chương ấn vượt qua màng chắn đánh về phía Lâm Phong.

“Thật mạnh.”

Lâm Phong nhìn thấy vòng phòng hộ của mình bị đánh tan, trong lòng cười khỏ, tiện tay đánh ra một quyền, linh lực tạo thành một vòng xoáy từ tay hắn bắn về phía chưởng ấn, hai luồng linh lực va chạm vào nhau, bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên rồi biến mất.

Không Yên thấy đối thủ chỉ là một cường giả Trúc Cơ sơ kỳ, tiện tay đánh ra một đòn, không ngờ đối phương có thể ngăn lại mà không tổn hao gì, mặc dù chỉ là một kích tùy tiện của Không Yên nhưng một kích đó đủ để đánh trọng thương Trúc Cơ sơ kỳ. Không Yên áp chế lửa giận trong lòng mình, nói ra:

“Ngươi là ai, tại sao lại bắt con của ta.”

Thân ảnh Lâm Phong từ từ bay lên, đứng đối diện với Không Yên, cười khê nói ra:

“Ta là một hộ vệ của Quang Minh Giáo Đình mà thôi, việc bắt giữ con ngươi cũng chỉ là muốn dẫn ngươi ra đây làm một chuyện.”

Không Yên nghe vậy, hai mắt ngưng tụ, Quang Minh Giáo Đình hắn sao không biết, hơn một tháng trước nghe được thuộc hạ báo cáo, Quang Minh Giáo Đình đã bị yêu thú đánh bại, người chết hết, không ngờ hôm nay lại xuất hiện, còn là một cường giả Trúc Cơ sơ kỳ mạnh mẽ, hắn sao không nghĩ ra tất cả là Quang Minh Giáo Đình đang diễn trò thôi.

“Các ngươi muốn gì? Mau thả con ta ra, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác.”

Không Yên không vội động thủ, kẻ địch chỉ là một Trúc Cơ sơ kỳ, chắc chắn không phải là thủ đoạn của đối thủ, nếu không đối thủ sẽ không phí nhiều sức lực dẫn hắn ra đây, thêm việc con của hắn đang bị một tên nửa bước Trúc Cơ canh chừng, hắn đang thăm dò Quang Minh Giáo Đình.

Lâm Phong sao không biết đối phương có kiêng kỵ mà không dám xuất thủ, sợ Vương Lăng tấn công Không Huy mà thôi, nhưng tất cả đều không quan trọng, nghĩ đến đây Lâm Phong nói ra:

“Chúng ta thật có một mục đích a?”

“Mục đích đó là bắt giữ ngươi.”

Tiếng vừa dứt, Lâm Phong đột nhiên xuất thủ, Phong Lực Chỉ Thể toàn diện kích hoạt, phong bạo cuộn cuộn mang theo phong nhận đánh tới Không Yên. Không Yên nhìn thấy kẻ địch chủ động tấn công, hắn khinh thường nói ra:

“Một cái Trúc Cơ sơ kỳ cũng dám vọng tưởng đánh bại ta, nực cười.”

Xung quanh Không Yên xuất hiện nhiều làn sương mù, sương mù màu đen, mang theo cảm giác âm lãnh, từ trong sương mù, Không Huy đánh ra một quyền, sương mù sôi trào, hình thành một quyền phong, xung quanh quyền phong còn có nhiều tia băng hàn đỡ lấy một đòn của Lâm Phong.

“Ầm—”

Cú va chạm bộc phát ra tiếng nổ lớn, Lâm Phong bị đẩy lùi về sau mấy trăm bước, cảm nhận được cơ thể không khỏe, Lâm Phong quát lên:

“Động thủ!”

Tiếng nói vừa ra, cảnh tượng xung quanh Không Yên lập tức biến đổi, hiện ra diện mạo chân chính của mình, hơn hai trăm trăm thành viên của Quang Minh Giáo Đình bao vây lấy Không Yên vào giữa, một trăm người làm một trận, tạo thành một thế vây chặt lấy Không Yên. Lâm Phong cấp tốc vào vị trí, hắn và Lưu Úc đều là một mắt trận.

Trận pháp nhanh chóng vận hành, Không Yên chưa kịp định thần thì đã nhìn thấy một thân ảnh cao to, hơn ba mươi mét, trên tay đang cầm một thanh kiếm hư ảo, toàn thân tỏa ra ánh sáng chiếu rọi một vùng đất, khí tức Trúc Cơ trung kỳ không áp chế chút nào tỏa ra. Đó là trận pháp của Lưu Úc, vì Lưu Úc chưa đột phá Trúc Cơ kỳ nên khí tức cũng chỉ mạnh như vậy.

Bên phải Không Yên cũng là một thân ảnh tỏa ra ánh sáng, trên tay thân ảnh đó cầm một thanh quyền trượng, khí tức thân ảnh kia đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. Nhìn thấy mình bị vây chặt, Không Yên hai mắt không khỏi ngưng tụ, không ngờ hắn lại vào trận của đối phương mà không hề hay biết, đây có lẽ là thủ đoạn đã che dấu thuộc hạ của hắn điều tra. Nhưng tất cả đều không quan trọng, Không Yên cười to nói ra:

“Đây là tất cả thủ đoạn của các ngươi sao, nếu thật là như vậy thì hôm nay các ngươi sẽ phải chết.”

Trong lúc nói, khí tức của Không Yên tăng nhanh, chỉ trong chớp mắt, tu vi của Không Yên kéo lên, áp lực của Trúc Cơ Đình Phong phát ra, làm cho không khí sôi trào, áp lực đẩy lùi hai thân ảnh kia vài bước.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Quyết đấu

Linh lực cuồng bạo từ Không Yên thành chủ tỏa ra, khí tức mạnh mẽ đẩy lùi hai thân ảnh to lớn, Không Yên thành chủ chậm chậm nói ra:

“Băng vào các ngươi còn không can nổi ta, mau khoan tay chịu trời, bọn thành chủ còn có thể tha cho các ngươi một mạng.”

Lâm Phong cười lạnh, điều khiển thân ảnh chống lại khí tức của Không Yên, tay bắt pháp quyết đánh ra, một vòng phòng hộ hiện lên bao phủ hai thân ảnh, nói ra:

“Còn chưa đánh đâu? Ngươi không khỏi quá tự tin đi.”

Không Yên nghe được như vậy, hần cười nhạt nói:

“Thức thời vì tuần kiệt, các ngươi đã không muốn sống thì đừng trách ta.”

Vừa nói xong thân ảnh của Không Yên động, lúc hần xuất hiện đã ở trước mặt Lưu Úc, Không Yên đánh ra một quyền, sức mạnh của Trúc Cơ đỉnh phong toàn diện bạo phát.

Lưu Úc điều khiển trận pháp đã phòng bị cực hạn, khi thấy Không Yên biến mất, hần đã giơ lên thanh kiếm, băng vào khả năng cảm ứng nguy hiểm, đỡ lấy một quyền của Không Yên.

“Ầm”

“Ầm”

Tiếng va chạm vang xa, sức mạnh từ chỗ va chạm làm cho mặt đất lún xuống, cây cối đều bị đánh bật gốc, Lưu Úc điều khiển trận pháp hiển hóa ra thân ảnh bị một quyền của Không Yên đẩy lùi ra gần trăm trượng mới có thể triệt tiêu đi sức mạnh, nhiều thành viên của Quang Minh Giáo Đình đang ở trong trận pháp đều cảm nhận được cơ thể nhộn nhạo.

Vương Lăng ở xa xa nhìn thấy cảnh này, trong nội tâm không khỏi sợ hãi, nhanh chóng bắt lấy Không Huy đang hôn mê lùi về phía xa, động tác của hần sao không tránh khỏi con mắt của Không Yên, thật ra từ đầu đến giờ Không Yên luôn chú ý đến bên này, nhìn thấy Vương Lăng muốn chạy trốn, Không Yên hừ lạnh, tốc độ cực nhanh phóng về phía Vương Lăng.

“Chạy đi đâu?”

Ngay lúc này Vương Lăng bị lực lượng áp đặt lên thân thể, cảm nhận được thân thể mình bị trì hoãn, động tác khó khăn, một đạo sát khí khóa chặt Vương Lăng.

“Xẹt—”

Tốc độ của Không Yên quá nhanh, tiếng xé gió phát ra, ngay lúc này, Không Yên gần đuổi kịp Vương Lăng, một thân ảnh còn nhanh hơn xuất hiện trước mặt hần, cây pháp trượng tỏa ra một luồng áp lực, một cái hỏa cầu to lớn từ pháp trượng bắn thẳng về phía Không Yên.

“Đối thủ của ngươi là ta.”

Không Yên không ngờ một thân ảnh to lớn lại có tốc độ cao như thế, khi nhìn về phía thân ảnh đó hần nhìn thấy một luồng không khí bao quanh thân ảnh làm cho tốc độ tăng cao, cảm nhận được một đòn tấn công hệ hỏa mạnh mẽ, Không Yên tránh né sang một bên, tránh thoát đi hỏa cầu, hỏa cầu đánh về phía mặt đất, biến lửa lan ra bao trùm một khu vực.

Không Yên vừa tránh thoát, đột nhiên, trước mặt hần xuất hiện một thân ảnh, Lưu Úc cầm lấy thanh kiếm to lớn, chém ra một kiếm, một đường ánh sáng chói lóa từ dọc sông kiếm bắn ra, thẳng về phía Không Yên.

Không Yên khinh thường, lấy ra một pháp bảo, đây là một cây kiếm, tỏa ra từng đợt bảo quang, nhìn cũng biết là một pháp bảo bất phàm, Không Yên đưa lên pháp bảo đón đỡ một đòn từ Lưu Úc, một tay kia kết ấn, sau đó hần thổi ra một hơi, trong miệng hần bắn ra từng đợt khói đen, những nơi đi qua đều bị nó đông kết thành băng, làn khói đen bao phủ lấy Lưu Úc làm cho trận pháp của hần bị đình chỉ.

“Chết!”

Không Yên làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, tốc độ nhanh nhất, một kiếm đâm ra thẳng về phía Lưu Úc, hần biết rằng Lưu Úc chính là mắt trận này, chỉ cần mắt trận bị hủy thì trận pháp sẽ phế bỏ.

Một kiếm từ Trúc Cơ đỉnh phong đâm ra, kết hợp pháp bảo, tốc độ nhanh kinh hồn, Lưu Úc vội vàng triệu hồi ra một cái thuẫn, to đến che đầy cả trận pháp, cái thuẫn bị thanh kiếm đâm lấy, vết rách nhanh chóng tỏa ra xung quanh, chỉ trong vài giây, cái thuẫn đã bị thanh kiếm đâm thành ngàn mảnh, một kiếm kia không dừng lại mà tiếp tục đâm tới.

Lâm Phong ở bên cạnh nhanh chóng cứu viện, từ cây quyền trượng đánh ra một đạo ánh sáng bao phủ toàn thân Lưu Úc, không dừng lại ở đó, Lâm Phong lại phóng ra một hỏa cầu, hỏa cầu vừa bay ra biến thành hơn trăm cái mũi tên lửa bao trùm lên khu vực của Không Yên.

Không Yên cười lạnh, xung quanh hắn cấp tốc xuất hiện một làn khói, làn khói màu đen, nhiệt độ cực thấp nhanh chóng kết thành một đạo phòng ngự đỡ lấy những mũi tên, một kiếm của hắn đâm thối màn ánh sáng làm cho màn ánh sáng run động rồi sụp đổ, nhưng thanh kiếm vẫn chưa dừng lại đâm vào trận pháp của Lưu Úc.

“Àm.”

Thân ảnh được tạo nên từ trận pháp của Lưu Úc bị đâm trúng mất trận, Lưu Úc phun ra một ngụm máu tươi, trận pháp bị hỗn loạn làm cho thân ảnh giải thể thành ngàn mảnh, nhiều tín đồ đều bị chấn trọng thương.

“Chết tiệt.”

Lâm Phong nhìn thấy cảnh này, trong lòng mắng to, Không Yên mạnh vượt qua suy đoán của hắn, bên ngoài chỉ truyền lưu rằng Không Yên thành chủ tu vi chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, thuộc về Thành Chủ có thực lực yếu nhất, không ngờ hôm nay bộc phát lại là Trúc Cơ đỉnh phong, ẩn dấu thật là sâu a.

Không Yên nhìn thấy trận pháp của Lưu Úc bị đánh nát, chỉ còn lại trận pháp của Lâm Phong, hắn không vội tấn công, mà mỉm cười nói ra:

“Các ngươi còn có thủ đoạn gì? Mau lấy ra, nếu không hôm nay các ngươi tất bại.”

Lâm Phong nghe vậy, cười lạnh nói ra:

“Một mình ta là đủ.”

Không Yên lắc đầu, nói:

“Ta thừa nhận, trận pháp này rất ảo diệu, có thể hợp lại lực lượng của nhiều người bộc phát ra sức mạnh to lớn, nhưng chỉ còn có một trận pháp, các ngươi không thể làm gì được ta.”

“Chỉ cần các ngươi giao ra trận đồ, có lẽ ta sẽ tha cho các ngươi một mạng.”

Lâm Phong vận chuyển toàn diện trận pháp, bạo phát ra toàn bộ sức mạnh thể chất của mình hòa hợp với trận pháp, xung quanh thân ảnh hiện ra hàng ngàn phong nhận tạo thành một vò rồng bảo vệ lấy trận pháp, hắn nghiêm túc nói ra:

“Ngươi có thể sống sót qua một đòn này rồi nói tiếp.”

Không Yên nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi hít một hơi lạnh, tu vi vận chuyển đến cực hạn, thần thái ngưng trọng, hắn cảm nhận được thân ảnh kia có một tia nguy hiểm, hắn trịnh trọng nói ra:

“Đến đây đi.”

Không khí quay cuồng, phong bạo thổi bay một lớp đất đá xung quanh, ngay cả Vương Lăng đang đứng đằng xa quan chiến cũng phải sử dụng toàn bộ tu vi đề định trụ thân thể của mình, Lưu Úc đã nhanh chóng cuốn lấy thành viên của Quang Minh Giáo Đình rời khỏi nơi đây.

Nhiều đạo phong nhận đang xoay quanh trận pháp đột nhiên chuyển hướng, tất cả tụ tập vào cây quyền trượng, quyền trượng bộc phát F1p85Au ra khí tức bá đạo, giờ phút này, quyền trượng chính là trung tâm của một cơn lốc xoáy.

Không Yên nhìn thấy đối thủ chuẩn bị đánh ra đòn mạnh nhất, hắn ngưng trọng mặc vào một bộ giáp, bộ giáp này là một bộ pháp bảo Trúc Cơ kỳ, chỉ những lần sinh tử hắn mới sử dụng.

Lâm Phong nắm chặt thanh trượng, linh lực được ngưng tụ từ hàng trăm người toàn bộ đều tập trung vào đòn đánh này, lúc này, Lâm Phong động! Quyền trượng đánh về phía trước, cơn lốc xoáy đã vận chuyển cực hạn, áp lực gió cuốn lên bụi mù, một cơn lốc xoáy bá đạo từ quyền trượng bay ra, cảnh tượng giống như trời đất giận dữ.

Cơn lốc xoáy lấy tốc độ nhanh chóng bắn về phía Không Yên, giống như một mũi tên bắn ra, trên đường cơn lốc xoáy bay qua, mặt đất đều bị xé ra một hàng dài, cho dù là những viên đá cứng rắn đều bị áp lực xé nát.

Không Yên cảm nhận được nguy hiểm từ cơn lốc xoáy phát ra, hắn biết rằng đòn đánh đó đã khóa chặt mình, cho dù né tránh thì nó cũng sẽ theo Không Yên mà di chuyển, không đánh trúng không bỏ qua, Không Yên vận chuyển tu vi, kích hoạt chiến giáp, những đạo mạch văn trên chiến giáp phát sáng, tạo thành một lớp phòng ngự bao vây lấy Không Yên.

Không Yên nhìn thấy cơn lốc xoáy đã đến gần, dùng hết sức mạnh chém ra một kiếm, thanh kiếm vừa vung lên đã nhanh chóng kết thành băng, nhiều lần khói từ thanh kiếm tỏa ra hình thành một bức tường, đỡ lấy đòn đánh từ Lâm Phong.

“Àm-Àm”

Hai luồng sức mạnh đánh vào nhau, tiếng động kinh thiên phát ra, một vụ nổ to lớn từ chỗ va chạm bộc phát, Vương Lăng nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, nhanh chóng lùi về sau tránh đi những đạn lạc, Lưu Úc cũng không khá hơn bao nhiêu, tụ hợp nhiều tín đồ vẫn còn sức mạnh tạo nên một vòng bảo vệ đỡ lấy những tia linh lực cuồng bạo.

Chương 29: Trấn Áp

Nhìn thấy linh lực cuồng bạo bắn ra tứ phía đánh vào vòng phòng hộ của mình, Vương Lăng giật mình nói:

“Cái này không khỏi quá mạnh đi, chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ mà có thể đánh ra một đòn như thế, Lâm Phong đại nhân quá mạnh mẽ.”

Lâm Phong sắc mặt trắng, trong cơ thể khó chịu, trận pháp lập tức hỗn loạn tan rã, nhiều người hợp thành trận pháp đều nằm dưới đất không thể động dậy, chỉ có Lâm Phong là có thể đứng được, linh lực của họ đều bị rút khô vào một đòn này.

Bụi mù từ từ tản đi, hiển lộ cảnh tượng trong đó là một hố sâu, trong đó có một người đang đứng, là Không Yên thành chủ, giờ phút này, sắc mặt hắn khó coi, chiến ý bị tàn phá đầy vết rách, trong những vết rách chảy ra từng tia máu tươi, thanh kiếm pháp bảo đều bị tổn hao nghiêm trọng.

Thiệt hại quá nặng nề, không ngờ một tên Trúc Cơ hậu kỳ lại có thể đánh mình thành thế này, Không Yên thành chủ tức giận ngập trời, thân ảnh lăng không, nhìn thấy Lâm Phong đã nỏ mạnh hết đà, hắn cười to nói:

“Giỏi lắm, không ngờ ngươi có thể ép ta đến mức này, nhưng cũng không có tác dụng gì, bây giờ các ngươi chỉ là thịt cá trên thớt mà thôi.”

“Nhận lấy cái chết!”

Không Yên thành chủ cười to, thân ảnh cấp tốc phóng đến Lâm Phong, mang theo tức giận đánh ra một chưởng, trên hư không ngưng tụ thành một bàn tay bằng khối mờ ảo, từng tia cảm giác băng hàn từ chưởng ấn truyền ra, thẳng đến chỗ Lâm Phong.

Vương Lăng nhìn thấy vậy, trong lòng sâu khổ:

“Thôi xong, tương lai của ta coi như chấm dứt tại đây.”

Ngay tại thời khắc này, đột nhiên một thân ảnh xuất hiện, đứng chắn trước mặt Lâm Phong, đây là một thiếu nữ, khuôn mặt lạnh lùng, làn tóc bạc tung bay theo gió, tay nàng cầm một thanh kiếm, đây cũng là một món pháp bảo Trúc Cơ kỳ.

Ngọc Trang nhìn thấy chưởng ấn đánh tới, nhẹ nhàng đưa tay ra ngăn chặn, linh lực bao phủ bàn tay, va chạm vào chưởng ấn.

“Ầm ”

Tiếng nổ truyền ra, Vương Lăng đứng xa xa, nhìn thấy cảnh này, kỳ quái nói:

“Là ai nha, một chưởng của Trúc Cơ đỉnh phong làm sao có thể dễ dàng như vậy mà chặn được?”

Không Yên thành chủ khuôn mặt khẽ biến, hai mắt co vào, tập trung vào thân ảnh thiếu nữ, chỉ thấy trong khối bụi, thân ảnh thiếu nữ vẫn đứng tại đó, mặt đất ở phía trước thiếu nữ bị đánh tan, nhưng mặt đất phía sau vẫn không tổn hao gì.

Lâm Phong đứng phía sau, cười khổ nói ra:

“Ngọc Trang Giáo Chủ càng ngày càng mạnh mẽ, lúc trước ta có thể so chiêu một hai, giờ phút này ngay cả tư cách so chiêu cũng không có.”

Lưu Úc nhìn thấy Ngọc Trang chặn một đòn tấn công của Không Yên, hắn thở dài một hơi, ra hiệu cho các thành viên khác đỡ lấy người bị thương lui về phía sau, nói ra:

“Ngọc Trang giáo chủ đã đến, nơi này không có việc gì của chúng ta nữa, rút lui thôi.”

“Vâng.”

Đáp lại Lưu Úc, mọi người đồng thanh nói.

Không Yên nhìn thấy một thiếu nữ không biết từ đâu xuất hiện, chặn một đòn của mình dễ như trở bàn tay, hắn nghiêm nghị tính toán thực lực của đối phương, ngay lúc hắn tính toán, đột nhiên hắn cảm nhận được nguy hiểm khóa chặt lấy mình, giống như một đôi mắt của một thượng vị giả nhìn lấy sâu kiến.

Áp lực kinh khủng đè lấy thân thể, Không Yên thành chủ vội vàng lui về phía sau, quan sát, phát hiện thiếu nữ đang nhìn mình, chỉ một cái nhìn đã dọa Không Yên hoảng hốt, Không Yên cố gắng kiềm chế cảm giác của mình, nói ra:

“Người là ai?”

Ngọc Trang nhìn Không Yên thành chủ hốt hoảng như vậy, cô cười khẽ nói ra:

“Ta chỉ là một Hồng Y Giáo Chủ của Giáo Đình mà thôi.”

“Hồng Y Giáo Chủ?”

Không Yên không biết Hồng Y đại diện cho gì, nhưng đã là một Giáo Chủ thì cấp bậc khá cao, hẳn suy đoán đây là một cao tăng của Giáo Đình không rõ lai lịch kia, cảm nhận được đối phương khóa chặt mình, Không Yên nói:

“Mục đích của các người là gì? Tại sao lại lừa ta ra đây?”

Không Yên biết mình đã đá vào tấm sắt, một cái Giáo Chủ đã có thực lực mạnh mẽ đến như vậy, còn tên Giáo Hoàng kia chắc chắn cũng không thua kém bao nhiêu, một tổ chức như vậy mình lại đi chọc vào, thật là nực cười.

“Không có gì quan trọng, chỉ cần người ăn viên Trái Cây này ta sẽ thả người đi.”

Ngọc Trang lấy trong túi trữ vật ra một viên Trái Cây, màu trắng sữa, trên Trái Cây tỏa ra từng đợt hương thơm kích thích vị giác. Không Yên nhìn viên trái cây kia, trong đầu cố gắng tìm ra tên của nó, nhưng tổng hợp hết kiến thức của Không Yên vẫn không tìm ra thông tin, hẳn nói:

“Đây là thứ gì?”

Ngọc Trang nhìn Không Yên cảnh giác như vậy, cô cười khẽ nói:

“Yên tâm, không có độc, chỉ cần người ăn viên Trái Cây này, từ nay về sau con đường tương lai của người sẽ tươi sáng hơn gấp trăm lần bây giờ.”

“Nếu ta không ăn đâu?”

Không Yên hỏi.

“Nếu người không ăn thì ta đành phải bắt người ăn vậy, mặc dù một chút đau đớn là người không tránh khỏi.”

Không Yên làm sao có thể tin tưởng đối phương, ăn viên Trái Cây kia vào khác nào giao mạng sống của mình cho người khác, nhưng bây giờ mình cũng đã nỗ lực hết sức, linh lực không còn lại bao nhiêu, nghĩ đến đây Không Yên cắn răng:

“Liều mạng.”

Không Yên đột nhiên xuất thủ, thanh kiếm cầm trên tay chém ra một phát, tay còn lại đánh ra một chưởng, hai đòn tấn công ngưng tụ thành một kiếm khí và một bàn tay phát ra từng tia băng hàn đánh về phía Ngọc Trang.

Ngọc Trang nhìn thấy Không Yên xuất thủ, cười nhạt, vận chuyển tu vi, linh lực ngưng tụ thành một vòng chắn chắn trước mặt, hai đòn tấn công đánh vào tấm chắn rồi triệt tiêu lẫn nhau biến mất, lúc xuất thủ, Không Yên cũng đã biến mất, lúc hắn dbKWW3vy xuất hiện đã đứng sau lưng Ngọc Trang, một chưởng ngưng tụ toàn bộ tu vi đánh ra.

Ngọc Trang sao không cảm nhận được? Lập tức quay người lại đánh ra một chưởng, hai chưởng đánh vào nhau, không khí bị đánh bay, linh lực cuồng bạo xé rách mặt đất. Không Yên thành chủ bị đẩy lùi, trong miệng truyền ra từng tia máu tươi, biết được không đánh lại đối phương, Không Yên cắn răng, quay người bỏ chạy.

“Chạy đằng trời.”

Ngọc Trang nhìn Không Yên bỏ chạy, cười nhạt, một chém chém ra, một vầng Mặt Trời trên đầu ngưng tụ thành một thanh kiếm mờ ảo, to lớn, thanh kiếm đó phát ra ánh sáng chiếu rọi khắp trời, một kiếm chém về phía Không Yên.

“Chết tiệt, đây là loại thần thông gì?”

Không Yên cảm nhận được nguy hiểm đằng sau, hắn quay đầu lại thấy cảnh tượng như vậy, trong túi trữ vật lấy ra mấy món bảo vật Trúc Cơ kỳ quặc về phía thanh kiếm, trong miệng truyền ra tiếng gào thét:

“Bảo!”

“Bảo!”

“Àm--Àm”

Mấy món pháp bảo vừa bay ra ngoài, đột nhiên nổ tung, sức mạnh từ vụ nổ làm cho thanh kiếm to lớn kia chậm lại, nhưng vẫn không ngăn cản được, Không Yên nhìn thấy pháp bảo của mình tự bạo trong lòng đau như cắt, đây là tài phú mà hắn tích góp nhiều năm a, pháp bảo tự bạo có tác dụng làm

chậm một ít thời gian, trong lúc này Không Yên bất pháp quyết, thân ảnh hần biến thành làn khói, lấy tốc độ cực nhanh, siêu việt Trúc Cơ đình phong bay về phía Không Yên thành.

“Chỉ cản trở về thành trì, ta có thể vận dụng trận pháp để chống lại tên này.”

Không Yên trong lòng thầm nghĩ, thanh kiếm chém xuống, nhưng không trúng làn khói mà trúng mặt đất, mặt đất bị thanh kiếm chém làm đôi, sâu đến mấy trượng, Không Yên nhìn thấy, hần không khỏi đổ mồ hôi, một kiếm đó mà chém trúng hần thì hần chắc chắn sẽ mất mạng.

Đang lúc Không Yên tưởng chừng như hần đã đào tẩu thành công, một thân ảnh đột ngột xuất hiện chặn ngang đường của hần, Không Yên hai mắt co vào, không kịp hành động, chỉ thấy thân ảnh kia điểm một chỉ về phía hần, trong miệng truyền ra tiếng nói:

“Trần!”

Tiếng nói vừa ra, một đạo cột sáng không biết từ đâu xuất hiện, đánh thẳng về phía Không Yên đang ở trạng thái khói, trong lúc di chuyển cột sáng từ từ ngưng tụ thành một cái ấn màu trắng, phát ra ánh sáng vạn trượng kèm theo áp lực trấn áp xuống Không Yên.

Không Yên vội vàng tránh né, nhưng không ngờ áp lực kia trực tiếp khóa chặt không gian, Không Yên bị tấn áp đến không thể hành động, nhìn thấy cái ấn kia vẫn tiếp tục hạ xuống, Không Yên vội vàng lên tiếng:

“Đừng đánh, ta đầu hàng.”

Không Yên nói ra câu này, làn khói ngưng tụ thành thân thể, trong lòng cũng không cảm thấy cái gì, đối phương mạnh mẽ hơn mình, đầu hàng cường giả không có cái gì phải xấu hổ. Cái ấn kia ngưng lại, trấn áp trên đầu của Không Yên làm cho Không Yên không thể động đậy, Ngọc Trang nhìn thấy vậy, cười khê nói ra:

“Thực thời vì tuần kiệt, câu này ta nên trả lại cho ngươi.”

Không Yên nghe vậy, nhém chút phun ra một ngụm máu tươi, khi nãy hần còn nói ra câu này, kèm theo tự tin ngập trời không xem ai ra gì, không được bao lâu lại bị kẻ địch trả lại, thật là mất mặt a.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trái tim cường giả

Không Yên bị trấn áp không thể động đậy, mặc cho đối phương xử lý, bay giờ hần mới biết rằng từ lúc mình rời khỏi Không Yên thành thì đã lọt vào mưu kế của kẻ địch, chắc chắn không thể thoát khỏi.

“Ăn nó.”

Ngọc Trang nhìn Không Yên một bộ người muốn làm gì thì làm, cô đưa đến Quang Minh Tín Ngưỡng quả, Không Yên cầm lấy, cắn răng nhét nó vào trong miệng.

“Cùng lắm thì chết.”

Trong lòng Không Yên nghĩ thầm, nhưng ngay lúc này, Quang Minh Tín Ngưỡng quả nhanh chóng hòa nhập vào cơ thể, trong não hải của hần oanh minh, trong đầu xuất hiện một thứ gì đó, ngay khi hần định thần lại, hần thành kính nói ra:

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian!”

Vương Lăng đứng đằng xa, nhìn thấy Quang Kncr087 Minh Tín Ngưỡng quả liền biết, bởi vì hần cũng được cho ăn một viên như thế, từ đó về sau hần mới biết sự vĩ đại của Quang Minh chi thần, trở thành một Tín Sứ cuồng nhiệt nhất, hần không khỏi cười nghĩ thầm

“Ngươi một cái Thành Chủ cao cao tại thượng thì sao, cuối cùng cũng giống ta mà thôi.”

Ngọc Trang cười khê, phát tay làm đạo thần thông kia tán đi, biến thành nhiều mảnh vỡ, Không Yên quay sang nhìn Ngọc Trang, khom người nói ra:

“Bái kiến Hồng Y Giáo Chủ.”

Trong đầu hiện ra thêm nhiều tin tức, Không Yên biết được Giáo Chủ chính là cấp bậc cao, bây giờ hần chỉ là một Tín Sứ mà thôi, không thể nào cùng Giáo Chủ so sánh, vì thế hần mới khom người. Nếu một người trong Không Yên thành biết Thành Chủ đại nhân bá đạo của bọn họ khom người bái kiến người khác thì họ sẽ điên mất, đây không chỉ là một vị Thành Chủ mà còn là một vị Thần Vương, gần như đại biểu cho Vương Thất, cái này thật mất hết mặt mũi của Vương Thất.

Nhưng Không Yên không cho là vậy, biết được sự thần kỳ của Quang Minh Giáo Đình hẳn đã toàn tâm toàn ý làm việc cho Giáo Đình. Ngọc Trang gật đầu, phát tay lên nói ra:

“Giáo Hoàng có nhiệm vụ giao cho ngươi.”

Không Yên nghe vậy, trong lòng vui sướng, đây là Giáo Hoàng nha, đại diện cho Quang Minh Chi Thần hành tấu thể gian, chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Giáo Hoàng giao chắc chắn chỗ tốt sẽ không thiếu, nghĩ đến đây, hẳn vội vàng nói ra:

“Mời Giáo Chủ đại nhân nói.”

“Nhiệm vụ mà Giáo Hoàng đại nhân giao cho ngươi là thành lập một cái Thánh Đường, phát dương quang đại Quang Minh Giáo Đình, thu nạp Tín Đồ.”

Thanh âm Ngọc Trang truyền vào tai Không Yên, việc này cũng không quá bất ngờ, mỗi một vị Thần đều cần có người tín ngưỡng, Không Yên gật đầu nói:

“Thuộc hạ sẽ tận tâm hoàn thành nhiệm vụ.”

Ngọc Trang gật đầu, cười khẽ nói ra:

“Yên tâm đi, chỗ tốt của ngươi là không thể thiếu, mỗi một Tín Đồ đều sẽ có điểm công hiến ban thưởng.”

Nghe được có điểm công hiến ban thưởng, Không Yên vui vẻ hẳn lên, tựa hồ không để ý đến thân thể hiện giờ của hẳn quá chật vật, giờ phút này, trong lòng hẳn đang mơ ước đến những món đồ trong Cửa Hàng kia, thật quá thần kỳ, chỉ cần có điểm công hiến thì sợ gì cảnh giới không tăng lên.

“Đạ tạ Giáo Hoàng đại nhân.” Không Yên thành kính nói.

“Bây giờ ngươi quay về đi, tất cả mọi việc ở Không Yên thành đều do ngươi quản lý, Giáo Hoàng không tiện xuất hiện ở trong mắt người khác, tình hình hiện giờ khá loạn lạc, vì thế tất cả đều do bản lĩnh của ngươi, đừng để Giáo Hoàng đại nhân thất vọng.” Ngọc Trang nhàn nhạt phân phó.

“Vâng.”

Không Yên gật đầu, thân thể di chuyển đến gần Không Huy, phát tay lên cuốn lấy Không Huy còn đang hôn mê, Vương Lăng nhìn thấy vội tránh sang một bên, không dám nhìn thẳng Không Yên, dù gì thì tất cả là do hẳn lừa gạt tên Không Huy, ít nhiều gì vị Thành Chủ này cũng thấy chướng mắt hẳn, cho nên Vương Lăng nghĩ ít xuất hiện trong mắt Không Yên thì hơn.

Đáng tiếc, Vương Lăng tính toán rất kỹ, ngay cả mắt cũng không dám nhìn Không Yên, nhưng như vậy cũng không có gì dùng, Không Yên cuốn lên Không Huy, nhìn thấy Vương Lăng núp một bên, hừ lạnh một tiếng, linh lực bắn tới Vương Lăng, trấn áp hẳn không thể động đậy, rồi bay về phía thành trì.

“Aaaaa.”

Nhìn thấy Không Yên trôi cả mình, Vương Lăng gào thét, tiếng kêu thảm thiết của hẳn vang vọng khắp trời, nước mắt tràn mi, hẳn đáng thương nói ra:

“Giáo Chủ đại nhân, cứu ta.”

Ngọc Trang nhìn thấy vậy, chần chờ, lúc cô định nói giúp thì thanh âm của Không Yên vang lên, thanh âm đó mang theo cảm giác tận tâm tận tụy:

“Giáo Chủ đại nhân, đây là người của Không Yên thành, thuộc hạ muốn cùng hẳn hợp tác, phát dương quang đại Quang Minh Giáo Đình, cho nên thuộc hạ mượn hẳn dùng một lát.”

Ngọc Trang nghe vậy, biết rằng Không Yên nói cũng có lý, dù gì thì Vương Lăng là hộ vệ của Không Huy đã nhiều năm, người trong thành đều biết, cho nên hoạt động sẽ ít bị ai nghi ngờ là người của thể lực khác muốn nhúng tay vào. Vương Lăng lệ tràn khóe mi, nhìn thấy Ngọc Trang không định nói giúp, hẳn biết rằng mình đã hết hi vọng, trong lòng thương cảm nói ra:

“Xong, lần này ta triệt để đắc tội Thành Chủ, chắc chắn cuộc sống về sau của ta sẽ không tốt lành gì, tương lai của ta a.”

Thân ảnh Không Yên bay rất nhanh, chỉ trong vài giây đã biến thành một điểm đen ở phía chân trời. Ngọc Trang cũng không nói nhiều, thân ảnh chớp mắt đã biến mất, bay về ngôi làng.

Lâm Phong nhìn thấy vậy, thở dài một hơi, hẳn quay sang Lưu Úc, cười khẽ nói ra:

“Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta cũng về thôi.”

Lưu Úc gật đầu, trong mắt mang theo một tia tiếc nuối kèm theo một tia hâm mộ nhìn nơi mà Ngọc Trang biến mất. Lâm Phong thấy tâm trạng của Lưu Úc như vậy, biết rằng đôi phương rất là buồn, hẳn khuyên:

“Trận pháp này chúng ta chỉ mới diễn luyện thời gian rất ngắn, không thể phát huy hết toàn bộ uy lực, ngươi đừng buồn.”

“Dù gì đối thủ của chúng ta cũng là một tên Trúc Cơ đỉnh phong, thua không mất mặt.”

Lưu Úc nghe vậy thở dài, hắn sao không biết được việc đó, chỉ là trong nội tâm hắn không cam lòng. Giáo Đình phát triển rất nhanh, nhiều cường giả sẽ liên tục sinh ra, bây giờ Lưu Úc đang cảm thấy áp bách. Lâm Phong ở một bên, giống như bị lây tâm trạng của Lưu Úc, nhưng hắn thì khác, vì trả thù hắn sẽ cố gắng tăng lên sức mạnh của mình, một ngày nào đó hắn sẽ tự tay lấy đầu cừu nhân, một chút khó khăn này làm sao có thể ngăn trở con đường báo thù của hắn?

“Cường giả phải có một viên trái tim không sợ, dám đương đầu với thử thách, cho dù có thất bại thì cũng không sao, hãy đương đầu với nó, ít ra thì ta cũng đã cố gắng hết sức của mình.”

Thanh âm Lâm Phong nhàn nhạt vang lên, truyền vào tai tất cả mọi người ở xung quanh, nhiều thành viên đang ủ rũ nghe được, có người hai mắt sáng lên, có người vẫn ủ rũ, Lâm Phong nhìn thấy vậy thở dài, trong lòng trầm nghĩ:

“Chỉ mong họ ngộ ra được, cho dù có thiên phú cao đến mấy mà trái tim vẫn là kẻ yếu thì vẫn vô dụng.”

Lưu Úc nghe được thanh âm của Lâm Phong, hai tay hắn nắm chặt, hắn cũng có một viên trái tim như vậy, nếu không hắn làm sao có thể luyện thân thể của mình đến Luyện Khí kỳ tầng 4 mặc dù không có công pháp, công sức mà hắn phải trả ra không ai có thể biết được, nhưng có thể nhìn thấy những vết sẹo trên người hắn, Lưu Úc lâm bầm:

“Một trái tim không sợ sao?”

Ngọc Trang bay đến Thánh Đường, nhìn thấy Thanh Vũ đang ngồi tu luyện xung quanh là nhiều bụi phấn của linh thạch, cô đứng đến khi Thanh Vũ tu luyện xong một vòng, nói ra:

“Thanh Vũ đại ca, nhiệm vụ đã hoàn thành, chỉ chờ Không Yên hoàn toàn chương không tòa thành của hắn thì chúng ta sẽ thực hiện bước tiếp theo.”

Thanh Vũ gật đầu, trong bảng thông tin cũng đã hiện lên một thông tin của Không Yên, hắn cười nói ra:

“Ngọc Trang muội cực khổ, lần này thành công cũng nhờ Ngọc Trang muội, bây giờ mọi việc không gấp, muội về nghỉ ngơi đi.”

Ngọc Trang gật đầu, nói ra:

“Vay muội về nghỉ ngơi đây, có việc gì cần cứ việc kêu muội đến.”

Nói xong, thân ảnh của Ngọc Trang biến mất, Thanh Vũ hai mắt nhìn về phía ngoài, bây giờ là ban đêm, không gian ngôi làng yên tĩnh, hàng vạn ánh sao trên trời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ chiếu rọi đại địa, khung cảnh yên bình, nhưng dưới khung cảnh này ai biết rằng máu tươi vẫn đang chảy khắp đại địa, chúng sinh vẫn đang kêu rên.

“Tà Đồ.”

Thanh Vũ hai tay nắm chặt, thông tin về Tà Đồ liên tục truyền đến Thanh Vũ, đó là nhờ Ảnh Vệ thu thập, Thanh Vũ nghe được nhiều việc ác mà Tà Đồ gây ra, trong lòng tức giận vô biên, huyết tể sinh linh đề đề thăng thực lực, đây là hành động ngay cả ác ma cũng không bằng! Đối với một thanh niên từ thế kỷ 21 mà nói, việc làm này đã không thể tha thứ, tuyệt đối phải giết hết Tà Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không Huy nghi hoặc

Lợi dụng trận pháp che dấu mọi người để phục kích Không Yên thành chủ, sau đó cho hắn ăn Quang Minh Tín Ngưỡng quả, làm việc thiên y vô phòng, không ai biết rằng trong một đêm Không Yên thành chủ đã trở thành người của thế lực khác.

Còn việc Thanh Vũ không xuất hiện ở chiến trường để chiến đấu với Không Yên là do hắn lấy cớ ở lại bảo vệ làng đề phòng Tà Đồ đột kích, mọi người nghe hắn nói như vậy đều đồng ý, trong lòng suy nghĩ, không hổ danh là Giáo Hoàng, tính toán kỹ lưỡng, không sót một chút nào.

Được rồi, là do Thanh Vũ không dám lên chiến trường có được hay không, Không Yên thành chủ ở ngoài đồn rằng chính là Trúc Cơ trung kỳ cường giả, Thanh Vũ chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, lên chiến trường? Nói giỡn, người ta tùy tiện đánh ra một đòn là Thanh Vũ ộc máu bay xa, tệ hơn là còn bị bắt làm con tin, thân là một Giáo Hoàng được Quang Minh Chi Thần lựa chọn, bị như thế thật mất mặt.

Thành viên của Quang Minh Giáo Đình trở về nghỉ ngơi, nửa tháng nay họ tập trung diễn luyện trận pháp là để hôm nay sử dụng thử uy lực, kết quả coi như không tệ, mặc dù xảy ra chút biến cố, nhưng đối đầu với Trúc Cơ đỉnh phong mà cầm chân hắn được như vậy là tốt lắm rồi.

Lưu Úc trở về làng, trực tiếp bề quan, nhận lấy vài viên Trúc Cơ đan từ Nguyễn Thanh, trải qua nhiều ngày tu luyện, tài nguyên chồng chất thì hắn đã đạt đến Luyện Khí viên mãn, đột phá Trúc Cơ kỳ không có vấn đề gì. Quang Minh Giáo Đình thêm ra một cường giả, Thanh Vũ càng vui mừng. Trúc Cơ kỳ cung cấp điểm tín ngưỡng cực kỳ cao, giờ phút này, mỗi ngày Thanh Vũ nhận được hơn 2 vạn điểm tín ngưỡng.

Nhìn thấy con số rất cao, thật ra bao nhiêu đó không đủ dùng, mỗi ngày trừ đi chi phí vận hành Giáo Đình, còn lại Thanh Vũ đều đổi lấy tài nguyên cung cấp cho tu luyện, Trúc Cơ kỳ tu luyện tiêu hao tài nguyên quá nhiều, Thanh Vũ có chút chịu không nổi.

Sáng hôm sau, Mặt Trời phát ra ánh sáng xua tan bóng đêm, một ngày mới lại bắt đầu, đối với nhiều người mà nói ngày hôm nay cũng giống mọi ngày, nhưng đối với những dân làng trong vùng chiến tranh, nếu có thể sống qua ngày hôm nay cũng là phúc của họ.

Tà Đồ tấn công, huyết tể sinh linh gây ra biết bao người giận dữ, Quốc Vương hạ lệnh sơ tán dân làng, chủ yếu tập trung về Vương Thành, nơi đó lực lượng phòng ngự nghiêm mật, cường giả số lượng nhiều, dễ dàng tiếp ứng.

Không Yên thành nằm ngoài cực đông, là hướng đi của Tà Đồ, chiến hỏa mà Tà Đồ gây ra sắp thiêu đốt lấy mảnh đại địa này, nhiều ngôi làng cũng đã di chuyển, Không Yên thành là một trong những điểm tụ tập của dân làng.

Không Yên thành hôm nay người đến người đi tấp nập, cửa thành đều mở toang, những người ăn mặc quần áo bẩn, rách rưới, xếp thành một hàng dài để vào thành, trong thành toàn những người vô gia cư, ở tạm bên lề đường. Nếu là một tu sĩ thì có công việc để sống, còn nếu là phạm nhân thì nhờ vào tiếp tế của Thành Chủ mà sống qua ngày, việc này đã diễn ra ba bốn ngày nay, số lượng người dân tràn vào thành trì đã đạt đến gần 30.000, thành trì này có chút chứa không nổi.

Không Yên thành chủ ăn vào Quang Minh Tín Ngưỡng quả, kèm theo tu luyện Quang Minh Giáo Đình, trái tim của hắn cũng không phải là Thành Chủ lạnh lùng ngày hôm qua, hắn bước đi ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng thê lương, đôi khi còn có tiếng khóc của trẻ con vang lên, hắn không khỏi mềm lòng, nhưng ai mắt của hắn tỏa sáng nhìn về mọi người, đây là điểm cống hiến a, bây giờ hắn hận không thể chứa hết người dân ở Vương Quốc này.

“Truyền lệnh, tập trung thân vệ, bốn thành chủ có việc tuyên bố.”

Không Yên hai mắt lửa nóng, nhàn nhạt phân phó, ngay lập tức có người phóng đi, tập trung thân vệ, thân vệ của Không Yên thành khác với Hộ Vệ, số lượng khoảng hai trăm người, chia thành hai mươi đội, đội trưởng đều là Luyện Khí kỳ viên mãn.

Không Yên triệu tập nhân thủ, chỉ cho họ cách tín ngưỡng Quang Minh Chí Thần, người tu luyện cấp bậc càng cao, càng tin vào Thần Linh, cho dù họ có biết Thần Linh chỉ là sinh vật tu luyện mạnh mẽ mà thôi, nhưng không trở ngại việc họ ôm bấp dùi của Thần Linh, chỉ cần ôm thành công thì thiên hạ mặc sức ta tung hoành.

Nhiều thân vệ được Thành Chủ chỉ điểm, lập tức trở thành Tín Đồ, Không Yên tuyên bố phát dương Quang Minh Giáo Đình, xây dựng Thánh Đường, cung cấp thức ăn cho người dân miễn phí, nhiều khu đất trống trong thành trì xây dựng dãy nhà, cung cấp cho nạn dân chỗ ở.

Không Yên vì thu nạp tín đồ, tung ra hết bản lĩnh của mình, một loạt việc được hắn giao cho người khác đi làm, nhìn thấy điểm cống hiến tăng lên liên tục, trong lòng hắn đã nở hoa, trên miệng luôn treo nụ cười.

Không Huy mơ màng tỉnh dậy, cảm nhận được cái đầu mình đau đau, hắn vô ý đưa tay lên chạm vào.

“Ừ!!”

Không Huy kêu thảm một tiếng, hắn vừa chạm vào chỗ đó, cảm giác đau đớn làm tê dại con tim bé nhỏ, lúc này, hắn định hôn lại, nghĩ đến việc xảy ra, hắn đưa đôi mắt nhìn xung quanh, phát hiện đây là ngôi nhà thân thương của hắn, trong lòng Không Huy thầm nghĩ:

“Có lẽ phụ thân của ta đã cứu ta ra khỏi tay những kẻ kia.”

Không Huy nhớ lại việc hôm qua, trong lòng không khỏi tức giận, một cái hộ vệ mà dám lừa gạt mình, thông đồng với kẻ địch, thật buồn cười cho mình còn xem tên kia là hộ vệ trung thành nhất, cảm nhận được cái đầu còn đau, Không Huy quát lên:

“Người đâu?”

“Vâng, thiếu gia có việc gì phân phó?”

Cánh cửa mở ra, đi vào là một thân ảnh, khi Không Huy nhìn thấy thân ảnh này, hai mắt tròn tròn, cái miệng há ra, thân thể nhanh chóng lùi về sau, nhưng ở sau lưng hắn là một bức tường.

“Àm!!”

“Ừ da!!”

Cái đầu Không Huy trực tiếp đập vào bức tường, ngay chỗ vết thương cũ, Không Huy không khỏi rít rào, nhưng nhìn thấy thân ảnh này, hắn ngậm miệng lại, hai mắt hoảng sợ nói ra:

“Người!!”

“Tên Vương Lăng chết tiệt, sao ngươi lại ở đây?”

Nghe được Không Huy nói, biểu tình của Vương Lăng ngẩn ngơ, vô tội nói ra:

“Thiếu Gia làm sao vậy nha?”

Không Huy nhìn thấy Vương Lăng như vậy, hấn quát lên:

“To gan, ngươi dám thông đồng cấu kết với ngoại nhân, lừa gạt bọn thiếu gia, ngươi đáng tội gì?”

Vương Lăng nghe vậy, không hiểu nói ra:

“Thiếu Gia ngài bị ám đầu nha? Ta có lừa gạt thiếu gia bao giờ đâu? Hôm qua ngài đột nhiên bất tỉnh, là ta đưa ngài trở về đây!”

Không Huy nghe vậy, không khỏi nghĩ lại, nhưng kỳ quái là hắn chỉ nhớ đến mình bị lừa gạt, sau đó bị một bàn tay đập hôn mê, trong lòng hừ lạnh một tiếng, giỏi một cái hộ vệ, diễn kịch thật là khá, nếu Không Huy có thực lực đã thu thập tên này ngay tại đây, nhưng đối phương mạnh hơn hắn quá nhiều, ta nhìn, nghĩ đến đây, Không Huy phát tay lên nói ra:

“Theo ta đi gặp phụ thân.”

“Vâng.” Vương Lăng đáp.

Không Huy đi đến gặp Không Yên, nói ra:

“Thưa cha, tên hộ vệ này thông đồng cấu kết với cái gì Quang Minh Giáo Đình, lừa gạt con ra khỏi thành, nếu cha không đến kịp có lẽ con đã không còn trên đời này.”

Không Yên nhìn Không Huy ừm khuất nói, hắn không hiểu hỏi:

“Ta? Ta có làm gì đâu, hôm qua ta nghe nói con bị bắt tỉnh, được Vương Lăng kịp thời cứu giúp, hôm nay con lại nói hắn là kẻ địch, bị ám đầu nha?”

Nghe Fe4KGerq vậy, Không Huy sững sốt, trong lòng kỳ quái, sao ta lại xuất hiện ở đây, cha ta không làm gì cả, chẳng lẽ kẻ địch lại thả ta về, kỳ quái nha, trong đầu Không Huy loạn hết cả lên, nhìn thấy Vương Lăng khuôn mặt vô tội đứng đằng xa, biết rằng mình nói cái gì cha cũng không tin, hắn tức giận phát tay lên đi ra ngoài dạo.

Không Huy đi ra ngoài, nhìn thấy ở nơi đâu người dân cũng bàn tán về Quang Minh Giáo Đình.

“Thành Chủ đại nhân thật là nhân hậu, không những cung cấp lương thực miễn phí, mà còn chữa trị không lấy tiền, nghe nói Thành Chủ đại nhân cũng là một người tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần.”

“Quang Minh Chi Thần nha, ta không biết Quang Minh Chi Thần có thật hay không nhưng Thành Chủ đại nhân đã thay đổi tính cách nhờ Quang Minh Chi Thần, đây là phúc cho mọi người.”

Đầu óc Không Huy quay cuồng, cha ta khi nào lại tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần, hôm nay xảy ra quá nhiều việc Không Huy không thể chấp nhận được, hắn càng nghĩ càng đau đầu, cuối cùng hắn kết luận:

“Chẳng lẽ lời tên Vương Lăng nói là thật?”

“Ta chỉ mới ngủ một giấc, thế giới này đều thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Không Yên tính toán

Không Yên thành gần đây rất náo nhiệt, số lượng người tràn vào thành tăng cao, nhờ vào chính sách của Không Yên thành chủ làm cho tòa thành trì này nổi tiếng gần xa.

Người thu thập thông tin của nhiều thế lực đã truyền về tin tức này, những thành chủ khác nghe được thì có những biểu lộ khác nhau, người thì cười khinh thường, người thì chẳng quan tâm, có người thì càng tận lực thu thập thông tin tại sao Không Yên lại như vậy.

Nói chung, họ không có những hành động quá khích này bãi xích, vì Không Yên là thân vương của Vương Quốc, mặc dù tu vi không cao nhưng cũng đủ đại diện cho bộ mặt của Vương Thất, đương nhiên họ chỉ biết Không Yên tu vi ở Trúc Cơ trung kỳ, thuộc dạng tầng thấp nhất trong đám thành chủ.

Vương Thất cũng không có nhiều hành động chỉ trích, thời thế bây giờ khó khăn, Tà Đồ hoành hành bá đạo, không kiêng kỵ gì mà đồ sát người dễ hiển tể, Vương Thất không còn tinh lực để chú ý việc khác.

Không Yên ngồi trên một cái ghế, tiện tay uống một hớp trà, linh khí tỏa ra từ chén trà lan tỏa ra xung quanh, một chén trà thôi cũng đủ thể hiện sự giàu có của hắn hiện giờ.

Việc phát dương Quang Minh Giáo Đình tiến triển rất thuận lợi, chủ yếu người dân đang ở trong tình trạng sợ hãi, Tà Đồ giết người tung lung đã để lại một dấu ấn trong lòng người dân, họ bây giờ đang ở trạng thái bất an, tin ngưỡng một thứ gì đó ở thời điểm này, giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Người dân trong Vương Thất đa số đều là dân thường, đương nhiên số lượng tu sĩ vẫn không ít, chủ yếu là tán tu, mỗi một người trở thành Tín Sứ thì Không Yên đều nhận được điểm cống hiến, nếu người đó là tu sĩ thì điểm cống hiến tăng rất cao.

Đặc biệt, Không Yên biết trong Giáo Đình có một đan đạo đại sư, cấp bậc nhất tinh đan sư, còn có thể luyện chế Trúc Cơ đan, vài ngày qua hắn đã chuẩn bị đầy đủ dược liệu để luyện chế Trúc Cơ đan, kèm theo một ít dược liệu để tặng vị đan đạo đại sư kia.

Không Yên lẳng không bay đến ngôi làng, khi hắn bay đến, khung cảnh từ trên cao nhìn xuống ngôi làng làm hắn chấn động mãnh liệt, khí huyết như thủy triều từ trong ngôi làng bay lên, hình thành một cỗ khí thế mạnh mẽ, mỗi người dân trong làng đều có tu vi ít nhất là Luyện Khí tầng hai, sinh cơ bàng bạc, ngay cả Không Yên thành của hắn cũng không bằng ngôi làng này.

Trong lòng Không Yên cảm khái, không hổ là Giáo Hoàng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã làm cho một ngôi làng từ phạm trở thành tu sĩ, mà còn mãnh mẽ như thế, Giáo Hoàng sâu không lường được, phải biết hắn tạo một đội thân vệ tiêu hao tài nguyên cực lớn, mấy chục năm qua mới có thể tạo nên một đội như thế.

Không Yên đáp xuống đất, bước đi từ từ vào ngôi làng, hắn cảm nhận được một bầu không khí an bình, hòa hợp, tựa hồ nơi đây không phải là nơi tu sĩ ở, giống như một nơi thế ngoại đào viên, không dính một chút bụi trần, nơi đây hoàn toàn rời xa cảnh tượng máu tanh tàn khốc của Tu Chân giới.

Không Yên hơi có chút không thích ứng, hắn đã quen với việc người tranh ta đấu, dùng thủ đoạn để hạ đối thủ, cuộc sống của hắn là những chuỗi ngày dài trên lưỡi dao, không cẩn thận một chút là vạn kiếp bất phục.

Hắn có một chút ước ao mình sẽ sống một nơi như vậy, nhưng trong lòng hắn biết rằng nơi đây không thuộc về mình, nơi đây chỉ thuộc về những Tín Sứ của Quang Minh Giáo Đình, hắn thân là một thành viên của Quang Minh Giáo Đình tất nhiên sẽ ở trên đầu sóng, ra sức cống hiến cho Quang Minh Giáo Đình, quan trọng hơn hết, hắn muốn trở nên mạnh mẽ, hắn khác biệt với những người nơi đây.

Không Yên đi đến trước một tòa đại điện, gặp được Ngọc Trang.

“Bái kiến Giáo Chủ.”

Không Yên cung kính nói.

“Ngươi đến đây là có chuyện gì?”

Ngọc Trang gật đầu, nhìn hắn một chút rồi hỏi.

Không Yên tư thế hạ thấp, không kiêu ngạo không nịnh hót nói ra:

“Thuộc hạ muốn bái kiến Giáo Hoàng đại nhân.”

Ngọc Trang nhìn thấy biểu hiện của Không Yên như vậy, trong lòng không khỏi tán thưởng, không hổ là một thành chi chủ, cô cười khổ nói ra: “Giáo Hoàng đại nhân đang bế quan, ngươi có việc gì cứ nói với ta.”

Không Yên thờ dài, nói: “Không có việc gì quan trọng, thuộc hạ chỉ muốn tham kiến Giáo Hoàng một lần, nếu Giáo Hoàng đại nhân đã bế quan, vậy thì thuộc hạ xin phép.”

Lần này, Không Yên đến đây để gặp Giáo Hoàng một lần, chiêm ngưỡng phong thái của Giáo Hoàng, hắn nghĩ rằng, thân là Giáo Hoàng được Quang Minh Chi Thần lựa chọn tất nhiên sẽ phi phàm, nếu hôm nay không thấy được thì có lẽ lần sau lại đến vậy, Không Yên rời khỏi, đi về phía Nguyễn Thanh.

Ngọc Trang nhìn hắn rời khỏi, trong lòng cũng biết được mục đích của hắn một chút, có lẽ là nhờ Nguyễn Thanh luyện chế đan dược để bồi dưỡng một nhóm thân tín, dù sao trong Quang Minh Giáo Đình cũng có cạnh tranh, nhưng nó không tàn khốc như trong một Vương Triều hay Tông Môn, trong đó quy tắc sinh tồn được thể hiện hoàn toàn, mạnh được yếu thua, giống như nuôi cở vậy, chỉ có con cở sống sót cuối cùng mới có thể sống.

Không Yên đi đến một khu nhà, có hai người thị vệ đang đứng bảo vệ cổng, hai tên hộ vệ đều mang một bộ giáp to lớn tỏa ra từng tia bảo quang, hai tay cầm lấy một thanh trường kiếm to hơn người đặt mũi kiếm xuống đất, thân thể không động đậy chút nào, hai chân vững như bàn thạch, chỉ có con mắt quan sát xung quanh.

Không Yên nhìn thấy hai tên thị vệ như vậy, trong lòng không khỏi tán thưởng, đây mới gọi là tận chức trách, mặc dù xung quanh chỉ toàn là người phe

mình, nhưng hai tên thị vệ vẫn không lơ là một chút nào.

Nếu hai tên thị vệ mà biết được Không Yên đánh dMOpVkvq giá mình như thế, hẳn là hai tên thị vệ sẽ nhờ nước bọt, đại ca a, đây là công việc kiếm sống của ta a, nếu làm tốt sẽ có khen thưởng.

Nhìn thấy Không Yên bước đến, một tên thị vệ lập tức kiểm tra thông tin của Không Yên, hẳn sử dụng chức năng ‘nhìn’ của hệ thống, tất cả Tín Sứ đều có chức năng này, chỉ cần tâm niệm khẽ động sẽ xuất hiện một số thông tin bên ngoài, tất nhiên chức năng này chỉ được sử dụng khi cả hai đều ở cấp bậc Tín Sứ trở lên.

Tên thị vệ kia kiểm phát, phát hiện Không Yên tu vi không những mạnh mẽ đến kinh người, mà cấp bậc đạt đến Thánh Đò, hẳn di chuyển thân hình, đi đến trước mặt Không Yên, cười nói:

“Xin chào, không biết Không Yên đại nhân đến đây có việc gì?”

Không Yên nhìn thấy tên thị vệ như vậy, hẳn gật đầu nói ra: “Ta đến đây muốn gặp Nguyễn Thanh đường chủ, không biết Nguyễn Thanh đường chủ có ở đây không?”

Nghe được Không Yên nói, tên thị vệ vội vàng nói ra: “Nguyễn Thanh đường chủ đang ở bên trong, xin mời đi theo ta.”

Tên thị vệ nói xong, quay đầu đi vào bên trong, Không Yên đi theo sau, theo tên thị vệ đi đến một cái hành lang, hai bên hành lang là những khu đất trên đó đặt một cái đan lô, đương nhiên cấp bậc đan lô này chỉ ở học đồ mà thôi.

Không Yên nhìn thấy những khu đất trên đó đều có vài người thanh niên hoặc thiếu nữ, nhiều người trên tay cầm quyển sách đọc một chút, sau đó kiểm tra được liệu đang đặt trên kệ, nhiều người sử dụng linh lực thành hóa diễm nung nấu đan lô để luyện đan, đan được họ luyện ở cấp bậc học đồ cho nên tiêu hao linh lực không có bao nhiêu, được liệu thì đã có người trông sẵn để cung cấp.

Không Yên đi sơ qua, trong khu nhà này có khoảng hơn một trăm người đang học tập luyện đan, tiêu hao được liệu kinh người, cho dù là Không Yên thành cũng chưa chắc chịu nổi số lượng tiêu hao lớn như vậy, trong lòng Không Yên ước ao nhưng mà hẳn không đủ điều kiện để cung cấp cho nhiều người luyện đan.

Trong Không Yên phủ thành chủ, chỉ có vài người là đan sư, cấp bậc chưa đến Nhất tinh, chủ yếu luyện những loại đan dược tăng cao tu vi hay chữa thương cho Luyện Khí kỳ, còn Không Yên muốn mua đan dược phải tiêu tốn một khoảng tiền lớn để nhờ luyện đan sư trong Vương Thành luyện chế, mỗi lần đều bị luyện đan sư ăn chặn một khoảng lớn.

Không Yên nhìn thấy nhiều loại đan dược được luyện chế ra, xác suất thành công khá cao, độ tinh khiết cũng ở mức cao, trong lòng hẳn càng cảm thấy Giáo Đình cường đại, nhất là hẳn biết được Giáo Đình có nhiều loại đan phương, ngay cả Trúc Cơ đan cũng có, phải biết rằng đan phương ở bên ngoài bán giá rất cao, cho dù đan dược cho Luyện Khí kỳ sử dụng đều cao đến mức quá đáng.

Không Yên không biết những loại đan phương đó đều là do Thanh Vũ mua trong cửa hàng hệ thống, đan phương chỉ có đường chủ hoặc những người đường chủ ban cho chức vị cao mới có thể mua được, tất cả cũng là vì bảo mật, nếu một tên Tín Sứ đều có thể mua được đan phương thì hậu quả rất nghiêm trọng, tên Tín Sứ đó không cần thận bị địch nhân bắt được thì địch nhân sẽ có đan phương, tình huống như vậy diễn ra nhiều thì đan phương sẽ phân phát khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Không Yên tính toán (2)

Tên thị vệ dẫn Không Yên đến một đan phòng được làm bằng gỗ hương, một loại linh mộc có công năng tự động hấp thụ linh khí xung quanh và tỏa ra mùi hương dễ chịu, làm cho tâm cảnh người hít phải thanh tịnh lại, thích hợp cho việc luyện đan.

Tên thị vệ tiến lên, lấy tay gõ cửa phòng, thái độ cung kính, nói nhẹ: “Nguyễn Thanh đường chủ, có người cầu kiến.”

Lập tức, từ trong đan phòng truyền ra thanh âm: “Vào đi.”

Tên thị vệ nhẹ nhàng mở ra cửa phòng, cung kính nói ra: “Thuộc hạ xin phép lui xuống.”

Tên thị vệ nói xong, quay đầu rời đi, Không Yên tiến lên quan sát, phát hiện trong đan phòng này có bốn người, một nam ba nữ, trong đó một nam hai nữ đều ở tuổi thiếu niên, một người nữ ở tuổi trưởng thành.

Người phụ nữ kia mặc một bộ pháp bào phi phạm, là một bộ pháp khí phòng ngự, Không Yên nhìn thấy thái độ cung kính của ba người thiếu niên, thiếu nữ kia liền biết người còn lại là Nguyễn Thanh đường chủ.

Giờ phút này, Nguyễn Thanh ngồi trên một cái ghế, trước mặt Nguyễn Thanh là một cái đàn lô to bằng cái chậu, trên đó còn tàn ra từng đợt hương khí chưa tan, chắc hẳn vừa có đàn được mới luyện chế xong.

Không Yên tiến vào, hắn nhìn thấy trên cái bàn bên cạnh Nguyễn Thanh là một hộp ngọc, trong đó có hai viên đàn được màu xanh lục, hắn biết đây là Trúc Cơ đan, chắc hẳn vị này vừa luyện chế xong, Không Yên cả kinh, không ngờ một lần luyện chế lại ra hai viên Trúc Cơ đan, phải biết chỉ có vị Hội Trưởng công hội Luyện Đan sư ở Vương Thành mới có thực lực như vậy.

Không Yên tiến lên, tư thái bình tĩnh: “Gặp qua Nguyễn Thanh đường chủ.”

Nguyễn Thanh quan sát Không Yên, nhìn thấy thông tin của hắn, cô không dám thất lễ, đứng lên cười nói: “Gặp qua Không thành chủ, không biết Không thành chủ tới đây có việc gì?”

Không Yên biết rằng đối phương không có nhiều thời gian tiêu hao, hắn sáng khoái nói: “Tại hạ đến đây xin nhờ Nguyễn Thanh đường chủ luyện chế vài lô Trúc Cơ đan.”

Không Yên xuất ra một đồng dược liệu đã được phân chia thành từng nhóm đặt trên bàn, Nguyễn Thanh quan sát phát hiện có tới mười lăm phần tài liệu luyện chế Trúc Cơ đan, chắc hẳn vị thành chủ này đã góp tất cả tài nguyên của Không Yên thành đã tích trữ đi.

Không Yên thành chủ nói tiếp: “Không biết Nguyễn Thanh đường chủ có thể luyện chế được bao nhiêu viên Trúc Cơ đan?”

Nguyễn Thanh nhìn hắn một chút, biết rằng đối phương đã cắn răng cho mình chém một dao, mười lăm phần tài liệu, bằng thực lực của cô có thể luyện chế ra hơn ba mươi viên Trúc Cơ đan, dù sao đối phương cũng thuộc phe mình, không thể chém quá ác, cô cười nói ra: “Hắn là có thể luyện chế ra hai mươi viên Trúc Cơ đan đi, bảy ngày sau ta sẽ phái người đưa cho Không thành chủ.”

Không Yên thở dài một hơi, mặc dù biết đối phương luyện một phần tài liệu ra hai viên Trúc Cơ đan, nhưng hắn cũng không dám nói gì, cái giá này quá công đạo, đỡ hơn những luyện đan sư ở Vương Thành, ba phần tài liệu mới luyện chế được một viên, mà còn có hạn chế số lần luyện chế.

Không Yên gật đầu nói ra: “Vậy thì nhờ Nguyễn Thanh đường chủ.”

Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra ba cái đàn lô, đưa cho ba tên thiếu niên đang đứng bên cạnh, nói ra: “Lần đầu tiên gặp, ta có một phần lễ vật nho nhỏ.”

Ba tên thiếu niên, thiếu nữ đưa mắt nhìn Nguyễn Thanh, thấy được Nguyễn Thanh gật đầu, họ mới vui vẻ nhận lấy, không quên cảm ơn một câu: “Đa tạ Không thành chủ.”

Không Yên gật đầu cười, nhưng trong lòng đang nhỏ máu, hắn thu thập đàn lô để biếu tặng luyện đan sư, biết rằng luyện đan là một nghề đắt tiền, số lượng đàn lô bị nổ rất nhiều cho nên hắn chuyên môn thu thập, mặc dù ba cái đàn lô này không đạt đến Nhất tinh, nhưng giá cả rất mắc bằng một phần tài liệu Trúc Cơ đan.

Không Yên cười nói: “Tại hạ còn có việc tại thân, xin cáo từ.”

Nguyễn Thanh gật đầu, bước đến đưa tiễn Không Yên ra khỏi phòng nói ra: “Không thành chủ đi thông thả, nếu có đàn dược nào cần luyện chế cứ việc liên hệ ta.”

Không Yên gật đầu, cười nói: “Vậy thì xin cảm ơn Nguyễn Thanh đường chủ, cáo từ.”

Nguyễn Thanh nhìn Không Yên đi mất, cô trở lại phòng, điều chỉnh tâm cảnh chuẩn bị luyện chế Trúc Cơ đan, bảy ngày luyện chế mười lăm phần Trúc Cơ đan cũng không phải công việc dễ dàng gì.

“Tốt, nhìn ta luyện chế Trúc Cơ đan, các ngươi hãy xem cho thật kỹ.” Nguyễn Thanh điều chỉnh tâm cảnh xong, lấy lên đàn lô luyện chế Trúc Cơ đan, ba người thanh niên, thiếu nữ lập tức phấn chấn, hai mắt nhìn Nguyễn Thanh, không bỏ sót một chút chi tiết nào.

Đây là ba người có thiên phú đan đạo cao nhất, thiếu niên tên là Minh Trí, hai người thiếu nữ lần lượt tên là Yên Hà và Hồng Vân, Nguyễn Thanh tự tay chỉ dạy họ luyện chế đan dược, mặc dù cách Nhất tinh đan sư còn xa, nhưng nhìn thấy Nhất tinh đan sư luyện chế sẽ để họ bước đi trên con đường đan đạo càng xa hơn.

Bởi vì Luyện Đan sư ẩn ký chỉ có thể mua được một lần sau đó không thể mua được, cho nên Thanh Vũ không thể tạo ra hàng loạt Nhất tinh đan sư, ngầm nghĩ lại khả năng này quá khủng bố, cho nên Hệ Thống không cho phép nó tồn tại.

Không Yên rời khỏi Ngôi Làng, bay về Không Yên thành, một đường đi không có chuyện gì xảy ra, hắn phải tuyển chọn người trở thành thân tín của h3gbGDb mình, hắn tính toán tạo ra một nhóm thế lực để củng cố địa vị của mình trong Quang Minh Giáo Đình, việc bồi dưỡng cường giả là việc phải làm đầu tiên, đương nhiên những cường giả đó phải là Tín Sư trở lên mới có thể gia nhập Giáo Đình.

Lâm Phong đâm ra một quyền đánh về phía một con Hắc Viên,, Hắc Viên hưng phấn đón đỡ, nó dùng thân thể của mình để ngăn tiếp một quyền này và không quên đáp trả lại một quyền.

Ầm! Ầm!

Quyền phong va chạm tạo ra những luồng sóng không khí mạnh mẽ thổi ra, có nhiều Hắc Viên tộc đang hưng phấn reo hò xung quanh họ, những con Hắc

Viên bị luồng không khí này thổi bay, nhưng trong mắt những con Hắc Viên hiện lên vẻ cuồng nhiệt, đây là trận đấu giữa hai tên mạnh nhất mà chúng nó từng thấy.

“Đến!” Lâm Phong hét dài, xông đến tấn công trực diện với Tiểu Hắc, hắn dùng thuần túy thân thể đánh nhau với Tiểu Hắc.

Ầm!

Tiểu Hắc đón đỡ, nó và Lâm Phong đã đại chiến không biết bao nhiêu lần, lần nào thì nhiệt huyết của nó cũng bị kích hoạt, từ khi kích hoạt huyết mạch nó đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, bây giờ nó đã có thể chính diện chống lại Lâm Phong mà không rơi xuống hạ phong.

Quyền ảnh giao nhau, thuần túy thân thể va chạm, bạo lực cực kỳ, không có một chiêu thức hoa mỹ nào, nó thuần túy là chém giết, những chiêu thức sát phát quyết đoán, hai người giao thủ, chỉ thấy tàn ảnh hiện lên.

Từ lúc nửa tháng trước, Lâm Phong cảm thấy mình tu luyện cũng không có tiến bộ bao nhiêu, cho nên hắn đi tìm Tiểu Hắc để chiến đấu, không ngờ Tiểu Hắc mạnh mẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, cả hai đã đánh gần trăm trận, có thắng có thua, nhưng hòa nhiều hơn.

Tốc độ Tiểu Hắc đột nhiên tăng cao, Lâm Phong nhìn thấy cảnh này, biết rằng Tiểu Hắc muốn xuất đại chiêu, kỹ năng cuồng nộ, Lâm Phong kích hoạt thể chất đánh tới, cả hai lùi về sau vài bước.

Xuy--! Xuy--!

Lưỡi dao gió hiện lên xung quanh Lâm Phong, bắn tới Tiểu Hắc, xung quanh Tiểu Hắc hiện lên một lớp phòng hộ, trên nắm đấm của nó có những tia sáng bao bọc, một quyền đánh về hướng Lâm Phong.

“Thập trọng quyền!”

Lâm Phong thấy thế, một quyền đâm ra, hai quyền giao nhau trên hư không, sau đó cả hai đều bị bắn ra xa, trên nắm đấm chảy ra từng tia máu tươi.

“Lại là hòa.”

Tiểu Hắc đứng dậy, nó gãi gãi đầu nói ra.

Lâm Phong bắn người lên, cười ha ha nói ra: “Đến, chúng ta đi uống rượu, lần này ta sẽ không gục trước ngươi nữa.”

Tiểu Hắc gãi đầu, từ nửa tháng trước nó đã bị Lâm Phong dụ dỗ bước vào con đường uống rượu, đương nhiên Lâm Phong không ngờ rằng mình lại bị một con Viên tộc chuốc say, từ đó về sau Lâm Phong không cam lòng, muốn tái đấu với Tiểu Hắc, Tiểu Hắc nhìn thấy hắn như vậy, cảm động bắt đầu uống với hắn, đương nhiên Tiểu Hắc luôn là người đứng vững sau cùng.

Nếu Thanh Vũ biết một con Viên mà uống rượu hắn sẽ có cảm tưởng gì đâu? Chắc hẳn hắn sẽ kêu con Viên kia chế tạo Hào Nhi từ a? Không được! Một đám khi tới ngày uống rượu còn ra thể thống gì? Bộ mặt của Giáo Đình sẽ mất hết, nếu Thanh Vũ mà biết Lâm Phong là kẻ bày đầu, hẳn là Lâm Phong sẽ rất thảm.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thất Vĩ Thiên Hồ

Ầm!

Đằng xa bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ, kèm theo tiếng cây cối bị ngã xuống, bầy chim trong rừng bay tán loạn, những con Hắc Viên hoảng hốt không biết chuyện gì xảy ra.

Lâm Phong cùng với Tiểu Hắc đang uống rượu thì phát hiện vài luồng khí tức từ đằng xa phóng đến đây, khí thế không chút nào thu liễm, không những vậy những luồng khí tức này đều rất mạnh mẽ.

Thần thức của Lâm Phong lan ra, tập trung vào phía bắc, bên ngoài mười dặm có một nhóm người đang truy đuổi lẫn nhau, trong đó mười người truy sát một cô gái.

Mười người mặc quần áo giống nhau, trên ngực có một kí hiệu hình đoá hoa màu đỏ, hai mắt hiện lên vẻ tham lam nhìn cô gái kia.

Cô gái mặc một bộ quần áo bằng da thú, trên người đầy vết thương, khí tức suy yếu nhưng cô giống như một con linh hầu bay nhảy trong rừng, linh hoạt không gì sánh nổi, nhiều lần cắt đuôi địch nhân nhưng địch nhân có biện pháp truy tung cô, đặc biệt sau lưng cô có bảy cái đuôi đang đưa.

Nguyệt Linh hoảng chột chạy, cô cắn răng chống đỡ thân thể của mình, cuộc truy sát này đã diễn ra mấy ngày đêm, bỗng nhiên cô phát hiện đằng xa có vài đạo khí tức mạnh mẽ, nếu như Nguyệt Liên còn thể lực thì cô sẽ tránh đi, nhưng bây giờ cô chỉ có thể hi vọng chạy về mấy đạo khí tức đó.

“Chật chặt, không ngờ chúng ta lại phát hiện Thất Vĩ Thiên Hồ, chỉ cần đề luyện huyết mạch của ả rồi bán đi thì chúng ta sẽ giàu to.”

Mười mấy tên thanh thiếu niên đuổi theo Nguyệt Linh, hai mắt tham lam chỉ kém chảy ra nước miếng, một tên thiếu niên trong đó lên tiếng nói.

Một tên thiếu nữ tán đồng, gật đầu nói: “Thất Vĩ Thiên Hồ, gần với Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ cần bán đi chúng Y27OMug ta sẽ có tài nguyên để Kết Đan.”

Trong mười tên thiếu niên này, có một tên cầm đầu, đó là một tên thiếu niên trung niên, mạnh nhất trong đám, hần cười khê nói ra: “Chỉ cần trở thành Kết Đan cường giả thì chúng ta sẽ trở thành đệ tử thân truyền, lấy được Nguyên Anh công pháp.”

Cả đám càng nghĩ càng nóng lòng, tốc độ tăng trưởng, mỗi lần phát hiện Nguyệt Linh thì những đạo pháp thuật đánh ra làm đổ ngã cây cối, những con yêu thú nhìn thấy bọn họ đều tránh xa không dám tới gần.

Xoạt!

Một thân ảnh từ trong rừng bắn ra, khí tức suy yếu, Lâm Phong không vì đối phương dầu hết đèn tắt mà bất cẩn, đề phòng nhìn lấy đối phương. Đây là một thiếu nữ, khuôn mặt đẹp lung linh, cô giống như một tiên tử hạ phàm, những đóa hoa xung quanh đều mất đi sắc thái.

Lâm Phong thất thần trong vài giây rồi tỉnh lại, trong lòng sợ hãi, nếu đối phương lợi dụng thời cơ đó mà ra tay với hần thì hần đã chết rồi, Lâm Phong âm thầm cho mình một cái cảnh cáo.

Từ đằng xa, Lâm Phong đã quan sát được đây là người bị truy sát, bảy cái đuôi chứng minh cô không phải là người, có lẽ là yêu thú hóa hình, Lâm Phong đoán rằng một đám người truy sát muốn giết cô để đoạt lấy yêu thân.

Nguyệt Linh xông ra khu rừng, nhìn thấy một người thiếu niên đang đứng cùng một con khi đen to lớn, khí tức chỉ đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, cô thăm than một tiếng đang định rời khỏi nơi đây, bởi vì cô không muốn liên lụy họ, dù sao mười tên nhân loại đang truy sát cô đều ở cảnh giới đó.

Nguyệt Linh chạy về một bên, bỏ qua Lâm Phong, đột nhiên trong cơ thể cô truyền đến cảm giác đau đớn, thần hồn của cô vẫn tỉnh táo nhưng không thể điều khiển được thân thể, Nguyệt Linh biết rằng thân thể của mình đã đạt giới hạn, cảm giác vô lực.

Mười nhân loại từ trong rừng xông ra, một tên thiếu nữ trong đó cười khinh thường nói ra: “Sao không chạy nữa đi?”

“Một con yêu thú chết tiết dâm làm ta tiêu hao mấy ngày để bắt.”

Những ngày truy đuổi Nguyệt Linh, mấy người đều cảm thấy mệt mỏi, bây giờ nhìn thấy Nguyệt Linh đã không thể cử động, cho nên họ mở miệng khinh miệt, bộc lộ ra những cảm xúc đã nén trong lòng.

“Chật chặc, bây giờ chúng ta nên chia con nhỏ này như thế nào?”

Một tên thiếu niên trong đó cười nói ra.

“Yêu thân ta lấy, còn yêu huyết thì bán đi rồi chia đều.”

Tên thiếu niên cầm đầu nói ra, lời nói của hần giống như đã chắc chắn bắt được Nguyệt Linh vậy. Họ cũng phát hiện Lâm Phong cùng Tiểu Hắc đang đứng một bên, một người thiếu nữ nhìn Tiểu Hắc nói ra:

“Tinh đại ca, ta muốn bắt con Hắc Viên này làm thú sủng, ngươi bắt cho ta nha.”

Tinh Du là tên thiếu niên cầm đầu, hần nghe vậy mới nhìn Tiểu Hắc rồi gật đầu nói ra: “Được, nếu sư muội đã thích nó vậy thì ta sẽ bắt cho.”

Những tên thiếu niên cười nói, không xem Lâm Phong và Tiểu Hắc ra gì, nói đúng hơn là họ không để ý, hai tên Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, tiện tay có thể diệt. Tinh Du vỗ ra một bàn tay, trên hư không ngưng tụ thành một bàn tay to lớn bắt lấy Nguyệt Linh.

Lâm Phong nhú mảy, tiện tay điểm ra một chỉ, những tia phong nhận xung quanh thân thể hần bắn tới bàn tay kia, chém bàn tay thành ngàn mảnh rồi tiêu tán.

Tinh Du nhìn thấy vậy, không vui nói ra: “Người của Đà La Môn làm việc, tự đoạn hai tay rồi cút sang một bên, nếu không diệt cả nhà của ngươi!”

Lâm Phong nghe bọn họ nói, đã biết bọn họ muốn giết cô thiếu nữ này lấy yêu thân, luyện yêu huyết để bán đi, phải nói là ác độc đến cực đoạn, đối với bọn họ việc làm này quá bình thường, họ đã làm đến quen tay.

Từ khi biết được gia tộc mình bị tàn sát để đoạt bảo, Lâm Phong cực kỳ hận những hành động như vậy, bây giờ trong lòng hần đã bốc lên lửa giận, nhất là khi đối phương còn muốn bắt Tiểu Hắc để làm thú sủng, hần mặc dù tức giận nhưng bình tĩnh nói ra:

“Các ngươi chán sống?”

“Làm càn!”

Một cô thiếu nữ lập tức quát lên, phi kiếm trong tay cô phóng ra thẳng đến Lâm Phong.

Xoạt Xoạt!

Tốc độ nhanh kinh người, đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, nhưng đối với Lâm Phong mà nói tốc độ này quá chậm quá yếu, Lâm Phong tiện tay đánh ra một quyền, một con lóc xoáy bao phủ lấy phi kiếm, nhanh chóng xé nát phi kiếm thành nhiều mảnh, rơi tán loạn ra xung quanh.

“Phi kiếm của ta.”

“Ta muốn ngươi chết!!”

Nhìn thấy phi kiếm của mình bị đánh nát, cô thiếu nữ kia rống giận hét lên, nhưng cô không ra tay mà nhìn về phía Tinh Du. Lúc này, Tinh Du nhú mày nhìn Lâm Phong, mặc dù hắn làm việc có hơi bá đạo, nhưng không đại biểu hắn ngu xuẩn, tên nhân loại này tiện tay đỡ một đòn của sư muội, chứng minh thực lực mạnh mẽ.

Nhưng Tinh Du vẫn không sợ, hắn kinh thường nói ra: “Đà La Môn làm việc, người có nghe hay không? Cút sang một bên ta tha cho ngươi tội chết.”

Tinh Du nghĩ rằng, tha Lâm Phong tội chết là một đặc ân, Đà La Môn là môn phái cấp hai, có Kết Đan Đỉnh Phong tọa trấn, đối với bọn tu sĩ thấp kém ở cấp một Vương Quốc mà nói, đây là quái vật không lồ đại biểu cho Thiên Uy.

“Đà La Môn là cái gì?” Lâm Phong mặc dù muốn đánh người, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói ra.

“Đà La Môn cũng không biết? Đúng là bọn thấp kém, ngươi nghe cho kỹ, Đà La Môn là môn phái cấp hai.”

Cô thiếu nữ bị đánh nát phi kiếm, giải thích một cách khinh bỉ, đúng là bọn tu sĩ thấp kém, ngay cả kiến thức như vậy cũng không biết!

Lâm Phong nghe vậy, hắn suy đoán, bọn tu sĩ này xâm nhập Vương Quốc, không kiêng kỵ gì mà đánh giết yêu thú, ngay cả tu sĩ cùng cấp với mình cũng khinh thường, có lẽ Đà La Môn mạnh hơn Vương Quốc nhiều.

Nhìn thấy Lâm Phong suy tư, một tên thiếu niên cười nói ra: “Biết sợ rồi đi? Tự đoạn hai tay rồi cút, để lại con khi đen này, chúng ta tha cho ngươi một mạng, nếu không đồ sát cả nhà ngươi!”

Lâm Phong có một chút kiêng kỵ, dù sao hắn cũng không muốn làm cho Quang Minh Giáo Đỉnh bị cường địch đánh tới, nhưng nghe được đối phương dọa giết cả nhà mình, hắn tức giận đã đến cực hạn, giết người đoạt bảo, không xem sinh mạng ra gì, Lâm Phong đã thất vọng cực hạn, tu sĩ cũng chỉ đến thế!

“Tiểu Hắc!” Lâm Phong quát lên.

“Được!”

Tiểu Hắc ở chung với Lâm Phong đã lâu, hiểu được Lâm Phong muốn nói gì, nó đáp lại một tiếng, thân hình cấp tốc xông ra đánh tới bọn người tu sĩ đáng ghét.

Tiên hạ thủ vi cường, Lâm Phong hét lên một tiếng, hắn quyết định đánh bọn này một trận rồi nói.

“Phong Bạo.”

Vừa xuất thủ chính là tuyệt chiêu, một luồng lóc xoáy nhanh chóng hình thành, đánh thẳng vào đội hình của Tinh Du, nhanh chóng chia cắt bọn họ ra.

Tiểu Hắc hiểu ý, tập trung vào một người rồi đánh ra một quyền, quyền phong xé nát hộ thể linh lực của người đó, một quyền đâm vào thân thể, tên thiếu niên bị đâm phun ra một ngụm máu tươi rồi nằm bất tỉnh, xương cốt bị đánh nát vài căn.

Cầu Vote a

.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đỉnh* tại *Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nhị Tinh Thiên Tài

Lâm Phong và Tiểu Hắc phối hợp ăn ý, từ lúc xuất thủ đến giờ, tốc độ quá nhanh, những người của Đà La môn nhìn thấy một tên bị đánh trọng thương mới hồi phục tinh thần.

“Lâm càn, dám đả thương người của Đà La Môn!”

“Lấy cái chết đền tội.”

Tiếng gào thét của Đà La Môn vang ra, kèm theo những đạo pháp thuật đánh tới, mấy thanh phi kiếm tốc độ nhanh kinh người, tỏa ra từng tia hàn mang sắc bén đánh tới Lâm Phong.

Lâm Phong cười lạnh, một quyền đánh trả làm cho phi kiếm bay về phía chủ nhân của nó, không những vậy trên phi kiếm còn có tia nứt.

Nhân cơ hội đó, Tiểu Hắc lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết một tên, nó không cần sử dụng tuyệt kỹ gì, chỉ cần một quyền đánh tới là có thể phá hủy tất cả, đây chính là sự mạnh mẽ của thể tu, luyện thân thể thành bảo khí.

“Thể tu!”

Tinh Du nhìn thấy vậy không khỏi kinh hô một tiếng, thể tu là một loại tồn tại mạnh mẽ trong Tu Chân Giới, nhiều người có thể tu luyện nhưng vì thể tu cần tài nguyên quá nhiều cho nên thể tu ở Tu Chân Giới rất ít.

Không ngờ, Tinh Du hôm nay lại gặp một lần hai người, hẳn biết rằng đây chỉ là một Vương Quốc cấp một, tài nguyên ít đến đáng thương, không đủ để tu luyện làm sao có thể lấy đi bồi dưỡng thể tu? Huống chi tên kia ở trong rừng, tất nhiên là tán tu.

Trong lòng Tinh Du chắc chắn sau lưng tên thể tu kia có bí mật, nghĩ đến đây hai mắt hiện lên tham lam, quan sát trận đấu.

Lâm Phong dưới sự bảo vệ của linh lực phòng hộ, những tia phong nhận xoay xung quanh hắn tốc độ cao tạo ra lực lượng mãnh mẽ kinh người, những đạo pháp thuật đánh tới không thể hủy đi vòng phòng hộ đó.

Ầm!

Một tên thiếu niên bị đâm một quyền, thân thể bay về một phía, trên mặt hắn chảy đầy máu tươi, hai mắt hiện lên vẻ không tin được, hắn không ngờ được rằng một con yêu thú bằng cảnh giới lại có thể đánh bại hắn bằng một quyền.

Một người thiếu nữ nhìn thấy vậy, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, cô ta thét lên kinh hãi: “Nhất tinh Thiên Tài, hơn nữa còn là Yêu Thú? Trời ạ, chỉ cần bắt được nó thì chúng ta sẽ giàu to.”

Nhiều người nghe vậy, giật mình tỉnh ngộ, Nhất tinh Thiên Tài yêu thú, chính là tồn tại có thể khiêu chiến vượt cấp một cảnh giới nhỏ, phải biết rằng chỉ có Hạt Giống trong Đà La Môn mới có thể làm được, không ngờ họ lại gặp được một con Yêu Thú như thế.

Lòng tham của họ đã đạt giới hạn, bởi vì giá trị của con yêu thú này quá cao đến nỗi họ bỏ qua sự nguy hiểm hiện giờ.

Ầm! Ầm!

Sự hoảng sợ đã không còn, những đạo pháp thuật đánh ra càng mạnh mẽ, một bàn tay to lớn đánh về phía Tiểu Hắc, nhưng hai mắt của Tiểu Hắc hiện lên vẻ khinh thường, mặc cho nó đánh vào thân thể của mình.

Dưới sự chứng kiến của bao người, bàn tay to lớn bị thân thể của Tiểu Hắc đánh xuyên, thừa thế xông lên, Tiểu Hắc sử dụng cuồng bạo, tốc độ đột nhiên tăng gấp ba lần, nhanh đến nỗi Đà La Môn không kịp phản ứng, chỉ thấy Tiểu Hắc đánh ra một đòn, những một nhân kia phun ngụm máu tươi.

Pháp thuật bị mạnh mẽ đánh xuyên phản phệ về thân thể của bọn họ làm cho họ bị thương, giờ phút này họ mới hoảng sợ, nhìn về phía Tiểu Hắc, trong hai mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Tinh Du khóa chặt Lâm Phong, này giờ Lâm Phong chỉ đứng quan sát, hẳn không biết tên này mạnh thế nào, bây giờ nhìn thấy sư huynh đệ của mình bị đánh trọng thương, hẳn không kịp nghĩ nhiều, Tinh Du quát lên:

“Kết trận.”

Nghe được thanh âm của Tinh Du, những người khác lập tức di chuyển, kết thành một trận pháp hình đóa hoa, mỗi một người là một cánh hoa, sắc bén không gì sánh nổi, mặc dù đóa hoa này chỉ còn lại sáu cánh, nhưng uy lực mạnh mẽ kinh người.

“Đà La Kiếm Trận.”

“Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi chiêm ngưỡng trận pháp thành danh của Đà La Môn.”

Tinh Du nhìn thấy đồng đội đã kết trận thành công, hẳn bình tĩnh nói ra, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, hẳn tin rằng chỉ cần trận pháp này vừa ra thì cho dù là Trúc Cơ hậu kỳ cường giả, bọn hắn cũng có thể đánh bại.

Keng! Keng!

Trận pháp vận chuyển, giống như một đóa hoa đẹp đẽ, nhưng trên cánh hoa tỏa ra từng tia hàn mang, trận pháp này quá sắc bén.

Nhìn thấy đối phương kết trận, Lâm Phong không khỏi cảm khái, đúng là đệ tử của thế lực có khác, mạnh mẽ hơn những tán tu rất nhiều, nhưng hôm nay họ lại chọn nhầm đối thủ.

“Tiểu Hắc ngươi chơi đủ rồi, để ta tới.”

Lâm Phong nói với Tiểu Hắc, hần bước đi lên, từng bước chậm rãi đối mặt với kiếm trận kia. Tiểu Hắc nghe vậy, khuôn mặt không vui lùi về phía sau, người thật là biết cướp hào quang, được rồi, về sau ta lại đánh ngươi một trận vậy.

Lâm Phong không biết hành động của mình đã bị Tiểu Hắc ghi nhớ, trong lòng hần bây giờ đang thôi diễn thần thông của mình. Tu luyện Quang Minh Thánh Điển cùng với Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ, mỗi lần đột phá một đại cảnh giới thì có thể lĩnh ngộ ra một môn thần thông độc nhất của mình.

Tĩnh Du nhìn thấy Lâm Phong muốn một mình đánh với kiếm trận của bọn hần, lập tức bọn hần tức giận, không ngờ một tên tán tu lại dám khinh thị bọn họ như vậy, từ khi gia nhập vào Đà La Môn thì chưa bao giờ bọn hần lại bị nhục nhã qua.

Keng! Keng!

Kiểm trận phát ra từng tiếng lạnh lẽo, Tĩnh Du chủ trì trận pháp, hần là Trúc Cơ hậu kỳ cường giả, điều khiển trận pháp làm cho nó mạnh mẽ dị thường. Trong lòng Tĩnh Du tức giận, hần sẽ cho tên tán tu này biết sự chênh lệch!

Xoẹt!

Một tia kiếm khí từ trận pháp bắn ra, những nơi nó đi qua đều để lại trên mặt đất một vết nứt dài, khí thế mạnh mẽ đánh tới Lâm Phong, không dừng lại ở đó, đóa hoa vận chuyển điên cuồng, hàng trăm đạo kiếm khí liên tục bắn ra, mỗi một tia kiếm khí đều có thể đánh trọng thương Trúc Cơ trung kỳ.

Hàng trăm tia kiếm khí giống như một dòng nước lũ màu đỏ, lấy tốc độ cực nhanh đánh tới Lâm Phong.

Lâm Phong không để ý dòng lũ sắc bén kia, giờ phút này hần đã nhắm chặt hai mắt, nhanh chóng sử dụng thần thông độc nhất của mình, trên tay hần có một luồng gió xoáy đang ngưng tụ, hình thành một cái phong nhận hình bán nguyệt.

Cái phong nhận đó từ từ xoay tròn cực nhanh, dưới sự hỗ trợ của quang minh linh lực, tia phong nhận từ từ biến lớn cho đến khi nó to đến một trượng, phong nhận màu trắng bạc đang điên cuồng xoay tròn trên bàn tay của Lâm Phong.

Tốc độ xoay tròn của nó nhanh đến nỗi cuốn lên những vật xung quanh, Tĩnh Du nhìn thấy cảnh này, hần khinh thường một tiếng, một cái phong nhận so với một dòng nước lũ quá nhỏ bé không đáng kể, Lâm Phong chắc chắn phải chết, cho dù hần có là Nhất tinh Thiên Tài đi chăng nữa.

Dòng nước lũ gào thét bay đến Lâm Phong, lúc này, hai mắt Lâm Phong mở ra, tay cầm phong nhận vung ra, một luồng áp lực từ phong nhận bộc phát, tốc độ cực nhanh va chạm với dòng lũ.

“Siêu Cấp Phong Nhận.”

Lâm Phong nói khẽ, đây là tên thần thông mà Lâm Phong đặt.

Tĩnh Du khinh thường nhìn thấy phong nhận đâm vào dòng lũ, nhưng chỉ trong chớp lát, hai mắt hần đã tròn tròn, hần nhìn thấy được dòng lũ bị một cái phong nhận nhỏ bé xé làm hai, rồi đánh vào mặt đất, phong nhận kia không những không chậm mà còn hấp thụ lấy sức mạnh từ dòng lũ để lớn mạnh mình.

Keng! Keng!

Tiếng ma sát phát ra chói tai, Siêu Cấp P4HhXdZ Phong Nhận hấp thụ năng lượng từ dòng lũ, nháy mắt thôi, hình thể của nó đã tăng gấp hai, khí tức nguy hiểm khóa chặt kiếm trận của Tĩnh Du.

“Không ổn!”

Tĩnh Du phát ra tiếng hét, hần định bỏ chạy, nhưng không kịp làm gì, tốc độ của phong nhận tăng mấy lần, xé nát dòng lũ của kiếm khí, thẳng đến kiếm trận.

Đóa Hoa sáu cánh bị phong nhận to ba trượng cắn xé, chém thành hai nửa, Tĩnh Du và đồng đội bị trận pháp phản phệ cùng với phong nhận làm bị thương, trên thân thể đầy vết máu, roi xuống mặt đất.

“Không thể nào? Trận pháp này có thể dễ dàng đánh bại một tên Trúc Cơ hậu kỳ, ngay cả Trúc Cơ đỉnh phong cũng có thể đánh một trận.”

Tĩnh Du nằm trên mặt đất, miệng lắp bắp, khi hần nói đến đây, hai mắt hần hiện lên vẻ kinh hãi, hần nghĩ đến một khả năng khủng khiếp, khả năng này không thể nào tồn tại ở một Vương Quốc cấp một, việc này quá sức tưởng tượng.

“Hần là Nhị tinh Thiên Tài!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Một đòn của Kết Đan

“Quá yếu” Lâm Phong nhìn thấy bọn người Tinh Du ngay cả một chiêu của mình cũng không tiếp được, phũ tay nói ra.

Tinh Du nghe được Lâm Phong khinh thường, nhém chút phun ra một ngụm máu tươi, đại ca a, là ngươi quá mạnh có được hay không, Trúc Cơ trung kỳ đánh bại Trúc Cơ đỉnh phong dễ dàng.

Nhị Tinh Thiên Tài, một tồn tại mà bọn người Tinh Du chỉ có thể ngưỡng vọng!

Nguyệt Linh đang nằm đằng xa, nhìn thấy một lũ nhân loại truy sát nàng mấy ngày đã bị đánh bại, cổ thở dài một hơi, ít ra thì giờ phút này cô cũng giữ được tính mạng.

Lâm Phong đang bước đến trước mặt Tinh Du, định bắt lấy hắn. Không ngờ Tinh Du lấy ra một lá phù từ trong túi trữ vật rồi bóp nát.

Ầm!

Một quyền huyền hóa ra từ lá phù, quyền này to đến gần mười trượng, trên đó có những tia hỏa điểm nhảy múa, khí tức bá đạo đánh thẳng tới Lâm Phong.

“Không ổn.”

Lâm Phong theo bản năng lùi lại, nhưng không ngờ quyền đó bắn đến tốc độ quá nhanh làm hắn không kịp tránh né. Tinh Du nhìn thấy vậy, trong lòng vui vẻ, đây là một lá Kết Đan phù, ẩn chứa trong nó là một đòn của Kết Đan sơ kỳ, Tinh Du tiêu hao rất nhiều linh thạch mới mua được một lá, dùng để bảo mệnh.

“Ngươi chết chắc! Nhị tinh thiên tài thì như thế nào?”

Tiểu Hắc đứng đằng xa, bằng khả năng cảm nhận nguy hiểm của Yêu Thú, nó phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, một bước bước ra, cuồng bạo kích hoạt! Một bước tiếp theo nó đã đứng chắn trước Lâm Phong.

“Thánh Viên Phụ Thế”

Một hư ảnh khổng lồ từ Tiểu Hắc hiển hóa, thân ảnh tỏa ra ánh sáng chiếu rọi vùng trời, cảm giác bá đạo mà thần thánh từ nó tỏa ra, thân ảnh kia đánh một quyền đỡ lấy Hỏa Quyền.

Ầm! Ầm!

Quyền phong va chạm thổi bay đất cát, những cái cây gần đó bị đánh bật gốc, ngay cả bọn người Tinh Du bị làn sóng này đánh hôn mê, vết thương càng thêm nặng.

Hư ảnh kia đỡ lấy một quyền rồi bị nát thành ngàn mảnh, lộ ra trong đó là Tiểu Hắc, một bàn tay của nó đã gãy xương, máu tươi từ trong miệng chảy ra ồ ạt. Tiểu Hắc không đứng vững, thân thể ngã xuống.

“Tiểu Hắc!”

Lâm Phong nhìn thấy vậy, vội vàng tiến lên đỡ lấy, hắn lấy một giọt sinh mệnh chi thủy bỏ vào miệng của Tiểu Hắc, vết thương hồi phục nhanh chóng. Nhìn thấy cảnh này, Lâm Phong mới thở dài một hơi.

Khi này Hỏa Quyền đánh tới, hắn cảm nhận được sức mạnh của Hỏa Quyền kia quá kinh khủng, vượt xa Không Yên thành chủ một mảng lớn, ngay cả Không Yên thành chủ cũng chưa chắc sống sót sau một đòn đó.

Lâm Phong đổ mồ hôi lạnh, không ngờ kẻ địch lại có vật bảo mệnh như vậy, đúng là không thể khinh thường bất cứ tu sĩ nào, nhất là bọn từ trong thế lực lớn đi ra.

Những con Hắc Viên quan sát đằng xa, nhìn thấy Tộc Trưởng của bọn nó bị đánh ngã, chạy đến đỡ Tiểu Hắc vào trong đường thương.

Lâm Phong bắt lấy mười tên Đà La Môn, trong đó có bảy nam, ba nữ, giờ phút này họ đều đã bị đánh ngã, thân thể chảy ra đầy máu tươi.

Lâm Phong lại đến gần Nguyệt Linh, suy tư đánh giá cô, thôi được, bắt luôn con nhỏ này, Thất Vi Thiên Hồ gia nhập Giáo Đình sẽ làm cho thực lực

Giáo Đình tăng một mảng lớn.

“Ngươi muốn làm gì?”

Nguyệt Linh nhìn thấy Lâm Phong vừa nhìn mình vừa suy ngẫm, hai mắt cô hiện lên vẻ sợ hãi, chẳng lẽ hắn bị mị lực của ta chinh phục? Không được, vừa thoát bầy sói lại vào hang hổ, trời ạ, sao cuộc đời của ta quá bi thảm đi?

“Cùng ta về nhà.”

Lâm Phong nói, hắn đã quyết định thì phải làm thật nhanh, phát lên linh lực cuốn lấy Nguyệt Linh, thân ảnh lẳng không bay về Ngôi Làng.

“V-về nhà?”

Tâm của Nguyệt Linh loạn hết, trời ạ, vừa mới gặp hắn đã bắt ta về nhà, ta nhớ rằng chỉ có những yêu thú tới mùa sinh sản mới về chỗ ở của mình đi? Chẳng lẽ hắn muốn sinh sản? Hắn sao có thể bá đạo đến vậy?

Dù sao đã đắc tội Đà La Môn, thì triệt để làm đi, chẳng lẽ mười người môn đồ mất tích thì có thể để Kết Đan cường giả đi ra tìm kiếm?

Cho dù Kết Đan tới đây thì thế nào, cũng sẽ bị đánh thành chó chết, dù sao trong Giáo Đình có một tồn tại khủng bố.

“Tham kiến Giáo Hoàng.”

Lâm Phong đi đến Thánh Đường, thả xuống bọn người, bây giờ thương thế của họ đã được Lâm Phong sơ cứu, không nguy hiểm đến tính mạng.

Sau Thánh Đường có nhiều phòng, hiện giờ Lâm Phong đang đứng trước một cái trong đó.

“Có chuyện gì?”

Thanh Vũ mở cửa, nhìn thấy Lâm Phong cùng một số người lạ mặt đang ở cùng nhau, hắn hỏi.

Lâm Phong kể ra hết mọi chuyện đã diễn ra, Thanh Vũ nghe đến Tiểu Hắc bị một lá phù đánh trọng thương, hắn tức giận cùng với hiếu kỳ. Thanh Vũ quát ra một cái tát vào Tinh Du, khi hắn làm xong hắn mới cảm thấy mình quá bạo lực đi? Lần sau để người khác làm vậy!

“Ngươi là Tinh Du?”

Tinh Du bị một cái tát quát đến, khuôn mặt đau đớn làm hắn tỉnh lại, một giọng nói vang lên vào tai hắn, theo bản năng hắn giật nảy cả mình lên, quan sát xung quanh, khi nhìn thấy Lâm Phong đứng ở một bên, hắn cảm nhận được cơ thể của mình đã đến cực hạn cho nên không dám động thủ.

Nhất là Tinh Du nhìn thấy Lâm Phong thái độ cung kính với một người thanh niên, mà giọng nói đó từ người thanh niên phát ra, hắn hơi hoảng loạn nhưng lập tức lấy lại tinh thần, bởi vì hắn nghĩ đến phía sau mình có chỗ dựa.

“Ta chính là Tinh Du! Các ngươi thật to gan, dám bắt người của Đà La Môn.”

Tinh Du quát lên, trong mắt hắn Đà La Môn đã là tồn tại mạnh mẽ không thể bị nhục!

Thanh Vũ nhìn thấy hắn như vậy, nhíu mày nói ra: “Lá phù mà ngươi sử dụng là thứ gì?”

Tinh FysGWlfU Du ngần ngừ, tại sao hắn không để ý đến Đà La Môn mà hỏi tiếp? Chắc có lẽ tên thanh niên này không biết Đà La Môn mạnh mẽ đến cỡ nào, ta phải nói cho hắn mới được. Trong lòng nói một câu, Tinh Du khinh thường nói ra: “Đó là do Kết Đan cường giả của Đà La Môn luyện chế, Nhị Tinh Phù Sư, chỉ có môn phái mạnh mẽ như Đà La Môn mới có cường giả như vậy.”

Nghe được Tinh Du nói, Thanh Vũ hơi trầm tư, trong lòng hắn bây giờ đang nghĩ mình có nên tạo một Phù Đường không? Tác dụng của nó khá mạnh mẽ, người hãy thử nghĩ một tên Trúc Cơ kỳ lấy ra một chồng Nguyên Anh phù đuổi giết một lũ Nguyên Anh, cảm thấy thật là bá khí a!

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng, cho dù tài sản tích lũy cả đời của Trúc Cơ kỳ cũng đừng mơ mua được một tấm Nguyên Anh phù!

Nhìn thấy tên thanh niên kia trầm tư, Tinh Du nghĩ rằng hắn đang sợ Đà La Môn, hắn đang định quát lên, nhưng nghĩ lại tính mạng của mình đang nằm trong tay đối phương, cho nên hắn cười nói ra: “Biết sợ rồi sao? Được rồi, ta không trách tội các ngươi, chỉ cần các ngươi giao ra tất cả tài sản thì ta sẽ cầu tình cho.”

Theo Tinh Du nghĩ, mình cầu tình cho người khác đã là đại ân, hắn phát tay lên, làm ra một bộ dáng cao thâm mịt mịt, chờ đợi đối phương quỳ liếm mình, nhưng đáp lại hắn là một cái tát của Lâm Phong.

“Ồn ào!” Lâm Phong phất tay như đuổi một con ruồi.

“Con em ngươi!” Tinh Du mắng to, tại sao ngươi lại đánh ta a, không phải tên thiếu niên ngươi cung kính đang trầm tư tìm cách cầu tình ta sao?

Lúc này, Thanh Phong mới đi đến trước mặt Nguyệt Linh, khuôn mặt trắng nõn, làn da mềm mại, nhất là đôi mắt u oán đang nhìn Lâm Phong, Thanh Vũ

cảm thấy thăng Lâm Phong này đã làm chuyện thương thiên hại lý gì, cho nên liếc Lâm Phong một cái.

Lâm Phong nhìn thấy cảnh này, trong lòng hô to, ta vô tội a!

“Người tên là gì?” Thanh Vũ hỏi.

“Ta tên là Nguyệt Linh.” Nguyệt Linh chần chờ một chút rồi trả lời.

“Nhà của người ở đâu, cha mẹ của người là ai?” Thanh Vũ dồn dập hỏi.

Lâm Phong nhém chút xiu đi, đại ca, người đang hỏi vợ cho ai đấy?

Nguyệt Linh trả lời: “Ta không có nhà, không có cha mẹ, chỉ là một con yêu thú may mắn ăn nhầm một cây dược thảo cho nên mới ở cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ này hóa thành hình người.”

Thanh Vũ nghe vậy, gật đầu, đúng là may mắn, cây dược thảo mà Nguyệt Linh nói có thể là Hóa Hình Thảo, nó không phải dược thảo quý giá gì, nhưng nó rất là hiếm thấy, nhìn thấy bảy cái đuôi của Nguyệt Linh, Thanh Vũ kiểm tra thông tin của Hệ Thống, tiêu hao một ngàn điểm tín ngưỡng để có thông tin về chủng tộc này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Phù Sư

Thất Vĩ Thiên Hồ có huyết mạch gần với Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ cần có cơ duyên có thể đề thăng huyết mạch trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ, Thiên Hồ mỗi có một cái đuôi sinh ra, thần hồn sẽ tăng gấp hai lần, Thất Vĩ đại diện cho thần hồn mạnh gấp mười bốn lần bình thường.

“Được rồi, người có thể đi.” Thanh Vũ nhìn Nguyệt Linh một chút, nói ra.

Nguyệt Linh nghe được như vậy, ngần ngại trong chốc lát, cô nhìn Lâm Phong một lát, trong cuộc đời của cô là những chuỗi ngày nằm gai nếm mật, một yêu thú có huyết mạch mạnh mẽ không có một chỗ dựa nào thì sẽ bị săn đuổi.

Trải qua những ngày giống như ác mộng kia, Nguyệt Linh nghĩ đến một ngày mình bị bắt đi, hôm nay đó đã thành sự thật, nhưng không giống trong tưởng tượng của cô, cô không bị đối phương luyện huyết mạch, mà đối phương lại thả cô đi.

Trong lúc nhất thời, Nguyệt Linh không phản ứng kịp, cô đưa đôi chân của mình bước đi ra ngoài cửa, rồi quay đầu lại nói ra: “Ta đi nha!”

“Tự nhiên.” Thanh Vũ mỉm cười.

Nguyệt Linh nhìn thấy vậy, lại bước ra một bước, sau đó lại quay đầu nói ra: “Ta đi thật đó!”

“Không tiễn.” Đáp lại Nguyệt Linh là nụ cười càng đậm của Thanh Vũ.

Nguyệt Linh liếc Lâm Phong một cái, tên này thật đáng hận, tại sao hắn không mở miệng giữ ta lại? Đôi mắt u oán của Nguyệt Linh nhìn thẳng vào Lâm Phong làm hắn hơi khó chịu, hắn biết Thanh Vũ muốn giữ lại Nguyệt Linh, dù sao cũng là một cường giả Trúc Cơ sơ kỳ, huyết mạch lại mạnh mẽ, cho nên Lâm Phong nói ra:

“Giáo Hoàng đại nhân, tại sao không giữ lại Nguyệt Linh cô nương?”

Thanh Vũ một mặt bất đắc dĩ nói ra: “Ta muốn giữ lại, nhưng sợ rằng Nguyệt Linh cô nương không đồng ý nha.”

Nguyệt Linh nghe vậy, vội vàng chạy vào, nói ra: “Ta muốn ở lại, các người đừng đuổi ta đi.” Nói xong, Nguyệt Linh liếc Lâm Phong một cái.

“Thôi được rồi, Nguyệt FxSWISNe Linh cô nương muốn ở nơi đây thì phải làm việc, ta có chuyện muốn nhờ cô.” Thanh Vũ vui vẻ nói ra, hai mắt tán thưởng nhìn Lâm Phong, không ngờ hắn lại có thể lừa gạt một cô gái tới.

Lâm Phong phản chấn, thêm một Trúc Cơ cường giả gia nhập vào Giáo Đình, đây là công lao của hắn a, nhưng nghĩ đến Thanh Vũ nhìn mình một cách kỳ quái, hắn sầu muộn vạn phần, ta không có làm gì Nguyệt Linh, đại ca a!

“Người muốn ta làm chuyện gì?” Nguyệt Linh chớp chớp mắt hỏi.

Thanh Vũ điều chỉnh cấp bậc của Nguyệt Linh thành Thánh Đồ, đây là quyền lợi của hắn, nhưng những người điều chỉnh không có tín ngưỡng Quang Minh giáo đình thì Thanh Vũ sẽ không nhận được điểm Tín Ngưỡng, chỉ khi nào họ tín ngưỡng thì mới nhận được. Vì thế Thanh Vũ không sử dụng quyền

hạn này nhiều cho lắm.

Nguyệt Linh cảm nhận được nhiều thông tin đột nhiên xuất hiện trong đầu của mình, sau đó cô thất thần trong vài giây để xử lý đồng thông tin đó.

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.” Nguyệt Linh biết được người thanh niên này là Giáo Hoàng, cho nên cô miễn cưỡng nói ra. Dù sao cô chưa tin ngưỡng Quang Minh Chi Thần, độ tín nhiệm không cao.

Thanh Vũ gật đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái Tinh Thần Ấn Ký đưa cho Nguyệt Linh, rồi nói: “Đây là Tinh Thần Ấn Ký của Nhất Tinh Luyện Phù sư, bây giờ ta giao nó cho ngươi, bổ nhiệm ngươi làm Phù Đường Đường Chủ.”

Nguyệt Linh hoảng sợ nhìn Tinh Thần Ấn Ký, tên này rút ra linh hồn của một nhất tinh Phù Sư để cho ta sử dụng, quá độc ác đi? Nguyệt Linh đưa tay nhận lấy, đôi mắt vẫn không hết vẻ hoảng sợ, có lẽ ta vào hang quỷ chứ không phải hang cọp?

Tinh Thần Ấn Ký biến thành vô số kinh nghiệm và thông tin về Phù Sư, thẳng vào linh hồn của Nguyệt Linh, giờ phút này Nguyệt Linh nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận được sự thần kỳ của nó.

Phù Sư là một nghề nghiệp mạnh mẽ, bằng cách dẫn động thiên địa linh khí cùng với cảm ngộ của mình vào một “vật chứa”, dựa theo cấp bậc của phù sư mà có thể luyện chế nhiều loại phù chú, công kích, phòng thủ, bổ chạy, gọi gió, gọi mưa, Phù Sư mạnh mẽ còn có thể dẫn động Thiên Địa Cộng Hưởng thành tựu tối cao!

Quan trọng nhất Phù Sư am hiểu sử dụng phù chú, có thể tổ hợp phù chú để đánh ra những đòn vượt cảnh giới.

Nhưng Phù Sư là một nghề nghiệp khó khăn, cần phải có cường độ linh hồn mạnh mẽ mới có thể học tập, Thất Vĩ Thiên Hồ có linh hồn mạnh gấp mười bốn lần cùng cấp, cho nên Thanh Vũ mới cho Nguyệt Linh làm Phù Đường Đường Chủ.

Lâm Phong ở một bên nhìn thấy cảnh này, hẳn khó hiểu nhìn Thanh Vũ, vì sao Giáo Hoàng lại tin tưởng một người ngoài như vậy?

“Lần này ngươi làm rất tốt, đây là Tinh Cương thiết, hãy dùng nó chế tạo một cái pháp bảo đi.” Thanh Vũ mua một khối Tinh Cương thiết trong cửa hàng, đây là nhất tinh Tinh Cương, trong hàng nhất tinh cũng thuộc loại mạnh nhất, giá cả của nó đạt đến mười vạn điểm tín ngưỡng.

“Đa tạ Giáo Hoàng.” Lâm Phong hai mắt tỏa sáng, hiện giờ trong Giáo Đình chỉ có Ngọc Trang là có Trúc Cơ Pháp Bảo, còn lại đều dùng Luyện Khí Kỳ pháp bảo, hẳn mơ ước một cái Trúc Cơ pháp bảo đã lâu, nhưng giá cả của nó quá mắc, bây giờ được Thanh Vũ thưởng một cái làm sao Lâm Phong không vui mừng.

Hai mắt Lâm Phong nhìn Nguyệt Linh càng thuận mắt, hẳn không quên hỏi một câu: “Còn Đà La Môn, Giáo Hoàng tính toán thế nào?”

Thanh Vũ trầm ngâm một chút rồi khoát tay nói ra: “Điều Hạo vừa được ta thông báo tìm kiếm thông tin của Đà La Môn, đây là một tồn tại mạnh mẽ quản lý gần một trăm cái thế lực cấp một, nhưng nó ở rất xa Không Vũ vương quốc.”

“Cho nên người của Đà La Môn còn lâu lắm mới tới đây điều tra, khi đó chúng ta cũng không sợ họ.”

“Huống chi Đà La Môn không dám công khai phá vỡ cường giả đến đây, Không Vũ vương quốc phụ thuộc vào Yêu Nguyệt Tông,

Lâm Phong nghe được Thanh Vũ phân tích, Lâm Phong không khỏi gật đầu, Đà La Môn đang ở trạng thái đối địch với Yêu Nguyệt Tông, mà Yêu Nguyệt Tông cũng là thế lực cấp hai, nếu Đà La Môn mà dám vào đây, chắc chắn sẽ bị Yêu Nguyệt Tông đuổi giết.

Còn vì sao có hơn mười Trúc Cơ cường giả xông vào đây, Thanh Vũ nghĩ rằng có một âm mưu nào đó từ Đà La Môn đối phó Yêu Nguyệt Tông, hoặc cũng có lẽ là bọn họ đi ra ngoài lịch luyện, phải tra hỏi bọn người Đà La Môn mới biết được.

Nguyệt Linh cảm ngộ mười phút mới thoát khỏi trạng thái này, khi hai mắt cô mở ra, có một luồng linh khí tập trung vào xung quanh cô, những tia linh khí giống như nhây mưa cùng Nguyệt Linh. Bình thường tu sĩ chỉ cấu thông một chút Linh Khí để hấp thụ, sau đó loại bỏ tạp chất, rèn luyện linh khí cho nó tinh thuần trở thành tu vi của mình.

Nhưng Phù Sư lại khác, bằng Linh Hồn mạnh mẽ của mình, họ có thể cấu thông linh khí nhiều hơn, rồi nén nó vào vật chứa, hòa cùng thần thông của mình, tạo ra một lá phù.

“Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.” Nguyệt Linh khom người nói, mặc dù từ nhỏ Nguyệt Linh đã sống trong rừng, nhưng không đại biểu Nguyệt Linh không biết giá trị của vật này, Thanh Vũ lấy ra cho cô, không một chút nào tiếc nuối, đại biểu cho Thanh Vũ tín nhiệm cô.

“Bây giờ ngươi là Phù Đường Đường Chủ, đi thôi, ra ngoài tìm kiếm thành viên cho Phù Đường, người hay yêu thú cũng được, ở trong Giáo Đình, tất cả đều bình đẳng.” Thanh Vũ gật đầu nói ra, dùng người thì không nghi ngờ người, Thanh Vũ liếc Lâm Phong một cái.

Lâm Phong nhìn thấy, hẳn cười khổ nói ra: “Nguyệt Linh Đường Chủ, ta sẽ dẫn ngươi đi tham quan Giáo Đình, sau đó tuyển chọn thành viên phù hợp.”

“Thuộc hạ xin phép cáo lui.” Nguyệt Linh nói xong, đi theo Lâm Phong ra ngoài.

Thanh Vũ nhìn bóng lưng của Nguyệt Linh, tâm tình của hắn thật vui vẻ, mặc dù đắc tội một thế lực mạnh mẽ nhưng lại có thêm một Thất Vĩ Thiên Hồ gia nhập vào Giáo Đình, xem ra ngày sau phải tìm kiếm biện pháp để thăng huyết mạch cho Nguyệt Linh mới được.

“Người đến, dẫn bọn người này xuống ngục giam, nhớ cẩn thận một chút.” Thanh Vũ thuận tiện phân phó một câu.

Bên ngoài Thánh Đường có hai tên hộ vệ, họ nhanh chóng dẫn bọn người Đà La Môn xuống ngục giam, tu vi của bọn người Đà La Môn đã bị phong ấn, nhưng cẩn thận một chút vẫn nên làm.

Sau đó Thanh Vũ trở lại phòng của mình tiếp tục bế quan, gần đây hắn đang thôi diễn thần thông của mình, phía trước toàn là sương mù cho nên hắn cần phải cố gắng hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Phong Cảnh Giáo Đình

Nguyệt Linh theo Lâm Phong ra ngoài, thương thế của cô chưa khỏi hẳn cho nên đi đứng hơi khó khăn, Lâm Phong thấy vậy, đưa cho Nguyệt Linh một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, dù sao hắn là nhân viên chiến đấu cho nên có rất nhiều Sinh Mệnh Chi Thủy, một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy cho Trúc Cơ kỳ sử dụng đến năm ngàn điểm Tín Ngưỡng, chỉ có Thanh Vũ mới bỏ tiền ra mua nổi.

Nhận lấy Sinh Mệnh Chi Thủy từ Lâm Phong, Nguyệt Linh sử dụng rồi cảm nhận được thương thế của mình đang được chữa trị nhanh chóng, Nguyệt Linh chắc chắn giọt nước nhỏ bé này rất quý giá, không ngờ Lâm Phong lại cho mình.

Nghĩ đến Lâm Phong đại triển thần uy, đánh bại một nhóm người xấu muốn làm hại nàng, không những vậy Lâm Phong còn dẫn mình về nhà, chữa thương cho mình, chắc hẳn đang muốn ‘gọi tình’ ta? Nguyệt Linh sinh sống trong rừng, cho nên thấy những con yêu thú hay dã thú làm những chuyện ‘gọi tình’ trước khi ở chung với nhau rất nhiều.

Nguyệt Linh nghĩ đến đây, mặt không khỏi đỏ lên, Lâm Phong nhìn Nguyệt Linh, kỳ quái hỏi: “Nguyệt Linh đường chủ thân thể không khỏe hay sao?”

Nguyệt Linh giật mình, lúng túng nói: “Kh-không sao, vết thương ta đã khỏi, cảm ơn Lâm đại ca.”

Trong lúc nói, Nguyệt Linh nở nụ cười, nụ cười của cô trong sáng, kết hợp với những tia nắng từ trên trời chiếu xuống càng làm cô thêm đẹp đẽ, đây có lẽ là lần đầu tiên Nguyệt Linh cười với một người.

Nhưng đáng tiếc Lâm Phong không biết thưởng thức nụ cười này, trên vai hắn đang mang một mối cừu hận diệt tộc.

Lâm Phong né tránh ánh mắt của Nguyệt Linh, quay đầu đi tiếp, hắn cười nói ra: “Không biết tên Đen kia có sao không? Ăn một đòn của Kết Đan kỳ chắc nằm trên giường cả tháng mới khỏi nhỉ?”

Khi nói đến đây, hai mắt của Lâm Phong hiện lên hàn mang, nếu không có Tiểu Hắc hành động nhanh chóng thì bây giờ hắn không chết cũng tàn phế, lần này hắn phải hảo hảo trừng phạt bọn người này.

Nguyệt Linh nghe Lâm Phong nói đến tên Đen, biết rằng Lâm Phong đang ám chỉ con Hắc Viên đã đỡ một đòn giúp Lâm Phong. Nguyệt Linh cũng lo lắng, dù sao một đòn pháp thuật kia quá mạnh mẽ, cô cảm nhận được khí tức từ vong từ nó phát ra.

“Chúng ta nên đi thăm Hắc Viên đại ca trước nhỉ?” Nguyệt Linh lo lắng nói.

Hai tay Lâm Phong mê mẩn cảm lấy Tinh Cương, cười nói ra: “Không sao, tên kia sinh mệnh mạnh mẽ không dễ dàng treo, huống chi hắn đã sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy, nằm giường từ từ sẽ khỏi.”

Mặc dù Lâm Phong nói như vậy, nhưng Nguyệt Linh vẫn không hết lo lắng, dù sao đối phương vì cứu mạng cô mà bị trọng thương, cho nên cô kiên trì nói ra: “Dù sao, chúng ta cũng nên đi thăm Hắc Viên đại ca thì hơn.”

Thấy được Nguyệt Linh kiên trì, Lâm Phong gật đầu: “Sau khi tham quan xong, chúng ta sẽ đi thăm hắn.”

Đúng như Lâm Phong nói, Tiểu Hắc bây giờ đang ở trên một ngọn cây, nằm trên một cái giường treo ngủ khò khò, nước dãi chảy ra cả miệng, vết thương trên người hắn đã biến mất, mỗi khi này Tiểu Hắc vừa nhận được mười giọt Sinh Mệnh Chi Thủy đạt đến cấp bậc Nhất Tinh do Ngọc Trang đưa đến, bây giờ nó đang luyện hóa cỗ sinh mệnh cường đại này.

Pháp thuật của Kết Đan quá mạnh mẽ, vết thương khép lại nhưng vẫn còn một số pháp thuật tàn phá trong người, Tiểu Hắc lợi dụng Sinh Mệnh Chi Thủy ma diệt pháp thuật sau đó luyện hóa số Sinh Mệnh Chi Thủy bổ sung cho mình. Nói là luyện hóa cho nó hoa mỹ, nhưng thật ra là Tiểu Hắc đang đi ngủ.

Lâm Phong dẫn Nguyệt Linh đi đến một khu vườn, trên đó trồng đầy những loại dược thảo, chủ yếu là dược thảo dành cho luyện chế Tụ Linh Đan và một số đan dược chữa thương, chủ yếu dành cho Luyện Khí kỳ sử dụng, còn nhất tinh dược thảo dành cho luyện chế nhất tinh đan dược vừa mới gieo

hạt không bao lâu, chúng được trồng gần dòng suối sinh mệnh.

Có tên dòng suối sinh mệnh bởi vì Thanh Vũ đổ vào nó nhiều Sinh Mệnh Chi Thủy, khi trồng nhất tinh được thảo cần phải có linh lực và đất, nước đủ điều kiện, cho nên Thanh Vũ mới tiêu hao nhiều điểm tín ngưỡng bồi dưỡng chúng.

Nhiều người đang ở trên vườn thi triển những pháp thuật vào được thảo, giúp nó phát triển tốt hơn cùng với diệt trừ sâu bọ, Vương Tinh cũng đang ở đó. Hắn là hộ vệ của Không Huy, bị bắt cùng Vương Lăng, sau đó được Vương Lăng cầu tình rồi biết được Giáo Đình mạnh mẽ, hắn quyết đi theo Giáo Đình trở thành một Tín Sứ, giờ phút này hắn đang quản lý Được Điền.

Vương Tinh liếc nhìn thấy hai người đi tới, một nam một nữ, đương nhiên theo bản năng người nam thì Vương Tinh trực tiếp không nhìn, khi Vương Tinh nhìn thấy thiếu nữ kia, đẹp đến mê hồn, nhất là hai má còn chưa hết đỏ, hắn không khỏi huyýt sáo một cái: “Uy!”

Lâm Phong nghe được tiếng huyýt sáo, hắn cổ quái nhìn Vương Tinh, sau đó ho khan một tiếng, Vương Tinh nghe được tiếng ho khan, mới để ý thấy người nam, khi thấy được hắn lập tức nở nụ cười nói ra:

“Haha! Lâm đại ca, đại giá quan lâm nơi đây không biết có chuyện gì?”

“Ta dẫn Nguyệt Linh đường chủ đi tham quan Giáo Đình một chút, ngươi cứ làm việc của ngươi đi đừng để ý đến chúng ta.” Lâm Phong cười nói.

“Đường chủ?” Vương Tinh giật mình, ngay lập tức hắn phản ứng với tốc độ ánh sáng, hai mắt tinh khiết nhìn Nguyệt Linh: “Tiểu nhân thật vinh hạnh khi nhìn thấy phượng dung của đường chủ đại nhân, khi đại nhân đến đây, những đóa hoa trên được điền đều thất sắc, e ngại mà che dấu mình, những con bướm không biết từ đâu điên cuồng bay lại đây chỉ để nhìn thấy đại nhân.”

“Ngay cả thiên nhiên cũng phải cúi đầu trước dung mạo của đại nhân, hôm nay tiểu nhân được tận mắt nhìn thấy đại nhân, tiểu nhân có chết cũng không tiếc.”

Vương Tinh vừa nói, vừa khoa tay múa chân, biểu hiện của hắn làm cho những người đang ở trong được điền kia trợn mắt há mồm, ngay cả Lâm Phong cũng không phản ứng kịp, Nguyệt Linh thì ngẩn ngơ, không biết vì sao.

Trong lòng Vương Tinh đang nở hoa, đường chủ a, đây là loại tồn tại giàu nứt vách tường, chỉ cần ôm bắp đùi thành công thì ta sẽ một bước thăng thiên.

“Đa tạ.” Nguyệt Linh ngại ngùng nói, dù sao đây là lần đầu tiên cô được người khác khen như vậy, ích nhiều gì trong lòng cũng vui sướng, liếc mắt Lâm Phong một cái.

Lâm Phong ho khan một tiếng, nói ra: “Được rồi ngươi cứ tiếp tục làm việc đi, chúng ta đi tham quan khu khác.”

Vương Tinh nghe vậy, kết hợp với cái liếc mắt của Nguyệt Linh, hai mắt hắn hiện lên ý cười, trong mắt như đang nói, ta hiểu mà, huynh đệ đừng ngại, hắn cười nói ra: “Vậy tiểu nhân không làm phiền hai vị ‘cùng nhau’ đi tham quan nữa.”

Hai chữ ‘cùng nhau’ hắn cố ý nói thật chậm làm cho Nguyệt Linh đỏ cả mặt và Lâm Phong cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ tên này muốn ăn đòn, hai mắt hắn liếc Vương Tinh một cái. Vương Tinh chỉ cảm thấy thân thể nổi da gà, trong đầu nghĩ, ta có làm sai gì sao?

Trong lòng Vương Tinh phát khổ, bị Lâm Phong để mắt tới, cuộc sống ngày sau của hắn sẽ không dễ dàng gì, phải biết hắn không trở lại làm hộ vệ mà làm ở được điền này vì hắn cảm thấy công việc kia quá nguy hiểm, bây giờ hắn cảm thấy công việc này cũng nguy hiểm không kém. Đòi của Vương Tinh ta tại sao lại nguy hiểm như vậy a?

Lâm Phong tiếp tục dẫn Nguyệt Linh đi tham quan Giáo Đình, điểm đến kế tiếp là một trang trại, bây giờ trang trại đang nuôi hàng ngàn con hung thú. Cùng yêu thú khác nhau, hung thú không mở ra linh trí, chỉ khi nào đạt đến cảnh giới cực cao thì chúng nó mới từ từ mở ra linh trí.

Trong rừng sâu chính là địa bàn của hung thú, yêu thú dễ dàng có linh trí, tự xưng là khác tộc với hung thú, cho nên mâu thuẫn giữa yêu thú và hung thú rất căng thẳng, đánh nhau liên miên.

Trang trại này nuôi hai loại, đó là hung thú Linh Kê và Linh Trư, hai loại hung thú ở tầng thấp nhất, trưởng thành có thể đạt đến nửa bước Trúc Cơ. Nhân viên của trang trại này rất đông, toàn là tu sĩ, người quản lý là một cô gái tên Lý Quỳnh Chi.

Lý Quỳnh Chi dẫn Lâm Phong cùng Nguyệt Linh đi tham quan một vòng mới rời khỏi.

Lâm Phong lại dẫn Nguyệt Linh đi đến đan đường. Nguyệt Linh nhìn thấy những viên đan được luyện ra trước mắt mình, cô không khỏi hiếu kỳ.

Rời đi đan đường, Lâm Phong và Nguyệt Linh tình cờ nhìn thấy Lưu Úc đang tổ chức một cuộc đấu dành cho những thành viên của Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ.

Người thắng được tên là Tuân Úc, hắn dũng mãnh phi thường, kỹ xảo chiến đấu khôn khéo, cũng coi là một nhân tài, hắn nhận được gấp hai lần tài nguyên ban thưởng.

Mỗi bảy ngày, Lưu Úc đều cho những thành viên của hắn đấu một lần để khích lệ việc tu luyện, cho nên tiến cảnh của những thành viên nhanh phi thường.

Họ nhìn thấy Lâm Phong đi cùng một cô gái, lập tức những tiếng chọc ghẹo vang ra, làm cho Nguyệt Linh đỏ mặt. Nhưng sau đó, họ biết Nguyệt Linh là đường chủ, ngay lập tức chuyển biến ba trăm sáu mươi độ, cung kính vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tiểu Hắc bị hố

Đi đến cuối cùng là Luyện Khí Đường, Lâm Phong nhìn thấy Vũ Hy đang ở một bên chỉ những học đồ luyện khí, hắn tiến lên cười nói ra:

“Vũ Hy đại thiện nhân, đến đây ta giới thiệu cho ngươi một người.”

Vũ Hy nghe vậy, nhìn sang thấy Nguyệt Linh ở một bên, hắn không dám lãnh đạm, tiến lên nói ra:

“Vị cô nương này là?”

Lâm Phong cười nói: “Đây là Nguyệt Linh, phù đường đường chủ, mới gia nhập Giáo Đình hôm nay.”

Vũ Hy nhẹ nhàng gật đầu nói ra: “Thật vinh hạnh khi được làm quen với Nguyệt Linh cô nương, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ xin cứ nói với ta.”

“Thật vinh hạnh khi được gặp Vũ Hy đường chủ.” Nguyệt Linh nào có kinh nghiệm chào hỏi, chỉ nói nhỏ.

Lâm Phong thấy hai người đã làm quen xong, hắn lấy ra nhất tinh Tinh Cương đưa cho Vũ Hy nói ra:

“Giáo Hoàng vừa ban thưởng ta cái này, nhờ ngươi luyện chế giúp ta thành pháp bảo.”

Hai mắt Vũ Hy sáng lên khi nhìn thấy nhất tinh Tinh Cương, hắn đưa tay nhận lấy rồi vuốt ve, mặc dù hắn là nhất tinh luyện khí sư nhưng số lần luyện chế nhất tinh pháp bảo không nhiều.

“Được, hai giọt nhất tinh Sinh Mệnh Chi Thủy.” Vũ Hy gật đầu, không quên đòi thù lao.

Lâm Phong cắn răng lấy ra hai giọt, nói ra: “Ta muốn luyện nó thành một đôi gang tay.”

Vũ Hy nghe vậy, nhìn Tinh Cương một chút, gật đầu cười nói: “Được, cái này vừa đủ để luyện chế, hai ngày sau tới lấy.”

Lâm Phong thở dài một hơi, nghĩ đến hai ngày sau mình có một món pháp bảo vừa ý, trong lòng có một chút vui sướng. Nguyệt Linh ở một bên, nhìn thấy Lâm Phong biểu hiện, cô cười khẽ, nhất là Lâm Phong cắn răng khi lấy ra hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, một bộ không nỡ, nhìn rất là thú vị.

Sau đó, Lâm Phong cùng Nguyệt Linh đi triệu tập người cho Phù Đường, Nguyệt Linh sử dụng thủ đoạn của Phù Sư để kiểm tra người thích hợp, nhưng thật không may, trong hơn một trăm người chỉ có năm người phù hợp.

Nhưng Nguyệt Linh không thất vọng, mà ngược lại cô còn vui vẻ, đây là lần đầu tiên cô được giao tiếp với nhiều sinh vật như vậy, mà nhất là những sinh vật kia không có ác ý với cô.

Phù Đường thành lập, Nguyệt Linh chọn lấy một khối đất trống, mua một tòa đại điện từ trong cửa hàng hệ thống để lên khối đất, Lâm Phong ở cạnh, nhìn thấy tòa đại điện nhưng cảm giác có một chút gì đó thiếu thiếu.

Suy nghĩ nửa ngày, Lâm Phong mới nghĩ ra, thiếu một cái bảng tên, nhưng nghĩ đến Nguyệt Linh không biết chữ, hắn bèn mua một cái tinh thần ấn ký cho Nguyệt Linh sử dụng.

Nguyệt Linh tự tay viết lên bảng tên, hai chữ Phù Đường, hai chữ rồng bay phượng múa, đẹp khẽ không gì sánh nổi, trong đó còn kèm theo một tia linh lực, đúng vậy, cái bảng hiệu đã bị Nguyệt Linh luyện chế thành một cái phù chú, tác dụng của nó là lừa mắt, nổi bật đến người xem phải nhìn không được nhìn nó một lần.

Một loạt vấn đề phát sinh, Phù Sư cần có nguyên liệu để học tập, chủ yếu là các loại linh mộc, mặc dù có thể mua trong hệ thống nhưng giá cả quá mắc, lâu dần sẽ bị thất thoát nhiều, cho nên Lâm Phong có ý định trồng một khu rừng Linh Mộc.

Ý tưởng vừa ra là làm liền, Lâm Phong dẫn Nguyệt Linh đi về phía khu rừng của Tiểu Hắc, để lại năm người học đồ ở Phù Đường chơi bòn.

Hắc Viên rừng rậm mặc dù không có nhiều linh mộc, nhưng sâu trong rừng vẫn phải có, Nguyệt Linh chặt lấy vài chục cây Linh Mộc chưa đến nhất tinh để cho học đồ học tập, còn nhất tinh Linh Mộc phải đi đến chỗ của Tiểu Hắc để lấy.

Một đường đi đến, không có hung hiểm gì, hung thú biết được nguy hiểm cho nên tránh hết, Lâm Phong nhìn thấy Tiểu Hắc đang nằm ngủ, trên miệng có

nước dài chảy xuống, hẳn không có quá nhiều phản ứng.

Ngược lại, Nguyệt Linh há hốc mồm, hình tượng một khi đen ca ca uy vũ bất phàm, liêu minh đỡ đòn cho bằng hữu đã bị phá nát, thay thế vào đó là một con khi đen như hiện tại, xung quanh Tiểu Hắc còn có một bầu khí, chúng nó cũng đang bắt chước Tộc Trưởng uy vũ.

Tiểu Hắc cảm nhận được khí tức mạnh mẽ tới gần, mở ra một con mắt nhìn thấy Lâm Phong, nó lập tức nhắm lại ngủ tiếp, nói giỡn, cái tên này đến đây, không đánh nhau thì cũng uống rượu, bây giờ nó bị thương cần phải tĩnh dưỡng, nếu lên tiếp tên kia, không bị đánh một trận thì cũng bị chuốc say a.

Lâm Phong đen mặt, hẳn biết cái thằng Tiểu Hắc này giống y hệt tên, biểu hiện ở ngoài là một con khi chân thành, nhưng sau lưng làm không biết bao nhiêu chuyện xấu. Lâm Phong từng bị Tiểu Hắc dụ dỗ đi đánh một con Hắc Viên tộc trưởng khác, làm cho nó nằm giường đến giờ chưa đứng lên được.

Tiểu Hắc nói rằng đánh cướp Hắc Viên tộc trưởng kia để lấy tài liệu luyện chế đan dược, nhưng thật là ra trả thù riêng.

Lâm Phong lấy ra hai con Linh Kê đã bị quay, mùi hương từ Linh Kê tỏa ra xung quanh, Tiểu Hắc hít được hương thơm này, cắn răng quay đầu sang một bên, nhưng không được bao lâu, cái bụng của nó đã bán đứng nó.

“Tiểu Hắc đến, lần này đại ca đãi ngươi một món ăn ngon.”

“Đây là Lý Quỳnh Chi cô nương đặc biệt làm cho ngươi đấy.”

Lâm Phong đưa lên hai con Linh Kê, còn vung vẩy một cái, Tiểu Hắc nghe Lâm Phong không muốn đánh nhau, nó lập tức mở hai mắt, bắn người lên nhảy xuống, nhìn thấy hai con Linh Kê, nước dãi không tự chủ chảy ra.

“Lâm cuồng nhân, cái gì đại ca, ta khinh, bữa trước ngươi còn bị ta đánh tề ra quần.” Tiểu Hắc định hồn lại, nghĩ đến tên ghê tởm này dám chiếm tiện nghi của mình nó hừ lạnh nói ra.

“Ta mới không muốn làm đại ca của một con khi đâu, làm xong rồi ta sẽ biến thành khi mất.” Lâm Phong không nể mặt mũi nói ra.

“Ngươi, tên ghê tởm.” Tiểu Hắc tức giận đùng đùng, làm khi có gì không tốt? Trèo cây phải nói là tốc độ ánh sáng.

“Ngươi cái gì? Đến, đến đánh một trận a, ta chấp ngươi mười chiêu.” Lâm Phong khiêu khích.

Tiểu Hắc nghe vậy, tức giận đến đấm ngực dậm chân, nhưng không thể làm được gì đối phương, nó đành hậm hực im miệng tránh cho mình bị tổn thất.

“Được rồi, thương thế của ngươi làm sao?” Thấy Tiểu Hắc đã chịu thua, Lâm Phong hỏi.

“Không sao, đã sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy cùng với nhất tinh Thái Dương quả.” Tiểu Hắc khoe khoang nói.

Tiểu Hắc chây dãi nhìn Linh Kê, sau đó nó vội gạt mình, tên ghê tởm này không có việc sẽ không tìm hắn, Tiểu Hắc lập tức hằm hằm nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong thấy ánh mắt hoài nghi của Tiểu Hắc, trong lòng thầm than, chẳng lẽ ta xấu xa như vậy? Nguyệt Linh nhìn hai người này giờ, cô cười khẽ, trong ấn tượng của cô, hai người này giống như chiến thần, dũng mãnh không gì sánh được, bây giờ lại nhu vậy, hình tượng tan vỡ hoàn toàn.

“Đại ca cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, hai Linh Kê đổi lấy hai cây nhất tinh Linh Mộc.” Lâm Phong cười ByDiZg nói, một bộ mình bị thiệt thòi.

Tiểu Hắc nghe vậy nói ra: “Nửa cây nhất tinh Linh Mộc.”

“Thêm một bình nhất tinh Linh Tửu thế nào?” Lâm Phong lấy ra một bình rượu.

“Được.” Tiểu Hắc nhìn thấy Linh Tửu, cao hứng nói.

Mặc dù là nhất tinh Linh Mộc nhưng giá trị của nó rất thấp, trong rừng rậm này có nhiều Linh Mộc bị Tiểu Hắc chặt lấy làm vũ khí hay làm các dụng cụ khác.

Lâm Phong cùng Tiểu Hắc uống rượu một phen, hết bình Linh Tửu mới ra về, Tiểu Hắc gọi các tiểu đệ đi lấy hai cây Linh Mộc.

Linh Mộc này cũng không to cho lắm, đường kính chỉ có nửa mét, dài mười mét, đủ để Nguyệt Linh luyện chế phù nhiều lần.

Nhận lấy linh mộc xong, Lâm Phong mua hạt giống Linh Mộc rải xuống xung quanh khu rừng, tiêu hao điểm công hiến không ít, linh mộc trong cửa hàng rất thần kỳ, chỉ cần gieo xuống một tuần là có thể lấy để chế tạo phù, đương nhiên cây linh mộc gieo xuống một tuần sẽ rất nhỏ, chỉ đủ để chế tạo vài lần.

Lúc này, Nguyệt Linh cùng với Lâm Phong ra về. Tiểu Hắc đứng đưa tiễn bọn họ, nhìn thấy bóng lưng của Lâm Phong cùng Nguyệt Linh đi xa, nó chợt ngẩn ngơ trong chốc lát. Sau đó có một tiếng hét thảm từ trong rừng vang ra:

“Linh tửu của ta!!!” Con em nó, bình linh tửu mà Tiểu Hắc dùng Linh Mộc để đổi lấy, khi nào nó cho phép lấy ra uống rồi nì, tên Lâm Phong ghê tởm, lần giao dịch này nó hoàn toàn thua thiệt, Tiểu Hắc nghe vậy, sau tiếng hét thảm, nó cảm nhận được cơ thể đau đớn, lần này thua thiệt vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Kinh Nhân Đức

Vương Cung là một dãy những cung điện xa hoa nối liền với nhau tạo thành một quần kiến trúc hùng vĩ, được xây dựng bằng đá cẩm thạch loại cao cấp, sức phòng ngự của nó có thể cản trở hết tất cả những công kích từ Trúc Cơ sơ kỳ trở xuống.

Đặc biệt, những nơi quan trọng như Chính Điện hay nơi cư ngụ của những người quyền quý, có cấp bậc cao, thì sức phòng ngự của nó kinh người, cho dù Trúc Cơ đỉnh phong muốn tấn công vào cũng phải mất một phen công phu.

Giờ phút này, một thanh niên đang bước chân theo hành lang, đi đến trước một cái thư phòng cổ xưa, trên nó tỏa ra đầy khí tức tang thương cùng với trang nghiêm, không khí yên lặng đến một chiếc lá rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Khung cảnh này chỉ có tiếng bước chân của thanh niên ấy từ từ điều nhịp vang lên, tướng mạo của người thanh niên tuấn mỹ, hai con mắt hữu thần, mái tóc dài được cột lên ở phía sau, thanh niên mặc một bộ đồ của vương gia.

Người thanh niên này chính là đại Vương Tử của Kinh Hồng vương quốc, Kinh Nhân Đức.

Kinh Nhân Đức vừa sinh ra đã biểu hiện thiên phú hơn người, từ mười hai tuổi bắt đầu tu luyện, chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi đã tu luyện đến Trúc Cơ đỉnh phong, được Yêu Nguyệt Tông ngó ý nói khi nào Kinh Nhân Đức đạt đến nửa bước Kết Đan sẽ thu nhận làm đệ tử hạt giống.

Phải biết đệ tử hạt giống của Yêu Nguyệt Tông sẽ nhận được Nguyên Anh công pháp, muốn trở thành hạt giống cần phải đạt đến nhất tinh Thiên Tài, cảnh giới còn phải đến Kết Đan sơ kỳ trở lên.

Kinh Nhân Đức được Yêu Nguyệt Tông coi trọng đến trực tiếp bỏ qua quy củ, cho hắn thành hạt giống đủ để biết thiên phú hắn mạnh đến mức nào.

Người người ở trong vương quốc Kinh Hồng đều chờ mong đại Vương Tử trở thành hạt giống, nhưng việc vui không được bao lâu, Kinh Nhân Đức tu luyện thêm năm năm nhưng cảnh giới không tăng một chút nào.

Yêu Nguyệt Tông còn phái cường giả đến kiểm tra cho hắn, nhưng vị cường giả kia kết luận Kinh Nhân Đức vô vọng Kết Đan. Chỉ trong vòng một đêm, Yêu Nguyệt Tông đã thu hồi lời nói của mình, làm cho Kinh Hồng vương quốc buồn bã mấy ngày.

Nhiều vương quốc giao hảo với Kinh Hồng để lấy lòng Kinh Nhân Đức nghe được tin tức, lập tức trở mặt, không một chút lưu tình.

Năm năm trôi qua, Kinh Nhân Đức vẫn không tiến bộ thêm một chút, cho nên hắn triệt để mất đi hi vọng về tu luyện.

Nhiều vị vương tử khác tu luyện tiến cảnh nhanh chóng, cũng sắp đạt đến cảnh giới của hắn, khi đó những vị vương tử kia sẽ có cơ hội gia nhập Yêu Nguyệt Tông, từ nay về sau địa vị của họ sẽ hơn Kinh Nhân Đức nhiều.

Bị chúng bạn xa lạnh cùng với những vương tử khinh bỉ, chế nhạo, Kinh Nhân Đức bị đá kích nặng nề, nhưng như vậy vẫn không làm hắn gục ngã.

Trong mắt các vương tử khác, bá nhập Yêu Nguyệt Tông mới là vùng trời của họ, từ này mặt sức chim bay, còn ở lại làm một cái Quốc Vương thì chẳng khác nào bị nhốt vào tù, giam cầm tương lai.

Cho nên các vương tử không để ngôi vị Quốc Vương vào mắt. Quốc Vương cũng hết cách, bây giờ Kinh Nhân Đức tu vi không tiến thêm, coi như tương lai chỉ có bấy nhiêu, thích hợp làm Quốc Vương nhất, cho nên Quốc Vương đã gần như giao hết quyền hạn cho hắn.

Kinh Nhân Đức nhận lấy quyền hạn, hắn không cam lòng, một con đường tươi sáng đã bị gãy mất, cho nên hắn phải giết ra một con đường mới, hắn phải có thực lực, bây giờ Vương Quốc chính là thực lực của hắn.

Hắn phải làm cho Vương Quốc phát triển mạnh mẽ đến nỗi tìm ra phương pháp giải quyết tình trạng thân thể F4Akgucp của mình.

Không Vũ vương quốc chính là bước đi đầu tiên của hắn, theo thông tin hắn nhận được từ một vị thành chủ hắn đã khống chế, Không Vũ vương thành xây trên một đầu mạch khoáng linh thạch, mặc dù chỉ có hạ phẩm nhưng nếu hắn chiếm được thì hắn sẽ đủ tài nguyên để giải quyết vấn đề của hắn.

Những vị thành chủ của Không Vũ vương quốc bị hắn dùng Kết Đan công pháp dụ dỗ từng bước mà thần phục với hắn. Đáng lẽ ra, Kinh Hồng vương quốc không có Kết Đan công pháp, nhưng Yêu Nguyệt Tông thấy thiên phú của hắn cao, đã ban cho công pháp cùng với đan dược nhiều vô số kể.

Mặc dù hắn đã phế đi, Yêu Nguyệt Tông cũng không thu hồi lại. Yêu Nguyệt tông khinh thường làm những chuyện đó, một số đan dược mà thôi, Yêu Nguyệt Tông không để vào mắt, coi như kết một cái thiện duyên.

Kinh Hồng vương quốc nhờ vào số lượng lớn đan dược, đã tạo nên nhiều cường giả Trúc Cơ, Kinh Nhân Đức nhận được tin tức về hạ phẩm mạch khoáng Linh Mạch, hắn bắt đầu mưu đồ chiếm đoạt Không Vũ vương quốc.

Kinh Nhân Đức đi đến trước cửa thư phong, tay của hắn nhẹ nhàng gõ ba tiếng.

Trong phòng yên tĩnh một lát, sau đó có tiếng nói từ đó truyền ra: “Vào đi.”

Kinh Nhân Đức mở cửa phòng, hiện ra trong đó là một người đàn ông trung niên, đầu tóc gọn gàng, trong tay cầm một quyển sách, đôi mắt chăm chú nhìn vào quyển sách, không để ý đến Kinh Nhân Đức.

“Mặc lão.”

Kinh Nhân Đức cung kính nói.

Mặc lão rất vang dội, cho dù Yêu Nguyệt Tông cũng biết đến hắn ta, mặc dù Mặc lão chỉ ở Kết Đan sơ kỳ nhưng thanh danh của hắn còn vang dội hơn cả Kết Đan hậu kỳ.

Hắn nổi tiếng như một người có kiến thức uyên bác, trong cuộc đời của hắn đã không biết đọc bao nhiêu quyển sách, kiến thức của hắn mênh mông, cho dù Nguyên Anh đại năng cũng chưa chắc có kiến thức nhiều như hắn.

Mặc lão được người khác tôn kính bởi vì tính tình của hắn, hắn đi du lịch khắp nơi để tìm đọc sách, thuận tiện chỉ điểm một số người, Mặc lão giúp không biết bao nhiêu người đột phá cảnh giới, hay chỉ ra một con đường sáng cho họ.

Phải nói, Mặc lão là ân nhân của rất nhiều người, trong đó không thiếu Kết Đan cường giả. Hôm nay, Mặc lão đi tới Kinh Hồng vương quốc, muốn tìm đọc một số quyển sách ở đây, Kinh Nhân Đức được Mặc lão chỉ điểm ra một con đường.

Mặc lão kiểm tra thân thể của Kinh Nhân Đức, phát hiện hắn có thể chất đặc thù, cần phải có thiên tài địa bảo để kích hoạt, nhiều ngày điều tra, Mặc lão nói cho Kinh Nhân Đức cần sử dụng một loại hạt sen tên Hồng Liên.

Kinh Nhân Đức vui vẻ, phát ra thuộc hạ tìm kiếm thông tin, sau vài ngày, hắn cũng đã biết hạt sen Hồng Liên chỉ ở trong địa bàn Yêu Nguyệt Tông mới có bán, nhưng giá trị kinh người.

Cho dù Kinh Nhân Đức có sử dụng toàn bộ tài nguyên của vương quốc cũng không đủ để đổi lấy một hạt, vì thế mạch khoáng ở Không Vũ vương quốc là mục tiêu của Kinh Nhân Đức.

Mặc lão nghe được Kinh Nhân Đức gọi, nhìn hắn một chút, rồi gật đầu nói: “Có chuyện gì?”

Thật ra, Mặc lão rất thương thức Kinh Nhân Đức, hắn từng nghe tên của Kinh Nhân Đức, thiên tài bị đánh xuống phạm nhân nhưng vẫn không từ bỏ tu tiên đại đạo.

Kinh Nhân Đức nghe được tin tức mình có thể tu luyện tiếp, hắn không những không hối thúc, đẩy nhanh tiến độ làm việc mà còn cẩn thận từng bước hơn trước kia.

Kinh Nhân Đức nói: “Tà Đồ tấn công Không Vũ quốc, tình thế nguy hiểm vạn phần.”

Mặc lão nghe được vậy, hiểu ý nói ra: “Làm việc người nên làm, đi thôi.”

Kinh Nhân Đức nghe vậy, trong lòng vui vẻ, hắn có ý định xin ý kiến của Mặc lão, nhưng từ đó đến giờ Mặc lão không hỏi thể sự, chỉ cầu kiến thức, nghe được Mặc lão ngầm đồng ý, Kinh Nhân Đức khom người cung kính nói: “Nhân Đức xin cáo lui.”

Kinh Nhân Đức bước ra khỏi phòng, Mặc lão nhìn bóng lưng của hắn rồi thở dài, hắn làm sao không biết việc này sẽ dẫn đến vô số người chết, hai quốc gia phân tranh, cho dù chỉ hạn chế ở giữa tu sĩ chiến tranh, nhưng người vô tội chết đi vẫn không tránh khỏi.

Cuối cùng, Mặc lão nói nhỏ một tiếng: “Người đều có con đường của mình.”

...

Sau khi Kinh Nhân Đức bước ra khỏi phòng, lấy ra một tờ thông tin mà thuộc hạ hắn thu thập được. Kinh Nhân Đức nhìn qua một chút, trầm ngâm:

“Nhiều thành trì ở trong Không Vũ quốc xuất hiện nhiều tu sĩ lạ mặt đến điều tra thông tin, phương pháp điều tra sơ sài, để lại nhiều dấu vết, trong đó có những thông tin cơ bản.”

“Xem ra có một thế lực mới muốn nhúng tay vào Không Vũ quốc đây.”

Kinh Nhân Đức cười khê, ở trong vòng mười mấy quốc gia xung quanh, quốc gia nào cũng biết thực lực của nhau cùng với những thông tin cơ bản. Lúc này lại có tình trạng kỳ lạ đó xảy ra, Kinh Nhân Đức đoán rằng có một thế lực từ xa đến muốn cấm rễ ở đây.

Cảnh giới của tu sĩ điều tra thông tin không cao, chỉ ở Luyện khí kỳ, cùng với thủ pháp điều tra thông tin sơ sài, cho thấy thế lực kia cũng không mạnh bao nhiêu.

Kinh Nhân Đức suy nghĩ một hồi, quyết định lấy ra một lá phù truyền tin nói:

“Bắt lấy những tên thám tử đó, chỉ để một tên chạy thoát, sau đó ám chỉ là người làm.”

Kinh Nhân Đức nói xong, lá phù tự động đốt cháy thành tro.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Linh Long thành chủ!

Không Vũ vương quốc, Linh Long thành, phù thành chủ.

Linh Long thành chủ là một người thanh niên, khuôn mặt mang một nét tà dị, một đầu tóc đen tùy ý rũ xuống.

Linh Long thành chủ cảm ứng được một tia dị dạng từ trong túi trữ vật. Hắn lấy ra một lá phù, trong đó truyền đến thanh âm của Kinh Nhân Đức.

Sau khi nghe được thanh âm này, Linh Long thành chủ nhú mày, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói ra:

“Người đến, cầm xuống tất cả thám tử lai lịch không rõ kia, nhớ kỹ, toàn bộ bắt sống, sau đó mang chúng đến đây.”

“Vâng.” Hơn mười thân ảnh hiện ra trước mặt Linh Long thành chủ, họ đều mặc bộ đồ màu đen.

Nhìn thấy thuộc hạ hành động, Linh Long thành chủ nhìn lên bầu trời đầy sao, hai mắt hiện lên hàn mang.

“Dẫn lửa thiêu thân, việc ngu xuẩn như vậy mà người bắt ta phải làm, cho dù có là Kết Đan công pháp đi chăng nữa cũng không đủ để đổi mạng sống của ta.”

Bắt hết thám tử kia rồi để một tên chạy thoát, sẽ làm thế lực không rõ kia hành động nhanh hơn nữa, tệ hơn là có thể bộc phát chiến tranh giữa thế lực không rõ và Không Vũ vương quốc.

Nếu thế lực không rõ kia yếu thì cũng thôi, ngược lại thế lực kia có đầy đủ sức mạnh, hắn sẽ là một con cờ bị đá đầu tiên. Thế lực kia sẽ khai đao với hắn.

“Nếu người đã dùng mạng của ta ra đánh cược thì cũng đừng trách.” Linh Long âm trầm nói.

...

Điều Hạo cùng những thành viên của ảnh bộ tụ họp trong một căn phòng.

Căn phòng này cũ kỹ, tỏa ra từng tia mực nát của gỗ. Giờ phút này, những thành viên của Ảnh Bộ đang báo cáo cho Điều Hạo thông tin mà họ thu thập được, Điều Hạo sẽ chọn lọc những thông tin rồi gửi về cho Thanh Vũ.

“Tà Đồ bị giết chết nhiều cường giả, liên tục bại lui.” Lê Anh báo cáo.

Điều Hạo, gật đầu nói: “Không những vậy, tựa hồ Vương Quốc còn rất ra sức tiêu diệt Tà Đồ, nhiều cường giả của Vương Quốc vẫn lạc nhưng họ có vẻ không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn giết địch.”

Nguyễn Hùng cười khổ nói: “Ta không thu thập được gì, nhưng nghe các người nói, chuyện này có chắc chắn cổ quái.”

Đối địch với Tà Đồ, những kẻ tàn ác cực đoan, sử dụng đủ loại thủ đoạn để đề thăng cảnh giới. Mặc dù lực chiến của Tà Đồ rất yếu, nhưng số lượng lại quá nhiều.

Đứng trước tử vong, ai mà không sợ hãi?

Nhưng kỳ lạ là những cường giả Trúc Cơ kỳ ở trên chiến trường liên tục tăng lên, hưng phấn đánh giết Tà Đồ.

Vương Quốc đang che dấu bí mật gì chăng?

Điều Hạo suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hắn hét to: “Chạy mau, có địch tập kích”

Điều Hạo là người mạnh nhất trong đây, đạt đến nửa bước Trúc Cơ. Hắn cảm nhận được hơn mười đạo khí tức không thua kém gì mình, từ bát phương tập kích đến, không che dấu khí tức của mình một chút nào.

Nghe được Diêu Hạo quát lên, những thành viên Ảnh Bộ lập tức tản ra tứ phía để bỏ chạy.

Nhưng tất cả đều muộn!

Ầm! Ầm!

Mười đạo pháp thuật công kích đánh tới, căn nhà gỗ bị đánh thành mảnh vụn văng tứ phía.

Những thành viên của Ảnh Bộ bị đánh trọng thương nằm la liệt dưới đất. Cảnh giới của họ quá thấp để tiếp nhận được hơn mười đạo pháp thuật từ nửa bước Trúc Cơ kỳ.

Giờ phút này, chỉ còn Diêu Hạo đang đứng vững, một vòng phòng hộ bằng linh lực bao vây lấy hắn, trên người hắn tỏa ra ánh sáng, sau đó có một bộ giáp xuất hiện bao phủ toàn bộ thân hình Diêu Hạo.

Hơn mười đạo thân ảnh đứng trấn thủ bát phương, bao vây lấy Diêu Hạo ở giữa, không khí băng lãnh đến cực điểm.

Nhiều tu sĩ đứng xa nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng tránh đi, đứng từ xa quan sát. Họ biết, nếu có chiến đấu ở trong thành trì, tất nhiên sẽ bị thành chủ áp chế, nhưng bây giờ thành chủ còn chưa xuất hiện, tất nhiên đã được thành chủ cho phép.

Mười đạo thân ảnh bao phủ dưới lớp áo màu đen, để lộ ra hai mắt khóa chặt Diêu Hạo, còn những người khác họ trực tiếp không nhìn.

“Các ngươi là ai?” Diêu Hạo nhìn thấy mình bị bao vây, lên tiếng nói.

“Đại nhân của chúng ta muốn mời các ngươi tới để nói chuyện một lát.” Một tên hắc y nhân nói.

Trong lúc đối phương trả lời, Diêu Hạo đang suy nghĩ cách chạy trốn khỏi nơi đây, nhưng hắn nghĩ mọi cách vẫn không tìm được phương pháp.

Diêu Hạo phát một tin nhắn cứu viện về cho Thanh Vũ.

Sau đó lấy ra một tờ phù chú quăng về phía Nguyễn Nam, quát lên: “Trốn mau.”

Việc làm của hắn nhanh chóng, những hắc y nhân kia phản ứng kịp thì đã muộn, chỉ thấy Diêu Hạo bộc phát, linh lực sôi trào đánh tới một tên hắc y nhân.

Ầm!

Tên hắc y nhân kia đỡ lấy một đòn, lui về sau mấy bước.

Nguyễn Nam nhận lấy lá phù, vội vàng kích hoạt, lá phù phát ra một cỗ lực lượng cuốn lấy Nguyễn Nam, bay về phương hướng của tên hắc y nhân bị Diêu Hạo đẩy lùi. Tốc độ nhanh chóng đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ.

Đây là phù chú mà Nguyệt Linh đã chế tạo! Tốc Fe5B7akb độ phù.

Diêu Hạo đánh lui một tên hắc y nhân, hắn cảm nhận được pháp thuật ba động sau lưng, biết rằng những tên hắc y nhân kia đã đánh tới.

Diêu Hạo lấy ra một thanh đao từ trong túi trữ vật.

Tay phải vung lên, một đao chém ra, đao khí bạo phát đánh với tên hắc y nhân trước mặt.

Hắn phải dọn dẹp tên này để Nguyễn Nam bỏ chạy.

Chín đạo pháp thuật đánh tới Diêu Hạo, va chạm vào vòng phòng hộ linh lực, chỉ trong nháy mắt, vòng phòng hộ kia đã vỡ nát. Pháp thuật trực tiếp đánh tới bộ giáp bao phủ bên ngoài thân thể của Diêu Hạo.

Ầm!

Lực lượng mạnh mẽ đánh nát bộ giáp của Diêu Hạo, trợ giúp cho Diêu Hạo tăng thêm tốc độ đánh tới.

Diêu Hạo phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắn không để ý, bởi vì thân thể của hắn mạnh mẽ phi thường.

Một đao của Diêu Hạo bổ tới, đao khí hóa thành thực chất, xé nát vòng ngực của hắc y nhân kia.

Mặc cho hắn chống trả, nhưng vẫn không đỡ lấy nổi một đòn này. Một vết thương dài xuất hiện trên ngực của hắn, sau đó hắn bị linh lực cuồng bạo bắn ra xa.

Nguyễn Nam nhìn lấy tất cả, hắn cắn răng, kích hoạt toàn diện phù chú, bay về phía ngoài thành.

Điều Hạo miễn cưỡng nhận lấy nhiều đòn đánh, hắn không thể áp chế thương thế, đầu cắm xuống đất rồi hôn mê. Lúc cuối, hắn chỉ hi vọng Nguyễn Nam chạy thoát.

“Đáng chết!” Tên hắc y nhân bị thương nhìn thấy Điều Hạo gục ngã, hắn quát lên, hai mắt hiện ra sát ý, đánh ra một đòn về phía Điều Hạo.

Nhưng đòn đánh bị những hắc y nhân khác hóa giải, một tên hắc nhân tiến tới, phong ấn tu vi của Điều Hạo, sau đó quát về phía tên bị thương: “Đại nhân muốn hắn sống!”

Chỉ một câu nói thôi đã làm tên bị thương kia đỏ mặt hôi lạnh, hắn lấy ra vài viên đan dược rồi cắn vào để ổn định thương thế. Hắn nghĩ lại mà kinh, nếu hắn dám làm trái ý của thành chủ thì hắn sẽ chết không có chỗ chôn!

Những tên khác đã đuổi theo Nguyễn Nam, nhưng tốc độ của Trúc Cơ sơ kỳ không phải là nửa bước Trúc Cơ có thể đuổi kịp, họ chỉ nhìn thấy Nguyễn Nam càng chạy càng kéo dài khoảng cách.

Nguyễn Nam đỏ cả hai mắt, hắn nhìn thấy đồng đội, những người bạn thân của mình đã bị bắt lấy, mà hắn lại chỉ có thể bỏ chạy. Nguyễn Nam ước gì mình có thể ở lại cùng với họ, nhưng để hắn chạy thoát, Điều Hạo đã bỏ ra một cái giá lớn, hắn không thể phụ lòng họ được.

Tốc độ của Trúc Cơ sơ kỳ rất nhanh, Nguyễn Nam bỏ xa bọn hắc y nhân, trước mắt hắn là một bức tường, chỉ cần ra khỏi đây là hắn có thể chạy thoát thành công.

“Nhất tinh phù, có chút ý tứ.”

Lúc Nguyễn Nam gần tới bên ngoài thành, một thanh âm hùng vĩ vang vọng ra khắp thành trì.

Sau đó, một cái bàn tay từ trên trời vỗ xuống bao trùm một khu vực, thẳng đến Nguyễn Nam.

Nhìn thấy bàn tay vỗ đến mình, Nguyễn Nam sợ hãi, áp lực mà nó tỏa ra làm cho Nguyễn Nam không thể nào chống cự, sức mạnh này vượt qua cảnh giới của hắn quá nhiều.

Nhất tinh phù bị áp lực làm cho vỡ nát, tốc độ của Nguyễn Nam từ từ giảm lại, bàn tay bắt lấy hắn rồi kéo về phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tà Đồ đánh tới!

Bên ngoài Không Yên thành.

Một thân ảnh tà khí đang bay về phía Không Yên thành, tốc độ nhanh chóng, phát ra từng tia xé gió.

Người này là một ông lão, da nhăn nheo, một đôi mắt nguy hiểm nhìn về phương xa.

“Chỉ cần hiến tế tòa thành trì này ta sẽ trở thành Kết Đan cường giả.”

“Khi đó, ta sẽ rời đi nơi đây, gia nhập vào nhóm Tà Đồ mạnh hơn.”

“Trời cao mặc sức chim bay.”

Tiếng cười của ông lão vang xa, ầm sau tiếng cười đó là sát ý xung thiên.

Bên ngoài Không Yên thành, dòng người vào thành kéo dài mấy trăm mét, gần đây liên tục có nạn dân vào thành, bởi vì Thành Chủ cung cấp chỗ ở và thức ăn, danh tiếng của Không Yên vang xa, làm cho nhiều nạn dân chuyển hướng, đi tới Không Yên thành.

Ông lão hòa lẫn với dòng người, hắn thay một bộ trang phục rách rưới, sử dụng bí pháp để che dấu khí tức tà ác của mình, giả trang thành một tu sĩ chỉ có cảnh giới Luyện Khí kỳ tăng hai.

Nhiều tu sĩ vẫn xếp hàng như nạn dân, cho nên lão ta xuất hiện ở đây không có ai để ý đến.

Hai mắt ông lão lập lòe, nhìn về phía tòa thành trì, lúc này đại trận của tòa thành trì ở trạng thái bán kích hoạt, chỉ cần có cường địch tấn công tới thì nó sẽ thức tỉnh, đánh giết kẻ địch.

“Theo ta nhận được thông tin, tất cả thành trì của vương quốc này đều xây cùng một kiểu, hình thành một trận pháp có thể đánh giết Trúc Cơ đỉnh phong cường giả.”

“Chỉ cần ta phá hủy trận tâm là có thể dễ dàng bắt lấy tòa thành trì này, sau đó hiển tế rồi rời khỏi, cho dù có cường giả đến thì ta cũng đã cao chạy xa bay.”

Ông lão suy tính trong đầu, hẳn nhận được tin tức, tòa thành trì này chỉ có một cường giả Trúc Cơ trung kỳ, là Không Yên thành chủ, ông lão không để vào mắt.

Chỉ có trận pháp hơi vướn tay chân, lúc này tất cả thành trì đều hạn chế xuất nhập, nhưng không ngờ tên Không Yên thành chủ này lại mở rộng đón nạn dân, cho nên hẳn có thể dễ dàng trộn lẫn vào.

Đúng là một tên ngu xuẩn!

Từng người xếp hàng, theo thứ tự bước vào thành trì, cũng đến phiên ông lão.

Ông lão không bị kiểm tra gì, rất dễ dàng xâm nhập vào thành trì, đập vào mắt ông ta là một con đường rộng rãi, đủ để vài chiếc xe ngựa chạy song song.

Đặc biệt, cho dù tiếp nhận rất nhiều nạn dân, nhưng trên đường đi sạch sẽ, không bị ô bẩn, không có một người ăn mày ở trên đường.

Ông lão tiến vào, trên đường đi đối chiếu với bản vẽ trong đầu, đây là bản vẽ thiết kế tòa thành trì này, còn vì sao hẳn ta đạt được thì đó là bí mật.

Trên đường, ông lão nghe về vị thành chủ, mở ra kho lương thực phân phát miễn phí, chữa bệnh miễn phí, còn xây cả những khu nhà cung cấp cho nạn dân ở. Tu sĩ xây nhà bằng pháp thuật, chỉ trong vòng vài ngày là có những khu nhà cao tầng, trong đó có nhiều phòng đủ để tất cả nạn dân sinh sống.

Ông lão khinh thường, những người này đối với ông lão chỉ là vật hiển tế, tăng lên thực lực cho mình.

Rất nhanh, trước mặt ông lão là một khu nhà rộng rãi, trên bảng hiệu có viết vài chữ Phủ Thành Chủ.

Ông lão thì triển thân thủ, đột nhập vào trong Phủ Thành Chủ, chạy đến trận tâm để phá hủy nó.

Từ lúc ông lão vào trong thành, thì Không Yên đã cảm ứng được một luồng khí tức làm hắn chán ghét tận xương tủy, giống như một ngọn đèn trong đêm tối, Không Yên đã khóa chặt ông lão.

Không Yên nhìn thấy ông lão đột nhập vào Phủ Thành Chủ, đi thẳng đến trận tâm, hẳn cười lạnh, thân hình biến mất.

Lúc Không Yên xuất hiện, thì hẳn đã đứng trong phòng, nơi ẩn chứa trận tâm.

Một đường đi đến, không gặp bất cứ trở ngại nào, trong nội tâm ông lão khinh thường Phủ Thành Chủ vạn phần, đúng là chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, quá yếu!

Ông lão mở ra cánh cửa trận tâm, trong đầu hẳn đang ảo tưởng một màn hiển tế, Tà Thần ban cho hắn sức mạnh đột phá Kết Đan kỳ, trong nội tâm càng nôn nóng.

Khi hắn mở ra cánh cửa, nhìn thấy một người thanh niên đang mỉm cười nhìn mình, nụ cười ấm áp như gió xuân, thổi tan đi cái lạnh của mùa đông, mặc dù ông lão không bị lạnh.

Di!

Ông lão giật mình, không ngờ có một người thanh niên trong trận tâm, trong lúc F2rgOATC nhất thời ông lão không biết làm sao.

“Các hạ đến đây, ta không kịp từ xa đón tiếp, thất lễ.”

Không Yên mỉm cười nói.

“Người là ai?” Ông lão quan sát Không Yên một lát, hỏi, thanh niên này cho hắn áp lực mạnh mẽ, ít nhất đối phương mạnh ngang hàng hắn.

“Ta là chủ nhân của tòa thành trì này.” Không Yên lại cười nói.

“Con em người.” Ông lão nghe vậy, chửi thề một tiếng, có chủ nhà nào lại đi chào hỏi người đột nhập trái phép vào nhà của mình không?

Ông lão cũng không phải đồ ngu, đối phương chờ sẵn mình ở đây, có nghĩa là đối phương đã chú ý mình, và hơn hết đối phương có thể sử dụng trận pháp!

Ông lão cảm thấy tình cảnh không ổn, nhưng biết rằng không thể chạy thoát khỏi tòa thành này, vì trận pháp đã kích hoạt.

Ông lão dữ tợn tấn công Không Yên. Một chương hiện lên hắc khí, khí tức tà ác tràn ngập trong phòng này.

Một chương vừa ra, linh lực rung động, lực lượng mạnh mẽ đã đến Trúc Cơ đỉnh phong!

Không Yên nhìn thấy ông lão đột nhiên tấn công, hần cười nhạt, trước người hần ngưng tụ một cái thuẫn màu trắng bạc, cái thuẫn mờ ảo kèm theo khí tức băng hàn.

Àm!

Một chưởng của ông lão đánh tới, va chạm vào cái thuẫn nhưng không ngờ cái thuẫn không bị gì hết, ông lão bị khí tức chấn lùi lại mấy bước.

Ông lão cả kinh, không ngờ tên thiếu niên này lại mạnh như thế, ngay cả một chưởng mạnh nhất của mình cũng không thể làm gì đối phương, bây giờ ông lão muốn phân thắng bại nào đã cung cấp thông tin cho hần biết Không Yên thành chủ chỉ là Trúc Cơ trung kỳ!

Ngay cả linh lực tà ác của hần cũng không thể ăn mòn được linh lực của tên thành chủ này! Những lần chiến đấu trước kia, linh lực của hần đều áp đảo đối thủ, hôm nay lại gặp một tên không sợ ảnh hưởng của linh lực tà ác.

Con mẹ nó! Cái hồ này quá sâu, ta đã bị lọt vào! Ông lão tức giận muốn phun huyết.

Ông lão đảo tròn mắt, nhìn thấy phía sau Không Yên là một cái trận bàn, cùng những vật liệu hình thành một cái trận tâm.

Thân hình hần lóe lên, lại một chưởng vỗ ra, Không Yên nhìn thấy hần tấn công, ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường, cái thuẫn lại hiện ra.

Một chưởng của ông lão vỗ tới, nhưng không ngờ trong tay hần hiện lên một cái pháp bảo hình cái bình.

“Bạo!”

Ông lão quát lên, một cái pháp bảo Trúc Cơ bị dẫn bạo, tiếng nổ vang xa khắp cả thành trì. Không Yên luồng lực lượng này đẩy lùi, cái thuẫn hiện lên những tia nứt, Không Yên không ngờ đối phương lại ác độc đến như thế, ngay cả thân thể mình cũng bỏ qua!

Không Yên nhìn lại đã thấy thân ảnh của ông lão bị lực lượng chấn động, tăng tốc tiến về trận tâm, một tay của ông lão đã bị nổ nát.

Nhìn thấy trận pháp hiện ra trước mắt, hai mắt ông lão hiện lên vẻ điên cuồng, chỉ cần phá hủy trận pháp sau đó hần sẽ bỏ chạy, cho dù Không Yên cũng không thể nào đuổi bắt được hần.

Tương chừng tất cả đều trong lòng bàn tay, ông lão đột nhiên nhìn thấy một làn khói ngưng tụ thành Không Yên thành chủ hiện ra trước mắt, giờ phút này Không Yên thành chủ lạnh lùng nhìn ông lão.

Không Yên đánh ra một quyền, trên đó ngưng tụ từng tia băng hàn, không những vậy quyền này còn ẩn chứa quang minh linh lực, làm cho nó mạnh hơn nhiều lần khi xưa.

Ông lão trở mắt nhìn một quyền đánh tới thân thể mình, sau đó phá hủy vòng phòng hộ bằng linh lực của ông ta như xé một miếng giấy, chỉ trong nháy mắt một quyền kia đã đánh vào thân thể hần.

Àm!

Căn phòng bị lực lượng đánh thành ngàn mảnh, trận tâm bị rung động một tia nhưng không sụp đổ, nhiều người nghe được tiếng động, vội vàng chạy tới kiểm tra.

Họ chỉ nhìn thấy một thân ảnh từ Phù Thành Chủ bị bắn ra, trên người chật vật, một vết quyền ấn trên ngực, giờ phút này, máu tươi chảy đầy thân thể, những tia tà khí không bị khống chế, lan tỏa ra thân thể của ông lão.

“Tà Đồ.”

Một tên hộ vệ hét to, hai mắt hiện lên vẻ sợ hãi, mặc dù họ chưa từng tận mắt thấy Tà Đồ, nhưng những thông tin về chúng tràn lan, nhất là tà khí, làm cho người ta chán ghét cực kỳ.

Không ngờ hôm nay, lại xuất hiện một Tà Đồ ở trong thành trì, nhiều người ngẩn ngơ, nhất là họ cảm nhận được sức mạnh của Tà Đồ kia quá khủng khiếp, mặc dù thương thế đầy mình, nhưng hung uy không giảm.

Nhiều người biết được Tà Đồ sẽ đồ sát hết thành trì, trong nội tâm hiện lên vẻ tuyệt vọng, đột nhiên một thanh âm vang lên khắp tòa thành trì, thanh âm này giống như một tia sáng trong bóng đêm, chỉ dẫn một con đường cho họ.

“Bình tĩnh, tên Tà Đồ này xúc phạm uy nghiêm của Quang Minh Chi Thần, hôm nay bốn thành chủ ban cho hần tội tử hình.”

Thân hình của Không Yên hiện lên hư không, quang minh linh lực sôi trào ra khắp cơ thể, tạo ra một cảm giác ấm áp, làm cho trái tim bé nhỏ của những người dân an tĩnh lại.

“Diệt Tà Đồ.”

Đột nhiên có một thanh âm vang lên, không khí im lặng trong chốc lát, sau đó những thanh âm vang lên một cách dồn dập, tạo thành một cỗ xu thế.

“Diệt Tà Đồ.”

“Diệt Tà Đồ.” Đây là thanh âm của Vương Tinh đang gào thét, đây là cơ hội kiếm điểm cống hiến a, đầu năm nay nếu không cực khổ một chút thì sẽ cạn đất mà ăn.

Những người dân ở dưới ra sức gào thét, chính là những tên Tà Đồ như thế đã bức bách họ rời khỏi quê hương, làm cho họ mất đi gia viên của mình, thất lạc bằng hữu và người thân, nếu không có Không Yên thành chủ từ bi thu nạp và cung cấp thức ăn, chỗ ở cho họ, có lẽ họ đã phơi thây nơi hoang dã.

Siêu phẩm mật thể, main bá, thù dai. Văn phong mạch lạc, giải gút khỏi bàn, hãy vào xem Mật Thể Siêu Cấp Hệ Thống

P/s1: Hướng dẫn sử dụng phiên bản mới: [ấn vào đây](#) xem

P/s2: Trình duyệt UC chặn rất nhiều chức năng của web, bạn hãy sử dụng trình duyệt khác để không bị lỗi. Nếu vẫn xài UC thì vui lòng không kêu ca, BQT không sửa được các lỗi do UC gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Sáo Trạng

Ông lão không nhìn bọn nạn dân đang xúc động tình cảm, đòi trả mình. Ông lão biết tình thế của mình nguy hiểm đến mức nào, bởi vì hơi ba mươi thanh kiếm từ trận pháp đã được ngưng tụ xung quanh hắn.

Không Yên lãnh đạm nhìn ông lão đã đến đường cùng, hai mắt ông lão từ từ đỏ lên hiện lên vẻ điên cuồng.

“Nếu như ngươi đã ép ta, vậy thì cùng xuống địa ngục đi!”

Ông lão hét lớn, khí thế của hắn tăng nhanh, rõ ràng hắn đang muốn tự bạo, kéo theo Không Yên cùng nhiều người ở trong thành trì.

“Nằm mơ.” Không Yên cười lạnh nhìn ông lão.

Một tay hắn hiện ra một thanh kiếm, thân kiếm tỏa ra từng tia băng hàn làm không khí giảm nhiệt độ. Không Yên thanh chủ vuốt thanh kiếm rồi nhìn ông lão, nói: “Hôm nay, lấy đầu ngươi tế thần thông của ta!”

Ông lão đã điên cuồng, khí tức bạo phát toàn diện, thân thể hắn từ từ to lên, nhưng mạch máu chảy ra đầy máu tươi, khuôn mặt dữ tợn đánh tới Không Yên, cho dù chết hắn cũng muốn Không Yên trả giá đắt.

“Chết đi.” Ông lão gầm lên.

Sau lưng Không Yên bay lên một vòng mặt trời trắng sáng, nó không tỏa ra ánh sáng ấm áp, giờ phút này nó tỏa ra những tia băng hàn lạnh lẽo, Không Yên nắm một kiếm nơi tay.

Một kiếm chém xuống, vòng mặt trời bị thanh kiếm hấp thụ hoàn toàn, trên thân kiếm càng ngày càng tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Một hư ảnh kiếm quang từ Không Yên ngưng tụ, chém xuống ông lão đang đánh tới.

Chỉ trong nháy mắt, thanh kiếm hư ảo đã biến mất, chỉ để lại trên hư không một thân hình, giờ phút này, thân hình ông lão đã kết thành băng, bảo trì diện mục dữ tợn cùng với thân hình đã phình to của hắn.

Rắc-rắc!

Đột nhiên một tiếng nứt vỡ vang ra khắp trời, những người dân ở dưới há to mồm nhìn thân hình đã thành băng của ông lão từ từ nứt ra, những mảnh băng rơi xuống, cho đến khi ông lão bị nát thành mảnh vụn.

Một Tà Đồ khí thế mạnh mẽ, điên cuồng, nhưng không chịu nổi một kích từ Không Yên thành chủ, trong lúc nhất thời những tiếng hoan hô truyền ra.

“Không Yên thành chủ.”

“Không Yên thành chủ.”

Những người phía dưới đã cuồng nhiệt, gầm thét tên Không Yên, một là vì sức mạnh của Không Yên, hai là vì Không Yên đã trả thù cho họ.

“Thiên Bạng Kiếm Vũ.” Không Yên nhìn ông lão bị một kiếm của mình chém nát, không khỏi cảm khái, từ khi tu luyện Quang Minh Thánh Điển, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng toàn lực, tựa hồ quá mạnh so với những gì hắn dự đoán.

“Chúc mừng Quang Minh Giáo Đình, Thánh Đồ Không Yên tiêu diệt một Tà Đồ, ban thưởng điểm công hiến 10 vạn.”

“Bởi vì một sinh vật Tà Ác bị thành viên của Giáo Đình tiêu diệt, ban thưởng Giáo Hoàng một viên Quang Minh Tín Ngưỡng quả.”

Chỗ ông lão chết, đột nhiên có một tia hỏa diễm lóe lên, luyện hóa hoàn toàn những phần còn lại của ông lão, sau đó có những tia thiên địa linh khí hiện ra, đây là tinh hoa có thể trực tiếp hấp thụ để tăng tu vi.

Không Yên nhìn những tia tinh hoa, trong lòng đã có đáp án vì sao Vương Quốc lại điên cuồng săn giết Tà Đồ đến như thế, những tia tinh hoa này có thể để Không Yên bước vào nửa bước Kết Đan.

Nhưng Không Yên không hấp thụ, phát tay tán đi tinh hoa linh khí bay xuống những người ở dưới. Những tia tinh hoa gia nhập vào cơ thể của nạn dân, chỉ trong nháy mắt, một phạm nhân đã đề thăng thành Luyện Khí kỳ tăng một, người bị bệnh nặng đều khỏi hẳn.

Không Yên nhận được mười vạn điểm công hiến, hai mắt sáng lên, lầm bầm: “Đây là buộc ta giết người a!”

“Đây chính là Quang Minh Chi Thần ban phước.”

“Quang Minh Chi Thần!”

Vương Lăng nhìn thấy những tia tinh hoa linh khí rơi xuống, giống như một cơn mưa, mặc dù hắn có hấp thụ cũng không được bao nhiêu, đầu hắn lóe lên linh quang, rồi hết to.

Những người ở dưới hấp thụ tinh hoa linh khí, đang không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe được một thanh âm cuồng nhiệt, họ cũng hô to:

“Quang Minh Chi Thần!”

“Quang Minh Chi Thần!”

Ở trên không, Không Yên đang suy tính làm sao để lợi dụng cơ hội này thu nạp nhiều Tín Đồ, chợt nghe được thanh âm ở dưới, hắn sùng sốt một chút, ánh mắt quét trúng Vương Lăng đang gào thét khan cả họng, ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng, xem ra đem tên này về thành là quyết định đúng đắn.

Ở bên ngoài Vương Lăng gào thét, nhưng trong lòng hô to, điểm công hiến, đan dược, pháp bảo, tương lai của ta a.

Nếu như ngày trước, có lẽ Không Yên sẽ hấp thụ những tia tinh hoa này để đề thăng thành nửa bước Kết Đan, bởi vì hắn là vương tộc, cho nên có công pháp của Kết Đan kỳ.

Nhưng sau khi gia nhập Quang Minh Giáo Đình, mục tiêu của hắn đã xa hơn, không còn hạn hẹp ở Kết Đan nữa, hắn muốn tranh thủ một cơ hội cho mình.

Hai mắt Không Yên nhìn bầu trời xa, bầu trời trong xanh, có những đám mây trắng đang bay qua, cùng với những bầy chim đang tung cánh bay lượn.

...

Thánh Điện, Thanh Vũ đang thôi diễn thần thông, đột nhiên nghe thông báo của Hệ Thống, hắn mới giật mình, kiểm tra xem, phát hiện trong túi đồ mình có thêm một viên Quang Minh Tín Ngưỡng quả.

Trong hắn vui sướng, ba viên trước đã sử dụng xong, hắn còn đang lo lắng, không ngờ lại có thêm một viên, Thanh Vũ càng nghĩ càng cảm thấy Không Yên thuận mắt a.

“Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ Phát dương Quang Minh Giáo Đình (2), ban thưởng: danh hiệu trung cấp Giáo Hoàng, Giáo Hoàng sáo trang một bộ, Hồng Y Giáo Chủ Sáo Trang một bộ, một quyển Triệu Hoán Thánh Thuật, mở ra tính năng Nhiệm Vụ.”

Thanh âm của Hệ Thống chợt vang lên trong đầu Thanh Vũ làm hắn ngẩn ngơ, sau đó là tiếng cười của hắn truyền ra khắp Thánh Điện làm cho những hộ vệ khó hiểu.

Thanh Vũ nhìn thấy phần thưởng, hai mắt sáng lên, vội vàng kiểm tra, đầu tiên là danh hiệu trung cấp Giáo Hoàng.

Trung cấp Giáo Hoàng: tốc độ tu luyện của Tín Đồ tăng 10%, Tín Sứ trở lên tăng 20%, Giáo Chủ trở lên tăng 30%, khi kích hoạt tăng một cảnh giới lớn trong ba phút.

Nhìn thấy tác dụng của nó, Thanh Vũ không khỏi giật mình, tác dụng này có chút mạnh, đây là tăng toàn bộ chứ không phải một người, phải nói là nghịch thiên.

Sau đó hắn kiểm tra Giáo Hoàng sáo trang, một bộ Giáo Hoàng sáo trang có ba vật, đầu tiên là một cái thuẫn gọi là Thánh Thuẫn, nó có màu hoàng kim,

tác dụng của nó là triệt tiêu 40% sát thương nhận vào sau đó chuyển thành linh lực bổ sung cho người sử dụng.

Kế tiếp là một cái cánh màu hoàng kim gọi Thánh Dực, tỏa ra từng tia ánh sáng làm nổi bật nó, tác dụng của nó không gì sánh nổi, khi kích hoạt, lực chiến tăng gấp hai lần đến mười lần nhưng chỉ sử dụng được mười lăm phút giảm dần tùy theo lực chiến bộc phát.

Sau cùng là một con chim màu hoàng kim Thánh Hoàn, nó giống như có linh tính, bay xung quanh Thanh Vũ, tác dụng của nó giống như một cái kho chứa linh lực, nó có thể chứa gấp năm lần linh lực của Thanh Vũ, không những vậy Thanh Vũ còn có thể điều khiển nó đánh ra những đòn tấn công, lúc nguy hiểm nó còn có thể phản ứng nhanh chóng thế mạng cho Thanh Vũ.

Thanh Vũ đọc xong những tác dụng này, hai mắt tròn tròn, cái này không phải là bất hack sao? Nhưng Thanh Vũ căn bản không biết, tác dụng này cũng không có gì quá mạnh mẽ, nhiều tông môn thế lực đều có những cái pháp khí như vậy, nghe đồn còn có pháp khí để thắng một cánh giới lớn để chiến đấu.

Thanh Vũ kiểm tra tiếp Hồng Y Giáo Chủ sáo trang, cũng có ba cái đồ vật, cái thuẫn, cánh và con chim, tất cả đều màu đỏ như ngọc, còn tỏa ra từng tia sáng bảo quang, nhìn đẹp không gì tả nổi.

Nhưng tác dụng của nó yếu hơn rất nhiều so với Giáo Hoàng sáo trang, cái thuẫn chỉ triệt tiêu được 20% sát thương nhận vào mà thôi, cái cánh chỉ bộc phát được gấp hai lần chiến lực trong mười phút, còn con chim kia chỉ chứa được linh lực gấp hai lần, còn những tính năng khác đều giống Giáo Hoàng sáo trang.

Những cái sáo trang kia được làm từ Quang Minh Thánh Thạch và Quang Minh Thánh Vũ, trong cửa hàng của Hệ Thống có bán nhưng giá cả không mắc và có điều kiện, một trăm ngàn tín đồ mới mua được một cặp Thánh Thạch và Thánh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Một bàn tay to

Lúc này, khi Thanh Vũ vừa thăng cấp đến trung cấp Giáo Hoàng, bên ngoài, tất cả người ở cấp bậc Tín Sứ trở lên đều cảm nhận được tốc độ hấp thụ linh khí của mình tăng lên một mảng lớn, không những vậy, tình trạng này còn có hiệu lực vĩnh viễn.

Không Yên đột nhiên cảm thấy thân thể của mình nhận được một thứ gì đó, tốc độ tu luyện của hắn bạo tăng, làm cho hắn cố hết sức để áp chế cảnh giới hiện giờ, hai mắt Không Yên toát ra vẻ hoảng sợ nói:

“Lúc trước ta không tận lực tu luyện cho nên không cảm thấy gì, nhưng hôm nay lại có tình trạng dị biến xảy ra, tựa hồ sau khi gia nhập Giáo Đình, tốc độ tu luyện của ta tăng lên đến hai thành.”

Hai thành! Tốc độ tu luyện vĩnh viễn tăng lên hai thành, Không Yên cảm thấy Giáo Đình càng thần bí, nhất là một cái cửa hàng ảo lại có thể xuất ra vật phẩm, thủ đoạn không tưởng như vậy thì chỉ có Thần Linh mới có thể làm được.

Ngay lúc này, Thanh Vũ sử dụng Giáo Hoàng sáo trang, đôi cánh dài gần hai mét, khung cánh được làm từ Quang Minh Thánh Thạch có màu trắng ngà, lông vũ làm từ Quang Minh Thánh Vũ có màu hoàng kim, hai loại vật liệu kết hợp với nhau tạo ra một đôi cánh tuyệt mỹ, tỏa ra từng tia ánh sáng chiếu rọi xung quanh, đặc biệt thứ ánh sáng này không làm cho người nhìn hoa mắt, mà còn làm cho họ cảm thấy mỹ lệ vạn phần.

Bên trái Thanh Vũ là một con chim hoàng kim, hai mắt có màu xanh lục bích, Thánh Hoàn bay xung quanh Thanh Vũ, đưa đôi mắt quan sát xung quanh, không những vậy nó còn đang hấp thụ linh lực để dự trữ, Thanh Vũ cảm thấy nó có linh tính như một sinh vật thật sự.

Tay trái Thanh Vũ là một cái Thánh Thuẫn, dài gần bằng Thanh Vũ, trên Thánh Thuẫn có những dòng ký hiệu kỳ lạ kết nối lẫn nhau, tỏa ra từng tia khí tức trầm trọng. Thanh Vũ nhìn thấy tác dụng của nó, nhưng hắn không tình nguyện lấy Thánh Thuẫn đỡ một đòn trực tiếp của kẻ địch a, Thánh Thuẫn chỉ triệt tiêu 40% sát thương, nhưng 60% còn lại đâu? Chẳng lẽ Thanh Vũ hưởng thụ 60% còn lại? Cái này đáng để thử nghiệm!

Giờ khắc này, Thanh Vũ đứng trên đỉnh của Thánh Đường, sống lực thăng bằng, những tia ánh sáng từ Mặt Trời chiếu xuống khuôn mặt hắn, kết hợp với Giáo Hoàng sáo trang đang tỏa ra từng tia hoàng kim, Thanh Vũ cảm thấy tựa hồ mình có hơi bị chói mắt! Đây là ép ta làm mục tiêu của kẻ địch sao?

Những thành viên của Giáo Đình đang đứng bên dưới, cảm thấy ánh mắt của mình sẽ bị chọc mù, một tên thanh niên tỏa ra từng tia ánh sáng chiếu rọi khắp bốn phương, giống như một cái Mặt Trời thu nhỏ, nói đúng hơn là một cái mục tiêu dễ nhìn thấy nhất.

Đôi mắt họ xuyên thấu qua tầng ánh sáng chói chang kia, nhìn thấy tên thanh niên là Thanh Vũ, chính là Giáo Hoàng đại nhân của bọn họ.

“Ngươi nhìn, đó là Giáo Hoàng đại nhân, thật là chói mắt a!” Có thanh âm của một người thiếu nữ vang ra, nói với một người bạn bên cạnh cô.

Người bạn bên cạnh cô theo bản năng nhìn thấy Thanh Vũ, không khỏi gật đầu: “Đây mới chính là Giáo Hoàng đại nhân!”

Trong tưởng tượng của cô, Giáo Hoàng đại nhân đáng lẽ ra phải có hình tượng như vậy, người nhìn người chói mắt, địch nhân nhìn thấy thì mù mắt địch nhân! Hình tượng như thế mới đúng là Giáo Hoàng đại nhân của bọn họ!

Ngọc Trang thả ra thần thức, nhìn thấy Thanh Vũ như vậy, Ngọc Trang cảm thấy cổ quái, đây là Giáo Hoàng mà ta quen biết hay sao? Chợt, có một số vật phẩm xuất hiện trước mặt Ngọc Trang, sau đó có một thanh âm vang lên:

“Đây là Hồng Y Giáo Chủ sáo trang, Quang Minh Chi Thần vừa ban thưởng cho chúng ta.”

Ngọc Trang hiếu kỳ nhìn thấy ba cái vật phẩm phát ra tia sáng màu đỏ ngọc, cái này có chút đẹp, sau đó cô sử dụng linh lực phong ấn căn phòng, một lát sau, Ngọc Trang với một bộ sáo trang mù mắt đang đứng giữa nơi đó, nhưng Ngọc Trang không để ý đến vẻ đẹp của nó mà nhìn thẳng vào tác dụng, cái này quá nghịch thiên!

Lâm Phong đứng đằng xa, cùng với Tiểu Hắc và Nguyệt Linh, họ nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh Thánh Đường, Lâm Phong cười nói:

“Cái này quá đẹp, nhưng đẹp như vậy dễ dàng bị kẻ địch phát hiện.”

Nguyệt Linh dùng sức gật đầu, biểu tình say mê nói: “Nếu ta cũng có một bộ như vậy thì có chết cũng không tiếc.”

Nghe được Nguyệt Linh nói, Lâm Phong không khỏi tưởng tượng đến cảnh đó, một Nguyệt Linh đứng trên hư không, khuôn mặt lạnh lùng, sau lưng là một đôi cánh hoàng kim, bên cạnh là một con chim bay lượn, trước mặt là một cái thuẫn, một tay cầm một đồng phù chú, thật là ngẫu a!

Ngay lập tức, Lâm Phong vô ý quét mắt nhìn về phía Tiểu Hắc, nhìn thấy hai mắt Tiểu Hắc nhìn chăm chăm vào Thanh Vũ, Lâm Phong vội ho một tiếng nói ra: “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Phong thật không dám nghĩ, nếu Tiểu Hắc nói ra giống Nguyệt Linh, sau đó Lâm Phong tất nhiên sẽ tưởng tượng ra một con khi đen tay cầm lấy một cái thuẫn, nhưng sau lưng có một đôi cánh hoàng kim, không những vậy, bên cạnh là một con chim bay múa, cái khung cảnh này có chút không hài hòa.

Cho nên Lâm Phong phải làm cho tên Tiểu Hắc này tỉnh mộng, đôi khi có giấc mơ cũng không tốt!

“Kích hoạt danh hiệu.” Thanh Vũ nói nhỏ.

Tiếng nói vừa xong, Thanh Vũ cảm nhận được một dòng nước ấm đột nhiên xuất hiện trong cơ thể mình, khí tức của hắn không ngừng kéo lên.

Trúc Cơ Hậu Kỳ!

Trúc Cơ Đỉnh Phong!

Kết Đan sơ kỳ!

Kết Đan trung Kỳ!

Đến đây, khí tức của Thanh Vũ mới dừng lại, dòng nước ấm kia chính là năng lượng mà hiện giờ Thanh Vũ có thể điều khiển.

Đang lúc Thanh Vũ cảm nhận sức mạnh của mình, bầu trời của ngôi làng đột nhiên âm u, không khí trầm trọng, phong vân biến đổi sắc, có một con lốc xoáy linh lực, mà tâm điểm chính là Thanh Vũ.

“Đây là sức mạnh của Giáo Hoàng.” Một tên thành viên kinh hải nói.

“Giáo Hoàng đại nhân lại mạnh mẽ như vậy?”

“Ta cảm thấy ta cùng Giáo Hoàng đại nhân chênh lệch tựa trời và đất, đây là cảnh giới gì?”

Mọi người bên dưới kinh hải nhìn thấy Thanh Vũ, sau đó là những tiếng hoan hô truyền ra, Giáo Hoàng càng mạnh thì họ càng cảm thấy an toàn!

Thanh Vũ vô ý không chế thần thức, để nó dò xét xung quanh, thần thức của hắn kéo dài đến hai trăm dặm mới dừng lại, hắn có thể cảm nhận được mọi sự việc diễn ra trong hai trăm dặm này, đương nhiên đa số chỉ là mơ hồ, chỉ cần hắn tập trung là có thể ‘nhìn’ thấy rõ.

Ngay tại lúc này, có một tin nhắn từ Diêu Hạo gửi đến, Thanh Vũ nhìn thấy tin nhắn này, khuôn mặt lạnh lùng nói:

“Khóa chặt tọa độ của Diêu Hạo.”

“Đã khóa chặt tọa độ của Diêu Hạo, tiêu hao năm ngàn điểm tín ngưỡng.” Thanh âm của Hệ Thống đáp lại Thanh Vũ.

Thanh Vũ nhìn thấy tọa độ, nhủ thầm, bởi vì nó cách Ngôi Làng đến tận bốn trăm km, vượt qua phạm vi mà thần thức của Thanh Vũ có thể cảm ứng được. Nhưng tình thế của Diêu Hạo nguy hiểm, Thanh Vũ kích hoạt Thánh Đức, lực chiến tăng gấp mười lần trong hai phút.

Lực chiến chính là tổng hợp những khả năng lại với nhau, bao gồm thần thức. Khí thế của Thanh Vũ càng phát ra mạnh mẽ, tầng mây bị cuốn ngược ra

xa, những thành viên bên dưới đều bị khí tức này chặn đến lùi lại vài bước.

Thần thức của Thanh Vũ tiếp tục kéo dài ra xa, hắn cảm nhận được phía Bắc có một cảm giác chán ghét truyền tới, nhưng hắn không chú ý nhiều, chỉ kiểm tra xem nó là thứ gì, Thanh Vũ phát hiện ở đó chỉ có một mảnh mơ hồ, có vài bóng người đang đứng trong đó.

“Ngay tại đây.” Thanh Vũ đã nhìn thấy tọa độ của Điều Hạo, phát hiện nhóm Điều Hạo bị một nhóm người bắt lấy, nhưng không hạ sát thủ, Thanh Vũ mặc kệ, chỉ cần biết có người muốn bắt đi thành viên của mình, lửa giận của hắn đã bị đốt cháy.

Nhìn thấy nhóm Điều Hạo bị áp giải đến trước mặt một người thanh niên có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, Thanh Vũ lập tức xuất thủ.

Linh Long thành chủ hiểu kỹ đánh giá những người trước mặt, quần áo không phải là pháp bảo đặc tiền, thủ pháp điều tra thông tin quá kém, nhưng lại có Nhất tinh phù chú bảo mệnh, tất nhiên phía sau họ có một Nhất tinh Phù Sư.

“Muốn chết!”

Linh Long thành chủ đang muốn hỏi lai lịch của nhóm người này, thì một thanh âm giống như thiên âm từ trên trời vang vọng khắp Linh Long thành. Linh Long thành chủ biến sắc, cảm nhận được một đạo khí tức mạnh mẽ khóa chặt mình, hắn kinh hãi lùi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Một bàn tay to (2)

Động tác của Linh Long rất nhanh, nhưng đáng tiếc cũng đã muộn, trên bầu trời Linh Long thành, linh khí sôi trào ngưng tụ thành một cái bàn tay màu trắng, tỏa ra từng tia ánh sáng làm cả vùng trời như ban ngày.

Bàn tay to vỡ xuống, những tu sĩ của Linh Long thành đều bị khí tức làm cho nằm rạp trên đất không dám động đậy, chỉ để lộ hai mắt hoảng sợ nhìn bàn tay to đó đánh thẳng đến Linh Long thành chủ.

Bàn tay to bao trùm cả phủ thành chủ, mặt đất bị áp lực đè nát, tu vi của Linh Long thành chủ bị áp chế, Linh Long cảm nhận được mình không thể đối kháng với sức mạnh của bàn tay to kia, hắn chỉ trơ mắt nhìn thấy nó vỡ xuống.

Trong lòng nổi lên một con sóng to, hắn chỉ muốn bắt lấy vài tên thám tử để hỏi thăm lai lịch, nếu thể lực mạnh mẽ thì hắn sẽ gia nhập vào đó, hắn tin rằng, mình là một cường giả Trúc Cơ đỉnh phong thì chắc chắn sẽ được chào đón. Không ngờ, lai lịch còn chưa hỏi, thì đã bị cường giả đánh tới, mà cường giả này, tựa hồ quá mạnh đi.

Thanh Vũ sử dụng một cái thần thông từ xa, nhờ vào Thánh Hoàn cho nên khoảng cách sử dụng thần thông đủ để đến Linh Long thành, một bàn tay to bắt lấy Linh Long thành chủ cùng với những kẻ đang đứng trong sân, bao gồm nhóm của Điều Hạo.

Linh Long thành chủ bị khóa chặt tu vi, không thể vận chuyển, còn những tên thuộc hạ của hắn đều ngất đi, chỉ có nhóm Điều Hạo đang tỉnh, họ nhìn thấy bàn tay to này, cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc, Điều Hạo cười như điên nói:

“Là Giáo Hoàng đại nhân xuất thủ cứu chúng ta.”

“Giáo Hoàng đại nhân.”

Những người còn lại đang u mê, nghe Điều Hạo nói như thế, bọn họ phát hiện mình quen thuộc với khí tức của bàn tay to này, không ngờ Giáo Hoàng đại nhân lại cường đại đến như thế! Trong lòng họ đã nhắc lên sóng lớn, phải biết khoảng cách từ ngôi làng đến Linh Long thành là hơn bốn trăm km a.

Những người dân của Linh Long thành ngơ ngác nhìn thấy một bàn tay to hàng lâm, đánh thẳng tới Phủ Thành Chủ, sau đó tựa hồ nó bắt đi một vài người, nhưng họ không thấy rõ là ai. Áp lực tán đi, những người nhanh chóng bắt chuyện với nhau, bàn về chủ nhân của bàn tay to kia, có lẽ sau này nó sẽ trở thành một truyền thuyết.

Trong một sơn cốc, có ba thân ảnh mơ hồ đứng đó, họ đang nhìn thấy một nhóm cường giả Trúc Cơ kỳ đã bước vào trong sơn cốc, nhưng nhóm cường giả kia không phát hiện mình đã vào trong trận pháp của đối phương.

Nhóm Trúc Cơ cường giả kia đang điều tra sơn cốc, những tiếng nói truyền ra xung quanh:

“Ta thấy một tên Tà Đồ chạy đến đây, hắn đã trọng thương, chỉ cần chúng ta xuất thủ thì hắn chắc chắn phải chết.”

“Mặc dù hắn đã đèn cạn dầu, nhưng dù sao cũng là cường giả Trúc Cơ đỉnh phong, chúng ta nên cẩn thận thì hơn.”

“Khà khà chỉ cần giết hắn xong, hấp thu tinh hoa linh khí là chúng ta sẽ đề thăng một mảng lớn tu vi.”

Họ là những cường giả ở tuyến đầu đánh nhau với Tà Đồ, khi trước họ còn tưởng công việc này ngoài nguy hiểm còn không có ích lợi gì, nhưng sau khi một tên Tà Đồ bị đánh chết, rồi có tinh hoa linh khí xuất hiện, làm cho người khác đề thăng tu vi, họ đã điên cuồng săn giết Tà Đồ.

Chợt, một đạo khí tức bá đạo hàng lâm, áp lực đè nén lên tất cả mọi người ở sơn cốc này, những tên Trúc Cơ đều đỏ mồ hôi lạnh, không dám động một ngón tay. Họ biết rằng, chủ nhân của đạo khí thể này mạnh hơn rất nhiều so với họ, phải nói là cường giả mạnh nhất mà họ gặp được.

“Kết Đan cường giả.” Có một người nhin không được nuốt một ngụm nước bọt.

Khi đạo khí thể này hàng lâm, ba đạo thân ảnh ẩn sâu trong sơn cốc phát hiện chủ nhân của nó đã sử dụng thần thức nhìn thẳng đến họ, rõ ràng chủ nhân của khí thể kia đã chú ý đến họ.

Một tên trong đó kinh hãi nói: “Đây là Kết Đan cường giả, không những vậy, khí thể này đã đạt đến Kết Đan sơ kỳ trở lên.”

“Chết tiệt, tại sao nơi này lại có Kết Đan cường giả, không những vậy hắn còn chú ý đến chúng ta.” Một người trong đó tức giận nói tiếp.

“Rút lui thôi, hành động của chúng ta đã pvpJUMO bại lộ, nếu không đi nhanh thì hắn sẽ đánh tới.” Thanh âm của tên còn lại mang theo vẻ không cam lòng.

Vì chuẩn bị tiêu diệt hết một nhóm Trúc Cơ cường giả này, ba người họ đã hi sinh vài tên thuộc hạ để làm mồi câu, dụ dỗ từng bước, mắt thấy kế hoạch sắp thành công, lại bị cường giả chú ý đến.

Ba tên Tà Đồ không cam lòng chạy đi, ngay cả trận pháp bảo phủ sơn cốc cũng không lấy, bởi vì họ nghĩ rằng có cường giả đang chạy đến đây. Trong lòng bọn hắn đã hận tên cường giả kia đến thấu xương, bởi vì chỉ cần hiển tế hết nhóm Trúc Cơ bên dưới kia, họ sẽ đề thăng tu vi một mảng lớn, nói không chừng còn có thể Kết Đan a.

“Chúng ta mời cường giả Kết Đan để xử lý tên này, sau đó dâng cho hắn mạch khoáng Linh Thạch kia, chúng ta chỉ cần hiển tế vài tên cường giả để đề thăng cảnh giới.” Một tên cười lạnh nói ra, lúc trước không biết có cường giả Kết Đan ở đây, bây giờ đã biết thì hắn sẽ mời trợ giúp.

“Ta tin rằng, không một tên Tà Đồ nào không thích hiển tế một cường giả Kết Đan cả.” Một tên Tà Đồ đồng ý nói.

Đạo khí thể biến mất, trong sơn cốc một mảnh bình tĩnh, những cường giả Trúc Cơ kia chia ra tìm kiếm, nhưng không thấy tên Tà Đồ đâu, sau đó họ rút lui khỏi nơi này, họ không biết rằng, mình đã bị lưới đao kẻ sát cồ.

Ở sâu trong Hắc Viên rừng rậm, một con Hắc Viên tộc nhìn lên bầu trời, đó là phương hướng của Thanh Vũ, hai mắt nó hiện lên vẻ kiên ky, sau đó Hắc Viên phóng thân hình vào sâu trong rừng, rồi biến mất.

...

Thanh Vũ không biết mình đã vô tình làm thất bại kế hoạch của một nhóm Tà Đồ, nếu hắn biết thì hắn sẽ cười to mất.

Nhìn thấy Linh Long thành chủ bị phong ấn tu vi đứng trước mặt, cùng với nhóm của Diêu Hạo. Thanh Vũ hỏi: “Người là ai, tại sao lại bắt lấy người của chúng ta?”

Mặt dù khí tức của Thanh Vũ đã biến mất, nhưng Linh Long thành chủ không cảm ứng được tu vi của người trước mặt kia, bởi vì danh hiệu trung cấp Giáo Hoàng còn có thể che dấu hoàn toàn tu vi của Thanh Vũ.

Linh Long thành chủ nhìn thấy Thanh Vũ hiện giờ đang có một đôi cánh sau lưng, phía trước có một cái thuẫn, bên cạnh còn có một con chim bay xung quanh, chúng đều tỏa ra ánh sáng hoàng kim, Thanh Vũ hiện giờ giống như một vị thần lâm thế vậy.

Linh Long thành chủ biết mình đã đắc tội đối phương, cho nên hắn thành thật kể ra tất cả:

“Ta tên thật là Linh Long, có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, vì muốn đạt được công pháp Kết Đan đã trở thành nội gián cho Kinh Hồng vương quốc.”

“Kinh Hồng vương quốc, đại vương tử, Kinh Nhân Đức ra lệnh cho ta bắt lấy thành viên của các người, thả đi một tên để báo tin, tất nhiên nếu ta làm theo lời hắn thì ta sẽ thiệt thòi vô cùng.”

“Vì thế, ta ra lệnh cho thuộc hạ bắt lấy toàn bộ, để tra ra lai lịch của các người, sau đó tùy cơ ứng biến, nếu thế lực của các người mạnh mẽ thì ta sẽ đầu nhập vào.”

Nghe được Linh Long kể ra tất cả dự tính của hắn cùng với kế hoạch của Kinh Nhân Đức, Thanh Vũ không khỏi coi trọng tên này vài phần, đứng trước dự hoặc của công pháp Kết Đan mà vẫn không mất đi lý trí, thích hợp để trở thành một tên quân lĩ.

Thanh Vũ liếc Diêu Hạo một cái, Diêu Hạo nhìn thấy ánh mắt của Thanh Vũ, hắn gật đầu nói: “Không sai, người này chính là Linh Long thành chủ.”

Thật không ngờ, một cái Không Vũ vương quốc lại xuất hiện nhiều thế lực muốn đánh tới, Thanh Vũ không biết nguyên nhân vì sao, cho nên Thanh Vũ nhìn Linh Long nói: “Tại sao Kinh Hồng vương quốc lại đề ý đến Không Vũ vương quốc?”

Linh Long cười khổ: “Ta thật không biết vì sao Kinh Nhân Đức lại hành động như vậy.”

Nhìn thấy bộ mặt chân thành của Linh Long, mặt dù hấn chân thành nhưng trên tà dị trên mặt không mất đi, Thanh Vũ gật đầu hỏi: “Ngươi muốn trở thành thành viên của chúng ta?”

Linh Long nghe vậy, không hiểu gì, hấn cười khổ nói: “Cho dù ta muốn thì các ngươi chắc chắn sẽ không yên tâm một người lạ như ta.”

Xem ra tên này cũng biết điều đó, Thanh Vũ không nói gì, lấy ra một viên trái cây bỏ vào miệng hấn, Linh Long bị phong ấn tu vi, chỉ có thể chấp nhận ăn lấy. Nhìn thấy hấn ăn xong, Thanh Vũ gật đầu, cười nói: “Yên tâm, bây giờ chúng ta đã tin ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tính năng Nhiệm Vụ

Linh Long ăn vào Quang Minh Tín Ngưỡng quả, rồi nghe Thanh Vũ nói vậy, hấn ngẩn ngơ trong chốc lát, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cảm thấy cái đầu mình có hơi đau, nhiều tin tức đột nhiên xuất hiện, Linh Long thất thần trong vài phút, sau đó hấn tỉnh lại, khom người nói ra:

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.”

Đám người Diêu Hạo đứng ở kế bên, nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi đồ mồ hôi lạnh, đây không phải là tẩy não sao? Nhưng như vậy cũng tốt, nhờ thế mà Giáo Đình lại tăng thêm một cường giả.

Thanh Vũ gật đầu, tiện tay ném ra công pháp của Giáo Đình, Linh Long tiếp nhận, Thanh Vũ cười nói: “Ngươi không phải muốn công pháp Kết Đan sao?”

Linh Long nghe vậy, vội vàng mở ra nhìn xem, sau đó hai mắt hấn hiện ra vẻ kinh hỷ, lập tức cúi người cung kính nói: “Đa tạ Giáo Hoàng đại nhân.”

Phải biết đây là công pháp Kết Đan a, ở bên ngoài giá cao đến dọa người, không những vậy, loại công pháp này có rất ít người chịu bán đi.

“Đây là ngươi nên được.” Thanh Vũ mặt không biểu tình, gật đầu.

“Mang theo người của ngươi trở về đi, sau đó chú ý động tĩnh của Kinh Hồng vương quốc, tùy cơ ứng biến.”

Linh Long nghiêm túc nói: “Vâng, thưa Giáo Hoàng đại nhân, ta sẽ không phụ lòng của ngài.”

Nhìn xem sắc trời không còn sáng, Linh Long sử dụng linh lực cuốn lấy hơn mười người đang hôn mê dưới đất, đứng trước Kết Đan cường giả, ngay cả tư cách tiếp nhận một đòn cũng không có. Linh Long thăm than một tiếng, mặc dù là Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng hấn cảm thấy mình quá yếu đến đáng thương, thân ảnh Linh Long nhoáng lên một cái rồi biến mất.

Nhìn thấy Linh Long đã đi xa, Thanh Vũ nhìn thấy đám người Diêu Hạo, chợt nhớ đến phần thưởng từ nhiệm vụ có một bộ Thánh Quang Triệu Hoán Thuật, Thanh Vũ vội vàng kiểm tra, phát hiện đây là một bộ triệu hoán sinh vật từ Thế Giới khác đến giúp đỡ chiến đấu.

Tùy theo mức độ sử dụng mà có thể triệu hoán nhiều loại sinh vật, nếu là Thiên Tài có thể triệu hoán sinh vật mạnh hơn cả mình ra chiến đấu, nhưng chỉ có thể triệu hoán sinh vật hệ quang minh, mạnh nhất là sinh vật thuộc dạng Thiên Sư.

Thanh Vũ trầm ngâm, đám người Diêu Hạo chủ yếu là thu thập thông tin, có lẽ bộ triệu hoán thuật này sẽ giúp ít họ, cho nên hấn đưa bộ triệu hoán thuật này cho đám người Diêu Hạo rồi cho họ rời đi tiếp tục công việc của mình.

Diêu Hạo nhận lấy bộ triệu hoán thuật, cao hứng rồi đi, sau đó hấn chuyên tâm nghiên cứu bộ triệu hoán thuật này, tùy theo số lượng linh lực cùng với cách sử dụng có thể tự triệu hoán nhiều loại sinh vật tới.

Dựa theo thuật triệu hoán chỉ dẫn, Diêu Hạo sử dụng linh lực đan biến ảo thành những ký hiệu đan vào nhau tạo thành một cái trận pháp, những ký hiệu cộng hưởng với nhau, trận pháp bay lên không trung, tỏa ra từng tia khí tức mờ ảo, giống như nó đang câu thông một thế giới nào đó.

Từng tia khí tức từ nó tỏa ra làm cho Diêu Hạo hồi hộp, bởi vì hấn cảm nhận được luồng áp lực khủng bố từ trong trận pháp phát ra, chỉ trong vài giây, có tiếng kêu từ trận pháp vang ra, Diêu Hạo tập trung tinh thần nhìn trận pháp, hấn muốn triệu hoán một sinh vật mạnh mẽ có thể chờ hấn đi xa.

Từng giây trôi qua, rốt cục Diêu Hạo đã nhìn thấy sinh vật mà mình triệu hoán tới, ở trước mặt toàn bộ thành viên của Ảnh Bộ, một con chuột trắng thuần, hai mắt mạnh mẽ, thân hình nhỏ bé từ trong trận pháp chạy ra, sau đó con chuột đáng thương bị rơi từ trên cao xuống.

“Chít chít.”

Con chuột trắng mạnh mẽ bị rơi xuống đất, sau đó ổn định thân hình, đưa đôi mắt bé xíu của mình nhìn Diêu Hạo.

Diêu Hạo nhìn xem con chuột trắng đáng yêu, không khỏi im lặng, hẳn muốn triệu hoán một sinh vật to lớn có thể chở người, không ngờ một con chuột bé tí lại chui ra đây, hổ người quá đi?

Những thành viên của Ảnh Bộ trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy Diêu Hạo biểu tình như vậy, không khỏi che mặt, quay ra chỗ khác. Diêu Hạo ho khan một tiếng nói: “Không sai, ta có thể lợi dụng con chuột này để điều tra thông tin, người khác rất khó phát hiện nó.”

Những thành viên của Ảnh Bộ: “Là như vậy a!”

...

Bận rộn một buổi, Thanh Vũ mới có thời gian để kiểm tra tính năng mới của Hệ Thống, tính năng gọi là Nhiệm Vụ.

Tính năng Nhiệm Vụ có thể để cho những người có cấp bậc Tín Sứ trở lên làm nhiệm vụ để kiếm điểm cống hiến, vì là Nhiệm Vụ từ Hệ Thống cho nên Thanh Vũ không tiêu hao điểm cống hiến để trả thù lao.

Các nhiệm vụ được Hệ Thống ban bố dựa trên Nhân Quả, phạm vi là toàn bộ những người đã tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần.

Thí dụ có một người Tín Đồ bị người ám hại, Hệ Thống sẽ ban bố nhiệm vụ dựa trên những thông tin đã biết, sau đó cho ra Nhiệm Vụ cần làm, người chấp nhận nhiệm vụ kia sẽ tham gia vào Nhân Quả và giải quyết nó.

Thanh Vũ hiểu kỹ, quan sát thấy nhiều nhiệm vụ đã được ban phát ra:

Nhiệm vụ: Một tín đồ tên Vương Tài bị một Sói Yêu trong Hắc Viên rừng rậm đã thương, hãy giáo huấn Sói Yêu một trận.

Ban thưởng: từ 100 – 150 điểm cống hiến. (Dựa theo mức độ hoàn thành và phương pháp hoàn thành đưa ra đánh giá, sau đó tổng hợp ban phát phần thưởng).

Nhiệm vụ: Nhiều Tín Đồ bị mất quê hương vì Tà Đồ ảnh hưởng, hãy giải quyết chuyện này.

Ban thưởng: 20 vạn -??? điểm cống hiến. (Bởi vì thông tin chưa đủ, cho nên không xác định mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ này.)

Những nhiệm vụ như thế còn rất nhiều, Giáo Đình có đến tận hơn 20.000 Tín Đồ, cho nên những việc diễn ra thật sự nhiều lắm, phần thưởng cũng khác nhau, Thanh Vũ thấy nhiệm vụ kia ban thưởng ít nhất 20 vạn điểm tín ngưỡng, có lẽ vì Tà Đồ đều ở Trúc Cơ kỳ trở lên cho nên phần thưởng mới cao như vậy.

Còn điều kiện hoàn thành nhiệm vụ phải do người làm tìm kiếm, đây là vấn đề nhân quả, giải quyết nó phải có nhiều kế hoạch và suy tính, đây cũng coi là một phương pháp để cho thành viên của Giáo Đình lịch luyện.

Ngoài ra Thanh Vũ và những người khác cũng có thể ban phát nhiệm vụ của mình, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, điểm cống hiến sẽ được chuyển giao ngay lập tức.

Những thành viên của Giáo Đình có thể tạo ra một nhóm, bầu ra nhóm trưởng để cùng chung sức hoàn thành một nhiệm vụ, đương nhiên phần thưởng sẽ được nhóm trưởng lãnh lấy, sau đó phân phát ra cho những người khác, còn việc công bằng thì những người khác có thể yên tâm, nếu nhóm trưởng chiếm lấy phần thưởng quá đáng, hay không phân phát một cách công bằng, thì trên bảng nhiệm vụ sẽ có một vé dành cho người nhóm trưởng kia.

Tính năng này là do Hệ Thống xuất phẩm, cho nên Thanh Vũ rất là yên tâm, không gì qua mắt được tên Hệ Thống bá đạo này cả.

“Giáo Hoàng đại nhân.” Ngay tại thời khắc này, Lưu Úc từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy Thanh Vũ, hẳn tiến lên chào.

Thanh Vũ nhìn thấy Lưu Úc, cười nói: “Đã tra ra được mục đích của nhóm người Đà La Môn chưa?”

Lưu Úc nghiêm túc gật đầu, kể ra: “Đám người Đà La Môn đưa đến một cái Tín Phù cho Không Vũ vương quốc, Quốc Vương, sau đó họ rời đi, còn trong tín phù có gì, thì họ không biết, trên đường trở về, họ nhìn thấy Nguyệt Linh cô nương, rồi nổi lòng tham, mới có sự việc trên diễn ra.”

Thanh Vũ nghe được Lưu Úc nói, do3hưV trong lòng không khỏi hiểu kỳ, Đà La Môn và Yêu Nguyệt Tông có xích mích, như nước với lửa không ai mà không biết, giờ phút này, Đà La Môn lại sai khiến đệ tử giao tín phù cho Không Vũ quốc vương, chắc chắn việc này có quỷ.

Lưu Úc nói tiếp: “Không những vậy, họ còn nói, có nhiều đệ tử cũng nhận được nhiệm vụ này, giao các tín phù cho những vương quốc khác.”

Thanh Vũ nghe được, gật đầu nói: “Xem ra Đà La Môn có hành động lớn, giao tín phù cho những vương quốc kia có lẽ là lôi kéo, nếu không lôi kéo được thì cũng là một uy hiếp, cho dù những vương quốc kia ít có Kết Đan cường giả, nhưng được cái số lượng nhiều.”

“Nếu họ liên hợp lại chống đỡ Yêu Nguyệt Tông thì Đà La Môn sẽ không có quả ngon để ăn, nhưng họ thờ ơ nhìn lấy Đà La Môn và Yêu Nguyệt Tông sống chết với nhau chính là mục đích của Đà La Môn.”

Nghe được Thanh Vũ phân tích, Lưu Úc không khỏi gật đầu, hai thế lực lớn phân tranh, những thế lực nhỏ nếu tham gia vào tất nhiên sẽ thua thiệt, cho

nên họ rất vui mừng nhìn lấy, sau đó tìm kiếm cơ hội phân một chén canh, dù sao lợi ít trong này quá to lớn.

Tất nhiên cũng có thể lực liều mạng chiến đấu vì một phe, nếu phe đó chiến thắng thì thể lực nhỏ sẽ một bước lên mây, từ nay con đường tươi sáng, nếu phe họ theo thất bại, kết cục tất nhiên sẽ rất thảm.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Trúc Cơ Cốc

Lưu Úc tiếp tục nói: “Những người Đà La Môn gọi Lâm Phong là nhị tinh thiên tài vì hắn có thể càng hai cấp chiến đấu. Linh lực từ cấp bảy trở lên, mỗi tầng lên một cấp đồng nghĩa với việc vượt một cấp chiến đấu, cấp bảy linh lực tương đương với nhất tinh thiên tài.”

Nói đến đây, Lưu Úc không khỏi âm thầm, linh lực hắn chỉ có cấp 6 mà thôi, được như vậy là do tính năng tăng thêm một bậc thiên phú của Giáo Đình, nhưng Lưu Úc không biết chuyện này.

Thanh Vũ không khỏi đổ mồ hôi lạnh, lúc trước hắn không biết việc này, giờ nghĩ lại mà kinh, nếu chuyện Ngọc Trang vượt cấp chiến đấu mà truyền tới tay nhiều thể lực lớn, bọn họ sẽ điên cuồng cướp đoạt, thu nhận Ngọc Trang làm đệ tử.

Thanh Vũ còn nghĩ rằng người có linh lực cấp cao rất dễ tìm, xem ra hắn quá sai, trừ Ngọc Trang, Lâm Phong, Tiểu Hắc có thể vượt cấp chiến đấu ra, hắn còn chưa tìm thấy người nào nữa. Xem ra, Giáo Đình phải tìm kiếm một nhóm nhân tài để bồi dưỡng.

“Được rồi, người trở về đi, ta tự có tính toán.” Thanh Vũ nhìn Lưu Úc rồi nói.

Lưu Úc khom người, nói ra: “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Ngay lúc này, bên ngoài có một tên hộ vệ bước vào, cung kính nói: “Thưa Giáo Hoàng đại nhân, có Thánh Đồ Không Yên cầu kiến.”

Thanh Vũ nhìn tên thị vệ, gật đầu: “Cho hắn vào.”

Tên thị vệ đi ra ngoài thông báo, chỉ trong chớp lát, một tên thanh niên từ bên ngoài từ từ bước vào, nhìn thấy tên thanh niên này, Thanh Vũ biết là Không Yên thành chủ.

Không Yên chậm rãi bước vào, trong lòng vẫn chưa hết sợ, lúc này, khí thế kia làm cho hắn hoảng hồn, biết mình không thể nào đối kháng, sau đó hắn cảm nhận được khí tức kia rất quen thuộc, là quang minh linh lực, cho nên hắn nghĩ đến Giáo Hoàng xuất quan.

Không Yên lập tức di chuyển đến đây để bái kiến Giáo Hoàng thân bí này một lần, bây giờ nhìn thấy, vẻ ngoài cao ráo, nhưng khí chất không có gì đặc biệt, Không Yên không dám khinh thường, tiến lên nói:

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.”

Thanh Vũ hiếu kỳ quan sát Không Yên, sau đó gật đầu nói: “Không biết người tìm ta có việc gì?”

Trong đầu Không Yên vội vàng sắp xếp từ ngữ, nói: “Thuộc hạ đích thật là có chuyện muốn nói, đầu tiên, thuộc hạ đánh chết một tên Tà Đồ, sau đó lại xuất hiện chuyện lạ, thân thể Tà Đồ biến thành tinh hoa linh lực, tu sĩ hấp thụ có thể đề thăng tu vi.”

Thanh Vũ nghe Không Yên nói vậy, bí ẩn trong lòng đã giải khai, vì sao những cường giả lại muốn ra trận đánh giết Tà Đồ, tất cả vì lợi ích tăng cao tu vi mà thôi.

Không Yên nói tiếp: “Việc thứ hai là Trúc Cơ cốc sắp xuất thế.”

“Trúc Cơ cốc?” Thanh Vũ nhíu mày.

Nhìn thấy biểu tình của Thanh Vũ như thế, Không Yên liền biết vị Giáo Hoàng này không biết Trúc Cơ cốc là gì, cho nên hắn đành giải thích: “Trúc Cơ cốc mỗi năm mười năm mở ra một lần, chỉ có cường giả Trúc Cơ kỳ mới có thể tiến vào, sau đó tìm kiếm cơ duyên đột phá hai cảnh giới tiếp theo trong Trúc Cơ kỳ là Trúc Cơ viên mãn và Trúc Cơ hoàn mỹ.”

“Trúc Cơ viên mãn có thể đánh ngang tay với nửa bước Kết Đan, còn Trúc Cơ hoàn mỹ có thể đánh ngang tay với Kết Đan sơ kỳ.”

Nghe được Không Yên giải thích, Thanh Vũ bị làm cho giật mình không nhỏ, không ngờ lại có địa phương thần kỳ đến như vậy, nhưng nghĩ lại, việc này cũng không phải dễ dàng như vậy, nếu không thiên hạ to lớn, nhưng lại ít thiên tài đến vậy?

Không Yên là một thành chủ chương quản đã lâu, sao không hiểu thấu lòng người, thấy biểu tình của Thanh Vũ, hắn tiếp tục nói: “Trúc Cơ cốc do năm

đại Nhị tinh thể lực chương quản, muốn tiến vào phải nộp một số lượng linh thạch nhất định.”

“Người muốn vào Trúc Cơ cốc?” Thanh Vũ nhìn Không Yên rồi hỏi.

Không Yên cười khan, cũng không có dấu điểm: “Thật ra tích lũy của thuộc hạ không đủ để vào, nhưng Giáo Hoàng đại nhân mạnh mẽ như vậy, họ cũng không dám thu phí.”

Cho dù là nhị tinh thể lực cũng không dám tùy tiện đắc tội một vị Kết Đan cường giả, ai biết được vị Kết Đan cường giả kia, ở trong bóng tối sát hại những đệ tử của họ, cho dù họ có truy bắt cũng tổn hao nhiều sức lực. Cho nên kết một cái thiện duyên là việc các thể lực khác vui lòng làm.

Thanh Vũ tiếp tục hỏi: “Trúc Cơ cốc chừng nào mở ra?”

Không Yên đáp lại: “Một năm về sau, gần một thành trì trong địa bàn của Triều Dương tông.”

“Được rồi, một năm về sau chúng ta sẽ đi xem một chút.” Thanh Vũ mặt không biểu tình, gật đầu.

Không Yên nghe vậy, liền hiểu Giáo Hoàng đã đồng ý, hai mắt hắn hiện lên vẻ kinh hỷ, cúi đầu nói: “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Lần này mục đích của hắn là bái kiến Giáo Hoàng một lần, sau đó nói về những việc trên, làm hết tất cả, hắn cũng không có lý do gì để lưu lại.

Nhìn thấy Không Yên đã đi khỏi, trong lòng Thanh Vũ bắt đầu suy tính, xem ra một năm sau phải tham gia vào Trúc Cơ cốc, trước hết thông báo cho những người đang có dự định đột phá Kết Đan kỳ phải áp chế tu vi.

Nhưng muốn đột phá hai cảnh giới cuối cùng của Trúc Cơ cảnh, tất nhiên sẽ giới hạn danh ngạch, xem ra chỉ có những nhất tinh thiên tài trỗi lên mới có tư cách này. Nghĩ đến đây, Thanh Vũ thông suốt, Không Yên gia nhập Giáo Đình, tất nhiên Thiên Phú của hắn đã tăng lên một bậc, đạt đến nhất tinh thiên tài.

Còn nữa, Thanh Vũ phải suy tính cho mình một con đường để xâm nhập vào Trúc Cơ cốc, ở bên ngoài hắn là Kết Đan cường giả không thể chạy đến Trúc Cơ cốc đi? Trong vòng một năm phải tăng đến Trúc Cơ đỉnh phong cũng là một việc khó khăn, cho dù có tài nguyên nhiều, nhưng căn cơ không vững chắc.

“Keng, kí chủ nhận được nhiệm vụ mới, mời xem xét.” Đột nhiên, thanh âm của Hệ Thống nhắc nhở.

Thanh Vũ nhanh chóng kiểm tra nhiệm vụ mới, hắn có một chút chờ mong, vì mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều có phần thưởng phong phú làm hắn vui vẻ.

Nhiệm vụ: Tăng phạm vi ảnh hưởng của Giáo Đình

Mô tả: Tăng phạm vi chương không của Giáo Đình lên một khu vực bằng với nhất tinh thể lực

Ban thưởng:???

Nhìn thấy nhiệm vụ này, Thanh Vũ không khỏi cười khở, đây là muốn chiếm đoạt đất đai đi, điều này rất giống với mục tiêu của Thanh Vũ hiện giờ. Xem ra Hệ Thống ban phát nhiệm vụ đều dựa theo sự việc mà phán đoán.

Kích hoạt danh hiệu, làm cho cảnh giới của Thanh Vũ tăng lên, kéo dài ba phút, sau đó có thời gian chờ là một ngày. Khi này, Thanh Vũ đánh ra một đòn toàn lực, kéo dài đến 400 km bên ngoài Linh Long thành, tiêu hao linh lực làm cho sắc mặt hắn trắng xám, dù sao đây là lần đầu tiên hắn vận dụng nhiều sức mạnh đến thế, không quen cho lắm.

Ngoài ra, số lượng linh lực còn lại của Thanh Vũ rất ít, một đòn đó đã rút gần hết linh lực của Thanh Vũ.

Thanh Vũ biết mình là một Giáo Hoàng, không thể tùy tiện bỏ đi khỏi đây, cho nên hắn thôi diễn thần thông nghiên về phân thân, sau đó cho phân thân đi chu du khắp thiên hạ. Nghĩ đến đây, Thanh Vũ bắt đầu tìm kiếm công pháp trong Hệ Thống để mình có thể tham khảo, thôi diễn thần thông.

Trong chốc lát, Thanh Vũ tìm thấy một bản công pháp, Thánh Quang Phân Thân thuật, tiêu hao mười vạn điểm công hiến để đổi một bản công pháp này, Thanh Vũ bắt đầu nghiên cứu.

....

Ngọc Trang đang tu luyện, nhận được thông tin từ Thanh Vũ thông báo, nghe đến Trúc Cơ cốc, hai mắt cô không khỏi sáng lên, từ khi biết trên thế giới có nhiều thể lực khủng khiếp phát tay có thể diệt đi Giáo Đình, Ngọc Trang điên cuồng tu luyện để có thể cống hiến ra một phần sức mạnh của mình.

Nhìn thấy những đứa trẻ trong cô nhi viện không còn sống trong điều kiện tệ hại nữa, chúng còn được đi học và tập võ, đánh căn cơ cho sau này có thể tu luyện.

Những người trong ngôi làng không còn sống trong cảnh thiếu thốn, nguy hiểm. Ngọc Trang có một tín nhiệm đó là phải bảo vệ cuộc sống như vậy, và làm cho nhiều người có thể tận hưởng cuộc sống như vậy.

Phải nói, đây là một giấc mơ quá ngây thơ, Thế Giới Tu Chân biết bao nhiêu tàn khốc? Những thể lực lớn phân tranh, hờ một chút là máu chảy vạn dặm,

vô số sinh linh kêu rên.

Nếu những tu sĩ khác mà biết Ngọc Trang suy nghĩ như vậy, aVmKS0F chắc chắn sẽ cười rộ rỡ, một cô thiếu nữ quá ngây thơ. Nhưng cô thiếu nữ kia đang bước ra từng bước thực hiện giấc mơ của mình, bước chân chậm rãi mà kiên định tiến về phía trước.

Cầu vote a ~ ~ ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bước đi đầu tiên

Trong lòng quyết định xong, Ngọc Trang bước ra khỏi phòng, đi về phía Thanh Vũ. Nhìn thấy hắn đang đứng bên ngoài sân, Ngọc Trang tiến lên cười nói:

“Thanh Vũ ca ca thật là có nhã hứng, còn đứng hóng mát đây.”

“Đôi khi tu luyện quá nhiều cũng không tốt, nên đi ra ngoài nhìn xem phong cảnh, nó sẽ làm cho tâm hồn thanh thản hơn.” Thanh Vũ không quay đầu lại, hai mắt nhìn xem bầu trời đen tuyền, không có một ngôi sao nào trên trời, dường như áng mây đang cố ý đối địch với những ngôi sao vậy.

Ngọc Trang đứng sóng vai với Thanh Vũ, cũng bắt chước nhìn bầu trời này, nhưng một bầu trời đen như thế thì có gì xem?

“Đôi khi con người cũng không cần quá xem trọng hiện tại.” Thanh âm của Thanh Vũ lại vang lên.

Ngọc Trang hiểu kỳ hỏi: “Vậy thì cái mà Thanh Vũ ca ca đang nhìn là tương lai sao.”

Thanh Vũ nghe vậy, chỉ lắc đầu, một làn gió thổi từ xa đến, cuốn lấy những chiếc lá vàng khô bay lên bầu trời, từng tia ánh sáng từ từ chiếu xuống mặt đất, những đám mây cuối cùng đã chịu thua các ngôi sao và nhường chỗ lại cho các ngôi sao tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ của mình.

“Cái ta nhìn thấy, không phải hiện tại, không phải tương lai, mà là quá trình chúng diễn ra.” Thanh Vũ cười nói. Sau đó hắn phát tay lên, những tia linh lực từ tay hắn bắn ra, va chạm vào những chiếc lá vàng, sau đó chúng bị đánh nát, trở thành phân bón rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này, Ngọc Trang không khỏi thất thần, chiếc lá vàng khô nếu không bị Thanh Vũ đánh nát, thì sau T3OqaP8 cùng nó cũng sẽ trở thành phân bón mà thôi, nhưng Thanh Vũ đã tác động vào quá trình đó, làm cho cuộc sống của chiếc lá vàng khô chuyển biến.

Ngọc Trang nắm chặt đôi tay lại, quyết định khi trước của cô càng thêm kiên định, cô nói ra: “Thanh Vũ ca ca, ta muốn trực diện đối đầu với Tà Đồ.”

Thực lực của Ngọc Trang tăng lên quá nhanh, nhưng kỹ xảo chiến đấu lại theo không kịp, mặc dù từng thử luyện vài lần với Lâm Phong và Tiểu Hắc, nhưng sức mạnh không cùng một cấp bậc, hiệu quả không cao.

Ngọc Trang muốn mượn Tà Đồ làm đối tượng mài dũa mình, mặc dù Tà Đồ không mạnh cho lắm, nhưng chiến đấu này là sinh tử chiến, và số lượng của Tà Đồ để bù đắp lại sự chênh lệch, ít ra không còn hiện tượng nghiền ép.

Thanh Vũ cũng không có ngạc nhiên, hắn chỉ gật đầu nói: “Tà Đồ sau khi chết sẽ bị Thiên Địa luyện hóa thành tinh hoa linh khí, nó là dạng năng lượng tinh thuần nhất, có thể hấp thụ nhiều một chút, nhưng phải có chừng mực.”

Từ khi nhận được thông tin từ Không Yên, Thanh Vũ cũng đã tra trong Hệ Thống, tiêu hao mười vạn điểm tín ngưỡng để biết được tại sao Tà Đồ sau khi chết lại xuất hiện tinh hoa linh khí.

Tà Đồ làm bản linh lực thành tà lực, bị Thiên Địa bài xích, nhưng Thiên Địa không thể trực tiếp xuất thủ đánh giết Tà Đồ, chỉ có thể luyện hóa tà lực của Tà Đồ sau khi chết thành tinh hoa linh khí, xem như trừ đi vết bẩn trong Thiên Địa, thuận tiện ban thưởng cho người tiêu diệt Tà Đồ.

Ngọc Trang nghe Thanh Vũ nhắc nhở, không khỏi cười một cái, nói: “Thanh Vũ ca ca, ta đi đây.”

Thanh Vũ gật đầu, nói: “Bảo trọng.”

Thân hình của Ngọc Trang lẳng không, bay về phía đan đường, trước khi ra chiến trường cần phải bổ sung nhu yếu phẩm, nếu không sẽ một bước khó đi.

Một đời cường giả, làm cho Tà Đồ nghe tin đã sợ vỡ mật, không kịp kéo quần mà chạy trốn, đã bước ra bước đi đầu tiên của mình, thẳng đến con đường đỉnh cao!

Trong sân có tiếng bước chân vang lên, Thanh Vũ nhìn lại, đó là Lâm Phong đang bước đi về phía Thanh Vũ. Thật ra, Lâm Phong đứng bên ngoài, đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thanh Vũ và Ngọc Trang từ đầu đến cuối.

“Giáo Hoàng đại nhân, ta muốn tiến về phía chiến trường.” Lâm Phong đứng trước mặt Thanh Vũ, hai mắt hữu thần, nói.

Thanh Vũ thấy hắn như vậy, cười nói: “Chưa được.”

Lâm Phong ngẩn ngơ, sau đó khuôn mặt biểu hiện vẻ thất vọng, đang muốn rời khỏi, thì thấy Thanh Vũ lấy ra một lá phù chú đưa cho hắn, hắn tiện tay nhận lấy lá phù.

Lúc này, Thanh Vũ mới gật đầu, vỗ vai hắn nói: “Bây giờ thì đi được rồi!”

Lâm Phong nhìn lá phù trong tay, sau nhiều ngày tiếp xúc với Nguyệt Linh, dù hắn không phải là phù sư, nhưng cũng biết đôi chút, đây là một lá phù có uy lực của Kết Đan sơ kỳ, chỉ cần kích hoạt, một đòn của Kết Đan sẽ đánh ra.

Hai tay Lâm Phong run rẩy, vì hắn biết giá trị của nhị tinh phù chú, bảy mươi vạn điểm công hiến, ở thời điểm này, đây là con số lớn khủng khiếp, không ngờ Giáo Hoàng lại đưa cho hắn làm thủ đoạn bảo mệnh, trong lúc nhất thời, Lâm Phong chỉ có thể nói ra một câu: “Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.”

Hơn hai mươi ngàn người tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần, nhưng đa số là Tín Đồ, không những vậy, cảnh giới của họ chỉ có luyện khí kỳ, mỗi ngày cũng cấp điểm tín ngưỡng không được bao nhiêu.

Thanh Vũ chỉ nhận được hơn năm mươi vạn điểm tín ngưỡng mỗi ngày mà thôi, trừ đi chi phí vận hành Giáo Đình cùng với phân phát tài nguyên tu luyện, mỗi ngày Thanh Vũ chỉ dư được năm vạn điểm tín ngưỡng.

Do những nghề khác đều có số lượng thành viên đông, cùng với chất lượng ngày càng tăng, cho nên tiêu hao nhiều điểm tín ngưỡng. Mấy tháng qua, Thanh Vũ chỉ tích lũy được hơn 120 vạn điểm tín ngưỡng, trừ đi lá phù này, hắn chỉ còn lại hơn 50 vạn điểm tín ngưỡng.

Cảm thấy lá gan hơi đau, nhưng vì bảo toàn mạng sống cho Lâm Phong, Thanh Vũ nở nụ cười nói:

“Không có gì, chỉ cần ngươi an toàn là được.”

“Nhớ đi đến đan đường nhận lấy đan dược rồi mới đi ra chiến trường.”

Lâm Phong gật đầu khi nghe Thanh Vũ nhắc nhở, hắn khom người nói ra: “Thuộc hạ cáo lui.”

Lâm Phong đi ra ngoài, hướng về phía luyện khí đường, hắn nhớ hôm nay pháp bảo mà hắn nhờ Vũ Hy luyện chế đã tới kỳ hạn tới nhận, trong lòng Lâm Phong háo hức, tốc độ của chân tăng lên một chút.

Trong sân chỉ còn Thanh Vũ cùng với những con gió thổi qua, vì lá vàng khô đã bị Thanh Vũ đánh nát cho nên sân này hơi tĩnh lặng, không có âm thanh.

Qua một hồi lâu, Thanh Vũ dùng đôi mắt thâm thúy nhìn bầu trời đầy sao, sau đó hắn nói ra:

“Hình như lá gan của ta hơi đau thì phải.”

“Trang bức thật là không dễ a, vận dụng một trăm phần trăm hiệu suất của não mới có màn trang bức thành công này.” Thanh Vũ lắc đầu, mặc dù trang bức thành công nhưng hắn không vui vẻ, sau này còn phải tiếp tục trang bức, nghĩ tới đây lá gan của hắn càng đau hơn nữa.

...

Lâm Phong đi đến luyện khí đường, nhìn thấy Vũ Hy đang mê mải đôi gang tay, biểu tình say mê, Lâm Phong nổi cả da gà, đây là ánh mắt gì?

Nghe được tiếng bước chân, Vũ Hy mới bỏ xuống đôi gang tay, khuôn mặt hiện lên vẻ không muốn, hắn nhìn Lâm Phong rồi nói: “Ngươi muốn đi truy sát Tà đồ?”

Không ngờ, Vũ Hy lại có tin tức linh thông như vậy, Lâm Phong gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Vũ Hy nhìn hắn một chút, từng bước chân kiên định tiến lên, đưa đôi gang tay cho Lâm Phong, rồi nói: “Nhớ kỹ, dùng đôi gang tay này giết sạch Tà Đồ, đừng buồn tha tên nào.”

Lâm Phong tròn tròn con mắt, lên chiến trường, bọn chúng không truy sát ta thì cũng thôi, làm sao có thể giết sạch chúng a?

“À mà ngươi đừng quên nhặt lấy túi trữ vật, tài phú rơi xuống đất là vật vô chủ, ngươi dùng đôi gang tay mà ta chế tạo để nhặt lấy có nghĩa là tài phú kia đã thuộc về ta.” Thanh âm của Vũ Hy bình tĩnh vang lên.

Lâm Phong đỏ mặt hộc hộc, cái tên này hoàn toàn không nói lý, Lâm Phong thầm nghĩ trong lòng, có lẽ đến lúc nhặt lấy tài phú nên cời bỏ đôi gang tay ra a?

Hắn không dám ở lại đây lâu, sợ tên Vũ Hy này lại tiếp tục tự biên tự diễn, lấy được món pháp bảo vừa ý, Lâm Phong vội vàng nói: “Tạm biệt.” Không đợi Vũ Hy đáp lại, thân hình hắn đã biến mất.

Vài phút sau, Lâm Phong đi đến luyện đan đường, nhìn thấy Nguyễn Thanh cầm một đồng đan dược đã được đặt trong bình chứa, liên tục đưa cho Ngọc Trang.

“Đây là Bạch Lộ Đan, đan dược chữa thương.”

“Đây là Tụ Linh Đan, dùng để bổ sung linh lực.”

“Đây là Giải Độc đan, nếu cần thì muội có thể sử dụng.”

“Đây là Ngự Phong đan, có thể gia tăng lên tốc độ di chuyển.”

“Đây là Băng Linh đan, có thể phòng ngự trước khí lạnh.”

Nguyễn Thanh liên tục đưa ra một đồng đan dược cho Ngọc Trang, đôi mắt nhìn thấy Lâm Phong tiến tới, cô vội vàng lùi kéo, lại lấy ra một đồng đan dược, Ngọc Trang và Lâm Phong nhìn thấy vậy, cười khò, trong lòng cũng có một chút ấm áp.

“Đây là Yên Độc Đan, uống xuống đất sẽ tạo ra một lớp khói mù màu đen, cản tầm nhìn của địch nhân.”

Đến viên đan dược này, Lâm Phong không khỏi hiếu kỳ nói: “Tại sao ta chưa từng thấy qua loại đan dược này a?”

Nguyễn Thanh nghe hắn hỏi, ngại ngùng nói: “Cái này là do ta luyện đan thất bại, không ngờ luyện thành đan dược này, cho nên ta thuận tiện lấy một cái tên cho nó.”

Ngọc Trang: “...”

Lâm Phong: “...”

Những học đồ khác: “...”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Một cái tiểu cô nương đang cười...

Sáng hôm sau, Vương Tinh vừa mở mắt, nghe được tiếng đập cửa, hắn lê lét chân của mình đi đến mở cửa ra.

Phát hiện bên ngoài là một tiểu cô nương, nhìn qua chỉ có mười bốn mười lăm, nụ cười của tiểu cô nương đập vào mắt Vương Tinh.

“Chào buổi sáng, đại thúc.” Thanh âm trong trẻo của tiểu cô nương vang ra.

“Chào buổi sáng.” Vương Tinh đáp lại.

“Không biết vị cô nương này, buổi sáng đến tìm ta có việc gì không?”

Tiểu cô nương cười hi hi, một tay điểm về phía trước, Vương Tinh thấy một bảng thông tin từ đó hiện ra, tiểu cô nương cười nói: “Đại thúc, cùng ta đi đến nhận lấy hình phạt a.”

Vương Tinh nhìn thấy bảng thông tin, hắn không khỏi tròng hai con mắt, cảm giác buồn ngủ đều biến mất, bởi vì trên bảng thông tin viết:

Nhiệm vụ: Tín Sứ Vương Tinh tại Dược Điện, trồng mười loại dược thảo, mỗi loại một trăm cây, nhưng không nhận được sự cho phép của chủ sở hữu tài sản là Luyện Đan đường. Hãy bắt Vương Tinh cho Quang Minh Chấp Pháp Đoàn xử trí.

Ban thưởng: 800 điểm cống hiến (vì Vương Tinh là Trúc Cơ sơ kỳ cường giả và sự việc nhỏ bé cho nên ít điểm)

Vương Tinh đọc xong, cảm thấy trời đất quay cuồng, thứ này là cái gì quý? Ta trồng lên dược thảo chỉ có đồng bạn mới biết, nhưng tại sao cái này lại biết, không lẽ đồng bạn bán đứng ta hay sao? Không được a, bọn hắn cũng trồng lên a.

Vương Tinh cũng vào tính năng Nhiệm Vụ kiểm tra, rất nhanh, hắn nhìn thấy hơn mười cái nhiệm vụ giống như vậy, chỉ có khác tên mà thôi.

Hắn ngẩn đầu lên, nhìn thấy nụ cười tươi của tiểu cô nương, lần đầu hắn nhìn thấy thì cảm giác nụ cười này quá đẹp, nhưng nhìn lần này, hắn cảm giác nụ

cười này không khác gì ác ma đang mở rộng miệng của mình nói: “Đến, vào trong miệng của ta mau.”

Chấp Pháp Đoàn là do Thanh Vũ vừa mới lập, rút ra một bộ phận nhân thủ từ hai đoàn kia, tạo thành một cái đoàn mới, chuyên về xử lý những tội phạm như thế này. Điều Nguyệt được bầu làm đoàn trưởng, vì Thanh Vũ cũng muốn em ấy trưởng thành hơn.

Những nhiệm vụ bắt tội phạm, cần phải có một nơi tập trung để xử lý chứ không để người thi hành nhiệm vụ tự quyết được.

Điều Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt sầu khổ của Vương Tinh đứng bên dưới, bên cạnh là tiểu cô nương đang cười như hoa, cô không khỏi cười thầm, nhưng khuôn mặt nghiêm túc nói:

“Vương Tinh, ngươi có biết tội của mình?”

Vương Tinh nghe vậy, biết rằng không thể chối bỏ, cho nên hấn thức thời nói ra: “Thuộc hạ biết tội, thuộc hạ nguyện dâng lên năm phần mười được thảo đã trồng cho luyện đan đường.”

Điều Nguyệt cũng không làm khó hấn, trồng được thảo còn cần người chăm sóc mới có thể trưởng thành, Vương Tinh bỏ ra năm phần mười đã là cái giá cao.

“Được, nếu lần sau có muốn trồng được thảo, mời ngươi đi xin phép chủ tài sản.”

Bây giờ, bên ngoài Giáo Đình, các thành viên đã tổ đội thành đoàn đi quét nhiệm vụ, ngay cả hai đoàn Thánh Kỵ Sĩ và Thánh Pháp cũng bắt đầu hành trình của mình.

...

Một ngày này, Kinh Hồng vương quốc giờ cao là cờ đại nghĩa, Kinh Hồng đại vương tử Kinh Nhân Đức dẫn theo hai mươi tên Trúc Cơ cường giả bước vào địa vực của Không Vũ vương quốc.

Kinh Nhân Đức phát ra lời nói, vì đẩy nhanh tiến độ tiêu diệt Tà Đồ, cho nên hấn nguyện dùng hết sức mình để tham gia vào trận chiến tranh này.

Không Bá Hưng là quốc vương của Không Vũ, nghe tin này, hấn chỉ cười nhạt, muốn tham gia giết Tà Đồ để tăng cao tu vi, còn dám nói vì thiên hạ thương sinh, thật là không biết xấu hổ.

Mặc dù mấy tháng qua đánh với Tà Đồ, tiêu hao nhiều cường giả, nhưng có một số cường giả đột phá cảnh giới, cho nên tổng hợp thực lực của Không Vũ vương quốc tăng cao.

Mười hai tòa thành trì giống như một bức tường thành kiên cố, cản trở tất cả những Tà Đồ có ý định tấn công vào sâu trong vương quốc. Mỗi một tòa thành trì đều có ít nhất một tên Trúc Cơ đỉnh phong tọa trấn, thần thức bao phủ xuống, bất cứ người nào muốn vượt qua đều phải bị tra xét nghiêm ngặt.

Kinh Nhân Đức hùng hổ dẫn theo một đám cường giả đi đến Không Tinh thành, một trong mười hai tòa thành. Không Tinh thành chủ là cường giả Trúc Cơ đỉnh phong tự thân đến đón, thái độ nhiệt tình, phải nói là không có một chút sơ hở nào để bắt bẻ.

“Ha ha, Kinh Hồng vương quốc hiệp trợ Không Vũ vương quốc tiêu diệt Tà Đồ, Không Tinh thành chủ nên nói cho chúng ta biết tình hình hiện tại đi.”

Không Tinh dẫn theo bọn người Kinh Nhân Đức vào trong phủ thành chủ, sau khi an tọa, Kinh Nhân Đức cười nói.

Sắc mặt của Không Tinh thành chủ khề biến, nhưng hấn vẫn miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Tất nhiên, đây là ngọc giản chứa đựng một ít thông tin về Tà Đồ.”

Kinh Nhân Đức nhận lấy ngọc giản, tiện tay đưa cho một tên ở bên cạnh, hấn cười nói ra:

“Đa tạ Không Tinh thành chủ.”

“Chúng ta không tiện quấy rầy, cáo từ.”

Kinh Nhân Đức đứng FbNehuwU lên cười một cái, rồi quay người đi ra ngoài, nhóm cường giả cũng theo sát hấn.

Không Tinh nhìn lấy Kinh Nhân Đức rời đi, sắc mặt âm trầm ra nước, thông tin đó là dùng tính mạng của người phe hấn để đổi lấy, tất nhiên không thể giao ra tất cả, Không Tinh còn âm thầm động tay chân.

Hơn nữa, Không Tinh cũng không sợ Kinh Hồng vương quốc, bởi vì từ đó đến giờ hấn chưa nghe Kinh Hồng vương quốc có cường giả nữa bước Kết Đan. Quốc vương cho phép bọn hấn vào đây cũng vì không muốn nổi lên xung đột vô ích, với lại bọn hấn cũng có thể giám sát sự tồn thất của Không Vũ vương quốc.

Kinh Nhân Đức cười lạnh, hấn đã có thông tin từ trước, hỏi thông tin từ Không Tinh chỉ là giao tiếp mà thôi, hấn đối chiếu thông tin, nhiều chỗ bị thiếu hay sai lệch một chút.

Kinh Nhân Đức khoát tay nói ra: “Chúng ta đi gặp bọn Tà Đồ này một lần.”

Đám người Kinh Nhân Đức hùng hổ rời khỏi Không Tinh thành. Nhiều tán tu cùng với cường giả đang ở trong thành trì nhìn thấy bọn hắc đi mắt, mới thở dài một hơi, nhất là tên thanh niên cầm đầu làm cho họ cảm thấy khí tức nguy hiểm mãnh liệt.

Một giờ sau, đám người Kinh Nhân Đức trở về, trên mặt mang theo vẻ vui vẻ, trên tay Kinh Nhân Đức là năm cái bình ngọc, những người bên dưới nhìn thấy cảnh này, không khỏi hít một hơi lạnh, bởi vì bình ngọc ẩn ẩn phát ra từng tia khí tức mạnh mẽ, đều đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong.

Rõ ràng, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, đám người Kinh Nhân Đức, mười Trúc Cơ sơ kỳ, năm Trúc Cơ trung kỳ, ba Trúc Cơ hậu kỳ, hai Trúc Cơ đỉnh phong. Đội hình như vậy, đã tiêu diệt năm tên Tà Đồ có cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong, mà họ còn không tổn thất người nào, chuyện này quả kinh người, xem ra sức mạnh của họ xa xa hơn cả dự đoán.

Sắc mặt Không Tinh khó coi, ngay cả hắc cũng không ngờ Kinh Nhân Đức lại mạnh như thế, thủ đoạn nhanh nhẹn đánh giết năm tên Trúc Cơ đỉnh phong, rồi liền ngang trở về, đây không phải là đang đánh mặt của Không Vũ vương quốc hay sao?

Kinh Nhân Đức cầm trong tay năm bình ngọc chứa đựng tinh hoa linh khí của năm tên Trúc Cơ đỉnh phong, mỗi một bình ngọc có thể bán được bốn vạn đến tám vạn linh thạch. Nhưng hắc không có ý định bán đi, vì hắc muốn thu thập thêm nhiều thứ như vậy để dùng lúc trùng kích Kết Đan kỳ.

...

Trong một động phủ ở xa Không Vũ vương quốc, nơi đây thiên địa linh khí dồi dào, nồng đậm rất nhiều so với những địa bàn của nhất tinh thể lực.

Một tên thanh niên đang tu luyện trong đó, linh lực xung quanh dừng động, hình thành một con ốc xoáy nhỏ, rồi bị tên thanh niên hút lấy, sau đó những tia tà lực từ trong cơ thể thanh niên lại tăng thêm một phần.

Tên thanh niên bỗng nhiên cảm nhận được gì, hắc lấy ra một lá tín phù, tinh thần lực xâm nhập vào trong đó để kiểm tra, tên thanh niên cười nói:

“Thật là đúng diệu, ta định đi đến trả thù tên Hắc Viên kia đây, không ngờ lại xuất hiện một tên Kết Đan nữa, ha ha, được rồi, lần này ta phải kiếm thêm đồng minh mới được, nếu không lại bị tên Hắc Viên đánh đến chạy trốn tiếp.”

Thân ảnh của tên thanh niên nhoáng lên rồi biến mất, trận pháp bao phủ động phủ mở ra, những tia sương mù bắt đầu dày đặc bao trùm cả khu vực của động phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Dạy dỗ (1)

Lâm Phong phi hành một canh giờ mới đến được bức tường thành của mười hai thành trì, hắc giả dạng là một tên tán tu muốn tham gia vào trận chiến tranh với Tà Đồ.

Thật là trùng hợp, thành trì mà Lâm Phong đi đến cũng là Không Tinh thành, ngay lúc Kinh Nhân Đức dẫn đội nhân mã tiêu diệt Tà Đồ trở về.

Lâm Phong vô ý nhìn qua, thấy được Kinh Nhân Đức cùng với những cường giả, trong cảm ứng của Lâm Phong, những tên cường giả khác quá bình thường, còn tên thiếu niên cầm đầu, tạo cho Lâm Phong một cảm giác nguy hiểm đến nỗi Lâm Phong vô thức nắm lấy Kết Đan phù.

Cho đến khi Kinh Nhân Đức đi mất, thì Lâm Phong mới giật mình lại, hắc cảm thấy mình quá thất thố, từ khi tu luyện đến này, những người mà Lâm Phong gặp đa số là kẻ địch, cho nên sự phòng bị của Lâm Phong quá cao.

Hắc điều chỉnh tâm tình của mình rồi mới bước vào tòa thành trì này, đập vào mắt hắc là khung cảnh nhộn nhịp, những tu sĩ bày ra sạp hàng của mình, ở trên đó có đan dược, pháp bảo, linh dược, đủ những thứ kỳ lạ. Các tu sĩ cao hứng rống to để quảng cáo sản phẩm của mình, không khác gì những chợ bán hàng của phàm nhân.

Lâm Phong tùy ý đi dạo rồi đánh giá những vật phẩm, chủ yếu dành cho luyện khí kỳ, dù sao Tà Đồ cũng có cảnh giới luyện khí kỳ, cho nên nhiều tán tu tụ họp ở đây, thường thường kết thành một nhóm đi ra ngoài tiêu diệt Tà Đồ.

Tà Đồ cũng vui lòng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bởi vì tiêu diệt được một tên thì tu vi của chúng sẽ tăng lên.

Tất cả những yếu tố đó hội tụ thành khung cảnh như hiện nay, cả tòa thành trì đều là tu sĩ, ngay cả tán tu cảnh giới Trúc Cơ kỳ cũng có, nhưng làm việc cẩn thận từng li từng tý, một bộ dạng sợ hãi tội người khác.

Tán tu cũng giống như lục bình không rễ, nhất là ở đây, cường giả của Không Vũ vương quốc tập trung rất nhiều, đắc tội một tên thì sẽ chết lúc nào cũng không biết.

Lâm Phong đi dạo một vòng, không có tìm được món đồ mình ưng ý, trừ những gốc được thảo lạ, kim loại, vật liệu chế phù, giá cả tiện nghi, hẳn định mua về làm quà cho mọi người. Đang lúc Lâm Phong muốn rời đi khỏi đây, ra ngoài thành tìm kiếm Tà Đồ luyện tay thì có tiếng động từ đằng xa truyền đến, cùng với tiếng hỗn loạn vang ra.

“Tránh ra!”

Trên con đường có chút chật hẹp bởi vì có nhiều người bày bán, có một con Sói yêu kéo theo một chiếc xe chạy từ đằng xa đến, tên điều khiển Sói yêu cảm roi, hết lớn.

Những nơi Sói yêu đi qua đều cuốn lên một lớp khói mù, còn người thì vội vàng tránh né đi, không dám cản trở đường đi của cỗ xe Sói này.

“Đây là tọa kỵ của Nguyễn Bảo Minh, con trai của Nguyễn Kim thành chủ, có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.”

“Hừ! Thật là uy phong, không phải nhờ vào một người cha tốt hay sao?”

“Mau im lặng, ngươi không muốn sống thì đừng kéo ta vào.”

Bên cạnh Lâm Phong, nhiều tu sĩ nhìn thấy cỗ tọa kỵ này, trong lúc nhất thời, có tiếng bàn tán truyền ra. Lâm Phong nghe được, hẳn cũng không muốn gây chuyện thị phi, cho nên nhấc chân tránh sang một bên.

“Tránh ra!”

Cỗ tọa kỵ này lấy tốc độ cực nhanh tiến lên, tên điều khiển dùng roi da quất ra xung quanh, những tu sĩ kia tránh né roi da, giận mà không dám nói gì.

Có một tên thiếu niên nhìn thấy con Sói này, dọa đến hắn run rẩy tay chân, bởi vì sạp hàng của hắn có chút chắn đường, tên thiếu niên sợ hãi, thu dọn đồ đạc của mình, nhưng không ngờ có một vật rơi ra giữa đường, tên thiếu niên chạy ra chụp lấy.

“Muốn chết!”

Ngay lúc đó, cái tọa kỵ đã đến gần, tên điều khiển tọa kỵ nhìn thấy có người chắn đường, hai mắt hiện ra hung quang, một cái roi da quất đến, hẳn là cảnh giới luyện khí kỳ viên mãn, tốc độ của roi da nhanh, gào thét đánh tới tên thiếu niên.

Tên thiếu niên cầm đầu nhặt lấy đồ vật, không nhìn thấy roi da đang đánh tới mình, hẳn chỉ là luyện khí ba tầng, một roi này đủ để lấy mạng nhỏ của hắn. Nhiều người nhìn thấy cảnh này, muốn lên giúp tên thiếu niên, nhưng vì sợ rước họa vào thân, cũng đành quay đầu đi, không nỡ nhìn cảnh tượng này.

Lâm Phong đã tránh đi, nghe được vài tiếng thét của tên điều khiển tọa kỵ, hắn nhú mày quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng trên. Thân hình của hắn nhoáng lên, biến thành một đạo cầu vồng, lúc Lâm Phong xuất hiện đã đứng d20s47Jz cạnh tên thiếu niên đang ngơ ngác.

Một tay của Lâm Phong chụp lấy chiếc roi đánh tới, sau đó kéo một cái, tên điều khiển tọa kỵ bị lực lượng mạnh mẽ của Lâm Phong kéo xuống, roi trên mặt đất.

Con Sói nhìn thấy vậy, hai mắt càng hung dữ, tốc độ bạo tăng, một móng vuốt đánh tới Lâm Phong.

Lâm Phong phát tay như đuổi một con ruồi, một con gió xuất hiện cuốn bay cả cái tọa kỵ lẫn con Sói yêu, rồi roi xuống đằng xa, cái tọa kỵ nát thành nhiều mảnh, Sói yêu không bị thương nhiều.

Lúc tọa kỵ bị bay lên trời, từ trong tọa kỵ bay ra một thân ảnh, là một người thiếu niên, hai mắt hiện lên vẻ tức giận, một đạo pháp thuật từ hắn đánh tới Lâm Phong.

“Chết đi!”

Linh lực sôi trào, sức mạnh của pháp thuật này đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, nhiều người kinh hãi tránh sang một bên. Lâm Phong mặt không biểu tình, đứng giữa đường trống trải, bên cạnh hắn là một tên thiếu niên.

Đạo pháp thuật đánh tới, Lâm Phong khinh thường đánh ra một quyền, va chạm vào đạo pháp thuật.

Cảnh tượng Lâm Phong bị đánh thành mảnh vụn trong tưởng tượng của mọi người không xảy ra, mà là đạo pháp thuật bị quyền của Lâm Phong đánh vỡ.

Tên thiếu niên nhìn thấy cảnh này, biết rằng đã phải tầm sát, nhưng hắn có chỗ dựa cho nên không sợ, hắn khinh thường nói: “Giỏi lắm, tâm tình của bọn thiếu gia hôm nay rất tốt, cho nên bọn thiếu gia nhận ngươi làm tiêu đệ.”

Biểu tình của Không Bảo Anh kiên cố, hai mắt không xem Lâm Phong ra gì, tên điều khiển tọa kỵ đứng lên, nghe được chủ nhân hắn nói, hắn phụ họa: “Ngươi còn không mau dập đầu cảm tạ Nguyễn thiếu?”

Hắn vừa nói xong, một bàn tay từ xa quất đến, chuẩn xác đến từng mi li mét và chạm vào mặt của hắn, một cỗ lực lượng từ bàn tay phát ra, thân hình hắn như điều đứt dây, bay ra ngoài, trên mặt còn in lên dấu bàn tay đỏ rực.

Nhiều người tu sĩ xung quanh đang quan sát, nhìn thấy cảnh này, họ không khỏi hít một hơi lạnh, hai chân không tự chủ được mà run lên, lùi về xa không

muốn bị đánh vào tai họa này.

“Hắn vậy mà đánh cả người của Nguyễn thiếu chủ?”

Trong lòng họ vừa ủng hộ hành động của Lâm Phong nhưng cũng vừa trách hắn không biết tốt xấu, vì một người xa lạ mà góp mạng của mình vào là không đáng. Họ chỉ biết cầu nguyện cho Lâm Phong sống qua được tình cảnh này.

Nhưng hành động kế tiếp của Lâm Phong còn vượt qua cả sức tưởng tượng của họ.

Nguyễn Bảo Anh tức giận nhìn Lâm Phong, không ngờ hắn dám đánh cả người của mình, đây không phải là đánh một bạt tay vào mặt hắn giữa đường hay sao? Nếu hắn còn buông tha Lâm Phong thì hắn làm sao có mặt mũi ra ngoài được?

“Thiếu niên, ta công nhận ngươi có một chút sức mạnh, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, nếu bây giờ ngươi dập đầu cho ta ba cái, nói xin lỗi, thì chuyện này ta sẽ bỏ qua cho ngươi.” Thanh âm lạnh lùng của Nguyễn Bảo Anh vang ra.

Tên thiếu niên đứng cạnh Lâm Phong đã bị dọa đến sắc mặt xanh mét, hai chân run rẩy, trong lòng hắn tự trách mình quá vụng về, làm xảy ra chuyện này, hắn nhận định tất cả đều là lỗi của hắn, cho nên hắn run rẩy nói ra: “Đa tạ ân nhân cứu mạng, nhưng tất cả đều là lỗi của ta, xin Nguyễn thiếu chủ hãy trừng phạt một mình ta.”

Tên thiếu niên nói xong, hai chân muốn quỵ xuống, nhưng một luồng sức mạnh đã nâng hắn lên, hắn ngẩn đầu nhìn, đó là Lâm Phong.

“Ngươi tính là thứ gì?” Nguyễn Bảo Anh khinh thường nhìn tên thiếu niên kia.

Từ đầu đến cuối, Lâm Phong đều nhìn trong mắt, làm sao hắn có thể để tên thiếu niên chịu phạt được và tinh thần dũng cảm của tên thiếu niên cũng làm cho Lâm Phong coi trọng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Dạy dỗ (2)

Xem ra, tu sĩ đã coi việc giết người là chuyện bình thường, không có gì to tát, đây là một thứ đã ăn sâu vào tiềm thức của tu sĩ. Coi thường sinh mạng, tùy ý cướp đoạt sinh mạng của người khác, Lâm Phong chán ghét nhất là những chuyện này, hắn phải dạy cho tên Nguyễn Bảo Anh kia một bài học, để cho hắn nhớ đời.

Nguyễn Bảo Anh khẳng định Lâm Phong sẽ không dám đánh hắn khi biết thân phận của hắn, không những vậy còn có thể tiến lên dập đầu để lấy lòng, chuyện này thì Nguyễn Bảo Anh gặp quá nhiều.

Trong con mắt của Nguyễn Bảo Anh, thân ảnh của Lâm Phong đột nhiên biến mất, sau đó hắn cảm nhận được ngực của mình truyền ra cảm giác đau đớn, hai mắt của hắn kinh hãi nhìn xuống, chỉ thấy một quyền ấn đang đánh sâu vào cơ thể hắn.

“Ôc!”

Nguyễn Bảo Anh bị quyền ấn đánh đến lùi lại mấy bước, thân hình hắn vẫn đứng vững, hai chân run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra, trên ngực hắn có một vết quyền ấn đánh sâu vào.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh này, há mồm đến không ngậm lại được, đây là chuyện gì xảy ra? Con trai của thành chủ bị ả đả giữa chốn đông người, xem ra hôm nay sắp biến thiên rồi!

“Ngươi—ngươi dám đánh ta?”

Nguyễn Bảo Anh lấy tay ôm ngực, không ngừng ho khan, hắn cảm nhận được đau đớn chưa từng có, đây là lần đầu tiên hắn bị đánh trọng thương như vậy, nước mắt không bị khống chế chảy ra.

“Đánh ngươi thì sao?”

Lâm Phong khoanh tay lại, hai mắt khiêu khích, giọng nói tỏ vẻ khinh thường.

“Ngươi có biết ta là ai?”

Nguyễn Bảo Anh nhìn hắn như vậy, hắn nhìn không được mà hỏi một câu, chẳng lẽ tên này không biết ta có một người cha tốt hay sao?

“Ngươi là ai, ta không cần biết, nhưng ta chỉ biết rằng, một hài tử như ngươi đã bị thế giới đầu độc, cho nên ta sẽ dẫn ngươi về con đường đúng đắn.”

Lâm Phong nói, hấn cảm thấy, tên này bị thế giới đầu độc, hoàn cảnh đầu độc, cho nên tính tình mới như vậy, còn có thể sửa chữa.

Lúc này, những tu sĩ xung quanh biết chuyện đã đi đến xem kịch vui, nghe được Lâm Phong nói, họ không khỏi đỏ mặt hơi lạnh, đây không phải là đang mắng Nguyễn thành chủ dạy con cho hư hay sao?

Nguyễn Bảo Anh nhém chút phun một ngụm máu tươi, thoạt nhìn người cũng bằng tuổi ta a, được cái sức mạnh hơn một chút, lại gọi ta là hài tử.

“Người muốn chết?” Nguyễn Bảo Anh tức giận hét lên.

Lâm Phong nhìn thấy hấn như vậy, lắc đầu, xem ra muốn dẫn một hài tử trở về con đường đúng đắn không dễ như hấn nghĩ, Lâm Phong ma quyền sát chương, một quyền đánh ra.

“Ôc.”

Nguyễn Bảo Anh nào ngờ Lâm Phong lại đánh tới, thân hình trọng thương của hấn bị đánh thêm một quyền, bay ra ngoài, máu tươi nhiễm đỏ quần áo.

“Người có phục hay không?” Lâm Phong chậm rãi đi tới, thanh âm lạnh nhạt vang lên.

“Không phục.” Nguyễn Bảo Anh cắn răng nói ra, hấn không muốn mất cái mặt mũi này.

“Không phục?” Lâm Phong nhíu mày, được rồi xem ra hấn đánh chưa đủ đau.

Thế là, một bàn tay của Lâm Phong quát tới, trúng ngay mặt của Nguyễn Bảo Anh, chuẩn từng cen ti mét, thanh âm thanh thúy từ chỗ va chạm vang ra.

“Người có phục hay không?” Lâm Phong lại nói tiếp.

“Không phục.” Khuôn mặt của Nguyễn Bảo Anh vặn vẹo, máu tươi từ trong miệng hấn chảy ra, nước mắt hòa lẫn với máu tươi, nhìn rất là kinh người.

Một bàn tay lại quát tới, làm khuôn mặt của Nguyễn Bảo Anh sưng lên, thoạt nhìn giống như cái đầu heo màu đỏ.

“Người có phục hay không?”

“Không phục.”

...

Những người xung quanh, nhìn thấy Lâm Phong cùng với Nguyễn Bảo Anh cùng diễn xuất một cảnh đến cả chục lần, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, đây là có chuyện lớn xảy ra rồi a, nhưng họ cũng cảm thấy vui vẻ, ác nhân chộc phải cường nhân, bị đánh như thế là đáng.

“Người có phục hay không?” Lâm Phong không kiên nhẫn nói.

“Ta phục.” Nguyễn Bảo Anh bị đánh vài chục lần, có chút sợ hãi nói ra, hấn cảm thấy tên thiếu niên trước mặt không khác gì ma quỷ.

“Người đã phục thì tốt.” Lâm Phong gật đầu, hấn cảm thấy rất là thỏa mãn, đang định đứng lên rồi đi.

“Vậy thì thôi?” Nguyễn Bảo Anh nhìn Lâm Phong, nghi ngờ hỏi.

Nghe được Nguyễn Bảo Anh, Lâm Phong nhíu mày nhìn hấn, tên này có bị hấn đánh đến điên không a, giờ còn hỏi vậy, hấn cười nói ra: “Vậy thôi chứ sao?”

“Em gái người!” Nguyễn Bảo Anh nghe hấn nói như vậy, một ngụm máu tươi đã nghén từ đầu đến giờ đều phun hết ra, hai mắt hấn thất thần nhìn lên bầu trời, này giờ ta đang bị đánh oan? Con em nó, biết vậy hấn đã phục từ đầu rồi có cần phải kiên cường bị đánh như vậy không?

“Cái này—hấn đánh Nguyễn thiếu chủ một trận rồi thôi?” Nhiều người đứng xem còn chưa theo kịp tình tiết câu chuyện, ngần ngại lắm bả.

“Có chuyện gì xảy ra?” Lúc này, có vài đạo thân ảnh đáp không đi tới, khí tức Trúc Cơ hậu kỳ phát ra.

Mọi người lập tức chú ý, cảm thấy người đi tới có chút quen mặt, có một người giật mình nói ra: “Đây không phải là Nguyễn thành chủ sao?”

“Còn có Hạ Dương thành chủ.”

“Vinh Mộc thành chủ.”

Nhiều vị thành chủ đang bàn tính kế hoạch đột kích Tà Đồ, đột nhiên cảm nhận được ba động của pháp thuật, liền biết có người dám xuất thủ đánh nhau ở trong thành, đây là không để Không Vũ vương quốc vào mắt.

Mấy vị thành chủ chạy đến, còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì Nguyễn Kim thành chủ đã giận tím mặt, quát lên: “Cuồng đồ dám hành hung người giữa thanh thiên bạch nhật, đương tru.”

Nguyễn Kim gầm lên một tiếng, một đạo pháp thuật đánh tới Lâm Phong, linh lực cuộn cuộn, nhiều người xung quanh vội vàng tránh ra.

Lâm Phong cảm nhận được một đạo sát khí khóa chặt mình, nhìn thấy Nguyễn Kim xuất thủ, mà wRQfF5r mục tiêu lại chính là mình liền biết là đó người cha tốt của Nguyễn Bảo Anh.

Lâm Phong không những không tránh đi mà còn hưng phấn đón đỡ, một quyền đánh ra, không có linh lực, không có thuật pháp, chỉ là một quyền đơn thuần bằng thân thể.

Mấy vị thành chủ khác, nhìn thấy có người dám dùng thân thể đỡ một đòn của Nguyễn Kim, không khỏi khinh thường: “Cái này là muốn chết cũng không trách được ai.”

Viễn cảnh mà họ tưởng tượng đã không xảy ra, họ tròn tròn hai mắt lên nhìn thấy cảnh, một quyền của Lâm Phong đụng vào đạo pháp thuật kia, sau đó, đạo pháp thuật kia bị nổ tung, giống như là quả bóng.

“Quá yếu.” Lâm Phong khinh thường nói.

“Ngươi là người cha tốt của Nguyễn Bảo Anh đi?”

Nguyễn Kim cũng bị giật mình không nhẹ, phải biết đó là một đòn đánh tức giận của hắn a, nghe được Lâm Phong hỏi, hắn nói: “Không sai.”

Sau đó Nguyễn Kim quay người, nói với những vị thành chủ khác: “Người này dám hành hung con của ta, xin mời mấy vị hợp lực cùng nhau bắt giữ người này.”

Nghe được Nguyễn Kim xin giúp đỡ, mấy vị thành chủ khác cũng gật đầu, người này coi thường Không Vũ vương quốc, cả gan hành hung người giữa đường, cần phải cảm xuống để trị tội. Mấy vị thành chủ đang muốn xuất thủ, thì thanh âm của Lâm Phong lại vang ra.

“Chật chịt, đúng là cha nào con nấy, hôm nay ta đã dạy dỗ con ngươi một trận, nếu gặp phải người thì ta thuận tiện làm một lần luôn đi.” Lâm Phong nhìn Nguyễn Kim, cảm thấy người này làm cha quá thất bại đi, dạy con đến nổi hư đồn như thế, cho nên hắn muốn trừng phạt tên này.

“Ngươi—” Nguyễn Bảo Anh đang nằm dưới đất, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, vừa mới hồi phục được một chút, đang tính mở miệng cầu xin giúp đỡ, thì nghe được Lâm Phong nói, hai mắt hắn hiện lên tức giận, cái này là muốn giáo dục hai cha con hắn giữa đường sao?

“Cuồng đồ!” Nguyễn Kim bị Lâm Phong làm cho tức giận không nhẹ, đang định xuất thủ, thì hắn nhìn thấy một đạo thân ảnh hiện ra trước mặt hắn, khuôn mặt tươi cười, đây không phải là tên cuồng đồ đó hay sao?

Àm!

Nguyễn Kim không kịp phản ứng, hai mắt hắn nhìn thấy một chân đã tới, chuẩn trên từng cen ti mét trúng vào mặt của hắn, răng gãy vài cây, thân hình hắn giống như điều đứt dây, bay xuống mặt đất làm cho gạch đường bị va chạm đến nát.

Mấy vị thành chủ giật mình, hai chân không khỏi lùi về sau vài bước, hồi tưởng lại một chân kia, họ cũng không chắc chắn đỡ được một đòn này, cho dù đỡ được cũng bị thương không nhẹ.

Nhiều tu sĩ xem náo nhiệt đằng xa, giờ phút này, hai mắt đã tròn tròn lên, tên kia vừa mới đánh thẳng con giống như đánh bao cát, thằng cha chạy đến cũng bị hành hung không kém bao nhiêu, cuồng nhân này từ đâu chui ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hợp tác

Sau khi kinh sợ, những vị thành chủ mới giật mình tỉnh ngộ, một người nói ra: “Tên này lại là một thể tu?”

Thể tu có số lượng rất ít, họ sống mấy chục năm vẫn chưa từng thấy thể tu nào có thể đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, không ngờ hôm nay lại tự nhiên nhô ra một thể tu tại đây, trong lúc nhất thời, họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lâm Phong cảm thấy một cuộc kia qua đã, nhưng đứa con bị mình tát cả buổi mới phục, bây giờ thằng cha đến, chắc chắn phải ngoan cường hơn đứa con của hắn a? Cho nên Lâm Phong lại quát ra một cuộc.

Nguyễn Kim là cường giả Trúc Cơ hậu kỳ, ngày thường cao cao tại thượng, không xem ai ra gì, nhưng giờ phút này, hắn chỉ trơ mắt nhìn một cuộc của Lâm Phong đã tới.

Cái gì linh lực phòng hộ, cái gì tốc độ, Lâm Phong không cần nghĩ, chỉ cần một cước đá ra, Nguyễn Kim lại bay về phía sau.

Những vị thành chủ khác nhìn Lâm Phong hành hung Nguyễn Kim một hồi, mới nhìn không được mà xuất thủ, ba vị thành chủ đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ xuất thủ là mạnh mẽ bậc nào?

Ầm! Ầm!

Ba đạo pháp thuật đánh tới, biển lửa thiêu đốt, phi kiếm phóng ra, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ bạo phát!

Nguyễn Kim bị hành hung, khuôn mặt biến dạng, dữ tợn nhìn Lâm Phong, hần thấy ba vị thành chủ kia đã xuất thủ, hai mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Nhưng Lâm Phong là tu vi gì? Nhị tinh thiên tài, mặc dù chỉ sử dụng thân thể cũng có thể đối kháng Trúc Cơ đỉnh phong, ba tên Trúc Cơ hậu kỳ còn không đủ coi.

Lâm Phong lại đánh ra một quyền, ba đạo pháp thuật, F75PWe6r phi kiếm, biển lửa vừa va chạm vào quyền của Lâm Phong, giống như quả bóng bị nổ tung, phát ra một tiếng ầm rồi biến mất.

Ba vị thành chủ đứng đằng xa, hai mắt hiện lên vẻ kinh hãi, cái này cũng quá đáng sợ gì, trực tiếp đánh nát ba đạo pháp thuật, tên thể tu này mạnh vượt qua sức tưởng tượng của họ.

Lúc đầu, họ chỉ nghĩ rằng Nguyễn Kim bị bất ngờ, không kịp phản ứng cho nên bị đánh thảm như vậy, xem ra chuyện này không phải như vậy, Nguyễn Kim quá yếu so với tên thể tu này.

“Đạo hữu, ngươi có thể ngừng tay lại không?”

Một vị thành chủ tên là Hạ Dương ôm quyền nói ra. Bởi vì bọn họ cũng không dám đắc tội vì thể tu này a, lúc này xuất thủ cũng vì muốn cứu vãn lại mặt mũi của vương quốc.

“Cái thằng này dạy con hư hỏng như thế, ta cần phải giáo dục hần một hồi.” Lâm Phong nói, thanh âm mang theo giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Những vị thành chủ bị lời nói của Lâm Phong làm cho cứng họng, phải biết người mà Lâm Phong muốn giáo dục là một vị thành chủ a, được quốc vương trực tiếp ban cho chức vị, không phải là a miêu a cầu nào.

Nhiều người xung quanh không khỏi giật mình, xem ra tên cường nhân này tựa hồ còn cường hơn bọn họ nghĩ.

Tên thiếu niên đứng đằng xa, hần đã thu dọn xong sạp hàng của mình, hần được Lâm Phong truyền âm để hần rời đi nhanh, dù sao hần chỉ là một tu sĩ nhỏ yếu, Nguyễn thiếu chủ có hàng trăm loại phương pháp bắt hần chết.

Tên thiếu niên nhìn tư thế của Lâm Phong, hai mắt hần hiện lên vẻ hướng tới, đây chính là sức mạnh a, chỉ cần có nó thì ta đã không rơi vào tình thế như vậy. Tên thiếu niên nghĩ lại tình thế hiện giờ của mình quá nguy hiểm, hần chỉ liếc nhìn Lâm Phong từ xa rồi đi mất.

“Ngươi có phục không?” Lâm Phong nhìn Nguyễn Kim hỏi.

Nguyễn Kim nhìn Lâm Phong đang ma quyền sát chương, trong mắt hần, Lâm Phong không khác gì ác ma, hần bị đánh đến sợ rồi!

“Ta phục.” Nguyễn Kim run rẩy nói. Lời nói vừa ra, Nguyễn Kim cảm nhận được một cỗ nhục nhã, hần dù gì cũng là một vị thành chủ, lại bị người đánh thảm như thế giữa chốn đông người, hần thù của hần đối với Lâm Phong đã nhiều đến cực hạn.

“Tốt, từ nay về sau ngươi hãy dạy con cho tốt, nếu không thì đừng trách ta.” Lâm Phong tiến tới, vỗ vai Nguyễn Kim, rồi quay đầu đi.

Các vị thành chủ khác nhìn thấy Lâm Phong muốn đi, nhưng không dám tiến lên cản trở, ai biết tên kia có bao nỗi đánh cho họ một trận, thật sự là mặt mũi mất hết.

“Vị đạo hữu này, xin hãy dừng chân một hồi.”

Lúc Lâm Phong vừa định đi, một tiếng nói vang ra khắp thành trì, mặc dù là lời khách sáo, nhưng ẩn trong tiếng nói là một cảm giác không cho người khác lựa chọn.

Lâm Phong nhìn lên bầu trời, một người đạp không từ xa đi đến, khuôn mặt treo một nụ cười, hai mắt nguy hiểm, đó là một tên Trúc Cơ đỉnh phong.

“Không Tinh thành chủ.” Những vị thành chủ khác nhìn thấy người này, tiến lên ôm quyền nói ra, Nguyễn Kim cũng không ngoại lệ, nhưng hần vừa nói một câu xong, khuôn mặt lập tức nhăn nhó, cái cảm giác đau đớn này không phải ai cũng hiểu.

Không Tinh chỉ nhìn những vị thành chủ rồi gật đầu, dù sao hần cũng có tu vi cao hơn cùng với thân phận cao quý, hần không để những vị thành chủ này vào mắt. Không Tinh nhìn Lâm Phong rồi nói:

“Vị đạo hữu này, chúng ta muốn mời ngươi hợp tác một lần.”

Lâm Phong nghe vậy, cười nói: “Ta vừa đánh người của các ngươi một trận, ngươi lại mời ta họp tác, người của ngươi sẽ không oán trách chứ?”

Không Tinh cười đáp: “Chuyện này là do người của chúng ta làm sai trước, bị đánh một trận cũng coi như là trừng phạt, xin đạo hữu đừng để chuyện đó trong lòng.”

Cáo già Không Tinh làm người khôn khéo, hần nhìn ra tên này ít nhất cũng mạnh ngang hàng hần, cho nên hần không muốn đắc tội Lâm Phong, cho dù có vạch mặt với Nguyễn Kim, bởi vì đây là thiên hạ của họ Không.

“Được.” Lâm Phong gật đầu, bởi vì có hai đạo khí tức vừa mới thả ra, đây là một loại uy hiếp, nếu ngươi không đáp ứng chắc chắn sẽ có một trận chiến. Cho dù Lâm Phong mạnh mẽ, cũng không đánh lại ba vị cường giả Trúc Cơ đỉnh phong cùng với hộ thành đại trận.

“Vậy thì xin mời đi theo ta.” Không Tinh cười nói rồi quay đầu đạp không bay đi.

Lâm Phong thấy thế, thân hình lẳng không đi theo. Từ lúc xuất thủ đến giờ, hần chưa từng sử dụng linh lực vì thế không ai biết hần chỉ có cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, hần chỉ sử dụng thân thể của mình để tránh tiết lộ hần là nhị tinh thiên tài.

Mấy vị thành chủ khác thấy Không Tinh đã quyết định, cũng vội vàng đi theo.

Những người xem náo nhiệt, nhìn thấy việc này kết thúc ngoài dự liệu của họ, ở họ xem ra, Không Tinh thành chủ phải bắt Lâm Phong lại rồi trừng phạt để bảo vệ mặt mũi của vương quốc, không ngờ Lâm Phong không bị bắt lại còn được Không Tinh mời đi.

Trong lòng họ không khỏi bốc ra một cỗ suy nghĩ, nếu ta có đủ tu vi thì phải thử đánh một vị thành chủ thành chó chết một lần, nói không chừng lại được quốc vương bệ hạ coi trọng a.

Không Tinh dẫn Lâm Phong vào phủ thành chủ, mở ra một cái mật thất, trong đó đang ngồi khoảng tám người, sáu cái Trúc Cơ trung kỳ, hai cái Trúc Cơ đỉnh phong, kèm theo ba vị thành chủ Trúc Cơ hậu kỳ sau lưng Không Tinh.

Nguyễn Kim mất hết mặt mũi, tất nhiên sẽ lấy lý do bị thương mà rời đi, không muốn chạm mặt với Lâm Phong.

Giờ phút này, mọi người đã ngồi vào chỗ ngồi của mình, sự việc bên ngoài họ cũng nhìn thấy, cho nên Lâm Phong ngồi ở đây họ cũng không cảm thấy có việc gì kỳ quái, sức mạnh quyết định chỗ đứng!

Lâm Phong không sợ bọn người này đột nhiên xuất thủ đánh giết mình, hần có một lá Kết Đan phù, một khi kích hoạt, thì cả bọn này không có quả ngon để ăn.

Không Tinh nhìn thấy Lâm Phong trấn định như thế, trong lòng hần cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng hần bỏ qua một bên, lên tiếng nói:

“Hôm nay chúng ta ở đây là muốn làm một việc, nhưng sức mạnh của chúng ta không đủ, cho nên ta mời thêm vị này giúp đỡ.”

Lâm Phong đứng lên nói: “Xin chào các vị thành chủ, ta tên là Lâm Phong.”

“Các vị đã chứng kiến sức mạnh của Lâm Phong đạo hữu đã đủ tư cách để tham gia việc này.” Không Tinh nói tiếp.

Những vị thành chủ có tu vi thấp khác gật đầu nói: “Lâm Phong đạo hữu có sức mạnh phi phàm, tương lai bất khả hạn lượng.”

Còn hai vị thành chủ tu vi Trúc Cơ đỉnh phong chỉ gật đầu mà thôi, bọn họ không muốn hạ mình để lấy lòng Lâm Phong, dù sao bọn họ cũng tự tin rằng Lâm Phong không thể đánh bại họ.

“Kính Hồng vương quốc, đại vương tử, Kinh Nhân Đức lấy thủ đoạn lời dối lừa tiêu diệt năm tên Tà Đồ có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, sau đó hiên ngang trở về, đây chính là đánh mặt của Không Vũ vương quốc.” Không Tinh chậm chậm nói.

Những vị thành chủ bên dưới đều tỏ ra vẻ tức giận.

Một trong hai thành chủ có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong tên là Băng Tu nói tiếp: “Vì thế, chúng ta tụ họp ở đây để bàn ra kế hoạch đối phó, đó là cùng nhau tiêu diệt Tà Đồ có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong.”

Người còn lại tên là Hư Minh bất lời: “Ta và Băng Tu, Không Tinh thành chủ đã quyết định, tập kích hai hang ổ của Tà Đồ, một cái có ba tên Trúc Cơ đỉnh phong, một cái có bốn tên Trúc Cơ đỉnh phong.”

“Lúc đầu, ta cũng không đồng ý, việc này quá nguy hiểm, nhưng sau khi Lâm Phong đạo hữu xuất hiện, chúng ta quyết định mời người tham gia.” Không Tinh nhìn Lâm Phong nói.

Lâm Phong suy nghĩ một chút, hần tới đây là để tham gia chiến tranh với Tà Đồ, nếu bọn người này đã có chung ý định thì hần cũng không từ chối: “Được, tiêu diệt Tà Đồ chính là mục đích của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Tiến công

“Về chiến lợi phẩm ta đề nghị phân phối như vậy, ai giết được Tà Đồ thì tinh hoa linh khí sẽ là của người đó, nếu hai người cùng giết thì chia đều, còn về túi trữ vật cũng như vậy, mọi người có ý kiến gì không?” Băng Tu cười nói.

“Không có ý kiến, cứ việc làm theo lời của Băng Tu thành chủ.” Hạ Dương thành chủ gật đầu.

“Ta cũng không có ý kiến.” Vinh Mộc thành chủ nói.

Đã có những vị thành chủ tu vi cao đồng ý, những người khác cũng đành chấp nhận, thật ra họ hi vọng chia đều hơn, dù sao tu vi họ quá thấp, nói không chừng không có một chút thu hoạch nào.

“Còn Lâm Phong đạo hữu thì sao?” Không Tinh quay qua nhìn Lâm Phong hỏi.

“Ta cũng không có ý kiến.” Lâm Phong gật đầu, sức mạnh của hắn đủ để kiếm một phần.

“Được rồi, một canh giờ sau chúng ta sẽ xuất phát, mục tiêu đầu tiên là một sơn cốc, trong đó có ba tên Tà Đồ Trúc Cơ Đỉnh phong, hai tên Trúc Cơ hậu kỳ, năm tên Trúc Cơ trung kỳ.”

“Ta tin rằng, với sức mạnh của chúng ta, sẽ dễ dàng giải quyết bọn chúng.”

Không Tinh nhìn quanh một lần, rồi nói.

Nghe được lời nói của Không Tinh, những người thành chủ khác đều đứng lên rời khỏi, họ phải đi chuẩn bị kỹ càng để ra chiến trường.

Không Tinh nhìn Lâm Phong vẫn không đi, hắn hiểu rằng tên này không cần chuẩn bị, Không Tinh cười nói: “Không biết Lâm Phong đạo hữu là người phương nào?”

Lâm Phong nghe hắn hỏi, cười đáp: “Không dối gạt gì Không Tinh thành chủ, thật ra ta chỉ là một tán tu mà thôi, thu được một chút kỳ ngộ mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay.”

Băng Tu ở một bên, nghe hắn nói như vậy, trong lòng khinh bỉ một phen, một chút kỳ ngộ mà mạnh như vậy mới là lạ, hắn cười nói: “Không biết Lâm Phong đạo hữu đã từng giao thủ với Tà Đồ hay chưa?”

“Ta chưa từng giao thủ với chúng, không F9pWjgix biết chúng có thủ đoạn bí mật gì cần phải đề phòng hay không?” Lâm Phong trả lời.

“Thật ra không có gì gọi là bí mật, linh lực của chúng có tính ăn mòn mạnh, khi đối kháng cần phải cẩn thận, nhưng Lâm Phong đạo hữu chủ yếu tu luyện thân thể cho nên không cần đề ý chuyện này.” Hư Minh nhìn Lâm Phong rồi nói.

Bốn người hàn huyên với nhau gần một canh giờ, trong lúc đó, Không Tinh thành chủ có ý định mời chào Lâm Phong gia nhập vào vương quốc, nhưng bị Lâm Phong từ chối, hắn cũng không tỏ ra bất mãn gì.

Băng Tu và Hư Minh cũng vui vẻ nhìn thấy cảnh này, thêm một vị thành chủ có nghĩa là cạnh tranh lại khốc liệt một phần. Còn Không Tinh là vương gia tất nhiên hy vọng vương quốc lớn mạnh.

Những vị thành chủ khác cũng đã tập hợp đầy đủ, tính luôn cả Lâm Phong, tổng cộng có mười ba người. Đội hình như vậy cũng đủ làm bá chủ một phương.

Đám người ẩn thân rồi đi Không Tinh thành, cho dù có Tà Đồ đánh tới thì cũng không làm được gì, trận pháp hộ thành dư sức vây khốn Tà Đồ. Băng Tu và Hư Minh là hai vị thành chủ tọa trấn hai tòa thành, họ cũng đề mặc tòa thành của mình mà đến đây trợ giúp Không Tinh đủ để biết được họ tự tin về trận pháp hộ thành như thế nào.

Một đường đi về phía trước, khoảng năm trăm km, mất đến một giờ, đó là bởi vì họ vừa đi vừa quan sát và ẩn núp để tránh bị Tà Đồ phát hiện và phục kích.

Phía trước là một sơn cốc, giờ phút này, sương mù bao vây lấy sơn cốc, làm cản trở tầm nhìn, trong sơn cốc phát ra từng tia khí lạnh và khí tức âm u, tựa hồ có hàng ngàn oan hồn đang kêu rên.

Lâm Phong nhíu mày, bởi vì có quan hệ với công pháp mà hắn tu luyện cho nên hắn có thể nhìn thấy, đây là một cổ oán niệm tập trung tạo thành khung cảnh như vậy, không biết có bao nhiêu người chết oan trong đó.

Không Tinh quan sát sơn cốc một lát, sau đó mới chắc chắn rằng Tà Đồ không có phòng bị. Hắn ra lệnh tấn công: “Ta và Hư Minh hợp lực tiêu diệt một

tên Tà Đồ, còn Lâm Phong đạo hữu và Băng Tu cuốn lấy một tên, sau khi tiêu diệt xong thì ta và Hạ Minh sẽ trợ giúp.”

“Những người còn lại tự phân công.”

Trận chiến này chủ yếu là tiêu diệt nhanh cường giả của đối phương, những Tà Đồ có tu vi thấp không cần phải để ý quá nhiều.

“Vâng.” Những thành chủ khác đáp lại.

“Các vị đã sẵn sàng chưa?” Không Tinh lên tiến nói.

Mọi người không tự chủ được gật đầu, trong lòng có một chút hưng phấn nghĩ về chiến lợi phẩm đạt được.

Không Tinh nhìn thấy mọi người đã sẵn sàng, hấn quát lên: “Giết, không để tên nào chạy thoát.”

Nhận được tín hiệu tấn công, những thành chủ hóa thành một đạo cầu vòng đánh tới, hợp lực đánh ra một đòn vào sương mù.

Ầm!

Một vụ nổ vang ra, sương mù chỉ là trận pháp dùng để che dấu cho nên bị một đòn của những thành chủ đánh nát, sương mù cấp tốc rút lui để lộ khung cảnh trong sơn cốc.

Trong sơn cốc có gần chục cái động phủ, bên trong đó những bộ xương trắng, khung cảnh tàn khốc đến cực hạn.

Không Tinh dẫn đầu tiến vào, cảm ứng được một động phủ phát ra khí tức mạnh mẽ, hấn cùng Hạ Minh đánh tới.

Những vị thành chủ khác đều dựa theo cảm ứng mà tìm kiếm địch nhân.

“Có địch tấn công.” Trong sơn cốc có tiếng hét của Tà Đồ vang lên.

Lập tức, trong những động phủ đó bay ra các Tà Đồ, khuôn mặt dữ tợn, hai mắt đầy hung tàn nhìn về phía đám thành chủ như nhìn những tu vi di động, Tà Đồ lập tức tấn công tới.

Những đạo pháp thuật đánh ra, rơi vào trên mặt đất làm cho đại địa sụp đổ, động phủ vỡ nát, trong sơn cốc phát ra tiếng kêu rên của Tà Đồ ở cảnh giới thấp.

Tà Đồ nhìn đám thành chủ như nhìn tu vi di động, còn đám thành chủ sao không giống như vậy đâu? Hai mắt đám thành chủ hiện ra vẻ tham lam đánh tới, chỉ cần giết được một tên Tà Đồ thì tu vi của họ tăng lên một mảng lớn.

Lâm Phong tìm được đối thủ của mình, đó là một cô gái, khuôn mặt có một vết sẹo dữ tợn làm phá đi dung mạo xinh đẹp của cô, hai mắt cô gái hiện lên một cỗ hận ý ngập trời, đánh tới Lâm Phong.

Tà Khí như thủy triều cuốn tới, những nơi nó đi qua đều tàn tạ không chịu nổi. Lâm Phong dùng thân thể của mình chính diện va chạm với Tà Khí, bởi vì hấn tu luyện có thuộc tính Quang Minh cho nên Tà Khí không thể làm gì hấn ngược lại còn bị thuộc tính của hấn đánh nát.

Cô gái kia giật mình nhìn Lâm Phong không bị gì hết sau khi nhận lấy một đòn đánh, khi này cô chỉ thuận tiện đánh ra một đòn để giết một tu sĩ yếu kém mà thôi, không ngờ tu sĩ yếu kém đó lại mạnh như vậy.

“Giết.” Cô gái lệ khiêu quát lên.

Tà Khí chuyển hóa thành biển lửa, nhưng biển lửa này mang theo một cỗ âm u, giống như có đầy oan hồn đang kêu rên trong đó.

Lâm Phong nhìn thấy biển lửa này, sắc mặt khó coi, đây là âm hỏa, dùng không biết bao nhiêu oan hồn để thiêu đốt nên, sức mạnh của nó không phải là cường giả cùng cấp có thể chịu đựng.

Biển lửa cuốn tới, Lâm Phong trang bị gắng tay vào, một quyền đánh ra va chạm vào biển lửa làm cho nó bị xé ra làm hai, những tia lửa nhỏ rơi xuống xung quanh trúng vào thân thể của những tên Tà Đồ cảnh giới thấp làm chúng bị thiêu đốt thành tro, ngay cả hồn cũng bị hấp thụ.

Không được siêu sinh! Đây là sự đáng sợ tận cùng của âm hỏa.

“Thề tu?” Cô gái nhìn thấy Lâm Phong dùng mảnh như vậy, không khỏi giật mình.

Nhưng hai mắt lại hiện ra vẻ kinh hãi, hiển tế một tên thề tu có thể được ban thưởng gấp mấy lần hiển tế cường giả cùng cấp, chỉ cần hiển tế được tên này thì cô có thể trùng kích nửa bước Kết Đan.

Nghĩ đến đây, thế tấn công của cô gái càng mạnh mẽ hơn nữa không thèm để ý đến vết thương trên cơ thể mình, ngay cả âm hỏa phản phệ làm cô bị đốt cháy da thịt cũng không nhìn, tấn công một cách điên cuồng.

Lâm Phong bị cô gái cùng âm hỏa tấn công như thế, hấn không thể không lùi về sau, không sợ địch nhân mạnh, chỉ sợ địch nhân không coi sống chết ra

gi. Đây là đối thủ làm cho Lâm Phong bó tay bó chân, đối phương hoàn toàn không để sống chết vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ta vì hồng nhan xây một ngôi mộ! Mộ chôn hồng nhan và một cái ta

Trên không trung bên kia chiến trường, Không Tinh cùng Hạ Minh liên thủ đánh với một tên Tà Đồ.

Tà Đồ này là một người đàn ông, thân hình to con, giống như một con heo đi bằng hai chân, lúc xuất thủ cái mặt đỏ lên, nhìn rất là buồn cười.

Nhưng đừng nhìn hắn như vậy mà khinh thường, những đòn tấn công của hắn tàn nhẫn cực đoan.

Đối thủ của hắn là hai người thành chủ, kinh nghiệm đấu pháp nhiều hơn, cho nên áp chế hắn liên tục bại lui.

Tên béo này chỉ nhờ vào Tà Khí có tính năng ăn mòn mà chống đỡ hai cường giả đánh tới.

Đằng xa, những vị thành chủ đã cùng Tà Đồ chiến thành một đoàn, những đạo pháp thuật đánh ra, không trúng đối thủ thì rơi xuống đất tạo thành lực phá hoại nghiêm trọng.

Giờ phút này, sơn cốc đã bị san bằng, những Tà Đồ có cảnh giới thấp đều bị lực lượng này đánh chết, nếu không chết thì cũng đã trọng thương không sống được bao lâu. Đây chính là chiến trường của tu sĩ, không có chỗ cho kẻ yếu xen vào.

Bởi vì nhân số nhiều hơn Tà Đồ, cho nên những vị thành chủ chiếm thế thượng phong, không vội vàng mà tiêu diệt Tà Đồ. Cho dù bọn chúng ít hơn, nhưng làm cho bọn chúng điên thì chắc chắn có vài vị thành chủ sẽ vẫn lạc tại đây, ai cũng không muốn mình là người đó.

Băng Tu cùng một Tà Đồ là một lão giả, thân hình gầy còm, hắn cầm trong tay là một cái chùy thủ, Băng Tu bị hắn áp chế liên tục lui về sau, không dám tranh phong, bởi vì lão giả cay độc, liên tục tấn công vào điểm yếu của Băng Tu.

“Chết đi.” Cô gái hét lên một cách điên cuồng, làn da bị âm hỏa thiêu đốt đến biến dạng, khuôn mặt dữ tợn.

Lâm Phong liên tục né tránh âm hỏa, chỉ khi nào không né tránh được mới đỡ đòn bằng gắng tay của mình, nhưng gắng tay đã bị nhiệt độ khủng khiếp cùng lực lượng âm u từ từ ăn mòn.

Lâm Phong không muốn bộc lộ ra sức mạnh của mình quá sớm, nhưng cô gái này đã đánh đến điên cuồng, ngay cả Tà Đồ ở gần cô đều bị giết chết sạch sẽ.

Ngon lửa thiêu cháy giữa không trung, một thân ảnh đứng trong nó, cặp mắt đã dần dần chuyển thành màu đỏ, những giọt máu tươi bị nung đến bốc hơi, mùi huyết tinh cay nồng tỏa ra xung quanh.

Sương mù từ từ bao phủ, âm hỏa nóng bỏng thiêu đốt hết những giọt nước trong sơn cốc tạo thành một làn sương mù, những vị thành chủ, ngay cả Không Tinh và Hạ Minh cũng di chuyển ra xa.

Trong làn sương mù này chỉ còn lại Lâm Phong cùng cô gái kia.

Lâm Phong tránh đi những hỏa cầu đang bắn tới, hỏa cầu lướt ngang qua thân thể hắn rồi rơi xuống mặt đất, tạo nên một biển lửa nóng bỏng.

Một cỗ hận ý kinh thiên khóa chặt Lâm Phong, từ trong làn sương mù có một hỏa nhân bắn tới, một quyền đánh ra, âm hỏa cuộn cuộn bắn ra sóng nhiệt.

Lâm Phong nhìn thấy làn sương mù đã che khuất hết tầm nhìn xung quanh, vậy thì hắn không ngại bại lộ sức mạnh của mình, dù sao hắn không muốn pháp bảo bị hủy hoại trong ngọn lửa này.

Thân thể Lâm Phong tỏa ra từng tia ánh sáng trắng, nhưng nó bị Lâm Phong khống chế cho nên không thể xuyên thấu ra làn sương mù này. Linh lực từ trong Lâm Phong điên cuồng vận chuyển, ngay cả thể chất cũng kích hoạt.

Lâm Phong nắm chặt nắm đấm của mình, nhìn lấy hỏa nhân đang đánh tới, hắn thở dài một hơi, bởi vì từ trước đến giờ hắn chưa từng sát nhân, trong nội tâm hắn cũng không cách nào bình tĩnh.

Lâm Phong nhắm hai mắt lại, một quyền đánh ra mang theo ánh sáng lung linh mà mạnh mẽ, hỏa nhân bị một quyền này đánh trúng, thân ảnh bay ra sau vài trăm trượng.

Thân hình Lâm Phong lóe lên, lúc xuất hiện đã đứng phía trên của cô gái, một bàn tay nhấn xuống, bàn tay mang theo quang minh linh lực thuần túy. Một quả cầu ánh sáng từ bàn tay bao phủ lấy hỏa nhân, sau đó nổ tung.

Ầm! Ầm!

Làn sương mù xung quanh Lâm Phong bị đánh bật ra, Lâm Phong đứng trên hư không, nhìn thấy cô gái thoi thóp nằm ở dưới đất.

Ngon lửa âm hỏa bị suy yếu nhưng nó vẫn đang đốt cháy thân thể cô từ từ.

Hai mắt của cô gái nhìn lấy Lâm Phong, bàn tay giơ lên cao như đang nắm chặt một thứ gì đó.

Đã từng có một cô gái ngây thơ, ước mơ về tương lai của mình.

Đã từng có một cô gái kiên cường, tự tay hủy hoại dung nhan để thoát đi vận mệnh nô lệ.

Đã từng có một cô gái, tự bán mình cho tà linh đổi lấy sức mạnh để trả thù.

Một cánh hoa màu vàng từ trên trời rơi xuống chạm vào tay cô.

Ngon lửa âm hỏa thiêu đốt, thân thể cô từ từ biến thành tro bụi, một cơn gió thoảng bay qua, rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

Lâm Phong đứng trên hư không, hắn nhìn thấy đôi mắt ấy, đôi mắt của sự vô lực, đôi mắt của kẻ đã bị dồn vào đường cùng, người ai mà không có một thiện niệm trong lòng? Nhưng một khi đã bán mình cho quỷ dữ, con đường về đã tự động bị đốt cháy.

Hắn không có vui sướng khi giết được Tà Đồ, chỉ có trong lòng trống vắng, giết chóc chưa bao giờ là thứ dùng để giải quyết tất cả. Nhưng nếu hắn không giết Tà Đồ thì ai sẽ cứu lấy những người bị Tà Đồ hiến tế?

Lâm Phong nhìn vào đôi mắt kia, hai tay không tự chủ được run rẩy, một cổ hoảng sợ trong lòng phát ra, bởi vì hắn như có thể nhìn thấy một Lâm Phong khác. Một ngày kia, trí nhớ bị đánh thức, chìm sâu vào hận thù gia tộc, hắn bắt đầu tìm kiếm sức mạnh cho mình, liệu hắn có đủ kiên định khi đứng trước dục vọng báo thù? Có lẽ hắn sẽ Fx7Yk4QM giống như cô gái kia, bán linh hồn cho quỷ dữ, sau đó rơi vào vực sâu của tội ác, có lẽ có một ngày, một người sẽ đến và kết thúc cuộc đời của hắn.

Chợt, vầng Mặt Trời trong cơ thể hắn phát ra ánh sáng vạn trượng, chiếu rọi khắp thân thể, những ý nghĩ kia bị ánh sáng chiếu đến đều biến mất. Lâm Phong giật mình, mồ hôi chảy xuống từ khuôn mặt của hắn, nếu không nhờ vầng Mặt Trời kia trợ giúp, có lẽ hắn sẽ bị ma niệm xâm nhập vào linh hồn.

Hai tay của Lâm Phong bất giác nắm chặt đến chảy ra máu tươi, sau vài phút, Lâm Phong hít một hơi thật sâu rồi phát tay lên, tinh hoa linh khí bị hắn thu vào một cái bình ngọc, có một cái bia đá từ từ được ngưng tụ rơi xuống dưới, trên đó viết vài chữ, Hồng Nhan Chi Mộ.

Thân hình Lâm Phong biến thành một đạo cầu vồng phóng đến chiến trường đằng xa.

Chiến trường cũng đã đến gần hồi kết, Không Tinh và Hư Minh hợp lực tiêu diệt tên béo, thủ đoạn đều xuất ra, ép đến tên béo phải tự bạo. Hư Minh bị vụ tự bạo chấn đến trọng thương phải lui về nghỉ ngơi.

Không Tinh di chuyển qua giúp đỡ Băng Tu, hai người hợp tác tấn công ông lão.

Một mình ông lão đánh với hai tên cường giả có chút không chịu nổi, thi triển thân pháp chạy trốn, Không Tinh cùng Băng Tu đuổi theo sau.

Lâm Phong chạy đến, nhìn thấy ba vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đang tấn công hai tên Tà Đồ cũng ở cảnh giới tương tự.

Lâm Phong hét dài một tiếng, xông vào giữa trận chiến. Trúc Cơ hậu kỳ đối với Lâm Phong thì không đủ nhìn, chỉ cần một quyền của Lâm Phong đánh ra, cái gì pháp thuật, tà khí đều bị đánh nát.

Hai tên Tà Đồ kinh hãi nhìn thấy Lâm Phong quá mạnh mẽ, định quay đầu chạy trốn.

Nhưng tốc độ của chúng không nhanh, Lâm Phong đuổi theo một tên, một chân đá tới, tà khí phòng hộ đều bị đá nát, cái đầu hắn nổ tung, nhưng sau đó có một ngọn lửa từ trong hư vô thiêu đốt hắn biến thành tinh hoa linh lực, Lâm Phong thu nó vào bình ngọc.

Ba vị thành chủ kia vây công tên Tà Đồ còn lại làm cho tên Tà Đồ không thể chạy được, chỉ có thể bị vây công một cách khổ sở. Khi Lâm Phong chạy tới, một quyền một cước, tiễn tên Tà Đồ lên đường xuống địa ngục. Sau đó Lâm Phong phát tay, một cái bình ngọc bay đến trước mặt ba vị thành chủ.

“Đa tạ Lâm Phong đạo hữu.” Ba vị thành chủ nhìn thấy đối phương không lấy tinh hoa linh lực, cảm kích nói.

Lâm Phong khoát tay, chỉ chỉ phía chiến trường còn lại rồi nói ra: “Chúng ta qua đó trợ giúp họ một tay.”

Ba vị thành chủ gật đầu, theo sau Lâm Phong. Có sáu vị thành chủ tu vi Trúc Cơ trung kỳ đối kháng năm tên Tà Đồ có tu vi tương tự, khi Lâm Phong cùng ba người xuất hiện, Tà Đồ đều bỏ chạy.

Nhưng Trúc Cơ trung kỳ ở trong tay Lâm Phong và ba vị thành chủ có chút không đáng nhìn, chỉ vài phút sau, năm tên Tà Đồ đã bị tàn sát sạch sẽ.

Nhưng đến lúc chết, Lâm Phong không nhìn thấy ánh mắt kia nữa, chỉ có ánh mắt hướng về sức mạnh, một ánh mắt có dự vọng vô biên.

Xem ra, cô gái kia là một đặc biệt, nếu không Lâm Phong sợ mình sẽ đánh mất hết dũng khí khi giết Tà Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đại chiến đầm độc (1)

Hur Minh bị thương đang ở đằng xa, khi hắn nhìn thấy Lâm Phong chạy tới, trên người không có một vết thương, làn sương mù đằng xa cũng đã biến mất cùng tên Tà Đồ, hắn không khỏi giật mình, xem ra tên Lâm Phong này không đơn giản như bọn hắn đã nghĩ.

Lâm Phong tiêu diệt Tà Đồ, nhận được 50 vạn điểm công hiến ban thưởng, nhưng Thanh Vũ chỉ nhận được hai viên Quang Minh Tín Ngưỡng quả, chỉ có tiêu diệt Tà Đồ ở cảnh giới cao hơn hoặc là bằng thì mới có thể ban thưởng Quang Minh Tín Ngưỡng quả.

Cả nhóm người chờ đợi một hồi, từ đằng xa, Không Tinh và Băng Tu trở về, trên người có vài vết thương, nhưng khuôn mặt vui vẻ, xem ra đã xử lý xong tên Tà Đồ kia.

Hur Minh nhìn thấy Không Tinh, chờ chần một chút, rồi sau đó hắn đi tới bắt chuyện, nhưng hắn không nói là một mình Lâm Phong đã giải quyết một tên Tà Đồ mà không cần sự giúp đỡ của mình, đôi khi nhiều chuyện quá cũng không tốt.

Những vị thành chủ khác đều lo cho bản thân mình, tập trung cao độ vào trận chiến, nào có thời gian quan sát xung quanh? Họ cũng không biết Lâm Phong có bản lĩnh như vậy, nếu không chắc chắn d6JGuA8O đã có người truyền âm cho Không Tinh.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một ngày, hấp thụ hết chiến lợi phẩm này, sau đó chúng ta sẽ tấn công mục tiêu kế tiếp.” Không Tinh nhìn thấy những vị thành chủ đã mệt mỏi, hắn cười nói, hôm nay thu hoạch nhiều lắm.

Lâm Phong chiến đấu cũng không có tiêu hao bao nhiêu, nhưng hắn giả vờ mệt mỏi, khoanh chân bắt đầu hồi phục.

Những người khác đều tản ra, riêng phần mình hấp thụ tinh hoa linh khí để thăng cảnh giới, chỉ trong vài canh giờ, những vị thành chủ nhao nhao đột phá. Ba vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, không biết bàn luận làm sao, dồn hết tinh hoa linh khí cho một người, làm cho Hạ Dương tấn cấp thành Trúc Cơ đỉnh phong.

Băng Tu, Không Tinh, Hur Minh tu vi càng thâm hậu nhiều, nhất là Không Tinh đã gần đạt đến nửa bước Kết Đan. Xem ra, sau trận chiến này, chiến lực đỉnh phong đã đủ để đối kháng trực diện với mục tiêu kế tiếp, đây cũng là một trong những thứ đã bị Không Tinh tính toán trước.

Một ngày trôi qua rất nhanh, mặc dù đại chiến tiêu hao rất nhiều nhưng ở đây đều là thành chủ, tài sản phong phú, một ngày thôi cũng đã đủ để hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Mục tiêu kế tiếp là một cái đầm độc, nơi đó có nhiều độc vật sinh tồn, coi như là một thiên nhiên hung địa, nếu không cẩn thận bị trùng độc cắn trúng, cho dù trùng độc kia cảnh giới nhỏ yếu, thì mạng sống cũng bị đe dọa nghiêm trọng.

Một đường đi tới, Không Tinh sử dụng một món pháp bảo là cái gương, che dấu tung tích và thân ảnh của mọi người, vượt qua nhiều địa điểm có Tà Đồ canh gác, hữu kinh vô hiểm đi tới đầm độc.

Nhìn từ xa, đầm độc có màu đen kịt, bán kính của nó lên đến 10km, những con độc trùng sinh sống trong đó bò lên bò xuống, ẩn nấp thân hình của mình. Có những làn sương mù màu xanh trên đầm độc, mãi không tiêu tán.

Không Tinh cũng đã chuẩn bị cho tình huống này, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một quả cầu, rồi quăng hết sức mạnh về phía đầm độc.

“Bạo.” Không Tinh nhìn thấy quả cầu đã xâm nhập vào sâu trong đầm độc, hắn quát lên.

Một cỗ khí tức nguy hiểm từ trong quả cầu phát ra, làm cho những độc trùng và Tà Đồ đang ẩn nấp ở đó cảm thấy lạnh người, thân hình nhanh chóng chạy đi.

Ầm! Ầm!

Quả cầu bộc phát ra một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa, những nơi cỗ lực lượng này đi qua đều không còn sự sống, những làn sương mù bị đánh bay ra xung quanh, hiển lộ trong nó là một cái đầm độc.

Một cái hồ to hiện ra, trong đó là những cái xác của côn trùng cùng với những Tà Đồ có cảnh giới thấp không kịp chạy trốn, nước của đầm độc bị bốc hơi lên, động phủ của Tà Đồ bên dưới đều hiển lộ ra hết.

“Có địch tấn công.” Một tên Tà Đồ hoảng sợ nói, nếu hắn không kịp chạy trốn có lẽ đã chết rồi.

“Là kẻ nào?” Nhiều thân ảnh Tà Đồ từ trong đám độc bay ra, hai mắt hung hăng nhìn thấy đám người Không Tinh.

Tổng cộng có bốn tên Trúc Cơ đỉnh phong, bốn tên Trúc Cơ hậu kỳ, bảy tên Trúc Cơ trung kỳ, hơn mười tên Trúc Cơ sơ kỳ. Thoạt nhìn nhân số bên Không Tinh thành chủ không đủ, nhưng những vị thành chủ đều có tinh tiến, ở trong cảnh giới của mình đều là tồn tại mạnh mẽ.

Không Tinh nhìn thấy môn pháp bảo bị dẫn bạo, tạo ra hiệu quả như vậy, không khỏi thờ dài, cho dù là hắn cũng không dám phun phí như vậy, phải biết đây là môn môn nhất tinh pháp bảo, giá trị kinh người, bây giờ cũng chỉ làm thứ dò đường và đẩy đi sương độc mà thôi.

“Giết!” Không chần chờ, Không Tinh hét lớn.

Đại chiến bạo phát! Không một chút nhân từ, hai bên vừa va chạm vào nhau, mắt đều đỏ lên, họ chỉ xem đối thủ là tu vi mà thôi, một cái tu vi đang di động, đây là sự tình mê người cỡ nào?

Bên phe Lâm Phong có bốn người có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, đối thủ của họ cũng ở cảnh giới đó, lần này thì họ có cơ hội phát huy chiến lực chân chính của mình, không bị gò bó như lần trước bởi vì số lượng thua kẻ địch.

Nhưng bốn vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ phải đối đầu với bảy tên cùng cấp và hơn một chục tên yếu hơn một cấp, họ chỉ bị động tránh né, không dám tranh phong, nếu lọt vào vòng vây thì chết chắc.

Lâm Phong đứng đối diện với một người đàn ông trung niên côi trần, trên người có đầy vết sẹo, khuôn mặt hung ác nhìn Lâm Phong như nhìn một con mồi, hai mắt hiện lên tham lam.

“Chật chịt, tiểu tử, người tới đây để giúp ta tăng lên tu vi hay sao?” Người đàn ông nở nụ cười nói.

Lâm Phong mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn hắn, người đàn ông nhìn thấy vậy, cười gằn nói: “Đúng là một đứa nhóc không có giáo dục.”

Lúc này, Lâm Phong mới mở miệng: “Ta không muốn nói chuyện với một con hung thú.”

Người đàn ông nghe vậy, hai mắt hiện lên vẻ hung ác, hắn nhìn Lâm Phong, tàn nhẫn nói: “Ha ha, ngươi mạnh miệng lắm, không biết lúc ngươi bị ta cắt từng miếng thịt thì có biểu tình như thế nào đâu?”

Lâm Phong không muốn nói nhiều với hắn, thân hình lóe lên đã xuất hiện trước mặt người đàn ông, rồi đánh ra một quyền.

Người đàn ông cũng có tu vi cao, hai mắt bắt kịp tốc độ của Lâm Phong, tà lực sôi trào, hắn cũng đáp trả lại bằng một quyền, nhưng trên quyền của hắn có từng tia hắc khí quán quanh, nhìn cũng biết là kịch độc.

“Chết.” Người đàn ông cười to nói.

Ầm!

Hai quyền va chạm vào nhau, sức mạnh từ nơi đó phát ra làm cho những tia linh lực phát ra xung quanh, một lớp đất đá bị cuốn ngược, kèm theo một thân ảnh từ trong đó bắn ra.

“Ngươi là thê tu?” Người đàn ông phun ra một ngụm máu tươi, một tay của hắn đã vụn vụn, gãy mất, những tia hắc khí đều bị đánh nát.

Lâm Phong vẫn đứng yên tại chỗ, những vị thành chủ khác tăng cao tu vi, làm sao hắn không tăng lên đâu? Cùng với sự ngạo mạn của người đàn ông này là dám lấy thân thể va chạm trực tiếp với Lâm Phong, đây không phải là muốn chết hay sao?

Thừa dịp người bệnh, lấy mạng người!

Lâm Phong phóng tới, một cước giáng từ trên xuống, thẳng đến đầu của người đàn ông. Người đàn ông hai mắt co vào, nhìn thấy một cước kia nguy hiểm, hắn mở mồm ra, những con côn trùng, độc vật từ trong miệng hắn phóng ra, va chạm với chân của Lâm Phong.

Nhưng những độc vật kia đều bị một cước của Lâm Phong nghiền ép, nổ tung, độc thủy rơi xuống đất làm cho một khu vực bị bốc hơi. Người đàn ông nhân cơ hội đó, đã tránh được lần này.

Hai mắt của người đàn ông hiện lên vẻ nghiêm túc, hắn không còn dám khinh thường tên thiếu niên này nữa, những con côn trùng từ trong thân thể hắn chui ra và bò lúc nhúc xung quanh thân thể, sau đó khí tức của người đàn ông tựa hồ mạnh hơn vài phần.

Lâm Phong cảm nhận được chân mình bị độc thủy ăn mòn vào trong, cảm giác đau đớn phát ra làm hắn khó chịu, Lâm Phong lấy ra một viên đan dược từ trong túi trữ vật, sau đó ăn vào, đó là giải độc đan do Nguyễn Thanh đưa.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Đại Chiến Đầm Độc (2)

Những con côn trùng và độc vật trên người của tên Tà Đồ này đều bị hấn luyện hóa thành tà vật, mang trong người kịch độc cùng với tà khí, sức ăn mòn của nó quá khủng bố.

Lâm Phong không dám trực tiếp chạm vào những độc thủy này, bởi vì thân thể của hấn sẽ bị ăn mòn mãnh liệt.

Lợi dụng pháp bảo gắng tay, Lâm Phong đánh ra từng quyền vào người đàn ông.

Người đàn ông biết đối phương kiêng kỵ mình, hấn cười ha ha, bóp nát vài chục con rết độc và cóc độc, những giọt độc thủy hình thành một mũi tên màu xanh bắn tới Lâm Phong.

Lâm Phong đánh ra từng quyền đáp ra, trong lúc đó hấn còn âm thầm vận dụng một chút Quang Minh linh lực để khắc chế độc vật này.

Trên đầu quyền của hấn hiện ra từng tia bạch quang đánh nát những mũi tên, không những vậy, những độc thủy kia đều bị bạch quang luyện hóa hết.

Người đàn ông đột nhiên cảm nhận được một cỗ chán ghét từ Lâm Phong tỏa ra, hấn không hiểu vì sao, nhưng đòn tấn công của hấn hung hăng hơn vài phần.

Một chưởng của Lâm Phong từ phía trên cao vỗ xuống, mang theo lực lượng kinh người, không khí phát ra tiếng ầm ầm của phong bạo, người đàn ông khinh thường cười lạnh, một quyền đánh ra, trên quyền của hấn chứa đầy kịch độc.

Quang Minh linh lực hiện lên, một chưởng vỗ xuống phát ra ánh sáng như một viên lưu tinh đánh nát quyền của người đàn ông, những tia kịch độc đều bị chôn vùi.

Thừa thế xông lên, một chưởng đánh xuyên thẳng vào lồng ngực của người đàn ông, hai mắt người đàn ông tròn tròn nhìn thấy một cánh tay xuyên qua thân mình.

Nhưng hấn lấy lại tinh thần rất nhanh, những con độc vật chạy vào miệng hấn, sau đó hấn bắt đầu nhai, Lâm Phong cảm nhận được một khí tức nguy hiểm, một chân đá ra làm cho Lâm Phong mượn lực lui về sau.

Thân thể của người đàn ông bay ra xa, nhưng miệng của hấn không ngừng nhai, vết thương của hấn nhanh chóng khép lại, chỉ trong giây lát đã hoàn toàn hồi phục.

Lâm Phong nhìn thấy cảnh này, không khỏi giật mình: “Thằng này thuộc họ gián hay sao? Đánh hoài không chết.”

“Khí lực của ngươi thật lớn nha.” Người đàn ông cả kinh nhìn Lâm Phong, từ khi chiến đấu đến giờ, ở ngoài, hấn luôn áp chế Lâm Phong, nhưng thật ra người bị thương luôn là hấn.

“Lâm Phong đạo hữu, chúng ta tới giúp ngươi.” Từ đằng xa, có một thân ảnh phóng tới, đó là Không Tinh, mặc dù hiện giờ hấn lộ ra hơi chật vật, nhưng hai mắt hữu thần.

Lâm Phong nhìn thấy có viện binh, xem ra Không Tinh đã xử lý xong đối thủ của hấn, Lâm Phong cũng không có ngạc nhiên, dù sao Không Tinh đã gần chạm đến nửa bước Kết Đan.

Người đàn ông cũng nghe được giọng nói này, hấn cảm nhận được một đạo khí tức phóng tới, nguy hiểm không kém gì tên tiểu tử trước mặt này. Hai mắt hấn đảo quanh, sau đó hét lớn:

“Con em nó, tiểu tử hãy xem tuyệt chiêu của ta.” Thân hình của hấn tạo ra tư thế muốn tấn công, nhắm vào Lâm Phong.

Lâm Phong nhìn thấy những độc trùng từ thân thể hấn chui ra nhiều hơn lần trước, Lâm Phong cũng không dám khinh thường, thân thể căng thẳng chuẩn bị đón nhận đòn tấn công mạnh nhất.

Những con độc trùng đột nhiên phóng ra, phương hướng là Lâm Phong, tốc độ cực nhanh, Lâm Phong vội vàng tránh né.

Hai mắt người đàn ông hiện lên một tia giao hoạt, hấn nói nhỏ: “Bạo.”

Hàng trăm con độc trùng chưa phóng đến gần Lâm Phong, đột nhiên nổ tung, tạo ra một làn sương độc ngăn cản tầm nhìn của Lâm Phong.

Không Tinh từ đằng xa chạy đến, nhìn thấy cảnh này, một đạo pháp thuật đánh tới, những tia lửa bắn vào trong phía sương mù.

Lâm Phong cảm thấy có gì đó sai sai, hấn cũng sử dụng thân thể của mình đánh cho sương mù tan đi.

Chỉ trong vài giây, làn sương mù đã tan rã, hiển lộ trong đó là một vùng đầm lầy, nhưng không thấy thân ảnh của người đàn ông đâu. Không Tinh nhíu

mày nói: “Hắn chạy mất rồi.”

Không Tinh vừa quay qua, chợt nhìn thấy Lâm Phong đánh về phía một khu vực, một quyền giáng xuống, lực lượng kinh khủng va chạm vào mặt đất.

Ầm!

Một lớp đất đá bị đánh bật lên, một khu vực đều bị Lâm Phong đánh thụt xuống. Từ trong khu vực đó truyền ra một thanh âm.

“Ai da, con em nó, tiểu tử, nguoi làm sao phát hiện ta ở đây?”

Một thân ảnh từ trong vùng thụt lún bay ra, giờ khắc này, thân thể hắn có chút chật vật, những con côn trùng, độc trùng đều bị lực lượng đánh nát thành độc thủy. Người đàn ông khó hiểu a, hắn lợi dụng sương mù làm cản tầm nhìn, sau đó thả ra một bầy độc trùng rồi chui xuống đầm lầy, thần thức của cường giả có quét tới thì cũng nhìn thấy độc trùng mà thôi, ở trong đầm lầy nơi đâu cũng có, tại sao tên thiếu niên này lại phát hiện hắn?

Lâm Phong nhìn hắn như vậy, không khỏi buồn cười, nói: “Mùi của nguoi thúi đến nỗi ta không muốn tìm mà vẫn biết nguoi ở đâu.”

Những độc vật mà hắn luyện chế đều bị nhiễm một tia tà khí, mà Lâm Phong tu luyện Quang Minh Thánh Điển, trong cảm nhận của hắn, tà khí không khác gì một ngọn đèn chiếu sáng giữa ban đêm, cho nên hắn có thể dễ dàng tìm ra chỗ ẩn nấp của người đàn ông.

“Được lắm, tiểu tử chết bầm, nguoi đã chọc giận ta thành công, bây giờ nguoi có thể chết rồi.” Người đàn ông nghe Lâm Phong nói vậy, hắn tức giận quát lên.

Người đàn ông há mồm hắn ra đến cực hạn, từ trong mồm hắn chui ra một con rết độc dài mấy thước, nhìn rất là kinh khủng, sau đó người đàn ông cắn một cái, hút khô con rết độc chỉ trong vòng giây lát, khí tức của người đàn ông bạo tăng.

Không Tinh nhìn thấy cảnh này, mồ hôi lạnh chảy ra, bây giờ hắn cũng không ở trạng thái đỉnh phong, đối kháng với tên này thì hắn chắc chắn phải chết, Không Tinh định quay người bỏ chạy thì đằng xa có hai đạo thân ảnh chạy đến, là Hư Minh và Băng Tu.

Khí tức của người đàn ông phát ra đã làm cho Lâm Phong cảm nhận được nguy hiểm, nhưng viện binh đã tới thì Lâm Phong cũng không sợ.

“Con em nó, tiểu tử, trước khi bọn kia đến bổn đại gia sẽ giết nguoi trước.” Người đàn ông hung hăng nhìn Lâm Phong rồi nói.

Ánh mắt của Lâm Phong nghiêm nghị lên, tập trung cao độ, trước bốn ánh mắt của Lâm Phong và Không Tinh, thân ảnh của người đàn ông nhoáng lên một cái rồi sau đó biến mất.

Lâm Phong đề phòng nhìn xung quanh, khi thân ảnh của người đàn ông hiện ra đã xuất hiện ở đằng xa, cách nơi này vài dặm. Thần thức của Lâm Phong và Không Tinh quét tới, sau đó hai người trợn tròn mắt lên, nghe được thanh âm của người đàn ông đang lẩm bẩm:

“Con em nó, tại sao lúc ta định bạo phát thì lại có thằng đến phá? Số mệnh của ta đã định là không thể tỏa sáng hay sao?” Người đàn ông không cam lòng, khi này hắn nói muốn giết Lâm Phong chỉ F73gTIB7 là mạnh mẽ mà thôi, trạng thái này chỉ kéo dài vài phút, nếu hắn thật sự tiến lên đánh nhau, thì hắn sẽ bị bốn tên cùng cấp vây công, cho dù chạy được cũng mất đi nửa cái mạng.

Người đàn ông bỗng nhiên nghĩ đến, bỏ chạy thật là mất mặt, thế là hắn ta làm một động tác tiêu sái, thân ảnh hắn từ trên không đáp xuống, bên dưới xuất hiện một con cóc to mấy trượng, đỡ lấy thân hình hắn rồi phóng lên cao, tốc độ nhanh chóng, con cóc chỉ nhảy vài cái đã ở xa tận chân trời, thanh âm của hắn mang theo tiếng cười vang ra:

“Tiểu tử, ngày sau gặp lại, bổn đại gia tất lấy mạng của nguoi.”

Hôm nay, kiến thức của Lâm Phong lại tăng lên, hắn đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh chạy trốn của Tà Đồ, chạy trốn thì cũng thôi đi, còn làm bộ dạng tiêu sái, Lâm Phong nhìn tên người đàn ông chạy mất, không khỏi im lặng.

Hai thân ảnh chạy đến, là Hư Minh và Băng Tu, hai người quan sát chỉ thấy Lâm Phong và Không Tinh đang thất thần. Hư Minh hiểu kì nói: “Tên Tà Đồ đâu?”

Không Tinh cười khỏ nói: “Hắn chạy trốn rồi.”

Băng Tu nghe vậy, nói: “Chạy trốn? Lúc này ta nghe hắn nói muốn giết Lâm Phong đạo hữu a?”

Băng Tu cảm thấy kỳ quái, không phải lúc này hắn nghe được một thanh âm điên cuồng, ẩn chứa thiết huyết chi ý hay sao?

Không Tinh phát tay lên, một bộ bức tranh hiện ra trên không trung, chiếu lại tình cảnh khi này. Hư Minh và Băng Tu xem xong, hai tay che mặt, bọn hắn cảm thấy tên Tà Đồ này quá không biết xấu hổ.

Đám người đành quay trở về trợ giúp những thành chủ khác, bây giờ tình cảnh của họ có chút nguy hiểm, mặc dù đã được Hạ Dương giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thiên Sứ

Năm tên Trúc Cơ đỉnh phong tham chiến, những Tà Đồ nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt đều tái, thi triển thủ đoạn chạy trốn, nhưng đáng tiếc vẫn không có gì dùng.

Thân ảnh Lâm Phong hóa thành một đạo cầu vồng, nhảy vào giữa chiến trường, từng quyền đánh ra đều có Tà Đồ nổ tung, chết đi.

Cánh giới của Tà Đồ thật sự quá thấp, ngay cả một đòn của Lâm Phong còn không tiếp nhận được.

Bảy tên Trúc Cơ trung kỳ, mười tên Trúc Cơ sơ kỳ, nhìn thấy cảnh tượng này, biết mình đã không có đường lui, hai mắt hiện ra điên cuồng, đồng loạt từ bạo.

Ầm! Ầm!

Mặt đất bị vụ nổ đánh ra một cái hố to, tất cả sinh vật trong đó đều bị nát thành ngàn mảnh, Lâm Phong đứng đằng xa, nhìn thấy trong hố to có hai bộ thi thể, đó là thân thể của hai vị thành chủ không kịp chạy thoát.

Bốn tên thành chủ đối kháng với lực lượng mạnh mẽ như vậy, đã không còn sức lực, bây giờ bị Tà Đồ tự bạo, chạy không thoát, thân tử đạo tiêu.

Hai vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ đứng đằng xa, nhìn thấy đồng đội chết đi, không khỏi có chút thương cảm, chạy đến nhặt lấy thân thể để đem về chôn cất.

Lâm Phong thờ dài, mạng sống của con người quá nhỏ yếu, chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể dập tắt. Hắn cũng không giúp đỡ được gì, nếu lúc này hắn tiến lên cứu giúp thì bây giờ có lẽ hắn cũng đã đi theo hai vị kia, sức mạnh của vụ tự bạo kia không phải là hắn có thể đối kháng.

Lâm Phong nhìn qua bên chiến trường khác, bốn tên Tà Đồ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đánh với bốn vị thành chủ cũng có tu vi ngang hàng.

Bây giờ có thêm sự giúp đỡ từ bốn cường giả Trúc Cơ đỉnh phong, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, đều bị diệt sát.

Trận chiến này diễn ra rất nhanh, mặt đất sụp đổ, đầm lầy bị đánh thủng, số lượng xác chết của độc trùng nhiều không đếm hết, làn sương mù cũng đã từ từ ngưng tụ.

Không Tinh từ đằng xa đi đến, biết được hai vị thành chủ chết đi, hắn không có quá bất ngờ, chỉ nói ra: “Số trời đã định, chúng ta không thể biết trước được cái chết của mình.”

Lâm Phong nghe hắn nói, trong lòng không cho là đúng, Lâm Phong xem ra, tất cả là do sự tham lam của bọn hắn, nếu chia lực lượng lại để đối kháng với Tà Đồ thì sẽ không có thành chủ vẫn lạc.

Bởi vì lòng tham của bốn vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, họ không muốn đánh nhau với Tà Đồ có cánh giới thấp hơn, chiến lợi phẩm không đủ, họ muốn được chiếm phần tinh hoa linh khí của Tà Đồ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

“Chúng ta mau rời khỏi đây, nếu không tiếp viện của Tà Đồ sẽ đến.” Băng Tu nhìn xung quanh một chút rồi nói.

“Tại sao chúng ta không xem bọn twb8zWC tiếp viện của Tà Đồ có thực lực như thế nào rồi quyết định?” Một vị thành chủ hỏi.

“Không được, quá nguy hiểm, có Tà Đồ đã đến cánh giới nửa bước Kết Đan, nếu chúng ta vẫn cứ ở lại đây phục kích gặp cường giả như thế, chúng ta không có khả năng chạy thoát.” Không Tinh lắc đầu nói.

“Được rồi, chúng ta về Không Tinh thành thôi, hôm nay đã đạt được chiến lợi phẩm phong phú, đủ để thực lực tăng lên một mảng lớn.” Hư Minh cười nói.

Đám người bắt đầu di chuyển, một canh giờ sau, Không Tinh thành chủ đề nghị ở lại một nơi để nghỉ ngơi, hồi phục. Những người còn lại đều đồng ý, Lâm Phong cũng không ngoại lệ.

Mặt Trời từ từ lặn xuống, mang theo ánh sáng của sự sống, để lại mặt đất chìm vào bóng đêm, những ngôi sao bắt đầu tỏa sáng lên cuộc đời của mình.

Lâm Phong đứng trên một cái gò đất, kiểm tra lại chiến lợi phẩm của mình, mười bình Trúc Cơ sơ kỳ, một bình Trúc Cơ đỉnh phong, 80 vạn điểm công hiến. Đây là một cỗ tài phú khổng lồ mà khi trước Lâm Phong không dám nghĩ.

Một bình Trúc Cơ đỉnh phong đã bị Lâm Phong sử dụng phân nửa, nhân dịp mọi người đang tu luyện, hắn cũng bắt đầu tu luyện. Lâm Phong ngồi xếp bằng, trên tay hắn hiện ra một bình tinh hoa linh khí, sau đó Lâm Phong dẫn lấy những tia tinh hoa vào cơ thể của mình, một quá trình dài dòng và buồn chán khi tu luyện bắt đầu.

...

Không Vũ vương quốc, phía bắc, những cái lạnh của mùa đông đã bị mùa xuân thổi tan, các nụ hoa từ từ nở ra, khoe sắc đẹp, những con bướm vàng bay lượn, hay những con ong mật chăm chỉ làm việc của mình, khung cảnh hết sức hài hòa.

Một ngọn núi phủ đầy băng tuyết đã bắt đầu từ từ tan đi, một dòng suối nhỏ từ ngọn núi chảy xuống rồi hòa vào một con sông lớn kéo dài cả trăm dặm, con sông mang theo tài nguyên và dòng nước ngọt của mình để cung cấp sự sống cho những sinh vật nơi đây.

Nhưng mùa xuân năm nay lại khác năm trước, những đoạn sông chỉ có các sinh vật hoang dã đang uống nước, không thấy một bóng con người nào tồn tại ở đây.

Không gian hoàn toàn tĩnh mịch và yên lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu, hay tiếng dã thú gầm gừ, tựa hồ trong vòng một mùa đông, tất cả loài người đã biến mất, chỉ để lại những ngôi làng phủ đầy bụi, những ngôi nhà đổ nát, hay những vật dụng to lớn mà họ không thể mang đi.

Hoang tàn, thê lương, đó là những từ đủ để diễn tả khu vực phía bắc này!

Trên một cái thảo nguyên, cỏ cao hơn đầu người, những giọt sương còn đọng lại trên lá không cam lòng rơi xuống mặt đất.

Từ đằng xa tận chân trời, có một cái thân ảnh bay đến, trên người tỏa ra từng tia tà khí làm nhiễm bẩn linh lực xung quanh, khí tức của thân ảnh kia phát ra làm cho phi cầm, dã thú hốt hoảng đảo tẩu.

Một tên Tà Đồ có cánh giới nửa bước Kết Đan!

Đáng lẽ ra, ở cảnh giới như vậy, hắn gần như có thể quét ngang toàn bộ nhất tinh thể lực, nhưng bây giờ hắn đang chạy trốn. Thân thể hắn rách nát, hai mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, hắn không để ý tà khí của mình đang tiêu hao nhanh chóng, tốc độ của hắn luôn ở mức cao nhất.

“Đây là thứ gì? Tại sao trên đời này lại tồn tại một thứ như vậy?” Thanh âm từ đạo thân ảnh đó vang ra, mang theo dữ tợn và điên cuồng, mang theo cảm xúc sợ hãi tận cùng.

Phía sau tên Tà Đồ này, có một thân ảnh đang di chuyển, từng bước từng bước đi tới, không có vận dụng một chút linh lực, thần thông nào, mỗi một bước thân ảnh này bước ra đều kéo gần khoảng cách với tên Tà Đồ đang chạy hết sức ở trước.

Hắn giống như đang chuyển dời thiên địa!

Đây là một người thanh niên, khuôn mặt tuấn mỹ đến yêu dị, phía sau lưng của hắn có một đôi cánh chim màu trắng, trên đầu có một vòng ánh sáng tỏa ra tia sáng dịu nhẹ, khí chất cao quý, giống như vừa sinh ra đã mang theo vẻ cao quý này. Trên mặt của hắn treo một nụ cười nhạt, hai mắt nhìn Tà Đồ hiện lên một tia khinh thường.

Thiên Sứ! Đây chính là một người thanh niên thuộc chủng tộc Thiên Sứ!

Mỗi khi người thanh niên này bước ra một bước, cảnh vật chuyển đổi, giống như là thiên địa đang chuyển động chứ không phải là người thanh niên kia, tên Tà Đồ lại cảm nhận được sự tử vong đang đến gần sau lưng, hắn cảm nhận được người thanh niên kia không khác gì ác ma, quỷ dữ đang mở ra mồm máu của mình từ từ thôn phệ hắn.

Bỗng nhiên, phía trước tên Tà Đồ có ba đạo khí tức mạnh mẽ phóng tới, tà khí không chút nào thu liễm mà phát ra toàn bộ. Tên Tà Đồ nhìn thấy ba tên đồng bạn của mình chạy tới, có khí tức nửa bước Kết Đan, đáng lẽ ra hắn phải vui vẻ khi nhìn thấy ba tên này đang chạy tới cứu hắn.

“Chạy mau!” Tên Tà Đồ gào thét, tựa hồ cuồng hống hắn đã nứt ra!

Ba tên Tà Đồ nghe đồng bạn mình rống lên, giật mình một cái, nhưng sau đó họ chỉ nhìn thấy một thanh niên có tướng mạo kỳ lạ, khí tức chỉ có nửa bước Kết Đan đang đuổi theo tên gào thét, họ không khỏi nở nụ cười, thẳng này quá nhất gan đi.

“Đừng lo, chúng ta nhận được tin tức tới đây để giúp ngươi.” Một tên Tà Đồ cười nói.

Hai nhóm người đã gần tụ họp, nhưng khi ba tên Tà Đồ đứng lên, định đón đồng bạn của mình thì họ phát hiện tên đồng bạn kia không có ý nghĩ nào dừng lại, thân ảnh phóng đến, vượt qua ba tên Tà Đồ.

Ba người đang mơ hồ, chợt họ nghe được một thanh âm bình thản vang lên: “Đã tụ họp đông đủ, trò chơi kết thúc.”

Ba tên Tà Đồ chỉ kịp quay đầu, hai mắt họ nhìn thấy một đạo kiếm quang chém tới, một kiếm chém ra, tựa hồ thiên địa đều mất đi màu sắc của mình, trong thiên địa chỉ còn một đạo kiếm quang.

Đạo kiếm quang kia lướt qua, ba cái đầu bay lên cao, ngay cả tên Tà Đồ đang chạy đằng trước cũng không ngoại lệ, hắn chỉ cảm nhận được mình không điều khiển được thân thể này nữa, mới vì đầu hắn và thân thể đã chia làm hai.

Sau một giây, đạo kiếm quang kia biến mất, tất cả đều trở lại bình thường, một tia hỏa diễm từ thiên địa ngưng tụ, thiêu đốt bốn bộ thân thể của cường giả nửa bước Kết Đan thành tinh hoa linh khí.

Một bàn tay đưa ra, nắm lấy một cái bình ngọc đã hấp thu hết tất cả tinh hoa linh khí, người thanh niên nhìn về phía xa một chút, thân ảnh hắt từ từ biến thành những tia ánh sáng rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đa Bảo Tặc Miêu

Một cơn gió thổi qua, làn tóc dài màu đen của Lâm Phong khẽ bay lên, mỗi một giây trôi qua, sức mạnh của Lâm Phong lại tăng lên một phần.

Hai mắt Lâm Phong từ từ mở ra, con ngươi của chuyển đổi từ màu đen tuyền sang màu xanh, một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trong người Lâm Phong phóng ra, không khí nhộn nhạo, linh lực như cuồng phong chảy vào cơ thể hắn, Trúc Cơ hậu kỳ!

Sau khi hấp thụ hết tinh hoa linh khí, cảnh giới của Lâm Phong đã tăng lên.

Ngay tại thời khắc này, một thân ảnh đột nhiên hiện ra ở phía sau Lâm Phong, hai mắt màu lam đậm nhìn thẳng hắn, bốn cái móng vuốt nhỏ bé, một cái đang nắm lấy một vật có hình dạng một viên gạch.

Sau đó, móng vuốt đang nắm lấy viên gạch đập xuống từ trên cao, thẳng đến đầu của Lâm Phong.

Lâm Phong đang cảm nhận sức mạnh mới tăng lên của mình, bỗng nhiên cảm nhận được nguy hiểm, hắn nhanh chóng nhảy sang một bên để né tránh.

Ầm!

Một gạch đập xuống, mang theo sức mạnh ngàn cân, xệt qua người của Lâm Phong trúng vào cái gò đất. Sức mạnh từ nó làm cho gò đất bị đánh thụt xuống, một cái hố to hiện ra.

Lâm Phong ổn định thân hình, quay đầu lại quan sát kẻ đã tập kích mình, thân ảnh kia hiện ra dưới ánh sáng của Mặt Trăng, đó là một con mèo có bộ lông màu 3ct5EmN trắng, hai mắt màu lam tỏa ra ánh sáng mờ ảo, tứ chi thon gọn, một cái trong đó đang nắm lấy cục đá màu đen, chính là vật mà con mèo trắng kia đã dùng để đánh lên Lâm Phong.

“Người là ai?” Hai mắt Lâm Phong ngưng tụ nhìn con mèo trắng này, hắn cảm nhận được con mèo này nguy hiểm cực kỳ.

“Meow, phản xạ khá đấy tiểu tử, nể tình ngươi đã tránh được đòn tấn công của bốn Miêu, ta sẽ cho ngươi biết danh tự cao cả của bốn Miêu đây.” Bạch Miêu nhìn Lâm Phong, hai mắt hiện ra vẻ đắc ý, thân ảnh hắn đang trôi nổi trên không trung, cái đuôi đưa qua đưa lại.

Giọng nói của Bạch Miêu mang theo vẻ căm khải, tựa hồ nó không biết mình vừa đánh lên người khác thì phải.

“Danh tự của bốn Miêu có thể hù chết tươi ngươi, nghe cho kỹ đây, bốn Miêu được người người xem là truyền thuyết, một cái tên vang danh thiên cổ, vạn cổ lưu truyền, Đa Bảo Tặc Miêu.” Bạch Miêu dương dương đắc ý, giờ móng vuốt đang cầm vũ khí nói.

Đa Bảo Tặc Miêu nghĩ rằng, bộ dạng của nó hiện giờ rất là oai hùng, nhưng hai mắt Lâm Phong thấy được một con mèo trôi nổi giữa không trung, cái đuôi lắc lắc, khuôn mặt hiện lên vẻ hèn mọn, nhất là đôi mắt của hắn, nhìn là biết đây là một con mèo tự ki.

“Đa Bảo Tặc Miêu? Ta chưa nghe bao giờ a?” Lâm Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

Đa Bảo Tặc Miêu nghe vậy, bộ lông lập tức dựng đứng lên, hai mắt tỏ ra thần sắc nghi ngờ, cái mũi nó hít hít, nhìn Lâm Phong rồi nói:

“Meow, đúng là một tiểu tử nghèo từ kiến thức đến vật chất, chắc chắn, cả người của ngươi chỉ có một cái phù kết đan là có giá trị, còn lại đều là cặn bã.”

“Bởi vì ngươi nghèo như vậy mới không thể biết danh tự của bốn Miêu.”

Đa Bảo Bạch Miêu khinh thường, ở trong mắt của nó, chỉ có kẻ giàu mới có thể là cường giả, mới có kiến thức, và chỉ những kẻ đó mới xứng đáng để nó ra tay cướp bóc.

Bị một con mèo trắng khinh thường, cho dù Lâm Phong cũng bị tức điên, khi không bị đánh lên rồi bị mắng là nghèo kiết xác, ai mà không ức chế?

Lâm Phong phóng tới Bạch Miêu, đánh ra một quyền, hắn phải dạy cho tên này một bài học, đừng khinh thiếu niên nghèo!

Đa Bảo Tặc Miêu nhìn thấy Lâm Phong xuất thủ, nó khinh thường cười một tiếng:

“Meow, bằng ngươi cũng muốn đánh bại bốn Miêu?”

“Xem chiêu, Tặc Miêu tứ biến, biến thứ nhất, đuôi!”

Cái đuôi của Đa Bảo Tặc Miêu tỏa sáng, lấy tốc độ cực nhanh đánh tới Lâm Phong, một đuôi đánh tới, mang theo sức mạnh vô biên.

Lâm Phong cảm nhận được nguy hiểm, sức mạnh toàn diện bạo phát, ngay cả thể chất cũng kích hoạt, hai mắt hiện lên màu xanh, quyền của Lâm Phong bạo tăng sức mạnh.

Ầm! Ầm!

Lâm Phong bị cái đuôi đánh bay ra ngoài, còn Đa Bảo Tặc Miêu vẫn đứng yên tại chỗ, hai mắt khinh bỉ, cái đuôi nó đã trở lại bình thường.

Đa Bảo Tặc Miêu còn đang muốn tấn công, nhưng nó nhìn phương xa một cái, sau đó nó hét lên: “Tặc Miêu tứ biến, biến thứ tư, Tặc Miêu biến mất!”

Thân hình của Đa Bảo Tặc Miêu đột nhiên tiêu thất, ngay cả khí tức cũng mất đi, Lâm Phong không nhìn thấy bất cứ sự hiện diện nào của Tặc Miêu. Lâm Phong đang không biết tại sao Đa Bảo Tặc Miêu lại chạy trốn, thì từ đằng xa có một tiếng rống vang vọng khắp sơn cốc.

“Ai dui, đầu của ta đau quá, là tên nào làm?”

“Tinh hoa linh khí của ta!!”

“Tinh hoa linh khí của ta đâu?”

Đó không phải là thanh âm của những vị thành chủ hay sao? Lâm Phong nhìn lại, hắn thấy những vị thành chủ đang nộ, lực tung sơn cốc lên nhưng không tìm thấy tinh hoa linh khí, sau đó tất cả ánh mắt của những vị thành chủ kia đều tập trung vào Lâm Phong.

Không Tinh thành chủ nhìn Lâm Phong nói: “Lâm Phong đạo hữu, đêm khuya như thế này, tại sao ngươi lại ở trạng thái chiến đấu? Có chuyện gì không muốn người khác biết đi?”

Lâm Phong quan sát nãy giờ, liền suy đoán tất cả là tại Đa Bảo Tặc Miêu, nó sử dụng ‘cục gạch’ đánh cướp tất cả những vị thành chủ, sau đó mới tới lượt Lâm Phong, nhưng Lâm Phong đã sử dụng hết tinh hoa linh khí, cho nên Đa Bảo Tặc Miêu mất hứng thú, sau đó rời đi, để lại bãi chiến trường cho Lâm Phong.

Bảng thực lực của Đa Bảo Tặc Miêu, những vị thành chủ nào không có sức phản kháng, tất cả đồ vật đều bị cướp đi.

Bây giờ, Lâm Phong mới thật sự hiểu được cái tên của Bạch Miêu, nó căn bản là một tặc miêu chính hiệu a!

“Không Tinh thành chủ nói giỡn, ta vừa mới đánh nhau với tên tặc nhân đó, nó là một con mèo màu trắng.” Lâm Phong không muốn xung đột vô ích, cho nên hắn mở miệng giải thích.

“Có đúng không? Một con mèo làm sao có thể đánh cướp chúng ta? Lâm Phong, người xem chúng ta là đồ ngu hay sao?” Không Tinh lạnh lùng nhìn Lâm Phong nói.

“Con mèo kia có cảnh giới cao, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ.” Lâm Phong nhìn Không Tinh, nói.

“Nếu con yêu thú kia có cảnh giới cao thì tại sao chỉ có một mình ngươi không bị nó cướp đi, việc này chúng ta cần ngươi giải thích rõ ràng.” Băng Tu bị mất hết đồ, trong lòng hắn đã giận dữ.

Hạ Dương đã coi Lâm Phong không thuận mắt từ lần Lâm Phong đánh Nguyễn Kim bầm dập trước mặt mọi người mặc cho hắn khuyên can, bây giờ có cơ hội, hắn quát lên: “Không cần nói nhiều với hắn, chúng ta bắt hắn lại rồi xét người, sự thật sẽ ra ánh sáng ngay thôi.”

Hạ Dương nghĩ bây giờ cảnh giới của hắn đã đến Trúc Cơ đỉnh phong, hắn không cho là mình sẽ thua kém Lâm Phong, huống chi ở đây có đến ba vị cường giả, dư sức cầm xuống Lâm Phong.

Lâm Phong nghe được lời nói của Hạ Dương, hắn lạnh lùng nhìn Hạ Dương một cái, sau đó mới nhìn lại những vị thành chủ khác. Ngoại trừ hai vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ lùi lại một bước, biểu thị bọn hắn sẽ không tham gia vào việc này, những người còn lại đều nhìn Lâm Phong, hai mắt tỏ ra tham lam.

Hai người thành chủ kia đã từng được Lâm Phong nhường vài phần tinh hoa linh khí, xem ra họ không có mất đi lòng tự tôn của mình.

Không Tinh nghe được Hạ Dương nói, hai mắt hắn lập lòe, trong lòng đang tính toán làm sao để bắt lấy Lâm Phong, bởi vì hắn chắc chắn Lâm Phong có bí mật, chỉ là không có lý do để cầm xuống mà thôi, bây giờ cơ hội đã tới, Không Tinh làm sao có thể bỏ qua.

Hư Minh đứng một bên, nhìn lấy mọi người, trong đầu Hư Minh đang tính toán được mất, bởi vì hắn biết Lâm Phong mạnh mẽ hơn biểu hiện bên ngoài nhiều, ngay cả Tà Đồ có cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong còn bị đánh giết chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Không Tinh nhìn Lâm Phong rồi lạnh lùng nói: “Lâm Phong đạo hữu, ngươi nên phối hợp chúng ta lần này, nếu không đừng trách chúng ta vô tình.”

Không Tinh nói như vậy, liền đại biểu hấn muốn bắt Lâm Phong.

Giờ phút này, Lâm Phong cũng đã hiểu, bọn người này căn bản không để ý đến chuyện mất đi đồ vật là ai làm, họ chỉ quan tâm làm sao có thể viện ra một lí do để cầm hấn xuống, đoạt lấy cơ duyên và bí mật của hấn.

Ngoại trừ Hư Minh đang tính toán và hai vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ không muốn tham gia ở ngoài. Người muốn bắt hấn có hai thành chủ Trúc Cơ trung kỳ, hai thành chủ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ và Không Tinh, Hạ Dương, Băng Tu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đánh gục

Lâm Phong cũng chẳng muốn giải thích với đám người lạnh, quay đầu định rời đi.

“Bắt hấn lại!” Băng Tu nhìn thấy vậy, rống lên.

Nghe được tiếng rống của Băng Tu, hai vị thành chủ Trúc Cơ trung kỳ lập tức đánh tới, hai đạo pháp thuật mạnh mẽ, ẩn chứa sát khí đánh tới Lâm Phong.

Lâm Phong xoay người, đánh ra một quyền, hai đạo pháp thuật bị đánh nát, hai thân ảnh bay ra ngoài, máu tươi phun ra, quần áo rách rưới.

Lại có hai tên thành chủ đánh tới, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ bạo phát toàn diện, hai cái pháp khí phóng tới Lâm Phong, một cái hình dạng phi kiếm và một cái hình dạng thanh đao.

Lâm Phong chỉ đá ra một chân, sức mạnh từ chân của Lâm Phong làm cho hai cái pháp khí bị bay ngược, đụng vào hai tên thành chủ, làm cho bọn hấn bị trọng thương.

“Nếu còn dám xuất thủ lần nữa, CHẾT!” Hai mắt Lâm Phong hiện lên hàn mang, nhìn một cách lạnh lùng về phía những tên thành chủ.

Nhưng Không Tinh không xem lời nói của Lâm Phong ra gì, cấp bậc của Lâm Phong bằng với bọn họ, đánh bại vài tên có tu vi thấp kém hơn là bình thường.

Hạ Dương cũng không xem Lâm Phong vào mắt, cho dù Lâm Phong mạnh ngang bọn họ thì thế nào? Ở đây có đến bốn người mạnh như vậy, còn sợ một mình Lâm Phong hay sao?

Hạ Dương đánh ra một chưởng, trên hư không ngưng tụ thành một bàn tay có những tia hỏa diễm lập lòe, nhiệt độ nóng bỏng.

Lâm Phong nhìn thấy có người còn xuất thủ, không xem lời cảnh cáo của hấn ra gì, hấn không giết người không đại biểu cho hấn nhu nhược, mà là hấn xem trọng sinh mệnh mà thôi, nếu đối phương đã vượt qua giới hạn, thì Lâm Phong không cần nương tay.

Hỏa Chưởng đánh tới Lâm Phong, trong cảm nhận của Lâm Phong, Hỏa Chưởng này quá yếu, yếu đến nỗi hấn không muốn xuất thủ, tùy tiện để bàn tay này đánh vào người.

Ầm!

Hỏa Chưởng đánh tới thân thể của Lâm Phong rồi nổ tung, những tia lửa thiêu đốt quanh thân thể của Lâm Phong.

Hạ Dương và những người khác nhìn thấy cảnh này, cho rằng Lâm Phong điên rồi, nhưng tia lửa từ từ dập tắt, trong đó hiện ra thân ảnh của Lâm Phong, không một chút tổn hại nào, chỉ có đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn họ như đang nhìn người d4PUnPvG chết.

Hư Minh nhìn thấy cảnh này, trong lòng quyết đi, thân thể hấn lùi về sau đứng song song với hai vị thành chủ kia, không muốn tham gia vào chuyện này, hấn cảm nhận được nguy hiểm đến tính mạng, mà cội nguồn của sự nguy hiểm đó là Lâm Phong.

“Cùng xông lên.” Đã tới nước này, cho dù Lâm Phong có mạnh như thế nào thì Không Tinh cũng không bỏ qua.

Băng Tu nhìn thấy Lâm Phong bị Hỏa Chưởng đánh trực tiếp vào thân thể mà không tổn hao gì, giống như một chậu nước lạnh tạt vào mặt hấn làm cho con giận của hấn rút đi, hai chân của Băng Tu không khỏi lùi về sau một bước.

Không Tinh đánh tới, thi triển thuật pháp của Vương Thất, sương mù kéo tới mang theo cảm giác lạnh rung, ngay cả những cây cỏ bên dưới đều bị đóng thành băng khi chạm vào sương mù này.

Rắc Rắc!

Từ trong làn sương mù bắn ra từng cục băng sắc nhọn, mà mục tiêu của nó là Lâm Phong. Hạ Dương cũng hét lên một tiếng, trên đầu hắn ngưng tụ thành một con Hồ bằng lửa, mà thân thể của hắn chính là cái đầu của con hồ đó.

Hỏa Hồ giờ ra móng vuốt của mình, một cái móng vuốt thôi đã to đến mười trượng, móng vuốt mang theo cảm giác thái sơn áp đỉnh, đánh tới Lâm Phong.

Một băng, một hỏa, hai thứ thuật pháp đánh tới, Lâm Phong đứng trên hư không, làn tóc dài tung tay, hai mắt hắn chuyển từ màu đen sang màu xanh đại diện cho thể chất đã kích hoạt.

Suru Suru!

Những tia cuồng phong từ từ ngưng tụ xung quanh Lâm Phong, sau đó Lâm Phong đánh ra một quyền, cuồng phong bắn ra dọc theo chiều của quyền ấn, mang theo sức mạnh cuồng nộ của gió lốc, va chạm với hai đạo pháp thuật kia.

Ầm! Ầm!

Hai đạo pháp thuật vừa va chạm vào gió lốc liền bị cắn nát thành ngàn mảnh, thân thể của Không Tinh và Hạ Dương bị phong nhận chém tới, những tia vết thương tăng lên, máu tươi chảy ra ồ ạt.

Hai người họ kinh hãi, tại sao Lâm Phong lại mạnh như vậy? Chẳng lẽ hắn ẩn dấu sức mạnh của mình từ trước? Lúc này, hai người họ mới nhớ lại, tại sao Hư Minh lại không muốn tham gia vào chuyện này, bởi vì Hư Minh có lẽ đã biết sức mạnh của Lâm Phong từ trước rồi.

Con gió lốc biến mất, hiển lộ trong đó là Không Tinh và Hạ Dương, quần áo bị chém nát, máu tươi nhuộm đỏ thân thể rồi chảy xuống mặt đất.

“Đạo hữu hạ thủ lưu tình.” Không Tinh nhìn Lâm Phong, yếu ớt nói.

Hạ Dương chỉ nhìn Lâm Phong, hận ý của hắn đã tăng cao, tại sao một tên tán tu lại có thể mạnh như vậy? Cơ duyên hay bí mật của tên thành chắc chắn động trời, hắn không cho là mình thua Lâm Phong, Hạ Dương nghĩ rằng, nếu không có cơ duyên thì Lâm Phong chẳng là cái thá gì so với mình.

“Đã muộn.” Lâm Phong đứng trên hư không, chậm chậm nói ra.

Một tay hắn đưa xuống, một luồng không khí từ từ ngưng tụ dưới chân Không Tinh và Hạ Dương, luôn không khí di chuyển nhanh chóng, chỉ trong một giây ngắn ngủi, nó đã trở thành một con lốc to lớn, mà ở trong nó là Không Tinh và Hạ Dương, hàng trăm cái lưỡi dao gió dồn dập chém tới, trong con lốc phát ra từng thanh âm thảm thiết của Không Tinh và Hạ Dương.

Một đòn đó của Lâm Phong chỉ làm cho Không Tinh và Hạ Dương bị trọng thương mà thôi, không phải do Không Tinh và Hạ Dương mạnh mẽ mà là do Lâm Phong không muốn giết họ.

Thế giới của tu sĩ tàn khốc không phải là Lâm Phong không biết, hắn biết rất rõ quy luật của thế giới này là mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn. Nhưng hắn chỉ biết mà thôi, không bị đồng hóa vào nó, nếu như hắn giết Không Tinh và Hạ Dương thì hắn có khác gì bọn họ đâu?

Băng Tu đang ở đằng sau, nhìn thấy cảnh này, sau đó hắn cảm nhận được cơ thể của mình lạnh buốt, bởi vì ánh mắt của Lâm Phong đang đặt vào hắn.

“Đạo hữu, ta chưa từng xuất thủ, xin tha cho ta một mạng.” Băng Tu nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy nói.

Lâm Phong nhìn hắn, rồi điểm ra một chỉ, một luồng sức mạnh đánh tới Băng Tu nhưng Băng Tu không dám chống trả, hắn chỉ trơ mắt nhìn luồng sức mạnh này đánh vào người mình, sau đó thân hình hắn bay ra ngoài, đụng nát vài chục cây cối, phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi có ý đồ xấu với ta khi trước, lần này ta chỉ trừng phạt ngươi mà thôi.” Lâm Phong nhìn Băng Tu đã trọng thương, lạnh lùng nói.

“Trúc Cơ hậu kỳ đánh bại Trúc Cơ định phong chỉ trong một đòn?” Hư Minh đứng đằng xa, quan sát tất cả, trong lòng hắn đã có sóng to gió lớn ngập trời. Đây là quái vật từ đâu chui ra, mặc dù hắn biết Lâm Phong là thể tu, nhưng tại sao tu vi linh lực lại đến Trúc Cơ hậu kỳ, mà còn tạo cảm giác cực kỳ nguy hiểm cho hắn, chẳng lẽ tên này lại là nhị tinh Thiên Tài hay sao?

Những người khác bị ánh mắt của Lâm Phong quét tới đều kinh hoàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, trong lòng họ đã hối hận, tại sao ta lại đi trêu chọc một tên khủng bố như vậy a?

Hai vị thành chủ không xuất thủ, thờ dài một hơi, xem ra bọn họ đã chọn đúng, nếu không thì họ đã giống như những người khác, đều bị trọng thương rồi.

Lâm Phong nhìn tất cả mọi người một lần rồi nói: “Ta không có lấy trộm đồ vật của các ngươi, đó là một con mèo trắng tên là Đa Bảo Tặc Miêu làm.”

Nói xong, Lâm Phong cũng không cần họ đáp trả, thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo cầu vồng bay đi về phía xa, hắn muốn tôi luyện mình, bây giờ hắn có thể đánh ngang tay với nửa bước Kết Đan, ở trong Không Vũ vương quốc này, Lâm Phong có thể đi ngang.

Nhìn thấy tên hung thần đã đi xa, mọi người mới cảm nhận được áp lực đặt lên người đã tan biến, trong lúc nhất thời họ đều ngồi bệt dưới đất, hai mắt vô thần nhìn lấy Không Tinh và Hạ Dương đang hôn mê.

Hư Minh nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt của hắn tập trung vào Băng Tu đã bị trọng thương, không còn một chút lực chiến nào, Không Tĩnh và Hạ Dương đã hôn mê, Hư Minh nở nụ cười nồng đậm, hai mắt hiện lên hàn mang.

.....

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chuyện cũ của Không Yên

Một người thanh niên đang đứng trước mặt Thanh Vũ, một đầu tóc đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú, góc cạnh rõ ràng, thân hình to con, lực lưỡng nhưng không quá lớn.

Đây là phân thân của Thanh Vũ, kết hợp thần thông của Thanh Vũ vừa thôi diễn được với bộ Thánh Quang phân thân thuật tạo ra, Thanh Vũ có thể điều khiển phân thân như ý muốn.

Nhưng cái phân thân này có hạn chế, không thể mua trực tiếp đồ trong Hệ Thống, không thể kích hoạt danh hiệu để tăng lên một cảnh giới lớn.

Hai mắt của phân thân này đen tuyền, giống như là ánh mắt của hắn đang kết nối với một cái thâm uyên, hay là một cái địa ngục u minh, một ánh mắt biểu hiện cho lạnh lùng, hờ hững, không quan tâm đến thế gian, trong lúc nhất thời Thanh Vũ cũng bị ánh mắt này làm giật mình.

Khi nhìn vào ánh mắt này, trong đầu Thanh Vũ đã nghĩ ra một cái tên cho phân thân này ngay lập tức, Hắc Thiên Đồ!

Ngay tại lúc này, ánh mắt của Hắc Thiên Đồ lóe lên, thâm ý nhìn Thanh Vũ một chút, sau đó khôi phục bình thường, việc này chỉ xảy ra trong 1/1000 giây, cho nên Thanh Vũ không nhìn thấy được.

Cảnh giới hiện giờ của Hắc Thiên Đồ chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi, nhưng kế thừa linh lực cấp 8 từ Thanh Vũ, cho nên Hắc Thiên Đồ có thể vượt hai cảnh giới nhỏ để chiến đấu, cũng coi như là một cao thủ.

Thanh Vũ nhìn Hắc Thiên Đồ, đây là người đại diện cho hắn tung hoành Tu Chân Thế Giới, phân thân này mang trên mình ước mơ của Thanh Vũ đó là khám phá thế giới mới này, nhưng Thanh Vũ không thể trực tiếp làm được, bởi vì hắn có một sứ mạng, có một nơi, có một ngôi nhà cần hắn bảo vệ, cho nên hắn gửi gắm tất cả vào phân thân này.

“Đi thôi, tạo nên truyền kỳ của ngươi, Hắc Thiên Đồ.” Thanh Vũ vỗ vỗ bả vai của Hắc Thiên Đồ, sau đó nhàn nhạt nói.

Hắc Thiên Đồ quay đầu đi, lắc mình một cái nhảy lên không trung, sau đó phóng đi với tốc độ cực nhanh, phương hướng đó là Đà La Môn.

Thanh Vũ nhìn thấy Hắc Thiên Đồ đã đi xa, lẩm bẩm: “Đừng có bị người đánh chết tươi a!!”

Từ lúc Lâm Phong và Ngọc Trang rời khỏi đây, thời gian cũng đã qua một tháng, Thanh Vũ tích lũy được 300 vạn điểm tín ngưỡng, bởi vì Linh Long thành đã triển khai hành động, cho nên số lượng tín đồ tăng lên, ngoài ra Thanh Vũ còn nhận được mười hai mai Quang Minh Tín Ngưỡng quả do Ngọc Trang và Lâm Phong tiêu diệt Tà Đồ.

Ngay từ khi Linh Long thành chủ trở về, Kinh Nhân Đức tựa hồ biết được một số chuyện gì đó, không còn liên lạc với Linh Long thành chủ, cho nên số lượng thông tin về Kinh Hồng vương quốc rất ít, Thanh Vũ cũng không quan tâm lắm.

Ngày hôm nay là ngày tổ chức thịnh hội do FhN7KGzy Luyện Đan Sư công hội chủ trì, tập hợp tất cả những thế hệ trẻ tuổi từ khắp vương quốc về vương thành, sau đó thi đấu với nhau, mười người đứng đầu sẽ được ban thưởng và thế lực phía sau người đó được phân phát danh ngạch luyện chế Trúc Cơ đan nhiều hơn.

Cho nên tất cả thành chủ hay vương thất đều coi trọng lần tỷ thí này, nếu được hạng nhất thì thế lực của họ sẽ mạnh hơn nhờ vào Trúc Cơ đan.

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.” Không Yên đi đến trước mặt Thanh Vũ, cung kính nói.

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.”

Theo sau hắn là hơn hai mươi người, trong đó có Không Huy đang cười nói với Vương Lăng, đôi lúc còn liếc nhìn Thanh Vũ, nhưng gặp ánh mắt của Thanh Vũ nhìn tới, hắn lúng cúi đầu xuống.

Vương Lăng tươi cười, ưỡn cái ngực của mình lên hết cỡ, hắn sợ rằng không ai biết công lao của mình, mặc dù vì công lao này mà hắn bị Không Yên chộp tới.

“Tốt, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà ngươi đã làm ra nhiều công lao, ta cũng không thể bạc đãi ngươi được, từ hôm nay trở đi ngươi được

thăng cấp thành Thánh Sứ đầu tiên.” Thanh Vũ nhìn Không Yên rồi gật đầu nói.

Không Yên giật mình, trong lúc nhất thời hắn không biết làm sao, Không Yên hít sâu một hơi, rồi mới khụy một chân xuống đất, cung kính nói ra: “Đa tạ Giáo Hoàng đại nhân, thuộc hạ sẽ tiếp tục làm tốt công việc của mình.”

Thánh Sứ đây chính là cấp bậc gần với Hồng Y Giáo Chủ, phải biết rằng Lâm Phong, Nguyễn Thanh, Lưu Úc, Diêu Hạo, Diêu Nguyệt, Tiểu Hắc, Nguyệt Linh, cũng chỉ có những người như họ mới có thể đạt đến cấp bậc này mà thôi, nếu như tiếp tục làm tốt, nói không chừng hắn sẽ được thăng thành Hồng Y Giáo Chủ!

Những người bên dưới, nghe được đội trưởng của họ được thăng cấp bậc, hai mắt hiện ra vẻ vui mừng, xem ra sau này chỉ cần đi theo Không Yên là tương lai sáng lạng a.

Thánh Sứ nhận được điểm cống hiến bằng 5/10 điểm tín ngưỡng cung cấp, đương nhiên số điểm thêm ra là do điểm tín ngưỡng chuyển lại cho Không Yên, chứ không phải được Hệ Thống tăng thêm.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, xin mời Giáo Hoàng đại nhân ra lệnh.” Không Yên nhìn trời, bây giờ là thời gian sáng sớm, ánh mặt trời chỉ mới ló ra, mang theo những tia nắng ban mai chiếu rọi xuống mặt đất.

Thanh Vũ nhìn bầu trời một chút, sau đó mới gật đầu: “Lên đường, hôm nay chúng ta phải cho Thế Giới biết được sự tồn tại của chúng ta.”

“Vâng.” Mọi người ở bên dưới, nghe được lời nói của Thanh Vũ, trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ nhiệt huyết, đồng thanh hô to.

Không Yên đã chuẩn bị hơn năm cỗ xe ngựa, được phủ lên một lớp vải màu đỏ, trang trí xa hoa, trên xe trạm ngọc, điêu khắc từng con hung thú dữ tợn, nhưng không kém phần tinh mỹ, thùng xe rộng lớn đủ để chứa mười người, hung thú kéo xe là năm con Độc Giác Mã, thân hình cường tráng, được phủ một lớp vảy màu đen, trên đỉnh đầu có một cái sừng chỉ thẳng vào bầu trời, đỉnh sừng tỏa ra từng tia ánh sáng.

Loại hung thú này do Không Yên tiêu hao năm vạn điểm cống hiến để mua con non rồi nuôi, trải qua mấy tháng nuôi dưỡng, giờ phút này, Độc Giác Mã đã đạt đến cảnh giới luyện khí mười hai tầng, đó là do Không Yên không tiếc tài nguyên bồi dưỡng, tốc độ của Độc Giác Mã có thể sánh ngang với nửa bước Trúc Cơ.

Thanh Vũ cùng Không Yên lên một xe, những người còn lại đều tự phân chia chỗ ngồi của mình. Sau đó Không Yên tự mình điều khiển xe ngựa. Độc Giác Mã đã được nuôi dưỡng từ nhỏ, mặc dù nó là hung thú, nhưng bản tính đã cải biến, trở nên thân thiện với con người, chỉ cần ra lệnh Độc Giác Mã có thể tuân theo, nói là điều khiển xe ngựa, thật ra là chỉ đường cho Độc Giác Mã.

Từ Không Yên thành, hướng về phía tây 600km là vương thành, nhóm người Thanh Vũ từ ngôi làng xuất phát, đường đi tổng cộng là 800km, cần phải tiêu hao đến năm giờ đồng hồ, tính luôn cả thời gian nghỉ ngơi của Độc Giác Mã và mọi người.

“Không Yên, người mang dòng máu vương thất, mặc dù bị xa lánh nhưng người cũng phải biết một chút thực lực ẩn dấu của Không Vũ vương quốc đi?” Thanh Vũ nhìn Không Yên rồi hỏi.

Không Yên gật đầu nói: “Thuộc hạ cũng biết một số lực thực của vương quốc, đầu tiên là quốc vương Không Bá Hưng có tu vi nửa bước Kết Đan, sau đó ba vị đại tướng quân Hoàng Tinh Long tu vi Trúc Cơ đỉnh phong chủ trì đại trận thủ hộ vương thành, tướng quân Trần Liễu tu vi Trúc Cơ đỉnh phong là người thuộc phe trung lập, còn lại một vị tên là Nguyễn Vu tu vi nửa bước Kết Đan, cũng chính là người thuộc phe nổi loạn đối lập với quốc vương.”

“Ta được biết người có thân phận là một người thuộc vương tộc, nhưng tại sao người lại muốn che dấu tu vi thật sự của mình.” Thanh Vũ nghĩ đến khi trước, Không Yên ẩn dấu tu vi, hành động ẩu đả, người ngoài căn bản không biết gì về Không Yên.

Không Yên nghe Thanh Vũ hỏi, hắn trầm mặc một lát, như đang nhớ lại những ký ức đau buồn rồi mới thờ dãi nói: “Thật ra thuộc hạ có một người anh trai tên là Không Huyền, từ khi sinh ra đã có thiên phú cao, còn thuộc hạ thì hoàn toàn trái ngược, thiên phú không có gì đặc biệt.”

“Không Huyền có tính cách tàn nhẫn, làm việc không từ thủ đoạn, có lần thuộc hạ khuyên ngăn Không Huyền lạm sát người vô tội, nhưng không có tác dụng, còn bị Không Huyền đánh trọng thương.”

“Từ đó, thuộc hạ không còn quan tâm đến Không Huyền nữa, thuộc hạ ở ẩn không ra, cho đến khi Không Huyền rời khỏi nơi đây, đi đến thế lực mạnh hơn để truy tìm sức mạnh, thuộc hạ chỉ có thể âm thầm cố gắng tu luyện, để có một ngày có thể đứng trước mặt Không Huyền, ngăn cản những việc làm sai trái mà Không Huyền gây ra.”

“Đúng là một câu chuyện buồn.” Thanh Vũ thở dài, trong lòng nói thầm một câu.

Không có một người em nào muốn nhìn thấy anh mình lạc lối trong dục vọng, truy tìm sức mạnh không từ thủ đoạn, cho nên Không Yên mới nghĩ như vậy, kết quả thì ngược lại, theo thời gian trôi qua, sức mạnh giữa hai bên càng ngày càng cách biệt, không phải ở chung một đẳng cấp, Không Yên đã cảm thấy được tuyệt vọng.

“Nếu như ngày trước, thuộc hạ có lẽ sẽ bỏ cuộc để sống một cuộc sống bình thường, nhưng hôm nay gia nhập vào Quang Minh Giáo Đình, điều đó làm cho thuộc hạ cảm thấy mình có thể làm được, ngăn chặn Không Huyền bằng chính sức mạnh của mình.” Không Yên nói trong khi hai tay hắn nắm chặt, giọng nói kiên quyết.

Thanh Vũ vỗ vai hắn vài cái, ánh mắt cổ vũ, nói ra: “Yên tâm đi, sẽ có một ngày, người dùng chính sức mạnh mà mình đã được để ngăn chặn anh trai của

mình.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tất cả tụ tại Vương Thành!

Trong tâm trí của Không Yên, anh trai của hắn – Không Huyền rất mạnh mẽ, giống như là một ngọn núi cao vạm vỡ xuất hiện trước mặt một vị phạm nhân, căn bản không cách nào vượt qua.

Ít nhất là ngày trước, Không Yên đã từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thì ngọn lửa đã thiêu đốt tâm hồn của Không Yên, thiêu cháy lên ý chí và quyết tâm của hắn, làm cho hắn tỏa sáng, vươn xa tận chân trời, để có thể được đôi mắt của Không Huyền chú ý tới.

Bỏ qua Không Yên đang đắm chìm trong ý chí chiến đấu, trở lại với Không Huy, một thiếu niên muốn được người cha công nhận bằng cách thể hiện những mưu trí của mình, nhưng đáng tiếc cho hắn, mưu trí của hắn không những không thành công mà còn bị người khác lợi dụng đến âm mưu của mình một bữa.

Những ngày gần đây, Không Huy trải nghiệm cuộc sống của mình, tất cả hoàn toàn khác khi trước, tài nguyên nhiều đến hai mắt hắn sáng lên, nhất là Trúc Cơ đan xuất hiện một lần hơn hai mươi viên, lão cha của mình phát tài rồi! Không Huy cam đoan!

Không Huy ngồi trên cỗ xe ngựa, cầm lấy chiếc roi quơ qua quơ lại, đôi lúc còn hô quát con Độc Giác Mã đang kéo xe, nhưng chiếc roi không bao giờ quát xuất xuống, nói giỡn, lão cha yêu Độc Giác Mã như linh thạch, hắn mà dám đánh con này, sau đó Độc Giác Mã nổi chứng không ăn không uống, thế là lão cha sẽ bắt hắn xuống hầu hạ con Độc Giác Mã này, khi đó mặt mũi mất hết.

Đừng xem Độc Giác Mã là hung thú mà khinh thường trí thông minh, lòng kiêu ngạo của nó, chỉ có Trúc Cơ cường giả mới có thể cỡi trên lưng Độc Giác Mã, còn Không Huy mà dám bước lên, Độc Giác Mã sẽ cho hắn quay một trăm tám mươi độ như chơi!

Không Huy nhìn về phía trước, mở ra miệng của mình ngáp một cái, sau đó dùng tay vươn người, làm động tác giãn gân cốt, hắn nhìn Vương Lăng đang ngồi dưỡng thần kế bên, thầm nghĩ tên này quá nhàm chán, Không Huy bắt chuyện:

“Không ngờ lũ Tà Đồ lại bị Vương Quốc đánh cho trốn chết, làm cho bọn thiếu gia mất đi cơ hội đại triển thần uy, ta còn nghĩ sau khi tu luyện xong rồi ra chiến trường đại sát Tà Đồ đây, thật là thất vọng, trình độ của bọn chúng còn không đủ để bọn thiếu chủ ra tay.”

Không Huy lắc đầu cảm khái, cảnh giới tự sư đã đến cảnh giới không cần để ý người xung quanh, Vương Lăng đang tu luyện, nghe được Không Huy trầm phong, chỉ là cười cười, người trẻ tuổi khí thịnh, không hiểu được thế giới hung ác đến thế nào, Vương Lăng nhìn Không Huy, trong lòng cảm thấy mình nên phổ cập giáo dục cho Không Huy một phen, thế là Vương Lăng nói:

“Đúng là vô tri, bằng cảnh giới nửa bước Trúc Cơ của ngươi, đừng nói là đánh giết Tà Đồ, ngay cả tư cách tham gia chiến trường ngươi còn không có.”

Không Huy nghe Vương Lăng nói như vậy, đối với thái độ khinh thường của Vương Lăng, Không Huy tựa hồ đã quen với nó, cho nên hắn cũng không tức giận, chỉ phát phát tay, tạo ra một bộ dạng cao thủ tịch mịch, thâm trầm nói: “Thật là đáng tiếc a.”

Ngay lúc này, Không Huy đổi chủ đề, hắn nghĩ đến trận đấu sắp được tổ chức tại vương thành, Không Huy cười nói: “Nếu không được giết Tà Đồ, thì ta đánh đại triển thần uy tại vương thành vậy, cái gì thiên tài, cái gì hoàng tử, ta đều đánh thành đầu heo.”

Mí mắt của Vương Lăng co giật, sau đó tiếp tục tu luyện, không để ý đến tên ngáo này nữa, trong lòng hắn có một nghi hoặc, tại sao Không Yên thành chủ tài trí như vậy lại sinh ra một đứa con hồ đồ như thế đâu?

...

Tại một nơi ở phía bắc của Không Vũ vương quốc, có một ngọn núi, trên đó có những cây xanh phủ đầy rêu và các loài dã thú sinh sống.

Ngay sườn của ngọn núi này, có một cái hang động, trong hang động này phát ra những tia khí tức âm u, lạnh lẽo, cho dù là dã thú cũng không dám tới gần nơi này.

“Hơn một tháng trước, có nhiều người của chúng ta bị giết chết không minh bạch, ngay cả hình bóng của kẻ địch còn không phát hiện, cho dù là cường giả nửa bước Kết Đan cũng không ngoại lệ.” Có một thanh âm vang ra, giờ phút này, trong hang động đang ngồi hơn mười người, thanh âm có từ một ông lão phát ra.

“Ta đã tự mình đi điều tra việc này, lần theo những dấu vết là các địa điểm mà người của chúng ta bị giết hại, nhưng không phát hiện một chút manh mối, tất cả những người chết đi đều không có cơ hội phản kháng, cho nên tình cảnh xung quanh không có bị pháp thuật ảnh hưởng.”

Một người phụ nữ nói, nàng có mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt lạnh lùng, hai bộ ngực chập chùng, đường cong lả lướt giống như một khúc uốn lượn của

dòng sông, hai cái móng bị chèn ép khi ngồi của nàng làm cho những Tà Đồ xung quanh nhin không được mà đưa mắt nhìn nhiều một chút.

Trong đó có một người thanh niên, từ đầu tới giờ hẳn đều không có mở mắt, khi nghe được người phụ nữ kia nói, hắn mới chậm chậm nói ra: “Sự việc này không có gì to tát bởi vì nó đã xảy ra ở nhiều phân bộ của chúng ta, có lẽ là một cường giả đi ngang qua, thuận tiện tìm một chút tài nguyên cho tiểu bối tu luyện, vì thế ta đề nghị không cần bàn về chuyện này nữa, mục đích thật sự của chúng ta tập trung ngay hôm nay là tấn công vương thành, chiếm đoạt mạch khoáng, thuận tiện tru sát một tên Kết Đan cường giả và một con yêu thú ở trong Hắc Viên rừng rậm.”

Mười lăm người đang ở trong hang động, lấy ba người đang nói chuyện này cầm đầu, trên thân thể của ba người này đều phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, làm cho những Tà Đồ xung quanh không dám thờ một ngày, cố gắng chịu đựng áp lực giống như núi cao đang đè lên người của mình, không một lời oán trách, bởi vì ba người này là Kết Đan cường giả!

Nghe được lời của người thanh niên kia nói, những Tà Đồ khác cúi mặt xuống đất, trong lòng tức giận mà không dám biểu hiện ra ngoài, tài nguyên tu luyện? Trong mắt của các người chúng ta chỉ là tài nguyên tu luyện của kẻ địch thôi sao?

Những Tà Đồ này đã từng nghĩ rằng, tính cách của họ, việc làm của họ đã tàn ác, vô nhân tính đến cực hạn, hôm nay lại gặp được ba tên Tà Đồ có cảnh giới Kết Đan, thì họ mới nhận ra, mình chỉ là một con kiến độc nhỏ bé trong bầy thú man rợ mà thôi!

“Hoắc Yêu nói cũng có lý, chỉ cần bắt lại vương thành rồi hiến tế cho Tà Thần đại nhân, cảnh giới của chúng ta có thể sẽ đột phá, mặc khác, chiến lợi phẩm là một cái khoáng mạch hạ phẩm Linh Thạch, ở ta xem ra, chúng ta nên bàn về việc chia cắt nó đi.” Ông lão gật đầu rồi nói trong khi tay hắn đang cầm một thanh kiếm, mà lưỡi kiếm được tạo nên bằng mười cái đầu lâu dữ tợn, trên đó còn có những tia máu tươi chảy xuống.

Hoắc Yêu là tên của người thanh niên kia, nghe được lời của ông lão, Hoắc Yêu nhún vai nói: “Vậy nếu được thì ta muốn bốn phần.”

Thanh âm của Hoắc Yêu mang theo một cỗ tự tin, tựa hồ hẳn không để ý kiến của hai người kia vào mắt.

“Được.” Ông lão và người phụ nữ kia đều gật đầu, trong mắt nhìn về phía Hoắc Yêu mang theo vẻ kiêng kỵ.

Hoắc Yêu nở nụ cười, trước thái độ ngạo mạn, khinh người của mình mà hai người kia vẫn chịu thiết, nhường ra phần lớn nhất, quả thật là hai tên gian xảo, không để ý đến cách nhìn của những Tà Đồ xung quanh.

Cuối cùng thì cũng đã bàn xong, những Tà Đồ kia thở dài một hơi, áp lực như núi lớn đè xuống thân thể của họ đã giảm đi nhiều, trên người của họ đã đổ đầy mồ hôi làm cho quần áo ướt hết, mười hai tên nửa bước Kết Đan, không có tên nào ngoại lệ, đều cảm nhận được sức mạnh mang đến tự tin, hai mắt của họ lóe lên, dục vọng mạnh mẽ của họ đã tăng lên nhiều lần.

Ba tên cường giả Kết Đan tựa hồ phát hiện điều gì, chỉ là cười nhạt một cái, dục vọng có tăng lên cũng vô ích, sức mạnh không phải dựa vào dục vọng mà tăng lên, mà nó dựa vào mưu trí, công sức bỏ ra và một phần may mắn.

Hoắc Yêu vươn người đứng lên, nhàn nhạt phân phó: “Thời gian đã đến, liên lạc người của chúng ta, lần này chúng ta phải hốt gọn một mẻ, không được cho một con cá nào lọt lưới.”

“Vâng.” Những Tà Đồ đồng thanh đáp, thanh âm mang theo hưng phấn.

Hoắc Yêu, Linh Băng, Cương Sinh thì triển thân thủ, thân hình lẳng không rời bay ra ngoài, những Tà Đồ thấy thế, vội vàng theo sau, chỉ để lại một hang động có đầy tà khí đang ăn mòn những viên đá thành cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tất cả tụ tại Vương Thành! (2)

Tại một nơi, đây là một cái bình nguyên rộng lớn kéo dài hàng trăm dặm, với những con sông uốn lượn cắt ngang bình nguyên thành hai, một bên trong đó được người xây dựng lên tòa thành.

Tọa lạc tại trung tâm của bình nguyên, cũng là trung tâm của Không Vũ vương quốc, Không Vũ vương thành giống như một con quái thú dữ tợn, mang theo sát khí gào thét, vương thành có một bức tường cao đến 20m, được làm bằng đá có ẩn chứa linh lực làm cho nó trở lên cực kỳ cứng rắn.

Hôm nay, vương thành có một bầu không khí náo nhiệt, những cái đèn hoa được treo lên dọc theo bức tường mười km này, tạo cho cảm giác huyền ảo, đẹp đẽ, trên đường cái người đi lại đông đúc, nhộn nhịp, có từng cô thiếu nữ ăn mặc đẹp đẽ, thân hình lả lướt dạo chơi, lâu lâu còn phát ra từng tiếng cười duyên dáng, nhiều người thanh niên trai tráng không khỏi liếc nhìn nhiều một chút.

Trên bầu trời có từng tia ánh sáng bao phủ, đây là hộ thành đại trận đã được kích hoạt.

Đằng xa, bên ngoài vương thành có một tòa liễn bay tới, nó được kéo bằng một loại hung thú có tên là Thanh Sí Điều, hai cánh dang rộng ra dài đến năm

trượng, cái đầu có một nhúm lông màu xanh, hai mắt hung ác, cái mỏ của nó không những dài mà còn tỏa ra từng tia ánh sáng lạnh lẽo của kim loại, vừa nhìn là biết loại hung thú này không dễ chọc.

Tòa liên xe này được trang trí tinh xảo, đẹp đẽ, những tấm lụa tung bay theo gió, tạo cho người xem một cảm giác đẹp đẽ mà trang nghiêm.

Thanh Sí Điều bay đến bên ngoài vương thành, hai mắt nó hiện lên vẻ kiêu kỳ, khi nhìn về phía đại trận, thân hình nó đáp xuống một nơi.

Lập tức, có vài người lính canh gác từ trên tường thành bay xuống, khụy một chân trên đất hô to: “Tham kiến Nguyễn Vu đại tướng quân.”

Mặc dù được người khác bái kiến, nhưng bên trong tòa liên xe này không có bất kỳ hành động đáp trả. Tên lính canh cũng không tức giận, chỉ là cười lấy lòng nói: “Mời tướng quân đi theo ta.”

Tên lính gác nói xong, quay đầu lại bước vào cổng thành, Thanh Sí Điều thu hai cánh của mình, kéo chiếc liêm xe từng bước đi đến, khi nó bước vào vương thành, nhiều người trong đó nhìn thấy cảnh tượng này, có tiếng kinh hô phát ra:

“Nhìn kia, đó là Thanh Sí Điều, nghe nói chỉ có Nguyễn Vu đại tướng quân mới sở hữu.”

“Người ngồi trong đó là Nguyễn Vu đại tướng quân, chúng ta mau mau bái kiến, nói không chừng được đại tướng quân coi trọng là một bước lên mây.”

Nhiều người nói xong, vội vàng khụy một chân xuống đất, dâng lên tất cả lòng kính trọng của mình, hô to:

“Chúng ta tham kiến đại tướng quân.”

“Chúng ta tham kiến đại tướng quân.”

Nhiều người chần chờ, nhưng nhìn thấy số lượng người khụy chân xuống càng nhiều, cho nên họ cũng bị ảnh hưởng mà khụy chân bái kiến, một số người nhìn thấy cảnh này, chỉ là thờ ơ, không hành động giống như đám đông, xem ra họ rất có tự trọng của mình.

Nguyễn Vu là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt góc cạnh hình chữ điền, khí tức lạnh lẽo sát phạt từ hân phát ra làm cho người khác không dám tiến tới gần, trong tay hắn đang cầm một thanh chiến phủ, có mùi máu tươi từ chiến phủ phát ra, nhìn là biết chiến phủ này là một hung khí.

Nguyễn Vu nghe được tiến huyền nào, cung kính, nhưng hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không có ý định để ý đến họ, ở trong mắt Nguyễn Vu, những người này bất quá là sâu kiến mà thôi, được một bầy sâu kiến cung kính thì không có vinh quang gì.

Khuôn mặt của tên lính gác đang dẫn đường phát quang, hắn còn ưỡn ngực lên như thể những người này đang bái kiến hắn vậy, một đường đi tới, rất nhanh thì chiếc liêm xe này đã đi vào vương cung.

Nhiều người nhìn thấy vậy, trong lòng thở dài, xem ra vị đại tướng quân này chẳng quan tâm đến họ. Nhưng tức khắc họ lại vui vẻ, bởi vì có hai con Tuyết Lang đang kéo một chiếc xe chạy đến, có người lính thông, nói ra thân phận của người này:

“Đây là Tuyết Lang, là một loại hung thú sinh sống ở phía bắc, thực lực của chúng ở cảnh giới này, xem ra người ngồi trong đó, tám chín phần là Trần Liễu thành chủ.”

Nghe được người này nói, hai mắt những người còn lại lập tức lóe sáng, khụy chân xuống đất bái kiến:

“Chúng ta tham kiến Trần Liễu thành chủ đại nhân.”

“Chúc mừng đại nhân đại thắng trở về.”

Hai con Tuyết Lang đi tới, làm cho bụi mù bị cuốn lên, Trần Liễu là một người thanh niên, tinh thần sáng khoái, khi hắn nghe những lời nịnh nọt bên ngoài, trong lòng hắn bốc lên một cảm giác hư vinh, sau đó hắn cười to nói ra: “Tốt, bốn tóa ban thưởng cho các người.”

Tay của Trần Liễu phát lên một cái, có các tia ánh sáng tinh điểm từ trong chiếc xe bay ra, rơi vào tay mọi người, đó rõ ràng là hạ phẩm Linh Thạch, người nhận được vội vàng dập đầu: “Cảm tạ đại nhân ban thưởng.”

Từ nửa tháng trước, Tà Đồ đột nhiên tiêu thất, không còn xuất hiện để giết người hiền tế nữa, điều này làm cho Trần Liễu nghi hoặc, cho nên hắn cùng những cường giả khác phải ở lại tọa trấn để tránh mưu kế của Tà Đồ.

Nửa tháng trôi qua, ngay cả cái bóng của Tà Đồ cũng không xuất hiện, làm cho vương thất nghĩ rằng Tà Đồ đã rút lui, cho phép các vị thành chủ trở về vương thành tham gia thịnh hội.

Nhiều chiếc xe được hung thú chở từ xa đến, tạo thành một tràng cảnh tượng đẹp đẽ, hưng thịnh, nhiều người dân của vương quốc đều đứng ra đường, cung nghênh những đại nhân vật này, mỗi khi có một vị thành chủ đi ngang, đều có tiếng kinh hô và cung kính phát ra, náo nhiệt không gì sánh nổi.

Cảnh tượng này làm cho các vị thành chủ vui vẻ, ban thưởng hào phóng, dù sao họ cũng chỉ là người mà thôi không phải thần linh không có dục vọng, một cảm giác đạt được thành tựu dâng lên ở trong lòng là không thể tránh khỏi.

Người dân tụ tập càng ngày càng đông, chen lấn hết tất cả không gian, các tòa nhà cao tầng đều bị người dẫm đạp, số lượng kinh người, tạo thành một

cổ khí triều, làm cho vương thành phát ra từng tia ánh sáng của thịnh thế.

Chiến tranh với Tà Đồ diễn ra nhiều tháng, có khoảng mười vị thành chủ bị chết đi, nhưng lại được thay thế bởi những người mới nổi do thể hiện mình ở trong trận chiến tranh, được ban thưởng tinh hoa linh khí, tu vi cấp tốc kéo lên, cho nên thực lực của vương quốc không giảm mà lại tăng lên nhiều lần hơn trước.

Hai mươi lăm thành chủ, trong đó có mười hai là Trúc Cơ đỉnh phong, còn lại mười ba người đều là Trúc Cơ hậu kỳ, nhiều cường giả như vậy vào vương cung, nhưng cũng chẳng tạo nên được sức mạnh gì, giống như là giọt nước rơi vào biển, không nhắc lên được sóng lớn.

Những vị thành chủ khi bước vào trong vương cung đều thu liễm khí tức, thần sắc cung kính đi theo người chỉ đường.

Lúc này, bên ngoài vương thành, có một đôi xe đang chạy đến, hung thú kéo xe là Độc Giác Mã, bốn cái vó ngựa phóng tới, làm cho mặt đất lún xuống, ngay cả gạch đá cứng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị đập nát nhừ.

Đây chính là đội xe của Thanh Vũ và Không Yên, trải qua năm giờ đồng hồ đi đường, họ đã đến bên ngoài vương thành.

Trên tường thành có vài trăm lính gác, nhìn thấy đội nhân mã này, có vài tên vội vàng nhảy xuống đón tiếp.

“Tham kiến Không Yên đại nhân.” Đám lính gác khụy chân, cung kính nói.

“Ừ.” Không Yên đang ở bên ngoài xe, nhìn thấy vậy, đáp trả một tiếng.

“Không Yên đại nhân là người cuối cùng đến đây, những vị thành chủ khác đều đã đến đông đủ, họ đang tụ tập tại vương cung để chờ đợi thời gian đến.” Một tên lính gác cơ linh, hần cảm nhận được khí tức của nhiều cường giả trong mấy chiếc xe ngựa này.

Không Yên nghe hần nói vậy, gật đầu, phát tay lên một cái, trong tay tên lính gác kia xuất hiện hơn một trăm viên linh thạch, nhìn thấy cảnh này, tên lính gác lập tức cúi đầu đến sát đất, hô to: “Cảm ơn đại nhân ban thưởng.”

Không Yên nhìn hần rồi nói: “Đẫn đường đi.”

“Vâng.” Tên lính gác hô to, trong lòng hần vui vẻ đến tê tái, một trăm linh thạch a, một tháng hần cũng chỉ được cung cấp một viên linh thạch mà thôi, không ngờ vị đại nhân này lại hào phóng đến như thế, vừa xuất thủ là một trăm viên, những tên đồng bạn nhìn hần, vẻ hâm mộ hiện rõ trên khuôn mặt.

Trước khi dẫn đường, tên lính gác nháy nháy mắt với vài người bạn, ra hiệu mà chỉ những người họ mới biết được, nếu dịch ra là như thế này: “Uy, ta đã trở thành đại gia, tối nay Hồng Nhi Viện, ta bao hết a.”

Các đồng bạn của hần đều gật đầu, ra hiệu: “Đừng lo, việc gì chứ ăn chùa là chúng ta thích nhất trên đời.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nội tình

Vương cung được xây dựng bằng những cục đá cẩm thạch có chất lượng cao hơn tường thành, lực lượng phòng hộ nơi đây cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Ở trong vương cung, có nhiều tu sĩ mạnh mẽ tọa trấn làm cho vương cung phát ra những khí tức uy nghiêm, không thể xâm phạm.

Đội xe của Thanh Vũ có năm con Độc Giác Mã, khi chúng lần lượt bước vào trong vương thành, người dân liền phát hiện sự mạnh mẽ của chúng nó, không thể không nói, hung thú mạnh mẽ đại diện cho người chủ của nó mạnh mẽ.

Năm con Độc Giác Mã cảnh giới luyện khí mười hai tầng tạo nên oanh động không kém Thanh Sí Đều của Nguyễn Vu, nhiều người hiếu kì đứng xem xung quanh, có người còn gọi thêm đồng bạn đi theo.

Khi họ nhận ra người đang đánh xe là Không Yên thành chủ, dường như tất cả mọi người đều lập tức hóa đá, biểu tình trên khuôn mặt cứng lại, chỉ để một cái tròn mắt đang tròn tròn.

Họ đang nhìn thấy gì?

Một tên cường giả Trúc Cơ trung kỳ đang đánh xe ngựa!

Cái này có chút khoa trương đi?

Sự ngạc nhiên trong họ còn tăng cao khi phát hiện có nhiều cường giả mạnh mẽ ở trong đoàn xe này, từng chiếc xe đều ẩn ẩn có vài đạo khí tức khủng

bổ phát ra, làm cho mọi người không muốn tiến đến gần, ngay cả dò xét cũng không dám.

Nếu chọc tức một vị trong đó thì họ sẽ chết không có chỗ chôn!

Mặt của Không Yên không biểu tình khi nhìn thấy cảnh tượng này, đối với Không Yên đánh xe cho Giáo Hoàng là điều hiển nhiên, Giáo Hoàng là người được Quang Minh Chi Thần chọn trúng, tất có bản lĩnh của mình.

“Đây là Không Yên thành chủ.”

Điều nên xảy ra cũng tới lúc xảy ra, trong đám người có một tên thanh niên kinh hô thành tiếng.

Nghe được người thanh niên này nói, những người còn lại đều sợ hãi, một vị thành chủ lại đi đánh xe ngựa? Trong đầu của họ không thể tưởng tượng được tình cảnh này, nhưng nó lại xuất hiện ngay trước mắt.

Đoàn xe một đường đi đến, vượt qua từng dãy nhà cao to, hướng tới vương cung.

Cuối cùng thì đoàn xe của Thanh Vũ đã đến bên ngoài vương cung, bên ngoài có vài chục tên lính gác mặc trọng giáp đang đứng canh gác, khi thấy đoàn xe này, có người tiến lên kiểm tra.

Không Yên chỉ phát tay lên, một chiếc lệnh bài làm bằng ngọc thạch, trên đó còn khắc một chữ Không, tỏa ra từng tia uy nghiêm.

Tên lính gác khi nhận ra được vật này, lập tức cung kính mời đoàn xe vào trong vương cung.

Cảnh tượng trước mắt Thanh Vũ hoàn toàn chuyển biến, đập vào mắt hắn là một cái quảng trường to lớn, rộng khoảng một km vuông, được xây bằng đá hoa cương đẹp đẽ.

Bên cạnh quảng trường là từng dãy chuồng thú, giờ phút này, hung thú kéo xe đều được gỡ xuống xiềng xích của mình, rồi an bài tại nơi đó.

Mặc dù đã được tự do, hầu hết hung thú đều nằm ngủ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, chỉ có hai đầu Tuyết Lang, một con Thanh Sí Điều mới dám đưa mắt nhìn xung quanh một cách hiếu kì.

Khi Thanh Vũ bước vào đây, nhiều đạo khí tức mạnh mẽ đã xuất hiện, giống như đang phô trương thanh thế, cũng có thể là tạo ra một cỗ áp bách lên đoàn xe này.

Năm con Độc Giác Mã được an bài xong xuôi, đoàn người của Thanh Vũ, dưới sự chỉ dẫn của một tên lính gác đi dọc theo hành lang bên cạnh quảng trường, thẳng đến vương điện.

Bước đến một con đường có nhiều nhánh rẽ, tên lính gác chặn chờ một chút rồi mới nói ra: “Chỉ có Không Yên đại nhân mới được phép bước vào trong vương điện, những người còn lại đều theo thuộc hạ đi về phòng nghỉ ngơi.”

Không Yên cũng biết chuyện này, không làm khó hắn, chỉ cười nhạt nói: “Đi thôi, ở trong đây, không ai quen thuộc hơn ta đâu.”

Khi xác nhận người đại nhân này biết đường đi, tên lính gác khom người một cái rồi đi về một hướng, đám người Thanh Vũ cũng đi theo.

Không Yên nhìn cảnh vật xung quanh, trong đầu hắn xuất hiện một số hồi ức khi còn nhỏ, hắn không khỏi thờ dài một tiếng, đưa chân bước về một phương hướng khác.

Dọc theo hành lang đi đến, cảnh vật hai bên đẹp đẽ không gì sánh nổi, có những tòa giả sơn trồng đầy linh dược, hay những hồ nước nhỏ nuôi nhiều con hung thú nhìn đẹp mắt, các loài hoa khoe sắc cùng những chú bướm đang bay lượn.

Không khí căng thẳng đã giảm nhẹ đi vài phần khi nhìn thấy cảnh đẹp này.

Bởi vì đây là một cái thịnh hội dành cho người trẻ tuổi, cho nên số lượng người ở trong những dãy phòng dành cho nghỉ ngơi này khá nhiều.

Cảm nhận được bầu không khí có chút náo nhiệt và đầy ý chí chiến đấu, Thanh Vũ không khỏi gật đầu, nhiều nhóm người trẻ tuổi tụm năm tụm ba lại với nhau, ngồi trên cái bàn đá mà nói chuyện, không khí ngập mũi thuốc súng nhưng vẫn ần ần, bởi vì sau đó sẽ có một cuộc tranh tài.

Khi đám thanh niên này nhìn thấy đoàn người của Thanh Vũ, nhất là hai mươi một tên Trúc Cơ sơ kỳ tạo thành áp lực tỏa ra xung quanh, những người thanh niên này đều biến sắc, không dám nhìn nhiều, trong đầu đang lục tung trí nhớ để xem thế lực nào có lực lượng mạnh mẽ đến như vậy, đáng tiếc là với số lượng thông tin ít ỏi của họ, có tra cả đời cũng không tìm ra.

Trên người Thanh Vũ không tỏa ra bất kỳ tu vi nào, làm cho người khác xem hắn chỉ là một phàm nhân, ít nhất là đám người thanh niên này chỉ xem Thanh Vũ là tên sai vật cho cường giả, cho nên không chú ý nhiều.

Không Huy đi theo sau từ nãy đến giờ, nhìn thấy đám người thanh niên trẻ tuổi mình, trong lòng hắn cũng có ý định chạy đến cùng họ kết giao, nhưng hắn nghĩ lại, một đám đực chọi chung nhau thì có gì vui? Thế là hắn từ bỏ ý định này, ngay lập tức trong tai hắn vang lên từng tiếng âm thanh kiểu diêm, cười đùa của thiếu nữ.

Không Huy nói trong khi hai mắt hấn phát quang: “Giáo Hoàng đại nhân, ta cũng muốn cùng họ kết giao, học hỏi một chút kinh nghiệm, rồi thuận tiện tìm kiếm thông tin của kẻ địch.”

Nhìn bộ dạng của Không Huy như vậy, Thanh Vũ cũng chỉ gật đầu nói: “Đi thôi.”

Không Huy vui mừng khom người nói: “Cảm ơn Giáo Hoàng đại nhân đã cho phép.”

Sau đó Không Huy quay đầu chạy về phía những thanh âm tươi vui kia phát ra, Vương Lăng khom người với Thanh Vũ rồi đi theo.

Ân sâu dưới lòng đất của vương cung là một cái mạch khoáng hạ phẩm Linh Thạch, cho nên linh khí ở trong đây đặc biệt nhiều và tinh thuần hơn so với bên ngoài mấy lần, đây phòng nghỉ ngơi này được xây dựng theo một đồ án kỳ quái nào đó, làm cho nó có thể hấp thụ nhiều linh khí tập trung ở đây.

Một đường đi tới, có chút mệt mỏi, nhưng Thanh Vũ cũng điều tra được nhiều thông tin, số lượng cường giả Trúc Cơ kỳ ở đây có chút đoạt người, Thanh Vũ khi xác nhận xong, ở trong đây có đến hơn một trăm tên Trúc Cơ sơ kỳ, bốn mươi tên Trúc Cơ trung kỳ.

Nhiều cường giả như vậy tụ họp, tạo ra một cỗ áp lực nặng nề cho người xung quanh, có lẽ vì thế cho nên đám người trẻ tuổi kia không muốn dừng lại nơi này, mà ra ngoài tìm thú vui.

Khi Thanh Vũ nhận ra được sức mạnh của vương quốc, hắn đã từng nghĩ rằng nội tình vương quốc mạnh mẽ, nhưng không ngờ sự thật lại vượt quá Thanh Vũ dự đoán, đây mới chỉ là nhất tinh thể lực mà thôi, không biết nhị tinh thể lực trở lên lại khủng bố như thế nào?

Thanh Vũ thật sự không dám nghĩ đến, điều trước mắt là tăng lên thực lực của Giáo Đình, mà vật cản đầu tiên mà Thanh Vũ gặp phải là vương quốc này, ngay tại hôm nay, một hồi tranh đấu là không thể tránh khỏi.

...

Vương điện, ngay tại thời khắc này, Không Yên đã đứng trong đó, có khoảng hơn ba mươi người đang ở trong đây, ngoại trừ hai mươi tám vị thành chủ và đại tướng quân, trên đài cao có một cái vương tọa, một người đàn ông trung niên đang ngồi, trên người hắn ẩn chứa khí tức uy nghiêm, làm cho bầu không khí ngột ngạt.

Bên dưới vương tọa cũng có một chỗ ngồi, trên đó đang có một tên thiếu niên, thần thái khiếp người, hai ánh mắt sắc bén, đó là đại vương tử Không Thiên Hà, chỉ mới hai mươi hai tuổi đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, cũng coi như là một thiên tài hiếm có.

Trong vương điện đang có từng người thành chủ bước ra, báo cáo tình hình phát triển của vương quốc gần đây, cùng với một số thông tin về cuộc chiến tranh của Tà Đồ, Không Yên cũng phải báo cáo.

Bất chợt, thời gian đã trôi qua một canh giờ, lúc này, bên ngoài vương điện có một ông lão bước đến, mặc dù tuổi cao, nhưng bước chân vững chắc như bàn thạch.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thịnh hội bắt đầu

Khi nhìn thấy ông lão này, cho dù là Không Bá Hưng cũng phải đứng lên tiếp đón, khuôn mặt nở nụ cười nói: “Hoan nghênh Trương Dư Hi đan sư tới đây làm khách.”

Trương Dư Hi là nhất tinh luyện đan sư của luyện đan sư công hội, ở nhất tinh thể lực này chỉ cần một mình hắn tọa trấn đã đầy đủ.

Trương Dư Hi không dám lạnh nhạt, nói trong khi khom người: “Tham kiến quốc vương bệ hạ.”

“Không cần đa lễ.” Không Bá Hưng tiến lại gần Trương Dư Hi, đỡ lấy hắn rồi cười nói, biểu hiện như vậy, làm cho nhiều vị thành chủ giật mình, dù sao đây cũng là quốc vương, lại cho một tên đan sư mặt mũi như vậy, xem ra địa vị của người đan sư này cao ngoài sức tưởng tượng của họ.

Không Bá Hưng cảm thấy đây là việc nên làm, Trương Dư Hi là người của luyện đan sư công hội, một tổ chức khổng lồ có thể nghiền ép Không Vũ vương quốc như đập chết một con kiến hôi.

Không Bá Hưng nhìn trời một chút rồi khoát tay nói ra trong khi bước đi về phía cổng: “Thời gian cũng đã không còn sớm, đại hội tỷ tỷ cũng nên bắt đầu.”

Lời nói của Không Bá Hưng vừa ra, giống như là thánh chỉ, không có một ai dám từ chối, lập tức theo sau Không Bá Hưng đi ra ngoài, hướng về phía chỗ tổ chức đi tới.

Trương Dư Hi đi theo sau Không Bá Hưng, hắn cũng không dám ngang hàng, cố tình đi chậm hơn một bước thể hiện địa vị của Không Bá Hưng, dù sao đây cũng là quốc gia của người ta, hắn không cần phải vì điều này mà đắc tội.

Làm một tên luyện đan sư, hắn có kỹ năng mềm của mình, lẩn lộn lâu như vậy cũng là một việc không dễ dàng.

Bên ngoài quảng trường đã được dựng lên một cái đài cao, bên dưới đài cao là gần năm trăm ghế ngồi, mặc dù xếp xa nhau, nhưng với sức mạnh của tu sĩ thì khoảng cách ấy chẳng tính là gì.

Nhận được mệnh lệnh của Không Bá Hưng, nhóm người cũng đã tụ tập đầy đủ, đứng bên ngoài quảng trường để chờ đợi người đến.

“Tham kiến quốc vương bệ hạ.”

Khi nhìn thấy Không Bá Hưng cùng một đám thành chủ bước vào, đám đông người cung kính khom người bái kiến.

Trong đó có Không Huy, Vương Lăng và hai mươi vị cường giả vừa tấn cấp Trúc Cơ kỳ. Không có thân ảnh của Thanh Vũ.

Không Bá Hưng cười nhạt nói trong khi bước đến chỗ ngồi hàng đầu của mình: “Các khanh bình thân.”

Không Bá Hưng ngồi xuống, sau đó mới nói tiếp: “Các khanh có thể an tọa.”

Được sự cho phép của Không Bá Hưng, đám đông mới dồn dập đi đến, tìm kiếm chỗ ngồi cho riêng mình, chỗ ngồi đại diện cho sức mạnh và quyền lợi, nếu ngồi sai sẽ gây ra phiền phức lớn.

Ngoại trừ Không Bá Hưng ngồi đầu, bên dưới hắn là Không Thiên Hà, Nguyễn Vũ và Trương Dư Hi, sau đó mới đến phiên các thành chủ. Mặc cho Nguyễn Vũ thuộc hệ phái chống đối với quốc vương, nhưng mà thực lực của hắn mạnh mẽ, Không Bá Hưng cũng không muốn chèn ép quá đáng, có thể làm cho hắn bất ngờ cũng không chừng.

Tới đây, tất cả đều là anh tài của vương quốc, sau này có người có thể là trụ cột vững vàng, không nói quá nhưng ở đây đã tụ tập gần 90% sức mạnh và tiềm lực của vương quốc, hơn năm trăm người.

Nhìn thấy nhiều khuôn mặt mới trở thành Trúc Cơ cường giả, trong lòng Không Bá Hưng cũng có một chút vui sướng, cường giả càng nhiều đại diện cho quyền lực của hắn càng lớn, dù sao hắn cũng là một quốc vương có dã tâm, trong đầu Không Bá Hưng đã mơ tưởng đến trở thành một cái nhị tinh thể lực.

Mỗi một lần có thịnh hội như thế này được tổ chức, ước mơ của Không Bá Hưng lại được đẩy lên một bước.

Hoàng Tinh Long là một người đàn ông lớn tuổi, râu tóc đã có hoa râm, dáng người cao lớn giống như một tòa tháp cao màu đen. Nhờ vào tham gia trận chiến tranh với Tà Đồ lần này, mà hắn đã đột phá Trúc Cơ đỉnh phong.

Giờ phút này, Hoàng Tinh Long bước lên đài cao, nói với giọng to lớn, hùng hồn: “Hôm nay, thời gian mười năm đã tới, quốc vương bệ hạ cùng với Trương đan sư thuộc công hội Luyện Đan Sư kết hợp với nhau, tổ chức một cái thịnh hội tỷ thí, người chiến thắng sẽ được cung cấp danh ngạch luyện đan nhiều gấp năm lần trong mười năm tới và có cơ hội vào trong vương cung tu luyện một tháng.”

Người ở bên dưới, nghe được danh ngạch luyện đan tăng đến năm lần, hai mắt tỏa sáng, danh ngạch luyện đan không phải là đem dược liệu cho đan sư luyện chế, mà là mua thẳng từ công hội Luyện Đan Sư.

Người trẻ tuổi thì chỉ chờ mong được vào trong vương cung tu luyện, bởi vì linh khí ở đây tinh thuần, nồng nặc quá nhiều, nhất là ở sâu trong vương cung, đó mới là nơi họ mong muốn nhất.

Không Vũ vương quốc không có đủ linh dược để cho thành chủ đi hái, mà phải bồi dưỡng, nuôi trồng linh dược từ từ, rất hao tổn thời gian.

Hoàng Tinh Long nói tiếp: “Quy tắc của thịnh hội tỷ thí này rất đơn giản, người trên ba mươi tuổi không được tham gia, người đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ trở lên không được tham gia.”

“Ta tuyên bố, thịnh hội tỷ thí bắt đầu, mời những người đủ điều kiện tiến lên nhận lấy số thứ tự của mình.”

Hoàng Tinh Long vừa nói xong, bên dưới có một người thị vệ cầm lấy một cái hộp đã được đóng kín, chỉ để hở một khe nhỏ.

Trong số gần năm trăm người có mặt tại đây, chỉ có khoảng hai mươi tám người là thí sinh tham gia, họ đều lần lượt tiến lên nhận lấy số thứ tự của mình, bất thành linh, Không Huy cũng tiến lên nhận số thứ tự, khuôn mặt của Không Huy háo hức.

“Ở đây chỉ có Cù Minh Văn là đối thủ của ta, những người còn lại không đáng để lo.”

“Lần này chính là cơ hội để bổn thiếu gia đại triển thần uy, làm cho người người đều biết đến thiếu gia vô địch như thế nào, các ngươi hãy chờ xem đi.”

Không Huy chà sát tay của mình, trầm nghĩ trong lòng.

“Người xem, đó là Cù Minh Văn, người làm việc cho đại vương tử Không Thiên Hà, được đại vương tử dốc lòng bồi dưỡng, chỉ mới hai mươi tuổi đã

đạt đến nửa bước Trúc Cơ, lần này tỷ lệ thắng của hắn đã lên chín phần mười.” Một vị thành chủ nhìn Cù Minh Văn, chặc lưỡi một cái rồi nói.

Một vị thành chủ ở kế bên nghe được, không khỏi gật đầu đồng ý: “Cảnh giới của Cù Minh Văn vững chắc, lại học thêm thuật pháp của vương thất, lần này hắn giành được quán quân cũng không có gì ngoài ý muốn.”

Tiếng bàn luận xôn xao bên dưới từ từ vang ra, những vị thành chủ đều coi trọng Cù Minh Văn, đó là một tên thanh niên cầm một cái chùy to lớn có đầy gai nhọn, khuôn mặt hung ác, nhưng khi nhìn về phía Không Thiên Hà, thần tình lập tức trở thành kính ngưỡng.

“Hừ hừ, các người chờ xem, bốn thiếu gia sẽ đánh tên Cù Minh Văn thành đầu heo.” Không Huy nghe được các vị thành chủ bàn tán, lập tức không vui, nhìn về phía Cù Minh Văn, bộc phát chiến ý mãnh liệt.

Cù Minh Văn cảm nhận được ánh mắt khác thường của Không Huy, hắn trừng hai mắt lại, không một chút kiêng kỵ nào, hứng thú đánh giá Không Huy.

Không Huy bị Cù Minh Văn trừng một cái, hắn cảm nhận được mình giống như là một con thỏ đang bị một con báo đốm rình, không những vậy con báo đốm còn nhe răng, làm nước dãi chảy xuống từ miệng.

Là một tên thiếu gia sống trong nhung lụa từ nhỏ, nào có biết được cảm giác bị coi là con mồi như thế nào? Không Huy bị trừng một cái thôi đã hết hoảng lại lại một bước, sau đó hắn mới nhận ra mình vừa thất thố, giận tím mặt.

Cù Minh Văn cười ha ha, một tên nhát gan như vậy cũng muốn đánh với hắn? Nói không chừng vừa bước lên võ đài đã bị hắn hù đến tiểu trong quần.

Ánh mắt của Cù Minh Văn rơi vào Nguyễn Vu, hai hàng lông mày nhíu lại, hắn không thấy người mà Nguyễn Vu chọn để tham gia thi đấu lần này, chuyện này quá khác thường đi? Rồi Cù Minh Văn vội vàng nhìn về phía Không Thiên Hà, cũng thấy Không Thiên Hà đang suy tư, xem ra vị vương tử này giống như hắn, không biết Nguyễn Vu đang tính toán gì.

Hoàng Tinh Long đợi cho các thí sinh lấy số thứ tự của mình xong, mới nhàn nhạt nói: “Trận đầu đầu tiên, số thứ tự một đấu với số thứ tự hai, mời hai tuyển thủ bước lên lôi đài.”

Tuyển thủ số một là một người thanh niên lùn, tay chân dài hơn người bình thường, ánh mắt cay độc.

Đối thủ của hắn là một thiếu nữ, khuôn mặt thanh tú, có mái tóc ngắn, tay cầm song đao sắc bén.

Khi vừa bước lên lôi đài, chiến ý giống như thủy triều tràn ra, Hoàng Tinh Long là người chủ trì trận đấu, khi hắn vừa ra lệnh, cả hai người đồng thời xuất thủ, vừa ra tay chính là sát chiêu, toàn lực sử dụng sức mạnh, trận chiến rất kịch liệt.

Vì sân đấu được tạo nên bằng vật liệu đá đạt đến cấp bậc nhất tinh, cho nên sức mạnh của hai người không thể tạo cho sân đấu bị tổn hao gì.

Hoàng Tinh Long chăm chú nhìn vào trận chiến, đây là tỷ thí chứ không phải sinh tử, hắn phải tập trung để xuất thủ lúc nguy cấp.

Bên dưới, đám người nhìn thấy trận kịch chiến này, không khỏi thấp giọng bàn luận, chỉ ngoại trừ Nguyễn Vu đang nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không để ý đến tình cảnh xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Khi màn kịch được vén lên!

Trận chiến này không kéo dài quá lâu, diện tích của sân đấu nhỏ, cho nên không có chỗ để lui về sau nhiều, cuối cùng cô gái cầm song đao thắng hiểm một chiêu, nếu không có Hoàng Tinh Long ngăn cản chiêu đó thì người thành nên có lẽ đã chết.

“Trận đầu tiên, Diệu Anh chiến thắng!” Hoàng Tinh Long cao giọng tuyên bố.

Tiếng vỗ tay vang lên giống như sấm, ngoại trừ những thành chủ chỉ cười nhạt, thì hầu như tất cả người ở đây đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Trận chiến thứ hai, tuyển thủ có số thứ tự 3 chiến đấu với tuyển thủ có số thứ tự 4.” Hoàng Tinh Long nhìn đám đông đã háo hức, tiếp tục phân phó.

Kế tiếp, những trận đấu lần lượt diễn ra, hầu như tất cả tuyển thủ đều có tu vi ngang hàng nhau, hoặc có chênh lệch không đáng kể, vì thế họ đánh rất là ác liệt, từng tuyệt chiêu đều lấy hết ra, nhiều lần nhém xảy ra án mạng.

Cuối cùng, sau vài chục vòng đấu, thì đã tới lượt Không Huy lên sàn.

“Trận đấu kế tiếp, tuyển thủ có số thứ tự hai mươi hai và tuyển thủ có số thứ tự hai mươi ba, mời hai người bước lên lôi đài.” Hoàng Tinh Long nói lớn.

Không Huy nhìn lại thể bài của mình, là số thứ tự 22, rồi hần cười nhạt, bước từng bước tiến lên trên võ đài, tư thế hiên ngang cùng với nụ cười nhạt, tựa hồ hần chính là người giỏi nhất lần này.

Sau khi bước lên trên võ đài, hai mắt Không Huy nhìn về phía trước, hần thấy một nụ cười có chút quen thuộc, giống như là một con hung thú đang cười nhìn con mồi của mình, hai mắt Không Huy tròn to, đây không phải là Cù Minh Văn sao? Cái này quá hồ cha đi, Cù Minh Văn lại có số thứ tự 23?

“Nhất định là nhầm rồi.” Trong lòng Không Huy hô to, cái này thật là bất khả tư nghị, tại sao lại có thể trùng hợp như vậy?

“Hê hê, tiểu tử mau quỳ xuống xin tha thì đại ca sẽ nhẹ tay với ngươi.” Cù Minh Văn nhìn về phía Không Huy, là tên tiểu tử này đã giờ cao chiến ý với hần, không ngờ trận đầu tiên của hần lại gặp, tên tiểu tử này tựa hồ quá xui xẻo đi?

“Ngươi-ngươi.” Không Huy chỉ tay hướng Cù Minh Văn, giận tím mặt, bởi vì hần cảm nhận được một luồng uy áp trên sàn đấu này, mà mục tiêu của Cù Minh Văn là hần, người không ở trong trận đấu không cảm nhận được, áp lực quá khác xa khi trước.

Người ở dưới coi xem hai đối thủ đã lên sàn, hai người có khí chất khác xa nhau, căn bản không cùng một đẳng cấp, một người thiện chiến dũng mãnh, một người sống trong nhung lụa chỉ cần bị khí thế chấn động thôi là chiến ý đã biến mất gần phân nửa rồi.

Không Huy nghe được tiếng bàn luận, gần như một trăm phần trăm là không coi trọng hần, sau đó hần nghĩ đến biểu hiện thất thố của mình và vật phẩm mà cha của hần chuẩn bị cho, lập tức Không Huy lấy lại tinh thần, tư thế hào hùng, nhìn Cù Minh Văn, cười nhạt nói:

“Cù tiểu nhi, mau mau qua đây bá kiến bốn thiếu gia, nếu không đừng trách bốn thiếu gia vô tình.”

Không Huy âm thầm cho mình một trăm điểm, lời thoại kết hợp thần thái này quá chuẩn xác, không uổng công hần tập luyện nhiều ngày qua.

Cù Minh Văn nghe được, nụ cười càng nồng đậm, hần làm tư thế định phóng ra, chuẩn bị đánh tới Không Huy.

Không Huy cảm nhận được nguy hiểm, một tay đặt trên túi trữ vật, một tay đề phòng.

“Hãy da!” Cù Minh Văn hét lớn.

“Vào đây.” Tiếp theo là Không Huy hét.

Giữa bầu không khí nguy cấp này, có một thanh âm vang ra, thanh âm mang theo cảm giác cao cao tại thượng, giống như con người nhìn loài kiến hôi đang bò dưới đất.

“Thời gian đã tới, đã đến lúc ta xuất thủ.”

Kế tiếp thanh âm, là một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa không trung, tay cầm một cái chiến phù đang phát ra mùi máu tươi, uy áp giống như núi cao đè xuống toàn quảng trường, khí thế mạnh mẽ đến nỗi gạch đá đều bị chấn phát ra từng âm thanh răng rắc.

Không Huy và Cù Minh Văn đột ngột dừng lại động tác, nhưng họ không suy nghĩ nhiều, đột nhiên nhô ra một tên phá hoại giây phút thiêng liêng giữa hai người đàn ông này, làm sao họ có $\text{Fe}^{18}\text{V}^{18}\text{Sr}$ thể không giận giữ.

“To gan!” Không Huy cùng Cù Minh Văn cùng hét lớn, khi hai người hét xong, hai mắt không khỏi nhìn nhau một chút.

“Chết!” Thấy có người dám cả gan quát mình, thân ảnh trên không lạnh lùng nhìn hai người, một bàn tay vỗ xuống, ngưng tụ thành một bàn tay to đến che cả lối đi, mang theo sức mạnh bá đạo tuyệt luân đè ép xuống.

“Không ổn.” Không Yên ở bên dưới, nhìn thấy cảnh tượng này, vượt quá sự phán đoán của hần, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt Không Huy, một thanh kiếm hiện ra trong tay rồi chém xuống, nhiệt độ của không khí lập tức giảm xuống nhanh chóng.

Ầm! Ầm!

Hai luồng sức mạnh đánh vào nhau, tạo ra một cơn gió mạnh phát tán ra xung quanh, làm cho mặt đất nứt nẻ, người ở gần đều bị đánh ra xa.

Trong khói mù kia, có ba thân ảnh văng ra ngoài, đó là ba người đang ở trên võ đài. Còn Hoàng Tinh Long đã biến mất, không ai thấy hần ở đâu.

Giờ khắc này, thân thể của Không Yên nhốm đầy máu, đôi tay run rẩy, ở sau lưng là Không Huy và Cù Minh Văn, chỉ bị dư âm đánh trúng thôi đã chặt vật không chịu nổi.

“Kết Đan cường giả.” Không Yên chăm chú nhìn thân ảnh kia, đó không phải là Nguyễn Vu sao?

Tại thời điểm này, người đứng được trong quảng trường chỉ có cường giả ở cảnh giới Trúc Cơ trở lên, người còn lại đều bị cuồng phong thổi bay ra ngoài xa.

“Ngươi muốn tạo phản hay sao?” Không Bá Hưng lạnh lùng nhìn Nguyễn Vu, thanh âm mang theo tức giận.

Những vị thành chủ ngơ ngác nhìn Nguyễn Vu, đại tướng quân muốn làm phản hay sao? Phải biết ở đây có một phần ba là theo phe của Nguyễn Vu, nếu

họ đồng loạt ra tay thì một tràng chiến tranh thảm thiết sẽ xuất hiện, khi đó Không Vũ vương quốc cách diệt vong không xa.

Nguyễn Vu cười lạnh, nhìn Không Bá Hưng rồi nói: “Quốc vương bệ hạ, ta cũng không muốn làm phản, có điều ta đã đến Kết Đan kỳ tất nhiên sẽ không ở nơi nhỏ bé này làm gì nữa.”

“Vậy thì ngươi cứ việc đi, tại sao lại làm ra chuyện này?” Không Thiên Hà nói với giọng chất vấn.

Nguyễn Vu lắc đầu một cái, rồi nói trả lời: “Ta thật là muốn rời khỏi đây nha, nhưng ta đã làm đại tướng quân đã lâu, tất nhiên cũng có công lao, bây giờ ta chỉ muốn phần công lao của mình mà thôi, xin quốc vương bệ hạ cho phép thân lấy đi phần của mình.”

“Ngươi muốn thế nào?” Không Bá Hưng cố nén sự tức giận của mình, cắn răng nói.

Nguyễn Vu nhìn Không Bá Hưng, ánh mắt khinh bỉ, cười nhạt nói ra: “Ta cũng không cần nhiều, chỉ cần một trăm vạn linh thạch mà thôi.”

“Ngươi thật là quá đáng, đừng nói là một trăm vạn linh thạch, cho dù là ba mươi vạn cũng không có, đừng tưởng ngươi đột phá Kết Đan kỳ rồi muốn làm gì cũng được.” Không Bá Hưng khôi phục tâm tình, dù sao hắn cũng là một quốc vương, học không chế tâm tình là thứ cần thiết đầu tiên.

“Quốc vương bệ hạ, ngươi coi ta là đồ ngu hay sao? Ngươi có thể đào ba trăm vạn linh thạch trong mạch khoáng dưới lòng đất này nha, chỉ cần ngươi đưa ta thì ta sẽ quay đầu đi ngay.”

“Ngươi đang bức ta hay sao?” Không Bá Hưng khép hai tay thành nắm đấm.

Nguyễn Vu nói không sai chút nào, một trăm vạn linh thạch có thể khai thác trong mạch khoáng, việc này quá dễ dàng, nhưng làm như vậy sẽ gây ảnh hưởng không thể bù đắp đối với mạch khoáng. Thí dụ như mạch khoáng sẽ hư hỏng, không còn phun trào ra linh thạch như trước.

Mỗi một ngày trôi qua, một cái mạch khoáng hạ phẩm linh thạch có thể phun trào từ 50 đến 1000 linh thạch, trong đó có linh thạch chứa đầy tạp chất, cấp bậc không đạt đến hạ phẩm, gọi là mảnh vụn.

Nếu làm theo lời của Nguyễn Vu, từ nay về sau, mạch khoáng kia coi như là phế khoáng, không còn phun trào ra linh thạch nữa, thiệt hại quá khủng khiếp cho dù là Không Bá Hưng cũng không dám nghĩ đến, tên Nguyễn Vu này thật là ác độc, đây là muốn đoạn tuyệt căn cơ của Không Vũ quốc.

Giữa bầu không khí tràn ngập mùi thuốc súng này, có một tiếng vỗ tay vang lên, không gian im lặng giống như bị định trụ này, vì một tiếng vỗ tay mà phá vỡ.

Chỉ thấy bên ngoài vương cung, có một đoàn người đi đến, tên dẫn đầu là một người thiếu niên, hai mắt hữu thần, trên người tản ra cảm giác tự tin mãnh liệt, bên cạnh, đang đi song song với hắn là một người trùm áo bào dài màu đen, bao kín cả khuôn mặt, ở sau lưng là hơn bốn mươi người, phát ra khí tức mãnh liệt đều là cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ trở lên.

Một đội ngũ mạnh mẽ có thể uy hiếp đến sự sống còn của vương quốc lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Không Bá Hưng nhìn thấy người thanh niên đi đầu, cảm thấy ngoài ý muốn, rồi lạnh lùng nói: “Là ngươi—“

“Kính Nhân Đức!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Bọ ngựa bắt ve

“Ha ha, thật là gay cấn a, không ngờ hôm nay ta lại có thể tận mắt chứng kiến một màn như vậy.”

Nhân Đức vừa vỗ tay vừa đi tới, ở miệng hắn treo một nụ cười châm biếm.

“Tại sao ngươi lại có thể vào đây? Không phải ta đã nghiêm cấm bất cứ người ngoài nào vào vương thành ngay lúc này sao?” Không Bá Hưng nhìn Nhân Đức rồi nói một cách lạnh lùng.

Nhân Đức nghe vậy, cười nhạt nói tiếp: “Cái này cũng không có gì quá khó khăn, ngươi hãy thử hỏi người của ngươi xem.”

Không Bá Hưng quét nhìn toàn trường, chỉ thấy có một số thành chủ hơi chút cúi đầu xuống không dám nhìn ánh mắt của hắn. Không Bá Hưng liền biết bọn người này có quỷ rồi, ít nhất họ đã thông đồng với Kính Nhân Đức.

“Giỏi, giỏi lắm, không ngờ ta lại nuôi một đám bạch nhãn lang, thật sự ta có mắt mà như mù rồi!” Không Bá Hưng nén giận, nói ra một câu.

“Chúng ta không cần phải bán mạng cho tên quốc vương này nữa, sau ngày hôm nay, chúng ta sẽ đi đến thiên địa to lớn hơn.” Một vị thành chủ nhìn chằm chằm Không Bá Hưng rồi nói ra.

“Ngươi bảo là ngươi nuôi chúng ta? Nực cười, tất cả thành tựu mà chúng ta đạt được đều do mình đoạt lấy, bây giờ ngươi lại nói như thế? Ngươi có biết nhục hay không?”

Những vị thành chủ đang cúi đầu, nghe được thanh âm này, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn Không Bá Hưng, ánh mắt căm giận.

Không Bá Hưng chỉ tên vừa nói rồi quát lên: “Tài nguyên các ngươi đang dùng là do ai cung cấp? Linh thạch các ngươi đang sử dụng là do ai cho?”

“Chúng ta chỉ nhận phần công lao xứng đáng với mình mà thôi, ngược lại, nếu không phải ngươi chèn ép, không có cho chúng ta công pháp của Kết Đan kỳ, khác nào đang đoạn tuyệt con đường tương lai của chúng ta?” Tên thành chủ càng nói càng lớn, thanh âm tựa hồ giống như rống giận.

“Ngươi—ngươi.” Không Bá Hưng không nén nổi cơn giận này, chỉ mặt hắn nói. Nói giỡn, công pháp Kết Đan kỳ là do tổ tiên hắn dùng máu tươi và biết bao công sức mới có được, làm sao có thể tùy tiện truyền cho người khác? Ít nhất thì người đó cũng phải có công lao to lớn đi.

Nghị đến đây, Không Bá Hưng hiểu rõ tại sao họ lại phản bội, có lẽ Kinh Nhân Đức đã lấy công pháp Kết Đan kỳ làm mồi dụ dỗ.

Không Bá Hưng đưa ánh mắt của mình nhìn Kinh Nhân Đức rồi nói: “Thật ra ngươi đang muốn làm gì?”

Nhìn thấy ánh mắt tức giận đến tận cùng của Không Bá Hưng, Kinh Nhân Đức không sợ mà ngược lại còn cười nhạt nói: “Hôm nay ta đến đây là để lấy phần công lao của mình mà thôi.”

Vừa nói xong, Kinh Nhân Đức quăng ra năm cái bình ngọc ẩn chứa khí tức mạnh mẽ đạt đến Trúc Cơ định phong, đây là năm bình ngọc chứa đựng tinh hoa linh khí.

Xem cảnh này, Không Bá Hưng liền biết tên này muốn gì. Còn Nguyễn Vu nhíu mày nhìn Kinh Nhân Đức, rồi lại tập trung vào người đang mặc bộ áo bào màu đen, ánh mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ, hắn phát hiện người này mạnh mẽ không thua gì mình.

“Vương quốc của chúng ta trợ giúp các ngươi tiêu diệt tà đồ, làm cho vương quốc của ngươi thoát khỏi cảnh chiến tranh biển máu, làm cho sinh linh, con dân của các ngươi có thể tận hưởng cuộc sống bình yên một lần nữa, cái này chính là công đức vô lượng, phần thưởng cho việc này chúng ta có thể không tính lấy, nhưng—”

“Tiêu diệt Tà Đồ làm cho người của chúng ta thiệt hại và bị thương nặng, cái này ta cần phải cho thuộc hạ một cái công đạo, cho người dân của Kinh Hồng vương quốc một lời giải thích, vì thế ta đành phải ở đây, hướng về ngươi đòi lấy một phần bồi thường thiệt hại cho người của ta.”

Kinh Nhân Đức nói ra một hơi, sắc mặt của Không Bá Hưng càng ngày càng đỏ vì giận dữ, cái thẳng này thật không biết xấu hổ là gì sao?

Không Bá Hưng đã nghe được tin tức từ Không Tinh, tên này chỉ tiêu diệt có năm tên Tà Đồ, không tồn thất một người, hôm nay lại đến đây làm khó dễ, tất cả đều ở trong kế hoạch của hắn, nói thẳng ra tên này đã âm mưu Không Vũ quốc từ trước!

Kinh Nhân Đức nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của Không Bá Hưng, sau đó lạnh lùng nói: “Làm sao? Ngươi thân là quốc vương của một quốc gia lại không muốn bồi thường cho chiến sĩ đã hi sinh anh dũng sao? Ngươi còn có mặt mũi nào đối mặt với con dân của ngươi?”

Kinh Nhân Đức vừa nói xong, khoảng một phần hai thành chủ lập tức nhìn về Không Bá Hưng một cách lạnh lùng, thân ảnh phóng đến đứng bên cạnh của Kinh Nhân Đức.

“Ngươi muốn gì?” Bị hai lần đả kích, Không Bá Hưng đã không giữ được bình tĩnh của mình.

Kinh Nhân Đức nghe vậy, nở nụ cười nói: “Ta cũng không muốn nhiều, chỉ cần cái gì mạch khoáng linh thạch đi.”

Cuối cùng Kinh Nhân Đức cũng lộ rõ dã tâm của mình, Không Bá Hưng nhìn hắn, rồi chậm chậm nói: “Tốt, ta sẽ cho ngươi phần thưởng này, nhưng mà ta lại không có năng lực này a, ngươi cũng đã biết vị Nguyễn Vu này cũng cần linh thạch đây.”

“Không cần ngươi lo lắng.” Kinh Nhân Đức tự tin nói.

Bên cạnh Kinh Nhân Đức đột nhiên có một khí tức từ từ mạnh lên, một luồng áp lực không kém gì Nguyễn Vu tán mát ra, làm cho người xung quanh kinh hãi lùi về sau, hai cường giả Kết Đan kỳ phát ra khí thế, cho dù là Trúc Cơ sơ kỳ cũng phải bị đẩy lùi ra xa.

Nguyễn Vu chỉ nghe cuộc đối thoại của họ mà không can thiệp vào, bây giờ đầu mâu đã nhắm vào hắn, hắn không thể làm ngơ, mặc dù biết Không Bá Hưng mượn đao giết người, nhưng Kinh Nhân Đức và Nguyễn Vu làm sao không biết?

“Ngươi cũng quá tự tin đi?” Nguyễn Vu không nhìn Kinh Nhân Đức, mà là nhìn về người đang trùm áo bào màu đen kia.

“Các hạ không cần quan tâm, chỉ cần biết là, nếu hôm nay ngươi không lùi bước, thì ngươi sẽ không bước ra khỏi vương thành này.” Thanh âm trầm thấp từ người mặc áo bào đen vang ra, ẩn chứa một cỗ khí thế bá đạo, không để Nguyễn Vu vào mắt.

Không Bá Hưng cười lạnh nhìn cảnh này, hắn ngoảnh mặt làm ngơ, trong đầu đang suy tính phương án đối phó.

“Nguyễn Vu đạo hữu, xem ra ngươi đang gặp một cái phiền phức không nhỏ nha.” Có một thanh âm đột ngột vang lên, kế tiếp, mười lăm đạo thân ảnh đạp không đi đến, khí tức đồng loại phát ra đều ở cảnh giới nửa bước Kết Đan.

Nhất là ba người đi đầu, khí thế còn mạnh hơn gấp mấy lần, tựa hồ áp đảo cả Nguyễn Vu, bằng với khí thế mà người mặc áo bào đen phát ra. Dù sao Nguyễn Vu chỉ mới đột phá cảnh giới Kết Đan, không bằng người đã đột phá lâu là điều hiển nhiên.

“Đây là?” Kinh Nhân Đức và Không Bá Hưng nhủ mảy nhìn tình huống này, cảm nhận được khí thế của mười lăm người, con tim của hai người họ không khỏi co lại, rõ ràng là những người này quen biết với Nguyễn Vu, nhưng trên hết, tất cả họ đều có chung một đặc điểm là tà khí vờn quanh thân thể, ăn mòn linh khí xung quanh.

Đây là mười lăm tên Tà Đồ!

“Tại sao các ngươi lại vào được đây?” Không Bá Hưng gầm thét, đây là vương thành của hắn a, kẻ địch vào mà d2wLI9EQ hắn không hề hay biết một lần là đủ để hắn điên tiết, hôm nay liên tục hai lần! Cái cảm giác thất bại trong lòng hắn đã dâng trào!

“Còn ngươi nữa, tại sao ngươi lại cùng bọn hắn là một phe? Ngươi muốn phản bội tất cả tu sĩ sao? Nguyễn Vu!”

“Hoàng Tinh Long, là ngươi chủ trì đại trận hộ thành, tại sao bọn Tà Đồ bản thủ này lại xuất hiện ở đây?” Không Bá Hưng đưa đôi mắt tìm kiếm xung quanh, không nhìn thấy Hoàng Tinh Long đâu, hắn chỉ đành sử dụng linh lực nói lớn.

Hoắc Yêu nhìn Không Bá Hưng gào thét như điên rồi, hắn mỉm cười nói: “Nguyễn Vu không phải là một bọn với chúng ta, nhưng hắn hấp thụ tinh hoa linh khí số lượng lớn do chúng ta cung cấp mới có thể đột phá cảnh giới Kết Đan kỳ, cho nên sau ngày hôm nay Nguyễn Vu cũng là một phe với chúng ta.”

“Còn chúng ta làm sao vào được đây? Tất nhiên là nhờ ơn của Nguyễn Vu đạo hữu rồi a.” Thanh âm giống như gió xuân của Hoắc Yêu phát ra, làm cho người khác không khỏi rung mình.

Tà Đồ đã mất tích từ tháng trước, họ tưởng chừng chúng đã rút lui, không ngờ chúng lại có âm mưu như vậy, ngay cả Nguyễn Vu cũng bị mua chuộc.

Nhiều vị thành chủ không theo kịp diễn biến tình tiết, sắc mặt tái nhợt, đôi chân run rẩy, hai mắt gần như là điên cuồng, mười lăm tên Tà Đồ mạnh mẽ, họ có khả năng chạy thoát khỏi đây sao? Một lần nữa, họ nhìn xung quanh như đang tìm cọng cỏ cứu mạng, họ thấy được bên người của Kinh Nhân Đức có nhiều cường giả, coi như tập hợp lại chống trả cũng có thể thoát thân đi?

Thế là, những vị thành chủ còn sót lại đều chạy đến bên người Kinh Nhân Đức làm cho Kinh Nhân Đức bị vạ chúng chú mục. Kinh Nhân Đức đồ mồ hôi lạnh, đây là muốn đẩy ta vào đầu ngọn sóng thần sao?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Bóp chết!

“Nguyễn Vu, ngươi muốn trở thành Tà Đồ hay sao? Ngươi phải biết rằng, trở thành Tà Đồ không khác gì phản bội lại thế giới, hậu quả không cần nói cũng biết!” Người mặc áo đen, ánh mắt lập lòe, nhìn Nguyễn Vu rồi nói.

Nguyễn Vu nghe được, tâm tình có chút chập chờn, chắc hẳn trong lòng hắn đang đấu tranh.

Hoắc Yêu cười lạnh nhìn người mặc áo đen rồi nói: “Muốn sử dụng thủ đoạn ly gián hay sao? Ngươi còn chưa lo được cho tính mạng của mình, đừng ở đây giờ trò vô ích. Nguyễn Vu, ngươi hãy nhớ lại, là ai cho ngươi tài nguyên để đột phá Kết Đan kỳ, chỉ cần trở thành một trong chúng ta, đừng nói là Kết Đan, cho dù cảnh giới cao hơn, thì ngươi cũng có hi vọng!”

Cảnh giới cao hơn! Bốn chữ này giống như một âm thanh phát ra từ những tia sét khi đánh xuống, nó vang vọng trong lòng Nguyễn Vu.

“Nguyễn Vu đừng nghe tên Tà Đồ làm mê hoặc, ngươi không nhìn thấy hắn cũng ở cảnh giới bằng ngươi sao? Có chỗ tốt thì hắn đã chiếm lấy, có lẽ trong tổ chức Tà Đồ, hắn không có địa vị cao gì, chỉ bằng ngươi hợp tác với chúng ta, tiêu diệt hết sạch lũ vô nhân tính này, sau đó cùng chia đều chiến lợi phẩm.” Nhìn thấy Nguyễn Vu đang suy tư, Kinh Nhân Đức khuyến bảo.

“Ngươi không phải muốn linh thạch hay sao? Ta có thể cho ngươi một trăm vạn!”

Nếu hôm nay, hành động của Kinh Nhân Đức thất bại, thì có lẽ hắn sẽ không còn hy vọng chữa khỏi ‘căn bệnh’ của mình nữa, từ nay vô duyên với cảnh giới Kết Đan. Cho nên, Kinh Nhân Đức cắn răng, dùng tài nguyên để mời Nguyễn Vu hợp tác, hắn có chuẩn bị ở sau.

“Tiểu tử, chỉ mới là Trúc Cơ đỉnh phong mà dám xen mồm vào! Ngươi không sợ chết hay sao?” Cương Sinh nhìn Kinh Nhân Đức rồi nói, thanh âm lạnh

lẽo, ẩn chứa sát ý. Ba bốn lần nhìn thấy có người mưu đồ phá hủy kế hoạch, ông lão tên là Cương Sinh, một trong ba người cảnh giới Kết Đan kỳ.

Cương Sinh âm thầm sử dụng uy áp Kết Đan đè xuống Kinh Nhân Đức, nhưng Kinh Nhân Đức chỉ nhúu mày một cái rồi coi như không có chuyện gì xảy ra.

Những người còn lại nhìn Kinh Nhân Đức như nhìn thấy quỷ, họ có nghe đồn rằng, Kinh Nhân Đức được Yêu Nguyệt Tông coi trọng thiên phú, nhưng bây giờ đã trở thành phế nhân, trong tiềm thức không coi trọng hắn, giờ đây nhìn thấy hắn bị uy áp của Kết Đan đè xuống vẫn ung dung đứng thẳng, thật không hổ là thiên tài mạnh nhất của Kinh Hồng quốc.

Hoắc Yêu nhìn Nguyễn Vu rồi suy tư, thật sự hắn muốn thu tên này vào tổ chức, khi đó hắn sẽ được một bút phần thưởng, nhưng xem ra tên này có dị tâm, không thể thu nạp.

Hoắc Yêu âm thầm truyền âm cho những tên Tà Đồ: “Chuẩn bị động thủ, giết sạch người ở đây, kể cả Nguyễn Vu.”

Linh Băng là cô gái cảnh giới Kết Đan của Tà Đồ, nghe được rồi cười nói: “Xem ra, chiến lợi phẩm lại tăng lên một phần.”

Áp lực hòa lẫn với sát khí, vô thanh vô tức chìm ngập toàn quảng trường, những cường giả Trúc Cơ sơ kỳ đổ mồ hôi lạnh, hai chân run rẩy không tự chủ được.

Không Bá Hưng nhìn bọn người kia không ai để ý đến hắn, nói đúng hơn là không để hắn vào mắt, một cảm giác thất bại nặng nề trong lòng dâng lên, hắn không biết mình đã tạo ra nghiệp chướng gì để hôm nay lại có tình cảnh như vậy xảy ra.

Ba cỗ thể lực mạnh mẽ có thể hủy diệt vương quốc lại chuẩn bị đánh nhau trong vương cung của hắn, còn trò cười nào hơn thế nữa không? Không Bá Hưng đưa đôi mắt vô thần nhìn lên bầu trời, xem ra hôm nay Không Vũ vương quốc tất nhiên diệt vong.

Giữa bầu không khí khàn trương này, có một thanh âm vang vọng khắp toàn trường: “Các vị, nghe lão hủ nói một câu, lão hủ là người của Luyện Đan Sư công hội, không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu này, cho nên lão hủ xin phép đi trước.”

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh này phát ra, họ nhìn thấy một ông lão, trên người tỏa ra mùi hương của dược liệu, đây không phải là Trương Dư Hi sao?

Trương Dư Hi khàn trương nhìn xung quanh để coi biểu hiện của mấy người này như thế nào, hắn cả đời chỉ muốn luyện đan, rất ít đánh nhau với người khác, nào có nhìn thấy tràng diện này?

Hắn mới chỉ ở cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong a!

Trong đầu hắn tính toán làm việc ở đây vài năm, vơ vét một ít tài nguyên rồi tiến hành đột phá Kết Đan, sau đó trùng kích nhị tinh đan sư, chuyển lên làm ở chức vụ cao hơn, từ nay sinh sống một cuộc đời nhàn nhã.

Kết Đan sơ kỳ có ba trăm năm tuổi thọ, tuổi của hắn trong cảnh giới đó chỉ xem là một người thanh niên.

Hắn có ước mơ, làm một luyện đan sư cao cao tại thượng, cường giả đến cầu xin hắn luyện đan như mây, không ai dám đắc tội hắn, chỉ cần hắn ho một tiếng là có người dâng lên tài nguyên a.

Trời tính không bằng người tính, ước mơ nhỏ nhoi của hắn còn chưa thực hiện lại gặp tình cảnh này, đây là trời phạt hắn vì hắn đã vơ vét tài nguyên hay sao? Không phải! Ta chỉ vơ vét một viên Trúc Cơ đan bằng ba phần tài liệu luyện chế mà thôi, mỗi lần chỉ ăn có năm viên Trúc Cơ đan, không phải con số lớn a.

Người khác mà biết hắn nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ đập chết hắn trong nháy mắt!

Trương Dư Hi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn xung quanh, ánh mắt ẩn chứa sợ hãi bởi vì có hàng trăm ánh mắt đang nhìn hắn, áp lực này hắn chưa bao giờ bị, cho nên hắn không thể chịu đựng nổi.

Không đợi có người mở miệng, Trương Dư Hi lắc mình một cái, bay lên trời, hóa thành một đạo cầu vồng muốn rời khỏi đây, hắn đã sử dụng tốc độ nhanh còn hơn lúc hắn bú sữa mẹ để chạy!

Nơi này không khác gì một cái địa ngục trần gian.

“Ta cho người đi rồi sao?” Hoắc Yêu nhìn Trương Dư Hi đang chạy một cách miệt thị, một tên nhất tinh luyện đan sư coi như không tề, có thể thu phục được cũng là một công lao nhỏ.

Linh Băng và Cương Sinh nghe Hoắc Yêu mở miệng trước, không tiện xuất thủ, chỉ là cười cười nhìn Trương Dư Hi, thằng này già rồi nhưng là gan quá nhỏ.

Nguyễn Vu và Kinh Nhân Đức cùng những người khác cũng không dám nói gì, dù sao tính mạng của họ đang ở nguy hiểm, không muốn nhúng tay vào chuyện thị phi.

Trương Dư Hi nghe được một thanh âm lạnh lùng, giống như sấm sét đánh thẳng vào tai hắn, ngay cả lông tơ hắn cũng đã dựng ngược lên, hắn cảm nhận

được nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Một bàn tay của Hoắc Yêu thò ra, mang theo tà khí xung thiên, che cả bầu trời, muốn bắt lấy Trương Dư Hi.

Tốc độ của Trương Dư Hi không thể nào chạy thoát khỏi bàn tay này, trong thần thức của Trương Dư Hi, nhìn thấy bàn tay ác ma đã phủ lên đầu của hắn, ngay lập tức, Trương Dư Hi không chần chờ, hắn lấy ra từ trong túi trữ vật một chục viên đan dược đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh rồi nuốt vào miệng.

Tốc độ của Trương Dư Hi bạo tăng gấp hai, nhanh chóng chạy đến bên ngoài vương thành.

Người dân bên dưới cũng đã nhìn ra dị biến, chỉ thấy một đạo cầu vòng gào thét, muốn chạy khỏi nơi này.

“Hừ!” Hoắc Yêu hừ lạnh, dùng uy áp của mình đánh thẳng vào Trương Dư Hi, đáng tiếc Trương Dư Hi không phải thiên tài gì, bị một luồng uy áp đánh xuống, thân hình lao đảo một cái, bàn tay kia nhân cơ hội này liền bắt lấy hắn.

“Ta là Luyện Đan sư, là người của công hội, ngươi không thể bắt lấy ta như vậy, ngươi có biết là mình đang làm gì không? Ngươi muốn tuyên chiến với công hội Luyện Đan Sư hay sao?” Thân hình của Trương Dư Hi bị bắt lấy, cố gắng đẩy dụa, trong lúc đó, hắn còn gào thét ra một đồng tử ngữ mà hắn đã chuẩn bị từ trước khi làm luyện đan sư cơ.

“Ngươi đang uy hiếp ta?” Hoắc Yêu híp mắt nói.

“Ta không phải đang uy hiếp ngươi, chỉ là đang trần thuật một sự thật mà thôi, nếu ngươi không thả ta ra thì ngươi sẽ bị toàn công hội Luyện Đan Sư truy sát!” Trương Dư Hi nhìn ánh mắt nguy hiểm của Hoắc Yêu, giọng nói của hắn yếu thế hơn nhiều.

“Truy sát? Đúng là một tên ngu xuẩn, nếu đã ngu đến như vậy thì ngươi không có giá trị gì để chúng ta lợi dụng, chết đi!” Hoắc Yêu cười lạnh, bàn tay của hắn bóp một cái, thân hình của Trương Dư Hi bị nghiền thành thịt vụn, rồi sau đó Hoắc Yêu phui tay, vụn rây những tia máu ra khỏi người mình.

Hoắc Yêu chính là tên mà hắn tự lấy, giống như cái tên này, hắn hoàn toàn không làm việc theo lẽ thường, và hắn ghét nhất là có người uy hiếp hắn!

Toàn trường im lặng, một tên nhất tinh Luyện Đan sư bị bóp chết, không có một chút nào tiếc nuối, Hoắc Yêu làm việc y hệt như đang đập chết một con ruồi.

Mọi người không có đồng tình với Trương Dư Hi, đúng là một tên Luyện Đan sư, ngay cả tình hình hiện tại cũng không phân rõ, nực cười hơn chính là hắn đi uy hiếp một tên Tà Đồ là sẽ bị truy sát? Đây không phải là nói nhảm hay sao? Tà Đồ đi đến đâu mà không bị truy sát?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chim sẻ ở đằng sau!

Hoắc Yêu nở nụ cười nói: “Nào, chúng ta trở lại với việc chính thôi!”

“Nguyễn Vu, ngươi tính toán như thế nào?”

Nguyễn Vu hít sâu một hơi rồi nói: “Được ta cùng các người giết sạch chúng rồi chia đều chiến lợi phẩm.”

Cuối cùng, lòng ham muốn sức mạnh đã chiến thắng nhân tính, Nguyễn Vu quyết định trở thành Tà Đồ.

Kinh Nhân Đức cùng những người khác, sắc mặt không tốt, lần này chắc hẳn phải có một trận chiến đẫm máu, cho dù Tà Đồ có cảnh giới cao, nhưng số lượng lại ít, trận chiến này chắc chắn tử thương thảm trọng.

Hoắc Yêu không quan tâm lắm, đối với hắn tất cả chỉ là quân cờ dùng để hy sinh lót đường cho hắn mà thôi, nhưng Kinh Nhân Đức lại khác, đây chính là thể lực của hắn, tự tay hắn bồi dưỡng, chết đi một người cũng làm cho hắn đau như bị cắt thịt.

“Chúng ta không phải là đối thủ của bọn chúng, tên Hoắc Yêu làm cho ta cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, một hồi ta sẽ dẫn người rồi đi khỏi nơi đây.” Người mặc áo đen nói một cách nghiêm nghị.

“Nhưng mà, bọn họ.” Kinh Nhân Đức khó xử.

“Lưu được núi xanh sợ gì không có củi đốt? Trước hết hãy thoát khỏi đây rồi tính tiếp.” Đáp trả lại Kinh Nhân Đức là giọng nói nhàn nhạt của người mặc áo đen.

Giữa bầu không khí ngột ngạt này, hai mắt của Nguyễn Vu ánh lên mãnh liệt, cùng lúc đó, Nguyễn Vu và Kinh Nhân Đức cùng hét lớn:

“Hoàng Tinh Long!!”

Hai giọng nói kèm theo linh lực phát ra, giống như âm thanh của một vụ nổ lớn, làm cho những người khác choáng váng, không để ý ai khác, Nguyễn Vu và Kinh Nhân Đức nhìn nhau một cách khó hiểu.

Keng—keng!!

Âm thanh ma sát đột ngột vang ra khắp toàn trường, theo ánh mắt của mọi người, trên không trung, đại trận hộ thành đột nhiên chuyển đột, mười ba thanh kiếm hiện lên giữa hư không, chính giữa có một thân ảnh đang khoanh tay, hồ hững nhìn tất cả.

“Các người đang tìm ta sao?” Thân ảnh kia nhìn xuống, bao quát toàn trường, thanh âm mờ ảo.

Đây không phải là Hoàng Tinh Long hay sao?

“Hoàng Tinh Long, ngươi còn chờ gì nữa, mau chóng sử dụng đại trận vây khốn tên Kết Đan kia, chúng ta sẽ giết sạch những người còn lại.” Nguyễn Vu nhìn Hoàng Tinh Long rồi quát lớn.

“Hoàng Tinh Long ngươi mau chóng yểm hộ chúng ta rời khỏi nơi đây.” Kế tiếp là thanh âm của Kinh Nhân Đức.

Mọi người đã phản ứng kịp, nhìn hai người đang quát kia một cách khó hiểu, nhưng ngay cả họ còn không biết gì.

“Ngươi, Hoàng Tinh Long, tại sao ngươi lại phản bội chúng ta?” Hai mắt của Không Bá Hưng đỏ ngầu, không thêm để ý tình cảnh nguy hiểm hiện giờ, hấn gào thét.

Hoàng Tinh Long người chủ trì đại trận hộ thành, trước đó, cha hấn cũng làm công việc này, độ tín nhiệm của Không Bá Hưng đối với hấn rất cao, không ngờ hấn lại phản bội!

Không Bá Hưng cảm thấy cả thế giới đều quay lưng với mình!

Gạt hai lời nói của Nguyễn Vu và Kinh Nhân Đức sang một bên, Hoàng Tinh Long nhìn Không Bá Hưng rồi cười nói: “Quốc vương bệ hạ, ta không có phản bội người nha, ta chỉ là đang vận chuyển đại trận mà thôi.”

“Công việc từ đời của cha ta là chủ trì đại trận, bây giờ ta không phải đang chủ trì hay sao?”

“Ngươi nói như vậy là có ý gì?” Không Bá Hưng chất vấn.

“Đương nhiên là ta có ý rồi, cho ta mượn máu của ngươi dùng một lát.” Hoàng Tinh Long cười giống như nói chuyện với một người bạn thân, nhưng trong nụ cười kia ẩn chứa cảm giác lạnh lẽo tận cùng.

Một tay của Hoàng Tinh Long đưa ra, trên không trung, có hai thanh kiếm phóng xuống, tốc độ siêu việt Trúc Cơ, đã đạt đến Kết Đan.

Mang theo khí thế bá đạo, hai thanh kiếm đâm thẳng về phía Không Bá Hưng.

“Ngươi dám” Không Bá Hưng quát lớn, ngay lập tức, hấn bắt pháp quyết như muốn câu thông đại trận hộ thành.

Hai thanh kiếm sắc bén tựa hồ bị ảnh hưởng, tốc độ của nó giảm nhanh chóng.

“Hừ!” Hoàng Tinh Long cười lạnh, trong tay hấn hiện ra một cái trận bàn, và tay kia có một viên ngọc dcd0tUM8 màu lam, Hoàng Tinh Long không chần chờ, hấn để viên ngọc màu lam vào một cái lỗ trên trận bàn.

“Đây là Trận Tâm!” Không Bá Hưng hét lên một cách kinh hãi.

Rồi sau đó Không Bá Hưng lập tức quay đầu bỏ chạy. Trong lòng hấn đã biết tên Hoàng Tinh Long này muốn làm gì.

Trận Tâm đã thất lạc từ khi cha của Hoàng Tinh Long chết, từ đó về sau không tìm thấy nữa, làm cho trận pháp hộ thành giảm đi uy lực lớn, từ có thể đánh giết Kết Đan sơ kỳ, xuống còn vây khốn mà thôi.

Nhưng như vậy cũng không đủ để làm cho Không Bá Hưng sợ đến như vậy, bởi vì còn có một bí mật khác, một bí mật mà chỉ có người kiến tạo trận pháp và vương thất mới biết.

Không Bá Hưng cố gắng chạy đến trung tâm của vương cung, hấn muốn xuống đến nơi yếu nhất của trận pháp, nơi đó câu thông linh lực mà mạch khoáng hạ phẩm cung cấp để vận chuyển đại trận, chỉ cần phá hủy nơi đó, trận pháp coi như đã mất đi hiệu lực.

“Ngươi đang muốn làm gì đấy?” Nguyễn Vu đã nhìn thấy sự việc không ổn, lạnh lùng nói với Hoàng Tinh Long.

Hoàng Tinh Long nhìn Không Bá Hưng đang chạy trốn, tâm trí câu thông đại trận, hai thanh kiếm đang dừng lại giữa hư không đột nhiên bắn tới Không Bá Hưng.

Cảm nhận được nguy hiểm tận cùng, Không Bá Hưng sử dụng linh lực bảo hộ xung quanh mình, không những vậy, trên người hắn hiện ra một cái giáp màu đỏ, ẩn chứa cảm giác kiên cố.

Cho dù có nhiều lớp phòng thủ như vậy, hai mắt Không Bá Hưng lộ ra vẻ tuyệt vọng, trận pháp có thể đánh giết Kết Đan sơ kỳ là hắn có thể đối kháng hay sao?

Hai thanh kiếm đâm tới, xé mở lớp phòng thủ như đâm một tờ giấy mỏng, sau đó đâm xuyên qua tim của Không Bá Hưng.

Với hai mắt trở trường lên nhìn tất cả mọi người đang chú ý đến mình, từ đầu đến giờ hắn đã chịu nhiều đã kích, bây giờ biết được Hoàng Tinh Long muốn làm gì, Không Bá Hưng ho ra một ngụm máu, cười lạnh nói:

“Ta chờ các ngươi dưới hoàng tuyền.”

Nếu hắn sắp chết thì còn lo lắng gì mà thông báo kế hoạch của Hoàng Tinh Long? Tất cả xuống địa ngục cùng hắn đi thôi!

“KHÔNG!!” Không Thiên Hà hét lớn khi nhìn thấy cha mình từ từ nhắm hai mắt lại, bất giác mí mắt hắn đã ẩm ướt, người ta thường nói vương thất không có tình thân, nhưng họ làm sao biết được tình cảm giữa Không Thiên Hà và Không Bá Hưng.

Tận mắt nhìn thấy cha mình chết đi, Không Thiên Hà căm hận nhìn Hoàng Tinh Long, cảm thấy được mình thật bất lực, chỉ có thể trừng kẻ thù một cách vô ích.

Hoàng Tinh Long không thèm nhìn Không Thiên Hà là vì hắn quá yếu, Trúc Cơ hậu kỳ? Không đáng để coi vào mắt.

Từ lúc Hoàng Tinh Long xuất hiện đến giờ, chỉ trải qua mấy hô hấp, Không Bá Hưng đã bị đâm chết bởi chính đại trận mà hắn coi là thứ để bảo vệ mình.

Thật là bi ai làm sao!

Giọng nói Không Bá Hưng mang theo vẻ cười trên nỗi đau của người khác làm cho mọi người rùng mình, không khỏi nhìn về phía Hoàng Tinh Long.

Giờ phút này, thi thể của Không Bá Hưng từ từ xẹp xuống, hai thanh kiếm đang hút lấy từng tia máu của Không Bá Hưng.

“Ngươi đang tính làm gì?” Nguyễn Vu nén lại sự tức giận, nhìn Hoàng Tinh Long rồi nói, khi này khí tức mạnh mẽ từ hai thanh kiếm làm cho hắn do dự không biết có nên cứu Không Bá Hưng hay không, chỉ một chút do dự thôi đủ để chết một mạng người.

“Chỉ là mượn máu tươi của quốc vương bệ hạ dùng một lát mà thôi.” Hoàng Tinh Long không để ý đến Nguyễn Vu, cười nhạt rồi nói.

Người mặc áo đen nhìn một cách chăm chú vào đại trận, ánh mắt của hắn từ từ ngưng trọng cho đến kinh sợ, miệng hắn run rẩy nói:

“Mau ngăn cản tên này lại, nếu không chúng ta đừng mong có một cơ hội sống sót.”

Không ai để ý đến người mặc áo đen, bởi vì đại trận đã chứng minh sức mạnh của nó.

Hoắc Yêu lạnh lùng nhìn Hoàng Tinh Long rồi nói: “Ngươi đang tính làm gì?”

Hoàng Tinh Long nhìn Hoắc Yêu, chân thành nói ra: “Tất nhiên là dùng trận pháp diệt sát hết đám người ở đây rồi hiến tế cho Tà Thần đại nhân rồi.”

Nghe được vậy, mọi người sợ hãi, không ngờ tên này cùng một bọn với Tà Đồ!

Ánh mắt của Hoắc Yêu hòa hoãn lại, còn Nguyễn Vu thở dài một hơi, đại trận này hơi mạnh, nếu muốn đánh với nó thì họ sẽ vất vả một phen, Nguyễn Vu và Hoắc Yêu không cho rằng đại trận này có thể giết mình.

Hoàng Tinh Long nói xong, rồi hắn làm biểu tình giống như đang quên gì đó, hắn gõ cái đầu của mình một cái rồi cười nói: “Ày chết, ta quên một thứ, sau khi hiến tế hết thì tất nhiên ta sẽ đột phá Kết Đan kỳ, nhưng ta không có tài nguyên a, cho nên làm phiền Hoắc Yêu đại nhân và các vị Tà Đồ đang ở đây, chịu khó làm tài nguyên cho ta tu luyện a, thật là bất tiện, ta chỉ có thể ra hạ sách này.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thanh Vũ lên sàn! Hoàn toàn nghiền ép!

“To gan!” Cương Sinh nghe được Hoàng Tinh Long muốn giết mình để lấy tài nguyên, sao mà không giận dữ cho được?

Thân ảnh của Cương Sinh chợt lóe lên, lúc xuất hiện đã đứng trước mặt Hoàng Tinh Long.

Một chưởng vỗ ra, mang theo tà khí cuộn cuộn như bão táp, một chưởng ấn mấy chục trượng được ngưng tụ từ bàn tay hắn, tà khí xung thiên.

Hoàng Tinh Long không chút sợ hãi, chỉ thấy hắn chỉ một ngón tay ra, mười một thanh kiếm sáng chói ở sau lưng hắn lập tức xếp thành một cái kiếm thuẫn chặn ngang đòn tấn công này.

Cùng lúc đó, hai thanh kiếm kia đã hút xong hết máu tươi của Không Bá Hưng, khí tức của trận pháp chợt tăng đột biến.

Hai thanh kiếm bắn tới Cương Sinh giống như lưu tinh xẹt ngang, Cương Sinh biến sắc, một tay hắn xuất hiện một cái vật hình dạng thanh kiếm, nhưng lại là năm cái đầu lâu xếp chồng lên nhau.

Năm cái đầu lâu phun ra phong bạo tà khí, hình thành một cái đầu lâu to đến mười trượng bao vây lấy Cương Sinh.

“Chết.” Hoàng Tinh Long nhàn nhạt nói ra.

Hai thanh kiếm bắn xuyên qua cái đầu lâu không dừng lại một tí nào, sau đó từ trong đầu lâu tràn ra những tia máu tươi.

Đầu lâu từ từ tan rã, thân ảnh của Cương Sinh hiện ra, bây giờ, hắn đã bị hai thanh kiếm đâm xuyên tim, hai mắt tròn tròn, hắn không ngờ sức mạnh của trận pháp lại bá đạo như vậy, chỉ một đòn đã lấy mạng Kết Đan cường giả.

“Đây là trận pháp được bố trí để bảo vệ vương thành, nó còn có một hình thái khác bị ẩn dấu đi, đó là đến lúc vương thành nguy cấp, chỉ cần dòng dõi của quốc vương dùng tinh huyết để hiến tế, thì sức mạnh của trận pháp sẽ đạt đến đỉnh điểm.”

“Đương nhiên nó có một tai hại là trận pháp sẽ bị phá hủy không lâu sau đó.”

Hoàng Tinh Long nhìn đám người đang quan sát trận chiến bên dưới, âm thanh của hắn vang ra, giải thích cho họ.

Dù sao họ cũng sẽ chết dưới tay mình, không thể để họ cái gì cũng không biết a!

Hoàng Tinh Long cảm thấy mình thật nhân từ.

Trong một giây, một tên Kết Đan bị đâm chết!

Ngay cả đám người Hoắc Yêu cũng không phản ứng kịp, cái này quá mạnh mẽ vượt qua khả năng phán đoán của họ.

“Chúng ta đi.” Hoắc Yêu quát to một tiếng.

Thân ảnh bắn ra, chạy đến bên ngoài vương thành, những tên Tà Đồ đã kinh hãi, bị tiếng quát này làm thức tỉnh, vội vàng chạy theo.

“Muốn đi sao? Đã muộn rồi.” Hoàng Tinh Long cười to, hai mắt ẩn chứa sát khí cùng tham lam mãnh liệt, đây chính là một bút tài phú không nhỏ.

Keng—keng!

Mười ba thanh kiếm biến thành một trăm thanh, bắn tới giống như mưa sao băng, tốc độ kinh người.

“Này này, người làm như vậy là không được, đây chính là tài sản của ta mà?”

Lúc mưa sao băng mang theo tử vong hàng lâm lên đầu của bọn Tà Đồ đang chạy trốn, một thanh âm đột nhiên vang ra khắp vương thành.

Chỉ thấy có một cái thuẫn, nó to đến đủ che cả bầu trời, tỏa ra từng tia khí tức thần thánh, cái thuẫn màu hoàng kim phát ra cảm giác kiên cố không gì phá nổi chặn đường đi của mưa sao băng này.

Keng—Keng--Keng!

Mưa sao băng không dừng lại, bắn tới cái thuẫn, chỉ nghe phát ra từng âm thanh vang vọng, những cây kiếm kia đều bị cái thuẫn chặn đứng, sau đó tan vỡ rồi từ từ biến mất, dù sao kiếm cũng là do trận pháp ngưng tụ, bây giờ bị phá vỡ tất nhiên trở thành linh khí quay về với thiên địa.

Thần thức của Hoắc Yêu nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi thờ dài một hơi, nhưng hắn phản ứng kịp, chủ nhân của âm thanh kia hoàn toàn coi hắn là tài sản riêng!

Không có nỗi nhục nào hơn nữa, nếu là đủ khả năng Hoắc Yêu tất nhiên quay trở lại đại chiến trăm hiệp, nhưng có lẽ người sở hữu pháp khí hình dạng thuẫn này mạnh hơn hắn nhiều.

Thân hình của Hoắc Yêu không dừng lại, lấy tốc độ còn nhanh hơn bú sữa mẹ để chạy trốn khỏi đây, hình ảnh này giống như lúc trước, một màn Trương Dư Hi hốt hoảng chạy trốn.

“Này, ta cho người đi rồi sao?”

Thanh âm kia lại vang lên giống như là đang nói ở ngay bên cạnh tai của mọi người.

Đám Tà Đồ chỉ cảm nhận được mình đã bị bao phủ ở dưới một cái bóng râm, theo thần thức họ nhìn lại thấy được rằng, một người thanh niên đang ở nụ cười đứng trên đầu của bọn họ.

Người thanh niên này tản mát ra từng tia khí tức áp đảo, uy áp mạnh mẽ đè xuống toàn vương thành, đặc biệt, người thanh niên này còn có một đôi cánh hoàng kim đang mờ ra, to lớn đến bao phủ gần như một phần ba vương thành.

Đây chính là Thanh Vũ! Ngay tại thời khắc này, hắn đã kích hoạt danh hiệu của mình, tăng lên một cảnh giới lớn trong ba phút, không những thế hắn còn kích hoạt Thánh Dực, tăng gấp mười lần lực chiến, cảnh giới hiện giờ của Thanh Vũ là Kết Đan trung kỳ, kèm theo mười lần lực chiến và hắn cũng là nhị tinh thiên tài, bây giờ Thanh Vũ có thể áp chế cả Kết Đan đỉnh phong!

Đám Tà Đồ bị bao phủ bởi đôi cánh hoàng kim, chịu ảnh hưởng từ uy áp cực lớn, họ cảm nhận được tà khí trong cơ thể bị mình áp chế, và vùng vẫy mạnh, như nó gặp phải thiên địch của mình.

“Người là ai?” Hoắc Yêu gào thét về phía thân ảnh kia.

“Ta không có thời gian chơi với các ngươi.” Thanh Vũ từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt của hắn mang theo sát khí.

Uy áp như biển cả hàng lâm lên đầu đám Tà Đồ, họ cảm nhận được khí tức của tử vong đang áp đặt lên đầu của bọn họ.

Hai mắt của Thanh Vũ đột nhiên chuyển sang màu đen của thâm uyên, nó giống như đang là câu thông một cái thể giới hoàn toàn chìm ngập vào trong bóng tối.

Một bên quang minh một bên hắc ám, Thanh Vũ làm cho bọn người cảm thấy được rằng hắn tà dị vô cùng!

Thanh Dực khẽ lay động rồi vỡ một cái, lập tức có những tia sáng nhiều đến hàng trăm cái, hình dạng của nó giống như lông vũ màu hoàng kim

Tốc độ của những đám lông vũ này quá nhanh, giống như một cơn mưa bao trùm cả đám Tà Đồ.

“Không!!”

Tà Đồ cảm thấy được nguy hiểm, ngay lập tức, họ sử dụng hết thủ đoạn để bảo hộ mình, cả vùng trời xung quanh họ đều bị tà khí làm biến mất.

Nhưng như vậy cũng không có dùng được gì, đám lông vũ bắn tới, xuyên qua lớp phòng ngự của họ dễ dàng, rồi đâm thẳng vào đầu của họ, những giọng máu tươi từ trên đầu chảy xuống.

Sau đó có một ngọn lửa bốc lên thiêu đốt thân thể của Tà Đồ thành tinh hoa linh khí.

Thần tình của Hoắc Yêu dữ tợn, hắn bắt lấy ba tên Tà Đồ bên cạnh mình rồi bóp nát đầu lâu, sau đó sử dụng bí pháp gì đó, làm cho cảnh giới của hắn tăng lên Kết Đan trung kỳ.

Tà khí xung thiên ngưng tụ thành hàng trăm cây gai nhọn cực dài tạo thành một hàng tường thành bằng gai đỡ lấy vài chục căn lông vũ. Ở dưới chân Hoắc Yêu hiện ra một cây gai nhọn, thô to hơn tất cả, nó cuốn lấy Hoắc Yêu rồi kéo xuống lòng đất.

Linh Băng không có thủ đoạn như vậy, chỉ đỡ lấy được vài căn lông vũ rồi thân thể bị đâm xuyên, chết không nhắm mắt.

Hàng rào bằng gai đỡ lấy lông vũ, chỉ trong hai giây, đám lông vũ đã xuyên thấu qua hàng rào, nhưng thân ảnh của Hoắc Yêu đã biến mất.

Thanh Vũ lập tức tản ra thần thức của mình tìm kiếm, hắn thấy được có một luồng tà khí mạnh mẽ đang di chuyển ở dưới lòng đất của vương thành, ý đồ muốn chạy trốn khỏi đây.

Thanh Vũ cười nhạt một cái rồi nói: “Muốn chạy trốn? Ngươi đang nằm mơ hay sao?”

Thanh Vũ khẽ lay động Thánh Dực, chỉ một lần vỗ cánh mà thôi, Thanh Vũ đã ở trên đầu của luồng tà khí này.

Một bàn tay của Thanh Vũ triệu hồi Thánh Thuần, rồi đè mạnh xuống mặt đất. Thánh Thuần phát ra từng tia khí tức trầm trọng làm cho luồng tà khí bên dưới bị trấn áp không thể động đậy.

Thừa dịp đó, Thánh Thuần va chạm vào mặt đất, áp lực kinh dị khủng khiếp từ chỗ va chạm làm cho mặt đất nứt vỡ tan tành, luồng tà khí bị sức mạnh này trấn áp làm cho hỗn loạn.

“Không!!”

Thanh Vũ có thể nghe được một thanh âm không cam lòng từ trong lòng đất phát ra.

Ba giây! Mười bốn tên Tà Đồ, trong đó có hai tên là Kết Đan kỳ, không một tên nào còn sống.

Thanh Vũ chỉ là lạnh lùng nhìn tất cả, hắn không cảm nhận được một tia thương hại gì, hay một chút cảm giác sợ hãi gì khi giết người.

Hai con mắt đen như thâm uyên của Thanh Vũ từ từ tàn đi, cùng tàn đi với nó là tâm tình tiêu cực khi giết người, nhưng Thanh Vũ không biết, hắn chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ khi mà lần đầu tiên hắn giết người, giống như là nghiền chết một bầy kiến vậy, không có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Diệt sát Hoàng Tinh Long!!

Thanh Vũ nhìn xuống từ trên cao, bao quát toàn trường, áp lực như núi cao hàng lâm, nó không những làm cho mọi người bên dưới cảm nhận được trầm trọng, mà ngay cả linh hồn của họ tựa hồ cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Khuôn mặt sợ hãi, tuyệt vọng, khó hiểu, đủ loại biểu tình mà con người có thể biểu hiện ra đều có thể nhìn thấy ở đây ngay tại giờ phút này.

Ánh mắt của Thanh Vũ chú ý đến Hoàng Tinh Long, tên này không phải người tốt gì, phản bội lại vương quốc, ý đồ hiển té cả vương thành để tìm sức mạnh, không những vậy, ngay cả đồng bọn, hắn đều muốn giết.

Đây chính là bản chất của Hoàng Tinh Long, từ trước đến nay, hắn không lộ rõ dã tâm của mình mà thôi, bây giờ nhân dịp vương quốc loạn lạc, cho nên hắn đã thể hiện ra hết sự tàn nhẫn đã ẩn sâu trong lòng.

Quan trọng hơn tất cả, Thanh Vũ đau lòng số điểm tín ngưỡng a, Hoàng Tinh Long giết Cương Sinh, một tên Kết Đan sơ kỳ, tương đương với một trăm vạn điểm tín ngưỡng, Thanh Vũ làm sao không đau lòng?

“Người là người phương nào?” Hoàng Tinh Long lạnh lùng nhìn Thanh Vũ, khuôn mặt e dè, đôi tay của hắn có chút run rẩy.

Nhưng con tức giận đã chiếm lấy toàn bộ thần trí của hắn, đáng lẽ ra bọn người kia là tài nguyên mà hắn đã chuẩn bị để tung hoành thiên hạ.

Phải biết muốn làm một trận to lớn, hồ toàn bộ cường giả như thế này, hắn phải chuẩn bị thật là triệt để, mắt thấy đại kế đã sắp thành công, tự nhiên nhô ra một tên cường giả thu hoạch toàn bộ kết quả, cái này làm sao có thể không giận dữ?

Trong đầu Hoàng Tinh Long gào thét phải giết tên này, thu hồi những thứ đáng lẽ ra là thuộc về hắn!

Thanh Vũ nào có thời gian nói nhảm với tên này, khi nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Hoàng Tinh Long, Thanh Vũ quyết tâm phải diệt trừ tên này, không phải là để hắn ăn Quang Minh tín ngưỡng quả.

Có một số người có thể dùng Quang Minh tín ngưỡng quả, nhưng cũng có một số người không có tư cách để ăn nó!

Trong lòng đã có ý định, Thanh Vũ cũng không chần chờ, đôi cánh to lớn khẽ vỗ nhẹ một cái, thân hình của Thanh Vũ đã xuất hiện trước mặt Hoàng Tinh Long.

Hoàng Tinh Long chỉ có cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong, miễn cưỡng lắm mới có thể nhìn thấy một vệt bóng mờ, lúc đôi mắt hắn nhìn thấy Thanh Vũ, thì đã muộn màng.

Đôi cánh sau lưng Thanh Vũ phát ra từng tia ánh sáng chiếu rọi bầu trời, đôi cánh như hai thanh kiếm sắc bén tận cùng đâm tới Hoàng Tinh Long.

Hoàng Tinh Long nhìn thấy cảnh này, vội vàng gọi ra thêm nhiều thanh kiếm xếp thành một cái kiếm thuẫn để chắn trước mặt của hắn.

Kiểm thuẫn được ngưng tụ từ đại trận, cho nên trong vương thành này, chỉ trong nháy mắt là Hoàng Tinh Long có thể tạo kiếm thuẫn thành công.

Nhưng tâm trí của Hoàng Tinh Long không chắc ăn rằng kiếm thuẫn có thể đỡ lấy đòn tấn công này, trong sát na, thân hình Hoàng Tinh Long lấy tốc độ cực nhanh lui về sau.

Đúng như dự đoán của Hoàng Tinh Long, Thánh Dực rốt cuộc thể hiện ra một phần sức mạnh của mình với thể gian, đôi cánh đâm tới, xé nát kiếm thuẫn chỉ trong nháy mắt, không như vậy, nó còn có thể khóa chặt mục tiêu.

Hoàng Tinh Long không cảm nhận được một chút an toàn nào, thân hình của hắn liên tục lùi về sau, trên đường lùi, những cái kiếm thuẫn được ngưng tụ ra thành một bức tường che chắn trước mặt hắn.

Đại trận này cấu thông với mạch khoáng linh thạch dưới vương thành, cho nên nó vận chuyển liên tục mà không nhìn thấy một chút tiêu hao gì, đây cũng là một trong những thứ làm cho Hoàng Tinh Long tự tin rằng có thể giết sạch người ở trong đây!

Đôi cánh vẫn đâm tới, bằng tất cả sức mạnh của mình, nó xuyên qua bức tường thành cực dày kia, nhưng tốc độ của Hoàng Tinh Long nhờ vào đại trận cho nên quá nhanh, trong lúc nhất thời Thánh Dực không thể đánh trúng được Hoàng Tinh Long.

Danh hiệu kích hoạt trong ba phút, bây giờ thời gian đã trôi qua gần một phút, Thanh Vũ không muốn thời gian hết mà mọi chuyện vẫn chưa xử lý xong, dù sao bên dưới còn có mấy trăm cường giả, nếu không có cảnh giới Kết Đan thì đừng mơ áp chế họ.

Hoàng Tinh Long cũng không phòng thủ, mà hấn có tấn công, đại trận ngưng tụ từng thanh kiếm đâm tới Thanh Vũ, đáng tiếc, nó chỉ đâm trúng Thánh Dực rồi tan biến, không gây ra một chút tổn hại gì cho Thanh Vũ.

“Không chơi với người nữa, lên đường bình an.” Thanh Vũ nhàn nhạt nói trong khi đang nhìn Hoàng Tinh Long đang gầy dựa trước cái chết.

Một cái thuẫn đột nhiên hiện ra trên đầu của Hoàng Tinh Long, khí tức của nó trấn áp thân thể của Hoàng Tinh Long, làm cho thân thể hắn giống như đang chìm trong vùng bùn lầy, không những thế mà thân thể của hắn tựa hồ nặng hơn gấp mười lần, tốc độ giảm lớn.

“Không ổn.” Hoàng Tinh Long nhìn thấy cái thuẫn này, nghĩ đến sự khủng bố của nó khi đập nát Hoắc Yêu, hắn không khỏi đỏ mồ hôi hột, thân hình dựa vào đại trận yểm trợ muốn rút lui khỏi vùng bị trấn áp.

Nhưng tất cả đã quá muộn, chợt Thánh Thuần phát ra từng tia ánh sáng hoàng kim, làm cho mọi người chói mắt, họ chỉ nhìn thấy được trong nguồn ánh sáng kia, Thanh Thuần giống như một chiếc Kim Tụ Tháp bằng vàng, tỏa ra ánh sáng chói lóa.

Và hơn hết, không biết từ bao giờ Hoàng Tinh Long đang ở trung tâm của Kim Tụ Tháp.

Ngay cả Hoàng Tinh Long cũng sững sốt, đây là có chuyện gì xảy ra?

Đáp trả lại hắn là hàng trăm ngàn sợi xích bằng vàng, nếu nhìn ở vi mô thì những sợi xích kia được tạo nên bằng những kí hiệu huyền ảo, đan xen lại và hỗ trợ cho nhau.

Những sợi xích này mang theo sức mạnh phong ấn, đâm thẳng vào người Hoàng Tinh Long, hắn không còn cảm nhận được sự liên kết của mình và đại trận hộ thành nữa.

Hai mắt hắn toát ra vẻ sợ hãi tận cùng, bởi vì hắn đang bị hàng trăm ngàn sợi xích đâm vào thân thể, nhưng hắn không cảm nhận được đau đớn gì, dưới thần thức của hắn, những sợi xích từ từ xâm nhập vào sâu trong cơ thể hắn, tụ thành một tâm điểm.

Từ tâm điểm kia phát ra từng tia phong ấn chi lực rồi sau đó Hoàng Tinh Long không còn cảm nhận được tu vi của mình, trên làn da màu vàng của Hoàng Tinh Long hiện ra từng tia kí hiệu mờ ảo, càng ngày càng dày đặc cho đến khi—

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên tận trời xanh từ trung tâm của Kim Tụ Tháp, thân thể của Hoàng Tinh Long nổ tung y hệt một quả bom, ngay cả tro bụi cũng không để lại, người thường chỉ có thể cảm nhận được một cỗ oán niệm tận cùng còn sót lại mà thôi.

Nhưng nó nhanh chóng bị Kim Tụ Tháp luyện hóa cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Hoàng Tinh Long chết!

Mọi người bên dưới quảng trường nhìn thấy tình hình đột nhiên xảy ra này, không khỏi có chút trầm mặc, đến giờ phút này bọn họ mới hiểu, không phải người tính toán kỹ lưỡng là có thể thành công, mà là phải nhờ vào một chút may mắn, không may cho Hoàng Tinh Long là hắn gặp phải Thanh Vũ.

Mọi người từ từ di chuyển ánh mắt của mình rời khỏi Kim Tụ Tháp đang lơ lửng giữa không trung, họ nhìn vào thân ảnh của Thanh Vũ.

Khi cảm nhận được một luồng khí tức kỳ dị từ Thanh Vũ phát ra, tạp niệm, ác niệm trong lòng d4v l7 họ đều thối lui, tựa hồ nó chính là ánh sáng dẫn lối cho mọi người đi đến cái tốt, cái đẹp.

Đó chính là tác dụng của Quang Minh Giáo Điều, chỉ cần tuân thủ đúng theo quy định của nó, là những tạp niệm đều sẽ bị tịnh hóa.

Cảnh giới của Thanh Vũ hiện giờ là Kết Đan trung kỳ, có thể áp chế Kết Đan đỉnh phong, đối với mọi người, bây giờ, Thanh Vũ quá mạnh mẽ, cho nên họ không tự chủ được bị Quang Minh Giáo Điều ảnh hưởng.

Đại trận hộ thành bị sử dụng liên tục và tinh huyết của Không Bá Hưng bị tiêu hao gần như là hết, nó từ từ ngừng chuyển động, cái vòng sáng bao trùm vương thành từ từ mờ nhạt rồi biến mất, cuối cùng nó cũng đã làm hết công việc của mình.

Người dân trong thành nhìn thấy hình ảnh này, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, đối với họ, đại trận này đại diện cho lớp vòng thủ bảo vệ họ, nhưng bây giờ nó đã biến mất, người dân ở đây đã coi như nó là một tín ngưỡng, cho nên họ không biết phải làm gì vào giờ phút này, chẳng lẽ lại rời khỏi đây sao?

Dù sao đây cũng là ngôi nhà của họ!

Sự chú ý của họ dần dần đặt lên người có đôi cánh hoàng kim kia, không khác gì một thần linh giáng thế, họ cảm nhận được không khác gì những vị

thành chủ kia, họ nhìn Thanh Vũ như nhìn một ánh sáng dẫn lối trong đêm tối, nỗi sợ hãi dần dần tan biến.

Đây không phải là khả năng đặc biệt gì, sự khác biệt cảnh giới có thể dễ dàng làm cho một người tin tưởng, giống như là một người phạm sẽ rất ít khi hoài nghi một tiên nhân.

Bất kỳ một người nào đạt đến cảnh giới Kết Đan mà tuân theo quy định của Quang Minh Giáo Điều, họ đều có thể phát ra khí tức này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Khi loài chim tung cánh khỏi chiếc lồng giam

Không Thiên Hà lệ rơi đầy mặt vì nhìn thấy hung thủ giết cha của mình đã chết, không những thế, còn chết một cách thê thảm, không toàn thây.

Nghĩ lại tất cả những sự việc đã xảy, Không Thiên Hà cho rằng bởi vì hắn quá yếu cho nên mới không có sức mạnh bảo vệ người thân của mình.

Ngày thường, hắn là một vương tử cao cao tại thượng, ngay cả thành chủ tu vi cao hơn hắn cũng phải cung kính gọi hắn, bây giờ, trải qua nhiều việc, hắn mới biết rằng, tất cả những thứ đó chỉ là hư vô, muốn được người kính trọng thật sự thì phải có sức mạnh.

Giống như người thanh niên dF9xOOEV đang tỏa sáng trên bầu trời kia, cuộc sống khi trước của Không Thiên Hà chẳng ra gì một con chim bị nhốt vào cái lồng nhỏ bé, giờ phút này, suy nghĩ của hắn đã thông, cái cửa lồng đã hé ra một khe hở như đang gọi mời con chim ấy bay ra khỏi đây.

Ánh mắt của Không Thiên Hà tỏ ra vẻ cảm kích khi nhìn vào Thanh Vũ, nếu không có người thanh niên này thì đại thù của hắn không biết năm nào mới báo được.

Trải qua nhiều sóng gió, thăng trầm của cuộc đời, người bình tĩnh nhất hiện giờ là Kinh Nhân Đức và người mặc áo đen cùng Nguyễn Vu.

Đại trận hộ thành vừa tàn đi, Kinh Nhân Đức lập tức quát lên: “Mau rời khỏi đây!!”

Tiếng quát giống như sấm chớp giữa trời đêm yên tĩnh, nó làm cho tất cả mọi người đang bị ảnh hưởng bởi khí tức của Thanh Vũ giật mình tỉnh ngộ.

Người thanh niên này giết hết Tà Đồ và cả Hoàng Tinh Long, nói không chừng hắn cũng làm thịt họ thì sao?

Không một ai muốn chết ở đây cả!

Họ phải mau chóng rời khỏi nơi này, sau đó rời khỏi vương quốc, dù sao tu vi của họ vẫn còn ở đó, đi đến đâu cũng sẽ được trọng dụng, nếu làm tốt thì thăng lên cảnh giới cao hơn cũng không phải không thể!

Toàn bộ người ở đây có bao nhiêu? Trong thần thức của Thanh Vũ phát hiện ở đây có đến vài trăm người, khí tức ở Trúc Cơ kỳ trở lên hơn một trăm.

Thời hạn kích hoạt danh hiệu của Thanh Vũ chỉ còn có một phút, tất nhiên hắn sẽ không có đủ thời gian để bắt giữ tất cả bọn họ, nhưng Thanh Vũ còn có một vật đang hỗ trợ hắn.

Sở hữu số lượng linh lực cao hơn gấp chục lần Thanh Vũ, cảnh giới cũng không kém hắn, đây là chuyện kinh người cỡ nào?

Thánh Hoàn xuất hiện trên hư không, đôi mắt của nó nhìn chăm chăm bọn người như là có linh tính.

Ngoại trừ những người không đạt cảnh giới Trúc Cơ đang bị khí tức mạnh mẽ của Kết Đan trấn áp, thân thể giống như đang bị lún sâu trong bùn lầy thì tất cả ai chạy được đều phi thân hình của mình lên không, lấy tốc độ tuyệt luân vô bì chạy ra khỏi vương thành.

Lúc trước, nếu họ làm như vậy, tất nhiên sẽ bị đại trận hộ thành cản trở, không cho ai rời khỏi đây, bây giờ họ có thể dễ dàng rời đi, trong lòng họ nghĩ, dù sao Thanh Vũ chỉ có một mình thì làm sao có thể giết hết bọn họ?

Ở họ xem ra, chỉ có kẻ xui xẻo mới bị chọn làm mục tiêu, trong đầu họ cầu khẩn mình không phải là kẻ xui xẻo đó.

Thật đáng tiếc, trong tưởng tượng thì cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, thực tại nó phũ phàng như đang trên đầu của con người.

Trong lúc di chuyển, thần thức của bọn họ không quên tản ra, quan sát xung quanh mình, họ chỉ thấy được một chuyện kỳ lạ, người thanh niên kia đứng trên hư không, đưa mắt nhìn họ với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nhất thời, họ không biết phải làm sao, thì đã nhìn thấy trên không trung của vương thành, xuất hiện một con chim có bộ lông màu hoàng kim, hai mắt nhìn

họ.

Chợt! Con chim kia há mồm của mình ra, từ trong miệng nó bắn ra hàng trăm cái tia sáng tới bọn họ, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, bọn họ ngay cả phản ứng cũng không kịp thì đã bị tia sáng kia bắn trúng thân thể.

Tia sáng được cấu tạo bằng những kí hiệu kỳ ảo, lít nha lít nhít, nó kết hợp với nhau phát ra những lực lượng phong ấn, ai bị bắn trúng thì tu vi của họ đều bị đình chỉ, không thể vận chuyển được.

Trên bầu trời, hàng trăm đạo thân ảnh rơi xuống, như một cơn mưa người, cũng may mắn là không có ai bị chết khi rơi từ cao, nếu chuyện này mà diễn ra, thì dưới suối vàng, họ cũng sẽ chui lên tìm Thanh Vũ để tính sổ.

Thân thể của Trúc Cơ kỳ mạnh hơn người phạm quá nhiều, rơi từ độ cao đó xuống chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Bọn họ nhìn thấy nhiều người rơi xuống như vậy, không khỏi thất thần, hoảng sợ nhìn về phía con chim hoàng kim kia, cái này cũng quá mạnh đi?

Hàng trăm cường giả Trúc Cơ bị mất đi sức chiến đấu bởi vì một đòn của con chim kia!

Đây là thần thú gì?

Bởi vì Thánh Hoàn có linh tính, cho nên bọn người nghĩ nó là một sinh vật, mà còn là một loại thần thú mới có thể mạnh như vậy.

Đưa đôi mắt của mình nhìn xung quanh, đám người nhìn nhau với ánh mắt cảm thông, ít nhất thì họ chỉ bị bắt mà thôi, còn có một tia hi vọng sống sót.

Không phải ai cũng bị một đòn này đánh rớt xuống, trên bầu trời còn có ba thân ảnh là Kinh Nhân Đức và người mặc áo đen, cùng với Nguyễn Vu.

Nguyễn Vu sử dụng pháp bảo của mình là một cây chiến phủ sắc nhọn, trầm trọng và tản ra những tia sát khí.

Cầm lấy pháp bảo của mình, tựa hồ Nguyễn Vu đã thay đổi thành một người khác, hấn giống như trở nên thiết huyết, như một đại tướng quân đứng nhìn chiến trường đang chém giết, máu chảy thành sông, thân chết thành núi.

Đây là khung cảnh mà hắn đã từng chứng kiến, thân là một đại tướng quân, tất nhiên số lần ra chiến trường của Nguyễn Vu rất nhiều, nó giúp Nguyễn Vu rèn luyện thành một cỗ khí thế độc nhất vô nhị.

Ngày thường Nguyễn Vu không có để nó phát ra mà thôi, bây giờ ở trạng thái chiến đấu, hai mắt Nguyễn Vu lạnh lùng, một phủ bồ xuống, chuẩn xác đánh trúng tia sáng kia, cho dù nó nhanh đến nỗi mắt của Nguyễn Vu không nhìn thấy thì thế nào?

Thân là một đại tướng quân, đương nhiên tốc độ phản ứng và khả năng phán đoán của hắn vượt xa người thường nhiều.

Tia sáng bị bồ trúng, những ký hiệu kia bị luồng sức mạnh từ chiến phủ làm phá vỡ kết cấu rồi từ từ sụp đổ, nhưng cũng có những ký hiệu hòa tan vào chiến phủ muốn phong ấn nó lại.

Khí tức của Nguyễn Vu bộc phát chắn những tia phong ấn biến mất.

Thanh Vũ nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi giật đầu, quả thật là một nhân tài, dù cho bị tham lam làm mờ đi thần trí, nhưng thực lực của hắn không giảm đi một chút nào.

Nể tình Nguyễn Vu đã chờ khi quyết định tham gia với Tà Đồ và Nguyễn Vu có cảnh giới khá cao, cho nên Thanh Vũ sẽ không giết Nguyễn Vu.

Thanh Đức chớp lóe một cái, đã xuất hiện trên đầu của Nguyễn Vu, cái mồm nó lại há ra một lần nữa.

Nguyễn Vu cảm nhận được nguy hiểm, thân hình vội vàng tránh đi, nhưng rất tiếc, hắn đã bị bao vây bởi một cái lưới lớn bắn ra từ miệng của Thánh Đức, hàng trăm tia sáng kết hợp với nhau.

Cái này làm sao Nguyễn Vu có thể đỡ lấy?

Biết rằng mình không thể nào chống trả, Nguyễn Vu vẫn chém ra một phát, niềm kiêu hãnh của một đại tướng quân không cho phép hắn đầu hàng kẻ địch, cho dù biết mình không thể làm gì, hắn vẫn chém ra một phát, bằng tất cả sức mạnh của mình.

Cái lưới chấn động nhẹ một cái khi bị chiến phủ đánh tới, nhưng những tia ký hiệu mang theo lực lượng phong ấn nhanh chóng thấm thấu vào chiến phủ, sau đó bao quanh toàn bộ Nguyễn Vu, tu vi của hắn đã bị phong ấn hoàn toàn.

Từ trên trời cao rơi xuống, Nguyễn Vu nhìn bầu trời trong xanh trên đầu của mình, hắn không khỏi thất thần một lát, bởi vì hắn cảm nhận được một cảm giác yên bình làm sao.

“Thì ra đây là cảm giác khi trút bỏ tất cả gánh nặng hay sao?” Nguyễn Vu lẩm bẩm, đôi mắt hắn từ từ khép lại cho đến khi chìm vào bóng tối.

Nguyễn Vu nghĩ rằng, cuộc đời mình đến đây là chấm dứt, cho nên hắn đã từ bỏ tất cả tham vọng, dục vọng đã ăn sâu vào trong người hắn, như tất cả xiềng xích bắt lâu nay từng cái từ rơi ra, Nguyễn Vu cảm nhận được thân thể của mình thật là nhẹ bồng.

“Thật lâu rồi, ta không có cảm nhận được cảm giác như thế này.” Nguyễn Vu cười tự giễu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hạ màn

Người mặc áo đen sử dụng sức mạnh của mình cuốn lấy Nhân Đức chạy trốn.

Nhân cơ hội Nguyễn Vu bị Thánh Hoàn cuốn lấy, thân ảnh của hắn đã đi xa đến tận chân trời, tốc độ bão thẳng đến Kết Đan trung kỳ.

Xem ra người mặc áo đen này cũng là một cường giả mạnh mẽ.

Kinh Nhân Đức hoảng hồn nhìn về sau, trong lòng hắn cảm nhận được bất an tận cùng, nguy hiểm giống như một thanh kiếm đang kề cận bên cổ của hắn.

Đúng như Kinh Nhân Đức dự đoán, phía trước của hai người họ, trong không trung, đột nhiên có một tia sáng từ từ ngưng tụ, khi nó thành hình thì sắc mặt của Kinh Nhân Đức đại biến.

“Tại sao có thể?”

Đây không phải là Thánh Hoàn sao?

Kinh Nhân Đức dùng thần thức nhìn về đằng sau, Thánh Hoàn đã không còn ở đó nữa, cho nên thứ xuất hiện trước mặt bọn hắn không phải là ảo ảnh.

Người mặc áo đen dường như có kinh nghiệm dày dặn, vừa thấy Thánh Hoàn là thân hình hắn đã chuyển hướng ngay lập tức, hắn không muốn va chạm trực tiếp với thứ mạnh mẽ này.

Thánh Hoàn há miệng của mình ra, giống như lúc nó bắt lấy Nguyễn Vu, một cái lưới lớn được đan xen bởi những cái kí hiệu huyền ảo bắn từ trong miệng nó thẳng đến người mặc áo đen.

Người mặc áo đen vội vàng tránh đi, những vẩy bị một tia sức mạnh của cái lưới kia lưới ngang qua mặt của hắn, làm cho chiếc áo màu đen bao trùm hắn rơi xuống, hiển lộ ra khuôn mặt thật.

Đây là một ông lão, râu tóc bạc trắng, hai mắt hiện lên tinh mang của trí tuệ, dù trong hoàn cảnh như vậy vẫn chưa đánh mất sự tự tin của mình.

Đây chính là Mặc lão!

Không biết vì lý do gì Mặc lão đã đồng ý giúp Kinh Nhân Đức tham gia vào chuyện này, trợ hắn lật đổ Không Vũ quốc.

Thánh Hoàn tất nhiên không bỏ qua cho Mặc lão, nó lại biến mất một lần nữa, lúc nó hiện ra đã ở trên không trung, phía trên của Mặc lão.

Cái miệng nó hé ra, từ trong đó bắn ra hàng loạt những tia sáng, lần này nó không đan thành một cái lưới lớn mà là một cái lồng chim bao phủ toàn bộ không gian.

Cái lồng chim từ từ được tạo thành, trung tâm của nó là Mặc lão, tựa hồ nó đã khóa chặt lão ta, cho dù lão ta có nhanh đến cách mấy thì vẫn không thể tránh khỏi.

Cái lồng chim màu vàng tỏa ra khí tức trấn áp vạn vật ở bên trong nó, thân hình Mặc lão càng lúc càng chậm cho đến khi không thể di chuyển nữa, cả người hắn đều mất đi sự tự do.

“Đây là thứ gì?” Mặc lão nhìn về phía cái lồng chim, miệng của hắn lẩm bẩm, tập hợp tất cả những tri thức mà hắn có thì hắn vẫn không thể nào biết thứ này là gì.

Mặc lão nghĩ đến người thanh niên sở hữu đôi cánh chim hoàng kim và cái thuẫn hoàng kim kia, những thứ đó đều là màu hoàng kim, đây là bảo vật gì?

Trong đầu hiện ra vô số tri thức, cảm xúc của Mặc lão lẫn lộn, xem ra hôm nay hắn không thể chạy thoát khỏi nơi này.

Thân là một trí giả, tất nhiên hắn biết phải làm gì trong tình huống này, tựa hồ người thanh niên kia sau khi giết xong tất cả Tà Đồ thì hắn chỉ muốn bắt sống mọi người.

Nếu không những vị thành chủ kia nào chỉ có ngã đau như vậy?

“Mặc lão.” Kinh Nhân Đức nhìn thấy Mặc lão không tiếp tục chạy trốn, hẳn không khỏi hoảng sợ hô to.

“Đừng làm rộn, cho dù ta có chạy thoát khỏi cái lồng này thì cũng không chạy thoát khỏi nơi đây, người không thấy con chim hoàng kim kia đang nhìn chăm chăm vào chúng ta hay sao?” Mặc lão chỉ nói một cách bình tĩnh.

“Nhưng mà.” Kinh Nhân Đức gấp rút nói.

“Không sao, hẳn ta sẽ không giết chúng ta, người nhìn đằng sau.”

Kinh Nhân Đức theo lời của Mặc lão nhìn về đằng sau, nơi đó là vương thành, thần thức của hắn có thể dễ dàng nhìn thấy tất cả, những vị thành chủ bị đánh rơi xuống đất, hiện giờ họ đang bị áp giải tới quảng trường bởi một đội nhân mã.

Kinh Nhân Đức bất ngờ khi nhìn thấy trong đó có cả Linh Long thành chủ và Không Yên thành chủ cùng một đám thủ hạ.

Bây giờ Kinh Nhân Đức mới biết người thanh niên kia thuộc thế lực nào, từ khi Nhân Đức ra lệnh cho Linh Long thăm dò, tất nhiên hắn sẽ chú ý động tĩnh ở Linh Long thành.

Một bàn tay vàng óng xuất hiện trên không trung, bắt đi một vài người, cảnh tượng này không thể nào che dấu hết tất cả con mắt của người dân nơi đó.

Tất nhiên Kinh Nhân Đức cũng biết, cho nên hắn không còn liên lạc với Linh Long nữa để tránh khỏi bị liên lụy. Ít nhất thì chủ nhân của bàn tay kia cũng có tu vi Kết Đan kỳ, hẳn không muốn tạo cho mình một kẻ địch mạnh mẽ như vậy.

Giờ nhìn thấy Linh Long hơn hờ bắt lấy những vị thành chủ có tu vi gần bằng hắn, khuôn mặt tươi cười, xem ra tên này đã đầu nhập vào thế lực của người thanh niên kia.

Kinh Nhân Đức không muốn làm kẻ thù với Thanh Vũ, nhưng tạo hóa trêu người, mục đích của hai người gần như là đồng nhất, cho nên tất nhiên phải có một trận chiến.

Kết quả là Kinh Nhân Đức thất bại hoàn toàn! Đứng trước cảm dỗ của việc tăng lên tu vi đã đình trệ mấy năm, thần trí của Kinh Nhân Đức đã bị lu mờ nhiều, một vài chi tiết đã bị hắn bỏ sót.

Kinh Nhân Đức không khỏi thở dài một hơi, nhìn xem cái lồng chim từ từ bay về vương thành, hẳn sẽ suy tính làm sao để bảo vệ được tính mạng của mình, dù sao hắn cũng là một cái nhất tinh thiên tài, mặc dù tu vi không thể tăng lên, nhưng hắn tin chắc rằng mình cũng được trọng dụng.

Ba phút thời gian kích hoạt danh hiệu đã hết, Thanh Vũ cảm nhận được thân thể của mình nặng hơn rất nhiều, đó là di chứng khi sức mạnh bị giảm đột ngột.

Thanh Vũ cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình trong lúc những người của hắn gom lại đám thành chủ.

Người dân trong thành được Không Yên sử dụng linh lực trấn an rằng không có nguy hiểm gì xảy ra,

Không Yên là một thân vương cho nên số lượng người biết hắn cũng rất nhiều, tình hình bất ổn dần dần được trấn an lại.

Không Huy đang vênh vao đứng trước chỉ điểm người xung quanh làm nhiệm vụ, trong lúc đó hắn còn khiêu khích tên Cù Minh Văn đang bị trấn áp kia.

Cù Minh Văn tức giận đến gần như muốn phun huyết ra, trong lòng hắn cười khở, ai biểu người ta có một thế lực mạnh mẽ chống lưng?

Tới đây, một loạt âm mưu nhằm vào Không Vũ quốc rốt cuộc đã hạ màn, đáng tiếc là Không Bá Hưng chết quá sớm, và lời nguyện của hắn dành cho mọi người đã không thành sự thật, nếu mà Không Bá Hưng biết rằng còn có một thế lực đang ẩn sau nữa thì hẳn sẽ đột tử mất thôi.

Làm quốc vương không dễ a!

Đây chính là tiếng lòng của Không Bá Hưng.

Trong đám người muốn chạy trốn, bất ngờ rằng Không Thiên Hà không ở trong đó, hắn chỉ đứng yên một chỗ mặc cho tia sáng phong ấn tu vi của mình, biết điều rất nhiều.

Nguyễn Vu cũng đã hồi phục lại tâm tình của mình, hắn nhìn Thanh Vũ với đôi mắt hiện ra vẻ khó hiểu, không biết tương lai hắn sẽ như thế nào đây? Chắc chắn rằng sẽ không có gì tốt bởi vì hắn đã từng muốn gia nhập vào trận doanh của tà ác.

Thương thế của Không Yên không nặng gì, Nguyễn Vu chỉ đánh ra một đạo pháp thuật hồi huyệt, tùy tiện đánh như thế thì làm sao có thể làm cho Không Yên trọng thương được?

Không Yên cảm thấy mình đem theo người có chút không đủ, cộng với Linh Long thì số lượng người đang làm việc chỉ có bốn mươi, cho nên hắn sử dụng quyền vương thất của mình ra lệnh cho đám người thủ vệ đang đứng như trời trồng kia tham gia.

Đám thủ vệ nào dám cãi lại? Nói giỡn, ngay cả thành chủ trong ấn tượng của họ là mạnh mẽ vô biên, nhưng lại bị một chiêu trấn áp, muốn phản kháng không phải là ngại mình sống lâu hay sao?

Một đám thủ vệ được thuê để bảo vệ vương thành, lúc nguy cấp thì không tên nào dám đứng ra để bảo vệ, không ai trách họ cả, ai mà không yêu quý sinh mệnh của mình?

Thế là công việc gom lại đám thành chủ đã nhanh chóng hơn nhiều, với tu vi cao của mình, khoảng cách mà bọn họ chạy ra khỏi vương thành cũng khá xa, cho nên mất đến mười phút mới bắt được hết tất cả mọi người tập trung lại ở quảng trường.

Có ai còn đang đọc thì bình luận cho mình biết nha, với lại nếu có lỗi chính tả thì thông báo cho mình sửa lại.

Cám ơn!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hai sự lựa chọn!

Giờ phút này, ngại tại quảng trường có hơn sáu trăm người, cảnh giới của họ đều ở luyện khí kỳ tầng 8 trở lên, trong đó có hơn một trăm bốn mươi người là cường giả Trúc Cơ kỳ.

Tất cả tu vi của họ đều bị phong ấn, cho nên họ đưa đôi mắt của mình nhìn về Thanh Vũ đang ở trên đài cao.

Khí thế mạnh mẽ từ Thanh Vũ đã không còn, nhưng chẳng người nào dám khiêu khích Thanh Vũ.

Sau khi đã làm việc xong, Không Yên và Linh Long dẫn theo người của mình đi đến trước mặt Thanh Vũ.

Ở dưới mấy trăm con mắt nhìn, bọn họ đồng loạt khom người, rồi ho to một cách cung kính:

“Tham kiến Giáo Hoàng!!”

Tiếng hô này chính là khẳng định địa vị của Thanh Vũ, cũng đồng thời nói ra thân phận của hắn.

Thanh Vũ gật đầu, trong đầu hắn đang nghĩ làm sao để xử lý đám người này và phân phối Quang Minh Tín Ngưỡng quả.

Nếu có thể thu hết đám người này vào trong Giáo Đình thì thực lực của Giáo Đình sẽ tăng mạnh, đây là một cỗ lực lượng mạnh mẽ.

Đến giờ phút này, Hệ Thống vẫn chưa thông báo là Thanh Vũ đã hoàn thành nhiệm vụ, xem ra phải không chế toàn bộ vương quốc thì mới tính là hoàn thành.

Nhiệm vụ này cần số lượng người cực cao.

Vùng phía bắc bị hoang tàn, không một ai đến ở làm cho quái thú, yêu thú hoành hành khắp nơi.

Số lượng nạn dân rất nhiều.

Thanh Vũ suy tính vô số chuyện trong đầu, hắn có một cách có thể nhanh chóng giải quyết những việc này.

Trước hết cứ cố gắng thu phục đám người này đã.

“Chào các vị, đừng lo lắng, ta sẽ không làm hại các ngươi.”

“Như các vị đã nghe thấy, ta chính là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, được Quang Minh Chi Thần chọn làm người đại diện hành tẩu ở thế gian.”

Từ trên đài cao nhìn xuống, Thanh Vũ từ từ mở miệng, âm thanh vang ra một cách chậm rãi.

“Ta biết các ngươi cho rằng ta đang nói nhảm, thế gian này nào đâu có cái gì thần linh? Lúc trước ta cũng đã từng nghĩ như vậy!”

“Ta cũng không có ép buộc các vị phải tin có thần tồn tại, cho nên hôm nay, ta cho các vị hai lựa chọn, một là ta sẽ phong ấn tu vi của các vị một năm, hạn chế các vị rời khỏi vương quốc, một năm sau ta sẽ cho các vị tự do, hai là gia nhập Quang Minh giáo đình, điều kiện gia nhập rất là đơn giản, chỉ cần

các vị tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần, tuân theo Giao Điều là được, bên cạnh đó, khi trở thành người của Giáo Đình, tất nhiên sẽ có tài nguyên tu luyện, công pháp cảnh giới cao hơn.”

Một loạt lời của Thanh Vũ làm cho đám người ở bên dưới, từ trong sợ hãi, chuyển thành nghi hoặc, sau cùng là không tin tưởng.

Thế gian làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Nếu chọn điều thứ nhất thì họ sẽ không tin rằng một năm sau mình sẽ như thế nào, nói không chừng đã chết.

Điều thứ hai thì có quá nhiều sơ hở, làm sao biết được một người đã tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần, cho là họ sẽ tín ngưỡng đi, nhưng chắc chắn họ sẽ không được trọng dụng và không có công pháp cảnh giới cao hơn.

Dù sao tài nguyên, công pháp quá quý báu, không thể nào có một thể lực tặng không cho họ được, ít nhất thì sẽ cho họ những nhiệm vụ nguy hiểm để có công lao, mới có thể phân phát được.

Dù loại suy nghĩ của mọi người ở bên dưới hiện lên. Hai mắt của họ chần chờ, không biết nên chọn phương F5A6SrV8 án nào.

Đột nhiên có một người thanh niên đi lên phía trước, hai chân khụy một gối xuống rồi cung kính nói: “Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân, ta nguyện vì ngài làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình của ngài.”

Mọi người nhìn thấy người thanh niên này, lập tức khiếp sợ, đây không phải là vương tử Không Thiên Hà hay sao?

Nghe được lời của hắn nói, Thanh Vũ mới nghĩ kỹ lại, đúng là Thanh Vũ đã diệt cừu nhân của Không Thiên Hà, cho nên Không Thiên Hà muốn báo đáp ân tình này.

“Được, Không Yên, ngươi hãy chỉ có Không Thiên Hà cách trở thành một tín đồ của Quang Minh Chi Thần.”

Thanh Vũ nhìn Không Thiên Hà rất thuận mắt, lập tức nói với Không Yên.

Không Yên gật đầu nói: “Vâng.”

Thế là Không Yên bắt đầu chỉ dạy Không Thiên Hà cách tín ngưỡng Quang Minh chi thần. Việc này rất dễ dàng, Quang Minh đại diện cho sự sống, chỉ cần tín ngưỡng một thứ gì đó mà họ cho là có sự sống là được, ví dụ như mặt trời, tia sáng...

Chỉ trong một lát, trên đầu của Không Thiên Hà, có một tia sáng không biết từ đâu đánh xuống, mang theo cảm giác thần thánh và ấm áp, bao phủ toàn bộ thân thể của Không Thiên Hà.

Làm cho Không Thiên Hà nhắm chặt đôi mắt của mình tận hưởng nó, hắn cảm nhận được cơ thể mình đang thay đổi theo chiều hướng cực kỳ tốt.

Tia sáng biến mất, hai mắt Không Thiên Hà mở ra, một cỗ khí thể từ thân thể của hắn tỏa ra, làm cho những vị thành chủ có tu vi Trúc Cơ đình phong đều cảm nhận được khí thể của cường giả cùng cấp.

Thiên phú tăng lên một bậc, đây là bằng chứng trở thành Tín Sứ.

Đúng vậy, Không Thiên Hà sử dụng tất cả lòng cảm kích của mình, vượt qua Tín Đồ, trực tiếp trở thành Tín Sứ.

Không Thiên Hà sắp xếp những thông tin mà mình mới nhận được, hai mắt hắn lấp lánh, hắn không ngờ được rằng lại có một thứ thần kỳ như vậy tồn tại!

Thất thần trong một vài giây, Không Thiên Hà đứng lên, khom người trước Thanh Vũ rồi nói một cách cung kính: “Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.”

Thanh Vũ nhìn Không Thiên Hà, cảm nhận được Không Thiên Hà không còn chán nản, sau khi nhận biết được một số thông tin, Không Thiên Hà đã lấy lại tự tin của mình.

“Tốt, hoan nghênh ngươi gia nhập Giáo Đình.”

Đám người bên dưới đã sớm tròn tròn con mắt, họ nhìn thấy gì? Thiên phú của Không Thiên Hà tăng lên một bậc trước mắt họ, Không Thiên Hà bây giờ đã trở thành nhất tinh thiên tài, nếu ở trong nhị tinh thể lực thì có thể trở thành hạt giống.

Lập tức họ lấy lại tinh thần, nếu họ cũng tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần thì họ cũng sẽ được như vậy a!

Tham niệm đã hé ra từ trong lòng họ, có người muốn gia nhập Giáo Đình ngay lập tức!

“Giáo Hoàng đại nhân, ta cũng muốn trở thành tín đồ của Quang Minh Chi Thần, xin hãy thu nhập ta.”

Có một tên thành chủ khụy một chân xuống đất rồi nói.

Lần này, Không Yên không tự mình chỉ dẫn hắn mà là ra lệnh cho một người trong đội của Không Yên chỉ dẫn.

Sau vài phút, cũng có một tia sáng từ trên trời giáng xuống bao phủ lấy tên thành chủ này, nhưng tia sáng này nhỏ hơn gấp nhiều lần, chỉ chứng minh hắn trở thành Tín Đồ mà thôi.

Không Yên nhủ mà nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Tập niệm, tham niệm của ngươi khi tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần quá nhiều, bởi vì ngươi không chân thành, mà là muốn trục lợi từ việc tín ngưỡng, cho nên ngươi chỉ là Tín Đồ mà thôi, sẽ không được Quang Minh chi thần ban thưởng.”

Không phải ai cũng có thể giữ được tham niệm của mình khi nhìn thấy Không Thiên Hà tăng thiên phú lên một bậc, lần lượt đám thành chủ đều muốn gia nhập giáo đình.

Không ngoại lệ, tất cả đều trở thành Tín Đồ, không còn ai trở thành Tín Sứ nữa.

Họ muốn gia nhập Giáo Đình vì cái ban thưởng đó mà thôi, không chân thành và thật tâm.

Thanh Vũ không có trách tội gì, lần này xem ra đã thu được một số người gia nhập Giáo Đình.

Nhưng muốn trở thành thành viên của Giáo Đình thì phải là Tín Sứ. Thanh Vũ không gấp gáp, họ sẽ từ từ cảm nhận được Giáo Đình mạnh mẽ, khi đó họ sẽ thật tâm muốn gia nhập vào.

Nguyễn Vu khinh thường nhìn đám người kia, với hắn mà thôi, lần này đã thất bại triệt để, nhưng hắn không vứt đi lòng tự tôn của mình mà tham gia với họ.

Nguyễn Vu nhìn vào hai mắt của Thanh Vũ rồi nói: “Ngươi muốn xử lý ta làm sao cũng được, ta sẽ không phản kháng một chút nào!”

Thanh Vũ chỉ gật đầu, tên này có tham vọng về sức mạnh quá lớn, bây giờ dục vọng kia đã bị hắn áp chế, nếu có cơ hội tất nhiên nó sẽ trỗi dậy, Thanh Vũ không dám cho hắn gia nhập Giáo Đình bằng cách thông thường.

Thanh Vũ lấy ra một viên Quang Minh Tín Ngưỡng quả đưa cho Nguyễn Vu rồi nói: “Ăn nó đi.”

“Tốt.” Nguyễn Vu không chần chờ một chút nào, lập tức ăn vào trong miệng.

Hai mắt hắn nhắm lại trong một lát, sau khi mở ra, mắt của Nguyễn Vu ánh lên một cái, rồi khom người trước Thanh Vũ: “Tham kiến Giáo Hoàng, nguyện Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian.”

Trong lúc hai mắt Nguyễn Vu mở ra, thứ hắn nhìn thấy là tương lai, là cơ hội, là cơ duyên lớn nhất đời hắn, bây giờ nếu hắn không ăn Quang Minh Tín Ngưỡng quả thì hắn cũng sẽ thành tâm trở thành một thành viên của Giáo Đình.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Mặc Hàn và Nhân Đức

Sau khi cho Nguyễn Vu sử dụng một viên, Thanh Vũ còn lại mười một viên Quang Minh Tín Ngưỡng quả.

Không ngoài ai khác, tất nhiên Thanh Vũ sẽ lựa chọn những người có tu vi cao nhất để họ sử dụng.

Mặc lão và Kinh Nhân Đức cũng nằm trong số đó. Mặc lão lai lịch thần bí, còn Kinh Nhân Đức thì là nhất tinh thiên tài, sau khi làm thành viên của Giáo Đình sẽ thăng lên làm nhị tinh thiên tài.

Mặc lão cười khò nhìn viên trái cây trên tay, cảm xúc trong lòng hắn ngổn ngang. Lúc xuất phát đến đây, hắn chỉ xem đây là công việc hơi khó một chút mà không, nhưng lại không ngờ được lại xảy ra đủ thứ mọi chuyện.

Mặc lão là một cường giả Kết Đan đỉnh phong, có sư phụ là một tên Nguyên Anh hậu kỳ, phải nói là thân phận của hắn lớn. Cho dù thù lĩnh của nhị tinh thể lực thì cũng phải cúi thấp đầu trước mặt hắn.

Nhưng trở cuộc sống vui vẻ không diễn ra bao lâu, lúc sư phụ hắn mang theo hắn đi điều tra một cái động phủ thần bí, có đầy cấm chế mạnh mẽ, là một động phủ cổ xưa đương nhiên sẽ có bảo vật.

Sư phụ hắn liên hợp vài chục tên Nguyên Anh kỳ hợp lúc với nhau công phá cấm chế, đánh mười ngày mười đêm, sử dụng gần như là tất cả tài nguyên của họ.

Cuối cùng, cấm chế cũng bị phá hủy một góc, mọi người dCR8fYJj vui mừng nhìn lấy một góc kia, như đang nhìn một đồng bảo vật đang vẫy gọi mình, và thế là ác mộng bắt đầu từ đó.

Sau khi vào trong động phủ, dọc đường đi đến mọi người không bị cơ quan tấn công, và cũng không có gì nguy hiểm.

Đến cuối của động phủ là một thân ảnh, phủ một lớp tro dày đặc chứng minh thân ảnh kia đã ở đây rất lâu.

Vừa nhìn thấy thân ảnh này, Nguyên Anh cường giả lập tức bỏ chạy, không một chút chần chừ, biểu tình hoảng sợ.

Đáng tiếc, mười mấy tên Nguyên Anh vừa chạy đến bên ngoài, thì một góc của cấm chế kia phát ra lực hút kinh khủng làm cho bọn người bị hút vào trong, mặc cho bọn họ có sử dụng thủ đoạn gì.

Mặc lão và sư phụ hắn cũng không ngoại lệ, sư phụ hắn cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt, biết rằng mình không thoát khỏi, cho nên đã sử dụng toàn bộ tinh huyết và tu vi của mình đưa Mặc lão thoát đi.

Nhưng có một tiếng gầm từ động phủ muốn ngăn cản Mặc lão lại mà không thành công. Mặc lão bị một tiếng gầm kia chấn động đến tu vi bị trọng thương không thể hồi phục, nói đúng hơn là có một ý cảnh đang tàn phá trong cơ thể của hắn làm cho hắn không thể tăng lên tu vi, cho nên Mặc lão mới chu du, tìm đọc sách cũ để tìm cách trị khỏi thương thế của mình.

Muốn trị khỏi cũng rất đơn giản, chỉ cần xin cường giả mạnh hơn Nguyên Anh kỳ xuất thủ là được, nếu có sư phụ còn tại, thì Mặc lão sẽ dễ dàng trị khỏi, bây giờ hắn chỉ là Kết Đan sơ kỳ, không có tư cách và tài nguyên để nhờ cường giả trị giúp.

Thế là Mặc lão muốn tìm kiếm bí mật, cơ duyên ở trong núi sách để có thể trị thương cho mình, đến bây giờ hắn vẫn không thể tìm khỏi.

Khi nhìn thấy Kinh Nhân Đức cũng không thể tăng lên tu vi, cho nên Mặc lão rất cảm thông với hắn, trợ giúp hắn một tay, để sớm ngày Kinh Nhân Đức có thể trở thành cường giả, nói không chừng còn giúp Mặc lão trị thương.

Đây gọi là thỏ từ hồ bi!

Mặc lão nhìn Thanh Vũ một cách khó hiểu, hắn từng là Kết Đan đỉnh phong, thần thức mạnh mẽ hơn cảnh giới này rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy Thanh Vũ, hắn hoàn toàn không cảm nhận được tu vi của Thanh Vũ, chuyện này rất lạ, rõ ràng là Thanh Vũ vừa sử dụng sức mạnh của Kết Đan, không phải là Nguyên Anh.

Bây giờ không còn cách nào khác, Mặc lão đưa viên trái cây vào miệng, một cảm giác thần bị đột nhiên đánh úp vào linh hồn hắn làm cho hắn không khỏi nhắm mắt lại.

Một vài phút sau, khi Mặc lão mở mắt, hai vệt tinh mang từ mắt hắn bắn ra, ra tìm ra rồi! Cách để có thể trị thương của mình.

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.” Mặc lão khom người trước Thanh Vũ.

Thanh Vũ gật đầu, rồi nhìn về phía Kinh Nhân Đức, nói: “Cơ thể của ngươi bị Hồng Liên nghiệp hỏa khóa chặt toàn bộ tu vi, cho nên cần phải có thiên tài địa bảo gọi là hồng liên để có thể cấu thông với Hồng Liên nghiệp hỏa rồi chương khống cho mình sử dụng, nó ở trong tận cùng của dãy núi lửa, lấy cảnh giới của ngươi đừng mong vào đó.”

Một câu nói mà thôi, giống như sấm sét giữa trời quang, Kinh Nhân Đức nhìn Thanh Vũ rồi hỏi: “Ngươi làm sao có thể biết tình trạng thân thể của ta?”

Thanh Vũ cười thần bí rồi trả lời: “Cái này không có gì khó, chỉ cần ngươi ăn nó vào là được.”

“Được, ta tin ngươi.” Kinh Nhân Đức cắn răng ăn vào. Không khác gì Mặc lão, hắn cũng khom người trước Thanh Vũ rồi cung kính nói: “Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân.”

Kinh Nhân Đức đã biết tại sao Thanh Vũ lại rõ ràng như thế bởi vì trong Hệ Thống có chức năng điều tra thân thể của một người, tiêu hao điểm tín ngưỡng tương đương với cảnh giới của họ, nhưng Kinh Nhân Đức không thể điều tra người khác ngoài mình.

Dù sao Thanh Vũ cũng là Giáo Hoàng đương nhiên dễ dàng điều tra Kinh Nhân Đức.

Thậm chí ngay cả Mặc lão, Thanh Vũ cũng đã điều tra rồi, tên thật của Mặc lão là Mặc Hàn, là một cường giả Kết Đan đỉnh phong đang bị trọng thương bởi ý cảnh của Hóa Thần trung kỳ, cần phải có cường giả Hóa Thần giúp đỡ hoặc dùng Sinh Mệnh Chi Thủy từ từ ma diệt ý cảnh và cuối cùng là xâm nhập vào Kết Đan vực dùng thiên địa tinh hoa bài trừ ý cảnh.

Kết Đan vực cũng giống như Trúc Cơ cốc, nó dùng để đề thăng lên cảnh giới Kết Đan Viên Mãn và Kết Đan Đỉnh Phong. Nhưng Kết Đan vực này rất là quý hiếm, chỉ có thể lực mạnh mẽ mới có thể sở hữu vài cái danh ngạch đi vào mà thôi.

Mặc lão tựa hồ cũng nhận ra tình cảnh của mình, nhưng trái lại với Thanh Vũ, hắn rất là hưng phấn khi tìm ra được hàng loạt những biện pháp, đương nhiên an toàn nhất là biện pháp dùng Sinh Mệnh Chi Thủy để ma diệt ý cảnh.

Sinh Mệnh Chi Thủy cung cấp sinh cơ bàng bạc cho thân thể sau đó Mặc lão dùng cỗ sinh cơ này đối kháng với ý cảnh, do là sinh cơ, cho nên trong quá trình ma diệt sẽ không tổn hại đến thân thể của Mặc Hàn.

Một vấn đề hiện ra trong đầu Mặc lão, đó là cần phải có Sinh Mệnh Chi Thủy đạt đến Tứ Tinh trở lên, cho Hệ Thống bán với cái giá cực kỳ mắc, không những thế, cần hơn một trăm giọt để ma diệt.

Bây giờ Mặc lão cần nhất là điểm cống hiến để mua Sinh Mệnh Chi Thủy.

Mặc Hàn biết được nhiệm vụ trọng yếu của Giáo Đình là chống khổng vương quốc này, lấy nó làm căn cơ và bàn đạp đến tiến lên trở thành một thế lực mạnh mẽ.

Đầu tiên đương nhiên là làm cho vương quốc phồn thịnh.

Tình cảnh bây giờ của vương quốc quá tệ thảm, bởi vì Tà Đồ tấn công cho nên mùa màng đều bị hủy hoại, không còn tồn trữ bao nhiêu lương thực, tất nhiên, một tháng tới sẽ xuất hiện người chết đói.

Mặc Hàn từ từ suy nghĩ sau đó hần khom người nói ra: “Giáo Hoàng đại nhân, ta có một đề nghị, như ngài đã biết, một tháng sau lương thực sẽ hết, cho nên ta đề nghị nhân cơ hội này, mua lấy lương thực trong cửa hàng để mở trạm cứu tế, làm như vậy số lượng người tín ngưỡng Quang Minh chỉ thần sẽ tăng lên.”

Suy nghĩ của Mặc Hàn không cùng mà hợp với Thanh Vũ, lúc trước, Thanh Vũ tính toán là sẽ ban phát nhiệm vụ trợ giúp nạn dân trong mục nhiệm vụ, để các Tín Sứ thể hiện mình, làm cho số lượng tín đồ tăng lên rồi lấy phần tăng đó làm phần thưởng.

Bây giờ Mặc Hàn muốn tự thân Giáo Đình mở trạm cứu tế, sử dụng điểm cống hiến mua lương thực, cái này cùng với ý nghĩ của Thanh Vũ cũng không khác gì.

Biết được đối phương muốn gì, Thanh Vũ gật đầu nói: “Nhiệm vụ này ta giao cho người đi làm, ta có thể tài trợ một ít tài nguyên cùng nhân lực để giúp người.”

“Vâng, ta sẽ làm hết sức của mình.” Được Thanh Vũ cho phép, Mặc Hàn khom người nói.

“Kinh Nhân Đức, người hãy cùng người của người trở về Kinh Hồng quốc, truyền bá thánh quang của Quang Minh Chi Thần đi.” Thanh Vũ nhìn Kinh Nhân Đức đang tận hưởng sức mạnh mới của mình.

Bây giờ hần đã có thể đánh ngang tay với Kết Đan cường giả.

Chọn ra trong bốn mươi cường giả Trúc Cơ kỳ mà Kinh Nhân Đức mang theo, Thanh Vũ cho năm người có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong sử dụng Quang Minh Tín Ngưỡng quả.

Thanh Vũ tin rằng lực lượng và tài nguyên Giáo Đình cung cấp sẽ làm cho đám người thành chủ chỉ trở thành tín đồ kia sẽ trở thành Tín Sứ sớm thôi.

“Vâng, vậy thì Nhân Đức xin cáo lui.” Kinh Nhân Đức gật đầu, trong lòng đủ loại suy nghĩ, nếu hần làm tốt lần này sẽ đủ điểm cống hiến để mua Hồng Liên trong cửa hàng, khi đó thiên tài Kinh Nhân Đức sẽ hiện thế một lần nữa, mà là còn mạnh hơn xưa nhiều lần.

Kinh Nhân Đức mang theo bốn mươi vị thành chủ rời khỏi Không Vũ quốc, bên cạnh hần là năm người sẽ không bao giờ phản bội hần, cái này đủ để hần có tự tin không chế ba mươi lăm người còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thời kỳ phát triển

Gọi một số thành viên của Quang Minh Pháp Thánh Đoàn tới vương thành để trợ giúp Mặc Hàn làm công việc tiếp tế.

Hiện giờ số lượng của Quang Minh Pháp Thánh đoàn rất đông, là do Thanh Vũ chiêu mộ ở Không Yên Thành và Linh Long thành.

Cứ như thường lệ có làm thì có thưởng, Thanh Vũ sẽ không bạc đãi một ai hết, nếu họ làm tốt thì Thanh Vũ không ngần ngại sử dụng điểm tín ngưỡng của mình để trợ giúp họ.

Kế tiếp, Thanh Vũ giao quyền điều khiển Không Vũ quốc cho Không Yên và Không Thiên Hà, một đây chính là quê hương và cũng là vùng đất mà tổ tiên họ đánh được, cho nên tất nhiên họ sẽ cố gắng phát triển nó, hai là họ mang dòng máu vương thất, danh chính ngôn thuận tiếp quản nơi này.

Không Vũ quốc bây giờ không có quốc vương, Thanh Vũ cũng không muốn lập một cái quốc vương chơi đùa.

Tất cả mọi việc từ điều khiển, thực thi pháp luật đều do Giáo Đình phụ trách, đây là thế lực của Giáo Đình được chưởng quản bởi Thánh Sứ Không Yên.

Còn bốn viên Quang Minh Tín Ngưỡng quả, Thanh Vũ đã cho Không Tĩnh, Hạ Dương, Hư Minh, Băng Tu sử dụng.

Hư Minh sử dụng thủ đoạn gì đó khống chế được Không Tinh và Hạ Dương, tất nhiên bây giờ đã bị Thanh Vũ giải trừ.

Thanh Vũ cố ý chọn bọn họ bởi vì tính cách của đám người này, họ sẽ quay lại đánh trả người một đòn bất ngờ ngay khi có cơ hội, và tu vi của họ đều ở Trúc Cơ đỉnh phong.

Mọi việc tiếp theo là đám thành chủ quay trở về nơi ở của mình, theo sau họ là một tên thành viên của Giáo Đình phụ trách công việc liên lạc và giám sát đám thành chủ này.

Để cho họ truyền bá tín ngưỡng của Quang Minh Chi Thần tại nơi ở của tòa thành trì.

Một ngày sau, tất cả mọi người đã trở về công việc cũ của mình, những người trở thành Tín Sứ sẽ là thành viên chính thức của Giáo Đình.

Mặc Hàn được sự trợ giúp của Thanh Vũ và hơn một trăm người của Quang Minh Pháp Thánh đoàn bắt đầu công việc tiếp tế nạn dân, bởi vì họ đều là tu sĩ, cho nên tốc độ cứu tế rất nhanh, với lại không cần phải vận chuyển lương thực gì, cứ việc tới nơi có điểm tụ tập là họ lại mua đồ trong Hệ Thống.

Bắt đầu với một điểm tụ tập nhỏ, cho đến những điểm tụ tập lớn với số người lên đến hàng ngàn, sự truyền bá của Giáo Đình lan rộng khắp ngõ ngách của vương quốc, và số lượng tín đồ tăng lên đồng nghĩa với việc điểm tín ngưỡng tăng lên.

Thanh Vũ nhìn thấy phương bắc có đất đai rộng lớn, bây giờ là mùa xuân, cho nên hắn đã cho những người tín sứ mà không gia nhập Giáo Đình thuê vùng đất ở đó, bắt đầu trồng trọt lương thực và được thảo.

Thanh Vũ tài trợ số lượng hạt giống khổng lồ, cho nên điểm tín ngưỡng mà hắn có được không còn lại bao nhiêu.

Đám người hăng hái nhận lấy hạt giống rồi đăng kí vùng đất mình ưng ý, bắt đầu cuộc đời làm nông của họ.

Đương nhiên một bộ phận vùng đất rất lớn là do Giáo Đình, Vương Tinh phụ trách trồng trọt linh dược.

Không thể lúc nào cũng mua được liệu luyện đan, linh thực trong Hệ Thống a!

Bộ máy Giáo Đình vận chuyển hết công sức, số việc tăng lên theo cấp số nhân, làm cho Thanh Vũ lu bù lên.

Lưu Úc dẫn đầu Quang Minh Kỳ Sĩ đoàn, chiêu mộ thành viên rầm rộ, sau đó chia ra từng tổ đội tiến về phương bắc, nơi mà hung thú đang hoành hành.

Hắn có nhiệm vụ là đánh đuổi bọn hung thú này về rừng sâu, một số loại hung thú hiền lành thì Lưu Úc không để ý đến, hắn chỉ đánh đuổi bọn hung thú khát máu mà thôi.

Còn gặp yêu thú thì Lưu Úc tuyên bố đây là vùng đất có chủ, nếu muốn ở lại phải tuân theo luật pháp nơi đây.

Kẻ nào dám vi phạm sẽ bị xử phạt không chút lưu tình.

Nhân cơ hội trăm hoa đua nở này, những đường chủ đều tuyên bố tuyển mộ thành viên gia nhập, làm cho những ngày trở lại đây, Giáo Đình như một ngọn lửa đang thiêu đốt không ngừng nghỉ.

Số lượng phù sư, luyện đan sư, luyện khí sư tăng lên đột biến, dẫn đến việc thiếu nguyên liệu trầm trọng, cho nên đây chính là cơ hội tốt dành cho những người cung cấp nguyên liệu, thế là những đội ngũ trong Giáo Đình bắt đầu ra đi tìm kiếm nguyên liệu, trong rừng sâu, trên núi cao, trong ao hồ, nhưng nơi nguy hiểm đều sẽ xuất hiện thân ảnh của họ.

Đây là những JPCY3eu người thích tự do, không bị quản chế bởi thế lực nào, cho nên Thanh Vũ không muốn ép họ phải tham gia vào Giáo Đình, số lượng của những người này rất đông.

Có nhóm còn thuê một vùng đất cực lớn, tiêu hao số lượng tài nguyên kinh người để cải tạo nó tạo thành một khu vực nuôi trồng.

Người muốn ăn trứng gà? Cứ việc tìm đến trại gà Hân Hân, nhưng mà người sẽ thất vọng, bởi vì trại gà toàn gà con a!

Người muốn ăn thịt heo? Còn là loại hung thú có tu vi? Đến trại heo Hưu Hưu, nhớ chuẩn bị nhiều điểm cống hiến một tí.

Mười ngày thời gian trôi qua rất nhanh, tất cả mọi người đều hăng hái làm công việc của mình.

Thanh Vũ đứng trên một gò đất cao, nhìn xuống thảo nguyên xanh tươi bên dưới, trên tay hắn có một vật thể kỳ lạ màu đen, rồi sau đó Thanh Vũ bóp nát nó.

Có một bức tranh hiện ra trong đầu Thanh Vũ ngay lúc đó, đó là bức tranh về những tầng địa chất của thảo nguyên này.

Thanh Vũ muốn điều tra tài nguyên bên dưới nó, luyện khí đường tiêu hao điểm tín ngưỡng quá lớn, nhưng không có nguồn thu nhập nhiều, đa số là học đồ, làm cho Thanh Vũ phải đi tìm kiếm một cái giếng mỏ, mạch khoáng.

“Đây là?” Thanh Vũ nhíu mày nhìn về một điểm.

Nơi đó có một dòng nước lỏng lắng đọng thành một cái ao hồ, nó cực sâu ở dưới lòng đất, cho dù Thanh Vũ không ngại tiêu tốn tài nguyên để đào tới nó cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Thanh Vũ lập tức sử dụng điểm tín ngưỡng để điều tra.

“Keng—phát hiện mỏ dầu, đạt đến cấp bậc nhất tinh, ký chủ có thể khai thác nó làm nguồn nhiên liệu.”

Nhận được thông tin này, Thanh Vũ tròn tròn hai con mắt, hẳn nghe thấy gì? Nhất tinh mỏ dầu, đúng là Tu Chân Thế Giới a, dầu cũng thành tinh rồi!!

“Được rồi, cái này thật không dễ khai thác, nếu ta có nhiều điểm tín ngưỡng hơn thì sẽ quay trở lại khai thác nó vậy.” Thanh Vũ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, hiện giờ nguồn nhiên liệu chủ yếu của Giáo Đình là gỗ khô đã đủ, không cần phải khai thác mỏ dầu này làm gì.

Thanh Vũ chạy đến một khu núi, núi này có màu đen, không có một cây thực vật gì sinh sống trên đó, theo như Thanh Vũ nhận được thông tin, đá ở đây rất cứng, cho dù là Trúc Cơ cường giả cũng chỉ miễn cưỡng đánh nát một viên đá mà thôi.

“Keng—phát hiện mạch khoáng Hắc Tiêu Thiết, đạt đến cấp bậc nhị tinh, có thể khai thác làm vật liệu luyện khí.”

Lần này, Thanh Vũ rất vui mừng, nhớ thật kỹ địa điểm này, sau đó Thanh Vũ quay trở về gặp Vũ Hy để hẳn cho người đến khai thác, còn làm sao khai thác, thì để Vũ Hy tự nghĩ, Thanh Vũ không muốn đau đầu với chuyện này.

Vũ Hy nhìn ngọn núi trước mặt, hẳn nhẹ nhàng nói: “Cái này làm sao khai thác a, ta còn chưa Trúc Cơ đâu? Cả cái luyện khí đường còn chưa có cường giả Trúc Cơ, ta đi đâu kiếm người như vậy?”

“Giáo Hoàng, người có biện pháp nào nhanh mà gọn để khai thác không?”

Cuối cùng, Vũ Hy đầu hàng, hẳn chạy đến hỏi Thanh Vũ.

Thanh Vũ hết cách, đành phải tiêu tốn một đồng tế bào não để suy nghĩ, một lát sau, Thanh Vũ nói: “Sử dụng thuốc nổ đi!”

Thanh Vũ quyết định sử dụng thuốc nổ, hai mắt Vũ Hy toát ra vẻ hưng phấn, rời khỏi nơi này, hẳn muốn tận mắt nhìn thấy công đoạn khai thác, vì làm thế cho hẳn có thể cảm nhận được vật liệu tốt hơn.

Thế là, những người dân ở cách xa ngọn núi, thường xuyên nghe được một tiếng ‘Ầm’, đất đá bay tứ tung lên, họ nghe đến cả cái lỗ tai đều miễn dịch a!

Mười ngày qua, Mặc Hàn lao đầu vào công việc, nhìn điểm cống hiến tăng lên làm cho động lực của hắn bạo tăng, làm việc hết mình.

Bỗng nhiên hắn chợt nhớ ra một chuyện, Mặc Hàn vội vàng chạy đến nói với Thanh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Cơ hội!

Dạo gần đây có quá nhiều công việc làm cho Thanh Vũ rất là mệt mỏi.

Hiện giờ Giáo Đình có rất ít người có thể đảm đương một phương.

Lâm Phong cùng Nguyệt Linh đã đi đến quê hương của Nguyệt Linh là một khu rừng ở phía đông bắc, gần với Đà La Môn.

Nguyệt Linh nói rằng cô ta muốn tìm kiếm đồng bạn của mình, đem về nơi đây gia nhập Giáo Đình, cũng coi là có một nơi yên thân, không còn phải bôn ba trong rừng sâu, lo lắng bị nhân loại giết chết.

Nguyệt Linh chỉ có cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, một mình đi thì quá nguy hiểm, cho nên Thanh Vũ đã gọi Lâm Phong đi cùng.

Mấy tháng nay Lâm Phong cũng đã đạt đến cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, là do sử dụng tinh hoa linh lực.

Thanh Vũ cảm nhận được một cỗ cảm giác nóng trong lòng hắn, giống như một ngọn núi lửa đang chờ thời cơ bùng nổ.

Lâm Phong điên cuồng tu luyện vì điều gì, Thanh Vũ không biết, hẳn cũng không muốn hỏi đến, tới đúng thời điểm tự nhiên Thanh Vũ sẽ biết được.

Không biết làm sao, Ngọc Trang đã biết một tin tức, Yêu Nguyệt Tông phát hiện một cái Trúc Cơ cốc mới, hoàn toàn ẩn sâu trong lòng đất phía dưới một khu rừng, cho nên Ngọc Trang gấp rút chạy đến đó để tham gia vào Trúc Cơ cốc.

Bây giờ cảnh giới của Ngọc Trang đã đến Trúc Cơ đỉnh phong, cho dù có áp chế thì cũng không được nữa rồi, cần phải kiểm cơ duyên đột phá để cảnh giới cao hơn.

Bởi vì tinh hoa linh khí có nhiều, cho nên tốc độ tu luyện của Ngọc Trang mới tăng nhanh như vậy, Thanh Vũ cảm thấy tốc độ tu luyện của mình chẳng khác gì đồng cặn bã.

Nghĩ lại thì Đà La Môn có một âm mưu nhằm vào Yêu Nguyệt Tông có lẽ lý do là cái Trúc Cơ cốc kia, nếu Đà La Môn độc chiếm nó thì sợ gì không thăng lên tam tinh thế lực?

Ở trước mặt một cái kho báu chứa đầy vàng, rất ít người có thể giữ lại được lòng tham đang bộc phát từ sâu trong lòng của mình!

Nếu họ giao chiến, Thanh Vũ không quan tâm, cái hắn quan tâm đó là cuộc chiến tranh kia có lan đến mình hay không, và làm cách nào để chiêu nạp số lượng người trời dạt vì chiến tranh trước hai con mắt nhìn chằm chằm của Yêu Nguyệt Tông và Đà La Môn.

Mỗi cái nhị tinh thế lực đều có gần trăm cái nhất tinh thế lực làm hộ vệ, cung cấp số lượng lớn binh sĩ, nếu xảy ra chiến tranh, thì hai bên sẽ đánh nhau quyết liệt, làm cho người chết thành núi, máu chảy thành sông.

Không Vũ quốc đương nhiên sẽ bị chiêu mộ, đến lúc đó Thanh Vũ sẽ suy tính sau.

Sau khi giải trừ trạng thái tăng lên một cái cảnh giới lớn, Thanh Vũ bị mất liên hệ hoàn toàn với Hắc Thiên Đồ.

Rõ ràng, Thanh Vũ đã làm cho Hắc Thiên Đồ ẩn sâu trong một cái hang động trước khi Thanh Vũ xuất thủ, bây giờ lại không còn cảm nhận được liên hệ gì, điều này có chắc chắn có ma.

Suy nghĩ nhiều cũng không được gì, Thanh Vũ dự định sau này sẽ từ từ tìm kiếm nguyên nhân.

Mặc Hàn vội vã chạy đến bên cạnh Thanh Vũ, rồi khom người nói trong khi thở dốc:

“Tham kiến Giáo Hoàng đại nhân, ta có chuyện muốn nói với ngài.”

Thanh Vũ thu hồi những suy nghĩ tạp nham, nhìn hắn rồi gật đầu nói: “Có chuyện gì, Mặc lão cứ nói.”

Tuổi tác của Thanh Vũ kém xa Mặc Hàn, cho nên Thanh Vũ gọi Mặc Hàn là Mặc lão rất là thuận miệng.

Mặc Hàn lau mồ hôi trán một cái rồi nói ra một cách lo lắng: “Giáo Hoàng có nhớ được Trương Dư Hi, một tên nhất tinh luyện đan sư?”

Nghe được Mặc Hàn nói, Thanh Vũ không khỏi gật đầu: “Tất nhiên là ta nhớ được, không phải hắn đã chết rồi sao? Người còn nhắc đến hắn làm gì?”

“Một mình Trương Dư Hi FIWYgzgu thì chúng ta không cần quan tâm, cái chúng ta quan tâm là thế lực sau lưng hắn, Giáo Hoàng hãy nghĩ đến Luyện Đan Sư công hội sẽ làm gì khi một người của bọn họ chết?”

Không đợi Thanh Vũ trả lời, Mặc Lão nói ra với giọng chắc chắn: “Họ sẽ cử người đến điều tra, ta đã nhìn lại vương thành, tất cả người của Luyện Đan Sư công hội đều đã rời khỏi một cách vô thanh vô tức, bây giờ chúng ta không thể che dấu chuyện này được nữa, cho dù Trương Dư Hi không phải chúng ta giết, nhưng người đại diện của Luyện Đan Sư chắc chắn sẽ tìm kiếm một kẻ thế mạng, đó là chúng ta.”

Mặc Hàn nói ra hết suy nghĩ trong lòng mình, rồi cẩn thận nhìn Thanh Vũ.

“Trương Dư Hi chỉ là một tên nhất tinh đan sư, nếu Luyện Đan Sư công hội cử người điều tra, tất nhiên cảnh giới không cao quá, cái này chúng ta có thể ứng phó được, nhưng một lần sóng lại tiếp một lần sóng, đến sau cùng, có lẽ sẽ có cường giả phủ xuống, bây giờ chúng ta không thể đánh lại loại cường giả này.”

Thanh Vũ suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Họ không phải là Luyện Đan Sư sao? Nếu chúng ta thách đấu họ một trận luyện đan, thì họ sẽ không còn lý do gì mà nhắm vào chúng ta.”

Mặc Hàn nghe được giọng nói đầy tự tin của Thanh Vũ, hắn không khỏi lo lắng, dù sao đối phương cũng là một công hội Luyện Đan sư, tạo nghệ luyện đan chắc chắn siêu việt người thường, Giáo Đình mạnh mẽ là thật, nhưng đi đâu tìm một thiên tài về luyện đan đây?

Nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Mặc Hàn, Thanh Vũ chỉ cười nói: “Không cần quan tâm về vấn đề này, ta tự nhiên có biện pháp giải quyết.”

Gia nhập Giáo Đình, không phải chỉ tăng lên thiên phú tu vi, mà còn tăng lên tất cả thiên phú, Nguyễn Thanh có thể ở cảnh giới Luyện Khí tầng 7 luyện ra Trúc Cơ đan, đây là chuyện kinh khủng cỡ nào?

Luyện Đan sư công hội chỉ tiện tay cử người xuống, chẳng lẽ người đó lại là thiên tài hay sao? Nói giỡn, Thiên Tài thật là nhiều, nhưng không phải là tiện tay có thể lấy được.

“Mặc lão, chuyện cứu tế nạn dân đã diễn ra như thế nào rồi?” Thanh Vũ đổi chủ đề.

Mặc Hàn nghe được, lập tức lên tinh thần, tự tin nói: “Không phụ lòng Giáo Hoàng, ta đã cứu tế tất cả nạn dân, lấy danh nghĩa của Giáo Đình làm cho danh vọng của Giáo Đình cực kỳ cao, ở trong vương quốc này, ngay cả một đứa bé cũng biết đến Giáo Đình và Quang Minh Chi Thần.”

“Số điểm cống hiến mà Giáo Hoàng đưa, ta đã sử dụng hết 180 vạn điểm, còn lại 20 vạn điểm ta đã mua hạt giống lương thực, phân phát miễn phí cho các nông dân, để họ trồng trọt trên mảnh đất của mình, không những thế, những hạt giống này đều là linh thực, có tác dụng to lớn với thân thể, hạt giống này làm cho đất đai phì nhiêu, tăng lên trữ độ linh khí, làm cho Không Vũ quốc càng ngày càng dày đặc linh khí.”

Thanh Vũ nghe được Mặc Hàn báo cáo, thần tình tán thưởng, không hổ là một cường giả có trí tuệ, đây chính là một điều may mắn đối với Giáo Đình, Thanh Vũ còn tưởng 200 vạn điểm tín ngưỡng không đủ, Mặc Hàn còn nói dư dả, trong này có lẽ hắn đã sử dụng trí tuệ của mình để làm việc.

“Người làm tốt lắm, đây là phần thưởng dành cho người và những người bạn.” Thanh Vũ không keo kiệt, lập tức chuyển cho hắn 50 vạn điểm tín ngưỡng.

Để cho Mặc Hàn và những người tham gia trong chuyện này phân chia, Thanh Vũ có thâm ý rằng, đứng trước tăng lên tốc độ khôi phục tu vi của mình và công tư phân minh, Mặc Hàn sẽ hành động như thế nào đâu?

Công lao của hắn lớn nhất, nếu hắn chia thì sẽ không một ai phản nản về điều đó, làm cho Mặc Hàn không thể bị ‘nhiệm vụ’ nhằm vào.

“Đa tạ Giáo Hoàng ban thưởng.” Mặc Hàn kiểm tra, phát hiện số điểm cống hiến tăng lên, hai mắt hiện lên vẻ vui tươi, lập tức khom người nói.

“Người cũng biết được số lượng linh thạch mà chúng ta đang dùng đều đang mua ở trong cửa hàng, mặc dù chúng ta sở hữu một cái mạch khoáng hạ phẩm linh thạch, thì số lượng linh thạch vẫn không đủ đi?” Thanh Vũ đột nhiên nói.

Thu hồi vẻ hưng phấn, Mặc Hàn tinh tế suy nghĩ lời nói của Thanh Vũ, rồi sau đó hắn nói: “Giáo Hoàng đại nhân là muốn tìm kiếm nguồn linh thạch, chúng ta tất nhiên không thể đánh tới mỏ linh thạch của người khác, cho nên ý của Giáo Hoàng đại nhân là muốn bán đi những sản vật mà Giáo Đình có thể sản xuất, ví dụ như đan dược, binh khí, phù chú và một số thứ khác?”

Thanh Vũ nghe Mặc Hàn nói, gật đầu cười: “Ý của ta chính là như vậy, người có muốn thử sức vào việc này?”

Chỉ một câu thôi, Mặc Hàn nhìn thấy một cánh cổng đi đến đỉnh cao đang mở ra trước mặt mình, Giáo Hoàng đang muốn giao chức vụ cao cho ta hay sao? Duy trì nguồn nhiên liệu cho Giáo Đình hoạt động, chức vụ này cực kỳ cao, và trách nhiệm cực kỳ nặng nề, đây là một cơ hội đối với Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tiệm tạp hóa Quang Minh!

“Không biết Giáo Hoàng muốn tổ chức việc này như thế nào?” Mặc Hàn gật đầu, rồi nói.

“Theo hình thức một thương hội đi, chúng ta sẽ tạo ra một loạt những phân bộ trên các thế lực khác nhau, những phân bộ đó có nhiệm vụ là bán đi những đặc sản của Giáo Đình.” Thanh Vũ suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Làm như vậy rất tốt, nhưng nó sẽ động chạm đến lợi ích của những thương hội khác, tất nhiên những thương hội đó sẽ không khoan tay đứng nhìn, xin Giáo Hoàng nghĩ lại.” Mặc Hàn không cho là đúng, việc này quá nguy hiểm, bị vạn chúng chú mục không tốt lành gì!

“Giáo Hoàng có thể nghĩ đến lợi ích thiết thực của cửa hàng không? Chúng ta có thể tạo ra một tiệm, bán đầy đủ những thứ mà người khác cần, gọi là tiệm tạp hóa đi, nếu họ muốn điều tra tình trạng thân thể của mình, ta có thể cung cấp cho họ Điều Tra Ngọc, nếu họ muốn mua đan dược thì ta sẽ bán cho họ, nếu họ muốn mua những thứ khác mà họ đang cần gấp, cái giá của nó sẽ rất cao.”

Mặc Hàn đề nghị.

Nghe những lời của Mặc Hàn nói, Thanh Vũ không khỏi gật đầu, điều này sẽ lợi dụng tối đa chức năng trong cửa hàng.

Không ngờ Mặc Hàn lại nghĩ đến nó nhanh như vậy, xem ra giao công việc này cho Mặc Hàn là đúng.

“Tốt, việc này cứ như vậy đi, từ bây giờ người sẽ là người phụ trách Tiệm Tạp Hóa Quang Minh, người có thể chiêu mộ những người đã trở thành Tín Sứ trước, phạm vi khi mới bắt đầu, ta nghĩ chỉ ở xung quanh hai quốc gia là Không Vũ và Kinh Hồng, từ từ, thực lực của chúng ta mạnh hơn, sẽ chạm tay đến những thế lực khác.”

Thanh Vũ nhìn Mặc Hàn rồi nói, coi như đã giao nhiệm vụ cho hắn, hắn làm cách nào là việc của hắn, Thanh Vũ không tiện nhúng tay vào.

Đột nhiên cảm nhận được một trọng trách nặng nề ở trên vai, Mặc Hàn không những không lo lắng, mà ngược lại, hắn vui vẻ tiếp nhận việc này, đây

chính là đường tắt để hấn khôi phục tu vi.

Bởi vì bị trọng thương chưa khỏi, mỗi lần hấn vận dụng tu vi, thương thể đều nặng hơn, cho nên Mặc Hàn không thích hợp những nhiệm vụ chiến đấu. Thanh Vũ nghĩ đến tình trạng của Mặc Hàn, cho nên mới làm như vậy.

“Thuộc hạ sẽ không phụ lòng của Giáo Hoàng đại nhân.” Cuối cùng, Mặc Hàn nói ra một câu chắc như đinh thép.

Mặc Hàn rời khỏi, mang theo lòng tin mãnh liệt tạo dựng sự nghiệp duy trì nguồn nhiên liệu cho Giáo Đình.

Ngày hôm sau, Mặc Hàn chiêu mộ gần một trăm người của Giáo Đình, đi đến khắp những tòa thành trì lớn của Không Vũ và Kinh Hồng quốc, tạo ra một loạt tiệm tạp hóa Quang Minh, gây nên chấn động cho những vị thành chủ không nhỏ.

Nghĩ đến đây là quyết định của Giáo Hoàng, những vị thành chủ đều có lòng ủng hộ, hết sức giúp đỡ tiệm tạp hóa Quang Minh.

Vương Thành, tiệm tạp hóa Quang Minh tọa lạc tại trung tâm của vương thành, nó là một dãy nhà to lớn có ba tầng, đại diện cho Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan.

Khi tiệm tạp hóa này được xây dựng lên, mọi người đều hiếu kỳ tới tham quan.

Khi vừa bước vào tiệm tạp hóa, có một dòng chữ lớn được điêu khắc trên một tấm bảng to, treo giữa tiệm, phát ra từng tia khí tức mạnh mẽ, đây là một loại phù.

Trên tấm bảng viết: Chỉ cần ngươi muốn thứ gì, cứ việc nói ra, bản tiệm đều có hết!

Không có đồ vật gì bản tiệm không có, chỉ sợ ngươi không đủ linh thạch!

Những chữ này như đang khiêu khích mọi người, lập tức đám người xông xáo, nhao nhao nói ra đồ vật.

Cho đến khi người phụ trách tiệm ở vương thành là Trần Liễu, hấn đem ra một loạt những thứ đồ đáp ứng toàn bộ nhu cầu của mọi người, đến đây, sự hoài nghi đó đã biến mất.

Một tên thiếu niên từ từ bước vào trong tiệm tạp hóa, quần áo hấn lam lũ, nhiều nơi còn có vết khâu vá, khi hấn bước vào, người quản lý nơi đây lập tức đến tiếp đón, thái độ bình đẳng, nói:

“Không biết vị khách này đến đây cần mua thứ gì?”

Người thiếu niên này là tên luyện khí tăng ba mà Lâm Phong đã cứu tại Không Tinh thành, bởi vì hấn đắc tội một tên thiếu gia con của thành chủ, cho nên nhiều tên côn đồ các kẻ đã kiếm hấn để bắt lập công.

Trải qua những cuộc vây vét, hấn vẫn thoát khỏi tầng tầng chạ bắt, khi hấn nhận được tin tức, Quang Minh Giáo Đình đã chấp chương vùng đất này, tạo ra những luật lệ mà không ai dám vi phạm, cho nên tên thiếu niên tên Lý Ngôn này mới dám đến vương thành.

Hấn cảm nhận được tu vi của mình không tăng tiến, cho dù hấn cố gắng tu luyện như thế nào, thì một tia tu vi cũng không tăng lên, làm cho hấn cảm nhận được sợ hãi về tương lai của mình.

Khi tiệm tạp hóa Quang Minh dương danh ra ngoài, Lý Ngôn đã tìm đến đây.

Nhìn thấy người tiếp đón, đối phương lại có tu vi cao hơn hấn nhiều, Lý Ngôn không dám thất lễ, ôm quyền nói: “Tại hạ tên là Lý Ngôn, nghe danh tiệm tạp hóa Quang Minh mà đến cầu một cái Điều Tra Ngọc thuộc cảnh giới Luyện Khí kỳ.”

Người tiếp đón nghe Lý Ngôn nói ra một cách khách sáo, hấn cười nói: “Một cái Điều Tra Ngọc cảnh giới Luyện Khí kỳ cần năm mươi viên linh thạch.”

Năm mươi viên linh thạch gần như là tất cả tài sản của Lý Ngôn, nhưng Lý Ngôn giao ra một cách không chán chừ.

Tiếp nhận viên ngọc trên tay, Lý Ngôn ôm quyền một cái rồi rời khỏi đây. Khi bước ra khỏi cửa hàng, hấn bóp nát viên ngọc, viên ngọc biến thành một vệt sáng bao phủ toàn bộ thân thể hấn, trong đầu hấn hiện ra vô số tin tức về thân thể mình.

Lý Ngôn nhận được thông tin, khi hấn nhìn vào thông tin này, trong đầu hấn có tiếng oanh minh,

Cực Lôi Thiên Thể ở trạng thái chưa kích hoạt, một trong 36 Thiên Thể hệ Lôi, tác dụng phụ là ăn mòn thân thể cho đến khi sinh cơ tịch diệt, thân thể biến thành tro tàn.

Muốn kích hoạt cần chịu 81 đạo sấm sét, mới có một tia hi vọng làm thức tỉnh Cực Lôi Thiên Thể.

Khi kích hoạt Cực Lôi Thiên Thể, cảnh giới tăng mạnh, lực sát thương khủng khiếp!

Như cảm ứng được thân thể của hấn, hạt mưa trên bầu trời từ từ rơi xuống, làm ướt cả vương thành, mây đen cuộn cuộn gào thét ra những tia sấm chớp.

Lý Ngôn lấy lại tinh thần, nhìn về những tia sấm chớp kia, ánh mắt kiên quyết, hai tay của hắn nắm chặt!

Mặc Hàn không biết việc làm của mình đã vô tình đánh thức một tên thiếu niên đầy nhiệt huyết, hắn đang kiểm tra những lợi nhuận từ năm ngày qua.

Bởi vì mới khai trương, số lượng khách rất lớn, mỗi ngày lời khoảng năm ngàn linh thạch, trả lương cho đám nhân viên thì còn lại bốn ngàn!

Đây là một con số cực kỳ lớn, nếu không phải cửa hàng của Hệ Thống bán giá quá cao, thì số lượng này có lẽ đã tăng lên gấp mấy lần.

Đừng kinh thường tài phú mà những tán tu có thể đem lại, nếu cộng tất cả tài phú của tán tu ở một vương quốc, thì số lượng tài phú kia có thể gấp một ngàn lần thế lực làm chủ vương quốc kia.

Tán tu không có nơi ở cố định, bọn họ di chuyển đồng nghĩa với tài phú chuyển dời từ vùng này sang vùng khác, làm cho những giá cả chênh lệch rất lớn.

Mặc Hàn còn nghe nói có một tên tu sĩ đã đến đặt hàng gần năm trăm cái Băng Vệ Cầu, nó có tác dụng giảm đi sự ảnh hưởng của khí lạnh, giá cả cũng không mắc, nhưng nếu bán chúng ở một nơi đang xảy ra nạn tuyết rơi thì sao?

Giá cả lật lên gấp trăm lần!

Mặc Hàn cũng không làm việc này, nếu hắn làm cho tới cùng, tất nhiên sẽ bị nhiều người không vui, cho nên hắn mắt nhắm mắt mở nhìn mà thôi.

Kinh Nhân Đức trở về Kinh Hồng quốc, bởi d5kqBaBu vì cha của hắn là quốc vương đã xác định người kế vị tiếp theo là Kinh Nhân Đức.

Gần như 80% công việc lớn nhỏ của Kinh Hồng quốc đều do Nhân Đức quản lý, cho nên việc hắn truyền bá Quang Minh Chi Thần không gặp một chút khó khăn gì, cho dù là cha của hắn cũng không hỏi tới.

Việc Mặc Hàn xây dựng một loạt dãy tiệm tạp hóa ở trên Kinh Hồng quốc, Kinh Nhân Đức không những không đổ kỵ mà còn hết lực giúp đỡ, bởi vì hắn biết mình đang ở vị trí nào, sự tham lam quyền lực sẽ không giúp ích gì được cho hắn lúc này.

Cũng bởi vì hắn cảm thấy mình thiếu Mặc Hàn một ân tình, đến thời điểm thích hợp, tất nhiên Kinh Nhân Đức sẽ báo đáp ân tình này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Được Hữu

Sau vài ngày, có một tin tức giống như trời sập được tung ra ngoài.

Tiệm tạp hóa Quang Minh có bán Trúc Cơ đan!

Không biết vì sao, y hệt nó đã ăn sâu vào tiềm thức của mọi người, Trúc Cơ đan không có thế lực nào nguyện bán ra ngoài, mà nếu bán thì cái giá của nó rất cao!

Cho nên không một người nào vào Tiệm Tạp Hóa Quang Minh mà đòi mua Trúc Cơ đan cả.

Hôm đó, có một ông lão tu vi luyện khí kỳ viên mãn, bí quá làm liều, đi đến Tiệm Tạp Hóa Quang Minh đòi mua một viên Trúc Cơ đan.

Không ôm hi vọng gì, ông lão chỉ muốn thử một lần mà thôi.

Không ngờ người tiếp đãi ông ta đem ra một viên Trúc Cơ đan thật.

Mà còn hơn thế, giá cả của nó không mắc như ông lão tưởng tượng.

Một viên Trúc Cơ đan chỉ cần một ngàn năm trăm linh thạch!

Đối với cái giá này, không một tên tán tu nào không sửng sốt, tin tức này quả kinh khủng, cái này chưa đủ để bọn họ điên cuồng, mà còn một tin tức nữa là Trúc Cơ đan không có số lượng giới hạn, chỉ cần có linh thạch là mua được!

Nếu Luyện Đan Sư công hội ở Không Vũ quốc còn, thì chắc chắn hội trưởng ở đó sẽ triển khai thủ đoạn công kích Giáo Đình, bởi vì Giáo Đình đang chiếm đoạt sinh ý của bọn hắn.

Cũng như tại Kinh Hồng quốc, tin tức này làm cho hội trưởng Luyện Đan Sư ở đó tức giận trùng thiên, muốn gặp Kinh Nhân Đức để bàn về việc này, rõ ràng Kinh Nhân Đức đang nâng đỡ Tiệm Tạp Hóa Quang Minh.

Vô số tán tu vì muốn cầu một viên đan dược Trúc Cơ tiến đến Tiệm Tạp Hóa Quang Minh.

Như để chứng thực và thể hiện sự mạnh mẽ của mình, Tiệm Tạp Hóa Quang Minh cung cấp đầy đủ toàn bộ số lượng Trúc Cơ đan.

Đó là do Nguyễn Thanh và một số luyện đan sư của những thành chủ bồi dưỡng ngày đêm luyện chế.

Những luyện đan sư này được các vị thành chủ cung cấp dược liệu luyện chế đan dược, cấp bậc đã đến Nhất Tinh, nhưng đan phương Trúc Cơ đan không có, mà cũng không có cách để đạt được, cho nên con đường đan đạo của họ đã mất đi hi vọng.

Cho dù bọn họ có gia nhập Luyện Đan sư thì thế nào? Độ tin tưởng của Luyện Đan công hội đối với họ rất thấp, không thể nào cho bọn họ đan phương luyện chế Trúc Cơ đan dược, ít nhất thì cũng gia nhập mười năm và có công hiến to lớn.

Nhưng bọn họ đợi không được!

Gia nhập Luyện Đan Sư công hội sẽ làm cho những vị thành chủ đã bồi dưỡng họ bất mãn, thậm chí còn giết chết.

Ở ngoài sáng không động thủ được, thì thiếu gì thủ đoạn âm hiểm trong bóng tối?

Cảnh giới của họ không cao, chộc cho các thành chủ nổi giận thì bọn họ sẽ chết mất xác mà không ai tìm thấy!

Mà gia nhập Giáo Đình thì khác, những vị thành chủ đã gia nhập Giáo Đình, cho nên Thanh Vũ tận dụng cơ hội này thu nạp tất cả những Luyện Đan sư mà bọn họ bồi dưỡng, tất nhiên sẽ cung cấp miễn phí một số lượng đan dược trở lại cho các thành chủ.

Còn việc các Luyện Đan Sư có thật tâm làm việc hay không, Thanh Vũ không cần để ý, bọn họ đã chấp nhận trở thành một tên luyện đan sư cho một người, đương nhiên đã si mê đan đạo rất lớn, khi vào trong Đan Đường, nhìn thấy vô số đan phương bày đặt ở đó, cho dù Thanh Vũ có đuổi thì bọn họ sẽ không chịu đi.

Cho nên số lượng đan sư luyện được Trúc Cơ đan đã tăng đột ngột làm cho Tiệm Tạp Hóa Quang Minh có thể cung cấp đầy đủ số lượng đan dược.

Bây giờ, mỗi ngày Giáo Đình đều lôi gần năm vạn linh thạch, số lượng linh thạch nhiều như vậy làm cho Mặc Hàn cười không ngậm miệng được.

Luyện Đan Sư công hội, phân bộ Kinh Hồng quốc.

Một ông lão ngồi giữa sân, sắc mặt không được tốt, chân mày cau có, trên mũi ông lão tỏa ra từng đợt hương khí của dược liệu, chứng tỏ ông ta đã tiếp xúc với chúng đã lâu năm, tất nhiên đây là hội trưởng của phân bộ này, tên là Dược Hữu.

Cái nên này được người của công hội Luyện Đan Sư đặt cho, họ Dược tương đương với dòng họ đang chấp chương quyền lực lớn nhất trong công hội.

Họ Dược chỉ được đặt cho trẻ con lớn lên từ trong công hội.

Khác hẳn với Trương Dư Hi là một tên đan sư đã có thành tựu mới gia nhập, Dược Hữu đã sinh sống ở trong công hội nhiều năm, bởi vì thiên phú hạn chế, không cách nào đột phá nhị tinh đan sư, cho nên hắn mới được điều đến đây làm việc.

Đa phần, người được điều đến các nhất tinh thế lực đều là người không được trọng dụng, hoặc không có thành tựu gì trong công hội.

Dược Hữu cảm thấy rất tức giận, không ngờ có cái tiệm tạp hóa Quang Minh gì đó đột ngột mọc lên, mà còn bán đầy đủ thứ đồ không nói đi, chúng lại bán đan dược, mà còn giá cả rất rẻ.

Đây không phải là đang khiêu khích Luyện Đan Sư công hội hay sao?

Dược Hữu sùng bái luyện đan sư công hội rất lớn, hắn lớn lên ở đó, biết được nước công hội sâu đến thế nào, mạnh mẽ ra sao, bây giờ bị khiêu khích như vậy, hắn giận giữ ngáp trời.

Nhất là tên Vương Tử kia cố tình không gặp hắn, cho nên tiệm tạp hóa Quang Minh này lợi dụng thời cơ, chiếm hữu gần như là 60% số lượng đan dược bán ra của công hội, cho dù Dược Hữu đã mở ra nhiều khoảng chiều dài, như không cứu vãn được gì.

“Tên Kinh Nhân Đức chết tiệt, bốn hội trưởng lần này quyết tâm gặp hắn, cho hắn thêm nhiều áp lực, để hắn biết được mình đang ở vị thế nào.” Dược Hữu nói ra một cách lạnh lùng.

Dược Hữu xem ra, nếu không có công hội tiêu hao thời gian lập ra phân bộ ở đây, thì Kinh Hồng quốc sẽ có thực lực như ngày hôm nay hay sao?

Cái này được Dược Hữu gọi là ban ân!

Một ân huệ to lớn như vậy mà tên vương tử lại đi giúp đỡ thế lực khác!

Con tức giận càng lúc càng lớn, Dược Hữu quyết định đi đến gặp trực tiếp Kinh Nhân Đức mà không qua thông báo gì.

Mang theo nộ khí trùng thiên, một đường xông thẳng đến, Dược Hữu không để ý những hộ vệ đang ra sức cản trở mình, hắn dbog26jF tiến thẳng đến thư phòng của Kinh Nhân Đức.

Mở toang cánh cửa đang đóng chặt một cách mạnh mẽ, Dược Hữu nhìn thấy Kinh Nhân Đức đang cầm một quyển sách trên tay, đôi mắt hiện lên ý cười nhìn hắn, sau đó Kinh Nhân Đức từ từ đặt quyển sách lên kệ, rồi nói ra một cách bất ngờ:

“Đây không phải là Dược Hữu đan sư hay sao? Không biết đan sư đến đây vội vã như vậy, mà còn không có để ý đến quy củ của vương cung, đan sư có việc gì gấp hay sao?”

Lời không mặn không nhạt, tựa hồ không quan tâm đến Dược Hữu đang nổi giận, điều này làm cho Dược Hữu tỉnh táo lại, đây là đang cảnh cáo hắn!

Dược Hữu lạnh lùng nhìn Kinh Nhân Đức rồi nói ra một cách lạnh nhạt: “Việc một cái tiệm tạp hóa Quang Minh gì đấy, công khai bán đan dược giá cực kỳ rẻ mạt, làm cho công hội không vui, không biết vương tử nhìn việc này như thế nào?”

“Cái này cũng không có gì lạ, ta thấy việc này là phúc của muôn dân, là niềm hạnh phúc của những tán tu kia, đan sư không cảm thấy việc này rất tốt hay sao?” Kinh Nhân Đức nói ra một cách nhẹ nhàng.

“Người Kinh Nhân Đức, người có biết là việc này động chạm đến lợi ích của Luyện Đan Sư công hội hay không? Người nên biết hậu quả của việc này như thế nào, ta biết được là người cố tình nâng đỡ tiệm kia, đây là đang khiêu khích công hội.” Dược Hữu giận dữ nói.

Giọng của Dược Hữu gần như là gào thét làm cho đám hộ vệ bên ngoài xông vào, Kinh Nhân Đức phát tay ý bảo họ thối lui rồi lạnh lùng nói:

“Người là đang ép ta áp chế Tiệm Tạp Hóa Quang Minh để các người bán đan dược với cái giá cực kỳ mất như trước hay sao? Người có nghĩ đến tán tu sẽ có biểu hiện như thế nào!”

Dược Hữu bị lời nói lạnh lùng của Kinh Nhân Đức làm giật mình, hắn chỉ nghĩ đến lợi ích của công hội mà không suy nghĩ cho bọn tán tu, trước kia bọn họ bán đan dược, cái giá là do họ định ra, cho dù mắc thì như thế nào?

Tán tu cũng phải cần ra bỏ linh thạch ra mà mua, không có con đường nào khác để lựa chọn, bây giờ có một nơi bán ra đan dược giá cực kỳ rẻ, nếu Kinh Nhân Đức cố ý áp chế thì sẽ chọc cho lòng người giận giữ, khi đó Kinh Nhân Đức nói lý do làm việc này là do công hội Luyện Đan Sư ép buộc.

Khi đó đầu mâu giận giữ của tán tu sẽ chỉ vào công hội.

Điều này không phải là chuyện nhỏ, phải biết chuyện này đã xảy ra một lần, khi đó con giận giữ của tán tu đã ồ ạt xông đến, tiêu diệt toàn bộ người của công hội luyện đan sư ở nhị tinh thể lực.

Nhưng công hội không dám có hành động đàn áp, hay trả thù gì, công hội im lặng để cho con giận này nguội xuống.

Nếu công hội dám có hành động huyết tinh, đây chính là đang khiêu khích giới tán tu, khi đó dòng lũ kia sẽ thổi tan công hội, làm cho bọn họ vạn kiếp bất phục, không một tán tu nào ngại đi chia cắt của cải của một thế lực như Luyện Đan Sư cả.

Phải biết số lượng tài phú của Luyện Đan Sư quá lớn, không một ai có thể làm ngơ, cho dù là người bạn thân thiết của công hội cũng phải âm thầm cắn một phát.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tranh đoạt Chu Quả!

Thời khắc này, Dược Hữu không biết làm gì hơn, trong đầu hắn không có một cách nào để giải quyết việc này.

Giết chết Kinh Nhân Đức? Nói giỡn, Luyện Đan Sư phân bộ tồn tại được là nhờ nó ít dính dáng đến sự vụ của các thế lực khác và giúp các thế lực khác một số loại đan dược.

Nếu mà Dược Hữu quyết định tiêu diệt một thế lực, vậy thì sau này có thể tiêu diệt thêm một ai, không một thế lực nào muốn mình bị như vậy cả, tệ nhất là bọn họ liên hợp đối phó Luyện Đan Sư công hội, chuyện này đến đây là không thể nào giải quyết.

Đột nhiên, trong đầu Dược Hữu zgBezaM lóe ra linh quang, hắn không tin rằng cái Tiệm Tạp Hóa Quang Minh gì đó có thể có nhiều loại đan dược hơn công hội, chỉ cần phân bộ của hắn ngừng hoạt động một thời gian, vấn đề đó sẽ xảy ra, đến lúc đó Kinh Nhân Đức sẽ đến cầu cạnh hắn, hắn muốn chặt chém làm sao mà không được?

Sống trên đời phải biết nhịn, nhịn xong rồi mới bộc phát, Dược Hữu quyết định làm theo cách này, ngừng hoạt động phân bộ ở đây, coi như là nghỉ ngơi một thời gian.

“Được lắm, đã làm phiền người rồi, Đại Vương Tử.” Dược Hữu nói ra một câu, đặc biệt hấn cắn chặt răng vào từ Đại Vương Tử, sau đó Dược Hữu quay đầu rời đi, những hộ vệ cũng không cản hấn.

Nhìn bóng lưng đang cấp tốc rời khỏi của Dược Hữu, Kinh Nhân Đức chỉ cười nhạt một cái mà thôi, không quan tâm, điều hấn quan tâm lúc này là tiến độ tăng lên tín đồ của Giáo Đình.

Không biết vì sao, Kinh Nhân Đức rất thích nhìn thấy điểm công hiến của mình tăng lên từng chút một, trong đầu hấn không khỏi nghĩ đến đây cũng là một thú vui tao nhã a?

Ngày hôm sau, Kinh Nhân Đức nhận được tin tức, phân bộ của Luyện Đan Sư công hội tại vương quốc Kinh Hồng đã ngừng hoạt động, đồng cửa dài đến không thời hạn, chuyện này tạo thành một đề tài bàn tán cho những tên tán tu.

Kinh Nhân Đức suy nghĩ một chút rồi khinh thường nói một câu: “Trò mèo!”

Dược Hữu không biết hành vi của hấn đã tự đẩy hấn xuống vực sâu vạn trượng, lần này có lẽ là kỳ nghỉ lâu dài đến cuối đời của Dược Hữu.

Cách làm của hấn còn giúp Tiệm Tạp Hóa Quang Minh có thêm nhiều sinh ý, đến lúc Dược Hữu nhận ra, thì hấn đã phát hiện, sự tồn tại của phân bộ Luyện Đan Sư tại nơi này quá thừa thãi, cho dù có hạ giá cách mấy thì cũng không ai quan tâm.

...

Tại một nơi, đây là một khu rừng xanh thẫm với những cây đại thụ không biết tên mọc lên như một cột chống trời, những tán cây có thể che lấp ánh sáng của một vùng đất rộng lớn.

Hoàn cảnh nơi này ảm thấp, nhưng nó không có những tiếng ồn ào của dã thú, mà nó chìm sâu trong sự yên lặng đến người ta cảm thấy bất an.

Ánh sáng từ mặt trời bị những tán cây cản đi, tạo thành một khu vực quanh năm không đón nhận được ánh sáng, ả dưới nơi đây là một khu vực nguy hiểm cực kỳ.

Các loài dã thú che lấp sự tồn tại của mình, chỉ chờ đợi con mồi tiến đến rồi đột ngột tấn công một đòn chí mạng, lấy đi sự sống của con mồi rồi đánh một bữa no nê.

Ngọc Trang từ từ bước đi vào trong khu rừng, lợi dụng Quang Minh Linh Lực cô có thể che lấp thân ảnh của mình, không một loài dã thú nào có thể nhìn thấy Ngọc Trang bằng mắt thường.

Nhận được tin tức, một đường đi đến không ngừng nghỉ, Ngọc Trang cũng có cảm thấy một chút mệt mỏi, nhất là khu rừng này tựa hồ không có giới hạn, không có tận cùng.

Ngọc Trang nhíu mày nhìn về phương xa, nơi đó có một mùi hương bất ngát của loài linh quả nào đó đang tản ra như đang gọi mời những kẻ săn mồi tàn bạo.

Không ngoại lệ, khu rừng giống như bị đánh thức, các loài yêu thú, hung thú đều di chuyển thân hình của mình, mục tiêu của chúng đều là phương hướng kia.

“Là một loại linh quả sắp thành thực.” Ngọc Trang khẽ nói.

“Thật là đúng dịp, nếu nó đã thành thực ngay lúc ta đến đây, xem ra ta cũng phải đi coi một chuyến.”

Không một ai có thể bỏ qua thời khắc này, Ngọc Trang cũng không ngoại lệ.

Bước về phương hướng kia một cách bình tĩnh, đó là một cái sơn cốc, không, nói đúng hơn là ở trong một gốc cây to lớn.

Tọa lạc trên góc cây kia là một cây nhỏ, lá cây xanh biếc, trên đó có ba quả màu đỏ óng ánh, đó chính là nơi phát ra mùi hương bất ngát này.

Sử dụng điểm công hiến để điều tra, Ngọc Trang nhận được tin tức, đây là ba trăm năm Chu Quả, có thể làm cho Kết Đan sơ kỳ tăng lên tu vi một mảng lớn, cũng là một trong những thành phần luyện chế Kết Đan đan dược.

Đã là một phần dược liệu quý hiếm, cho nên Ngọc Trang dự định sẽ tham gia tranh đoạt thứ này.

Trong thần thức mạnh mẽ của Ngọc Trang, cô phát hiện có ba loài sinh vật đang ẩn nấp nơi đây, một là một con cá sấu dài đến hai mươi mét, làn da màu đen ánh lên những tia sáng của kim loại, sức phòng ngự kinh người.

Con tiếp theo là một con sư tử cao đến mười mét, làn da của nó được bao bọc bởi lớp vảy màu đỏ.

Cuối cùng là một con trăn, có đường kính ba mét, nó là sinh vật phát ra khí tức mạnh mẽ nhất, đã đạt đến Kết Đan trung kỳ!

Không cần nghi ngờ gì nữa, nếu không có Ngọc Trang thì một trong ba con sinh vật này sẽ chiếm đoạt được linh quả.

Thời khắc Chu Quả thành thực càng tiến đến gần, sự ồn ào khi nãy đã hoàn toàn biến mất một cách triệt để, dưới hàng trăm đôi mắt của những kẻ săn mồi, Chu Quả từ từ thu liễm lại mùi hương của mình, màu đỏ chói đang từ từ rút đi, thay vào đó là màu đỏ đậm.

Ngay tại lúc Chu Quả hoàn toàn mất đi mùi hương, hàng trăm loài dã thú gào thét tiến đến, cảnh giới không đồng đều, đa số là hung thú, bởi vì hung thú không có thần trí nhiều như yêu thú.

Những loài yêu thú thì e dè, bởi vì bọn nó cảm nhận được ba đạo sát khí nhắm thẳng vào Chu Quả, cho nên chúng nó định ngồi xem tình hình thế nào.

Tranh đoạt diễn ra một cách nhanh chóng, không có thủ đoạn, chiêu thức mạnh mẽ gì, những loài hung thú lao vào, cắn xé những con dám cản đường chúng, một đường thẳng đến Chu Quả.

Ngay lúc một con chó sói khổng lồ gần chạm đến Chu Quả, chỉ thấy một bóng đen lóe lên, va chạm vào thân thể của con Chó Sói kia, lập tức thân thể của nó giống như bị axit ăn mòn, trong một giây đã biến thành một xương khô.

Hung thú là con cá Sấu Không Lồ kia, cái mồm nó đã phun ra một chất độc kinh hồn, tiêu diệt Chó Sói chỉ trong một đòn.

Ba con bá chủ không đợi được nữa, lấy tốc độ tuyệt luân phóng thẳng đến Chu Quả.

Ngọc Trang thấy vậy, thân hình bắn lên, làn mái tóc màu đen dần chuyển sang màu bạc, khí tức thần thánh tràn ngập khu rừng.

Một tay cô vỗ vào trên hư không, những tia ký hiệu kỳ lạ chấp vá vào nhau, tạo thành một cái trận pháp như đang muốn câu thông đến một Thế Giới khác.

Có một sinh vật từ trong công hư không kia bước ra, sở hữu một đôi cánh chim bất mắt, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt như đang khinh thường chúng sinh.

Đây không phải là người thanh niên tộc Thiên Sứ đã giết Tà Đồ ở Không Vũ quốc hay sao?

Hắn được triệu hồi bởi Ngọc Trang!

“Người hãy ngăn cản bọn chúng, nhân cơ hội đó ta sẽ lấy đi Chu Quả.” Ngọc Trang truyền âm cho người thanh niên này.

Bỗng nhiên được triệu hồi, ai cũng không có sắc mặt tốt, nhưng nhìn thấy Ngọc Trang, cảm nhận được khí tức thần thánh còn vượt xa mình, hắn chỉ có thể nhận mệnh.

Sử dụng một giây để quan sát tình hình xung quanh, hắn khóa chặt ba tên bá chủ trong lúc Ngọc Trang đang phóng đến với tốc độ cực nhanh.

Ánh mắt của người thanh niên nhìn ba tên bá chủ đang đánh nhau một cách khinh thường, hắn mở miệng nói: “Ngăn cản? Thứ đồ vật này ngay cả có tư cách nhìn ta cũng không có!”

Dưới thần thức của Ngọc Trang, người thanh niên kia chỉ một ngón tay vào ba tên bá chủ, đột nhiên thân thể của ba tên bá chủ nổ tung, như một quả cầu đang cháy với ngọn lửa màu vàng đầy nóng bỏng.

Toàn trường hoàn toàn im lặng, những con yêu thú lập tức quay đầu bỏ chạy, còn hung thú thì từ từ lùi về sau với ánh mắt đề phòng nhìn tên Thiên Sứ vừa xuất hiện kia.

Tên Thiên Sứ nhìn ba cái xác đang cháy, hai tay hắn phui vào nhau, rồi lười biếng nói: “Xong việc rồi, ta đi trước.”

Không đợi Ngọc Trang trả lời, hắn bước vào cánh cổng rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

Ngọc Trang cũng giật mình không kém, cảnh giới hiện tại của cô là Trúc Cơ đỉnh phong, có thể triệu hồi của Thiên Sứ đạt đến Kết Đan sơ kỳ, cô chỉ cho rằng tên Thiên Sứ kia chỉ có thể cản trở mà thôi.

Không ngờ hắn điểm ra một chỉ, hủy diệt ba con bá chủ trong một đòn, cái này quá mạnh mẽ đi?

Ngọc Trang không suy nghĩ nhiều, tiện tay ngắt lấy ba miếng Chu Quả, để lại một thân cây đang tham lam hấp thụ dinh dưỡng từ mặt đất, có lẽ năm sau nó lại kết ra vài miếng nữa, khi đó sẽ có một tràng đại chiến. Nhưng tràng đại chiến kia đã không thấy ba tên bá chủ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Quang Minh Thánh Điện và Quang Minh Thánh Thổ!

Tiến độ chương khổng Không Vũ quốc cực kỳ nhanh chóng, với sự mạnh mẽ và thần bí của Giáo Đình, gần như tất cả thành chủ đều không có dị tâm. Cuối cùng, Thanh Vũ cũng đã nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ.

“Keng- kị chủ hoàn thành nhiệm vụ:

Tăng phạm vi ảnh hưởng của Giáo Đình.

Mô tả: Tăng phạm vi chương khổng của Giáo Đình lên một khu vực bằng với nhất tinh thể lực.

Ban thưởng: Quang Minh Thánh Điện x1, Thế Giới Thông Đạo x1, Tạo Hóa Đan x10, Kết Đan Tinh Thần Ấn ký x10.”

Nhìn thấy một loạt những phần thưởng, Thanh Vũ bắt đầu lu bù lên, kiểm tra xem tác dụng của nó là gì.

Quang Minh Thánh Điện: Có thể gọi ra một tòa đại điện hùng vĩ, uy nghiêm lơ lửng trên không trung, diện tích 10km2, có đến gần một ngàn phòng ở có lắp đặt tụ linh trận làm cho tốc độ tu luyện tăng lên, có một đại trận với tên gọi Thánh Long Tru Thần trận có thể tiêu diệt Kết Đan Đình Phong cường giả.

Thế Giới Thông Đạo: Có thể triệu hồi ra một thông đạo có tính vĩnh cửu câu thông với một thế giới không biết, có thể xác định địa điểm truyền tống ở Thế Giới kia.

Tạo Hóa Đan x10: Đan dược chưa từng tồn tại trên Thế Giới, khi sử dụng đúng dịp có thể làm cho tạo hóa quán thân, đột phá cực hạn.

Kết Đan Tinh Thần Ấn Ký: dành cho Trúc Cơ đỉnh phong sử dụng có thể đột phá Kết Đan sơ kỳ, chú ý: Cần phải chuẩn bị một vạn linh thạch.

Đột nhiên nhận được những thứ quý giá như thế, Thanh Vũ cũng không biết làm sao, hắn nhìn thấy Tạo Hóa Đan, biết rằng tác dụng của nó cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hắn không biết lúc thích hợp là khi nào.

Còn mười cái Kết Đan Tinh Thần Ấn Ký thì dễ xử, Thanh Vũ gọi ra mười tên Trúc Cơ đỉnh phong đã trở thành Tín Sứ rồi đưa cho họ sử dụng, tồn kho của giáo Đình chỉ có gần hai mươi vạn linh thạch, dư sức để họ đột phá.

Sau đó Thanh Vũ thông báo cho tất cả thành viên của Giáo Đình, người chỉ trở thành Tín Đồ cũng không ngoại lệ đều được kêu tới.

Đây là một con sông lớn các ngang Không Vũ quốc thành hai, nó có hàng trăm nhánh sông chảy đi khắp thế giới.

Đây là một cái hồ do hàng trăm nhánh sông tụ hợp lại, khi sử dụng điều tra phù, Thanh Vũ đã phát hiện đây là một cái linh thạch vừa mới hình thành, chỉ đạt đến hạ phẩm, linh khí dồi dào gấp hai lần ở bên ngoài.

Đây là địa điểm mà Thanh Vũ chọn để gọi ra Quang Minh Thánh Điện.

Bên bờ sông tụ tập hơn hai ngàn người có thể đến đây, gần như tất cả Tín Sứ đều đã đến đủ, chỉ có những người đang phụ trách công việc không thể bỏ đi mới không thể đến.

Kinh Nhân Đức nhìn số lượng người đông nườm nượp, tất cả đều là người của Giáo Đình, cảnh giới không đồng đều, từ Luyện Khí tầng một, đến Trúc Cơ đỉnh phong, hay nữa Bước Trúc Cơ đều có đủ, đặc biệt, có mười một người đứng gần với hắn, trong đó có Mặc Hân, mười một người có tu vi Kết Đan sơ kỳ!

Kinh Nhân Đức không hiểu vì sao lại xuất hiện nhiều cường giả đến thế, mà lại là người mà hắn quen thuộc nữa chứ.

Một người trong đó là Đại Tướng Quân của Không Vũ quốc ngày xưa, gọi là Trần Liễu, đây là một tên thanh niên, tinh thần phấn chấn.

Đám người còn lại lần lượt có tên gọi là: Không Tinh, Hư Minh, Băng Tu, Vinh Mộc, Hạ Dương, Liễu Sơ Tinh, Triệu Thiên Ánh, Trần Minh Nguyệt, tổng cộng có ba nữ và hai nam.

Ở cảnh giới của Kết Đan kỳ, thì tuổi tác của họ không cao, chỉ được coi là thiếu niên mà thôi, cho nên tương lai của họ rất là sáng lạng.

Khuôn mặt ai nấy đều hờu thần, hiếu kỳ đánh giá đám người đang đứng nghiêm bên dưới.

Diêu Hạo, Diêu Nguyệt, Nguyễn Thanh cùng ba người có thiên phú luyện đan cao, Lê Tấn, Lê Anh, Nguyễn Nam, Vương Lăng, Vương Tinh, Lưu Úc, Tuân Vu và Khương Văn (Hai người Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ Phó Đội Trưởng), Lý Quỳnh Chi, Vũ Hy cùng ba tên thanh niên có thiên phú luyện khí cao, Không Huy, Không Yên và vợ của hắn tên là Minh Châu cùng với một số người thuộc bộ phận khác.

Bọn họ đều được đứng ở hàng đầu để quan sát sự kiện này dễ dàng hơn.

Trong lòng họ không khỏi thổn thức, bất tri bất giác, Giáo Đình đã mạnh mẽ đến mức này, ngay cả họ cũng không nhận thấy, vì thế họ càng cảm thấy mình quá chậm rãi ở trên con đường này, trong lòng tự nhủ là phải cố gắng hơn.

Thanh Vũ nhìn thấy đám người quen thuộc, đây là những người đầu tiên đã trợ giúp hắn để hắn có ngày hôm nay, Thanh Vũ tất nhiên sẽ không bạc đãi họ.

Thanh Vũ quay qua nhìn Mặc Hàn và những Kết Đan cường giả khác rồi gật đầu.

Mười một người đột nhiên tỏa ra khí thế áp đảo, uy áp hàng lâm lâm cho đám người bên dưới im lặng, bởi vì trong uy áp không có địch ý, bọn họ không bị thương gì.

“Kết Đan cường giả.”

Mọi người cảm nhận được áp lực này, ánh mắt hơi hiện ra hoảng sợ nhìn mười một người mạnh mẽ ở trước, họ không ngờ rằng Giáo Đình lại có nhiều cường giả đến như vậy!

“Các vị, hôm nay ta tập hợp các vị đến đây là để chứng kiến một kỳ tích mà Quang Minh Chi Thần vừa ban tặng. Đây là tất cả công sức, công lao mà các vị đã cực khổ lao động để có được, đây chính là phần thưởng của tất cả mọi người.”

“Và ta cũng có một điều tuyên bố, kể từ hôm nay, vùng đất mà Giáo Đình chương quản đều được gọi là Thánh Thổ, một vùng đất yên bình không có khói lửa của chiến tranh, không có người và yêu tương tàn lẫn nhau, ta tuyên bố tất cả chủng tộc đều bình đẳng, đương nhiên ngoại trừ những Hung Thú không có thần trí, nếu chúng có thần trí thì tất nhiên chúng cũng được hoan nghênh tại đây.”

“Hôm nay, ta muốn các vị chứng kiến thời khắc đặc biệt này, sự xuất hiện của—”

“Quang Minh Thánh Điện!!”

Thanh Vũ phát tay một cái thật mạnh lên không trung, hàng trăm pháo hoa đột nhiên được bắn lên, tạo thành một khung cảnh mỹ lệ đến tận cùng, vô vàn màu sắc đan xen lại với nhau, làm cho bầu trời đêm bị chiếu sáng muôn màu.

Dưới những ánh sáng lấp lánh đầy đẹp đẽ đó, một cái Thánh Điện khổng lồ phát ra ánh sáng vạn trượng chiếu rọi không trung, nó gần như là che lấp tất cả ánh sáng của pháo hoa.

Thánh Điện lấy pháo hoa làm nền, hiện ra thế gian này, giống như một cự thú tỏa ra từng tia khí tức uy nghiêm và thần thánh.

“Ngâm—”

Một con rồng màu trắng hiện hóa trên không trung của Thánh Điện rồi gào thét ra tiếng kêu của loài bá vương!

Tất cả như đang ăn mừng sự xuất hiện của Quang Minh Thánh Điện!

Dưới ánh mắt kinh ngạc và cái miệng đang há to hết cỡ của mọi người, không một ai không ngạc nhiên, cho dù là Nguyễn Thanh, Không Yên... họ đều từng sờ khi nhìn thấy khung cảnh này.

Thời gian như được lắng đọng tại thời khắc này, có lẽ từ bây giờ cho đến cuối đời của họ, họ sẽ không bao giờ quên được khung cảnh mỹ lệ như thế này.

Quang Minh Thánh Điện trôi nổi trên không trung năm trăm mét, tất cả cuồng phong đều không thể xâm nhập vào Quang Minh Thánh Điện.

Có bốn cái thang được nối liền với bốn phía của bờ sông để cho người có thể bước từng bước đi lên nó.

Mười km vuông, không khác gì một quái vật khổng lồ, cho nên cả dòng sông đều bị che lấp đi ánh nắng mặt trời, mà nó chỉ có thể nhận được ánh sáng mà Thánh Điện đang phát ra.

“Ta tuyên bố, từ ngày hôm nay, từ ngày thời khắc này, Quang Minh Thánh Thổ hiện thế.”

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian!”

Thanh âm kèm theo Linh Lực của Thanh Vũ vang ra khắp toàn trường, làm cho đám người tỉnh hồn lại, lập tức có vô số tiếng kêu to vang lên:

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian.”

Con thứ gì thần kỳ hơn là một Đại Điện trôi nổi trên bầu trời?

Những Tín Đồ còn đang nghi ngờ Giáo Đình, nhìn thấy khung cảnh hùng vĩ và thần thánh này, họ không tự chủ được mà trở thành Tín Sứ hồi nào không hay biết.

Quang Minh Thánh Điện có bốn cổng, trong đó có một cái cổng là to nhất, có một cái bảng điều khắc tinh mỹ hiện ra bốn chữ lớn là Quang Minh Thánh Điện.

Cổng này dùng để đi thẳng vào Thánh Điện, nơi mà Thanh Vũ cùng những thành viên của Giáo Đình bàn luận sự vụ, cho nên có một con đường được trải thảm đi thẳng đến đó.

Ba cổng còn lại là dùng để giảm bớt thời gian di chuyển, nó đi thông đủ loại khu vực.

“Ta, Giáo Hoàng, có tên gọi là Trần Thanh Vũ, người được Quang Minh Chi Thần lựa chọn, xin tuyên bố, Quang Minh Thánh Điện chính là trụ sở của chúng ta tại Thế Giới này.”

Một lần nữa, thanh âm hùng vĩ của Thanh Vũ lại vang ra.

Nghe được lời nói này, đám người ở bên dưới, ngoại trừ Tín Đồ đang nhìn Quang Minh Thánh Điện với ánh mắt lửa nóng thì toàn bộ Tín Sứ đều cuồng nhiệt hô to:

“Nguyễn Thánh Quang vĩnh viễn chiếu rọi thế gian!!”

Điều này làm sao họ không vui vẻ, cuối cùng thì họ cũng đã có một nơi làm việc thật sự. Một nơi mà họ cho rằng an toàn tuyệt đối, một nơi để họ có thể an tâm gọi là nhà.

Mặc Hàn đưa tay ra bắt lấy một viên cầu đang trôi nổi trước mặt, viên cầu hiện ra vô số hình ảnh từ đầu đến giờ, hẳn biết thời khắc này quan trọng đến mức nào, có lẽ một ngày nào đó, viên cầu này được in ra hàng loạt, sau đó bán đi thì tạo thành oanh động to lớn cỡ nào nhỉ? Với định lực của Mặc Hàn, hẳn không khó nuốt một ngụm nước miếng, có lẽ ta trở thành một phú hộ a?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thế giới thông đạo

Thanh Vũ cùng những thành viên của Giáo Đình vào ở trong Quang Minh Thánh Điện rồi mới bắt đầu kiểm tra Thế Giới Thông Đạo.

Đó là một vòng tròn đang phát ra ánh sáng lung linh huyền ảo, như đang câu thông một Thế Giới.

Thanh Vũ triệu hồi nó ra giữa Quang Minh Thánh Điện.

Bên cạnh Thanh Vũ là Lưu Úc và Không Thiên Hà cùng Mặc Hàn.

Sau khi chứng kiến thời khắc tuyệt mỹ kia xong, tất cả mọi người đều trở về với công việc bận rộn của mình.

Bây giờ, Thanh Vũ chỉ còn có thể mang theo ba người cùng đi tham quan thế giới này.

Thanh Vũ bước vào thông đạo đầu tiên, sau đó ba người lần lượt bước vào, bởi vì Thanh Vũ đã hạ lệnh không cho bất cứ ai vào vùng này, cho nên Thanh Vũ không sợ có người lên lút đột nhập.

Một dải hành lang không có tận cùng, Thanh Vũ cùng ba người từ từ bước đi trên đó, bước chân chậm rãi và đề phòng cảnh giác.

“Giáo Hoàng, không biết chúng ta đang đi đâu?” Mặc Hàn chăm chú nhìn xung quanh, chỉ là hắn không có nhìn thấy gì ngoài một màu đen kịt.

Thanh Vũ không quay đầu, chỉ trả lời hắn: “Đây là vật phẩm mà Quang Minh Chi Thần ban tặng, có thể câu thông một Thế Giới, ta cũng không biết nó dẫn chúng ta đi đến đâu, cho nên chúng ta cần phải đề phòng cao độ.”

Không Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện thăm dò thế giới chưa biết này cứ để chúng ta làm, Giáo Hoàng không cần phải đích thân đi đâu.”

“Vội lại, nếu muốn thăm dò một Thế Giới, chỉ có bốn người chúng ta là không đủ, có lẽ ta nên gọi Quang Minh Kỵ Sĩ đoàn đi theo.” Lưu Úc tiếp lời.

“Không có việc gì, chẳng lẽ vật phẩm mà Quang Minh Chi Thần đưa đến lại muốn hại chết chúng ta hay sao? Còn nữa, Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đoàn đang làm nhiệm vụ của mình, không thể phân ra một bộ phận được.”

“Thuộc hạ có chuyện này không biết có nên hỏi Giáo Hoàng hay không?” Mặc Hàn chần chờ một chút rồi nói.

“Người có chuyện gì cứ hỏi, bây giờ chúng ta coi như là một đại gia đình, không cần phải gò bó.” Thanh Vũ cười nhạt.

“Thứ cho Mặc Hàn thất lễ, không biết tại sao Giáo Hoàng lại muốn thăm dò Thế Giới này, một nơi mà mức độ nguy hiểm còn chưa biết, việc này không đáng để chúng ta mạo hiểm, huống chi Thông Đạo là một mối hại, nếu có sinh vật mạnh mẽ từ đầu kia xuất hiện, thì đó là một tràng tai nạn với Giáo Đình.”

Mặc Hàn nói không phải là không đúng, nhưng Thông Đạo đầu kia, nếu Thanh Vũ chưa thiết lập thì nó sẽ không thể nào xuất hiện, chỉ có Thanh Vũ thiết lập rồi thì mới có thể để sinh vật đầu kia đi đến thế giới này được.

Thanh Vũ nhìn hấn, rồi nói ra một cách nhàn nhạt: “Nguy hiểm cũng là kỳ ngộ, nếu như Thế Giới kia là một vùng đất chưa khai hoang, không có sinh vật mở ra thần trí, thì nó chẳng khác nào một vùng đất chứa đầy báu vật đang đợi người khác đến lấy.”

“Nếu Thế Giới kia được thống trị bởi sinh vật có trí khôn, chỉ cần chúng ta tuyên truyền Quang Minh Chi Thần, thì đó sẽ là một nguồn nhân lực to lớn, một nguồn máu liên tục cung cấp cho Giáo Đình, không chừng chúng ta còn có thể tìm thấy một khoáng thể kỳ tài thì sao?”

“Giáo Hoàng nói rất có lý, nhưng nếu chúng ta làm như vậy, thì sẽ phải đối phó nguy hiểm từ hai Thế Giới, Mặc Hàn sợ rằng Giáo Đình không chịu nổi.”

“Người suy nghĩ quá nhiều, chẳng phải Giáo Đình từ lúc bắt đầu, chỉ có một mình ta cùng những người phạm nhân còn chưa tu luyện hay sao? Trải qua vài tháng, Giáo Đình đã mạnh mẽ như vậy, bây giờ, chúng ta là tu sĩ Trúc Cơ, khởi đầu ở Thế Giới kia mạnh hơn nhiều so với Thế Giới này.”

Không Thiên Hà và Mặc Hàn không ngạc nhiên, bởi vì hai người đã biết chuyện này, còn Lưu Úc thì cảm khái nhớ lại những chuyện cũ, khi đó hấn thật sự không biết mình đang nghĩ gì mà đi khiêu khích Giáo Hoàng, nếu không phải Giáo Hoàng không trách tội, thì hấn không có được như ngày hôm nay.

“Mặc Lão, không biết Điều Hạo và Điều Nguyệt như thế nào?”

Thanh Vũ chuyển chủ đề hỏi.

Mặc Hàn được Thanh Vũ nhờ chỉ dạy cho đám người trẻ tuổi kia.

“Điều Hạo thông minh, can đảm, trọng nghĩa khí, là một tiểu tử chân thành, tính tình của hấn làm cho hấn dễ dàng bị người khác lợi dụng, còn Điều Nguyệt ở ngoài cứng rắn, bên trong mềm yếu, tính tình hiền dịu, có lòng thương người, nhiều tội trạng đã bị phán nhệ đi bởi Điều Nguyệt.”

“Hai anh em họ đều là ngọc thô, cần được thời gian và trải nghiệm để mài dũa thành một viên bảo ngọc, Giáo Hoàng không cần lo lắng.”

Thanh Vũ nghe được đánh giá của Mặc Hàn, không khỏi thở dài một hơi, bởi vì Thanh Vũ dự định sẽ bồi dưỡng những người đã trợ giúp hấn đầu tiên, lúc trước Thanh Vũ không có cách nào, nhưng bây giờ có Tạo Hóa Đan, chỉ cần thời cơ thích hợp là có thể đột phá cực hạn.

“Ta nghe nói trong Giáo Đình có một vị Hồng Y giáo chủ tên là Ngọc Trang, không biết vị kia đang ở nơi nào?”

Mặc Hàn quay qua hỏi Lưu Úc.

Lưu Úc cười khổ nói: “Mặc dù ta là Quang Minh Thánh Kỵ sĩ đoàn trưởng, nhưng ta cũng không biết hành tung của Ngọc Trang.”

Nói xong Lưu Úc nhìn về Thanh Vũ, ngay cả Không Thiên Hà cũng hiếu kỳ với vị Giáo Chủ không biết mặt này.

Thanh Vũ cảm nhận được ba ánh mắt, hấn cười nói: “Ngọc Trang đang trên đường đến một cái gọi là Trúc Cơ cốc để đột phá cảnh giới cao hơn, có lẽ trong một tháng sẽ trở về, khi đó các người có thể nhìn thấy.”

Trúc Cơ cốc, ba chữ này làm cho ba người sững sờ, không ngờ Ngọc Trang lại đang đến đó, Không Thiên Hà thì ít thông tin hơn Mặc Hàn, cho nên Không Thiên Hà chỉ sững sờ mà thôi, còn Mặc Hàn thì kinh hãi, bởi vì hấn biết, chỉ có nhất tinh thiên tài vào đó mới có một phần trăm cơ hội đột phá cảnh giới cao hơn, nhưng Thanh Vũ nói ra điều này một cách tự tin, việc này đáng để Mặc Hàn suy nghĩ.

Vừa đi vừa nói, đám người Thanh Vũ dần dần nhìn thấy một tia ánh sáng nhỏ bé đang tỏa ra từ phía trước như đang báo hiệu lối ra đã đến.

Tốc độ của mọi người không tự chủ được tăng lên, ngay cả Thanh Vũ cũng hiếu kỳ về Thế Giới mới này.

Cuối cùng, họ nhìn thấy một vòng tròn, hiện ra bên trong nó là khung cảnh của Thế Giới khác, bốn người bước vào trong nó.

...

“Lâm Phong ca ca, người xem này, đóa hoa kia thật là đẹp.”

Tiếng nói trong trẻo phát ra từ miệng của một cô gái, đặc biệt là cô ta có bảy cái đuôi màu trắng ngà đang đong đưa ở phía sau.

Dáng người tuyệt mỹ, thân hình đầy đặn, phía dưới hai đôi phong cao nhút là một đường cong uốn lượn, lộ ra cái mông căng tròn.

Đây không phải là Nguyệt Linh hay sao?

Giờ phút này, Lâm Phong nhìn Nguyệt Linh một cách bất lực, hai người họ đã lên đường đi đến phía đông bắc từ vài ngày trước, bởi vì thân thể của Nguyệt Linh không tiện hiển lộ ở ngoài, cho nên Lâm Phong đã cùng Nguyệt Linh đi vào rừng.

Lúc đầu, Lâm Phong còn nghĩ rằng Nguyệt Linh đang lo lắng cho bạn bè ở xa, cho nên tốc độ phải nhanh. Không ngờ, sự thật lại trái với suy nghĩ của Lâm Phong, Nguyệt Linh hoàn toàn đang đi ngắm cảnh du lịch chứ không phải đi thăm bạn bè à!

Lâm Phong thờ dài trong khi nhìn Nguyệt Linh đang hiếu kỳ đánh giá một loài hoa lạ.

“Không biết khi nào chúng ta mới tới nơi đây!” Lâm Phong cắn nhả một câu.

Nguyệt Linh hoàn toàn không để ý đến biểu hiện của Lâm Phong, cô chỉ cười tươi nói: “Lâu lắm rồi ta mới có thời gian rảnh như thế này, nếu không thư giãn một chút thì ta có lỗi với chính mình, Lâm Phong đại ca cũng nên thưởng thức cảnh đẹp xung quanh đi, điều này làm cho tâm hồn thư giãn không còn sầu lo nữa.”

Lâm Phong không cảm nhận được khung cảnh này có gì đẹp, bởi vì hắn không biết rằng, chuỗi ngày sinh sống của Nguyệt Linh chỉ có chạy trốn, chìm đắm trong dục vọng mãnh liệt của nhân loại và hung thú, sống như vậy không khác gì đang ở trong địa ngục.

Cho nên Nguyệt Linh mới có thể vui vẻ thưởng thức chuỗi ngày bình yên này. Còn đám bạn của cô ở xa, cô hoàn toàn không lo lắng cho họ, có kẻ nào sống sót trong địa ngục lâu như vậy mà còn không biết tự lo cho mình?

Còn Nguyệt Linh lại không biết được Lâm Phong đang nóng nảy báo thù cho Gia Tộc của mình, thù hận này đã gần như muốn áp chế lại Quang Minh Thánh Điển đang cổ phong thủ lấy tâm trí của Lâm Phong.

Thanh Vũ thấy rằng, Lâm Phong không thể tu luyện nhiều được nữa, điều này làm cho căn cơ của Lâm Phong vững chắc, cho nên Thanh Vũ mới gọi Lâm Phong đi cùng Nguyệt Linh để thoát khỏi tình trạng này, dù sao Lâm Phong cũng có một cái bùa hộ mệnh, ít nhất thì nó cũng có thể bảo vệ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Tàng bảo đồ

“Lâm Phong đại ca chọn con đường này là lo lắng thân thể của ta bị người khác dòm ngó dẫn tới phiền phức phải không?” Nguyệt Linh chu mỏ nói.

Qua nhiều ngày ở lại Giáo Đình, Nguyệt Linh tất nhiên kết giao được rất nhiều bạn, bởi vì tính tình nghịch của cô, cho nên không ai không biết Nguyệt Linh, mà nhất là cô lại là một đường chủ, họ chỉ giận mà không dám làm gì.

Cho nên, cuộc sống như vậy làm cho Nguyệt Linh rất thích thú, không còn phải đối diện khung cảnh xung quanh toàn là rừng núi nữa, sự nhộn nhịp của phố thành đã làm mê hoặc cô thiếu nữ mới lớn này.

Nghĩ đến lần FkKoZbTO này là ra ngoài chơi, cho nên Nguyệt Linh cần nhắc nói: “Ta muốn đi tham quan thành thị ở bên ngoài, không biết khung có nó có khác gì ở trong ngôi làng kia không?”

“Không được, việc này quá nguy hiểm, ta tuyệt đối không cho phép một sự nguy hiểm nào hiện diện xung quanh chúng ta.” Lâm Phong lắc đầu, nói ra một cách chắc chắn.

Lâm Phong được Thanh Vũ nhờ vả bảo vệ Nguyệt Linh và cũng biết được sự quan trọng của Nguyệt Linh đối với Giáo Đình, và hắn cũng xem Nguyệt Linh là một người thân của mình, cho nên Lâm Phong rất cố chấp về việc này.

Nguyệt Linh tựa hồ đã biết đáp án của Lâm Phong, cô cười hi hi, lấy ra từ trong túi trữ vật một cái áo choàng màu đen, rồi nói: “Đây là Áo Choàng Hắc Ám mà ta mua từ trong cửa hàng, nó có thể che lấp thân thể, làm cho thân thể ta không khác gì một người bình thường.”

Nói xong, Nguyệt Linh đem áo choàng khoác lên người của mình, Lâm Phong nhìn thấy một cảnh thần kỳ, bảy cái đuôi đã bị áo choàng che lấp, không lộ ra một cái sơ hở gì, Nguyệt Linh vẫn là Nguyệt Linh, nhưng thân hình cô đã bị bao trùm hoàn toàn bởi áo choàng.

Lâm Phong chỉ biết cười khổ nhìn cảnh này, Nguyệt Linh rõ ràng đã chuẩn bị từ trước, việc hắn từ chối là hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

“Được rồi, nhưng chỉ là tham quan thôi đấy, đừng gây ra những chuyện phiền phức không cần thiết.”

Nghe được lời của Lâm Phong nói, như là Nguyệt Linh là một người thích gây chuyện vậy.

Nguyệt Linh lẩm bẩm: “Không biết ai mới là người thích gây chuyện đây!”

“Nguyệt Linh nói cái gì, ta nghe không rõ!” Lâm Phong không khỏi hỏi một câu.

“Không có chuyện gì, chúng ta lên đường thôi.” Nguyệt Linh dẫn đầu đi trước.

Lâm Phong đi theo sau, có một con đường mòn trong khu rừng, rõ ràng là đường người làm ra, cho nên bọn họ muốn ra khỏi rừng chỉ cần đi theo con đường mòn này là được.

Lâm Phong lấy ra một tờ bản đồ mua được từ một cái thương hội từ vương quốc trước, bây giờ, hai người họ đã cách xa Không Vũ quốc đến hai cái thế lực rồi, đối với tu sĩ, vài ngày đi mấy ngàn dặm là chuyện bình thường.

Mục đích của hai người họ là một cái khu rừng gọi là, Minh Hằng sâm lâm, thuộc về biên giới của Bảo Trữ vương đình, một cái nhất tinh thể lực.

Bây giờ, địa điểm phía trước hai người là Bảo Trữ vương đình.

Một đường theo bản đồ đi tới, cuối cùng một cái thành trì đã hiện ra trước mắt, phong cách không khác mấy với Không Vũ quốc, chắc hẳn nó được tạo ra bởi cùng bản vẽ, những viên đá xanh chắc chắn có đầy rêu xanh, cổng thành mở toang để đón chào những người thương nhân đi vào.

Dòng người cũng đông, nhưng không một ai chú ý đến Lâm Phong và Nguyệt Linh.

Đối với một vùng xa lạ, ngay cả Lâm Phong cũng hiếu kỳ với tòa thành này, đây là lần đầu tiên hắn vào một nơi không phải thuộc về Giáo Đình.

“Đứng lại!”

Lâm Phong cùng Nguyệt Linh bước đến cổng thành, bất ngờ bị hai tên lính canh, mặt mày hung dữ ngăn cản lấy.

“Các ngươi có chuyện gì?” Lâm Phong hỏi.

“Hai người các ngươi không biết quy củ à? Vào thành này cần phải nộp lộ phí là một viên hạ phẩm linh thạch, nếu các ngươi không nộp thì không được vào!”

Nguyệt Linh nghe tên lính canh nói, cô liền phản bác: “Tại sao bọn người kia không giao nộp mà chỉ có chúng ta mới giao nộp?”

“Ta muốn các ngươi giao linh thạch thì hãy giao ra đây, không cần phải nói nhiều, nếu không đừng trách bọn ta!” Tên lính canh nói ra một cách lạnh lùng, nhiều tên lính canh nhìn thấy cảnh này, đều đưa ánh mắt của mình lại, bọn họ muốn tạo thành áp lực.

Lâm Phong và Nguyệt Linh bị hàng chục đôi mắt nhìn, nhưng vẫn ung dung, rõ ràng là bọn lính canh này hòa nhau, muốn kiếm một chút lợi ích cho mình. Xem ra, việc quản lý của thành chủ ở tòa thành này không tốt cho lắm, nên bọn thuộc hạ mới làm ra những chuyện như vậy.

Một viên Linh Thạch mà thôi, không cần phải vì thế mà gây ra chuyện. Lâm Phong đưa cho tên lính canh một viên linh thạch rồi đi vào trong.

Nguyệt Linh trừng mắt tên lính canh một cái rồi vội đi theo, ở Giáo Đình ai dám làm những chuyện như vậy với Nguyệt Linh?

Nhận được linh thạch, tên lính canh đắc ý, đưa đôi mắt tìm kiếm con mồi tiếp theo, những người như hắn đã luyện thành một kỹ năng quan sát, chỉ cần có kẻ yếu, dễ bắt nạt là bọn họ có thể nhìn ra.

Chợt bọn họ nhìn thấy một người thanh niên đạp không đi tới, khí tức mạnh mẽ kinh người, nhất là trên áo của người thanh niên kia còn thêu một đóa hoa mỹ lệ có màu đỏ.

Những tên lính canh liền nhìn thấy người thanh niên này, lập tức quỳ xuống cung kính nói ra: “Chúng ta tham kiến Đà La sứ giả.”

Người thanh niên này là người của Đà La Môn, đóa hoa được thêu trên áo của hắn là bằng chứng, ở trong vùng đất này, không một ai dám giả mạo thành người của Đà La Môn. Mà đệ tử của Đà La Môn khi hành tẩu ở ngoài được gọi là Đà La sứ giả.

“Bỏ sứ giả phụng mệnh mà đi làm việc, còn không mau kêu gọi chủ nhân của các ngươi ra đây đón tiếp ta.”

Người thanh niên dừng lại ở trên không, thần tình khinh thường nhìn xuống dưới, cao cao tại thượng, tựa hồ tất cả người ở đây chỉ là sâu kiến.

“Dạ, chúng ta lên gọi thành chủ đại nhân đến ngay.”

Tên lính canh nào dám thất lễ, biểu tình khi trước đối với Lâm Phong đã biến mất, bây giờ hắn không khác gì một con cún được huấn luyện trung thành tuyệt đối với người thanh niên này.

Tên lính canh sử dụng thủ đoạn gì đó, sau vài giây, từ trong thành trì đã bay ra một người, tướng mạo không có gì đặc biệt ngoài cái bụng của hắn thật lớn.

“Tham kiến sứ giả đại nhân, xin mời sứ giả đại nhân theo ta vào phủ thành chủ, để ta còn làm tận nghĩa vụ của mình.” Tên béo nhìn thấy người thanh niên, rồi nói ra một cách cung kính trong khi làm động tác mời.

“Được.” Tên thanh niên cao ngạo trả lời, sau đó hai người liền biến mất ở trung tâm thành trì.

Lâm Phong và Nguyệt Linh nhìn thấy toàn bộ sự việc, không khỏi thở dài về sự uy nghiêm của Đà La Môn và sự hèn nhát của đám người ở đây, tu vi của người thanh niên kia không mạnh hơn vị thành chủ, mà vị thành chủ lại cung kính không khác gì thuộc hạ, thật là bi ai.

“Chúng ta đi thôi.” Nguyệt Linh không quan tâm đến việc này lắm, cô vẫn vui tươi kéo theo Lâm Phong đi tham quan thành trì.

...

“Không biết sứ giả đại nhân đến đây là có việc gì cần nhỏ giúp đỡ?”

Vị thành chủ nhìn tên thanh niên rồi nói một cách cẩn thận.

Tên thanh niên nghe được, hừ lạnh một tiếng nói: “Việc của ta đang làm, ngươi không có tư cách biết, còn việc của ngươi, ta nghe nói ngươi đạt được một cái tàng bảo đồ, bây giờ ta đã đến đây, tất nhiên người phải đưa nó cho ta, nếu không đừng trách ta vô tình.”

Tên thanh niên nói như đang phân phó một việc làm cho thuộc hạ của hắn, hoàn toàn không để ý đến thân phận của đối phương là một vị thành chủ có tu vi cao hơn hắn.

“Việc này nếu sứ giả đại nhân đã nói ra, thì ta không có gì phải từ chối, đây là thứ mà đại nhân cần.”

Vị thành chủ nào dám không tuân theo, chỉ biết đau lòng đưa ra một tấm da thú có hình vẽ.

Người thanh niên nhận được, quan sát tàng bảo đồ một chút rồi hài lòng gật đầu nói:

“Tốt, nếu ngươi đã biết điều như vậy, thì ta cũng không bạc đãi ngươi, khi đạt được bảo tàng, tất nhiên ta sẽ thưởng cho ngươi một phần.”

“Đa tạ đại nhân ban thưởng.” Tên béo cười nói trong khi lòng đau như cắt.

Một phần? Nói giỡn, một viên linh thạch còn dễ nghe hơn!

Tàng bảo đồ này không có gì quý hiếm, đột nhiên có người khai quật ra được từ nhiều nơi, trên tàng bảo đồ có địa điểm và thời gian bảo tàng xuất thế, cho nên nhiều thế lực đã sao chép rồi đem bán nó, tên thành chủ này đã tốn rất nhiều tiền để mua được, dự định tham gia tranh đoạt một ít, không ngờ lại bị người khác lấy đi dễ dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Viện binh

Từ bên ngoài truyền đến tiếng hỗn loạn, vị thành chủ lên La Thù và người thanh niên tên Kim Văn Tuấn này liền phi thân rời khỏi đây.

Lúc hai người xuất hiện đã ở trên không trung của thành trì, chỉ thấy có những tờ giấy vàng từ trên trời rơi xuống như mưa, nó từ hư không xuất hiện cho nên hai người không biết là ai đã thả chúng xuống.

“Đây không phải là tàng bảo đồ sao?”

Tiếng thét kinh ngạc vang lên ở khắp nơi.

Kim Văn Tuấn chụp lấy một tờ giấy, nhìn thấy trên nó là những đường vẽ ký hiệu ra có cả thời gian, đây không phải là tàng bảo đồ mà hắn vừa mới lấy từ trong tay của La Thù hay sao?

Ngay cả La Thu cũng ngạc nhiên về điều này, rất nhanh La Thù nhìn thấy khuôn mặt ảm trầm muốn ra nước của Kim Văn Tuấn, trong lòng cười thầm nhưng ngoài miệng lại nói:

“Thật là to gan, không biết tên khốn kiếp nào lại dám làm điều này, mau đi điều tra cho ta.”

Tiếng quát của La Thù làm kinh động đám thị vệ, bọn họ lập tức để tờ tàng bảo đồ vừa lấy được vào túi rồi đi điều tra.

“Hừ!” La Thù thả ra thần thức thăm dò hư không, nhưng hắn chẳng phát hiện điều khả nghi gì.

Kim Văn Tuấn lạnh lùng nhìn xung quanh, rồi quay đầu trở về phủ thành chủ, La Thù thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Nguyệt Linh liếc nhìn hai tên vừa xuất hiện trên không trung, rồi không quan tâm, cô hiểu kỳ đánh giá tờ tàng bảo đồ này.

Phát hiện trong nó ẩn chứa một tia khí tức vừa mới biến mất, Nguyệt Linh liền biết có kẻ cố ý tung tin tức và địa điểm của tàng bảo đồ ra cho người ngoài.

Lâm Phong nhíu mày, không một ai lại muốn chia sẻ kho báu cả, tên này làm vậy tất nhiên có dụng ý, chắc hẳn hắn ta không có đủ sức mạnh để tranh đoạt, nhưng lại vô tình lấy được một tàng bảo đồ, cho nên mới làm ra kế sách như vậy, chuyện này có lẽ không xảy ra ở một nơi duy nhất.

Tàng bảo đồ rơi xuống gần năm phút rồi ngừng lại, bọn người nhận được tàng bảo đồ đều có suy nghĩ riêng, thân hình vội vã rời đi.

“Lâm Phong đại ca, chúng ta cũng nên tham gia tranh đoạt tàng bảo đồ, đây là một nơi náo nhiệt nha, nếu bỏ qua thì thật uổng phí.” Nguyệt Linh cười hi hi nói.

“Không được.” Tất nhiên Lâm Phong sẽ từ chối.

“Đi mà, chúng ta chỉ đứng xem, không tham gia tranh đoạt bảo vật với bọn họ thì sẽ không có nguy hiểm gì đâu.” Nguyệt Linh tiếp tục luyên thuyên trong khi Lâm Phong đang làm ngơ.

Nguyệt Linh biết rằng tên này rất cố chấp, lần này sẽ không ngoại lệ cho nàng đi tham gia náo nhiệt. Cho nên Nguyệt Linh quay qua gửi tin nhắn cho Thanh Vũ.

“Giáo Hoàng đại nhân, ta vừa phát hiện một cái tàng bảo đồ chứa nhiều báu vật quý hiếm mà Giáo Đình đang cần, mà tên Lâm Phong đầu đất lại không muốn đi thu lấy kho báu, cầu Giáo Hoàng đại nhân giúp đỡ.”

Rất nhanh, Thanh Vũ gửi lại một tin tức: “Được, việc này cũng có chút nguy hiểm, ta sẽ nói với Lâm Phong và gửi vài người tiếp viện đến cùng các người đi tham gia, nếu có nguy hiểm đến tính mạng thì hãy rời khỏi ngay lập tức, đừng cật lực.”

Lâm Phong nhận được tin nhắn của Thanh Vũ, lập tức trừng mắt Nguyệt Linh nói: “Nếu có chuyện không may xảy ra, thì ra mang người rời khỏi nơi đó trước.”

Lúc này, Lâm Phong đang suy nghĩ một chuyện, hắn cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc từ tàng bảo đồ, nhưng rất mờ nhạt cho nên không thể biết chủ nhân của nó là ai. Bây giờ cũng không cần suy nghĩ, đi một chuyến là biết.

Nguyệt Linh đắc ý nói thầm: “Muốn đấu với ta? Nằm mơ đi!”

...

Quang Minh Thánh Điện như một con cự thú tỏa ra khí tức trấn áp một vùng trời, nó còn phát ra ánh hào quang ảm áp như đang muốn xoa dịu nỗi đau thương cho chúng sinh.

Quang Minh Thánh Điện được gần ngàn Tín Sứ chọn làm nơi dung thân cho mình, tạo cho nó một bầu không khí náo nhiệt và rộn rã, trên đường có trẻ con nô đùa, hai bên đường là những quầy hàng mà Tín Sứ tự mở ra để làm kế sinh nhai.

Nhiều sân vườn của người thích hoa cỏ trồng đầy những mầm non đang từ từ mọc lên, khung cảnh hết sức hài hòa, không bị ảnh hưởng bởi thế giới đầy khốc liệt của bên ngoài.

Nơi này có chín vị cường giả Kết Đan kỳ tọa trấn, làm cho mọi người cảm thấy an toàn.

Bỗng nhiên có tiếng kinh hô truyền ra:

“Người nhìn kia, là ba vị cường giả Kết Đan kỳ.”

“Bọn họ muốn đi đâu?”

“Chuyện của đại nhân vật, thì chúng ta không nên hỏi tới.”

Ba bóng người từ từ lẳng không, hướng về một phương mà xuất phát, khí tức Kết Đan kỳ tỏa ra làm cho mọi người phải chú ý.

“Thật là đáng tiếc, nếu ta cũng được thì ra ngoài một chuyến thì hay biết mấy.”

Trần Liễu ngồi trên một nóc nhà, nhìn thân ảnh đang dần biến mất của ba người kia, hắn không khỏi hăm mộ nói.

“Chuyến đi này không phải là dạo chơi, mà là thăm dò một cái tàng bảo đồ, cho nên mức độ nguy hiểm còn chưa biết, vì thế Giáo Hoàng gọi ba người có lịch duyệt nhiều nhất để tham gia là vì tăng mức độ an toàn.”

Nghe được lời nói của Trần Liễu, có một âm thanh như đang giải thích cho hắn, âm thanh đó phát ra từ bên dưới của tòa nhà này, đó là một cô gái, khí tức mạnh mẽ không kém gì ba người vừa rời khỏi.

“Cái gì, người đang nói ta không bằng ba người họ phải không? Không Tinh, Băng Tu và Hư Minh ở trong vương quốc còn chưa có địa vị cao hơn ta, dựa vào cái gì?” Trần Liễu lập tức phản bác.

“Bởi vì họ lớn tuổi hơn người.” Cô gái trả lời ngay lập tức.

Trần Liễu: “...”

Cô gái có mái tóc đen dài óng mượt, thân hình lả lướt, hai ngọn núi cao vút nổi bật, đôi môi đỏ mọng và con mắt hút hồn, phải nói là vũ mị đến tận xương.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng dài cao quý, đôi chân ngọc ẩn hiện trong đó làm cho người khác không khỏi nhìn vài lần.

“Thật là buồn chán a, ta đi tìm tên Vinh Mộc luyện tay một chút, tạm biệt.” Trần Liễu ngáp một cái rồi thân hình hắn đã biến mất.

Triệu Thiên Ánh cười nhạt, thần thức lúc nào cũng bao phủ trong phạm vi phòng vệ của mình, bây giờ là thời điểm mà lực lượng của Giáo Đình yếu nhất, cô không thể lơ là.

...

Tốc độ toàn lực của Kết Đan kỳ làm cho ba người Không Tinh, Hư Minh và Băng Tu đến nơi ở của Lâm Phong và Nguyệt Linh chỉ trong thời gian hai ngày.

Bầu không khí của tòa thành trì này có chút không đúng, số lượng người đã giảm bớt một cách rõ rệt, mà mật độ xuất hiện của tu sĩ từ từ tăng lên khi hướng vào một nơi.

Đó là một khu rừng tên là Minh Hàng, mục tiêu của Lâm Phong cùng Nguyệt Linh!

Nhiều người đến rồi đi, làm cho Lâm Phong đã xác nhận được tin tức rằng, tất cả thành trì của vài vương quốc xung quanh đều có người rải tầng bảo đồ xuống, sự kiện này làm cho nhiều Thương Hội và thế lực tức giận, muốn truy bắt kẻ chủ mưu.

Nhưng bọn họ không điều tra được gì, kẻ chủ mưu không khác một con gió, nó cứ bay đi mà chẳng để lại một vết tích.

“Lâm Phong đạo hữu, suy nghĩ của người về sự kiện này như thế nào?” Không Tinh nhìn xong một loạt thông tin rồi ngắc đầu hỏi Lâm Phong đang cầm một chén trà nóng hôi trên tay.

Bọn họ đang ở trong một phòng của Tửu Lầu, đồ ăn đã được dọn sẵn trên bàn.

Lâm Phong đặt chén trà xuống bàn rồi nói: “Ta không biết chắc chắn, chỉ suy đoán trong chuyện này chắc hẳn có ẩn tình, một là có một người tán tu muốn đục nước béo cò, mượn sức mạnh của nhiều người đối kháng các thế lực, hai là chuyện này chính là một cái bẫy muốn hớ tất cả người tham gia vào nó.”

Hư Minh gật đầu nói: “Theo như suy đoán của người, chúng ta nên ở ngoài quan sát diễn biến.”

“Nơi tầng bảo đồ đánh dấu là một ngọn núi bình thường, có một cái cửa động vào trong, cửa động được bảo vệ bởi một cái trận pháp, khoảng năm ngày nữa là trận pháp sẽ dừng hoạt động, khi đó có thể để người khác vào thăm dò.”

“Động này đã được tạo nên từ rất lâu, cho nên việc có người muốn dùng nó để nhắm vào chúng ta là điều không thể nào, lần này đáng để chúng ta thử một phen.”

Băng Tu nói những điều mình suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Minh Hàng trấn

“Được rồi, chúng ta nên chuẩn bị một chút vật dụng cần thiết.”

Lâm Phong cũng quyết định thử một lần.

Vật dụng cần thiết không nhiều, là những thứ như thức ăn, đồ uống và một số vật phẩm đặc biệt để phòng những tình huống khác nhau.

Đối với cửa hàng của Hệ Thống, không khó tìm những thứ như vậy, nhưng bọn họ phải chuẩn bị trước để có thể ứng phó những sự việc bất ngờ không lường được.

Địa điểm của Tầng Bảo Đồ là ở Minh Hàng sâu lắm, nhóm người Lâm Phong đi dọc theo biên giới của Bảo Trụ vương đình khoảng bốn ngày là có thể đến nơi.

Cách thời gian mở ra kho tàng là một ngày, đủ để tìm kiếm một ít tin tức hữu dụng.

“Nguyệt Linh, có lẽ chúng ta nên đi tìm bạn của cô trước khi vào trong thăm dò kho tàng này.”

Dọc đường đi, Lâm Phong nói với Nguyệt Linh.

“Không cần, không cần, chúng ta sẽ gặp được bọn họ sớm thôi.”

Nguyệt Linh trả lời một cách chắc chắn. Đường như cô biết được một ít gì đó, Lâm Phong cũng không hỏi đến vấn đề này nữa.

“Ta nghe nói Giáo Hoàng gọi ra cả một cái đảo to lớn mà nó còn lơ lửng trên không nữa phải không?”

Nguyệt Linh hiếu kỳ hỏi Không Tĩnh.

“Không sai, nó không những to lớn mà còn có sức phòng ngự kinh người, cho dù tất cả cường giả của Giáo Đình đồng thời tấn công cũng không thể nào phá nổi nó.” Không Tĩnh gật đầu nói một câu thần phục.

“Thật là đáng tiếc, ta không được tận mắt nhìn thấy Giáo Hoàng gọi ra một cái đảo như vậy, chắc hẳn cảnh tượng kia rất là đồ sộ.”

“Chúng ta đi nhanh chuyến này, sau đó sớm trở lại Giáo Hoàng, chắc hẳn khung cảnh nhìn từ trên đảo xuống thật rất đẹp đi.”

“Đúng là rất đẹp.” Băng Tu gật đầu.

“Phải nói là tuyệt đẹp.” Hư Minh muốn chứng minh sự tồn tại của mình.

...

Quản lý một khu vực rộng lớn như Kinh Hồng quốc làm cho Kinh Nhân Đức rất mệt mỏi, nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy số điểm cống hiến của mình tăng lên thì sự mệt mỏi kia đều tan biến thành mây khói.

“Giáo Hoàng gọi ra tòa Phù Không Đảo kia tên là Quang Minh Thánh Điện chắc hẳn tiêu tốn rất nhiều điểm cống hiến đi.”

Nghĩ đến cái đảo to lớn kia, Nhân Đức không khỏi cảm khái một tiếng, quả thật là Giáo Hoàng mới là người giàu nhất a!

Nghĩ đến những người anh trai, em họ của hắn đã đến các thế lực mạnh hơn để làm đệ tử, Nhân Đức không khỏi tiếc nuối, nếu bọn họ ở đây, gia nhập vào Giáo Đình và trợ giúp hắn quản lý vương quốc thì có phải hơn không?

Nhiều ngày qua, dưới sự tích cực của Nhân Đức, việc làm cho Giáo Đình lớn mạnh ở Kinh Hồng quốc cực kỳ nhanh chóng, nhiều người đã trở thành Tín Đồ của Quang Minh Chi Thân, làm cho điểm cống hiến của Kinh Nhân Đức tăng lên một cách không ngừng nghỉ.

Kinh Nhân Đức kiểm tra, biết được muốn mua Hồng Liên đã nò từ trong cửa hàng phải tốn đến 200 vạn điểm cống hiến, điều này làm cho hắn cực kỳ đau đầu, phải biết rằng, Kết Đan đan được chỉ tốn có nhiều đó thôi.

Cũng may, số lượng Tín Đồ tăng lên, điểm cống hiến của hắn đã tích lũy gần đầy đủ để mua Hồng Liên.

Dù sao việc này rất quan trọng, nhất là Hồng Liên chỉ là cầu nối câu thông Nghiệp Hòa bên trong hắn, để hắn từ từ chuyển không và sử dụng nó, khi đó Kinh Nhân Đức sẽ mạnh hơn hiện tại nhiều lần.

“Hồng Liên Nghiệp Hòa, một trong thập bát đại hóa khủng bố nhất thế gian, có thể lấy nghiệp chương làm nhiên liệu, thiêu đốt kẻ địch, không ngờ ta lại sở hữu nó, nếu không phải xuất hiện Giáo Hoàng giúp ta soi sáng con đường phía trước, thì lúc này, ta còn đang u mê.”

“Đức nhi, con đang làm gì đó?”

Bên ngoài truyền đến tiếng nói, Kinh Nhân Đức nhìn lại thấy một người phụ nữ trung niên, mặc cung trang cao quý và đẹp đẽ, hai mắt ẩn chứa ưu buồn nhìn thấy Kinh Nhân Đức.

“Không có chuyện gì thưa mẹ, con đang nghĩ đến một số việc liên quan đến quốc gia mà thôi.”

Kinh Nhân Đức tiến lại gần rồi nói.

“Cha của con đưa hết quyền hạn cho con quản lý quốc gia này, cứ việc làm theo ý của con.”

Nói đến đây, mẹ của Kinh Nhân Đức tên là Minh Như Ý không khỏi thở dài:

“Nếu không phải trời cao không có mắt, thì tình cảnh của con bây giờ đã không phải như vậy, quản lý một cái quốc gia nhỏ bé, mà là trở thành một viên minh châu sáng chói ở Yêu Nguyệt Tông.”

Nhìn thấy Minh Như Ý có vẻ đau buồn, Kinh Nhân Đức cảm thấy trong lòng áy náy, hắn không khỏi khuyên nhủ:

“Ở đây có gì không tốt, con có thể ở bên cạnh cha và mẹ, ở đây cũng không phải không có tương lai, con tin rằng, một ngày nào đó, Kinh Hồng quốc sẽ là một nơi mà mọi người ngưỡng mộ.”

Cảm nhận được ý chí phấn đấu của Kinh Nhân Đức không phải là nói cho vui, Minh Như Ý gật đầu cười:

“Ta chờ ngày nhìn thấy được thành tựu như vậy, bây giờ ta không làm phiền con nữa.” Minh Như Ý nói xong rồi quay đầu rồi đi.

Kinh Nhân Đức khom người nói: “Cung tiễn mẹ.”

Kinh Nhân Đức thu hồi ánh mắt, nhìn về phía điểm cống hiến của mình, con số bây giờ đã gần 100 vạn, chỉ cần vài ngày nữa thôi, hẳn có thể bắt đầu hành trình mới của mình.

...

“Trời ạ, số lượng này quá lớn đi, phải nói là còn hơn cả tổ kiến nữa.”

Băng Tu há mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, ngay cả những người khác đều không tốt hơn bao nhiêu.

Bởi vì trước mặt họ là một cái dốc đứng, bên dưới là một cái trăn nhỏ gần với một khu rừng, bọn họ nhìn xuống từ trên cao, chỉ thấy đầu đầu cũng có những túp lều nhỏ, hay những pháp bảo to lớn, bên trong có người đi ra đi vào, còn có một chỗ bày bán những vật phẩm nữa.

Đây là Minh Hàng trấn, nếu ngày bình thường, chỉ có những thợ săn hay ghé thăm bỏ sung một ít vật liệu của mình, những từ khi tin tức của tàng bảo đồ được tung ra, số lượng người đến đây tăng đột biến, cho dù bọn họ không tham gia chuyến này, cũng có thể kết giao hay bán một số vật phẩm không dùng nữa, đây không khác gì một cái hội chợ.

Chỉ có điều, người ở đây, cả người bán và người mua đều là tu sĩ!

“Đây là lần đầu tiên ta thấy nhiều cường giả đến như vậy!” Không Tinh cảm khái một câu.

“Ta cũng vậy.” Hư Minh cười FC20y7TL khổ.

“Ta không khác các ngươi đâu.” Lâm Phong gật đầu đồng ý.

“Chúng ta sẽ đi xuống đó sao?” Nguyệt Linh hơi chần chờ, dù sao ở bên dưới, tất cả đều là nhân loại, nàng cảm thấy sợ hãi là điều đương nhiên.

“Không sao đâu, dưới thần thức của ta, ở đây chỉ có vài tên Kết Đan sơ kỳ, bọn họ không thể nào phát hiện cô là yêu được.” Lâm Phong nói một cách chắc chắn.

“Vậy thì tốt rồi.” Nguyệt Linh cười khẽ một cái, sau đó chuyển biến ba trăm sáu mươi độ, thân hình phóng một cái, như một tiểu hồ ly tinh nghịch bay xuống dốc núi cao.

“Này này, từ từ đã, đợi chúng ta nữa.” Lâm Phong hô to vài tiếng rồi phi thân theo.

Bọn người Không Tinh nhìn hai người đi trước, họ chỉ cười khẽ rồi sau đó đi theo một cách chậm rãi.

Người tuổi trẻ nha, là không thể thiếu được sức sống và tình yêu mãnh liệt!

Nghĩ đến đây, bọn họ cảm thấy mình thành thực hơn nhiều, và già trầu hơn nhiều!

“Bán nhân sâm ngàn năm đây, cần một miếng là có thể trị bách độc, ngâm một lát có thể làm cho tu vi tiến nhanh, mại vô mại vô.”

“Đây là Thiết Trùy Tinh Hồng, vũ khí mạnh mẽ nặng ngàn cân, một đập là có thể đánh cường giả Trúc Cơ thành thịt vụn, chỉ có hai ngàn linh thạch mà thôi.”

“Đây là Minh Kính thảo, khi luyện đan chỉ cần cần một miếng là có thể tăng lên xác suất thành công ba phần, giá rất rẻ, chỉ cần năm ngàn linh thạch.”

“Cái gì, năm ngàn linh thạch, sao ngươi không đi cướp cho nhanh?”

“Một cái tiểu mao đầu như người thì biết gì, mau mau rút đi, nếu không bốn đại gia đập chết ngươi.”

Khác hẳn với trí tưởng tượng của phàm nhân rằng tu sĩ là người thoát tu, cười mây đi gió, không nhiễm bụi trần.

Ở đây, hàng ngàn tu sĩ tạo thành một nơi nhộn nhịp không khác gì với phàm nhân, tiếng la hét, tiếng reo hò, tiếng rao báo hòa trộn với nhau.

Lâm Phong cùng Nguyệt Linh đi dạo, Lâm Phong chỉ xem hàng rồi sử dụng điểm cống hiến điều tra thứ gì bí ẩn mà hắn nhìn không thấu, còn Nguyệt Linh thì hiểu kỹ đánh giá, và cầm lên tay tra xét.

“Đại thúc, cái này chỉ là một khối đá vụn mà thôi, không phải Địa Nham Thứ mà đại thúc nói a!” Nguyệt Linh cầm lên một cục đá bình thường rồi nói với ánh mắt khinh bỉ.

Tên đại thúc nhìn thấy có người nói ra hàng của hắn, mà còn nói lớn và khinh bỉ, hắn lập tức hét lên: “Tên nhóc con mau đi chỗ khác chơi, bằng nhãn lực của ngươi thì làm sao có thể nhìn thấu Địa Nham Thứ này?”

Tựa hồ vị đại thúc này có kinh nghiệm dày dặn, một lời nói ra không uốn lười hay ngừng lại chỗ nào, quả thật là thuần thực đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Nguyệt Linh muốn phản bác, lại bị Lâm Phong kéo ra ngoài, cô chỉ trừng mắt với vị đại thúc kia.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tham quan Minh Hàng trấn!

Minh Hàng trấn càng nhộn nhịp hơn khi có những nhân vật lớn tới, bọn người Lâm Phong chỉ đi dạo mới vài phút thì đã nghe được tin đồn tung ra cực kỳ nhanh chóng.

“Này, người có nghe gì không? Hình Quan Hải tới Minh Hàng trấn!”

“Hình Quan Hải? Hắn là ai vậy?”

“Trời a, ngay cả Hình Quan Hải còn không biết, vậy thì làm sao người lẫn lộn được đến bây giờ?”

“Nghe người nói như vậy, chắc hẳn là nhân vật lợi hại đi!”

“Đúng vậy, Hình Quan Hải là một trong những Nhất Tinh thiên tài của Đà La Môn, chỉ cần hắn đột phá Kết Đan là có thể trở thành hạt giống, ta nghe nói tu vi của hắn có thể đột phá Kết Đan kỳ bất cứ lúc nào, nhưng hắn đã áp chế để tham gia Trúc Cơ cốc để cầu một cơ duyên.”

“Lợi hại như vậy? Người ở đâu, mau nói cho ta biết.”

“Hắn vừa mới tới thôi, người mau đến là có thể nhìn thấy.”

“Vậy thì đi mau! Sao người còn không đi?”

“Ta đi làm gì? Ta nhìn hắn rồi mà nhìn thêm nữa làm chi? Ta không phải có sở thích đó.”

“...”

Lâm Phong và mọi người nghe được cuộc đối thoại không chút che dấu hay giảm nhỏ âm thanh này, có người lặng lẽ rời đi, có người cười khinh thường, bọn người Lâm Phong coi như không nghe thấy gì.

Thiên Tài? Nhìn thấy nhiều cũng bị miễn dịch a!

Một người đến, giống như kích hoạt hiệu ứng đặc biệt gì đó, Lâm Phong liên tục nghe các nhân vật lợi hại xuất hiện, nào là con của trưởng lão, thiên tài tu luyện nhanh, thiên tài chiến lược, đủ mọi loại tin tức được tung ra, cách ngày mớ ra tăng báo đồ chỉ còn một ngày mà thôi, Minh Hàng trấn hỗn loạn không tả nổi!

“Ta nghe nói Giáo Hoàng vừa đi sang một thế giới khác, không biết nơi đó như thế nào?”

Nguyệt Linh đột nhiên nhớ ra điều gì, nàng hỏi một cách hiếu kỳ.

“Thế Giới khác nha, không ngờ ngoài Thế Giới của chúng ta lại tồn tại một nơi khác nữa, đúng là chúng ta chỉ dU3uq4ty là con cóc đang nhìn miệng giếng và tự cho nó là bầu trời!” Không Tinh cảm khái.

“Ta cũng không biết nó như thế nào, chắc hẳn là có đất đai và biển cả cùng con người đi, hoặc nói không chừng còn có loài sinh vật khác có trí khôn thông trị thế giới đó.” Băng Tu chắc lưỡi nói.

“Ta cũng muốn đi tham quan thế giới đó một lần, không biết Giáo Hoàng ở đó làm sao rồi?” Hư Minh cười nói.

“Ai mà không muốn đi, làm xong việc này thì chúng ta cùng nhau đến Thế Giới đó vậy.” Không Tinh nói.

“Này này, các người có thể tính thêm ta một người nữa không?” Nguyệt Linh hưng phấn nói.

“Tất nhiên, Phù Đường Đường Chủ chỉ cần nói là Giáo Hoàng tất nhiên sẽ không từ chối.” Không Tinh gật đầu.

“Chúng ta còn không biết Thế Giới kia như thế nào và cũng không quen với tình cảnh ở đó, nếu gặp phải nguy hiểm thì chỉ có con đường chết.” Lâm

Phong dội nước lạnh lên đầu mọi người.

“Cái này không phải có Giáo Hoàng đang thăm dò trước sao? Chúng ta chỉ cần đi đến những nơi mà Giáo Hoàng đã thăm dò là được, ta tin rằng Giáo Hoàng đã xây dựng một căn cứ của Giáo Đình ở đó rồi.” Nguyệt Linh suy nghĩ một chút rồi tự tin nói.

“Điều này là đương nhiên, ta nghe nói Giáo Hoàng không những muốn xây dựng một Giáo Đình ở đây, mà còn là những thế giới khác, những thế giới mà chúng ta chưa từng đặt chân.”

“Đến khi đó, khung cảnh thật là tuyệt vời!”

Không Tinh suy nghĩ đến viễn cảnh kia trong đầu, trong lòng có một cỗ lửa nóng đang bốc cháy hừng hực.

Như thường lệ, Lâm Phong lại tiếp tục làm công việc của mình, một chậu nước lạnh tạt xuống đúng hẹn: “Không biết người có còn sống để nhìn thấy cảnh đó không?”

Không Tinh: “...”

Hư Minh: “...”

Băng Tu: “...”

Nguyệt Linh: “Tất nhiên là Không Tinh đại thúc còn sống rồi, người không nhìn thấy có một đồ vật trong Cửa Hàng có thể phong ấn sinh cơ của một người sao? Chúng ta góp lại đủ để mua nó rồi cho Không Tinh đại thúc sử dụng, đến khi nào Giáo Đình phát triển như Không Tinh đại thúc nói thì chúng ta sẽ mở phong ấn cho Không Tinh đại thúc.”

Nguyệt Linh nói ra một cách chân thành, không có một tia tạp niệm, điều này làm cho đám người im lặng, phong ấn sinh cơ, nếu không phải bắt đắc dĩ thì không ai sẽ làm như vậy, ai biết trước được khi mình tỉnh dậy sẽ nhìn thấy điều gì?

Sẽ nhìn thấy người thân chết già hay những nắm mộ được khắc tên mà mình quen biết?

Hay là nhìn thấy một kẻ thù đang nở nụ cười tà ác nhìn mình?

“Chúng ta không bàn về vấn đề này nữa, Băng Tu, người đang làm gì vậy?” Không Tinh vội vàng chuyển chủ đề, hắn nhìn thấy Băng Tu đang ngó nghiêng ngó dọc các quầy hàng trên đường.

“Tìm bảo!” Băng Tu thần bí nói.

“Tìm bảo? Ở đây thì có bảo vật gì để người tìm?” Nguyệt Linh hỏi.

“Ta sử dụng chức năng Điều Tra các đồ vật, nếu nhìn thấy đồ nào có giá trị thì mua thôi, ở đây thật giả lẫn lộn, nhưng không một thứ gì có thể tránh khỏi chức năng Điều Tra này!”

Băng Tu giải thích.

“Phải ha, tại sao ta không nghĩ ra cách này?” Nguyệt Linh hai mắt tỏa sáng nói.

“Người đừng mơ mộng hão huyền.” Lâm Phong nói.

“Băng Tu, từ nãy đến giờ người đã sử dụng một đồng điểm cống hiến rồi, nhưng không tìm thấy một đồ vật gì cho nên nội tâm không cam lòng, cứ thế người điên cuồng tìm kiếm, tiếp tục như vậy là người sẽ sạt nghiệp!”

Băng Tu đang nhìn đồ vật, bị nói ra tất cả tâm tình của mình, hắn nhăn mặt nói một cách khổ sở: “Nhưng mà những điểm cống hiến ta đã bỏ ra là vô ích sao?”

“Thế người muốn tất cả điểm cống hiến được sử dụng một cách vô ích sao?” Lâm Phong cắt ngang.

“Thôi được rồi!” Băng Tu thờ dãi, nghĩ đến một đồng điểm cống hiến mà mình đã bỏ ra như đổ vào biển cả, hắn lập tức nghĩ ra một thứ để trút giận.

“Ông chủ, cái này chỉ là một củ nhân sâm mười năm, người dám nói là một trăm năm, người lừa gạt người như vậy không sợ trời đánh hay sao?”

“Vị cô nương này, đây chỉ là một gốc Kim Lung thảo mà thôi, không phải Kim Thiên thảo, mặc dù nó có ngoại hình giống nhau, nhưng ta nhận ra được, người không nên gạt người như vậy, một ngày nào đó người sẽ bị người đánh chết a!”

Một đám chủ quầy bị Băng Tu làm phiền đến tức giận, muốn liên hợp lại đuổi hắn ra khỏi nơi này, làm cho đám người Lâm Phong vội vàng tránh đi, Băng Tu vừa đi vừa cười, khuôn mặt vui vẻ, hai tay hắn còn đưa qua đưa lại, thân hình hơi nghiêng về sau, hắn thật sự cảm thấy mình quá tốt rồi, nhắc nhở một đám người lừa gạt rời khỏi con đường tội lỗi, quả thật là công đức vô lượng a!

“Tại sao ta cảm thấy Băng Tu muốn ăn đòn vậy ta?” Không Tinh thờ hồng học, nhìn lại cảnh tượng khi nãy, trong lòng hắn còn cảm thấy sợ hãi, một

đám người có ánh mắt tràn đầy sát khí đuổi theo sau, ai mà không thấy sợ hãi?

“Ta cũng cảm nhận được sự thèm muốn ăn đòn từ Băng Tu tỏa ra, mãnh liệt đến nỗi nắm đấm ta đang rung rẩy dữ dội!” Hư Minh gật đầu.

Lâm Phong nhin không được gật đầu một cái.

“Các ngươi không thể như vậy, ta khuyên bọn họ từ bỏ con đường lừa gạt hại nước hại dân, đi đến con đường đúng đắn, là tại bọn họ không chịu nghe lời khuyên của ta mà thôi, cái này không thể trách ta được.” Băng Tu xua tay nói.

“Băng Tu nói cũng có lý, nhưng mà tại sao ta không thể đồng tình với hắn đây?” Hư Minh sờ cằm nói.

“Tại vì hắn mà chúng ta bị đuổi giết!” Không Tinh nhắc nhở trong khi xoắn tay áo lên.

“Các ngươi không thể như vậy nha! Chúng ta là người một nhà, không thể đấu đá lẫn nhau được.” Băng Tu lùi lại vài bước nói, trong khi hai mắt đang đảo kiếm đường chạy.

“Không cần nói nhiều, đánh hắn!” Không Tinh hét lên một tiếng rồi xông tới đè Băng Tu xuống đất.

“Aaaa!” Băng Tu bị lực lượng mạnh mẽ đè xuống, không những vậy, Hư Minh đã tiếp tục combo này!

“Aaaaa.”

Tiếng kêu thảm thiết của Băng Tu vang vọng khắp ngõ đường.

“Lâm Phong ca ca đang nghĩ gì vậy?” Nguyệt Linh bước đi cùng Lâm Phong, đề lại đằng sau họ là ba người đang đấu vật giữa đường.

Lâm Phong trầm ngâm một chút rồi nói: “Ta đang lo lắng cho Giáo Hoàng, không biết mọi việc của Giáo Hoàng có thuận lợi không?”

“Tại sao lại lo lắng cho Giáo Hoàng? Không phải Giáo Hoàng là cường giả mạnh nhất Giáo Đình hay sao?” Nguyệt Linh không hiểu.

“Nguyệt Linh không biết đó thôi, chứ Giáo Hoàng không như đồn đại ở bên ngoài.” Lâm Phong lắc đầu nói.

“Thế Giáo Hoàng khác đồn đại ở bên ngoài như thế nào?” Nguyệt Linh hỏi tiếp.

Lâm Phong lắc đầu, nói: “Từ từ rồi Nguyệt Linh sẽ biết.”

Lâm Phong nghĩ đến khung cảnh khi trước, tại một đêm tối, trong một ngôi làng, dưới tiếng kêu than và tiếng đánh nhau ồn ào, Lâm Phong đứng trên không trung, nhìn thấy Thanh Vũ ngăn người khi đứng trước đòn tấn công đầy sát ý của một con oan hồn, khi đó, rõ ràng, Giáo Hoàng chỉ là một người thanh niên bình thường, không phải như vẻ bề ngoài giả tạo của Giáo Hoàng hiện giờ.

“Uhm.” Nguyệt Linh nhìn thấy Lâm Phong không muốn nói, cô chỉ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Bảo Trữ Như Kiền

“Mà nè, Lâm Phong ca ca, tại sao cách một ngày nữa là kho tàng sẽ xuất thế, nhưng mà bọn người này lại không đến nơi đó để chiếm chỗ trước?” Suy nghĩ không ra, Nguyệt Linh bèn hỏi.

Lâm Phong trả lời: “Tại vì rừng sâu là lãnh địa của hung thú, nếu có nhiều người đồng loạt vào rừng sẽ gây ra hỗn loạn, nói không chừng còn làm tức giận những bá chủ mạnh mẽ trong đó, tạo thành thú triều làm tử thương không cần thiết, vì thế bọn họ tập trung nơi đây, sau đó cùng nhau tiến đến tìm kiếm kho báu, vậy sẽ ít gây ra động tĩnh hơn.”

“Thì ra là vậy, sao họ có thể có suy nghĩ giống nhau như thế được?” Nguyệt Linh gật đầu, nhớ lại những vị bá chủ hung thú trong Minh Hằng sâm lâm, lúc trước Nguyệt Linh chỉ đứng xa xa nhìn mà thôi cũng đã bị hù đến phát sợ.

“Bởi vì ai cũng biết điều cơ bản kia, và ai cũng không muốn làm kẻ dẫn đầu, dù sao chim đầu đàn có tỷ lệ tử vong cao, với lại đến chỗ kho tàng trước thì như thế nào? Không có thực lực thì đừng mong chiếm được thứ gì tốt.” Lâm Phong gò đầu Nguyệt Linh một cái, ý nói rằng cô ta không có thương thức cơ bản của tu sĩ, dù sao Nguyệt Linh không phải là nhân loại và ít khi tiếp xúc với nhân loại.

Nguyệt Linh vừa xoa chỗ vừa bị gò vừa nói: “Tranh đoạt sẽ rất tàn khốc sao?”

“Điều đó là đương nhiên, đứng trước bảo vật, cho dù là Thánh Nhân cũng không nói mình không có động tâm.”

“Nó có giống như hai hung thú tranh đoạt con mồi không? Mà Thánh Nhân là thứ gì nha?” Nguyệt Linh tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên, mà còn tàn khốc hơn nhiều, muốn biết Thánh Nhân là gì thì cứ đọc nhiều sách vào!” Trả lời Nguyệt Linh, Lâm Phong không khỏi cảm thấy đau đầu, cô nàng này có rất nhiều điều cần hỏi đi!

Thánh Nhân là gì? Lâm Phong cũng không biết, hắn chỉ biết được Thánh Nhân mà không hiểu nghĩa của từ đó, thế gian ai có thể tự xưng mình là Thánh Nhân và ai có thể áp đặt cho một người cái danh hiệu đó?

Có lẽ không một ai đi! Dù sao con người có thất tình lục dục, Thánh Nhân đã vượt qua phạm trù của phàm nhân rồi!

Một phàm nhân không có tư cách để đánh giá và nói về Thánh Nhân.

Đăng cấp chênh lệch quá xa!

“Nè, nè người nghe nói gì không? Nguyễn Thiên Danh lại chê trọc con gái nhà lành!”

“Nguyễn Thiên Danh? Lần này hắn trêu chọc ai a? Thật là một tên cặn bã, ý mình là con của Nguyễn Thiên Hàn trưởng lão, muốn làm gì thì làm, cường đoạt hiếp giết, không một thứ gì mà hắn ta có thể bỏ qua cả!” Đáp lại là một thanh âm mang theo một chút phẫn nộ và căm hận.

“Lần này có chút lớn, Nguyễn Thiên Danh nhìn trúng công chúa của Bảo Trụ Vương Đình là Bảo Trụ Như Kiều, hắn ta còn đang ve vãn công chúa ở đằng kia, nếu người thích xem náo nhiệt thì cứ việc đi nhìn, còn những lời người vừa nói, ta khuyên người không nên nói ra một lần nữa để tránh mang họa sát thân.” Trả lời lại thanh âm kia, là một âm thanh mang theo khuyên nhủ.

“Chết tiệt, ngay cả công chúa của Bảo Trụ Vương Đình mà hắn còn không buồn tha, thật là bá đạo, thứ như hắn không nên tồn tại ở thế giới này, những cô nương mà hắn chọn trúng đều đã biến mất trên thế gian, không cần nói cũng biết là đã chết!”

“Thế thì như thế nào, người ta có cha là trưởng lão của Đà La Môn, ai dám làm gì hắn?”

“Nếu người thấy bất bình thì đứng ra tương trợ a, để xem người sống được bao lâu!”

“Hừ hừ!!”

Nghe được những lời nói chuyện của hai tên đang ở giữa đường, Lâm Phong nhíu mày, không ngờ người của Đà La Môn lại bá đạo đến như thế, vừa nghe là Lâm Phong đã cảm thấy phẫn nộ.

Việc này vi phạm nghiêm trọng luật lệ của Giáo Đình, đứng trước một việc như vậy và có sức mạnh để ngăn trở nó, Lâm Phong không chần chờ, thần thức tỏa ra truyền âm cho ba người ở đằng sau, rồi đi đến phía trước để kiểm tra tình hình.

“Một tên khốn hoành hành bá đạo như vậy lại không bị ai trừng phạt! Lâm Phong ca ca chúng ta đi nhìn xem một chút, nếu có thể thì rat ay tương trợ vị công chúa kia.” Nguyệt Linh nắm chặt hai nắm đấm lại, hùng hổ nói.

“Uh.” Lâm Phong gật đầu, hai người bước về phía trước với tốc độ nhanh.

Không xa, đằng trước họ là một đám đông đang vây quanh một khu vực trống khá to lớn, có lẽ là bọn họ không muốn bị vạ lây dUukHnaz vào chuyện này.

Lâm Phong chen vào đám đông, âm thầm sử dụng sức mạnh của mình làm cho người phía trước phải tránh ra, bọn họ cảm nhận được sức mạnh ấy, đều không dám nói gì, chỉ là nhường đường rồi chờ đợi một hồi.

Khu vực trống, có năm người, trong đó có ba nam và hai nữ.

Ba nam mặc một bộ đồ đồng nhất, có thêu hình một đóa hoa, ký hiệu của Đà La Môn, trong đó có một người đứng trước, hai người kia có thần tình cảnh giác, không khác gì hộ vệ, Lâm Phong nhìn là biết tên cầm đầu là Nguyễn Thiên Danh, bởi vì khuôn mặt của hắn quá hèn mọn, đôi mắt hiện lên vẻ háo sắc và hơi ngăm đen, có lẽ là uống rượu quá độ làm suy giảm tinh thần.

Hai người nữ mặc một bộ quần áo mỹ lệ, nhìn là biết được dệt từ một loại vải thượng hạng mắc tiền, người dẫn đầu có dung nhan thanh tú, khí chất cao quý, đầu đội phượng bào, đây chính là Bảo Trụ Như Kiều, công chúa của Bảo Trụ Vương Đình.

Đáng lẽ ra, ở đây là lãnh địa của Bảo Trụ Vương Đình, không một ai dám khiêu khích quyền uy của Bảo Trụ Như Kiều, nhưng Bảo Trụ Như Kiều đang mang vẻ lo lắng, và hơi sợ hãi khi nhìn Nguyễn Thiên Danh, một người mà địa vị cao hơn nàng và quan trọng hơn, là tên kia là một thằng khốn kiếp.

Nguyễn Thiên Danh tắc lưỡi nói ra một cách tự tin: “Bảo Trụ Như Kiều, người còn chần chờ gì nữa, đến đây làm nữ nhân của ta, đừng cho rằng người có thân phận là công chúa của Bảo Trụ Vương Đình thì ta sẽ không làm gì người, cho dù Bảo Trụ hoàng đế đến đây, cũng không dám cản trở ta, cho nên người hãy tắt đi ý niệm phản kháng mà ngủ với ta đi.”

“Đúng đấy, Nguyễn thiếu chủ là ai? Một công chúa ở vương đình nhỏ bé như người mà cũng làm giá, được Nguyễn thiếu chủ nhìn trúng đó là thiên ân

rồi!”

“Mau đi theo Nguyễn thiếu chủ, từ này về sau ngươi sẽ có địa vị cao hơn bây giờ.”

Hai tên hộ vệ ra sức reo hò và cảnh cáo Bảo Trữ Như Kiều.

“Công Chúa, chúng ta phải mau rời đi, chờ đến khi nào người của chúng ta đến thì không ai dám làm gì công chúa nữa.” Cô gái bên cạnh Bảo Trữ Như Kiều nói khẽ, âm thanh nhỏ đủ để Bảo Trữ Như Kiều nghe thấy.

“Nhưng mà hần không cho chúng ta đi.” Bảo Trữ Như Kiều nói một cách khỗ sở, cô làm sao không biết những lời trước kia của Nguyễn Thiên Danh chỉ là thối da trâu, muốn làm tăng cao mình trong mắt người khác?

Nếu ở đây có người của Bảo Trữ Vương Đình thì hần sẽ không dám nói như vậy.

“Nguyễn Thiếu Chủ, ở đây là lãnh địa của Bảo Trữ vương đình, mời Nguyễn Thiếu chủ không nên vượt quá giới hạn!” Bảo Trữ Như Kiều nói một cách cứng rắn, bây giờ cô chỉ có thể cảnh cáo Nguyễn Thiên Danh bằng cách này.

Chờ đến khi gia gia của Bảo Trữ Như Kiều đến, thì cô sẽ an toàn!

“Ngươi là đang uy hiếp ta?” Nguyễn Thiên Danh thu hồi bộ dạng háo sắc của mình, lạnh lùng nói.

“Ta không phải là uy hiếp Nguyễn thiếu chủ, ở đây có hàng trăm con mắt đang nhìn, ta chỉ là đang nói ra một sự thật mà thôi.” Bảo Trữ Như Kiều ngăn đầu nói.

“Hừ! Một công chúa của thế lực nhỏ mà cũng dám làm trái ý của ta, đây chính là đang khiêu khích Đà La Môn, bắt ả lại cho ta, hôm nay, ta phải giữ gìn danh dự của Đà La Môn.” Nguyễn Thiên Danh quát lên.

“Vâng!” Hai tên hộ vệ nghe được mệnh lệnh, lập tức xông tới, khí tức Trúc Cơ sơ kỳ bộc phát, đánh ra một đạo pháp thuật, muốn bắt sống Bảo Trữ Như Kiều.

Nhìn thấy cảnh này, người hầu của Bảo Trữ Như Kiều nhảy ra đứng chắn ở trước, khí thế mạnh mẽ cũng đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, cô muốn đỡ một đòn này.

Bảo Trữ Như Kiều lùi về sau, cô không ngờ rằng tên này lại khôn kiệp đến vượt ngoài sức tưởng tượng của cô, ngay cả danh dự của Đà La Môn mà hần cũng dám lấy ra để làm cố, thật là hung hăng vô pháp vô thiên.

Một công chúa của Bảo Trữ vương đình thì làm sao lại là kẻ yếu? Bảo Trữ Như Kiều nhìn thấy người hầu đã không chống đỡ kịp, vội vàng tiến lên giúp đỡ/

Keng—Keng.

Bảo Trữ Như Kiều và người hầu của cô tên là Linh Ngọc lấy ra vũ khí của mình là một thanh kiếm tỏa ra bảo quang, rõ ràng là một pháp bảo Trúc Cơ kỳ.

Trong lúc nhất thời, hai bên đánh cho bất phân thắng bại, dù sao hai tên hộ vệ cũng là nhờ phước của Nguyễn Thiên Danh mà được gia nhập Đà La Môn, không phải thiên tài gì.

“Phế vật!” Nguyễn Thiên Danh không vui, ngay cả hai cô nàng cũng không bắt được, hần nuôi hai tên phế vật này làm gì?

Ngay tại thời khắc này, Nguyễn Thiên Danh xông tới, một chưởng vỗ ra, mang theo linh lực mạnh mẽ, đánh bay hai tên hộ vệ ra ngoài, không rõ sống chết, mà có chết thì hần cũng không quan tâm, số lượng người muốn làm hộ vệ của hần rất nhiều, cùng lắm thì đổi người khác vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Hình Quan Hải!

“Người mà ta muốn đoạt, thì chưa bao giờ có thể thoát khỏi tầm tay của ta!” Nguyễn Thiên Danh cười lạnh nói.

Khí tức của hần phát ra đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, mạnh mẽ đến nỗi đẩy lui đám người về phía sau mấy bước.

Như Kiều và Linh Ngọc cùng nhau phát ra khí tức để chống chọi lại áp lực của Nguyễn Thiên Danh.

Không thể không nói, mặc dù là một tên cận bã, nhưng Nguyễn Thiên Danh lại tu luyện quá nhanh, tầm tuổi trẻ như vậy, lại có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, xem ra cha của hắn bỏ ra rất nhiều tài nguyên để bồi dưỡng hắn.

“Khôn hồn thì buông tay chịu trói, theo bổn thiếu gia về chấp nhận hình phạt vì đã làm tổn hại danh dự của Đà La Môn, nếu không thì ta đành phải ra tay thật rồi.” Nguyễn Thiên Danh nói một cách chính nghĩa.

“Ngươi đừng ép người quá đáng, gia gia của ta đang ở trên đường đến đây!” Bảo Trữ Như Kiều cũng không cần khách khí, cô quát lên.

Nguyễn Thiên Danh nghe đến hai chữ gia gia, sắc mặt lập tức khê biến, hắn giống như đang chân chửi cái gì, sau đó đã quyết định.

Người xung quanh nghe nói gia gia của Như Kiều đang ở trên đường đến đây, có tiếng bàn luận vang ra khắp nơi:

“Bảo Trữ An Vương đang trên đường đến đây? Đây là một tin tức lớn nha.”

“Không ngờ ngay cả quốc vương đời trước của Bảo Trữ vương đình là Bảo Trữ An Vương cũng đến vì tàng bảo đồ này, xem ra chuyện này rất náo nhiệt.

“Không biết Nguyễn Thiên Danh sẽ làm sao, Bảo Trữ An Vương đã là cường giả Kết Đan sơ kỳ, cha của Nguyễn Thiên Danh cũng chỉ cao hơn một bậc là Kết Đan trung kỳ mà thôi!”

Ánh mắt của Nguyễn Thiên Danh ánh lên mãnh liệt khi hắn nghe những tiếng bàn luận xôn xao đang nói xấu hắn.

Ngay lập tức, Nguyễn Thiên Danh xông tới, linh lực cuộn cuộn phóng ra, hắn muốn bắt Bảo Trữ Như Kiều!

“Ngươi!” Bảo Trữ Như Kiều không ngờ tên Nguyễn Thiên Danh lại có gan lớn đến như vậy, cô không phản ứng kịp.

Ngay tại thời điểm này, một luồng mang theo khí thế mạnh mẽ của Nguyễn Thiên Danh gần đánh tới Như Kiều, thì có tiếng quát lên:

“Dừng tay!”

Ầm!!

Theo sau tiếng quát kia là một vụ nổ làm tung lên khói mù, bao phủ toàn trường, người xung quanh đều bị sặc đến ra nước mắt, khi khói mù tan đi, chỉ nhìn thấy trung tâm vụ nổ là một người thanh niên đang đứng trước mặt Bảo Trữ Như Kiều.

“Nguyễn Thiên Danh đâu?” Khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng nhiều người đã tự hỏi

“Nguyễn Thiên Danh ở đây!” Có lẽ một người đã biết được câu hỏi của mọi người, nên hắn đã hét lớn, chỉ về một phía.

Theo nhiều ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy Nguyễn Thiên Danh đang đưa cái mông ra ngoài, còn cái đầu đang cắm sâu vào một ngôi nhà, đôi chân đang động đậy muốn thoát khỏi.

Cảnh tượng này làm một số người bật cười, nhưng rất nhanh, bọn họ lại toát ra vẻ hoảng sợ, muốn đánh bại Nguyễn Thiên Danh trong một chiêu thì phải là Trúc Cơ Đình Phong trở lên, mà còn ở trong cảnh giới đó phải là một tên cực kỳ mạnh mẽ.

Mọi người nhìn lại tên thiếu niên đã đánh bay Nguyễn Thiên Danh, hai mắt lập tức trừng lớn, bởi vì hắn qua trẻ tuổi, mà động tác của hắn còn dọa người hơn, bởi vì hắn đang phui tay như đuổi một con ruồi.

“Chuyện này!!”

Trong lúc nhất thời, một số người tưởng mình đang nằm mơ!

“Ngươi đánh ta một cái để xem ta có đang nằm mơ hay không?”

Bốp!

“Aaaa, đau quá, tại sao ngươi lại đánh đau như vậy?”

“Không phải ngươi kêu ta đánh ngươi một cái hay sao?”

“Nhưng ngươi không cần đánh mạnh như vậy a!”

“Thành thật xin lỗi.”

“Tại vì khuôn mặt của ngươi làm cho ta muốn đánh mạnh một tý.” Đây là một câu nói thâm.

Bảo Trữ Như Kiều và Linh Ngọc cũng đang mộng bức, có người dám đánh con của Trưởng Lão Đà La Môn?

Chuyện này lớn rồi, ngay cả gia gia của Bảo Trữ Như Kiều còn không dám đánh Nguyễn Thiên Danh ở giữa ban ngày như vậy, trừ khi Nguyễn Thiên Danh có hành động khiêu khích và thất lễ trước.

Nhưng việc này rõ ràng là đang giáo huấn Nguyễn Thiên Danh giữa chốn đông người!

Cái này làm cho cha của Nguyễn Thiên Danh chịu đựng nổi? Mặt mũi mất hết!

“Người dám đánh Nguyễn thiếu chủ!” Một tên người hộ vệ của Nguyễn Thiên Danh đã tỉnh lại, hấn lập tức tận nghĩa vụ như một con chó trung thành cho dù bị chủ nhân đập bỏ.

“Là ta đánh đó thì sao?” Lâm Phong trừng mắt hấn một cái, lời nói nhẹ nhàng, không coi việc này ra gì!

Tên người hầu bị trừng một cái, lập tức hoảng sợ bỏ chạy, bởi vì hấn cảm nhận được tên thiếu niên này lúc trừng không khác gì một con hồng hoang mãnh thú đang nhìn hấn.

“Người thiếu niên này là ai? Nếu không có bối cảnh thì kết cuộc của hấn sẽ không tốt lành gì!”

Mọi người hiếu kỳ đánh giá tên thiếu niên này.

“Cảm ơn người đã cứu chúng ta, nhưng mà người hãy mau đi nhanh đi, nếu không chắc chắn có tai họa ngập đầu!” Bảo Trữ Như Kiều lấy lại tinh thần, nàng muốn gọi Lâm Phong một tiếng đại ca, nhưng nàng là công chúa, cho nên đổi cách xưng hô.

“Không có gì, chỉ là thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ mà thôi.” Lâm Phong cười nói.

“Ta tên là Lâm Phong, cứ gọi ta bằng tên cũng được, cô là Bảo Trữ Như Kiều đi?”

“Đúng vậy, Lâm Phong, cha của Nguyễn Thiên Danh là một trưởng lão của Đà La Môn, hấn chắc chắn sẽ tìm Lâm Phong tính sổ, cho nên hãy mau rời đi.”

Bảo Trữ Như Kiều nhìn thấy Lâm Phong không coi trọng việc này, cô khuyên thêm một lần nữa.

“Lâm Phong~, ha ha, một màng anh hùng cứu mỹ nhân thật là oai hùng nha.”

Có tiếng nói đột nhiên vang lên giữa toàn trường, chỉ thấy có bốn người đi đến, trong đó có một người mặc một cái áo choàng toàn thân.

Tiếng nói trong trẻo, như tiếng chim hót, mọi người liền biết đó là giọng của một người nữ.

Lâm Phong cười khan nhìn bốn người đi đến trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được ba đạo khí tức mạnh mẽ, gần như muốn áp chế toàn bộ người ở đây!

“Kết Đan cường giả!” Trong đầu của mọi người lập tức hò hét!

Đột nhiên xuất hiện ba tên Kết Đan cường giả, mà lại còn quen biết Lâm Phong, chuyện này thấy là một tin tức lớn.

Bảo Trữ Như Kiều cũng cảm thấy thật bất khả tư nghị, hèn chỉ Lâm Phong không coi mình gây ra họa, có ba tên Kết Đan cường giả ở cạnh, còn sợ ai nữa?

Cho dù cha của Nguyễn Thiên Danh muốn báo thù, thì cũng phải suy nghĩ một hai.

“Cô nương, ta khuyên 19vA9AW cô nên rời đi sớm.” Lâm Phong quay sang nói một câu với Bảo Trữ Như Kiều.

“Vậy thì, Như Kiều xin cảm ơn, nếu sau này có việc gì cần nhờ cứ việc đến tìm Như Kiều.” Bảo Trữ Như Kiều cũng không muốn ở lâu, lập tức muốn quay người rời đi.

“Ai cho các người rời đi? Xem bốn thiếu chủ không ra gì sao?”

Nhưng lại có một âm thanh vang lên, âm thanh này mang theo cảm giác như đang cố hết sức để nói.

Lâm Phong nhìn lại, chỉ thấy Nguyễn Thiên Danh đã đem cái đầu của mình ra ngoài, bây giờ khuôn mặt của hấn đầy vết máu, lúc nói chuyện trông rất buồn cười.

Nguyễn Thiên Danh tựa hồ còn chưa nhận thức được tình hình hiện giờ, hấn quát lên: “Người là ai? Dám ngăn cản bốn thiếu chủ giữ gìn thanh danh của Đà La Môn? Tội này rất đáng chết!”

Trong khi nói, hai mắt Nguyễn Thiên Danh có chút sợ hãi, bởi vì hấn bị Lâm Phong đánh bay a! Thần thức của hấn điên cuồng tỏa ra, tìm kiếm người quen để gọi đến giúp đỡ.

Hắn nhìn thấy Hình Quan Hải!!

“Ta tên là Lâm Phong, còn việc đánh người, đó chỉ là hiểu lầm, ta chỉ đang phui một con ruồi, không ngờ con ruồi kia lại bay đến chỗ này, cho nên đánh nhầm mà thôi!” Lâm Phong cười nhạt.

“Người—người!” Nguyễn Thiên Danh đỏ mặt, chỉ một ngón tay về phía Lâm Phong, nhưng hắn không biết phải làm gì!

Đúng lúc này, có một người thanh niên đi đến, bên hông gác một thanh đao đã được tra vào vỏ, một đầu tóc đen được cột lại gọn gàng, khuôn mặt tuấn tú, trên miệng còn nở một nụ cười tự tin.

“Hình Quan Hải, người mau đến giúp ta, tên này đang làm nhục Đà La Môn, phải đáng tội chết.” Nguyễn Thiên Danh tìm được cớ cứu mạng, hắn kêu to.

Hình Quan Hải nhú mày, bởi vì hắn đã biết vì này từ đầu đến cuối nhờ vào một tên thuộc hạ báo lại, bây giờ Hình Quan Hải nhìn Nguyễn Thiên Danh nói:

“To gan, thanh danh của Đà La Môn là một tên phế vật như người có tư cách phán xét? Còn không mau nói lời xin lỗi công chúa Bảo Trữ Như Kiều?”

“Người! Hình Quan Hải, người đang ra lệnh cho ta hay sao?” Nguyễn Thiên Danh bị cứng họng, không ngờ hắn tưởng rằng đã tìm được cứu tinh lại kêu hắn làm việc này.

“Người có biết việc làm của người đủ để trục xuất khỏi Đà La Môn? Cho dù là cha của người cũng không giữ người lại được!” Hình Quan Hải không để ý Nguyễn Thiên Danh, hắn tiếp tục nói.

“Người có biết cha ta là ai không?” Nguyễn Thiên Danh hét cách, hắn chỉ đành hỏi một câu như đang cảnh cáo.

“Đừng mang hắn ra mà uy hiếp ta, cho dù hắn có đích thân đến đây thì cũng không dám làm gì ta!” Hình Quan Hải nói như đang trần thuật một sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Liên Minh

“Hình Quan Hải, người được lắm!” Nguyễn Thiên Danh nói một câu, rồi quay đầu rồi đi với khuôn mặt tức giận, hai tên hộ vệ cũng theo sau trong khi ôm vết xT1yo91 thương của mình.

Hình Quan Hải nhìn bóng lưng của Nguyễn Thiên Danh rồi nói: “Đúng là một tên ngu xuẩn.”

“Được rồi, tên cận bã đã rời đi, bây giờ thì Như Kiều công chúa đã được an toàn, thật xin lỗi vì sự việc ngày hôm nay, không phải ai ở Đà La Môn cũng như vậy, hắn chỉ là một ngoại lệ đáng xấu hổ của Đà La Môn mà thôi.”

Hình Quan Hải nhìn Bảo Trữ Như Kiều rồi cười nói, lời nói ẩn chứa sự khinh thường.

“Đa tạ.” Bảo Trữ Như Kiều nói.

“Thật là cảm ơn vị huynh đệ này đã ra tay tương trợ, việc làm của người đã giúp Đà La Môn ít mang thêm một tiếng xấu.” Hình Quan Hải nhìn Lâm Phong rồi nói.

“Không có gì, chỉ là thấy ngựa mất nên tiện tay giúp đỡ mà thôi.” Lâm Phong khoát tay.

“Nếu như không chê, vậy thì cho ta mời các vị đến tầu lâu để bồi tội.” Hình Quan Hải ngỏ lời mời.

Lâm Phong nhìn mọi người, thấy được ai cũng gật đầu thì mới nói: “Chúng ta không có chuyện gì gấp cần giải quyết, cho nên có thể đi được.”

Bảo Trữ Như Kiều cũng đồng ý: “Ta cũng vậy.”

Nguyễn Thiên Danh bị bẻ mặt một lần, chắc hắn sẽ không lại tiếp tục tìm đến Như Kiều, cho nên cô không cần phải rời đi nữa, dù sao gia gia cô cũng đã gần đến.

“Vậy thì xin mời.” Hình Quan Hải làm động tác mời, không có một chút nào cao ngạo của một nhất tinh thiên tài của Đà La Môn.

Không phải ai cũng được Hình Quan Hải đãi ngộ như vậy, bởi vì Như Kiều là công chúa, phía sau cô là thế lực của Bảo Trữ vương đình, đáng giá để kết giao, còn Lâm Phong thì Hình Quan Hải đã nhìn thấy Lâm Phong xuất thủ, tiện tay đánh một đòn đã bại Nguyễn Thiên Danh, thực lực sâu không lường

được.

Không phải Trúc Cơ Đình Phong nào cũng có thể làm được chuyện này.

Sau khi đám người cùng vào trong một cái tửu lầu có vẻ mới toanh, nó vừa được xây dựng nên để phục vụ các tu sĩ tập trung gần đây, tửu lầu này tên là Phi Hạc là tài sản của Phi Hạc thương hội, một thương hội có nguồn tài nguyên và tài lực dồi dào, cùng với sức mạnh kinh khủng, ngay cả Đà La Môn cũng không dám đối nghịch với bọn họ.

Cũng như các thương hội khác, Phi Hạc thương hội có nhiều phân bộ trải dài khắp bản đồ để tận thu linh thạch và tài nguyên, cho nên bọn họ xuất hiện ở đây không phải là một chuyện lạ.

“Thật là thất lễ, ta còn chưa nói tên của ta cho các người biết, ta tên là Hình Quan Hải, một thành viên của Đà La Môn, sau này cứ gọi ta là Quan Hải là được.”

Hình Quan Hải gọi đủ loại món ăn được làm từ hung thú ra, đối với một người như hắn, thì chút linh thạch này không đáng là gì.

Trong khi chờ đợi, Hình Quan Hải nói, trong khi ánh mắt hắn đang đánh giá ba bốn người đi chung Lâm Phong, bởi vì ba cường giả Kết Đan không phải là chuyện nhỏ, nhất là trong hoàn cảnh sắp đi thăm dò tầng bảo đồ như thế này.

“Ta tên là Lâm Phong, cứ việc gọi bằng tên là được.” Lâm Phong nói một cách thân nhiên.

“Nguyệt Linh.”

“Băng Tu.”

“Hư Minh.”

“Không Tinh.”

Tiếp theo sau là màn giới thiệu đậm chất tiết kiệm thời gian của mọi người.

“Rất hân hạnh được gặp gỡ các vị.” Hình Quan Hải không để ý, chỉ nói một câu đáp trả.

“Như Kiều, gia gia của cô có khỏe không?” Hình Quan Hải nhìn Như Kiều rồi hỏi.

“Gia gia của ta rất khỏe và đang trên đường đến đây, chắc hẳn sắp tới rồi đi!” Như Kiều trả lời.

“Vậy thì tốt, gia gia của cô thiên phú cao, có tỷ lệ đột phá cảnh giới cao hơn rất lớn, nếu tìm được một cơ duyên trong chuyến đi lần này, thì ngày sau ta cũng chỉ có thể ngưỡng vọng.” Hình Quan Hải cười nói.

“Đa tạ.” Bảo Trữ Như Kiều đáp lại.

Không ai xem một câu nói như vậy là thật, dù sao tỷ lệ nó trở thành sự thật quá thấp.

“Quan Hải, người mời chúng ta đến đây, không chỉ đơn giản là uống rượu như vậy đi?” Không Tinh đột nhiên nói.

“Tất nhiên là không đơn giản như vậy.” Hình Quan Hải nói một cách thân nhiên, không để ý mục đích của mình bị người khác phá giải.

“Các vị đến đây đều có một mục tiêu là tầng bảo đồ, nhưng tầng bảo đồ này rất kỳ lạ, bên cạnh đó còn có nhiều cường giả nhận được tin tức mà đến, tỷ lệ chiếm đoạt được tầng bảo đồ là quá nhỏ.” Hình Quan Hải nói một câu không tiêu điểm.

“Vậy thì người có điều gì muốn nói với chúng ta?” Băng Tu nói.

“Như ta đã nói, tầng bảo đồ này rất kỳ lạ, ta đã tra nhiều điển tịch, nhưng không phát hiện một chút thông tin gì về nó, tựa hồ là trong một đêm xuất hiện từ hư không, cho nên Đà La Môn mới phái ta đến đây để điều tra.”

“Nhưng sự việc ngoài sức chương khống của ta, cho nên ta đề nghị chúng ta kết thành một Liên Minh, cùng nhau thăm dò tầng bảo đồ này, đồ vật lấy được sẽ chia đều.”

Cuối cùng, Hình Quan Hải nói ra mục đích thật sự của mình.

“Quan Hải, có lẽ người đã đề cao mình, dù sao người chỉ là một tên Trúc Cơ đình phong, người nghĩ người có tư cách để kết thành Liên Minh với chúng ta hay sao?” Hư Minh nhìn Hình Quan Hải rồi nói, áp lực Kết Đan kỳ tỏa ra.

Lâm Phong và mọi người không có ngăn cản, còn Bảo Trữ Như Kiều và người hầu của cô thì kinh ngạc nhìn một màn này!

Có người đang chất vấn một nhất tinh thiên tài về tư cách sao? Nhất tinh thiên tài đã là một tư cách rồi!

Hình Quan Hải cũng không ngờ, cho dù hắn có thể vượt một cấp để chém giết kẻ địch, nhưng nhất tinh thiên tài ở Trúc Cơ, không đột phá hai cảnh giới Trúc Cơ viên mãn và hoàn mỹ, thì ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ cũng chỉ là nổi bật mà thôi, không thể đánh ngang hàng với Kết Đan trung kỳ.

Nếu Hình Quan Hải ở cảnh giới Trúc Cơ viên mãn đột phá Kết Đan, thì ở trong Kết Đan mới có thể vượt cấp giết địch.

Hình Quan Hải chịu đựng áp lực mạnh mẽ, hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta còn có viện binh, là hai cường giả Kết Đan kỳ.”

“Chưa đủ.” Không Tinh nói một câu lạnh nhạt.

Nghe được câu nói này, Hình Quan Hải tan mát ra khí tức mạnh mẽ, tựa hồ nó muốn xông phá một xiềng xích nào đó.

“Có đủ hay không?” Hình Quan Hải nói.

Bảo Trữ Như Kiều biến sắc, đây là khí tức của người có thể đột phá cảnh giới bất cứ lúc nào họ muốn, điều này có nghĩa là Hình Quan Hải có thể đột phá Kết Đan kỳ bất cứ lúc nào, khi đó trong cảnh giới Kết Đan sơ kỳ, Hình Quan Hải ít có đối thủ.

“Đủ rồi.” Lần này, người nói là Lâm Phong.

Không Tinh và Hư Minh không phản đối, làm cho Hình Quan Hải rất giật mình và khó hiểu, một tên Trúc Cơ đỉnh phong mà lại có thể làm cho Kết Đan kỳ giao lưu với vị thế ngang bằng như vậy?

Có lẽ bối cảnh của Lâm Phong cũng mạnh mẽ, hắn không thể nào là một thiên tài ở trên cấp bậc nhất tinh được.

Hình Quan Hải nói thầm một câu trong lòng, một ý nghĩ mà hắn đã nghĩ ra đột xuất làm cho hắn cảm thấy hoảng sợ, để đề xuống sự hoảng sợ này, hắn đã tự lừa gạt chính mình.

Ở một nơi nhỏ bé như vậy mà lại xuất hiện nhị tinh thiên tài? Điều này là không thể nào!

Hình Quan Hải nghĩ vậy, hắn thờ dài một hơi.

Bảo Trữ Như Kiều cũng kinh ngạc, nhưng nàng không nghĩ sâu xa giống như Hình Quan Hải, Bảo Trữ Như Kiều chỉ cho rằng Lâm Phong là bạn của ba người Kết Đan kia mà thôi.

“Có lẽ chúng ta không đủ tư cách để tham gia Liên Minh này.” Bảo Trữ Như Kiều cười khổ.

“Không, nếu ai có đủ tư cách nhất thì đó là Bảo Trữ Vương Đình, đây là lãnh thổ của Bảo Trữ Vương Đình, Đà La Môn sẽ không làm việc như chèn ép một thế lực dưới trướng.” Hình Quan Hải nhìn Bảo Trữ Như Kiều rồi nói một câu chắc chắn.

Bảo Trữ Như Kiều sao không nghĩ ra được rằng Hình Quan Hải đang lôi kéo? Trong Đà La Môn phức tạp, ai cũng có tranh thủ lợi ích cho riêng mình, không phải chỉ có một mình Hình Quan Hải là nhất tinh thiên tài thôi đâu!

Cho nên áp lực của Hình Quan Hải rất lớn, lần này hắn tranh thủ được mượn danh Đà La Môn điều tra tàng bảo đồ đã là một việc làm cho hắn tiêu hao nhiều thể lực.

Cho nên Hình Quan Hải phải tìm được một thứ gì đó để bù đắp cho hắn.

“Nếu Quan Hải đã nói như vậy, thì ta thay mặt Bảo Trữ Vương Đình cảm ơn.” Bảo Trữ Như Kiều nói một cách vui vẻ.

“Nếu gia gia biết được ta tranh thủ được một cơ hội như vậy thì sẽ như thế nào?” Bảo Trữ Như Kiều nghĩ thầm.

Liên Minh này có đến năm tên Kết Đan cường giả, mỗi người đều có thể đánh một trận với gia gia của nàng, trong ấn tượng của Bảo Trữ Như Kiều, gia gia của cô rất mạnh mẽ, bây giờ có năm người như vậy cùng thăm dò tàng bảo đồ thì sợ gì không chiếm được một phần?

Dạo này không có động lực để viết truyện, mình cảm thấy việc làm của mình nó tốn hao thời gian và vô nghĩa, cho nên chương sẽ được đăng lên rất chậm.

Cảm ơn các bạn đã đọc.

Các bạn có thể ủng hộ mình bằng cách nhấn Like hay Vote hoặc bình luận cho ý kiến về truyện này, ý tưởng thì mình đã có rồi, nhưng có thêm nhiều ý kiến sẽ làm cho bộ truyện này hoàn thiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Bảo Trụ An Vương!

“Nhur Kiều, con không sao chứ?”

Lúc này, có một người đàn ông trung niên xông vào, ngay cả gò cửa cũng không, hấn làm như có chuyện gì rất gấp vậy.

Người đàn ông trung niên để một bộ râu màu đen, nhìn rất lịch lãm, hai mắt ẩn chứa từng tia tinh mang, thần sắc mang theo vẻ lo lắng.

“Gia gia.” Bảo Trụ Như Kiều giật mình, nhưng nghe được âm thanh này quá quen thuộc, cô lập tức quay đầu ra, nhìn thấy người trung niên.

“Tham kiến An Vương.” Linh Ngọc lập tức quỳ gối xuống.

“Miễn lễ.”

Người đàn ông là Bảo Trụ An Vương, gia gia của Bảo Trụ Như Kiều, có tu vi Kết Đan sơ kỳ.

Bảo Trụ An Vương phát tay một cái, rồi nhìn Bảo Trụ Như Kiều với ánh mắt lo lắng, hoàn toàn không để ý đám người đang ở trong phòng này.

“Con không sao, thật may là Lâm Phong và Quan Hải huynh ra tay trợ giúp đánh đuổi tên cận bã kia.”

Bảo Trụ Như Kiều giải thích, sau đó cô giới thiệu mọi người ở đây, ngoại trừ Hình Quan Hải, bởi vì hai người đã quen biết nhau từ trước.

Bảo Trụ An Vương nhìn Như Kiều không bị tổn hao gì, hấn thở dài một cái trút hết gánh nặng trong lòng, dọc đường đi đến đây, hấn nghe được tin tức nổi như cồn, làm cho lòng hấn bất an.

“Vậy thì tốt rồi, cảm ơn các vị đã giúp đỡ, nếu sau này có gì cần ta cứ việc nói ra, Bảo Trụ An Vương này nhất định không từ chối.”

Bảo Trụ An Vương làm một động tác khom người đối với đám người.

Lâm Phong và Hình Quan Hải cùng nhau đứng dậy đỡ lấy động tác của Bảo Trụ An Vương, đối với bọn họ đây chỉ là tiện tay làm, không mong đáp trả.

“An Vương phong thái vẫn như trước, xem ra tu vi rất là tinh tiến.” Hình Quan Hải đánh giá một câu, sau khi mọi người ngồi xuống bàn tiệc.

“Đã chê cười rồi, thật ra thì Quan Hải đạo hữu có thể vượt qua ta rất nhanh mà thôi.” Bảo Trụ An Vương tựa hồ không muốn nói lời khách sáo làm gì, hấn nói một cách thân nhiên, không một chút tạp niệm nào.

“Đối với tu sĩ, tu vi hiện tại mới là quan trọng, còn tương lai ra thế nào, điều đó chỉ có thể có giá trị khi còn sống ở tương lai mà thôi.” Hình Quan Hải cười nhạt đáp lại, giọng nói mang theo một chút cảm khái, bởi vì hấn đã chứng kiến quá nhiều người có tương lai tươi sáng nhưng lại không có mạng để hưởng thụ.

“Lâm Phong đạo hữu quả là thiếu niên xuất chúng, chỉ ở tuổi tác này lại có đạo hạnh mạnh mẽ như vậy, ngay cả ta cũng phải hâm mộ không thôi.” Bảo Trụ An Vương nhìn Lâm Phong rồi nói.

Từ nãy đến giờ, Bảo Trụ An Vương luôn lấy đạo hữu xưng hô, đây là một loại tôn trọng, có tu sĩ Kết Đan nào lại xưng hô như thế với một tên Trúc Cơ?

Lâm Phong nghe được gia gia của Bảo Trụ Như Kiều sắp đến, trong đầu hấn còn tưởng tượng ra là một ông lão khom người chống gậy cơ, nhưng bây giờ chân thân lại là một người đàn ông trung niên uy mãnh như vậy.

Quả thật là thế giới quan của Lâm Phong còn mắc kẹt ở phạm nhân rồi!

“An Vương khách sáo rồi, Lâm Phong chỉ là nhờ phước của một người mới đạt được thành tựu như vậy mà thôi.” Lâm Phong nói một cách thân nhiên.

“Gia gia, con vừa mới làm một việc tốt.” Bảo Trụ Như Kiều truyền âm cho An Vương, giọng nói mang theo vẻ như muốn xưng công.

“Nhur Kiều ngoan, con đã làm việc gì tốt nào?” Bảo Trụ An Vương hiếu kỳ truyền âm lại.

“Con vừa thay mặt Bảo Trụ vương đình gia nhập một cái Liên Minh.” Bảo Trụ Như Kiều truyền âm, thần thái đắc ý.

“Liên Minh?” An Vương ngờ ngác.

An Vương nhìn thấy ánh mắt của Bảo Trụ Như Kiều nhìn một vòng xung quanh, như đang gợi ý cho hấn, với từng tuổi tác này, hấn lập tức ngộ ra.

Hình Quan Hải và mọi người không để ý hai ông cháu đang trò chuyện mật, đôi đũa trúc vẫn gấp liên tục các món ăn đang tỏa ra từng tia hương khí và khói.

Nguyệt Linh nhìn Bảo Trụ Như Kiều như vậy, không khỏi hừ một tiếng, làm cho Lâm Phong rất nghi hoặc, bởi vì hắn thấy Nguyệt Linh cứ gắp liên tục mà không ăn a.

Băng Tu, Không Tinh, Hư Minh nhìn thấy trong lòng chỉ cảm khái mình đã già thật rồi, không còn sung sức như bọn trẻ nữa.

Hình Quan Hải là người đầu tiên đánh vỡ bầu không khí có chút quỷ dị này.

“An Vương đã được Như Kiều muội nói cho biết về Liên Minh rồi đi.”

Nghe được lời nói của Hình Quan Hải, Bảo Trụ An Vương thốt lên một câu trong lòng: “Ta đã đoán đúng.”

Sau đó hắn mới mở miệng nói: “Ta thật cảm thấy vui mừng khi được gia nhập một Liên Minh như vậy, nhưng mà thứ cho ta nói thẳng, Liên Minh là cùng tiến cùng lùi, nếu có kẻ nào bỏ chạy hay đâm một dao sau lưng, thì ta Bảo Trụ An Vương quyết sẽ không buông tha hắn.”

Một câu nói đậm chất thẳng thắn và tính cách của An Vương, Bảo Trụ Như Kiều giật mình, khi nhìn thấy gia gia mình nói như vậy.

Hình Quan Hải cười nói: “Được, tính ta Hình Quan Hải vào nữa.”

Có lẽ Hình Quan Hải đã quá quen thuộc với tính cách của Bảo Trụ An Vương rồi.

Lâm Phong không ngờ Bảo Trụ An Vương lại có tính cách như vậy, mới vừa rồi còn nói có việc gì cần giúp tìm đến hắn, có lẽ lời nói này là thật, không như một lời nói khách sáo.

“Tất nhiên, chúng ta là một Liên Minh, cùng tiến cùng lùi.” Lâm Phong không biết nói gì hơn, chỉ gật đầu nói một câu như đinh thép.

Không Tinh, Băng Tu, Hư Minh nhúng vai, dù sao bọn họ có thể hiểu được, trong thế giới tu chân, người lừa ta gạt là chuyện như cơm bữa, cho nên bọn họ có thể lý giải tại sao Bảo Trụ An Vương lại nói như vậy.

“Bọn ta cũng không có ý kiến, nhưng sẽ quyết truy sát tên phản bội đến chân trời góc biển.” Không Tinh nhìn An Vương rồi nói một câu.

Có lẽ Quang Minh Giáo Điều đã làm cho tập niệm và tham niệm trong lòng Không Tinh và mọi người đã mất đi phần nào, Không Tinh chắc chắn cho rằng, hắn ở trước kia sẽ không nói một lời mà hắn cho là nhầm nhứ như vậy.

Thật không ngờ, thời gian sẽ làm cho mọi thứ thay đổi, nghĩ đến con người trước kia của mình, Không Tinh chỉ thở dài một cái, xem như là một thời hắc ám trong cuộc đời đi.

“Có một câu nói này có các vị, ta An Vương cũng yên lòng.” Bảo Trụ An Vương nói trong khi tay hắn gắp thức ăn.

“Chật chịt món này ngon thật.”

Sau khi ăn xong hắn lại khen một câu làm cho bầu không khí này bị phá vỡ, tựa hồ An Vương không có nói một câu khi nãy. Có lẽ bởi vì tính cách này, cho nên Hình Quan Hải muốn kết giao với An Vương.

“Ha ha, đây là thịt của một con hung thú ở cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ, chỉ có ở thương hội này mới có thể xuất hiện, cứ việc ăn nhiều vào.” Hình Quan Hải cười nói.

“Tốt, ta cũng không khách khí.” An Vương nói một câu không hợp với địa vị của mình là một quốc vương đã nhường ngôi.

Dù sao cũng từ là một quốc vương, người có thể ăn nói từ tốn, và lịch sự chút có được không?

Đúng thật là không khách khí, Hình Quan Hải cười khỏ nhìn An Vương ăn gần hết thịt của hung thú kia.

Bảo Trụ Như Kiều đã quen với tính cách của An Vương, cho nên cô hơi cúi đầu xuống, xấu hổ không dám nhìn mọi người.

...

Tiểu Hắc nằm trên một thân cây to lớn, lá cây màu xanh che phủ hoàn toàn, tán cây tạo cho mặt đất một bóng râm lớn, bên dưới là nhiều Hắc Viên đang ngủ.

Xa xa là QHgwSIY có tiếng cười đùa của những chú Hắc Viên nhỏ tuổi.

Đôi lúc ánh mắt của bọn chúng nhìn về phía Tiểu Hắc với sự hâm mộ và tôn kính tột cùng.

Bởi vì bọn nó biết được một tin tức mà bậc cha chú sợ ý tiết lộ rằng, tộc trưởng của bọn họ đã đánh bầm dập những tộc trưởng Hắc Viên khác trong khu rừng này, mà còn đánh rất ác, làm cho những tộc trưởng kia không thể không xin tha thứ.

Với một tin tức như vậy, tâm hồn bé nhỏ của những chú Hắc Viên đã minh tường Tiểu Hắc như một vị thần bất khả chiến bại.

Nhưng đâu ai biết được, khi không còn Lâm Phong, Tiểu Hắc cảm thấy thật là chán, không có bạn uống rượu, không có bạn cùng làm việc xấu, và quan trọng hơn hết, Tiểu Hắc cảm thấy mình ngứa tay, cần một bao cát với sức chống đỡ như Lâm Phong.

Cho nên, khổ những tộc trưởng Hắc Viên khác rồi!

Tộc Hắc Viên từng có một truyền ngôn, trong tổ địa của bọn chúng từng xuất hiện một hung thần, chuyên môn phục kích những vị tộc trưởng mạnh mẽ, sau đó đánh bầm dập các vị tộc trưởng rồi bỏ đi, trong thời kỳ đen tối này, không một vị tộc trưởng nào dám ra khỏi tộc của mình.

Tiểu Hắc ngáp một cái rồi đánh một giấc no nê, dù sao trong đầu Tiểu Hắc đã chọn ra một mục tiêu mới, sau khi ngủ dậy thì Tiểu Hắc lại có việc làm, cứ như thế cho đến khi Lâm Phong trở về.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bạch Ngọc Minh Thổ

Một buổi tiệc tiêu hao hơn ba ngàn linh thạch, Hình Quan Trại trả tiền không một chút chần chờ hay tiếc nuối, thể hiện sự giàu có của một nhất tinh thiên tài.

Điều này làm cho Lâm Phong và mọi người tắc lưỡi, trong lòng cười khổ không thôi.

Mỗi một viên linh thạch, bọn họ đều phải cần cù làm lụng để có được, nhìn thấy một số lớn linh thạch vậy đưa ra, chỉ vì một buổi tiệc, thật không hổ là một thế lực lớn.

“Vậy thì xin cáo từ, ngày mai chúng ta gặp lại tại cổng vào của tàng bảo đồ.” Hình Quan Hải chấp tay, cười nói.

“Được, ta còn có một chút việc cần thu xếp.” Bảo Trụ An Vương vuốt cằm râu oai hùng của mình rồi nói.

Đường đi đến đây khá là gấp làm cho hắn không kịp chuẩn bị một số việc. Bởi vì mức độ nguy hiểm của chuyến đi này là không biết, cho nên Bảo Trụ An Vương chỉ đi một mình, còn việc Bảo Trụ Như Kiều ở đây, là do tính tình ham chơi của tuổi mới lớn, sau ngày hôm nay, Bảo Trụ Như Kiều sẽ về vương thành.

“Chúng ta cũng vậy, các vị đi thông thả, mai gặp lại.” Lâm Phong phát tay.

Cuối cùng, cuộc náo nhiệt lần này đã kết thúc, Lâm Phong cùng mọi người đi đến một cái quán trọ.

Có lẽ là đầu óc kinh doanh của Phi Hạc thương hội quá lớn, cho nên quán trọ này cũng thuộc sở hữu của Phi Hạc thương hội.

Tận dụng thêm nguồn thu nhập là việc của mỗi thương hội, Lâm Phong chỉ có thể chấp nhận bỏ ra một ít linh thạch để thuê phòng.

Bởi vì quán trọ được Phi Hạc thương hội bảo vệ tận răng, cho nên có rất nhiều người đến đây để trọ lại.

Tu sĩ quả nhiên thần thông quảng đại, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã xây dựng một tòa nhà to lớn hơn mười tầng, với hàng trăm căn phòng, và một trận pháp dò xét động tĩnh xung quanh.

Nguyệt Linh rất hiếu kỳ đi xung quanh, tham quan quán trọ này, nhất là Nguyệt Linh nhìn thấy những tu sĩ nâng lên chén rượu vừa uống vừa nói chuyện, có người còn đập bàn cười to, có người thích ngồi trong góc tối cầm chén rượu vừa uống vừa nhìn xung quanh với đôi mắt bình thản.

Dù loại màu sắc của nhân loại mà trước đây Nguyệt Linh chưa bao giờ chứng kiến, đương nhiên là cô đã nhìn thấy Hắc Viên uống rượu rồi.

Không Tinh thì có kinh nghiệm nhiều, hắn thể hiện mình là một lão thành trong chuyện này, với nơi đông người thì thứ tìm kiếm được nhiều nhất đó là thông tin.

Với khả năng của mình, Không Tinh hòa lẫn vào đám tu sĩ để moi móc thông tin từ họ, bởi vì Không Tinh không phát ra khí tức Kết Đan cho nên rất ít người chú ý đến hắn, có người thấy hắn ở bên ngoài thì cũng không dám mở miệng tìm kiếm phiền phức.

Cho nên việc làm của Không Tinh hết sức thuận lợi.

Trong khi Không Tinh xung phong nhận công việc này, Hư Minh và Băng Tu ngâm mình trong nước nóng được mua từ cửa hàng, nước nóng này là một thứ rất thần kỳ, có thể làm cho tâm hồn thanh thản hơn nhiều, Giáo Đình rất thông dụng loại nước nóng này.

Trên Quang Minh Thánh Điện còn có một phòng tắm nước nóng do Diêu Nguyệt xây dựng, cô mua hắn một suối nước nóng đặt ở trên Quang Minh Thánh Điện và thu phí từ nó, cho nên nó rất là nổi tiếng.

Bằng Tu cười khỏ khi nhìn thấy đầu mình như đầu heo trong làn nước nóng, có lẽ bởi vì không muốn đắc tội hấn, cho nên mọi người ở trên đường đã không để ý nhiều đến cái đầu dị dạng, phải nói là Không Tinh và Hư Minh động thủ quá ác!

Từ khi đột phát Kết Đan kỳ đến giờ, kèm theo việc tài nguyên cần cho tu luyện tăng lên theo cấp số nhân, Hư Minh không cảm thấy tu vi của mình tinh tiến chút nào.

Bởi vì hấn không nỡ sử dụng hết điểm công hiến để mua tài nguyên tu luyện, điểm công hiến có nhiều tác dụng, tồn trữ một số lượng lớn đều dùng lúc nguy cấp là một phương pháp bảo vệ tính mạng.

Đừng hiểu lầm tính cách cực đoan của bọn họ đã được Quang Minh Giáo Điều vui đi phần nào, nhưng điều đó không có nghĩa là họ ăn chay, nếu có một kẻ địch đứng trước mặt, bọn họ sẽ giơ lên đồ đao một cách không ngần ngại mà chém đầu kẻ địch xuống.

Nguyệt Linh sau khi tham quan một phòng, sự hiếu kỳ đã ít đi phần nào, cô miệt mài lấy ra một đồng vật dụng từ trong túi trữ vật, đây là một số vật liệu dùng cho chế phù.

Bởi vì Nguyệt Linh là một cao tăng của Giáo Đình, cho nên cô biết rõ đám người Không Tinh cam tâm làm việc cho Giáo Đình là có lý do.

Quang Minh Tín Ngưỡng quả!

Thanh Vũ không có phong tỏa thông tin về việc này, với Thanh Vũ, Giáo Đình là một ngôi nhà, chỉ mọi người cùng chung tay xây dựng nó, cho nên một số bí mật đều được Thanh Vũ công bố.

Nguyệt Linh biết được chuyện này, cô cũng hơi lo lắng một ngày nào đó mình sẽ bị ép sử dụng Quang Minh Tín ngưỡng quả.

Nhưng Thanh Vũ đã từng nói, Quang Minh Tín Ngưỡng Quả chỉ dùng cho kẻ địch, cho dù chết hấn cũng không cho mọi người sử dụng, đây là một lời nói cam đoan, một lời thề dùng danh dự của Giáo Hoàng.

Bởi vì thế, Nguyệt Linh mới cảm nhận được áp lực, nó không tới từ Quang Minh Tín ngưỡng quả, nó không tới từ mối nguy hiểm rình rập Giáo Đình, nó tới từ sự tin tưởng của Thanh Vũ.

Một yêu thú như Nguyệt Linh lại được bổ nhiệm làm chức vụ cao trong lần gặp mặt đầu tiên, ngay cả tinh thần ấn ký của nhất tinh phù sư, Thanh Vũ cũng giao cho cô một cách nhẹ nhàng.

Đây là lý do vì sao, Nguyệt Linh cấn cù với phù sư như vậy, không một chút lười biếng hay oán trách, Nguyệt Linh miệt mài đi đến đỉnh cao của Phù Sư.

Có lẽ Giáo Đình đối với Nguyệt Linh là một nơi xa lạ, giống như một nơi đi làm để kiếm thêm thu nhập của một người, mà nơi đó lại xa nữa.

Nhưng rồi có một ngày, trong thâm tâm của Nguyệt Linh, đã không biết từ bao giờ, đã xem Giáo Đình là một ngôi nhà, nơi mà cô thuộc về, nơi mà cô gửi gắm tất cả tình thương và công sức để xây dựng và làm nó tốt đẹp hơn.

Nguyệt Linh nở nụ cười nhìn những lá phù cô mới vừa luyện chế, mỗi lần như vậy, cô đều cảm nhận được khả năng của mình lại tăng lên một chút, dù chỉ là một chút nhỏ nhoi, nhưng nó là những viên gạch lót đường cho cô tiến về phía trước.

Phải nói, Thất Vĩ Thiên Hồ, với thần hồn mạnh gấp mười bốn lần cùng cảnh giới, điều này mang lại cho cô một lợi thế không hề về chế phù.

Tựa hồ, phù sư tồn tại là để dành cho FqsvJM0 Nguyệt Linh vậy.

...

“Bắt nó lại, nhanh lên, đó là Bạch Ngọc Minh Thố, một loài yêu thú cực kỳ quý hiếm!”

“Cái gì? Là Bạch Ngọc Minh Thố?”

Trong rừng rậm, khung cảnh yên bình như thường ngày đã bị đánh nát bởi những tiếng la hét và tiếng thuật pháp đánh ra, hòa lẫn với tiếng những bước chân đạp nát cành cây khô trên mặt đất.

Một nhóm người đang truy đuổi một con thỏ màu đen, với đôi mắt linh động và gian trá, con thỏ màu đen thuộc loài Bạch Ngọc Minh Thố, tên nó có chữ Bạch nhưng nó lại màu đen bởi vì nó thích như vậy!

Đừng bao giờ nghĩ nó chỉ là một con thỏ nhỏ nhắn dễ dàng bị ăn hiếp.

Minh chứng là một tên Trúc Cơ sơ kỳ, với ánh mắt tham lam mãnh liệt, đang ngăn trên đường nhún nhảy như bay của Bạch Ngọc Minh Thố.

Trong đầu hấn đã tưởng tượng rằng, hấn bắt được Bạch Ngọc Minh Thố và bán đi, sau đó trở thành một phú hào.

Miệng hấn gần như chảy ra nước bọt, khi Bạch Ngọc Minh Thố đi gần đến hấn.

Đôi mắt hắn chỉ nhìn thấy một bóng đen vượt qua, sau đó một đôi chân thô to tướng đáp thẳng vào mặt tên Trúc Cơ sơ kỳ trong sự ngỡ ngàng của những người khác.

Tên Trúc Cơ sơ kỳ bị Bạch Ngọc Minh Thổ cho một đạp lên mặt, thân hình bay ra gần chục mét mới bất tỉnh, thế là hắn đã được toại nguyện trong giấc mơ cường bức này.

Bạch Ngọc Minh Thổ liếc nhìn tên đó với ánh mắt khinh thường và trào phúng sâu sắc, sau đó với đôi chân nhỏ bé, nó phóng đi với tốc độ cực nhanh, bỏ lại một đám người đang chỉ đuổi những dấu vết mà nó để lại, hay nói đúng hơn là Bạch Ngọc Minh Thổ đã cố tình để lại.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thời khắc đã tới!

Đến gần đêm khuya, Không Tinh trở lại với mọi người, với một khuôn mặt có chút lo lắng.

“Có chuyện gì không tốt sao? Không Tinh đại thúc.” Nguyệt Linh có chút ướm oải sau một buổi luyện tập chế phù, cô hỏi Không Tinh với giọng nói hiếu kỳ.

“Có chuyện gì nói nhanh lên, ta còn phải làm một số việc nữa.” Băng Tu nói với giọng không kiên nhẫn, có lẽ trong lòng hắn đã cay Không Tinh rồi, còn việc mà hắn nói, chắc là giải quyết khuôn mặt dị dạng kia trước khi trời sáng.

Không Tinh nghe được Băng Tu nói kết hợp với khuôn mặt, cảm thấy rất là buồn cười, Không Tinh đành nói: “Chuyện này thật là lớn, nguy cơ mà chúng ta phải đối mặt ngày mai vượt quá tưởng tượng của mọi người.”

“Thật như vậy sao?” Giọng nói của Lâm Phong có chút trầm trọng.

“Phải, số lượng tu sĩ tham gia tàng bảo đồ rất đông, trong đó tán tu chiếm nhiều nhất, và quan trọng hơn hết, một chút cường giả tán tu đạt đến Kết Đan sơ kỳ cũng đã xuất hiện, bọn họ không có gốc rễ nào, cho nên làm việc rất bá đạo, mối nguy hiểm từ họ rất lớn.”

“Điều tại nên đã rải tàng bảo đồ khắp nơi, nếu không phải hắn làm việc đó thì chuyện này sẽ không phức tạp như vậy.” Hư Minh nói một cách bất lực.

“Nếu không phải hắn rải tàng bảo đồ thì chúng ta cũng không biết được để mà tham gia.” Nguyệt Linh chu mỏ nói.

“Cái này...!” Hư Minh không biết nói gì hơn.

“Có lẽ đây là mục đích thật sự của tên đó đi, mượn nhờ cường giả tán tu Kết Đan sơ kỳ làm mục tiêu, đánh lạc hướng sự chú ý, sau đó âm thầm chiếm đoạt chỗ tốt.” Lâm Phong suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Hắn không sợ chơi đến chết mình hay sao? Nhiều cường giả như vậy, không phải kẻ nào cũng là người ngu a.” Nguyệt Linh nói một cách khó hiểu.

“Đương nhiên mọi người đã biết được mục đích của hắn, nhưng đây là dương mưu, cho dù có biết được thì cũng phải làm theo.” Không Tinh chậm chậm nói ra.

“Đương mưu sao? Không biết chuyện này sẽ đi đến nước nào.” Lâm Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời, tia sáng từ nó chiếu xuống tạo nên một lớp màng sáng mờ ảo trên không trung.

“Được rồi, suy nghĩ nhiều thì cũng không làm được gì, chúng ta nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai là một hành trình dài.” Không Tinh nhìn mọi người nói.

“Không Tinh đại S7eGf4K thúc nói chí lý, ta đi ngủ trước đây.” Có lẽ Nguyệt Linh là người vui nhất khi nghe được lời nói của Không Tinh, cô rời đi sau khi nói một câu, để lại một đám đàn ông trong một căn phòng.

“Các vị ngủ ngon.” Trước khi đóng cửa phòng lại, Nguyệt Linh nói một câu.

“Ngủ ngon.” Lâm Phong gật đầu trả lời.

“Nguyệt Linh đường chủ ngủ ngon.” Sau đó là Không Tinh, Hư Minh và Băng Tu nói.

Cho dù bọn họ là Kết Đan cường giả, nhưng cấp bậc trong Giáo Đình không cao hơn Nguyệt Linh.

“Thế thì ta đi ngủ trước đây.” Băng Tu gấp một cái rồi nói, tu vi của bọn họ cao thì như thế nào? Bọn họ vẫn chỉ là một sinh vật mà thôi, vì thế giấc ngủ rất quan trọng.

“Các vị ngủ ngon.” Lâm Phong mân mê một cái đồng hồ trên tay của mình rồi nói.

“Đây là cái gì?” Băng Tu chỉ chỉ cái đồng hồ nói.

“Đây là một món pháp bảo ta mua từ trong cửa hàng, nó có thể tính toán thời gian và báo thức cho ngày mai.” Lâm Phong vừa chỉnh chiếc đồng hồ bằng vàng đang sáng lấp lánh vừa nói.

“Đồng hồ? Một món pháp bảo thật là lạ, người làm sao có thể biết được vật này?” Không Tinh cũng có hứng thú.

“Ta nhìn thấy Giáo Hoàng cũng đeo một cái tương tự như vậy.” Băng Tu vừa xoa một lọ thuốc không biết tên vừa nói.

“Đúng vậy, ta biết được nó từ Giáo Hoàng.” Lâm Phong cười nói.

“Đồ vật này có mắc không? Ta cũng muốn mua một cái!” Hư Minh nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ.

“Không mắc lắm đâu, giá chỉ một ngàn điểm công hiến mà thôi.” Lâm Phong trả lời.

“Thế thì ta cũng mua một cái vậy.” Không Tinh suy nghĩ một chút rồi nói.

Thế là một cuộc cách mạng đồng hồ đã diễn ra ngay tại Giáo Đình, người người mang đồng hồ, người người thiết kế đồng hồ, có kẻ còn tự mua bảng vẽ và vật liệu để lắp ráp, người phú hào thì mua hẳn một cái dây chuyền sản xuất mặc dù họ không biết dây chuyền sản xuất là gì, không thể ngăn cản sự hiếu kỳ và sáng tạo!

“Haha, thứ này thật là tiện lợi, thời gian được tính tỉ mỉ, thật là một vật phẩm tốt.” Hư Minh nhìn chiếc đồng hồ trên tay, chắc chắn nói.

“Thôi đủ rồi, đi ngủ đi!” Lâm Phong hết cách, đành phải nói vậy.

“Haha.” Hư Minh cười khan.

“Hi vọng ngày mai sẽ khỏi!!” Đầu đó trong căn phòng đang từ từ chìm vào bóng đêm khi ngọn đèn đã tắt, chỉ còn lại tia sáng dịu nhẹ của ánh trăng, có tiếng nói của Băng Tu mang theo hi vọng vang lên.

...

“Tên Nguyễn Thiên Danh thật là quá đáng, hần dám có ý đồ xấu với con giữa ban ngày ban mặt, thật là cha nào con nấy, hai cha con đều là một thứ cặn bã.”

Bảo Trụ An Vương đã cùng Bảo Trụ Như Kiều về đến nơi nghỉ ngơi, lúc này Bảo Trụ An Vương nói một cách giận giữ.

“Cũng may mắn là có Lâm Phong đạo hữu giúp đỡ, nếu không thì nguy to rồi!”

“Lâm Phong là một người thiếu niên tuổi trẻ, có tu vi cao, tương lai không thể đo lường, Như Kiều, con cũng đã lớn rồi, nên biết tự chọn lấy tương lai cho mình.”

Bảo Trụ An Vương ân cần nói, Bảo Trụ Như Kiều nghe vậy, liền đỏ mặt nói:

“Gia Gia, con chưa muốn rời xa nơi này đâu, con còn phải báo hiếu cha mẹ và gia gia nữa.”

“Một người như Lâm Phong sẽ có rất nhiều cô gái ái mộ, nếu bỏ qua cơ hội này, thì sẽ không có lần sau đâu.” Bảo Trụ An Vương bắt đầu đi.

“Gia gia!!” Bảo Trụ Như Kiều dậm chân.

“Thôi được rồi, không nói về vấn đề này nữa, ngày mai ta sẽ đến tàng bảo đồ một mình, con và Linh Ngọc hãy trở về vương thành, đừng nên gây nhiều chuyện phiền phức.”

“Nhưng mà—” Bảo Trụ Như Kiều muốn phản bác.

“Không có nhưng nhị gì nữa, chuyến đi lần này nguy hiểm, ta không muốn dẫn con vào một nơi lẩn lộn như vậy.”

Bảo Trụ Như Kiều lo lắng nói: “Nếu nguy hiểm như vậy thì chúng ta không cần tham gia nữa!”

“Đừng lo lắng quá nhiều, tu sĩ là một con đường chông gai, chúng ta phải biết đoạt lấy những gì để trải qua con đường đó, huống chi lần này còn có Liên Minh, ít nhất thì tính mạng của ta sẽ không gặp vấn đề gì.” Bảo Trụ An Vương khoát tay.

“Nếu lần này thuận lợi, ta sẽ mời Lâm Phong cùng những người đi chung với hần về vương thành làm khách.”

Nghe được lời nói đầu, làm cho Bảo Trụ Như Kiều hơi yên lòng, nghe đến lời nói sau, cô lập tức giậm chân chạy vào phòng ngủ của mình.

“Không nói chuyện với gia gia nữa.”

Thanh âm của cô truyền đến sau khi cửa phòng được đóng lại với sức mạnh lớn.

Thu hồi ánh mắt khỏi Bảo Trữ Như Kiều, Bảo Trữ An Vương thở dài một hơi, tương lai là thứ không thể nắm bắt, đôi lúc có cơ hội mà chúng ta không thể bắt lấy vì một lý do vớ vẩn, hắn không lo cho tương lai của mình, hắn chỉ lo cho tương lai của Bảo Trữ Vương Đình và người thân của hắn.

Nếu một ngày Bảo Trữ Vương Đình mất đi hắn, thì sẽ không biết xảy ra chuyện gì!

Thời thế hỗn loạn, quốc gia, thế lực mọc lên như nấm, nhưng cũng chết đi như nấm vì thiếu chất dinh dưỡng và bị côn trùng hại.

Áp lực mà Bảo Trữ An Vương gánh lấy, làm cho hắn cảm thấy nặng nề muốn tìm một người chia sẻ với mình.

Ở hắn xem ra, Lâm Phong tất nhiên thích hợp, còn Hình Quan Hải có nhiều dã tâm và hắn cũng là một người của thế lực khác, tất nhiên không thích hợp.

“Mặc cho số phận mà thôi.” Cuối cùng, Bảo Trữ An Vương nói thăm một câu.

Những tia nắng rọi xuống từ vàng Mặt Trời màu vàng óng khi vừa mới bình minh. Tia nắng ấm áp không làm cho người khác thấy khó chịu, mà nó còn mang theo sinh cơ dào dạt cho muôn loài sinh vật.

Nó báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu, một ngày mà tàng bảo đồ được mở ra!!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Tổ hợp kỳ quái!

Dưới những tia nắng là một Minh Hằng Trần khác hoàn toàn với trước đây, bầu không khí nhộn nhịp và náo nhiệt đã bị thay thế bởi con áp lực nặng nề và những đạo khí tức mạnh mẽ từ từ thức tỉnh.

Một chuyến hành trình chết chóc đã bắt đầu!

Trong lòng ai cũng hiểu được việc này, nhưng không người nào lùi bước về sau, đã đi đến đây, tất nhiên bọn họ đã biết vận mệnh của mình đã không thể chường không được nữa.

Chân chính mặc cho số phận.

Thế là những căn nhà được xây tạm và những quán trọ hay một số nghề khác đã được dọn dẹp, bọn nó đã làm xong công việc ngắn ngủi của mình.

Một hàng dài được tạo nên từ người kéo dài thẳng đến sâu trong Minh Hằng sâm lâm.

Dọc đường đi, yêu thú và hung thú đều tránh ra xa, tạo nên một con đường mòn tạm thời an toàn.

Cho dù có nhiều người như vậy tiến vào, nhưng Minh Hằng sâm lâm vẫn không có gì thay đổi, một khung cảnh vắng lặng và yên tĩnh, tựa hồ không có gì có thể làm đó thay đổi diện mạo của mình.

...

“Ta nghĩ được mùi của bảo vật, mà còn là rất nhiều.”

Một con thỏ màu trắng tinh khôi đang đứng trên một ngọn cây bằng đôi chân bé nhỏ của mình, hai mắt linh động thể hiện linh trí của nó không thua kém con người.

Bên cạnh nó là một con chim màu xanh biếc, trong cơ thể nhỏ bé kia ẩn chứa số lượng lớn sinh cơ.

Đây là Sinh Uyên Điều, một loài chim có thể làm cho mọi sinh vật bên cạnh mình nhận được lượng sinh cơ từ nó tỏa ra, làm cho tuổi thọ tăng cao.

Đây là một loài chim quý hiếm rất được nhiều tu sĩ ưa chuộng làm vật nuôi, bởi vì bọn chúng là yêu thú, cho nên muốn bắt được một Sinh Uyên Điều là việc rất khó.

“Bảo vật? Ở đâu, ở đâu?” Sinh Uyên Điều dùng âm thanh hiếu kỳ nói, âm thanh non nớt giống như một đứa bé gái.

Bạch Ngọc Minh Thổ ở ban ngày là màu trắng, nó ngửi ngửi cái mũi của mình rồi nuốt một ngụm nước bọt trong khi nói:

“Khí tức càng ngày càng nóng nực, nó sắp xuất thế rồi, đây có lẽ là bảo tàng mà bọn tu sĩ nhân loại nói đi.”

“Bảo tàng? Chúng ta cũng đi đến tham gia a, ở đâu có bảo vật là không thể thiếu chúng ta.” Một con chuột đang đu trên một cành cây bên dưới bằng móng vuốt của mình, nó dùng ánh mắt lửa nóng nói.

“Tất nhiên, mà Nguyệt Linh cũng đã đến đây rồi, có rSrMQx8 lẽ Nguyệt Linh sẽ đến tham gia thăm dò bảo tàng này.” Bạch Ngọc Minh Thổ khoanh tay chân trước của mình lại rồi nói một cách chắc chắn.

“Nguyệt Linh? Nguyệt Linh về rồi hả? Con này đi đâu cả tháng rồi mới trở về, thật là làm cho người ta lo lắng a.” Sinh Uyên Điều nói với giọng oán trách.

“Chúng ta đi thôi, nhớ ẩn nấp khí tức của mình, chờ đến khi gặp được Nguyệt Linh thì chúng ta sẽ cùng nhau cướp đoạt bảo vật.” Bạch Ngọc Minh Thổ nhảy về phía trước, bay vào trong khu rừng, thân hình của nó biến mất.

Con chuột này có cái mũi màu đỏ, đôi khi nó còn dùng ánh mắt tham lam nhìn về phía xa, thật sâu trong khu rừng, nó cảm nhận được một thứ gì đó đang kêu gọi nó, bởi vì nó là Tầm Linh Thử!

“Chờ bốn chuột mạnh rồi, bốn chuột sẽ xông vào sâu trong đó, cướp sạch mỏ linh thạch.” Tầm Linh Thử nói một câu cho đã miệng, rồi vội vàng đi theo sau.

Sinh Uyên Điều có lẽ đã quen với Tầm Linh Thử, cho nên nó không có biểu tình gì, chỉ là vỗ cánh bay theo sau, không người nào có thể dùng thần thức tìm kiếm được nó, bởi vì bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một đám sinh cơ mờ nhạt được ẩn sâu bởi sinh cơ của cây rừng mà thôi.

...

“Cái pháp bảo này thật là thuận tiện nha, nó báo quá đúng thời gian đi!” Băng Tu vừa soi gương vừa nói, giọng nói mang theo thỏa mãn, có lẽ bởi vì cái đầu của hắn đã ít sưng hơn hôm qua.

“Người dùng có giống phụ nữ có được không? Mới sáng sớm đã soi gương rồi!” Hư Minh vừa cười vừa nói.

“Còn nữa, cái pháp bảo này không thuật tiện thì có đáng để chúng ta bỏ tiền ra mua không? Nói như người thà rằng không nói.”

“Ủ ha! Người nói cái gì? Dám xem ta là phụ nữ? Sáng sớm người đã muốn ăn đòn rồi phải không? Người có biết được khuôn mặt của cường giả là vô giá không?” Băng Tu lập tức để chiếc gương vào trong túi trữ vật, đứng lên rồi nói một cách hùng hổ.

“Được rồi, người không phải phụ nữ có được hay không?”

Bỏ qua sự trao đổi thân thiện mà hai tên rảnh rỗi kia đang làm, Không Tinh chỉnh lý một số vật dụng của mình, bởi vì thời gian ghi trên tàng bảo đồ là giữa trưa, cho nên bọn họ không gấp gáp.

Vào trước vào sau thì chẳng có ý nghĩa gì! Thực lực mới là quan trọng.

“Này Lâm Phong, người đang suy nghĩ chuyện gì đó?” Không Tinh nhìn thấy Lâm Phong vừa uống trà vừa thần thờ, hắn tiến lên vỗ vai Lâm Phong một cái rồi nói ra.

“Ta đang nghĩ đến Đà La Môn có âm mưu gì đối với Yêu Nguyệt Tông, bởi vì ta đã từng bắt được một số người của Đà La Môn ở trong Không Vũ quốc, lúc đó bọn họ đang truy đuổi Nguyệt Linh.”

“Hừ hừ, nhắc tới mới nhớ, hèn chi ta nhìn thấy tên Hinh Quan Hải là chán ghét, bọn họ đều là người của Đà La Môn, hể là người của Đà La Môn đều không tốt lành gì.” Nguyệt Linh không biết từ đâu chạy ra, cô vừa nói vừa nắm một tay thành nắm đấm.

“Có chuyện như vậy sao?” Không Tinh kinh ngạc.

Ngay cả hai tên rảnh rỗi cũng đưa mắt tai cao lên để lắng nghe.

“Đừng lo lắng, bọn họ đã bị ta bắt và hiện giờ đã bị phong ấn tu vi, và sinh sống ở trên Quang Minh Thánh Điện rồi, nếu họ thành tâm hối cải, thì họ sẽ được thả trong tương lai.” Lâm Phong khoát tay rồi nói.

Diêu Nguyệt đã truyền một số tin tức gần đây cho hắn.

“Người đang sợ bọn người Đà La Môn đến Không Vũ quốc để điều tra hay sao?” Không Tinh suy nghĩ một hồi rồi nói.

“Đúng vậy, Giáo Đình hiện giờ không thể va chạm trực tiếp với Đà La Môn, làm vậy sẽ gây cho Giáo Đình một hậu quả nghiêm trọng.” Lâm Phong gật đầu.

“Đừng quá lo lắng chuyện này, việc đầu tiên Giáo Đình gặp có lẽ không là Đà La Môn, mà là Yêu Nguyệt Tông!” Không Tinh nói một câu.

“Ý của Không Tinh đại thúc nói là Yêu Nguyệt Tông sẽ ra tay với Giáo Đình hay sao?” Nguyệt Linh khó hiểu.

“Đúng vậy.” Không Tinh gật đầu giải thích.

“Một nhất tinh thể lực rất khó để thăng lên nhị tinh thể lực là bởi vì nhận được sự chèn ép của nhị tinh thể lực, Yêu Nguyệt Tông sẽ không đứng nhìn Giáo Đình càng ngày càng mạnh mẽ, bọn họ nếu biết được chuyện này, tất nhiên tạo ra một loạt những rào cản bước tiến của Giáo Đình, và thậm chí, bọn họ có thể tấn công trắng trợn.”

“Vậy thì nguy hiểm rồi.” Nguyệt Linh lo lắng.

Không Tinh đột nhiên cười đắc ý nói: “Ha ha, các ngươi không nhận được tin tức mới nhất hay sao?”

“Tin tức gì cơ?” Nguyệt Linh đã bị Không Tinh dắt mũi hoàn toàn.

“Quang Minh Thánh Điện có đại trận mạnh mẽ, không sợ Yêu Nguyệt Tông, ít nhất thì an toàn của Giáo Đình đã được đảm bảo.” Lâm Phong tự tin nói.

“Và có một Giáo Hoàng tọa trấn, chắc chắn Yêu Nguyệt Tông sẽ không thể công phá được Giáo Đình.” Không Tinh nói thêm.

“Giáo Hoàng.” Lâm Phong cười khở.

“Thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta đi thôi.” Không Tinh nhìn đồng hồ rồi nói.

“Suyt.” Đang nói, Không Tinh đột xuất làm một động tác báo hiệu tất cả im lặng.

Mọi người đưa mắt nhìn về bên ngoài, phía sau cánh cửa là những tiến bước chân.

“Hôm nay được gặp Nguyễn Thiên Danh công tử, làm cho ta cảm thấy vinh hạnh, nếu không phải ta còn có việc quán thân thì sẽ cùng công tử đi thăm dò tàng bảo đồ rồi.”

Lâm Phong và Nguyệt Linh nghe được âm thanh này, liền biết đây là tên thanh niên đã vào trong thành trì mà lần trước bọn họ đã ghé thăm, một người của Đà La Môn.

“Kim Văn Tuấn, ngươi còn có chuyện gì gấp gáp hơn việc này hay sao?” Giọng nói tiếp theo vang lên là của Nguyễn Thiên Danh.

Kim Văn Tuấn chần chờ một chút rồi nói nhỏ: “Tại hạ nhận nhiệm vụ từ tông môn, đi điều tra việc một số môn nhân của Đà La Môn đã mất tích ở Không Vũ quốc, việc này quan trọng, cho nên xin Nguyễn Thiên Danh công tử thứ lỗi.”

“Vậy thì ta không làm phiền ngươi nữa.” Tiếp theo là âm thanh của Nguyễn Thiên Danh kèm theo bước chân nhanh hơn.

Rõ ràng bọn họ đã tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Kim Văn Tuấn xui xẻo!

Mắt của Lâm Phong lập tức ánh lên mãnh liệt, khí tức như muốn bùng nổ ngay thì có một bàn tay đã đặt lên vai hắn, với sức mạnh của Kết Đan kỳ, Không Tinh toàn lực áp chế dục vọng động thủ của Lâm Phong.

“Không nên.”

Thanh âm của Không Tinh vang lên trong đầu Lâm Phong làm cho hắn tỉnh hồn lại, mồ hôi hột từ từ chảy xuống trên khuôn mặt của Lâm Phong.

Với cử chỉ gạt đầu miễn cưỡng, Lâm Phong thu hồi khí tức của mình, lúc này Lâm Phong mới cảm thấy không ổn, bởi vì hắn đã quá gấp gáp khi nghe đến một việc liên quan đến Giáo Đình.

Trong thâm tâm của Lâm Phong đã xem Giáo Đình là một ngôi nhà, hắn không cho phép một việc tái diễn lần thứ hai, nỗi đau mất đi tất cả người thân, Lâm Phong không muốn trải nghiệm nó một lần nữa, có lẽ vì thế, một cơn khát vọng báo thù đã bị áp chế mấy ngày nay đã bộc phát ngay lúc này, làm cho Lâm Phong mất khống chế.

Không Tinh thu hồi bàn tay đang run rẩy của mình vì sử dụng lực lượng mạnh mẽ trong một khoảnh khắc, áp lực từ hai phía của bàn tay làm cho hắn bị thương nhẹ, giây phút này, trong lòng hắn mới cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lâm Phong, một người mới chỉ đạt đến Nhị Dương cảnh đỉnh phong.

Mà hắn đã là Tam Dương cảnh sơ kỳ, chênh lệch cảnh giới lớn như vậy, mà cần hắn dùng toàn lực để áp trụ Lâm Phong.

Nhị Dương tương đương với Trúc Cơ kỳ, và Tam Dương tương đương với Kết Đan kỳ, đây là một tên gọi đang dần phổ biến trong Giáo Đình, vì Mặc Hân đã tu luyện công pháp của Giáo Đình và từ từ nhận ra được đây là một hệ thống tu luyện mới, cho nên hắn đã kêu gọi đổi tên cảnh giới trong Giáo Đình.

Kim Văn Tuấn ở bên ngoài, bỗng nhiên cảm thấy một đôi mắt hung tợn đang nhìn chằm chằm mình, làm cho hắn hoảng hồn nhìn xung quanh, nhưng đôi mắt kia đi đến rất nhanh, thế là Kim Văn Tuấn thờ dài một hơi, chạy đi ra ngoài nhanh chóng, hắn không muốn ở trong đây thêm một giây nào nữa, có lẽ, khi này hắn đã làm phiền một vị tiền bối, cho nên bị cảnh cáo.

“Chúng ta không thể để hắn đến Không Vũ quốc được, cho nên Hư Minh, ngươi hãy theo sau và bắt lấy hắn.” Không Tinh nhìn thấy bên ngoài đã không còn ai, hắn nhìn Hư Minh rồi nói.

Hư Minh nghe được, lắc mình đứng lên, làm vài động tác giãn gân cốt nói: “Đừng lo, ta sẽ không hạ thủ nặng lắm đâu, có lẽ ta nên nhốt hắn ở một nơi bí mật, khi chúng ta trở về rồi xử lý hắn vậy.”

“Dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng không nên giết người.” Không Tinh gật đầu nói ra.

“Vậy thì ta đi đây.” Hư Minh nói một cách hưng phấn rồi nhảy một cái biến mất bên ngoài cửa sổ.

Từ lúc biết được tin tức tàng bảo đồ bị rải khắp nơi, điều này làm cho Kim Văn Tuấn rất tức giận, nếu không phải có chuyện đó, thì Kim Văn Tuấn tự tin mình sẽ kiếm được một phần ở trong tàng bảo đồ.

Trong nội tâm Kim Văn Tuấn không cam lòng, với cái tên mà cha hắn đặt, tất nhiên đã hi vọng hắn giàu sang và tuần tú, nhưng bây giờ hắn không được hai thứ gì ở trên, cho nên hắn quyết tâm phải phấn đấu đạt được một thứ trước, đó là giàu sang.

Mang theo tâm lý ỷ may, Kim Văn Tuấn cẩn thận đi đến Minh Hàng Trấn, không ngờ, mọi sự việc lại vượt qua tưởng tượng của hắn, tu sĩ quá nhiều, lại còn có cường giả cảnh giới Kết Đan kỳ tham gia, điều này làm cho Kim Văn Tuấn tuyệt vọng, muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Thật là xui xẻo, ông trời không cho hắn rời khỏi đây bởi vì hắn gặp Nguyễn Thiên Danh, một tên rác rưởi con ông cháu cha có tiếng, thế là hắn bị Nguyễn Thiên Danh cuốn lấy một ngày.

Qua một đêm suy nghĩ không ngủ, cuối cùng Kim Văn Tuấn đã tìm được lý do chuẩn khỏi đây.

Rời khỏi quán trọ, Kim Văn Tuấn nhìn bầu trời trong xanh với tâm trạng thoải mái, không tìm được bảo vật cũng không sao, có được tính mạng là đủ rồi!

Ngâm nga vài câu hát quen thuộc trong khi bay đến Không Vũ quốc, Kim Văn Tuấn từ khi biết được Đà La Môn chuẩn bị một hành động lớn nào đó, hắn đã tính kế chuẩn ra ngoài, để khỏi bị sung binh.

Cho nên hắn đã tìm một nhiệm vụ khá xa Đà La Môn, Không Vũ quốc là một mục tiêu lý tưởng.

“Các ngươi đánh nhau, tại sao lại lôi chúng ta vào a, thật là mệt mỏi.” Kim Văn Tuấn lẩm bẩm.

“Chào anh bạn nhỏ.”

Một tiếng nói vang lên trong tai của Kim Văn Tuấn, tiếng nói này đột ngột làm cho Kim Văn Tuấn hoảng hồn, dừng lại thân hình đang bay, tìm kiếm người phát ra âm thanh này.

“Ta ở đây này!”

Giống như biết trước Kim Văn Tuấn không tìm được mình, người phát ra âm thanh đã kêu to.

Kim Văn Tuấn nhìn lại một hướng, thấy được một người thanh niên, thân hình thon dài, đang mỉm cười thân thiện nhìn hắn.

“Ngươi là ai?” Theo bản năng, Kim Văn Tuấn hỏi một tiếng.

Sau đó hắn chợt nhận ra, người có thể tránh đi thần thức của mình thăm dò, tất nhiên là một người có tu vi cao hơn hắn.

Thế là Kim Văn Tuấn đổi giọng nói, khiêm nhường hơn nhiều: “Xin hỏi cao danh quý tánh của tiền bối, thứ cho văn bối thất lễ.”

Người thanh niên này chính là Hư Minh đã đuổi theo Kim Văn Tuấn.

Hư Minh đợi đến khi Kim Văn Tuấn đã rời khỏi Minh Hàng Trấn xa rồi mới hiện thân.

Hư Minh cười nói một cách nhẹ nhàng: “Ta tên là Hư Minh, còn ngươi tên là gì?”

Kim Văn Tuấn thờ dài một hơi sau khi nhìn thấy Băng Tu có vẻ không muốn làm gì hắn.

“Văn bối tên là Kim Văn Tuấn, xin được ra mắt tiền bối.” Văn Tuấn ôm quyền nói.

“Không biết tiền bối có chuyện gì cần văn bối giúp đỡ, văn bối quyết không chối từ.”

Hur Minh nghe vậy, nụ cười trên mặt càng đậm:

“Ta thật có chuyện muốn nhờ người giúp nha, đó là ở yên một chỗ vài ngày, đợi cho đến khi ta trở lại tìm người là được.”

“Tiền bối nói đùa, ta còn có nhiệm vụ mà Đà La Môn giao cho, không thể trễ nãi được.” Kim Văn Tuấn nghe được lời của Băng Tu, hần liền biết không ổn, cho nên nói khéo thân phận của mình.

“Chỉ vài ngày mà thôi, không có làm cho người trễ nãi công việc đâu.” Hur Minh khoát tay.

“Văn bối xin cáo từ.” Kim Văn Tuấn ôm quyền một cái rồi chạy đi trước sự kinh ngạc của Băng Tu.

“Tên này chạy thật nhanh.” Hur Minh cười khỏ.

“Tiểu hữu đừng đi vội.”

Trước mặt Kim Văn Tuấn xuất hiện một thân ảnh, đó là Băng Tu, cho dù chạy với toàn bộ tốc độ của mình, nhưng Kim Văn Tuấn vẫn bị đuổi theo một cách dễ dàng.

“Tiểu hữu thật là không có lễ phép nha, vậy thì ta đành phải dùng vũ lực rồi, ta thấy gần đây có một cái nhà vệ sinh công cộng đã bị bỏ hoang, nơi đó rất thích hợp làm chỗ ở tạm của tiểu hữu trong vài ngày này đó.”

Hur Minh vẫn một bộ dạng tươi cười.

Kim Văn Tuấn nghe vậy, mặt liền đen, hần dù gì cũng là một cường giả Trúc Cơ đỉnh phong, lại bị người bắt đến nhốt trong nhà vệ sinh, hần còn có mặt mũi gì để sống trên đời nữa.

“Tiền bối, ta nhớ là không có đắc tội ngài, vì sao ngài lại làm như vậy?”

Kim Văn Tuấn hết đường chạy trốn, đành phải hỏi một câu để giải tỏa nỗi nghi hoặc hiện giờ của hần.

“Được rồi, để người không còn ngu ngơ nữa, ta đành giải thích lý do cho người, đó là vì ta nhìn người rất ngứa mắt mà thôi.” Hur Minh cười nhạt.

Không đợi Kim Văn Tuấn trả lời, một bàn tay của Băng Tu nhấn xuống, mang theo áp lực mạnh mẽ của Kết Đan sơ kỳ đánh thẳng tới Kim Văn Tuấn.

“Mẹ nó.” Trong lòng Kim Văn Tuấn bị áp lực khủng khiếp làm giật mình, không khỏi chửi một câu, một cường giả Kết Đan lại bắt hần bởi vì lý do xàm xí đó?

Vận khí của hần thật là đen đủi!

Kim Văn Tuấn cố gắng đẩy dũa khỏi bàn tay này, nhưng với sức mạnh của Trúc Cơ đỉnh phong, hần không có khả năng phản kháng, bàn tay kia phá vỡ tất cả thuật pháp mà hần đánh ra, bắt lấy thân thể của hần rồi kéo đi.

...

Hur Minh trở lại căn phòng của mọi người với nụ cười còn đang đọng lại trên khuôn mặt.

“Ha ha, tên kia thật là ranh ma, vừa thấy không ổn là chạy ngay lập tức, ta đành nhốt hần vào trong một cái nhà vệ sinh vậy.”

“Nhà vệ sinh? Người quá ác đi!!” Băng Tu nhìn Hur Minh cười nói.

“Đúng vậy nha, hần bị mùi thối đến chết rồi sao?” Nguyệt Linh nói một cách hiếu kỳ.

“Ta đã bố trí một chút để bảo vệ sự an toàn của hần.” Hur Minh bổ sung thêm một câu.

“Thời gian đã đến rồi, chúng ta lên đường thôi.” Không Tinh nhìn đồng hồ một cái rồi nói, từ lúc Hur Minh rời khỏi đây cho đến khi trở lại chỉ có mười phút.

Thế là, đám người trả phòng, bước ra ngoài đi thẳng đến Minh Hằng sâm lâm, dọc đường đi thấy rất nhiều tu sĩ có cùng mục đích giống họ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Sơn Đồng động phủ!

Dọc theo con đường mòn đã được mở bởi những tu sĩ đi trước, đoàn người của Lâm Phong có thể đi đến cổng vào của tầng bảo đồ rất nhanh.

“Nguyệt Linh, bạn của muội đang ở khu vực nào trong Minh Hàng sâm lâm?” Lâm Phong chợt nhớ ra mục đích đầu tiên của bọn họ, vì thế Lâm Phong hỏi Nguyệt Linh.

“Không cần phải tìm họ nữa đâu, chúng ta sẽ gặp bọn họ sớm thôi.” Nguyệt Linh cười hi hi và nói một cách thần bí.

Điều này làm đoàn người cảm thấy nghi hoặc, không biết vì sao Nguyệt Linh lại nói như vậy.

“Chúng ta mau đi nhanh đi, dù sao cũng là thăm dò tầng bảo đồ, không thể đi sau người khác được.” Nguyệt Linh tăng tốc độ trong khi mọi người vội vàng đuổi theo.

Dưới sự yêu cầu của Lâm Phong, ba người ở cảnh giới Kết Đan sơ kỳ đã thu liễm khí tức của mình, vì vậy, không một ai phát hiện ra bọn họ có đến ba cường giả Kết Đan kỳ, trừ những người đã nhìn thấy bọn họ từ trước.

Chắc hẳn bọn người kia sẽ không lăm mồm lăm miệng, nhiều chuyện đến nỗi phá đám một lần ba vị cường giả Kết Đan kỳ a.

“Lâm Phong đạo hữu, các vị đạo hữu chờ một chút.”

Bỗng nhiên có tiếng nói từ phía sau vang lên, vì thế đoàn người của Lâm Phong dừng lại, quay đầu nhìn thấy đó là Bảo Trụ An Vương.

Với một cây thiết thương màu xanh của đồng cổ đang tùy ý vác trên vai, kết hợp bộ râu oai hùng, làm cho Bảo Trụ An Vương khá là nổi bật.

“Haha, không ngờ các vị đi trễ như vậy.” Bảo Trụ An Vương cảm thấy có vài đôi mắt nhìn lại, cho nên hắn lập tức thu lại khí tức của mình.

Bước chân trầm ổn và vững chắc, Bảo Trụ An Vương đi sóng vai với đoàn người của Lâm Phong.

Nghe được lời nói của Bảo Trụ An Vương, đoàn người không khỏi khinh bỉ hắn một phen, không phải hắn cũng đi trễ hay sao? Còn dám nói lớn tiếng tựa hồ mình không có vậy.

“Không phải người cũng đi trễ sao?” Băng Tu nhìn không được nói một câu.

Bảo Trụ An Vương cười khan nói: “Là vì ta có chút chuyện cần xử lý.”

“Được rồi, không nói vấn đề này nữa, các vị xem, trời hôm nay thật là đẹp, điều đó nói lên chuyến đi lần này của chúng ta sẽ thu hoạch thật lớn.”

“An Vương thật có nhã hứng nha.”

“Ta có một chuyện muốn hỏi An Vương, đó là hai vị cường giả Kết Đan của Đà La Môn cùng Hình Quan Hải liên minh với chúng ta tên là gì?” Không Tinh hỏi.

“Hai vị cường giả Kết Đan?” An Vương bị câu hỏi này làm cho bối rối, hắn không biết được chuyện này a.

Hắn chỉ tưởng rằng Liên Minh đều là người ở trong quán rượu ngày hôm qua.

“Ta cũng không biết được, có lẽ là hai người thân cận với Hình Quan Hải đạo hữu đi.”

Cuối cùng, với tính cách thẳng thắn, An Vương vẫn nói ra một câu.

Câu này của Bảo Trụ An Vương như là không nói, ai mà không biết được chuyện này?

Thế là, để vui đi sự lúng túng của mình, Bảo Trụ An Vương bắt chuyện trên trời dưới đất, có lẽ hôm qua chuyện của Bảo Trụ Như Kiều làm hắn cảm thấy ngọt ngào và bất an, khi được giải trí, tựa hồ hắn đã quá phóng khoáng hơn ngày thường.

Với thân hình to lớn của mình, Bảo Trụ An Vương như một ngọn đèn sáng giữa bầu trời đêm khuya, làm cho đoàn người của Lâm Phong bị chú ý, mặc dù tất cả đều thu lại khí tức của mình.

Lâm Phong liền quăng cho Bảo Trụ An Vương một cái áo choàng, nó có hiệu quả che đậy thân hình lực lưỡng kia.

Đến đây, đoàn người của Lâm Phong mới có thể âm thầm đi đến cổng vào của Tầng Bảo Đồ.

Một ngọn núi mọc lên giữa một khu rừng xanh tươi, không một chút nào kỳ lạ hay khác người, ngọn không có gì đặc biệt, nhưng nó là địa điểm mà Tầng Bảo Đồ đã đánh dấu.

“Quan Hải đạo hữu, Quan Hải đạo hữu.” Bảo Trụ An Vương kêu nhỏ.

Khi đến nơi, giữa dòng người đông đúc lên đến hơn một ngàn, đầu đầu cũng là tu sĩ mạnh mẽ.

Nhưng một đám người như hạc giữa bầy gà, đó là bọn người Hình Quan Hải, có hai ông lão đang đứng bên cạnh hắn, mặc dù râu tóc bạc trắng, nhưng tinh thần minh mẫn, hai mắt như thiểm điện đang quan sát dòng người.

Trung tâm, nơi mà bị hơn một ngàn người chú ý đến, đó là một tảng đá to, có vài chữ mờ nhạt đang từ từ đậm lên khi thời gian trôi qua.

Hình Quan Hải nhíu mày, bởi vì hắn nghe được có người gọi tên của mình, nhưng khi hắn nhìn thì không thấy ai.

“Là chúng ta đây này, Quan Hải đạo hữu.”

Tiếng kêu cứ vang vào tai của hắn.

Lâm Phong và mọi người không khỏi bụm mắt lại, đây là đi tầm bảo, không phải kết bạn đi chơi bời, người xem Bảo Trụ An Vương, hoàn toàn không để ý đến tình cảnh hiện giờ.

Cuối cùng, Lâm Phong đành truyền âm của Hình Quan Hải, tiếp theo sau đó, một đoàn người mặc áo choàng đã trộn lẫn vào trong đám người.

“Các người đang làm gì vậy?” Hình Quan Hải đánh giá cái áo choàng màu đen này, khi này thần thức hắn không tìm được Bảo Trụ An Vương là vì tác dụng của nó.

“Chúng ta phải điểu thấp, đây là đi tầm bảo, không phải đi du ngoạn.” Không ngờ Hình Quan Hải cũng như Bảo Trụ An Vương, hoàn toàn không có thường thức này.

“Điểu thấp?” Hình Quan Hải nói một cách khó hiểu, từ khi gia nhập Đà La Môn, hai chữ điểu thấp đã bị hắn xóa khỏi từ điển của mình, trong suy nghĩ của Hình Quan Hải, làm việc gì cũng không sợ ai, dù sao hắn là người của Đà La Môn a.

“Lâm Phong đạo hữu, việc làm của người không được quang minh chính đại cho lắm.” Bảo Trụ An Vương nghi hoặc đã lâu, giờ có cơ hội cho nên hắn nói ra.

Sau vài trăm chữ dùng để giải thích sự quan trọng của điểu thấp, Hình Quan Hải và Bảo Trụ An Vương cùng hai cường giả Kết Đan kỳ tên là Hình Văn Trí và Hình Văn Hà đã hiểu ra.

“Pháp bảo này có tác dụng quá mạnh mẽ, người có thể tặng nó cho ta không?” Hình Văn Trí nhìn áo choàng một hồi lâu rồi nói.

“Ta cũng muốn một cái, pháp bảo này là do người luyện chế hay sao?” Hình Văn Hà kéo kéo cái áo choàng, nếu không phải có người ở đây, chắc hắn sẽ tháo áo choàng ra làm tám khối để nghiên cứu a?

“Đây là một đặc sản của bọn ta, các người muốn một cái thì phải trả tiền.” Nguyệt Linh bắt được cơ hội kiếm thêm thu nhập.

Bỏ qua ba người đang bàn giá cả của áo choàng.

Lâm Phong nhìn xung quanh một hồi, phát hiện ở đây có đến sáu vị cường giả Kết Đan kỳ, số lượng quá ít so với những gì Lâm Phong tưởng tượng.

“Lâm Phong, người cũng nhìn ra rồi đi?” Hình Quan Hải nhíu mày nói.

Lâm Phong gật đầu: “Có lẽ là có người đã dùng một số biện pháp để che dấu sự tồn tại của mình.”

“Bọn họ tất nhiên đã biết Đà La Môn sẽ tham gia lần này, cho nên không muốn lộ ra danh tính để tránh đi phiền phức đó mà.” Bảo Trụ An Vương nhìn Hình Quan Hải rồi nói một cách đương nhiên.

Thời gian dần dần trôi qua trong sự chờ đợi của đám người.

Cuối cùng thì thời gian mà tảng bảo đồ mở ra cũng đến.

Những chữ viết ngệch ngệch ngoạc ở trên tảng đá to lớn đã có thể nhìn thấy rõ.

Không Tinh nhìn những chữ viết rồi lầm bầm: “Son Đồng động phủ.”

“Son Đồng động phủ?” Hình Quan Hải kinh ngạc.

Ngay cả Bảo Trụ An Vương vẫn đang không có biểu hiện gì cũng lập tức giật mình, và Hình Văn Trí cùng Hình Văn Hà bỏ qua sự chèn ép giá cả của Nguyệt Linh, bọn họ đều kinh ngạc.

Một số người lớn tuổi hay cảnh giới Kết Đan đều có ánh mắt ngưng tụ.

“Son Đồng?” Lâm Phong nói một cách khó hiểu.

“Đây là một vị tiền bối đã sống lâu lắm rồi, nhưng tin tức đột nhiên bị cắt đứt, có lẽ đã vãn lạc, đây là một động phủ của vị tiền bối đó, và quan trọng hơn hết, vị tiền bối có tên Sơn Đồng này là một vị cường giả Giả Anh cảnh.”

Hình Quan Hải bèn giải thích khi nhìn thấy biểu hiện lo ngại trên khuôn mặt của Lâm Phong.

“Giả Anh cảnh.” Không Tinh lắm lắm.

“Không sai, đây là một vị Giả Anh cảnh, chỉ một bước nữa thôi là đạt đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ!” Bảo Trữ An Vương đã không thể áp chế sự hưng phấn của mình, lời nói của hắn nhanh hơn bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Meow!

Sau đó, một cảnh tượng làm mọi người giật mình đã xảy ra.

Tầng đá to lớn đột nhiên nổ tung thành hàng ngàn mảnh vụn văng tứ phía, để lộ bên dưới nó là một hang động rất lớn.

“Lối vào của động phủ đã mở ra.”

“Chúng ta vào nhanh.”

Chỉ trong chốc lát, đã có những tiếng kinh hô truyền ra, hàng ngàn người như ong vỡ tổ xông vào hang động đen tối kia.

Hang động y hệt một con cự thú đang há mồm sâu như thâm uyên của mình nuốt chửng lấy đám người.

“Chúng ta cũng nên vào thôi.” Hình Quan Hải nhìn đám người đã vào gần hết, lúc này, hắn mới nói ra.

Hắn cùng hai người tiến vào hang động trước tiên và cố ý giữ khoảng cách, dù thế nào đi chăng nữa, không thể không đề phòng người mới quen biết chưa bao lâu.

Ngược lại với Hình Quan Hải, Bảo Trữ An Vương rất sáng khoái đi bên cạnh Lâm Phong.

“Haha, bây giờ thì ta đã biết hai người đi cùng Hình Quan Hải là ai, các ngươi có hứng thú để nghe không?”

“Giờ này mới nói, chúng ta đều biết họ là ai rồi.” Nguyệt Linh liếc An Vương một cái rồi nói.

An Vương tiếp tục nói: “Cái ta nói không phải tên của họ, mà là thân phận kia.”

“Thân phận? Họ có thân phận gì?” Lâm Phong hiếu kỳ.

“Họ là người nhà của Hình Quan Hải, Lâm Phong đạo hữu không nghe thấy họ Hình sao?”

“Ai mà không biết chuyện này?” Nguyệt Linh đã gần như trợn mắt.

Bỏ qua lời nói của Nguyệt Linh ở ngoài tai, Bảo Trữ An Vương nói tiếp: “Một họ ra đến bốn cường giả Kết Đan kỳ, thật không biết làm sao bọn họ có thể đạt được?”

Nói xong, Bảo Trữ An Vương bí mật đánh giá biểu hiện của đám người Lâm Phong, thấy được khuôn mặt của đám người vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra, chứng tỏ bốn vị cường giả Kết Đan không đủ để làm bọn họ kinh ngạc.

“Xem ra các vị đạo hữu này có chỗ dựa lớn đây.” Bảo Trữ An Vương nói thầm.

Bước vào hang động, mọi người nhìn thấy đó là một cái hang lang rộng rãi có thể cho năm chiếc xe ngựa chạy song song, với không khí thoáng mát và hòa lẫn với những tia khí lạnh làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Hành lang khá dài, có lẽ những người khác đã đi hết, cho nên ở đây không có tiếng người.

Những tiếng bước chân vang lên đều nhịp ở trong hành lang yên tĩnh, đằng xa là một tia sáng báo hiệu bọn họ đã đến lối ra.

Đập vào tai của bọn họ là những tiếng ồn ào phát ra khi nói chuyện của người với người.

Cuối hành lang là một cái quảng trường to lớn với những ánh sáng phát ra từ các viên dạ minh châu được đính trên vách.

Có lẽ hành lang kia đang dẫn mọi người xuống thật sâu dưới lòng đất, cho nên các vách đá xung quanh quảng trường rất cao, và đặc biệt là, những vách đá còn có hàng ngàn lỗ thủng.

“Thật là hùng vĩ, ta đoán rằng, chúng ta có lẽ đã ở khoảng một ngàn mét dưới lòng đất.” Bảo Tru An Vương không khỏi khen một tiếng.

“Công trình to lớn như vậy, chỉ có cường giả Giả Anh cảnh mới có thể làm ra với mục đích làm động phủ.” Hình Quan Hải gật đầu.

Phải biết cường giả mạnh nhất Đà La Môn mới ở cảnh giới Kết Đan đỉnh phong mà thôi, Hình Quan Hải chưa từng nhìn thấy cường giả Giả Anh cảnh, hôm nay được gặp một phần nhỏ, đủ để làm hắn kinh ngạc rồi.

“Chào mừng các vị đạo hữu đã đến động phủ của bản đạo.”

Lúc mọi người đang loay hoay đánh giá, thì có một âm thanh vang vọng khắp quảng trường, bởi vì những vách đá cho nên âm thanh vọng rất nhiều lần.

“Xin được giới thiệu với các vị, bản đạo tên là Sơn Đồng, một tu sĩ cảnh giới Giả Anh.”

“Meow—”

Tiếng nói cuối cùng được thốt lên giống như một thói quen, chủ nhân của âm thanh kia tựa hồ có chút lúng túng nói: “À, ừm, đừng quan trọng tiểu tiết đó.”

“Hôm nay là ngày bản đạo tu luyện thành một trận pháp, cho nên bản đạo rất là cao hứng, vì thế, bản đạo mở ra động phủ này là để tạo một trò chơi dành cho các vị đạo hữu muốn tâm bảo.”

“Meow.” Lại là tiếng thốt như bản năng kia.

“Các vị đừng lo lắng, trò chơi này sẽ không nguy hiểm tính mạng đâu.”

Chủ nhân của âm thanh kia giống như nhìn thấy những ánh mắt e dè và hoảng sợ của đám người ở trên quảng trường, hắn ta nói thêm một câu.

“Meow.” Lâm Phong nghe được tiếng này, không biết tại sao trong đầu lại toát lên hình bóng của một con mèo vô sỉ.

Lắc cái đầu của mình, Lâm Phong không cho rằng con mèo vô sỉ kia lại có khả năng này.

Những người ở dưới nghe được lời nói chắc chắn này, liền vui mừng lên, một số thông tin cũng đã được tiết lộ ra, Sơn Đồng, một cường giả Giả Anh cảnh lại muốn tạo một trò chơi nhằm ban thưởng bảo vật cho họ, ai mà không vui vẻ?

Nhưng một số người có lịch duyệt và cường giả Kết Đan lại có ánh mắt suy ngẫm, dù sao bọn họ không phải kẻ ngu, bởi vì ở đây là sân nhà của đối phương, nếu bọn họ làm ra hành động gì quá khích sẽ đắc tội chủ nhân của động phủ này.

“Quả nhiên là vậy.” Hình Quan Hải cười khổ.

Hắn còn đang nghi hoặc tại sao tầng bảo đồ lại được rải xuống ở giữa ban ngày lại không một ai phát hiện ra người làm, bởi vì người ta có cảnh giới Giả Anh a!

Thật là hổ thẹn, bọn họ còn tưởng có kẻ cố tình lợi dụng tán tu đây!

Như muốn tăng thêm dục vọng trong lòng những người ở đây, trên quảng trường hiện ra những hư ảnh.

Mà hư ảnh lại phản chiếu một kho báu, nơi cất chứa hàng tá pháp bảo Kết Đan kỳ và Trúc Cơ kỳ, cùng với hàng trăm vạn linh thạch được để tùy ý, tựa hồ không xem những thứ này vào mắt.

Có tiếng nuốt nước bọt của người vang lên.

Âm thanh kia lại nói tiếp: “Các vị đã nhìn thấy đi? Ai thắng cuộc trong trò chơi này sẽ nhận được toàn bộ phần thưởng đó.”

“Với danh dự của Giả Anh cảnh, ta cam đoan không gạt người.”

“Tiền bối, có được tất có mất, nếu chúng ta thua cuộc sẽ bị xử phạt gì?” Có một tên cảnh giới Kết Đan đứng ra hỏi.

“Đừng quá lo lắng về chuyện này, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của ngươi đâu.” Âm thanh kia nói ra với giọng nói thần bí.

“Không nói gì nhiều nữa, hãy để trò chơi này bắt đầu nào, các ngươi đã nhìn thấy những động nhỏ trên vách của quảng trường đi?”

“Muốn tham gia trò chơi của ta, chỉ cần bước vào trong đó là được, sau khi trải qua mười vòng thi sẽ trở thành người chiến thắng.”

Cuối cùng, âm thanh kia nói xong một hơi rồi im lặng, không trả lời một ai về bất cứ vấn đề nào nữa.

“Cái này, chúng ta phải làm sao đây?” Có tu sĩ không biết làm gì, cho nên nói một câu vô định.

“Còn chờ gì nữa? Người không nghe vị tiền bối kia nói hay sao? Tham gia trò chơi này, thật bại không bị nguy hiểm đến tính mạng, đây là chuyện tốt nha.” Có tu sĩ đứng kế bên chỉ điểm người trong mộng.

“Haha, ta phải lấy được kho báu kia, trở thành một cường giả đáng kính như tiền bối này.” Có tu sĩ cười, phi thân vào trong một hang động trên vách của quảng trường.

Một ngòi nổ đã được châm, gần ngàn tu sĩ lựa chọn hang động cho riêng mình rồi bước vào, có người còn phát hiện là có thể đi cùng đồng bạn để vào trong nữa.

Hình Quan Hải nhìn hư ảnh trên không trung, hai mắt hiện lên tia lửa nóng, hắn gật đầu đối với Hình Văn Trí và Hình Văn Hà, sau đó mới ôm quyền nói:

“Vậy thì chúng ta xin đi trước.”

Giờ phút này, ở cùng một Liên Minh hay không đã không còn quan trọng, việc quan trọng là phải chiếm đoạt lấy kho báu.

“Haha, các vị, ta thích một mình xông pha hơn, chúng ta xin cáo từ tại đây.” Bảo Trụ An Vương cười to nói xong rồi cầm cây thiết thương xông vào.

“Lâm Phong ca ca, người đang suy nghĩ gì vậy? Còn không mau đi nhanh lên, người ta đã đi mất hết rồi.” Nguyệt Linh đang đưa thân hình của Lâm Phong.

Lâm Phong bị làm cho tỉnh lại trong khi đang chìm vào suy nghĩ, hắn nghĩ mình đã phát hiện một thứ quan trọng, nhưng giờ khắc này lại không nhớ ra.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Không Tinh dẫn đầu đi trước.

“Haha, kho báu kia có vài món pháp bảo làm ta ưng ý.” Băng Tu cười nói.

“Người đừng để mình là người đầu tiên bị loại là được.” Hư Minh nói xéo.

“Người nói cái gì?” Hình như Băng Tu đang chìm trong ảo tưởng nào đó.

“Không có gì.”

...

“Aaaaaa.”

Đầu đó trong khu rừng Minh Hằng sâm lâm, có một bóng người đột nhiên hiện ra từ trong lòng đất, với miệng còn đang há to cùng với đôi mắt đầy nước.

“Pháp bảo của ta, gia tài của ta, không còn gì nữa.”

Người kia nói một cách thất thần, nếu có người nhìn thấy hắn sẽ rất kinh ngạc, bởi vì có một người trần truồng chỉ mặc một cái quần lót ở trong rừng gào khóc?

“Thì ra vị tiền bối kia nói thần bí là vì chuyện này! Thua là bị trấn lột tất cả gia tài a.” Nước mắt của người kia chảy dài xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Quan tài băng!

Tại một nơi nào đó nằm sâu trong ngọn núi này, có một con mèo màu trắng đang lơ lửng trên không trung, cái đuôi đang đưa chậm rãi, đôi mắt nó chú ý vào một vật ở trước mặt nó.

Hình dạng là một cái bàn cờ, mà trên đó được khắc họa từng chi tiết địa thế của ngọn núi này.

“Lần này giàu to rồi, nhân loại đúng là ngu xuẩn, chỉ để lộ ra một chút tài phú đã bị tham lam che mờ đôi mắt.” Con mèo chép miệng nói, ánh mắt hưng phấn cùng đắc ý.

Trên bàn cờ kia có hàng ngàn điểm sáng, đôi khi có một điểm sáng biến mất đại diện cho một tu sĩ bị loại và bị trấn lột hết tài sản.

“Ta không ngại bảo vật nhiều nha, dù sao ta cũng có tên là Đa Bảo Tặc Miêu, phải làm cho danh xứng với thật mới được.” Con mèo nhìn những bảo vật đang không ngừng xuất hiện ở đằng sau rồi nói.

“Đi? Cái bọn yêu này có chút quen thuộc.” Bỗng nhiên con mèo nhìn vào một số điểm sáng màu xanh.

Không phải chỉ có tu sĩ tiến vào, mà còn có một số yêu thú nữa, để không gây chiến giữa hai bên làm hư hao bảo vật, Đa Bảo Tặc Miêu đã lợi dụng một số thủ đoạn để tách bọn họ ra.

“Đây là cái con Bạch Ngọc Minh Thổ chết tiết.” Đa Bảo Tặc Miêu nhìn thấy một con thỏ đang nhảy nhảy cùng với hai con yêu thú thuộc loài chuột và chim, nó nghiêng răng nói.

“Mẹ nó, lần trước bị nó đá một chân đến giờ còn chưa hồi phục, bây giờ phải trả thù nó mới được, mà không, con Bạch Ngọc Minh Thổ này quá tà môn, ta không nên để lộ chân tướng mới được.” Đa Bảo Tặc Miêu lầm bầm.

Bạch Ngọc Minh Thổ đang khó hiểu tại sao nhiều nhân loại vào đây, nhưng nó lại không thấy một người nào.

Và cái mũi nó phát hiện ra một mùi quen thuộc, cái mùi mà làm cho nó hận đến cắn răng, một con thỏ với khả năng biến mất ngay lập tức, và quan trọng hơn là, con thỏ kia có sở thích trộm đồ của người khác, Bạch Ngọc Minh Thổ là một trong số những nạn nhân.

“Hừ hừ, lần trước để ngươi chạy thoát, lần này ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.” Bạch Ngọc Minh Thổ chuyển hướng đột ngột, bằng khả năng cảm ứng từ u minh của mình, nó đã tung bức tường rắn chắc trước mặt, tạo nên một lỗ hổng to lớn, mà hướng đi của nó là chỗ ở hiện tại của Đa Bảo Tặc Miêu.

“Nguyệt Thần ca đang đi đâu vậy? Tại sao lại chuyển hướng đột ngột như thế?” Sinh Uyên Điều ở phía sau có chút hiếu kỳ.

“Phải đó, không phải chúng ta nên theo lời của tên tu sĩ nhân loại là đi tham gia một trò chơi để lấy bảo vật hay sao?” Tầm Linh Thử khó hiểu.

Nhưng ngay lập tức, nó trợn mắt lên nói với giọng khâm phục: “Bây giờ thì ta đã hiểu rồi, hướng này tiến thẳng về phía kho báu, chúng ta cần gì phải tham gia trò chơi vô bổ a, không ngờ khả năng tìm bảo của Nguyệt Thần ca lại mạnh đến như vậy, ta xin bái phục.”

“Chúng ta đang đi đến kho báu sao? Ta chỉ muốn đánh một tên ghê tởm mà thôi.” Bạch Ngọc Minh Thổ có cái tên Nguyệt Thần ngạc nhiên nói.

“Tên ghê tởm có phải là con mèo chết tiết tự xưng là Đa Bảo Tặc Miêu đã ăn trộm đồ vật của Nguyệt Thần ca phải không?” Sinh Uyên Điều nói với giọng tức giận.

“Đúng là nó rồi.” Nguyệt Thần gật đầu.

“Dám ăn trộm đồ của Nguyệt Thần ca, chúng ta phải dạy cho nó một bài học mới được.” Tầm Linh Thử nói, nhưng trong lòng nó đang suy nghĩ về đồng linh thạch kia.

Đa Bảo Tặc Miêu đang tập trung nhìn những điểm sáng, thì thấy được một màn này.

Nó giật nảy cả mình lên, ngay cả cái đuôi cũng đong đưa với tốc độ nhanh hơn, và Đa Bảo Tặc Miêu còn chớp chớp đôi mắt của mình.

“Tối rồi, ta biết ngay mà, tên kia quá tà môn, ngay cả thân thể ta ở trong bán hư không mà còn bị hấn đập trúng một chân, thì những bức tường này tính là gì?” Đa Bảo Tặc Miêu nói với giọng có chút sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nó cảm nhận được sợ hãi!

“Không được, còn một đồng bóng mà bọn nhân loại chưa nỡ ra, không thể rời khỏi đây được.” Đa Bảo Tặc Miêu lắc đầu liên tục trong khi thân hình nó đang xoay tròn.

“Thôi được rồi, còn một chút thời gian, đẩy nhanh tiến độ rồi chuồn khỏi đây thôi.” Cuối cùng Đa Bảo Tặc Miêu gật đầu.

...

Bước vào hang động nhỏ, cánh cửa đã tự động đóng lại.

Nơi này là một không gian bị phong kín hoàn toàn, với năm cái hình nhân làm bằng đá đang được nâng lên từ dưới lòng đất.

“Những con người đá này chính là thử thách của chúng ta rồi.” Không Tinh nhìn năm con người đá đang từ từ chuyển động chậm rãi cho đến nhanh dần.

“Đừng khinh thường chúng, mỗi người đá đều có tu vi ngang bằng với đối thủ của nó.” Hư Minh đánh giá.

“Một trận chiến cùng cấp hay sao? Cuối cùng thì người đá vẫn là người đá, không thể nào chiến thắng được một sinh mệnh thật sự.” Băng Tu nói, không xem đối thủ của hắn ra gì.

“Nếu trò chơi này dễ như vậy sẽ có người chiến thắng trước chúng ta cho nên chúng ta phải xử lý bọn người đá thật nhanh.” Không Tinh chắc chắn.

Vừa nói xong, ba vầng Mặt Trời tỏa ra ánh sáng chói lóa từ từ bay lên sau lưng Không Tinh, đại chiến cho Tam Dương cảnh muốn đánh ra toàn lực.

Những con người đá nhìn thấy đối thủ đã chuẩn bị chiến đấu, bỗng nhiên đặt bốn chân xuống đất rồi phóng đến bọn người Lâm Phong như một con thú hoang.

“Đúng là đồ vật không có não.” Băng Tu khinh thường.

Hư Minh khóa chặt một đối thủ của mình, Nguyệt Linh có vẻ rất hưng phấn như đã tìm được một món đồ chơi.

Ầm!

Những tiếng nổ phát ra từ những pháp thuật va chạm với nhau.

Một người từ trong khói bụi bay ra, đó là Băng Tu, hai mắt hấn hiện lên vẻ ngạc nhiên, bởi vì trên miệng hấn tràn ra một tia máu tươi, còn ngực thì một vết thương hình năm đầm.

“Chuyện này.” Băng Tu hít một hơi lạnh.

Khi này, hấn rõ ràng nhìn thấy con người đá kia sử dụng một động tác thành thực như một người thật sự, nó né tránh đòn tấn công từ Băng Tu và đánh trúng hấn một đòn.

“Bọn người đá này có kỹ năng chiến đấu như một người lão luyện.” Không Tinh kinh ngạc.

“Không sai, tên Băng Tu vì quá khinh thường cho nên đã bị thiệt thòi.” Hư Minh gật đầu.

“Dám đánh ta tràn ra máu tươi, được lắm tên to xác không não, ta nóng lên rồi đây.” Băng Tu nghe được vậy, kêu to rồi xông lên, hấn đã đánh thật rồi.

“Đối thủ của người đầu Lâm Phong?” Không Tinh liếc một cái, thấy được chỉ có Lâm Phong đang đứng một mình xem trận chiến của bọn họ.

“Ta lỡ đánh mạnh tay một chút, cho nên nó đã tan xác thành ngàn mảnh rồi.” Lâm Phong chân thành nói.

“...” Bọn người.

“Còn đối thủ của cô tại sao lại đứng cùng cô thế kia, Nguyệt Linh?” Không Tinh lại tiếp tục nhìn thấy một cảnh tượng lạ.

Tên người đá đáng lẽ ra là đối thủ của Nguyệt Linh, nhưng bây giờ, nó lại đứng cạnh Nguyệt Linh như một hộ vệ trung thành.

Nguyệt Linh chỉ chỉ con người đá, giọng nói vui vẻ: “Nó đã bị một tuyệt chiêu mới mà ta lĩnh ngộ ra cảm hóa rồi.”

Ba người kia: “...”

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Đây là câu hỏi trong lòng của ba người họ.

“Chúng ta cũng không thể thua kém được.” Không Tinh lấy lại bình tĩnh rồi nói.

“Đã đến lúc sử dụng nó rồi.” Hư Minh nhận nhậ nói.

“Các người hãy xem đây, một trong những thần thông mà chúng ta đã lĩnh ngộ ra.”

“Quan Tài Băng.” Ba người cùng quát lên.

Không biết tự bao giờ, trong không gian đã hạn hẹp này lại có đầy những làn khói lạnh lẽo, sau tiếng quát của ba người.

Những làn khói được tụ tập lại cùng nhau tạo nên một lớp băng cực dày, nó bao phủ ba con người đá, giống như một cái quan tài.

“Trần.” Không Tinh quát lên, ấn pháp được kết ra nhanh chóng, quan tài băng càng lúc càng ngưng tụ cho đến khi ba con người đá đều không thể chuyển động.

“Giết.” Tiếp theo là đến Băng Tu kết áp, phía trong quan tài băng có hàng ngàn những mảnh băng nhọn nhô ra, xiên ba con người đá hàng trăm lỗ.

“Nghiền nát.” Cuối cùng Hư Minh kết ấn.

Ngưng quá hóa vỡ, quan tài băng được ngưng tụ đến mức tận cùng, những kết cấu của nó đang vỡ ra từng mảnh cùng với sự cộng hưởng với ba người đá làm cho kết cấu của ba con người đá cũng vỡ nát theo.

Một đạo thần thông được sử dụng bởi ba người, một môn hợp thuật thần thông đầu tiên trong Giáo Đình.

Những mảnh vụn băng dần dần hóa thành làn khói biến mất, trên mặt đất chỉ còn các mảnh vụn sót lại của ba con người đá.

Cánh cửa được ẩn trong bức tường đang được mở ra, cùng với một đồ vật xuất hiện trên mặt đất, đây là một món pháp bảo hình kiếm, đạt đến cấp bậc Kết Đan kỳ.

“Thật là keo kiệt.” Băng Tu nhìn thấy chỉ có một đồ vật, hần nói thầm một câu.

“Thấy sao? Đây là thần thông mà chúng ta cùng lĩnh ngộ ra đó.” Băng Tu hơi ngược mặt lên trời rồi nói.

“Quá tuyệt vời.” Hai mắt của Nguyệt Linh tỏa sáng.

Với này, đòn đánh này đã mạnh hơn những công kích mà cô đã thấy.

“Chứ sao? Vì môn thần thông này, mà chúng ta ta chịu biết bao cực khổ.” Băng Tu nói một cách thỏa mãn.

“Đừng có nhiều chuyện nữa, mau đến tầng tiếp theo nào.” Không Tinh cắt ngang.

Lâm Phong hồi tưởng lại thần thông kia, ngay từ đầu ba người bọn họ đã cố tình di chuyển làm cho địch nhân ở trung tâm, một đòn đánh nghiền ép từ ba phía, nếu trúng phải đòn này, ít nhất thì Lâm Phong không cho mình có thể toàn thân mà thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Tiếng kêu của loài Thất Vĩ Thiên Hồ Kiêu ngạo!

Lâm Phong tiến lại gần định nhặt lên thanh kiếm, thì thấy một hàng chữ được khắc ở bên cạnh của nó.

“Nhận lấy phần thưởng sẽ bị bắt buộc tham gia tầng tiếp theo hoặc nhận lấy mười hạ phẩm Linh Thạch và có thể rời đi.”

“Tim của vị tiền bối này đen quá đi!” Băng Tu khinh bỉ một câu.

“Đương nhiên rồi, trên đời này không có chuyện tốt nào từ trên trời rơi xuống đâu.” Không Tinh nhìn Băng Tu với ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngu si.

Lâm Phong nhặt lên thanh kiếm và chăm chú nhìn nó.

Thanh kiếm được làm bằng một loại kim loại màu đỏ nhạt, trên thân kiếm có những hoa văn đẹp đẽ và tỉ mỉ chứng minh người làm nó đã đặt tất cả tâm hồn của mình vào.

“Đây là một thanh kiếm tốt.” Lâm Phong nói một câu rồi đưa nó cho Không Tinh giữ lấy.

“Kiếm tốt nhưng để phát huy toàn bộ uy lực phải xem người sử dụng, ta thấy Hư Minh còn chưa có một thanh kiếm tiện tay, cho nên người hãy giữ lấy nó.” Không Tinh lắc đầu khi nhìn thanh kiếm, sau đó hần nói với mọi người.

Trong này chỉ có Hư Minh là sử dụng kiếm, những người còn lại không quen, và Lâm Phong với Nguyệt Linh chỉ mới ở cảnh giới Trúc Cơ kỳ, cho nên không thích hợp sử dụng pháp bảo của Kết Đan kỳ.

Hư Minh chắc chắn rằng mọi người đồng ý về việc này, hần mới tiến lên nhận lấy thanh kiếm màu đỏ nhạt, cầm trên tay pháp bảo của Kết Đan kỳ, Hư Minh cảm nhận nó từng chi tiết qua lòng bàn tay của mình.

“Này, Lâm Phong, người còn chưa bình luận một câu gì về thần thông mà chúng ta sáng tạo đây.” Băng Tu khá quan tâm về việc này.

“Hmm, hợp kích thần thông đương nhiên sẽ mạnh mẽ, có điều nó có quá nhiều sơ hở cần được điều chỉnh cho thích hợp.” Lâm Phong chân thành nói.

“Chúng ta không phải là thiên tài gì, muốn lĩnh ngộ một thần thông của riêng mình còn khó hơn việc leo lên trên trời hái sao, vì thế, để chúng ta tự nghĩ ra cách này, bằng cách bổ sung lẫn nhau, ít nhất thì chúng ta cũng sử dụng được một thần thông thật sự.” Không chút nào tự ti mặc cảm, Không Tinh nói về quá trình của họ, cho dù môn thần thông này được tạo nên vội vàng, nhưng uy lực của nó là không thể bàn cãi.

“Có lẽ các vị đã tìm ra một con đường mới về đề tài thần thông này, việc này ta kiến nghị nên báo lại cho Giáo Hoàng, để nó hình thành một hệ thống của Giáo Đình.” Nghe được lời giải thích từ Không Tinh, Lâm Phong mới nhận ra môn thần thông này có ý nghĩa quan trọng như thế nào, một người đã lĩnh ngộ thần thông của riêng mình sẽ không hiểu hết được.

Hai mắt của Băng Tu sáng lên rồi nói: “Vậy thì chúng ta sẽ có phần thưởng phải không?”

“Đương nhiên rồi.” Nguyệt Linh bỏ qua quá trình khám nghiệm con người đá đang ở bên cạnh cô, bây giờ nó đã bị tháo làm tám khối và đặt tùy ý trên mặt đất.

Băng Tu quay đầu sang, nhìn thấy cảnh này, hấn hiếu kỳ: “Cô đang làm gì đó? Nhắc mới nhớ, khi nãy cô đã sử dụng thần thông phải không?”

Nguyệt Linh cười hi hi nói một cách tự hào: “Tất nhiên là thần thông rồi, đây là một thần thông mà ta mới sáng tạo, có thể trực tiếp đoạt lấy pháp bảo của kẻ khác, mà con người đá này không khác gì một pháp bảo cho nên ta mới có thể sử dụng nó được, mà quan trọng hơn hết, chủ nhân của con người đá này đã chết.”

“Đã chết?” Không Tinh nhú mày.

“Muội có chắc không?” Lâm Phong hỏi.

“Bởi vì không chắc chắn lắm cho nên mới tháo con người đá này ra nè, bây giờ đã điều tra kỹ hạch tâm của nó rồi, thần thức đang điều khiển con người đá này thuộc về một người đã chết.” Nguyệt Linh đưa ra một viên ngọc màu lam, đó là hạch tâm của con người đá, nơi chứa đựng năng lượng và là một nơi dùng để điều khiển người đá.

“Chuyện này có gì đó quái lạ, rõ ràng là vị vị tiền bối tên Sơn Đồng đã đích thân nói chuyện khi nãy mà?” Băng Tu nuốt một ngụm nước bọt, trong nội tâm hấn không khỏi toát lên một hình ảnh, đó là một con ma đang treu đùa mọi người để tận hưởng thú vui của mình?

“Không phải là vị tiền bối đó chết đi, oan hồn còn ở trên thế gian để chơi đùa với chúng ta a?”

“Ngươi đừng suy nghĩ nhiều.” Hư Minh cắt ngang.

“Cho dù thật có oan hồn, nhưng mà vượt qua mỗi tầng lại có phần thưởng mê hoặc thế này, vậy bởi con oan hồn kia chơi một chút thì có sao đâu?”

Băng Tu liếc Hư Minh rồi nói: “Ngươi muốn bảo vật đến điên rồi hả?”

Hư Minh còn không trả lời, thì Băng Tu đã dính chính được chuyện này, bởi vì ngón tay của Hư Minh liên tục sờ thanh kiếm và vuốt ve nó không khác gì đang thân mật với người tình.

“Bảo vật là một thứ gì đó rất hấp dẫn.” Hư Minh say mê nói.

“Để ăn mừng ba vị đại thúc sáng tạo ra một hệ thống mới, chúng ta tiếp tục đi đến tầng tiếp theo nào.” Nguyệt Linh hăng hái nói.

“Mong là con ma kia không có sở thích đặc biệt gì!” Băng Tu đi theo mọi người vào tầng tiếp theo, trong khi nói một câu sầu sã.

Tầng tiếp theo có không gian giống như tầng thứ nhất.

Đôi mắt mọi người tập trung vào khu vực chính giữa, nơi đó đang có mười con người đá được nâng lên, báo hiệu tầng này có độ khó gấp hai lần so với tầng trước.

Với khả năng của mọi người, thông qua tầng này sẽ rất dễ dàng.

Trận chiến diễn ra với những pháp thuật đánh ra quang hoa tràn ngập, các cú đấm bằng đá mang theo lực lưỡng khủng khiếp bởi một kẻ không biết đau là gì.

Trận chiến tựa hồ sẽ kết thúc bằng việc các người đá bị đánh thành mảnh vụn.

Mọi thứ đều tốt đẹp cho đến khi, một hàng người đá lại được nâng lên, được tạo bằng những viên đá được xếp chồng lên nhau chỉnh tề, không ai nghi ngờ khả năng gây sát thương của bọn chúng.

Lần này, có gì đó khác biệt, số lượng của chúng quá đông đến nỗi bọn người Lâm Phong phải trở mắt ra nhìn trong kinh sợ.

Hơn một trăm con người đá đột ngột tham gia vào trận chiến, khả năng của chúng áp đảo toàn bộ mọi người.

“Có chuyện gì xảy ra?” Không Tinh khó hiểu.

“Đây là oan hồn đang tác quái, nó đang treu đùa chúng ta.” Băng Tu hô to.

“Lùi lại mau, không thể ngạnh kháng với bọn chúng được.” Hư Minh nuốt một ngụm nước bọt trong khi lùi lại nhanh chóng và né tránh những cú đấm có thể đánh nát một ngọn núi nhỏ của bọn người đá.

“Mau tìm ra cách giải quyết nhanh, nếu không chúng ta có thể bị bọn chúng đè bẹp.” Lâm Phong đã kích hoạt thể chất của mình.

Những cái vòi rồng gió gào thét đẩy lùi từng con người đá ra sau, trong khi Quan Tài Băng của ba người kia đang cầm chân một nhóm người đá.

Mồ hôi đổ xuống như mưa, áp lực cực lớn từ bọn người đá làm mọi người cảm nhận được sự hiện diện của cái chết.

Không một ai tin tưởng lời nói của tên đã phát biểu khi nãy rằng trò chơi này không nguy hiểm đến tính mạng.

“Nguyệt Linh, cô có thể sử dụng thần thông của mình để khống chế bọn nó không?” Không Tinh chợt nhớ ra điều gì, hấn hét to trong khi linh lực của hắn đang được sử dụng ở mức cao nhất.

Cái Quan Tài Bằng mạnh mẽ và cứng cáp ở tầng trước đang dần xuất hiện các vết nứt, chỉ trong vài giây ngắn ngủi thôi, nó sẽ bị phá vỡ.

Nhóm người đá liên tục dùng thân thể cứng cáp cực đoan của mình, không để ý đến sát thương nhận vào, bởi vì bọn chúng chẳng phải là sinh mạng sống thật sự.

“Có lẽ thần thông sẽ có tác dụng, bởi vì thần thức đang ở trong bọn người đá là thần thức của người chết.” Lâm Phong gật đầu.

Lúc này, Lâm Phong mới tỉnh tề nghĩ lại về chuyện này, chủ nhân của động phủ đã chết, vậy thì ai là người đang điều khiển nó? Lâm Phong không tin rằng có oan hồn tồn tại, mà lại còn thích tạo ra những trò chơi như vậy.

Nguyệt Linh khá lúng túng khi hàng loạt người đá xuất hiện, nhưng cô lập tức lấy lại tinh thần, cô nở một nụ cười nhạt trên môi, hoàn cảnh hiện giờ không khác gì lúc cô còn ở trong rừng.

Những ngày tháng sinh tồn của một con yêu thú hồ ly có huyết thống quý hiếm, cô chẳng khác nào một mục tiêu chắc chắn bị săn đuổi bởi bất cứ loài nào.

Ngày qua ngày, ẩn nấp trong những cây cỏ thụ đã chết đang bốc lên mùi gay khó chịu, sau đó lại trú ngụ trong những hang động ẩm ướt, chật hẹp và dơ bẩn.

Trải qua những cuộc săn đuổi tàn khốc, bản năng sinh tồn của cô đã được mài dũa đến điêu luyện, và cô học được một điều, đó là muốn sinh tồn, cần phải cướp đoạt.

Cướp đoạt tất cả những gì có lợi cho mình, từ thức ăn cho đến tài nguyên tu luyện và những động phủ hay linh mạch giàu linh khí.

Cô đã sống những ngày như vậy rất lâu rồi, cho đến khi những người bạn thân nhất của cô xuất hiện.

Bản năng sinh tồn dần được xoa dịu và mờ nhạt bởi sự yêu thương và chăm sóc của bọn họ.

Đó là vì sao, trong tiềm thức của cô đang giấu kín một con yêu thú hoang dã, và đó cũng là lý do vì sao cô lại sáng tạo ra một thần thông cực đoan đến như thế.

Không có gì ngoài cướp đoạt, đơn giản là vì để sinh tồn.

Trong hoàn cảnh này, bản năng ấy đã hoàn toàn thức tỉnh.

Nguyệt Linh gầm lên tiếng kêu của loài Thất Vĩ Thiên Hồ, một tiếng gầm kêu ngạo của loài sinh vật khủng bố, một loài sinh vật đã sống sót trong hàng ngàn cuộc truy sát.

Bảy cái đuôi xé toang cái áo choàng ma ám, không khí bỗng trở nên khác lạ, một nguồn tinh thần lực mạnh mẽ tuyệt luân tràn ra từ thân thể của Nguyệt Linh.

“Cướp đoạt.”

Không có chiêu thức đẹp đẽ gì, không có một hiệu ứng bắt mắt, ngay khi Nguyệt Linh vừa sử dụng thần thông của mình, hơn một trăm con người đá lập tức bị đứng hình, và cùng làm một động tác giống nhau.

Bọn chúng khụy một chân trên đất về phía Nguyệt Linh, cung nghênh chủ nhân mới của mình trong sự kinh ngạc và có một chút hoảng sợ từ những người xung quanh, trong một thoáng chốc, trong đầu họ đã hiện ra những hình ảnh, không có gì ngoài một con yêu thú dần học được bản năng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Không có phần thưởng

Cùng lúc đó, dị biến xảy ra ở khắp nơi, nhiều người nhìn thấy chỉ biết trơ mắt ra nhìn mình bị đánh cướp sạch hết tất cả đồ vật trên người, trừ nội khổ để bảo vệ bộ phận quan trọng ra, họ không còn gì cả.

Minh Hằng sẫm lâm bỗng nhiên trở nên nhộn nhịp bởi sự xuất hiện của những tu sĩ khóa thân đang chạy khắp khu rừng để tìm kiếm lối ra.

Đầu đó ở trong Minh Hằng sẫm lâm, có ba người được nâng lên từ dưới mặt đất, với tình trạng khóa thân, mặt mũi bầm dập, nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là nhóm người Hình Quan Hải đã tham gia thăm dò tàng bảo đồ.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Hình Quan Hải vẫn chưa hết thất thần, hấn lảo bầm trong khi đôi mắt vô hồn của mình nhìn xung quanh.

Hai người bên cạnh hắn không khá hơn được bao nhiêu, biểu tình trên khuôn mặt của họ đều là hoảng sợ đến tận cùng.

Ba người đã tưởng chừng mình sẽ chết thật ở trong đó, hơn một trăm tên cùng cảnh giới trần đến, áp lực khủng bố đủ để dọa bất cứ ai.

“Chúng ta còn sống.” Một hồi sau, Hình Quan Hải hô to trong khi nước mắt dần dựa rơi xuống, hắn cười to như muốn quăng hết tất cả trí nhớ trong Sơn Đồng động phủ ra khỏi đầu mình.

“Chúng ta còn sống thật sao?” Hình Quan Hải thở hổn hển nói.

Trong trí nhớ của mình, hình ảnh sau cùng là hàng trăm con người đá xông đến với cơ thể cứng rắn và sức mạnh tàn bạo của bọn chúng, ba người họ bị nhấn chìm chỉ trong nháy mắt.

“A! Tại sao chúng ta lại ra nông nỗi này? Túi trữ vật hay đồ vật của chúng ta đều đã biến mất.” Hình Quan Trí nói một cách tức giận.

“Đây nhất định là một cái bẫy, tên Sơn Đồng đã lừa gạt chúng ta để cướp lấy toàn bộ bảo vật của những người tham gia.”

“Chắc chắn là như vậy, hấn dù sao cũng là một tên cường giả Giả Anh cảnh, lại làm ra chuyện vô si như thế này, thật là quá đáng.”

“Nhật về được tính mạng là tốt rồi, ít nhất thì hấn cũng đã giữ chữ tín về việc này.” Hình Quan Hải định thần lại, nghe được Hình Quan Trí giống như đang muốn nổ tung, hấn đành xoa dịu nỗi đau của tên kia một chút.

“Chúng ta phải trả thù!” Hình Quan Trí tức giận nói.

“Trả thù? Người ta là Giả Anh Cảnh, người muốn trả thù như thế nào? Nói không chừng còn làm liên lụy đến gia tộc.” Hình Quan Hải quát lên.

“Chúng ta đi thôi.” Hình Quan Hải dẫn đầu bước đi trước.

“Bây giờ chúng ta nên đi đâu?” Hình Quan Trí hỏi.

“Tất nhiên là về Đà Là Môn, bộ dạng như thế này còn dám đi đâu khác để gặp người hay sao?” Hình Quan Hải không kiên nhẫn.

...

“Meow meow, đúng là một cái bẫy đấy, nhưng các người có thể làm được gì ta nào? Cứ việc đổ tội lên đầu tên tu sĩ tên Sơn Đồng gì đó đi, ha ha.”

Nhìn thấy bảo vật xuất hiện càng ngày nhiều, Đa Bảo Tặc Điều đắc ý nói.

Không ngờ được rằng có thể tích lũy bảo vật thật nhanh chóng như vậy, tất cả là nhờ ơn của tên Sơn Đồng, vì hấn đã để lại một cái động phủ cùng một cái trận pháp trước khi chết.

“Nhưng mà trận pháp này tiêu hao linh thạch quá nhiều, được rồi, bốn Tặc Miêu vì làm cho cái tên Đa Bảo của mình càng chân thật đành chịu thiệt thòi một chút vật.” Đa Bảo Tặc Miêu gật gật đầu.

Trận pháp này là do nó dùng thủ đoạn đặc biệt để cướp quyền khống chế, vì thế thần thức trong trận pháp là của Sơn Đồng, không phải của Đa Bảo Tặc Miêu.

Vì Bạch Ngọc Minh Thổ đang chạy đến đây với tốc độ cao, cho nên Đa Bảo Tặc Miêu đã sử dụng toàn bộ sức mạnh của trận pháp, nhưng chỉ duy trì trong vài phút đã tiêu hao hàng tá linh thạch.

“Đi?” Đa Bảo Tặc Miêu thốt lên một tiếng, bởi vì mắt hấn nhìn thấy một đồng người đá đã biến mất trên trận đồ, hoàn toàn mất đi liên lạc.

“Không thể nào? Có chuyện gì đang xảy ra?” Đa Bảo Tặc Miêu khó hiểu.

Phải biết đây là hơn một trăm con người đá có thể đánh ngang tay với tu sĩ cảnh giới Kết Đan sơ kỳ a!

Không thể nào biến mất chỉ trong nháy mắt được!

Ngay cả quyền điều khiển cũng mất hết!

“Có gì đó quái lạ.” Đa Bảo Tặc Miêu dùng tinh thần lực xâm nhập vào trận pháp, nhìn xem người đang ở hang động kia là ai.

Và nó nhìn thấy một cảnh tượng mà nó không bao giờ dám nghĩ đến.

Hàng trăm con người đá đã bị một con yêu thú khổng chế!

“Đây là? Thất Vĩ Thiên Hồ!!” Đa Bảo Tặc Miêu giật mình.

“Mẹ nó, tên tiểu tử và những người này đang làm gì ở đây?” Tiếp theo, Đa Bảo Tặc Miêu nhìn thấy vài người mà nó quen biết, bởi vì những người bị nó đánh cướp thì nó đều nhớ kỹ khuôn mặt của họ.

Để cho dễ phân biệt tên nào giàu và tên nào nghèo, với mục đích đánh cướp lần hai, não của nó nhận thêm một số thông tin cũng không sao!

Ấn tượng của Đa Bảo Tặc Miêu đối với Lâm Phong khá sâu, vì đòn đánh lén của nó đã bị Lâm Phong đỡ lấy.

“Không ổn, cứ như vậy thì bọn chúng sẽ đến được đây mất.” Đa Bảo Tặc Miêu quay vòng vòng trong lúc suy nghĩ.

Những điểm sáng của bọn người Lâm Phong đã bắt đầu chuyển động sang tầng tiếp theo, chỉ cần hai tầng nữa là đến chỗ của nó.

Cùng với việc tiêu hao linh thạch ở tốc độ cao, chẳng mấy chốc trận pháp sẽ sụp đổ!

“A có cách rồi!” Đa Bảo Tặc Miêu nở nụ cười đắc ý.

“Cứ thế này thì ta sẽ có cơ hội để làm ngư ông đắc lợi.”

“Mà tên tiểu tử này có tốc độ tu luyện quá nhanh, có lẽ sẽ có một bí mật nào đó đang mang ở trên người, đối với bảo vật thì ta không ngại nhiều đâu, ha ha.” Đa Bảo Tặc Miêu nuốt một ngụm nước bọt rồi nói.

...

Nhóm người Lâm Phong không biết chuyện đang xảy ra ở bên ngoài, danh tiếng của tu sĩ tên Sơn Đồng đã bị Đa Bảo Tặc Miêu làm cho thui đến không thể ngửi nổi.

Nếu Sơn Đồng mà biết mình sau khi chết còn bị như vậy, chắc chắn hắn sẽ bật nắp quan tài để tìm tên Đa Bảo Tặc Miêu đòi một cái công đạo, mặc dù không chắc chắn thân thể hắn sẽ được để trong quan tài.

Chìm ngập trong sự bất ngờ sau khi nhìn thấy Nguyệt Linh sử dụng thần thông của mình.

Hơn một trăm con người đá cảnh giới Kết Đan sơ kỳ đã bị khổng chế hoàn toàn!

“Đây mới chính là thần thông thật sự sao?” Không Tinh nhin không được thốt lên một câu.

“So với thần thông mà chúng ta sáng tạo, thần thông của Nguyệt Linh mạnh mẽ hơn nhiều.” Hư Minh gật đầu trong âm thầm.

Có lẽ đây mới chính là sức mạnh thật sự của thần thông, không phải thứ mà bọn họ đã liên hợp để sáng tạo nên.

Ngay tại thời khắc này, họ đã nghi ngờ về thần thông của mình.

Lâm Phong nhìn thấy những khuôn mặt thất vọng xen lẫn hăm mộ kia, hắn thở dài một hơi vì đã vượt qua được hiểm cảnh rồi nói: “Mỗi một loại thần thông đều được sáng tạo dựa trên bản chất, nói đúng hơn nó là bản chất ẩn sâu trong lòng người, đó có thể là kinh nghiệm, là biến cố, hay có thể là cảm xúc vui hay buồn đều ảnh hưởng đến thần thông.”

Đây là một câu trong cuốn sách nói về thần thông đã được Thanh Vũ mua từ trong cửa hàng của hệ thống, vì một giáo đing muôn màu muôn vẻ, Thanh Vũ đã chấp nhận bỏ ra rất nhiều.

“Các ngươi đừng buồn, mỗi loại thần thông đều là độc nhất và đều có tiềm năng vô hạn.” Lâm Phong tiếp tục trích dẫn một câu nó trong cuốn sách kia để an ủi bọn họ.

Lời nói của Lâm Phong làm người đang ở trong mộng tỉnh ngộ, quyển sách kia chắc chắn nói đúng, đám người Không Tinh mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Muội có sao không?” Lâm Phong đi đến Nguyệt Linh rồi ân cần hỏi.

Nguyệt Linh đã trở lại bộ dạng giống thường ngày, cô cười hi hi nói: “Tất nhiên là không sao rồi, người có sao là bọn người đá này nè.”

Lâm Phong nhìn theo Nguyệt Linh chỉ, thấy được bọn người đá vẫn còn có thể hoạt động được.

Nguyệt Linh biết Lâm Phong đang u mê, cô giải thích: “Năng lượng chứa trong hạch tâm của người đá sẽ cạn kiệt dần, đến lúc đó bọn chúng chỉ là những viên đá bình thường.”

“Đáng tiếc, ta còn tưởng rằng chúng ta có thêm trợ lực mạnh mẽ đây.” Băng Tu thở dài.

Băng Tu chợt nhớ ra chuyện gì, hấn gì về nơi đáng lẽ ra sẽ xuất hiện phần thưởng, nhưng nơi đó vẫn là một thềm đá lạnh lẽo, không có gì gọi là bảo vật ở đó cả.

Cầu nguyệt phiêu và vote a~~

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Hội ngộ

“Chúng ta có nên đi tiếp không?” Hư Minh chần chờ.

Tình cảnh nguy hiểm khi này đã làm cho Hư Minh cảm thấy không ổn cùng hoảng sợ.

Đi đến tầng tiếp theo, nghĩa là đối mặt với một nguy hiểm không biết, và quan trọng hơn nữa là không có phần thưởng nào dành cho bọn họ.

“Còn lựa chọn nào khác hay sao?” Lâm Phong lên tiếng, tay của hắn chỉ chỉ về phía sau lưng.

Nơi đó là một cánh cổng bằng đá, độ cứng rắn của nó đủ để làm mọi người tuyệt vọng.

Không còn lựa chọn nào khác, mọi người đành phải tiếp tục tiến tới.

Bỏ lại đám người đã đã trở thành phế liệu, trong đôi mắt của mọi người hiện ra tầng tiếp theo.

Khác hẳn với tầng khi này, lần này, đám người đã được nâng lên với số lượng gấp hai lần.

Trong ánh mắt đau thương của Đa Bảo Tặc Miêu, đám người đã mà nó dùng để đánh cược đã bị bất động bởi Nguyệt Linh.

Thế là, Đa Bảo Tặc Miêu không dám sử dụng hết sức mạnh của trận pháp nữa, dù sao sử dụng cũng như không, mà còn tiêu hao một đồng linh thạch, quá thiệt thòi.

Chiến đấu với đối thủ không nghĩa là phải chọi cứng, người khôn ngoan sẽ dùng những thủ đoạn tấn công có lợi cho mình.

Nguyệt Linh không ngần ngại sử dụng thần thông có thể nói là ăn gian trong hoàn cảnh này, thần thức tàn dư trong hạch tâm của bọn người đá bị đánh bật ra ngoài, Nguyệt Linh cướp đoạt quyền điều khiển người đá, nhưng điều đó cũng giống như cắt đi nguồn cung cấp năng lượng của bọn chúng.

“Thật là đáng tiếc, nếu chúng ta có thể đem theo bọn người đá vào tầng tiếp theo thì sẽ nổ ra một trận đại chiến của hàng trăm Kết Đan kỳ, khung cảnh đó đồ sộ như thế nào?” Băng Tu chắc lưỡi nói.

“Không biết những người khác đối phó ra sao? Chắc là đều bị đánh thành thịt vụn đi.” Hư Minh cười nói.

Hắn không tin rằng có người có thể chống đối lại đám người đá khốn kiếp này, ít nhất muốn chống lại bọn chúng thì cảnh giới phải đạt đến Giả Anh cảnh.

...

Bảo Trụ An Vương ngoác mồm nhìn vài chục con người đá xông đến, nhưng mà hắn không phải ngoác mồm vì sợ hãi mà là ý chí chiến đấu của hắn đã dâng lên mức cao nhất.

Với nụ cười to trên môi, Bảo Trụ An Vương cảm lấy thanh thiết thương của mình xông thẳng vào đám người đá.

Linh lực màu vàng của Bảo Trụ An Vương bao phủ lấy toàn bộ thân thể cùng vũ khí, hắn sử dụng thiết thương điêu luyện, mỗi đòn đâm hay đập ngang đều dùng đủ lực và nhắm vào điểm yếu của người đá.

Đó là các khớp nối những cục đá lại với nhau, khi phá hủy nơi đó bằng một lực mạnh, nó sẽ làm cho người đá mất đi một phần chân tay.

“Đúng thế, đây mới gọi là chiến đấu.” Bảo Trụ An Vương có tinh thần sáng khoái, hắn không quan tâm có bao nhiêu người đá xông đến mình, điều hắn quan tâm chỉ là chiến đấu và đập tan tất cả những kẻ địch ở trước mặt hắn.

“Bảo Trụ Thương Hàng!!”

Thiết thương phát ra ánh sáng màu vàng chói lọi, Bảo Trụ An Vương đâm và một thương, một tia sáng bắn ra từ mũi thương đâm xuyên tất cả người đá trên đường bay đến.

Một chọi hai mươi!

Trận chiến quá ác liệt, Bảo Trụ An Vương có thương tích đầy mình, máu tươi chảy ra từng những vết thương nhuộm đỏ quần áo của hắn.

“Đáng tiếc, ta còn không có đánh cho đã đây.” Bảo Trụ An Vương cảm nhận được linh lực của mình đã cạn kiệt, nhưng đối thủ còn đến mười ba tên đang phóng đến hắn.

Bảo Trụ An Vương cố gắng giãy dụa sau cùng, nhưng nhiều đó là không đủ.

Cuối cùng, Bảo Trụ An Vương mất đi ý thức của mình.

Đám người đá tiến lên định trấn lột lấy Bảo Trụ An Vương, nhưng bọn chúng đột nhiên bị định hình ở yên một chỗ, có một tia sáng lóe lên bắn thẳng vào Bảo Trụ An Vương, sau khi những người đá có thể hoạt động trở lại, thì Bảo Trụ An Vương đã biến mất khỏi nơi này.

...

“Kỳ lạ, tại sao những tầng sau đó lại xuất hiện ít người đá như vậy?” Băng Tu khó hiểu.

Từ khi hai tầng trước xuất hiện nhiều kẻ địch, bọn họ đã cảnh giác cao độ, nhưng ba tầng tiếp theo lại chỉ là những con người đá có số lượng bằng với họ mà thôi.

Bọn chúng chỉ trở thành những đối thủ giúp mọi người rèn luyện mình.

“Mặc kệ nó, dù sao đã đi đến đây rồi, nhất định phải đi đến cuối cùng.” Nguyệt Linh cười nói, vài tầng sau cô đã được nghỉ ngơi, cho nên thần sắc có vẻ tươi tắn.

“Mau đi đến tầng tiếp theo thôi.” Hư Minh giờ lên thanh kiếm rồi nói, hắn cảm thấy thoải mái khi có một vũ khí tiện tay.

Nếu một người nào đó có thể quan sát toàn cảnh, thì vị trí hiện giờ của đoàn người Lâm Phong là tầng cuối cùng, kế tiếp là trung tâm, nơi điều khiển cả trận pháp ở động phủ này.

Và nơi đó cũng là nơi Đa Bảo Tặc Miêu đang ở.

Ánh sáng lóe đang từ từ biến mất, rốt cuộc đoàn người Lâm Phong đã bước hết hành lang để đi đến địa điểm tiếp theo, thứ đầu tiên họ thấy làm cho họ kinh ngạc.

...

Trong những quyển sách xưa, chỉ ghi chép lại vài dòng giới thiệu mờ nhạt liên quan đến Bạch Ngọc Minh Thố, đó là vài dòng ghi lại cách nhận biết Bạch Ngọc Minh Thố.

Ngoài ra, nó không còn ghi lại những thông tin nào khác, chuyện này không có gì khả nghi, bởi vì nhiều loài cũng được ghi như vậy.

Bởi thế, rất ít tu sĩ biết về Bạch Ngọc Minh Thố, bọn họ chỉ biết rằng, tần số xuất hiện của Bạch Ngọc Minh Thố rất thấp.

Cho nên giá trị của nó sẽ cao!

Trong động phủ tối tăm, một đôi mắt sắc lạnh đang nhìn về trước, với đôi chân nhỏ bé của mình, Nguyệt Thần đã văng từ cánh cửa, ngay cả bức tường cũng bị đá ra một lỗ to.

Nhưng mỗi lần như vậy, Nguyệt Thần cùng đồng bạn phải nghỉ ngơi giây lát để lấy lại sức lực.

Từ khi Nguyệt Thần nhận thức được rằng là mình đang tồn tại ở trên thế giới này, thì hắn đã như vậy rồi.

Với sức mạnh không thể nào lý giải, Nguyệt Thần có một cuộc sống không lo lắng, ngay cả khi trong rừng sâu, và ngay cả khi có chạm mặt những vị bá chủ của Minh Hằng thâm lâm.

Nguyệt Thần không lo lắng về tính mạng của mình, điều Nguyệt Thần lo lắng nhất là về sự an toàn của người thân của mình.

Việc này quan trọng tới mức, nó sẵn sàng từ bỏ một ‘lời kêu gọi’ thật sâu ở trong lòng của mình rằng phải đi đến một nơi nào đó và hoàn thành một chuyện nào đó.

Nguyệt Thần sẽ phản bác lời kêu gọi kia cho đến khi nào người thân của hắn thật sự an toàn và có cuộc sống hạnh phúc.

Giây phút này, Nguyệt Thần cảm nhận được Nguyệt Linh đang tiến đến chỗ của Đa Bảo Tặc Miêu cực kỳ nhanh, lo lắng về sự an toàn của Nguyệt Linh, Nguyệt Thần đẩy nhanh tốc độ của mình.

Cánh cửa cứng rắn đủ để đoàn người Lâm Phong tuyệt vọng đã bị đá văng và nổ tung thành ngàn mảnh bởi đôi chân bé nhỏ của Nguyệt Thần.

Cái đầu tiên mà Nguyệt Thần nhìn thấy là đoàn người Lâm Phong đang trợn mắt há mồm to đến hết cỡ.

Bọn họ nhìn thấy cái gì? Một con thỏ màu trắng ngà đá cánh cửa nổ tung!

“Sức mạnh này!” Đôi vai Băng Tu có chút run rẩy, nếu mà hắn bị một chân đó đá vào thân thể thì như thế nào?

“Ngươi là ai?”

“Nguyệt Thần ca ca.”

Hai tiếng nói cùng lúc vang lên ở trong nơi này, tiếng nói đầu tiên là của Không Tinh, tiếng thứ hai là của Nguyệt Linh.

Thật là kỳ lạ rằng, Đa Bảo Tặc Miêu cùng trận đồ và đồng kho báu đã biến mất không còn tăm hơi.

Nguyệt Thần nhìn thấy Nguyệt Linh đi cùng với bốn tên nhân loại, trong đầu hắn bùng lên con giận mãnh liệt.

Với tốc độ khủng bố của mình, Nguyệt Thần phớt lờ lời nói của Nguyệt Linh, bởi vì Nguyệt Thần tưởng rằng đám nhân loại đã bắt lấy Nguyệt Linh.

Một chân đạp tới, ngay cả Lâm Phong cũng không phản ứng kịp, nhưng một thân ảnh đã đứng chắn trước bọn họ, đó là Nguyệt Linh.

“Dừng lại, bọn họ không phải là kẻ địch.”

Nguyệt Thần phản ứng cực nhanh, hắn sử dụng một động tác gì đó, thu hồi lại đôi chân của mình và sử dụng sức mạnh cuốn lấy Nguyệt Linh rồi bay về phía sau.

“Muội không sao chứ?” Nguyệt Thần nói nhỏ nhẹ.

Nguyệt Linh cảm nhận được trời đất quay cuồng, sau khi định hồn thì mới nhìn thấy mình đã bị Nguyệt Thần cuốn lấy về một bên.

“Đừng đánh, bọn họ là bạn của muội.” Nguyệt Linh nôn nóng.

Nguyệt Thần thờ dãi một hơi khi kiểm tra Nguyệt Linh, phát hiện cô không những không bị thương gì, mà tu vi còn tinh tiến rất nhanh.

“Từ khi nào muội lại kết bạn với nhân loại vậy?” Nguyệt Thần khó hiểu.

“Nguyệt Linh, chúng ta đến rồi đây.”

Nguyệt Linh còn chưa trả lời Nguyệt Thần, thì có hai tiếng nói mang theo cảm xúc vui mừng ở đằng sau vọng tới.

Đó là Tầm Linh Thử cùng Sinh Uyên Điều đang chạy đến, bởi vì Nguyệt Thần tăng tốc, cho nên bọn họ theo không kịp.

“Nguyệt Bảo ca, Nguyệt Yên tỷ, các người tại sao lại ở đây?” Nguyệt Linh khá bất ngờ.

Nghĩ lại thì Nguyệt Thần ở đây, bọn họ cũng đến thì cũng không có nguy hiểm gì.

Sau một hồi hồi han, Nguyệt Linh kể lại chuyện mà mình gặp phải, từ bị nhân loại truy đuổi đến khi làm việc trong Giáo Đình, cô nói tất cả cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Kế hoạch của Nguyệt Linh

Chương 100: Kế hoạch của Nguyệt Linh

“Thành thật xin lỗi vì đã hành động thiếu suy nghĩ.”

Sau khi nghe xong câu chuyện của Nguyệt Linh từ lúc bị lạc mất, Nguyệt Thần biến thành hình dạng con người, khuôn mặt trẻ trung của một người thanh niên cùng với đôi mắt sắc lạnh, đầu tóc rối tùy ý xỏa xuống, và Nguyệt Thần đang mặc một cái áo choàng màu trắng.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, Nguyệt Thần khom thân thể của mình đến chín mươi độ trước đoàn người Lâm Phong.

Một yêu thú suốt đời chỉ ở trong rừng lại có thể hành động như vậy sao? Nhưng Nguyệt Thần lại là một ngoài lệ, hẳn có thể hóa hình mà không nhờ một bộ công pháp hay bảo vật gì, đó đã là chuyện khó ai có thể tin tưởng được.

Đoàn người Lâm Phong khá lúng túng về hành động này, với động tác nhanh nhẹn, Lâm Phong đỡ lấy Nguyệt Thần đứng lên, dù sao đây cũng là người thân của Nguyệt Linh, mà Nguyệt Linh lại có chức vụ quan trọng trong Giáo Đình, cho nên địa vị của Nguyệt Thần cũng cao.

Anh của một đường chủ, thể này còn không cao thì như thế nào mới cao?

“Không sao đâu, chẳng có người nào bị thương cả, hành động của người chính là hành động của một người anh trai đang lo lắng cho em của mình, vì thế chúng ta có thể hiểu được.” Lâm Phong sắp xếp từ ngữ lại rồi nói.

Giờ phút này, Lâm Phong đã hiểu được tại sao Nguyệt Linh lại không lo lắng về an nguy của người thân, bởi vì sức mạnh của Nguyệt Thần khi này đã chứng minh tất cả.

“Cảm ơn các vị đã chăm sóc cho Nguyệt Linh bấy lâu nay, nếu Nguyệt Linh có làm chuyện gì đắc tội thì xin hãy bỏ qua cho.” Một lần nữa, Nguyệt Thần lại nói một cách chân thành.

“Không có gì, không có gì.” Đám người Lâm Phong xua tay nói.

Trách tội một đường chủ của Giáo Đình? Bọn họ đến nghĩ còn không dám, huống chi Nguyệt Linh đã cứu mạng bọn họ đến hai lần trong một ngày.

“Ta tên là Nguyệt Thần, thuộc tộc Bạch Ngọc Minh Thổ, còn người tên là Lâm Phong đi?” Nguyệt Thần giới thiệu mình.

“Đúng vậy, ta tên là Lâm Phong, thuộc Quang Minh Giáo Đình, nơi mà Nguyệt Linh đang làm việc.” Lâm Phong gật đầu.

Không Tinh và mọi người lần lượt giới thiệu tên của mình với thái độ hòa nhã.

Thế là một cuộc hội ngộ bất ngờ đối với đoàn người Lâm Phong đã xảy ra như thế.

Cho dù biết được ba người thân của Nguyệt Linh đều thuộc một tộc quý hiếm, nhưng không một ai dám có ý đồ xấu xa gì.

Bọn họ không muốn mình có một vé trên bảng Nhiệm Vụ!

“Các vị đến đây cũng là vì kho báu hay sao?” Sau một lúc, Hư Minh nhớ đến chuyện chính, hẳn không khỏi hỏi một câu.

Âm thanh của hắn làm mọi người thức tỉnh trong bầu không khí vui vẻ.

Nguyệt Bảo và Nguyệt Yên hiểu kỳ đánh giá tu sĩ nhân loại ở gần mình, còn Không Tinh và Băng Tu lại muốn kết giao với bọn họ.

Nguyệt Bảo lắc đầu nói: “Chúng ta đến đây để tìm một tên đáng ghét rồi đánh cho hắn một trận nhớ đời.”

“Đúng vậy, Nguyệt Thần ca ca đã truy hắn đến đây.” Nguyệt Yên vỗ vỗ đôi cánh nhỏ nhắn mà đẹp lộng lẫy của mình rồi nói.

Tiếng nói của nàng làm cho mọi người cảm thấy dễ chịu, những mệt mỏi như đang được xua tan.

“Tên đáng ghét là ai? Chúng ta không thấy ai ở đây a?” Băng Tu nghi hoặc.

Nguyệt Bảo nhảy lên vai của Băng Tu rồi nói: “Để xem, đó là một con mèo màu trắng rất đáng ghét.”

“Nó còn trộm lấy bảo khố của chúng ta, nếu không phải Nguyệt Thần ca ca phát hiện kịp thời và đuổi nó đi, thì bảo khố đã bị trộm hết.” Nguyệt Yên gật đầu nói tiếp.

“Con mèo?”

Nghe được hình dạng của ‘tên đáng ghét’, Nguyệt Linh thì không biết là ai, nhưng đối với đám người Lâm Phong thì là chuyện khác.

“Con mèo màu trắng?” Không Tinh, Hư Minh, Băng Tu cùng thốt lên.

“Chính là nó rồi!” Lâm Phong gật đầu.

“Có chắc chắn không?” Không Tinh nhìn Lâm Phong hỏi.

Sau lần bị cướp sạch tất cả tài sản của mình, Không Tinh đã dưỡng ra một thói quen đó là luôn luôn cảnh giác, từ khi gia nhập Giáo Đình, Không Tinh cùng những nạn nhân đã đến hỏi Lâm Phong về chuyện đó.

Xác nhận rằng kẻ làm là một con mèo màu trắng tự xưng Đa Bảo Tặc Miêu, cho nên ai cũng muốn bắt nó.

“Ta cam đoan, ngay từ đầu ta nên nghĩ là nó đang giờ trò, thật là sơ xuất.” Lâm Phong thở dài.

Trong ánh mắt chú ý của mọi người, Lâm Phong nói tiếp: “Ngay lúc cầm lấy tảng bảo đồ, ta đã cảm nhận được một khí tức quen thuộc, và lúc vào trong động phủ này, các người đã nghe được một tiếng Meow đi?”

“Đúng vậy.” Mọi người gật đầu.

“Khí tức kia là của Đa Bảo Tặc Miêu.” Lâm Phong đính chính.

“Là do nó quá mờ nhạt cho nên trong lúc đó ta đã không nhận ra.”

“Vi thể người thường hay ngắn người để suy nghĩ phải không?” Không Tinh cười hỏi.

Lâm Phong gật đầu.

“Vậy là con mèo kia tên Đa Bảo Tặc Miêu phải không?” Nguyệt Linh nghe hết câu chuyện, cô hỏi một cách hiếu kỳ.

Một tên có thể chạy trốn trong tay của Nguyệt Thần và làm đoàn người Lâm Phong muốn bắt lấy, thật là thú vị.

“Lúc nó chạy trốn thì nó đã từng nói tên của mình, không sai, nó tên là Đa Bảo Tặc Miêu.” Nguyệt Thần cười nói.

“Vậy thì nó có rất nhiều bảo vật phải không?” Nguyệt Linh thần bí nói.

“Với thủ đoạn chạy trốn cao siêu như thế, nó trộm được bảo vật không ít đâu.” Ánh mắt của Nguyệt Bảo lóe lên.

“Thật đáng tiếc, nó đã chạy trốn rồi.” Nguyệt Thần dùng đôi mắt của mình nhìn xung quan, không phát hiện gì khả nghi.

“Sau bao nhiêu cực khổ, cuối cùng chúng ta cũng không nhận được gì.” Băng Tu bất lực.

Như đáp lại lời than vãn của Băng Tu, phía trung tâm của khu vực này đột nhiên sáng lên, có những tia ánh sáng lấp lóe ở đó, đủ loại màu sắc đẹp đẽ.

Bị hấp dẫn với chuyện lạ này, mọi người đều chú ý đến chỗ đó.

Trong mắt mọi người hiện ra, đó là một đồng những pháp bảo và linh thạch được đặt tùy ý trên đất, giống như chúng bị vứt đi một cách không thương tiếc gì.

“Đây là—” Hư Minh nuốt một ngụm nước bọt, tay hắn lập tức dừng lại động tác vuốt ve thanh kiếm.

“Là kho báu mà chúng ta nhìn thấy, nhưng mà số lượng ít hơn nhiều.” Không Tinh đánh giá.

“Thật nhiều linh thạch.” Nguyệt Bảo hô to.

Dương như hắn có một tình cảm đặc thù với những viên linh thạch thì phải.

Nguyệt Thần nhíu mày nói với Nguyệt Bảo trong lúc hắn đang định tiến lên và ôm lấy hết tất cả linh thạch vào lòng mình.

“Khoan đã, chuyện này có gì đó không đúng.”

“Đây có lẽ là một kế hoạch của Đa Bảo Tặc Miêu.” Lâm Phong gật đầu đồng ý với Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần tiếp lời: “Hắn muốn chúng ta tranh đoạt đồng bảo vật này, đến khi đó hắn được lợi nhất.”

“Là sao? Nguyệt Thần ca ca?” Nguyệt Yên nghiêng đầu hỏi bằng âm thanh dễ nghe.

Chẳng phải bọn họ đã coi như là người cùng một phe hay sao? Còn phải tranh đoạt làm gì?

Câu hỏi này cũng là câu hỏi trong lòng của mọi người hiện giờ.

Nguyệt Thần đành giải thích: “Ta chỉ đoán rằng, Đa Bảo Tặc Miêu yêu bảo vật như là mạng sống của mình, làm sao nó có thể bỏ lại một đồng bảo vật như vậy? Đây là một cái bẫy mà nó đặt ra dành cho chúng ta mà thôi.”

“Các người thử nghĩ đi! Nếu chúng ta không quen biết gì sẽ như thế nào?”

Băng Tu nói một cách tự tin: “Tất nhiên là đánh nhau sống chết để giành bảo vật rồi.”

Nói đến đây, Băng Tu giật mình suy nghĩ lại, ngay cả mọi người, ai cũng hiểu ra.

“Trái tim của con mèo chết tiệt này là màu đen sao? Tại sao nó lại độc như vậy?” Băng Tu tức giận nói.

“Nó muốn trở thành ngư ông, đến khi mà chúng ta đánh nhau đến sức cùng lực kiệt, nó sẽ trở lại đây để thu hoạch.” Lâm Phong chắc chắn nói.

“Nếu như lời Lâm Phong ca ca nói, vì thế, tại sao chúng ta không thử diễn một cảnh để dụ nó ra nhỉ?” Nguyệt Linh đề nghị.

“Nếu nó dám ra, thì chúng ta sẽ đánh cho nó một trận nhớ đời.” Nguyệt Yên gật đầu, hùng hổ nói.

“Đề nghị của Nguyệt Linh không tệ.” Không Tinh đồng ý.

“Dám trộm bảo vật của chúng ta, không thể tha thứ cho nó được.” Nguyệt Bảo hăng hái, bởi vì hán nghĩ, một phần nhỏ thôi đã có nhiều linh thạch như vậy, nếu mà cả cái kho báu nguyên vẹn thì có bao nhiêu? Cho nên phải ra sức một chút a!

Không ai phản đối kế hoạch của Nguyệt Linh, mọi người bắt tay vào diễn một cảnh cho Đa Bảo Tặc Miêu xem.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Đa Bảo Tặc Miêu bị hớ!

“Haha, chỉ có bọn Miêu mới nghĩ ra được kế sách tuyệt vời này.”

Lúc này, Đa Bảo Tặc Miêu cùng đồng bọn của mình đang ở trong một không gian khác, được gọi là bán không gian, nơi chứa vô hạn những tầng không gian khác nhau.

Trước khi rời khỏi khu vực điều khiển, Đa Bảo Tặc Miêu đã lập trình một số bảo vật sẽ xuất hiện sau vài phút.

Bây giờ, trận pháp đã ngưng hoạt động, đồng nghĩa với việc Đa Bảo Tặc Miêu không thể nào biết được tình hình ở trong động phủ nữa.

Chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của Đa Bảo Tặc Miêu.

Với niềm tin mãnh liệt như một đức tin rằng không một kẻ nào có thể làm ngơ trước bảo vật được, Đa Bảo Tặc Miêu rất tự tin về kế hoạch của mình.

“Tên Bạch Ngọc Minh Thổ kia có chút tà môn, nếu không phải ta có thể trốn vào bán hư không thì đã bị hán bắt được rồi.” Đa Bảo Tặc Miêu nghĩ lại chuyện cũ, trong lòng hắn vẫn còn một chút sợ hãi.

Tự tin về khả năng của mình, Đa Bảo Tặc Miêu còn khiêu khích Bạch Ngọc Minh Thổ khi bị phát hiện, và hậu quả là một chân của Bạch Ngọc Minh Thổ đạp tới, xuyên qua cả bán hư không, tìm được chính xác tầng không gian mà nó đang trốn vào.

“May mà sức mạnh của một chân kia đã giảm nhiều khi xuyên qua bán hư không, nếu không thì ta đã toi mạng rồi.”

“Nhưng không sao, hôm nay ta sẽ hớ người một vố, để xem các người đánh nhau ra sao rồi.”

Đa Bảo Tặc Miêu hồi phục tinh thần phấn chấn, nó nở nụ cười bí ối.

Thân thể xuyên qua hư không, tìm được khu vực điều khiển.

Với bản tính đa nghi và làm việc gì cũng phải chắc chắn, Đa Bảo Tặc Miêu chỉ dám liếc nhìn bằng đôi mắt của mình, để lại thân thể trốn ở sau, có gì thì nó có thể chạy ngay lập tức.

Năng lực của nó có giới hạn thời gian, nó không thể sử dụng nhiều lần trong một khoảng thời gian nhất định được, cần phải được làm lạnh.

Đôi mắt lam tỏa ra ánh sáng huyền bí, Đa Bảo Tặc Miêu nhìn vào khu vực điều khiển.

Trung tâm là hai nhóm sinh vật đang chiến đấu với nhau kịch liệt, những đòn tấn công đánh ra như mưa, ẩn chứa sát khí kinh thiên.

Bởi vì không còn đại trận trấn giữ, cho nên nền đá bị sức mạnh va chạm thổi bay, tạo ra những hố sâu trong động phủ, các viên đá to từ trần nhà rơi xuống.

Tình cảnh chiến đấu hết sức thảm liệt.

Đa Bảo Tặc Miêu nhìn một hồi rồi biểu tình hài lòng, thu hồi đôi mắt của mình.

“Xem ra trận chiến này còn chưa kết thúc, đánh đi, đánh cho mạnh vào, các người đánh đến khi nào mà không còn sức để đứng dậy, khi đó thì bốn Miêu xuất hiện, không biết biểu hiện của các người sẽ như thế nào đây?” Đa Bảo Tặc Miêu liếm môi rồi nói.

Thời gian dần trôi qua, năm phút sau, Đa Bảo Tặc Miêu lại mở ra bán không gian, đưa đôi mắt thăm dò khu vực điều khiển lần thứ hai.

Lần này, khác hẳn với lần trước, trận chiến đã đến hồi gay cấn, những đòn sát thủ đánh ra mãnh liệt hơn, và có một số người đã mất khả năng chiến đấu.

Nhưng Bạch Ngọc Minh Thổ vẫn đang chiến đấu kịch liệt với Lâm Phong.

“Có gì đó sai sai?” Đa Bảo Tặc Miêu nghi hoặc.

Trong dự tính của Đa Bảo Tặc Miêu, giờ này đám người Lâm Phong phải bị đánh bại rồi chứ?

Tại sao lại bọn họ lại trụ được với Bạch Ngọc Minh Thổ lâu như vậy?

Một hồi quan sát, nó hiểu ra rằng, Bạch Ngọc Minh Thổ đã không sử dụng đôi chân khủng khiếp của mình, trong đầu nó nghĩ lại cảnh tượng Bạch Ngọc Minh Thổ đá vỡ những bức tường cứng rắn.

“Có lẽ tên Bạch Ngọc Minh Thổ đã bị thương, cho nên không sử dụng được đôi chân của mình?”

Nghĩ đến đây, Đa Bảo Tặc Miêu nở nụ cười bí ối lần hai.

“Vậy thì quá tốt, ha ha.”

Rút lại đôi mắt của mình trở về, Đa Bảo Tặc Miêu lại tiếp tục chờ.

Cứ thế cho đến khi nó quan sát đến bốn lần thì đại chiến bên dưới đã kết thúc, không có ai chiến thắng cả, bởi vì mọi người đều đã hết linh lực và bất lực không thể động dậy.

“Haha, thời khắc của bốn Miêu tới rồi.”

Chìm đắm trong sự vui sướng khi kẻ địch bị chính mình hố một vỏ đau đớn, Đa Bảo Tặc Miêu lắc thân mình rời khỏi bán hư không, lúc nó xuất hiện đã ở trên không trung của khu vực điều khiển.

“Haha, bất ngờ không?” Đa Bảo Tặc Miêu cười to nói.

“Các người đã bị ta tính kế rồi, giờ thì hãy ngoan ngoãn giao ra tất cả bảo vật của mình nào.”

“Còn tên Bạch Ngọc Minh Thổ, nếu muốn bảo toàn mạng sống thì hãy kể ra bí mật của người đi.”

Một tràng cười to thể hiện ra tất cả sự đắc ý của mình kèm với bài phát biểu để chứng minh mình là kẻ chủ mưu.

Đa Bảo Tặc Miêu cảm thấy được miêu sinh của mình đã gần đạt đến đỉnh phong, chỉ kém là đào tất cả bí mật của bọn người bên dưới mà thôi.

“A!” Đa Bảo Tặc Miêu đột nhiên thốt lên một cách kinh ngạc.

Không một ai đáp lại lời nói của nó, bởi vì tất cả hình ảnh bên dưới, trong mắt của Đa Bảo Tặc Miêu, không khác gì thời gian được đông lại, tất cả đều ngừng chuyển động.

Từ Bạch Ngọc Minh Thổ đang nằm dưới đất hay Lâm Phong đang ôm vết thương trên bụng của mình.

Tất cả đều ngừng lại.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Đa Bảo Tặc Miêu ngỡ ngàng.

“Ủy uy, các người còn sống không?” Đa Bảo Tặc Miêu quay vài vòng rồi hỏi.

“Xuống dưới đất cho ta.”

Đa Bảo Tặc Miêu còn đang ngỡ ngàng, thì tất cả hình ảnh vỡ ra như một tấm gương bị đánh nát, một đôi chân màu trắng xuất hiện trước mặt Đa Bảo Tặc Miêu.

Đây rõ ràng là Bạch Ngọc Minh Thổ đã chuyển về dạng yêu của mình.

“Mẹ nó!!” Đa Bảo Tặc Miêu giật nảy cả mình.

Phản ứng của Đa Bảo Tặc Miêu cực nhanh do được rèn luyện mỗi khi trộm bảo vật bị phát hiện.

Đuôi của nó quất ra, mang theo không gian ba động va chạm với đôi chân của Bạch Ngọc Minh Thổ.

Một vòng sóng xung kích từ chỗ va chạm bắn ra đánh bật đi một lớp đất đá, từ trong đó bay ra một thân ảnh đó là Đa Bảo Tặc Miêu.

Với biểu tình nhăn nhó vì cái đuôi của mình đã bị thương, Đa Bảo Tặc Miêu liếc nhìn xung quanh, nó phát hiện rằng, tất cả người ở đây đều đông đủ, không một ai bị thương hay gì cả.

“Haha, bất ngờ không?” Nguyệt Linh đắc ý, trả lại cho Đa Bảo Tặc Miêu câu nói này.

“Các ngươi là một bọn?” Đa Bảo Tặc Miêu hỏi trong khi mắt của nó liếc nhìn xung quanh để chắc chắn rằng bảo vật mà nó để ở đây vẫn còn.

Thật may cho nó, tất cả bảo vật đều ở chỗ cũ.

“Đừng nói nhiều với hắn.” Lâm Phong bùng lên linh lực của mình.

Phong Lực Chi Thể kích hoạt toàn diện, giống như một ngọn thương bằng gió, Lâm Phong phóng tới Đa Bảo Tặc Miêu.

“Lên, cùng đánh hắn.” Không Tinh hét to.

“Đánh hắn.” Nguyệt Yên kêu to bằng âm thanh dễ nghe của mình.

Mấy pháp thuật đồng loạt đánh ra, Đa Bảo Tặc Miêu lách mình tránh đi, sự linh hoạt của nó làm cho mọi người ngạc nhiên.

“Đừng tưởng như vậy là có thể đánh bại ta.” Đa Bảo Tặc Miêu đã bị làm tức giận.

Thu hẹp một khoảng cách nhất định với đồng bảo vật kia, Đa Bảo Tặc Miêu lập tức câu thông với chúng, bởi vì tất cả chúng đều đã được Đa Bảo Tặc Miêu để lại lạc ấn.

Gần năm trăm món pháp bảo Trúc Cơ kỳ và gần bốn mươi món pháp bảo Kết Đan kỳ cùng nhau phát sáng rồi bắn lên bao phủ xung quanh Đa Bảo Tặc Miêu.

Ầm! Ầm!

Mấy đạo pháp thuật của Kết Đan kỳ đánh nát từng món pháp bảo Trúc Cơ kỳ.

“Đây là các ngươi tự tìm, hãy xem tuyệt kỹ của bốn Miêu, Bách Bảo Tê Minh.” Đa Bảo Tặc Miêu hét to.

Keng! Keng!

Bách bảo cùng nhau rung động, phát ra thanh âm chói tai, rõ ràng là Đa Bảo Tặc Miêu muốn tự bạo tất cả bảo vật này, nhưng cảnh giới của nó có vẻ không đủ, cho nên quá trình tiêu hao một chút thời gian.

“Đừng để nó làm như vậy.” Lâm Phong hét to.

Nguyệt Linh cười nhạt nói: “Muốn tự bạo tất cả bảo vật của chúng ta hay sao?”

Thần thông ‘cướp đoạt’ của cô đã vận chuyển, một sóng bằng linh hồn đánh úp vào các bảo vật, xóa đi lạc ấn của Đa Bảo Tặc Miêu.

“Lại là cô ta.” Đa Bảo Tặc Miêu đau lòng không thôi, nhìn từng món bảo vật của mình bị cướp đi, nhưng mà như vậy cũng đáng.

“Không chơi với các ngươi nữa, tạm biệt.” Đa Bảo Tặc Miêu đột nhiên lách mình, bỏ lại tất cả bảo vật, nó muốn trốn vào bán hư không.

“Chờ ngươi này giờ.” Bạch Ngọc Minh Thổ sử dụng khả năng ‘minh nhãn’ của mình, tìm được bán hư không mà Đa Bảo Tặc Miêu dự định trốn vào.

Một chân như trời giáng đạp tới, thẳng đến Đa Bảo Tặc Miêu.

“Haha, đừng có hòng làm một chiêu đến hai lần.” Đa Bảo Tặc Miêu cười nhạt.

Nó tất nhiên biết được ai sẽ ngăn cản mình lúc này.

“Quá độ.” Đa Bảo Tặc Miêu nói một cách bình tĩnh.

Hư không xuanh nó lập tức nhộn nhạo, những tọa độ điều bị che mờ, Bạch Ngọc Minh Thổ đạp tới, lại xuyên qua thân thể đang từ từ biến mất của Đa Bảo Tặc Miêu.

“Haha, lần này các ngươi thắng, các ngươi hãy chờ đấy, bốn Tặc Miêu sẽ tìm đến từng thắng để tính sổ.” Đa Bảo Tặc Miêu cười to nói, âm thanh của nó vang vọng mặc dù thân hình nó đã biến mất.

“Còn bảo vật của ta không dễ lấy như vậy đâu, bốn Tặc Miêu sẽ trộm lại gấp mười lần!!”

“Đáng tiếc, là do cảnh giới của ta không đủ, nếu không thì nó không thể che mờ tọa độ được.” Bạch Ngọc Minh Thổ nhìn theo Đa Bảo Tặc Miêu, rồi thờ dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Phân chia như thế nào?

“Con mèo này chạy nhanh thật.” Băng Tu cười khở.

Từ khi Đa Bảo Tặc Miêu xuất hiện cho đến khi nó chạy mất, chỉ có bảy giây, bởi vì biết được khả năng chạy trốn của nó cực kỳ mạnh, cho nên mọi người muốn đánh nhanh thắng nhanh, đến cuối cùng thì kế hoạch vẫn thất bại.

Lâm Phong rất ngạc nhiên về Đa Bảo Tặc Miêu, không ngờ nó có thể đào thoát khỏi tay của mọi người.

“Đây là lĩnh vực liên quan đến phạm trù không gian, bây giờ chúng ta còn chưa có tư cách chạm đến nó.” Nguyệt Thần nhàn nhạt nói như không có chuyện gì xảy ra.

“Không gian? Ý ngươi là con mèo kia có thể xuyên qua không gian?” Không Tinh giật mình hỏi.

“Đúng vậy, mặc dù ta không biết nó làm cách nào, nhưng nó đã xuyên qua được không gian, và tránh đi tất cả đòn tấn công của chúng ta.” Nguyệt Thần gật đầu.

“Hèn chi nó có thể trộm lấy tài sản của chúng ta mà không ai phát hiện ra cả.” Băng Tu nghĩ đến lời nói sau cùng của con mèo, hẳn có chút lo sợ.

“Nếu nó trở lại trộm lấy đồ của chúng ta lần nữa thì sao?”

Đây là một vấn đề quan trọng cần phải chú ý.

Giờ khắc này, mọi người mới hiểu được sự khủng bố của Đa Bảo Tặc Miêu, chẳng lẽ bọn họ lại vô tình làm cho Giáo Đình có thêm một kẻ địch ẩn sâu trong bóng tối như vậy?

“Đừng lo lắng, Đa Bảo Tặc Miêu đã bị thương, trong một thời gian ngắn, nó sẽ không làm phiền chúng ta được.” Nguyệt Thần lắc đầu.

Nguyệt Thần tin chắc rằng, chiếc đuôi của Đa Bảo Tặc Miêu sẽ bị thương nghiêm trọng khi va chạm trực tiếp với đôi chân của mình.

“Thứ này là gì vậy? Thật là thần kỳ, không ngờ nó có thể lừa gạt được tên mèo kia!” Nguyệt Yên đang bay vòng vòng trên một cái tinh thể hình thoi màu đỏ.

“Đây là Huyền Hình Pháp Thạch, một viên đá có thể hiển hóa ra một huyền cảnh, đánh lạc hướng mọi người.” Nguyệt Linh đi tới cầm lên Huyền Hình Pháp Thạch, đây là một dụng cụ do cô tìm được trong cửa hàng, giá cả của nó tùy theo cảnh giới của người sử dụng.

Răng Rắc!

Có tiếng nứt vỡ vang lên, đó là viên Huyền Hình Pháp Thạch kia đã bị vỡ vụn thành từng mảnh rồi rơi xuống đất.

“Có vẻ như là nó rất dễ vỡ nhỉ?” Nguyệt Yên cười khanh khách nói.

Nguyệt Linh nước mắt như mưa, cuối xuống nhặt từng mảnh vụn rồi cố chấp vá nó lại với nhau.

“Không, pháp thạch của ta, ngươi không được chết!!”

Muốn lừa gạt được Đa Bảo Tặc Miêu không dễ dàng gì, đầu tiên là tái tạo hoàn cảnh cho giống với một tràng chiến đấu thật sự, mọi người cùng nhau sử dụng linh lực để đánh vào mặt đất.

Nguyệt Linh mua một viên Huyền Hình Pháp Thạch có thể lừa gạt Kết Đan sơ kỳ, cảnh giới của Đa Bảo Tặc Miêu chỉ là Trúc Cơ đỉnh phong mà thôi, nhưng để chắc chắn, đành phải chấp nhận bỏ ra một số lớn điểm công hiến.

Sau đó là công đoạn hồi phục linh lực đã mất bằng Sinh Mệnh Chi Thủy, vì vậy, số lượng điểm công hiến bỏ ra là rất nhiều.

“Đồng này là của chúng ta rồi, phải không?” Băng Tu liếc nhìn đồng bảo vật đang nằm ở trên đất, hần nuốt một ngụm nước bọt rồi nói.

Sự chú ý hoàn toàn bị đồng bảo vật thu hút lấy.

Mấy trăm kiện pháp bảo Trúc Cơ kỳ, và gần bốn mươi kiện pháp bảo Kết Đan kỳ. Đây là một món tài phú cực kỳ khổng lồ đối với bọn họ hiện giờ.

“A, Không Tinh chết tiết, tại sao ngươi lại đánh mạnh tay như vậy? Ngươi xem ngươi đã làm gì kia!!” Băng Tu đột ngột hét lên một cách đau đớn khi nhìn thấy những mảnh vỡ của pháp bảo trên mặt đất.

Những đạo pháp thuật bọn họ đánh ra đã bị chặn lại bởi bức tường bằng tiền này, hậu quả là những món tiền đã bị xé nát.

“Không phải ngươi cũng ra sức lắm sao?” Không Tinh phản bác.

“Đó là vì ta ghét con mèo kia.” Băng Tu tức giận nói.

“Điều đó không thể che lấp sự thật rằng ngươi đã đánh nát bảo vật được.” Hư Minh lắc đầu thở dài.

“Thế còn ngươi đã làm gì? Để ta nhìn xem, đây là khí tức yếu đuối của ngươi, chắc chắn rằng món pháp bảo này đã bị ngươi phá hủy.” Băng Tu chỉ chỉ một cái áo giáp đã bị chia năm xẻ bảy rồi nói.

“Linh Thạch của ta, chết tiết, là ngươi làm phải không?” Nguyệt Bảo đã chạy đến đồng linh thạch không biết từ bao giờ, nó kiểm tra từng viên và cảm nhận được những viên linh thạch bị đánh nát là do ai làm.

Có vẻ như đồng linh thạch vô tội ở trên mặt đất đã bị ảnh hưởng bởi trận chiến này.

“Không liên quan đến ta, ta sẽ không bao giờ làm những chuyện ngu xuẩn đó.” Băng Tu lớn tiếng nói.

“Ngươi chắc chắn không? Tại sao ta lại nghĩ thấy mùi dơ bẩn của ngươi ở trên linh thạch của ta vậy?” Nguyệt Bảo khinh bỉ liếc hần.

“Ngươi nói ai dơ bẩn, con chuột chết tiết.” Băng Tu nghe được Nguyệt Bảo nói, hần liền lập tức muốn qua đại chiến với Nguyệt Bảo ba trăm hiệp.

Bỏ qua đám ngươi đang tự làm đau mình bằng cách nhìn đồng pháp bảo bị hủy hoại.

Lâm Phong ngồi xuống khôi phục linh lực của mình, việc này là một thói quen được rèn luyện khi hần tham gia chiến đấu với Tà Đồ, lúc nào hần cũng phải ở trạng thái tốt nhất để ứng phó các tình huống.

“Nguyệt Thần ca ca, hãy theo mọi người về Giáo Đình đi, ở trong Minh Hằng sâm lâm rất nguy hiểm.” Nguyệt Linh kéo tay Nguyệt Thần rồi khuyên bảo.

“Theo như lời của mọi người nói thì Giáo Đình khá tốt, có thể là một nơi an toàn hơn Minh Hằng sâm lâm, nhưng đó cũng là vùng đất của nhân loại, một yêu thú như chúng ta thì không nên xuất hiện ở đó.” Nguyệt Thần lắc đầu không cho là đúng.

Đã từ rất lâu rồi, không biết niên đại của nó là bao nhiêu, loài người và các loài yêu thú có một mối thù không đội trời chung, mặc dù có một số ngoại lệ, nhưng trong tiềm thức của tất cả các loài, là không thể sống chung cùng nhân loại.

“Không phải vậy đâu, bây giờ Giáo Đình có nhiều yêu thú đến định cư lắm, nhân loại không có làm ra việc gì như sát hại yêu thú cả.” Nguyệt Linh lắc đầu, tiếp tục khuyên.

Đã có một nơi tốt như vậy, không còn phải chịu cảnh màn trời chiếu đất trong Minh Hằng sâm lâm, Nguyệt Linh rất ưa thích nơi đó.

Quan trọng nhất, Nguyệt Linh biết rằng Nguyệt Thần có một điểm yếu có thể gây hại đến tính mạng của Nguyệt Thần, mỗi khi nó xảy ra, đều làm cho bọn họ lo lắng đề phòng.

“Nếu mọi người đã nói như vậy, thì chúng ta sẽ đi đến nơi đó thử một lần, dù sao việc tìm được một nơi ổn định là chuyện mà ta luôn mong muốn.” Nguyệt Thần bị Nguyệt Linh khuyên từ nãy đến giờ, hần đành phải gật đầu trong miễn cưỡng.

Tiếng động bên kia càng ngày càng lớn.

“Chúng ta chỉ cần linh thạch, còn bảo vật thì các ngươi cứ lấy mà dùng.” Đây là lời nói cam đoan của Nguyệt Bảo.

“Ngươi đang nói giỡn hay sao? Con Chuột chết tiết, chúng ta muốn bảo vật, cũng muốn linh thạch luôn.” Băng Tu hùng hổ nói.

“Không được, chuyện gì ta cũng có thể đồng ý, chứ liên quan đến linh thạch là không được.” Nguyệt Bảo hét lên.

“Các ngươi đang nói chuyện gì vậy.” Nguyệt Yến vỗ cánh bay tới, hiếu kỳ hỏi.

“Là vấn đề chia bảo vật.” Không Tinh trả lời.

“Đúng vậy, đây là một chuyện rất rất rất là quan trọng.” Nguyệt Bảo nghiêm túc gật đầu.

“Thôi nào, mọi người đừng mất đi hòa khí bởi vấn đề này.” Nguyệt Yến hồn nhiên nói.

“Theo ta thấy, nên chia như vậy nè, tất cả linh thạch thuộc về chúng ta, còn pháp bảo đều là của các ngươi.”

Bằng giọng nói dễ nghe và hồn nhiên đến lạ kỳ, Nguyệt Yến đã bênh vực Nguyệt Bảo bằng thủ đoạn cao siêu này.

“Đúng thế.” Nguyệt Bảo ôm hai tay lại rồi gật đầu.

“Đúng cái đầu của ngươi.” Băng Tu phản ứng kịp, hấn tức giận nói, hai tên này là một bọn a, đương nhiên phải bênh vực nhau rồi.

“Không được a? Vậy thì hãy nhờ Nguyệt Linh muội làm người phân chia vậy, ta nghe nói Nguyệt Linh có chức vụ cao hơn các ngươi phải không?” Vẫn là giọng nói dễ nghe và hồn nhiên của Nguyệt Yến.

Lời nói này làm cho bọn người Không Tinh cứng họng, không thể nào có lý do gì để phản bác được nữa, Nguyệt Linh là người thân của Nguyệt Bảo và Nguyệt Yến, là người có chức vụ cao hơn bọn họ, và cũng là người đã cứu mạng bọn họ.

“Thôi được rồi, cứ thế mà phân vậy.” Không Tinh cười khổ gật đầu.

“Đáng lẽ các ngươi nên chấp nhận ngay từ đầu thì hơn.” Nguyệt Bảo cười to.

“Con chuột chết tiệt.” Băng Tu nói nhỏ.

“Cái thằng dơ bẩn.” Nguyệt Bảo ở xa nhưng vẫn nghe được, nó khinh bỉ liếc Băng Tu một cái.

Nguyệt Bảo sẽ có một thân thông cực kỳ khủng bố nhá.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Sơn Đồng uất ức!

“Thật không ngờ rằng, bốn Miêu lại có ngày ra nông nổi như vậy.”

Sau khi trốn vào bán hư không, Đa Bảo Tặc Miêu liếm láp vết thương của mình.

Lúc này, nó chịu đến hai lần thương thế, đối với một tên yêu báu vật như hắn thì việc mất đi báu vật chẳng khác gì một cực hình.

“Mất đi báu vật thì cũng thôi đi, ngay cả đuôi cũng bị tên thô đầy đập đến nát bét.”

Đa Bảo Tặc Miêu phiền não, thương thế như vậy, muốn hồi phục thì cần rất nhiều thời gian và tài nguyên.

Câu nói cuối cùng trước lúc rời khỏi của Đa Bảo Tặc Miêu chỉ mang tính chất tượng trưng và tìm về một chút mặt mũi khi chạy trốn mà thôi.

Tìm bọn họ báo thù? Nói giỡn, chừng nào tên thô kia còn ở đó, Đa Bảo Tặc Miêu sẽ không dám bén mảng đến mà trộm đồ a.

“Làm thế nào đây?” Đa Bảo Tặc Miêu suy nghĩ nát óc, tìm cách để xóa đi mối nhục lớn lao này.

Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu Đa Bảo Tặc Miêu bị người hổ đến chặt vật như thế này, mà còn lại là bị hổ trong cái hổ mà mình đào sản.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, một đời anh danh của nó sẽ trôi theo dòng lũ mất, chẳng thể nào tìm lại được.

“Không được, không thể để chuyện đó xảy ra được.” Càng nghĩ càng hoảng sợ, Đa Bảo Tặc Miêu lắc mình đứng lên.

Bằng ánh mắt rực cháy lên dục vọng trả thù kèm theo khôi phục anh danh, nó tuyên bố với giọng nói hùng hồn:

“Các ngươi chờ, bốn Miêu sẽ tích cực tu luyện, đến một ngày nào đó, bốn Miêu đủ cảnh giới rồi, thì bốn Miêu sẽ trở lại, một mình ta sẽ cân hết tất cả các ngươi, chờ lấy!!”

“Đi!” Vừa tuyên bố xong, Đa Bảo Tặc Miêu nhìn thấy có một vệt sóng gợn ở đằng xa, tựa hồ vệt sóng gợn kia càng lúc càng dồn dập và đang tiến đến gần nó.

“Cái này, nhìn quen quen a.”

Nhìn một chút, Đa Bảo Tặc Miêu đột nhiên dựng đứng lông tơ của mình lên rồi hoảng sợ hét to:

“Mẹ nó, là hư không phong bạo!!”

“AAAA!”

Không thèm để ý đến cái đuôi đang bị thương của mình, Đa Bảo Tặc Miêu phóng đi với tốc độ cực hạn, rời xa khỏi cái nó gọi là ‘hư không phong bạo’ này.

Cuối cùng, không gian yên tĩnh lại, bóng đêm bao trùm khắp nơi, vết hư không phong bạo cuốn tới, xé ra từng tia vết nứt trong không gian, cán nát hết mọi vật trên đường nó đi qua, thật lâu sau, không gian mới khôi phục hình dạng ban đầu.

...

Bảo Trụ An Vương cảm thấy vui vẻ, hẳn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đã xảy ra trước đó.

Đúng vậy, ngay cả nghĩ cũng chưa từng!

Ấy vậy mà, vận mệnh lại thích trêu chọc con người, Bảo Trụ An Vương rất cảm kích vị thần vận mệnh kia.

“Son Đồng tiền bối quá tốt bụng, chỉ nhờ ta làm một chuyện nhỏ mà lại có phần thưởng lớn đến như vậy. Người tốt không sống lâu a.” Bảo Trụ An Vương cảm khái.

Sau khi bị tia sáng thần bí bắn trúng, Bảo Trụ An Vương được đưa đến một nơi.

Có một người đang ngồi ở đó, tuổi tác đã cao, râu tóc bạc trắng, và sắc mặt xanh đen.

Bảo Trụ An Vương mở mắt tỉnh lại, nhìn thấy bầu không khí quỷ dị, không biết làm gì tiếp theo thì người đó đã lên tiếng:

“Ta là chủ nhân của động phủ này, Son Đồng, có cảnh giới Giả Anh, nhưng đột phá thất bại, tính mạng chỉ còn một hơi.”

“Vì biết không sống được bao lâu nữa, ta đã cải tạo động phủ này nhằm bảo vệ lấy mạng sống và tìm người thừa kế truyền thừa của ta.”

“Mọi việc rất suông sẻ, cho đến khi có một con mèo màu trắng đến đây.”

“Ta không biết nó dùng thủ đoạn hèn hạ gì để cướp lấy quyền chủ động không trận pháp, làm cho tính mạng ta bị héo rù theo thời gian, nhưng thật may mắn, ta đã có chuẩn bị ở sau.”

“Bây giờ ta không cần đề từ gì hết, chỉ cần ngươi làm cho ta một chuyện, ta sẽ cho ngươi truyền thừa của ta.”

Giọng nói của Son Đồng rất yếu ớt và vô lực, xem ra hẳn thật sự gần đi về trời rồi.

Bảo Trụ An Vương sao có thể bỏ qua cơ hội này?

“Không biết tiền bối có chuyện gì nhờ ta giúp, nếu có thể thì vẫn bồi sẽ làm đến cùng.”

“Rất tốt, ngươi hãy đánh con mèo chết tiệt kia một trận để trừ hết con giận của ta, cho dù chết ta cũng phải âm nó một vố.”

Một tia sáng bắn thẳng từ Son Đồng đến Bảo Trụ An Vương, đó là những kí ức về công pháp, Bảo Trụ An Vương giật mình khi nhìn thấy công pháp Nguyên Anh kỳ.

“Nhớ kỹ lấy, đập nó một trận ra bã, và phải nói rõ với nó là lý do tại sao nó bị đánh, là vì nó đã đoạt quyền chủ động không trận pháp này, ngắt đi nguồn cung cấp của ta, làm cho tính mạng ta héo rù.”

“Tại sao nó lại có thể làm một chuyện ác độc như vậy? Ngay cả người gần chết mà nó cũng không tha, tại sao, tại sao aaa!”

Những lời nói mang theo tức giận, uất ức và có chút hỗn loạn vang vọng khắp nơi này, Bảo Trụ An Vương nhìn thấy Son Đồng tiền bối đã chết đi.

“Cảm tạ tiền bối, bây giờ thì hãy an nghỉ đi, việc tiền bối muốn làm hãy để ta làm thay.” Bảo Trụ An Vương cất lất một tấm gạch, rồi khắc lên vài chữ.

Son Đồng chi mộ!

Dựa theo kí ức, Bảo Trụ An Vương đi thẳng tới khu vực điều khiển, theo như lời của tiền bối thì con mèo trắng đang ở đây.

Nguyệt Thần nhìn thấy có khí tức của nhân loại đang đến gần, hẳn cảnh giác nói:

“Là ai?”

Bảo Trữ An Vương bước ra từ cổng đá đã bị đánh nát, với nét kinh ngạc trên mặt, hắn nhìn thấy nơi đây giống như đã bị phá hủy bởi một trận chiến khốc liệt.

Bảo Trữ An Vương bước ra khỏi đó khi bị phát hiện, hắn nhìn thấy được vài yêu thú đang ở cùng một vài tu sĩ nhân loại.

“Là các ngươi?” Tiếng nói ngạc nhiên phát ra từ Bảo Trữ An Vương khi hắn nhìn thấy đoàn người Lâm Phong.

“An Vương đạo hữu, tại sao ngươi có thể đi tới đây?” Không Tinh thắc mắc.

“Một ít kỳ ngộ mà thôi, mà các ngươi đang làm gì ở đây?” Bảo Trữ An Vương đi đến bên cạnh Không Tinh và cảnh giác đối với Nguyệt Thần.

“Đừng lo lắng, đây là bạn không phải thù.” Lâm Phong đã hồi phục đầy đủ linh lực, hắn đứng lên giải thích.

“Giống như đạo hữu mà thôi, chúng ta gặp phải một ít kỳ ngộ.”

“Vậy a.” Bảo Trữ An Vương gật đầu, hắn không muốn tìm hiểu sâu về chuyện này.

“Các ngươi có nhìn thấy một con mèo trắng hay không?”

“Mèo trắng?” Nguyệt Linh cười nói.

“Đại thúc có thù oán gì với nó hả?”

“Có người nhờ ta làm một chút chuyện với con mèo trắng kia.” Bảo Trữ An Vương gật đầu.

“Nếu đã hỏi như vậy, thì các ngươi đã nhìn thấy nó phải không?”

“Xác thực là đã nhìn thấy nó, không những thế, còn hổ nó một vố và đánh cho nó một trận nữa kia.” Nguyệt Linh giờ giờ nắm tay rồi nói, cô rất thích kể về những chuyện mà cô có tham gia.

“Các ngươi đánh cho nó một trận?” Hai mắt Bảo Trữ An Vương sáng lên.

“Đúng vậy, con mèo kia đã bị đánh một trận ra bã, thương thế không nhẹ đâu.” Nguyệt Linh trả lời.

“Đại thúc tìm nó có chuyện gì?”

Bảo Trữ An Vương cười to trả lời: “Đánh tốt lắm, ta cũng muốn đánh nó một trận đây, nhưng mà các ngươi đã làm rồi, vậy thì ta không còn chuyện gì nữa.”

Trong lòng của Bảo Trữ An Vương nhẹ nhõm nói: “Sơn Đồng tiền bối, con mèo mà ngài kêu ta đánh đã bị đánh một trận ra bã, mặc dù kẻ đánh nó không phải ta, nhưng như vậy đã đủ để tiền bối hả giận rồi, hãy yên nghỉ đi, vị tiền bối tốt bụng, ta sẽ mãi nhớ về ngài.”

Bảo Trữ An Vương không biết được Sơn Đồng đã suy nghĩ cho hắn đến mức nào.

Cho dù Bảo Trữ An Vương không phải là đệ tử của Sơn Đồng, nhưng là người thừa kế truyền thừa của hắn.

Mối thù liên quan đến tính mạng của Sơn Đồng, nào chỉ đánh Đa Bảo Tặc Miêu một trận là có thể giải quyết?

Sơn Đồng yêu cầu như thế, là vì lo cho Bảo Trữ An Vương, một yêu thú có thể xuyên qua trận pháp của hắn như chốn không người và còn cướp lấy quyền chương không, vậy thì yêu thú đó sẽ mạnh như thế nào?

Chắc chắn Bảo Trữ An Vương không phải là đối thủ. Cho nên một yêu cầu nhỏ đã được đưa ra, nếu Bảo Trữ An Vương đánh không lại con mèo kia, thì có thể giữ lại một mạng, dù sao Bảo Trữ An Vương không có sát ý, có lẽ con mèo kia không đến nỗi đoạt mạng của người khác đi?

Nếu Sơn Đồng mà biết anh danh của hắn bị xấu đến không thể ngửi nổi thì mọi chuyện đã khác.

“Giết nó, giết nó cho ta!!” Chắc hẳn là một câu nói như vậy sẽ được truyền vào tai của Bảo Trữ An Vương.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Bảo trụ vương thành

Đã không có chuyện gì để tiếp tục ở lại động phủ, mọi người cất bước rời đi khỏi nơi đây.

“Cái gì, Nguyệt Thần ca, người nói chúng ta sẽ đi đến nơi gọi là Giáo Đình gì đó hay sao?” Nguyệt Bảo thốt lên trong khó hiểu.

Tại sao đang sống yên lành ở đây, lại đi đến một nơi xa lạ thuộc về nhân loại? Không phải Nguyệt Linh đã trở về rồi hay sao?

“Là Quang Minh Giáo Đình.” Nguyệt Linh ở một bên, xách lên Nguyệt Bảo rồi cười nói.

“Ồ đó rất tốt, không khí thoáng mát, và quan trọng hơn, ở đó thật vui.”

“Nguyệt Linh đang làm một chức vụ gì đó khá quan trọng trong Giáo Đình, cho nên chúng ta có thể đến đó tham quan mà không sợ gì cả.” Nguyệt Thần gật đầu.

“Này, Nguyệt Thần, người đừng làm như Giáo Đình của bọn ta nguy hiểm lắm vậy.” Lâm Phong không khỏi phàn nàn một câu.

“Chúng ta sắp được tham quan nơi ở của nhân loại sao? Mặc dù bọn họ lớn lên thật xấu, nhưng nơi ở của bọn họ rất đẹp đó.” Nguyệt Yến háo hức, đôi cánh của nàng đập nhanh hơn một chút.

“Lâm Phong đạo hữu, người là người của Quang Minh Giáo Đình à?” Bảo Trụ An Vương đang ở một bên, nghe được cuộc đối thoại sôi nổi này, hần nhin không được hỏi một câu.

“Thật xin lỗi, ta đã không nói ra từ trước, xác thật là chúng ta là người của Quang Minh Giáo Đình, nó nằm ở khu vực của Không Vũ quốc.” Lâm Phong trả lời.

“Bồi dưỡng ra được một người giống như người vậy, xem ra Quang Minh Giáo Đình rất mạnh mẽ.” Bảo Trụ An Vương cười nói.

Lâm Phong đáp trả lại hần là một nụ cười, vấn đề này không thể nói cho người ngoài biết được, sức mạnh của Giáo Đình nên giống như một đầm nước, chỉ có người nào tự thân kiểm nghiệm thì mới biết nó sâu cỡ nào.

“Nếu các vị đạo hữu không phiền thì cho ta mời các vị đạo hữu đến Bảo Trụ Vương Thành vài hôm, để ta tận tình chiêu đãi, làm tốt nghĩa vụ của một người chủ nhà.” Bảo Trụ An Vương hào phóng nói.

“Để xem nào, được đấy, con đường mà chúng ta đi phải qua vương thành, thuận tiện tham quan nơi đó một chút cũng được.” Nguyệt Linh mắt sáng lên, ngay lập tức, cô lấy ra bản đồ để xem.

“Đây gọi là định mệnh đó.” Bảo Trụ An Vương cười to nói.

Ánh sáng cuối con đường đã hiện ra, mọi người biết mình sắp rời khỏi nơi này. Có lẽ đây là lần cuối cùng bọn họ tới đây.

Rời Sơn Đồng động phủ sẽ chìm vào bóng tối vô tận và làm nhà cho những loài sinh vật gặm nhấm, sẽ không ai còn nhớ đến một vị Giả Anh cánh gọi là Sơn Đồng nữa, hoặc có thể là không.

“Chết tiệt, Sơn Đồng, ta không đội trời chung với người!!”

“Sơn Đồng, người đợi đấy, nếu có một ngày ta mạnh hơn người, thì chắc chắn sẽ quay trở lại báo thù.”

“Sơn Đồng, tên bi ối, người không xứng là một cường giả.”

“Tên bi ối chết tiệt, ta nguyện rửa người.”

Đâu đó trong Minh Hàng sâm lâm, có những tiếng lòng của những tu sĩ đang mặc trên mình các lá cây lớn để che lại bộ phận nhạy cảm.

Ngon lửa báo thù trong họ đã bốc cháy mãnh liệt, và vì thế, việc này đem đến một hồi phát triển cao tốc của giới tu sĩ tại vùng này.

Sẽ có một ngày, một tu sĩ tu luyện đại thành tìm đến đây, và nhìn thấy kẻ thù của mình đã chết đi không biết từ bao giờ.

Và vị tu sĩ ấy thật nhân hậu, một bàn tay đập xuống, phá hủy hoàn toàn động phủ này.

...

Nguyễn Thiên Danh giống như bao tu sĩ khác, hần cùng hai tên hộ vệ tham gia thăm dò động phủ này.

Cuối cùng, hần không thoát khỏi vận mệnh bị trấn đoạt tất cả gia tài của mình.

Nguyễn Thiên Danh không cam lòng như vậy, hần tìm đến động phủ lần hai, hần tin chắc rằng, nếu có người thành công thông qua thử thách đạt được

kho báu, tất nhiên sẽ từ trong động phủ đi ra.

Không chỉ mình hắn nghĩ đến chuyện này, nhiều tu sĩ đã đến đây từ trước.

Cái họ nhìn thấy chỉ là một hang động dẫn đến động phủ mà thôi, không có một sinh vật nào xuất hiện, họ cứ đợi mãi, cho đến khi cảm thấy vô vọng rồi tản đi.

Nguyễn Thiên Danh nôn nóng tìm kẻ đạt được kho tàng, mà không để ý đến hai tên hộ vệ của hắn đang toàn lực khôi phục linh lực và thương thế của mình.

Bằng ánh mắt ẩn chứa sát khí nhàn nhạt, hai tên hộ vệ dường như đã có mục đích của mình.

...

“Này, An Vương đạo hữu, người có thể thu hồi thiết thương của mình hay không?” Không Tinh đột nhiên hỏi An Vương trên đường rời đi.

Lúc này, bọn họ đang ở trong Minh Hằng sâm lâm, công ra khỏi động phủ là một nơi cách xa cổng vào, ai mà không biết là cổng vào hiện giờ có hàng trăm tên tu sĩ đang hóa thành băng cướp đoạt họ?

“Được rồi.” An Vương gật đầu, thu hồi cây thiết thương có màu đồng cổ của mình vào túi trữ vật.

Dọc đường đi đến, bọn họ phát hiện nhiều cảnh tượng kỳ lạ, có nhiều tu sĩ trong rừng, và bọn họ đều không có thứ gì gọi là trang phục trên người, chỉ toàn là lá cây mà thôi.

Cho nên, vì tránh đi phiền phức không cần thiết, mọi người đã rời xa khỏi bọn tu sĩ kia, và bọn họ cũng không phát hiện đoàn người.

“Giờ thì ta mới nghĩ lại, tên mèo kia thật sự làm đúng lời nói của mình, những tu sĩ bị thua cuộc đều không bị ảnh hưởng đến tính mạng.” Lâm Phong nghĩ đến lời phát biểu của Đa Bảo Tặc Miêu lúc trước, hắn đoán.

“Nhưng mà hình phạt này quá đau đớn đi, ngay cả quần áo cũng bị trần lột hết.” Băng Tu cười nói.

“Thôi đi, đừng có mà tự cao, nếu không phải có Nguyệt Linh thì chúng ta cũng có số phận như bọn họ rồi.” Hư Minh không quen nhìn cái biểu tình này của Băng Tu.

“Dù sao thì con mèo kia vẫn là kẻ được lợi nhất.” Không Tinh cảm khái.

Câu nói này không tiện nói hết, bởi vì có Bảo Trụ An Vương ở đây.

Đoạt lấy gần như là toàn bộ tài sản của tu sĩ tham gia thăm dò động phủ, số lượng tài phú kinh người, không phải vài trăm kiện pháp bảo kia có thể so sánh.

Đa Bảo Tặc Miêu chỉ lấy một phần nhỏ ra làm mồi nhử mà thôi, nó không ngu đến mức lấy ra toàn bộ.

Cứ thế, đoàn người tiêu hao thời gian một ngày để đi đến Bảo Trụ Vương Thành.

Vì là một quốc gia có cường giả Kết Đan kỳ trấn giữ, nó phồn hoa rất nhiều so với Không Vũ quốc ngày trước.

Được bao phủ bởi một cái đại trận hộ thành, ẩn sau lớp tường thanh to dày và đầy dấu vết của năm tháng để lại.

Là một khung cảnh cực kỳ náo nhiệt, trên đường cái, trên ngõ hẻm, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tu sĩ qua lại, bày bán những sạp hàng hỗn tạp của mình.

Mặc dù không so được với Minh Hằng trấn lúc trước khi tàng bảo đồ mở ra, nhưng số lượng linh thạch lưu thông ở đây rất kinh người.

Điều này chứng tỏ sự phồn thịnh của Bảo Trụ Vương Đình.

Một hàng hộ vệ mặc giáp bao phủ từ đầu đến chân trấn thủ tại tường thành, mỗi người tản mát ra khí tức của luyện khí tầng bảy.

Gần ba trăm hộ vệ như vậy đủ để duy trì trật tự an ninh của Bảo Trụ Vương Đình.

“Thế nào?” Bảo Trụ An Vương đặc ý hỏi.

Dù sao đây cũng là cơ nghiệp mà hắn góp một phần to lớn để tạo nên, bây giờ có bằng hữu từ xa đến, không khỏi khoe khoang một chút.

“Hoàn cảnh rất tốt, nó làm cho người ta cảm thấy an toàn hơn nhiều so với bên ngoài.” Lâm Phong đánh giá.

“Được.” Không Tinh chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Hắn là người từ Quang Minh Thánh Điện chạy đến, không như Lâm Phong, chưa từng thấy tận mắt Quang Minh Thánh Điện.

“Người xem, khắp nơi đều là nhân loại, cái này làm cho ta cảm thấy không an toàn.” Nguyệt Bảo nhìn xung quanh bằng đôi mắt nhỏ xíu của mình.

“Đúng vậy, bọn họ thật xấu.” Nguyệt Yển nghiêm túc gật đầu, kết hợp với âm thanh và sự hồn nhiên, nó làm cho người khác không thể phản bác được.

“Không bằng ở chỗ Giáo Đình a.” Nguyệt Linh thẳng thắn nói.

Giáo Đình có nhiều nghề khác nhau, từ luyện đan, nuôi hung thú, rèn binh khí, trồng trọt, khung cảnh có vẻ đầy đủ hơn nơi này nhiều.

“Sao tìm ta đau quá man.” Khóe miệng của Bảo Trụ An Vương giật giật, trông lòng khó sở.

“Lần đầu tiên ra mắt, thất bại hoàn toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Mùa đông và tiệc đãi khách

Những bông tuyết rơi từ trên trời xuống một cách chậm rãi và nhẹ nhàng va chạm với mặt đất.

Chúng chồng lên nhau tạo thành những con đường tuyết trắng xóa, phủ khắp mọi nơi.

Ngoài đường không có một người nào cả, nó vắng lặng, im ắng và yên tĩnh. Giữa không gian lạnh lẽo này, chẳng ai muốn đắm chìm vào nó cả.

Nơi này là một thành phố hiện đại với những ngôi nhà đâm thẳng từ mặt đất lên bầu trời cao.

Trên ban công của một tòa nhà cao tầng, bên ngoài lớp cửa kiếng, một cô gái có mái tóc màu vàng, trông cô khoảng chừng mười tám tuổi, bằng ánh mắt ẩn chứa một chút cảm xúc thỏa mãn, đôi tay của cô đang nắm lại với nhau.

Bằng cả thể xác và tâm hồn, cô cảm nhận mùa đông một cách trực tiếp nhất.

Cô gái nhìn xuống từ trên cao, một khung cảnh tuyệt đẹp đang hiện ra trước mắt cô, một màu trắng tinh khôi nhấn chìm toàn bộ thành phố, tựa hồ thành phố này đã bị ru vào một giấc ngủ say nồng.

“Đây là mùa đông sao?”

Cô bỗng nở nụ cười sáng rực rỡ, tay cô cầm lấy những bông tuyết đang đọng lại trên ban công.

“Nó thật lạnh và cũng rất chân thực.”

“Thôi nào, tiểu thư, cô nên mặc thêm áo ấm trước khi ra ngoài chứ, dù sao thì cô cũng đang ở trong quá trình hồi phục, phải để ý sức khỏe của mình mới được.”

Một người thanh niên bước ra từ cửa kiếng, hắn có một thân hình cân đối, mái tóc màu đen gọn gàng, và ánh mắt của người thanh niên này khi nhìn vào cô gái kia đều hiện lên vẻ lo lắng.

Một tay của hắn đang cầm lấy một chiếc áo lông màu trắng, với độ dày của chiếc áo lông này, chỉ nhìn từ bề ngoài thôi là đủ biết bên trong nó dễ chịu đến cỡ nào.

Người thanh niên bước đến, nhẹ nhàng choàng chiếc áo ấm lên cô gái.

“Cảm ơn, Kane, lúc nào cậu cũng lo lắng cho tớ.”

Cảm nhận được sự ấm áp từ cái áo, cô gái quay sang nhìn người thanh niên rồi nói một cách chân thành.

Cô dường như có vẻ thích thú với mùa đông, đối với cô, mỗi bông tuyết rơi xuống, mùi của băng tuyết, hay khí lạnh thổi ra từ miệng mỗi lần nói chuyện, tất cả đều là những thứ tuyệt đẹp nhất.

Chứng tỏ rằng cô đang thật sự sống.

“Tất nhiên rồi, vì tớ là hiệp sĩ của cậu mà, thưa tiểu thư Erica.”

Người thanh niên mỉm cười trong lúc lấy một tay đặt lên ngực mình rồi trân trọng nói.

“Vì để cho quá trình hồi phục của tiểu thư được suông sẻ, cho nên mời tiểu thư vào trong nhà, mùa đông chỉ mới bắt đầu, tiểu thư còn có nhiều cơ hội cảm nhận nó sau khi hồi phục mà.”

“Được rồi, tớ vào ngay đây.”

Nhẹ nhàng đặt bông tuyết trở lại vị trí cũ, Erica quay đầu vào trong ngôi nhà ấm áp, bởi vì cô biết được người thanh niên này khá cố chấp, hẳn có thể sẽ đứng đợi cô hàng giờ với chiếc áo mỏng manh của mình giữa không khí lạnh lẽo này.

Nhìn theo bóng lưng của Erica, Kane thở dài một hơi, không biết vì sao, hẳn có một linh cảm cực kỳ xấu, và nó đang từ từ đến gần bọn họ.

“Mùa đông năm nay đến hơi sớm thì phải.” Kane lẩm bẩm một tiếng rồi rời khỏi.

“Tiểu thư, đã đến giờ ăn rồi.”

Khi vào trong nhà, Erica nhìn thấy một cô gái mặc một bộ đồ của người hầu màu đen hơi khom người nói với Erica.

“Hôm nay chúng ta ăn món gì nhỉ?” Erica vui vẻ nói.

“Thưa tiểu thư, là Salade Nicoise, Coq Au Vin và Steak Tartare.” Cô hầu gái nhẹ nhàng trả lời.

Mặc dù vừa mới tỉnh lại, nhưng cô vẫn biết được các món ăn này nổi tiếng ở một vùng đất. Erica rất ngạc nhiên về khả năng của cô hầu gái này, một cô hầu gái khó hiểu và đầy tài năng.

“Cô biết không, Clara.” Erica nhỏ nhẹ nói.

“Vâng.” Cô hầu gái tên Clara gật đầu khó hiểu.

“Niềm hạnh phúc mỗi ngày của ta là được ăn những món ăn mà cô nấu đấy.” Erica nở nụ cười nói.

“Vâng.” Clara nghiêm túc gật đầu.

“Nó, thật sự rất ngon.”

“Vâng.”

“Thật là một cô gái khó hiểu.” Bất lực trước Clara liên tục gật đầu, Erica thở dài trong lòng.

...

“Chào mừng các vị đã đến Bảo Trữ Vương Đình.” Bảo Trữ Kim Vương nở nụ cười miễn cưỡng khi nhìn thấy cha của mình mời nhiều cường giả như vậy đến làm khách.

Đối với một quốc vương mới như hắn, thì chưa đủ thời gian để dưỡng ra tâm tính thành thực, cho nên Bảo Trữ Kim Vương khá lo lắng về chuyện này.

Cả nhóm cường giả Kết Đan ở lại vương cung, nếu làm cho họ không vui, thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Bây giờ trong lòng Bảo Trữ Kim Vương căn nhắc cha của mình cả ngàn lần.

Cha a, người không biết rằng đem nhiều hổ vậy đến nhà ở, là người ngại heo ăn không hết hay sao?

“Các vị đạo hữu, đây là con trai của ta, Bảo Trữ Kim Vương, nếu hắn có sơ sót thì xin các vị chỉ giáo thêm.” Bảo Trữ An Vương sáng khoái nói.

Cho dù Bảo Trữ Kim Vương đã trở thành quốc vương thì sao, trong mắt Bảo Trữ An Vương, hắn chỉ là một đứa trẻ mới lớn mà thôi, cần phải được mài dũa qua những con sóng gió mạnh để trưởng thành.

“Quả là hổ phụ sinh hổ tử, xem ra Bảo Trữ Vương Đình sẽ càng ngày càng lớn mạnh.” Không Tinh nói khách sáo một câu.

“Đâu có đâu có, đợi hắn đủ lông cánh rồi thì bộ xương già của ta đã gãy mất.” Bảo Trữ An Vương khoác tay nói, nhưng ánh mắt đặc ý của hắn đã bán đứng chính mình.

“Này, An Vương đạo hữu, chúng ta đi đường mệt mỏi, có thứ gì để giúp chúng ta hồi phục nhanh hay không?” Băng Tu khoát tay lên vai của Bảo Trữ An Vương, thân thiện nói.

Bảo Trữ Kim Vương nghe được câu nói ‘thân thiện’ này liền biết xong rồi, đây là muốn bọn họ đãi ăn a!

Mà tu sĩ muốn hồi phục nhanh thì cần phải ăn thịt của hung thú, mà còn là hung thú cao cấp.

Bảo Trữ An Vương không suy nghĩ nhiều, hần cười to nói: “Đương nhiên rồi, đến, con trai ngoan, mau sai người làm thịt vài con hưng thú để chúng ta mở tiệc nào.”

“Cái này..” Bảo Trữ Kim Vương áp ứng nói. Ý hần là: “Cha, người có biết người mời bao nhiêu người không?”

“Còn chờ gì nữa, mau đi nhanh lên.” Bảo Trữ An Vương không kiên nhẫn nói.

“Được rồi.” Bảo Trữ Kim Vương gật đầu trong vô lực.

Ở đây có mấy người? Muốn đãi bọn họ no bữa thì cần bao nhiêu hưng thú?

Bấy nhiêu đồ đủ để Bảo Trữ Kim Vương đau lòng cả tháng a!

“Chắc hần là cha đã tìm được một số đồ ở trong tàng bảo đồ đi?” Bảo Trữ Kim Vương nghĩ thầm.

“Người đến, mau làm theo lời của cha ta.”

Từ này đến giờ hần không biểu hiện gì cho người ngoài xem, giờ khắc này, Bảo Trữ Kim Vương quát lên một cách uy nghiêm, thể hiện ra quyền lực của hần đối với vương quốc.

“Vâng.” Những người hầu lập tức chạy đi để chuẩn bị bàn tiệc xa xỉ.

Sau khi sắp xếp hoàn tất, Bảo Trữ An Vương cảm thấy đây là cơ hội tốt để mối quan hệ của Bảo Trữ Vương Đình và đoàn người Lâm Phong trở lên tốt đẹp hơn.

“Nào, ta thay mặt Bảo Trữ Vương Đình mời các vị cạ ly rượu này.”

Bảo Trữ An Vương nâng lên ly rượu của mình rồi nói.

“Cạ ly.” Mọi người cũng nâng lên ly rượu của mình.

Bầu không khí vui vẻ, Bảo Trữ Như Kiều cũng ở đây, đôi lúc cô còn lén lút nhìn Lâm Phong.

Khôi phải nói, có lẽ cô gái bé nhỏ này đã không biết mình đã say nắng tên Lâm Phong rồi,

Và những hành động tưởng chừng bé nhỏ kia lại bị Nguyệt Linh nhìn ở trong mắt.

“Đây là loại rượu gì vậy? Thật là ngon đó.” Băng Tu liếm môi của mình sau khi cạ ly rượu rồi nói.

“Haha, Băng Tu đạo hữu rất có ánh mắt, đây là rượu gia truyền của chúng ta, nào, hãy uống nhiều lên.” Bảo Trữ An Vương khoe khoang.

“Rượu gia truyền? Vậy thì ta không khách sáo nữa.” Băng Tu hăng hái.

Bảo Trữ Kim Vương nhìn bàn tiệc sang trọng, từ nhỏ đến lớn, hần còn chưa được ăn những món ăn xa xỉ đến vậy a.

Với đôi đũa liên tục gắp, giống y hệt Bảo Trữ An Vương hiện giờ.

Bảo Trữ Kim Vương quyết định phải ăn đến no căng cái bụng của mình, ăn được bao nhiêu thì lời bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Hành tinh Gaia!

Một hành tinh có năm châu lục rộng lớn gấp ba lần Trái Đất, xen kẽ các châu lục là những đại dương xanh thẳm giàu có nguồn tài nguyên chưa được khai thác.

Nhìn bản đồ của hành tinh này theo một hình vuông, ta có thể nhìn thấy một điểm rất đặc biệt, đó là có bốn châu lục bao vây xung quanh một châu lục ở giữa.

Điều này có nghĩa là châu lục kia không khác gì một trung tâm của thế giới, nơi mà số lượng và giá trị vật tư ra vào lên đến một con số khủng khiếp.

Bằng tất cả tôn trọng và sự thành kính của mình, nhân loại gọi hành tinh này bằng một cái tên thân quen, Gaia.

Có sự sống tương đương với có sự phát triển và tiến hóa, giống như Trái Đất, loài người trên Gaia có khoa học kỹ thuật của riêng mình.

Qua hàng ngàn năm, nhiều thiên tài nghiên cứu đã sinh ra và chết đi, họ cống hiến cuộc đời ngắn ngủi của mình cho nhân loại, và sự đóng góp không thể thiếu của họ đã đẩy sự tiến bộ của nhân loại vượt bậc.

Từ đặt chân đầu tiên lên vệ tinh của Gaia, cho đến thăm dò các hành tinh khác trong hệ mặt trời của mình, nhân loại đã dần tiến đến vũ trụ bao la huyền bí và kỳ ảo.

Sự mê hoặc kia càng ngày càng thúc đẩy bọn họ.

Nhưng, có sinh vật nghĩa là có mâu thuẫn, chiến tranh xảy ra liên miên, vật chứng là cuốn lịch sử nhân loại đã ngày càng dày lên chỉ để ghi lại những cuộc chiến khốc liệt.

Hơn hai ngàn một trăm năm, hòa bình đã bị áp đặt lên Gaia, ẩn dưới lớp mặt nạ ấy là những trận chiến ngầm, sự tàn khốc của nó không thua gì những trận chiến có quy mô quốc gia cả.

Dù sao thì đối với một người bình thường thì nó cũng là hòa bình! Không phải sao?

Có tổng cộng ba trăm quốc gia trên hành tinh này, tuy nhiên, không phải quốc gia nào cũng có sự chường khổng đối với chính người dân của mình.

Các tập đoàn lớn với truyền thống lâu đời của mình, kèm theo nguồn tài chính là sức mạnh, họ có thể xóa bỏ một quốc gia nhỏ bé chỉ trong vòng mười hai giờ ngắn ngủi.

Ở đâu cũng vậy, sức mạnh được thể hiện qua các hình thức khác nhau, nó là thứ không thể thiếu và không thể bị xóa bỏ bởi bất cứ thứ gì.

Một trong các tập đoàn lớn chi phối thế giới Gaia, tập đoàn chuyên về công nghệ sinh học Jenkins, với quy mô ảnh hưởng to lớn trên toàn thế giới, nó không khác gì một con quái vật khổng lồ đang quản lý vận mệnh của hành tinh Gaia.

Đương nhiên, đó chỉ là một phần, còn nhiều tập đoàn và quốc gia mạnh mẽ ở lĩnh vực khác có thể đối kháng với Jenkins.

Jenkins Erica được sinh ra với tình yêu thương vô bờ bến của cha mẹ cô, đáng lẽ ra cô sẽ sống một cuộc sống hạnh phúc, không buồn không lo.

Nhưng vận mệnh lại khắc nghiệt, cô mắc phải một chứng bệnh lạ khi lên chín tuổi, toàn thân cô không thể cử động do tê liệt, từ đó trở về sau, cô chỉ có chỉ nằm trên cái giường mà quan sát cuộc đời của người khác.

Bị động tiếp nhận thông tin bằng những công nghệ hiện đại, học thức của cô không kém gì một người cùng tuổi.

Được duy trì sự sống bởi dịch dinh dưỡng lạnh lẽo, cô không thể trải nghiệm thú vui của một người bình thường, đó là ăn uống.

Cha cô – một nhà khoa học đại tài đã tất bật tìm ra phương pháp trị liệu cho Erica, trong lúc chờ đợi đó, cha cô đã mang đến một cậu bé cùng một người hầu để bầu bạn cũng như bảo vệ cho cô.

Erica nghĩ về quá khứ u ám của mình, thật may mắn nếu như không có hai người kia đã ở bên cô suốt chín năm trời rỗng rã, chắc là không có người bầu bạn thì có lẽ Erica sẽ suy nghĩ một số điều tiêu cực lắm.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên làm cho cô thoát khỏi suy nghĩ vu vơ.

“Tiểu thư, là tôi đây.”

Kane nhẹ nhàng chạm vào cánh cửa với một nụ cười nhạt trên môi.

Bởi vì Kane chỉ có những cảm xúc như vậy thông qua một người duy nhất đó là Erica.

“Cậu có thể vào rồi, Kane.”

Erica chỉnh lại bộ trang phục của mình và vuốt vuốt mái tóc vàng óng cho thật gọn gàng, sau đó cô mới cất tiếng đáp lại.

Ở trong ấn tượng và trải nghiệm của cô, không ai giỏi hơn Kane, ở tất cả lĩnh vực, cậu ta dường như là một cỗ máy di động, tựa hồ mọi việc trên thế giới này đều bị cậu ta biết hết, và chỉ có một người có thể so sánh với cậu ta, đó là cô hầu gái khó hiểu kia.

Kane nhẹ nhàng bước vào phòng của Erica, cậu có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng của nữ giới, một sản phẩm nổi tiếng của tập đoàn Jenkins.

“Thứ lỗi cho tôi vì đã tùy tiện làm phiền tiểu thư như thế này.”

Kane đặt tay lên ngực của mình rồi hơi khom người nói.

Vẫn là một hành động lễ nghi máy móc này, Erica biết điều đó nghĩa là Kane có một chuyện chính sự quan trọng muốn nói với mình, nếu không cậu ta đã không làm như thế.

“Không sao đâu, tôi vẫn chưa ngủ.” Erica cười nói.

“Cậu có chuyện gì thế?”

“Là một chuyện vui thừa tiểu thư, cha cô của gọi đến và bảo rằng, ông ta cho phép cô được rời khỏi nơi này, tiểu thư có thể đi đến bất cứ đâu mà cô muốn.” Kane từ tốn gật đầu.

“Thật sao?” Erica bắn người lên khỏi chiếc giường mà cô vừa ngồi. Một cảm giác vui sướng tốt cùng làm cho thân thể cô run lên.

Đã từ bao lâu rồi, cô không ra ngoài để nhìn ánh mắt trời và cảnh vật ấy nhỉ?

Thông qua Erica, Kane có thể biết được cảm xúc của cô lúc này.

“Vâng, thừa tiểu thư, bởi vì quá trình hồi phục của tiểu thư diễn ra rất nhanh hơn mọi người suy đoán, cho nên tình trạng sức khỏe của cô đã không khác gì một người bình thường, cha cô đã đồng ý sau khi biết việc đó.” Kane khép đôi mắt của mình lại một lúc mới mở ra và nói.

Cho dù là Kane, một ‘người’ hoàn thiện cũng phải ngạc nhiên trước sự việc này, quá trình hồi phục của Erica đã giảm hai phần ba, chuyện này chẳng khác nào một kỳ tích.

Erica hít một hơi thật sâu để cho cô có thể bình tĩnh lại, sau đó cô nở nụ cười tươi nói: “Thật tốt quá, cuối cùng thì ngày này cũng đã đến.”

“Nè, Kane, cậu đi cùng tôi chứ? Và cả Clara nữa, chúng ta sẽ đi đến một nơi nào thật đẹp, thật yên bình để cắm trại và ăn những món ăn đã ngoại như trong sách đã nói.”

“Nếu được thì tôi cũng muốn tự mình câu một ít cá để làm nguyên liệu cho bữa ăn đó.” Erica nói một cách hạnh phúc.

“Tất nhiên rồi, thừa tiểu thư, chúng tôi sẽ đi cùng cô.” Kane chân thành nói.

“Cho dù nơi đó có nguy hiểm cỡ nào đi chăng nữa, chúng tôi cũng sẽ ở bên cạnh cô.” Đây là một lời thề mà Kane không nói ra.

“Nè nè, ngày mai chúng ta lên đường được không? Đầu tiên là đi đến một vùng đang ở mùa thu, nhưng mà từ mùa đông lại đến mùa thu có ngược đời quá hay không?” Erica tiếp tục nói, dường như cô đang mất không chế.

“Không sao đâu, tôi biết có một nơi hiện đang là mùa thu, rất thích hợp kế hoạch của tiểu thư đấy.” Kane từ tốn nói.

“Thật tốt quá, nếu được thì tôi cũng muốn cha mẹ mình đi cùng nữa.” Erica than thở.

Nhắc đến cha mẹ của mình, Erica chỉ biết bất lực, trong chín năm mà cô bị bệnh, sự phát triển của tập đoàn tăng lên theo cấp số nhân, thời gian mà bọn họ quan tâm cô ngày càng ngắn dần, điều này Erica không trách họ, trái lại cô không muốn mình là gánh nặng cho họ hơn.

“Chuyện này không được đâu, thừa tiểu thư, cha mẹ cô đang có một chút phiền phức cần được xử lý, cho nên trong khoảng thời gian này, họ không thể ở bên cô được.” Kane lắc đầu nói.

“Chúng ta có thể đi trước, đến khi nào cha mẹ cô xử lý xong, thì họ sẽ đến chỗ của chúng ta.”

Erica hưng phấn nói: “Được, đã quyết định rồi nhé!”

“A, thời gian quá gần, tôi phải chuẩn bị một số đồ vật đã.”

Trong lúc Erica luống cuống với đồng hồ của cô, Kane lặng lẽ rời khỏi.

Không biết từ lúc nào Clara đã đứng bên ngoài phòng đợi Kane.

“Cậu không định đến giúp đỡ Kayden à?” Clara hỏi bằng giọng nói bình tĩnh.

Jenkins Kayden, cha của Erica và là chủ tịch của tập đoàn chuyên về công nghệ sinh học đầy quyền lực.

“Sự việc có lẽ đã giải quyết xong, rắc rối này không đủ để tiêu diệt các ‘bóng ma’.” Kane không dừng bước chân, giọng nói anh như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên.

Clara chỉ gật đầu rồi quay về với công việc là một người hầu của mình.

Ai có Kim Sa Châu, Hỏa Tinh Châu buff cho mình đi @@

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Mở đầu

Esyian là tên của một quốc gia hạng trung nằm tại Trung Châu, với diện tích khá nhỏ, nhưng đất đai màu mỡ, giàu tài nguyên làm cho người dân của quốc gia này có thu nhập khá cao.

Một khu nghiên cứu của tập đoàn Jeykins nằm tại đây, dưới sự cho phép của chính phủ, tập đoàn Jaykins có rất nhiều phân bộ, nhằm cung cấp những vật phẩm công nghệ sinh học cho các quốc gia kia.

Lúc này, những cao tầng của Esyian đang tập trung tại một phòng họp bí mật, được bảo vệ bởi những sản phẩm công nghệ cao thể hiện tính quan trọng của cuộc họp này.

Bên trong phòng còn có những hình ảnh khác nhau hiện lên, đó là những quốc gia xung quanh, các đồng minh của Esyian.

Dường như bọn họ đang xem cái gì đó.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, mọi người đang tập trung nhìn về một phía.

Nơi đó có một hình chiếu đang được phát, bằng những biểu hiện hoảng sợ đến tột cùng, cái họ nhìn thấy là các chiến binh được cường hóa bằng thuốc, sở hữu kỹ năng điều luyện, biết được cách để sinh tồn, đáng lẽ ra họ có thể tung hoành ở bất cứ nơi đâu.

Nhưng hôm nay, hơn một ngàn chiến binh cường hóa đã biến thành những con vật bị săn giết.

Sự chống trả của bọn họ không khác gì đứa bé đang nhe răng đe dọa người khác cả.

Máu tươi, xác chết, nỗi sợ hãi bao trùm toàn bộ khuôn viên xung quanh khu thí nghiệm Jeykins.

Họ đang bị tàn sát bởi 128 người có sức mạnh khủng khiếp và nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy được.

Trong vòng bảy phút ngắn ngủi, hơn một hàng chiến binh cường hóa được cử đi bởi mười quốc gia đồng minh đã bị giết sạch.

Máy bay tàng hình trên bầu trời có trách nhiệm ghi lại cuộc chiến bỗng nhiên nổ tung bởi một cây thương màu đen đã đâm xuyên qua nó.

Đến đây thì đoạn phim đã kết thúc.

Một bầu không khí ngột ngạt đến khó thở bao trùm các cao tầng của những quốc gia, không một ai ngờ rằng, hành động lần này lại thất bại triệt để như vậy, một ngàn chiến binh cường hóa đã ngón không biết bao nhiêu tài chính của họ, giờ đây, giống như một ngọn lửa đốt đồng tiền thành tro bụi, các chiến binh cường hóa chỉ còn là một đồng xác chết.

“Đây là một cái bẫy.” Bỗng nhiên, một người đàn ông trung niên đang ngồi ở vị trí trung tâm thốt lên một cách tự trách.

Ngay từ đầu, hẳn không nên lập ra kế hoạch tấn công tập đoàn Jeykins, một tập đoàn khổng lồ mà ngay cả đế quốc mạnh mẽ nhất cũng phải dè chừng.

Nhưng một nguyên nhân đã che mờ đôi mắt lý trí của hắn, đó là một thông tin bị điều tra ra, tập đoàn Jeykins đã nghiên cứu thành công một công nghệ mới, có sức mạnh áp đảo toàn bộ thế giới này.

Nghĩ lại thì một thông tin gần như là tuyệt đối không thể nào được phát tán lại đến tai bọn họ, các quốc gia hạng trung. Đây chính là một cái bẫy.

Bọn họ chỉ là những con tốt thí trong kế hoạch của những kẻ quyền lực nhất để thăm dò tập đoàn Jeykins mà thôi, thật trớ trêu thay, bọn họ đã hoàn thành công việc một cách xuất sắc.

“Homunculus, bọn chúng chính là homunculus sao?” Người đàn ông trung niên nói một cách vô lực.

Homunculus một loài người được sinh ra trong những phòng thí nghiệm tàn nhẫn, như thế thì quốc gia nào cũng có khả năng làm được, nhưng kết quả chỉ là những homunculus bình thường, không có gì đặc sắc.

Homunculus hoàn mỹ là một người có khả năng siêu việt tất cả người bình thường, sở hữu trí tuệ cao, sức mạnh khủng khiếp hơn cả các chiến binh cường hóa, và có một thể giới quan hoàn thiện từ khi được tạo ra.

Một sinh vật áp đảo tất cả người bình thường, một công nghệ sinh học ở tầm cao mới.

Đây mới là thứ mà bọn họ cần.

“Chúng ta nên bàn làm sao để nguôi được cơn giận của Jeykins.”

“Hãy cầu mong rằng tiền có thể giúp chúng ta vượt qua lần này.”

Cuối cùng, người đàn ông trung niên nói trong bất lực. Những người khác không ai phản đối gì, một cuộc họp cứ thế mà tiếp diễn.

...

“Thật là đẹp đẽ làm sao, những vũ khí này nên ở trong tay của ta mới phải.”

Trận chiến bên ngoài phòng thí nghiệm, nó không chỉ được quan sát bởi một phe, mà nó được tất cả những quái vật khổng lồ chú ý đến.

Acris – quốc gia đứng trên đỉnh của thế giới, với sự phát triển công nghệ, khoa học, kỹ thuật, đi trước Thế Giới hàng chục đến trăm năm.

Và người đứng đầu Aris là một phụ nữ cao quý, với dáng người đầy đặn và thon dài, cùng với mái tóc màu lam như mặt biển trầm lặng, sự cao quý và bí ẩn đủ để hút hồn bất cứ người nam nào trên đời này.

Ngay tại lúc này, cô nở một nụ cười hòa nhã.

“Hành động đi, RD-22, hãy cho thế giới này xem sức mạnh của các ngươi.”

“Tiêu diệt tất cả homunculus và lấy hết tài liệu, nếu không thì đừng trở về đây nữa.”

Một nhiệm vụ được ban ra từ cô gái, một quyền uy tuyệt đối của bậc đế vương ra lệnh cho thần dân của mình.

“Ngươi ẩn dấu thật sâu đấy, nhiều năm như vậy mới lộ ra một chút mảnh khoe, không hổ là người đứng đầu của tập đoàn Jeykins.”

Mệnh lệnh làm thay đổi định mệnh của nhân loại đã được ban ra, bây giờ, chỉ còn chờ đợi thu hoạch kết quả mà thôi.

RD-22, tên của một loại vũ khí tối thượng thời bấy giờ, được điều khiển bởi một con người, một bộ giáp mang theo sức mạnh có thể diệt một đội quân dễ dàng.

Ba trăm RD-22 nhận được mệnh lệnh, lập tức bùng lên ánh sáng năng lượng, phóng thẳng đến phòng thí nghiệm Jeykins.

Nhiệm vụ của bọn họ chỉ có một, đó là đoạt lấy công nghệ homunculus và tiêu diệt tất cả mọi thứ cản đường.

Có ba thế lực đã tham gia để cướp đoạt công nghệ, bọn họ cử đi một đội quân mạnh mẽ nhất.

Bầu trời Esysian bị soi sáng bởi những vũ khí hủy diệt công nghệ cao, hệ thống phòng thủ bầu trời của Esysian hoàn toàn vô hiệu, ngay cả phát hiện sự xuất hiện của chúng cũng không được, đây là sự chênh lệch về cấp độ.

Trận chiến này chỉ xảy ra trong vòng một giờ, cả khu vực xung quanh phòng thí nghiệm đã bị san bằng, không một sinh vật nào còn tồn tại.

Trận chiến đầu tiên giữ các homunculus và bộ giáp kim loại lạnh lẽo đã diễn ra như thế, một chiến trường không dành cho một người lính bình thường.

Nếu Thanh Vũ có mặt tại đó, hẳn sẽ ngạc nhiên trước hai bên, bởi vì sức mạnh của bọn họ không khác gì một đám Kết Đan hậu kỳ đang chiến đấu với nhau.

Phòng thí nghiệm bị lật tung bởi các RD-22 còn sống sót sau cùng, nhưng bọn họ không thể tìm thấy xác của Kayden sau khi tiêu diệt tất cả homunculus.

Phòng thí nghiệm bị đánh chìm, vô tình phá tan đi lồng năng lượng đang bảo vệ một vật, và có một loại vi khuẩn đã theo không khí phát tán đến toàn bộ thế giới trong yên lặng.

Số lượng RD-22 trở lại là chín. Trong cuộc chiến kia, bọn họ đã biết được, homunculus mạnh mẽ đến mức nào.

Ngay sau đó, một căn bệnh có thể nhấn chìm nhân loại đã bộc phát.

...

Ở trong bể chứa đầy dịch dinh dưỡng, cậu dần dần nhận thức được là cậu đang sống.

Thân thể của cậu bị những dây chuyền kim loại kết nối thẳng vào, trong đầu cậu đang tiếp nhận những tri thức của thế giới này.

Quá trình này xảy ra trong chín năm trời, cơ thể của cậu từ từ lớn lên theo thời gian.

Hầu như tất cả, từ khoa học đến những thế võ thuật nổi tiếng, đầu cậu chứa đựng hết chúng.

Và đặc biệt rằng, cậu cảm nhận được ba sự hiện diện thân thuộc, trong đó có một sự hiện diện đang ngủ say mà cậu nhận thức rằng sự hiện diện đó ‘cao’ hơn cậu.

Một sự hiện diện ở rất gần, cậu có thể nhìn thấy được đó là một cô gái đang ở trong hoàn cảnh giống như cậu.

“Thật là một kỳ tích, không ngờ ta lại có thể chứng kiến kỳ tích này.”

Một thanh âm vang lên đánh vỡ bầu không khí im lặng này, người đàn ông trung niên đang ngược nhìn cậu với ánh mắt thân thương và hy vọng.

“Chỉ cần một thời gian nữa thôi, ta có thể sử dụng nó lên một con người thật sự, đến khi đó, Erica, con có thể khỏi bệnh rồi.”

Người đàn ông trung niên lẩm bẩm rồi bước ra khỏi phòng bí mật này.

Mọi thứ trở về như cũ, thông tin vẫn cứ truyền vào, cậu vẫn tiếp tục sinh trưởng, và cậu đợi một ngày mình có thể rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Biến cố

Kayden nhìn hai đứa bé đang ở trong bể dinh dưỡng với đôi mắt tràn ngập chờ mong.

Đối với ông, hai đứa trẻ kia chính là niềm hy vọng cuối cùng để chữa trị cho con gái của ông là Erica.

Tận mắt nhìn thấy sự thay đổi không cách nào chấp nhận nổi, từ một cô nhóc hoạt bát, lanh lợi và nhiều năng lượng lại trở thành một cô gái không thể đứng lên bằng đôi chân của mình và trải nghiệm cuộc đời từ chiếc giường bé nhỏ.

Nỗi đau này, Kayden không muốn Erica phải gánh chịu thêm một phút giây nào, thế là ông ta lao đầu vào tìm kiếm cách chữa trị cho Erica.

Trời không phụ lòng người, tập đoàn Jeykins vô tình thu thập được mấy mảnh tinh thể thần bí, chúng ẩn chứa một nguồn năng lượng khổng lồ, và có tác dụng kích thích sự tiến hóa của bất kỳ loài sinh vật nào.

Kayden gọi chúng là ‘Ốn huệ của Chúa’, một thứ đã vượt qua tầm hiểu biết của loài người.

Bất cứ thứ gì đều có lịch sử tiến hóa của riêng mình, thời gian để tiến hóa của mỗi thứ có thể khác nhau, cách biệt nhau, và tiến hóa lên một thứ hoàn thiện hơn.

Tuy nhiên, có điều không ngoại lệ, muốn tiến hóa thì cần phải có thời gian dài đằng đẳng, từ hàng triệu năm đến hàng tỷ năm, chắc chắn rằng một sinh vật chẳng thể nào chờ đợi được thời gian dài đến như thế.

‘Ốn huệ của Chúa’ đã đánh vỡ quy luật này thành ngàn mảnh để trưng bày sự tồn tại của nó.

Đúng vậy, ngoại trừ chữa trị cho cô con gái của ông, Kayden còn nghiên cứu một chất kích thích sự tiến hóa của loài người, mà thành phần chính là ‘Ốn huệ của Chúa’.

Mỗi nhà khoa học đều có một cái ‘điên’ tiềm ẩn trong người, sự kích thích khi tìm ra một con đường làm cho mỗi tế bào của Kayden run rẩy mãnh liệt.

“Sớm thôi, đến một ngày không xa, nhân loại có thể đánh vỡ xiềng xích tuổi thọ đã trói buộc bấy lâu nay, hướng đi đến một cấp bậc mới.” Giọng nói của Kayden mang theo cảm xúc hưng phấn và chờ mong.

...

Milias là một quốc gia nhỏ nằm tại Đông Châu, khoa học kỹ thuật chỉ đạt trình độ trung bình, có những ngọn núi cao và đẹp để làm cho Milias khá nổi tiếng trong một khu vực.

Vì thế, Milias đã tận dụng tối đa lợi thế để thu về một khoảng ngân sách không nhỏ cho phát triển đất nước.

Thông qua một số thông tin, Kane có thể dễ dàng tìm ra một nơi phù hợp với kế hoạch của Erica.

Thông hiểu tất cả ngôn ngữ trên Thế Giới làm cho quá trình di chuyển của bọn họ thật nhanh chóng và tiện lợi.

Bây giờ, Milas đang là mùa thu, không khí mát mẻ trong lành làm dịu đi cái nắng gay gắt, bầu trời trong xanh cao vời vợi có những làn mây trắng đang bay như tô điểm thêm một họa tiết cho bức tranh đầy màu sắc này.

Những hàng cây được quy hoạch gọn gàng đã chuyển lá của cửa bọn chúng từ màu xanh tươi mát thành màu đỏ vàng rực rỡ.

Dưới những tán cây dày của lá, Erica đang cầm một chiếc cần câu mà cô mới mua và thả lưỡi câu vào trong một cái hồ phẳng lặng trước mặt.

Đôi khi mặt hồ bị những chiếc lá màu đỏ vàng rơi xuống làm cho nó run động một chút.

Có những làn gió nhẹ thổi qua làm cho mái tóc vàng óng của Erica bay lên hòa cùng ánh nắng, nó còn làm xuất hiện những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Đằng sau Erica là một khoảng đất trống đã được dọn sạch, trên đó đặt một cái bàn gỗ và có một mảnh vải màu trắng choàng lên.

Bên cạnh là Clara đang bận rộn chuẩn bị những món ăn dành cho buổi trưa tối, Erica đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy toàn là những con cá mà bọn họ câu được, nói đúng hơn là Kane câu được.

“Clara, cô có thể giảm bớt số lượng cá được không? Tôi nghĩ rằng ăn quá nhiều cá trong một lần là chuyện rất đáng sợ.” Erica lên tiếng, mặc dù cô nói như thế, nhưng cô vẫn không buông ra chiếc cần câu đang cầm trên tay.

“Không được thừa tiểu thư, lãng phí là một việc không tốt.” Clara nhả nhận từ chối.

“Nếu có lần sau, tiểu thư nên ra lệnh cho Kane không được bắt nhiều cá như vậy là được.”

“Kane, cậu có nghe thấy không? Tất cả đều là tại cậu câu nhiều cá quá đấy, tôi nghi ngờ rằng, nếu tôi không gọi cậu dừng lại lúc này thì cậu sẽ câu hết cá trong hồ mất.” Erica nhìn Kane đang loay hoay chuyện gì đó ở một bên.

“Cậu nên cố ăn cho hết đồng cá đó nhé, để không bị lãng phí vô ích đó mà.” Erica tình nghịch nói.

Kane nghe được Erica gọi, cậu ta cười khò: “Tôi xin từ chối thừa tiểu thư, nếu tôi ăn hết số lượng cá đó thì dạ dày của tôi sẽ khó chịu.”

“Mà tại sao tiểu thư không chịu dùng tay nhỉ?”

“Đó là vì tôi chưa câu được một con cá nào cả, tất cả đều do cậu câu lên hết.” Erica thở dài, ánh mắt của cô hiện lên vẻ nghiêm túc.

“Tôi muốn tự mình câu được một con cá Blase, đúng vậy, tôi nhất định sẽ câu được nó.”

Kane mỉm cười khi nhìn thấy Erica chăm chú, cậu có thể cảm nhận được việc tự tay làm được một chuyện gì đó là rất hạnh phúc và vui vẻ, trong trường hợp này, Erica muốn tự tay câu được một con cá Blase, loài cá có vị ngon nhất vùng này, mặc dù bọn họ đã có quá nhiều cá Blase để làm món ăn.

“Tôi xin được rời khỏi đây một lát.” Kane bỗng nhiên nói một câu rồi rời khỏi.

Có lẽ vì quá chú trọng vào chiếc cần câu, Erica đã không nghe thấy Kane.

“Mất liên lạc với tất cả phân bộ, vệ tinh bị bắn rơi, tất cả tín hiệu đều bị ngắt.” Kane kiểm tra lại tất cả những gì vừa xảy ra.

Đột ngột, cậu ta mất đi liên hệ với tập đoàn Jeykins và Kayden.

Bởi vì mức độ của sự việc quá nghiêm trọng, Kane chọn một phương pháp an toàn nhất để điều tra thông tin mà không cần đột nhập vào các điểm kết nối của các tập đoàn khác, mặc dù cậu ta có thể giải quyết hệ thống phòng ngự của chúng chỉ trong vòng một giây.

“Tất cả sản nghiệp, tài chính ở ngoài sáng của Jeykins đã mất hết, có lẽ là bị tấn công bởi những thế lực mạnh mẽ.”

“Phân bộ tại Esysian bị tấn công, tất cả nhân viên đều đã chết, những phân bộ khác cũng bị tấn công trong cùng một lúc.”

“Có lẽ chín mươi phần trăm nhân viên sẽ đào tẩu được, nhưng đây là một cuộc tấn công có mục đích và quy mô lớn.”

“Bọn chúng đã đoạt lấy nhiều tài liệu quan trọng.”

Chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, Kane đã điều tra và phân tích thông tin hoàn tất. Khuôn mặt cậu vẫn lạnh lùng, không thể hiện cảm xúc một chút nào, dường như tất cả chuyện đó, kể cả tập đoàn Jeykins sụp đổ đều không quan trọng.

Trong một lúc, Kane không biết mình nên nói sự thật hay lừa gạt Erica để cô không lo lắng về an nguy của cha mẹ cô.

Kane chợt suy nghĩ đến chuyện gì, thân hình cậu bắn đi, với tốc độ mà một người bình thường không thể nào nhìn thấy, Kane phóng thẳng đến vị trí cắm trại của bọn họ.

...

“AAA!” Erica kéo mạnh chiếc cần câu đã nặng trĩu bởi vì một con cá Blase đã ăn mồi.

Chỉ trong vòng vài giây, Erica kéo nó lên khỏi mặt đất với một nụ cười mãn nguyện.

“Cuối cùng thì tôi đã câu được một con cá Blase rồi.” Erica vui vẻ nói.

Nhưng không một ai đáp lại Erica, bởi vì Clara đã đến gần và ra hiệu cho cô lùi lại phía sau, trên tay Clara đang cầm một chiếc hộp màu đen rộng và dài hơn cả cô ấy.

“Chuyện gì vậy Clara, à mà Kane đâu rồi?”

Erica không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì thấy tại trên trời xuất hiện mười vệt ánh sáng đang bắn thẳng đến đây với tốc độ của máy bay phản lực và dừng lại chỉ trong một giây trước mặt Erica.

“RD-22.” Clara nhàn nhạt nói.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Clara đã xâm nhập và chiếm đoạt tất cả thông tin chứa trong bộ giáp màu đỏ và biết hết tất cả những gì Kane vừa biết.

Clara đã xác nhận mười RD-22 này chính là kẻ địch và cần phải trừ khử bọn chúng trước khi bọn chúng làm gì có hại đến Erica.

“Đây là thứ gì?” Erica có chút hoảng sợ bởi sự việc bất ngờ này.

“Đã xác nhận danh tính, đây chính là Jeykins Erica, mục tiêu của chúng ta, hãy bắt sống ả và về thôi.” Một bộ giáp phát ra tiếng nói của con người, dựa theo âm thanh thì đây là một người thanh niên.

“Không biết học viện đang chơi trò chơi gì lại điều ra mười học viên ưu tú sử dụng RD-22 chỉ để bắt một cô gái bình thường như thế này?” Một bộ giáp cần nhân bằng giọng nói của nữ giới.

“Đây là nhiệm vụ, hướng chỉ ở bên cô ta đang có một hộ vệ là homunculus.” Một bộ giáp nói tiếp.

“Homunculus, ta đã nghe qua trận chiến tại Esysian về sự mạnh mẽ của chúng, vì thế ta đã khát khao được chiến đấu một lần với bọn quái vật này, đây là một cơ hội trời ban a.” Bộ giáp cất tiếng đầu tiên lại nói tiếp với giọng khinh thường.

Những người sử dụng RD-22 tham gia trận chiến tại Esysian chỉ là những người lính bình thường, không thể nào so sánh với các học viên ưu tú như họ, cho dù bọn họ chưa tốt nghiệp học viện.

Chín bộ giáp khác hơi lùi về sau một chút để thể hiện thái độ của họ là để tên thanh niên kia chiến đấu một mình với Clara.

Đây là một sai lầm nghiêm trọng trong một trận chiến sinh tử, một người lính có kinh nghiệm sẽ không bao giờ làm việc ngu xuẩn này, nhưng đây chỉ là các học viên chưa tốt nghiệp.

“Này, con quái vật, ta sẽ là người chiến đấu với ngươi.”

Clara bỏ qua lời khiêu chiến mang theo khinh thường của người thanh niên, cô chỉ là hơi khom người với Erica rồi nói với một giọng nói bình tĩnh:

“Xin lỗi tiểu thư, ngay sau đây, đôi mắt của cô sẽ bị làm bẩn bởi những hành động của tôi.”

Erica hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây, nhưng nghe được những lời nói của các RD-22, cô xác định rằng bọn họ tới để bắt cô và Clara một người hầu kiêm người bảo vệ cô sẽ làm một chuyện gì đó.

Clara quay đầu nhìn mười RD-22 với ánh mắt sắc lạnh khác với ngày thường. Cái hộp đen trên tay của cô đã mở khóa.

“Con quái vật ghê tởm, ngươi có nghe ta nói không đấy.” Tên thanh niên nói quát lên.

“Ta, Danis, học viên ưu tú của Học Viện số một Aris, tuyên bố sẽ trừng phạt ngươi bằng tất cả--” Danis vừa nói vừa đưa đôi tay kim loại của mình đưa về phía Clara, trên đôi tay của hắn có một vật từ từ phát sáng lên, một vũ khí năng lượng đã được kích hoạt.

Nhưng, Danis còn chưa phát biểu xong bài tuyên ngôn của mình thì hắn cảm nhận đau đớn tột cùng truyền từ cánh tay.

“Aa!” Tiếng kêu thảm thiết từ Danis đột nhiên vang ra, hắn nhìn thấy một tay của mình đang rơi xuống đất cùng những giọt máu đỏ tươi.

“Vĩnh biệt.”

Một lời thì thầm đột ngột vang lên, hình ảnh cuối cùng mà Danis nhìn thấy là Clara vớ đôi mắt sắc lạnh đang cầm trong tay một cái rìu chiến khổng lồ sắc nhọn chém thẳng đến đầu của hắn.

Đôi mắt Danis trợn trừng lên trong hoảng sợ đến tột cùng. Hắn không thể nào hiểu được tại sao mình lại chết một cách thảm bại như thế này!

“Không!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Lần đầu tiếp xúc với Thế Giới mới!

Kane cố gắng trở lại vị trí cấm trại thật nhanh, cậu không lo lắng cho tập đoàn Jeykins hay Kayden, chỉ cần Kane còn sống, thì việc hồi phục tập đoàn Jeykins là một việc rất dễ dàng, với lại những tài sản trong bóng tối của Jeykins chỉ bị công kích mất đi khoảng năm mươi phần trăm.

Kane cảm nhận được mười bộ giáp màu đỏ bay thẳng về phía Erica, tốc độ của cậu bùng lên nhanh chóng, Kane không sợ bọn chúng có thể đã thương đến Erica, mà là cậu sợ Clara sẽ nói hết những chuyện đang xảy ra cho Erica.

Dù sao Erica chỉ là một cô gái mới lớn, mà lại vừa thoát khỏi căn bệnh quái ác, nếu Erica chịu thêm một chút tổn thương nào nữa, hẳn là cô ấy sẽ bị đá kích lớn.

Một lát sau, cảnh tượng khu cấm trại dần dần hiện lên trong tầm mắt của Kane.

Khu vực cấm trại không bị tổn hại một chút nào, mà chỉ xuất hiện thêm những kim loại dính đầy máu hỗn tạp với những bộ phận thân thể con người.

Mùi máu tươi tràn đầy trong không khí có thể làm một người bình thường nôn mửa.

Những mảnh kim loại dư sức làm vỡ của tàu vũ trụ bị cắt rất ngọt, tựa hồ sự cứng rắn của chúng chẳng có ý nghĩa nào trước vũ khí của Clara.

Chuyện này đã nằm trong dự tính của Kane.

Kane nhìn thấy Clara đang đứng ở một bên, trên tay cô đang cầm chặt một chiếc hộp đã được khóa kín.

Bên cạnh là Erica đang ngã quỵ xuống đất, Kane có thể nhìn thấy những giọt nước mắt của Erica đang rơi xuống mặt đất.

Kane đã xác nhận tình huống xấu nhất đã xảy ra.

Ngay lúc Kane vừa định cất lời, thì ba người bọn họ cảm nhận được một sự tồn tại đã thoát khỏi lòng giam, chúng không có thực thể, không có giới hạn, không bị trói buộc bởi bất cứ thứ gì.

Sự tồn tại kia đã mở lời khiêu chiến với ba người bọn họ.

“Đây là.” Clara ngược nhìn bầu trời, phương hướng mà sự tồn tại kia vừa xuất hiện.

“Đúng vậy, chính là nó.” Kane gật đầu, đôi mắt của cậu hiện lên vẻ lo lắng.

Tiếng khóc đã từ từ dừng lại, Erica ngẩng đầu lên nhìn về phía Kane với đôi mắt ẩn chứa sự đau thương và pha lẫn một chút thù hận. Erica đã kiểm soát được cảm xúc của mình.

Kane biết điều này là như thế nào, Erica, người mang trong mình “Ơn huệ của Chúa” từ chín năm trước, nhưng nó đang ở trạng thái ngủ say và cần có một điều kiện để kích hoạt hoàn toàn, và hôm nay, điều kiện kia đã đầy đủ.

“Nè, Kane, Clara.” Erica nói nhỏ, một luồng sóng đặc biệt đột nhiên phát ra từ Erica, nó bao phủ cả một vùng núi.

Trong lúc đó những lá cây màu đỏ rụng rờ rời xuống nhanh hơn, ngay cả những cái cây mạnh khỏe đang từ từ già yếu và mục nát.

Chỉ có hai người Clara và Kane không bị ảnh hưởng gì, dường như hai người họ đã cách biệt với khu vực này, một vùng cấm của sinh mệnh, mà trung tâm của nó là Erica.

Bất cứ thứ gì, vật gì, đều có hai mặt, sức mạnh mà Erica tỏa ra hiện giờ là sự thoái hóa, một khái niệm trái ngược hoàn toàn với tiến hóa.

Erica từ từ đứng lên, ngay lúc này, tất cả sinh mệnh xung quanh cô đều đã biến mất.

“Hãy cho tôi mượn sức mạnh của hai người, bởi vì, tôi muốn trả thù.”

Kane và Clara đã dự đoán được ngày này cuối cùng rồi sẽ đến, hai người đồng loạt khom người nói:

“Tất nhiên rồi, thừa tiểu thư, chúng tôi đi cùng cô.”

Ngay tại thời gian này, vì khuôn phát tán từ phòng thí nghiệm Jeykins tại Esyian đã bao trùm toàn bộ Thế Giới, vòng đời của nó đã được kích hoạt, chỉ trong nháy mắt, Thế Giới lâm vào hỗn loạn.

...

Tiêu hao một giờ, đoàn người Thanh Vũ mới nhìn thấy điểm cuối cùng của Thế Giới Thông Đạo.

Một thứ ánh sáng mà bọn họ chờ mong trong khoảng thời gian này đã xuất hiện trước mắt, cảm giác ngột ngạt khi bị không gian toàn màu đen bao vây đã từ từ biến mất.

“Mọi người cẩn thận.” Thanh Vũ nói trong khi chuyển sang trạng thái chiến đấu.

Không Thiên Hà, Mặc Hàn, Lưu Úc đồng loạt gạt đầu và cảnh giác đến mức cao nhất.

Bước ra khỏi màn sáng là một vùng trời màu đen, ánh sáng từ hai viên Mặt Trăng chiếu xuống làm cho Thanh Vũ có thể nhìn rõ vùng này.

“Không ổn.” Mặc Hàn thốt lên.

Lúc này, bốn người bọn họ cảm nhận được có một thứ gì đó đã xâm nhập vào thân thể, ngay cả vòng linh khí phòng vệ cũng không chặn được.

Một cảm giác mê muội đập thẳng vào não bộ, bốn thân ảnh từ trên không rơi xuống mặt đất.

Mà bên dưới đang có hàng ngàn quái vật có hình dạng giống như con người đang tập trung đến đoàn người Thanh Vũ, các đôi mắt màu đỏ tham lam nhìn chăm chăm bốn người.

Xung quanh là những tòa nhà cao tầng hiện đại đã phủ đầy bụi và vết tích dơ bẩn, chứng tỏ bọn chúng không được lau dọn đã lâu.

“Người nhìn, đó là bốn con người.”

Trên một tòa nhà cao tầng, có hai bóng người đang ẩn nấp sau một phiến đá, một người trong đó đang quan sát thì nhìn thấy bốn người Thanh Vũ đang rơi xuống mặt đất.

“Bọn họ đang gặp nguy hiểm.”

Cô gái đang quan sát nhủ thầm nói, ngay lập tức, cô lấy một thiết bị kỳ lạ, rồi nhắm vào bốn người đang rơi xuống từ không trung và kích hoạt.

Một sợi dây thép bắn thẳng từ thiết bị kỳ lạ kia đến thẳng thân thể của đoàn người Thanh Vũ và bắt được bọn họ.

Cô gái dùng sức kéo một cái, lập tức sợi dây cuốn lấy thân thể của bốn người và bay về phía cô gái.

Chấn chấn rằng, một cô gái bình thường sẽ không có sức mạnh như vậy.

“Lilith, cô đang làm gì đó.”

Bên dưới tầng đá là một cô gái khác, động tác của Lilith rất nhanh, lúc cô gái này nhận ra, thì đã nhìn thấy thân thể của bốn người ở bên cạnh của mình.

“Cứu người.” Lilith trả lời trong khi thu hồi dây thép vào thiết bị kia.

“Trời ạ, tôi đương nhiên biết là cô đang cứu người, nhưng mà bọn quái vật kia sẽ phát hiện ra chỗ của chúng ta đấy.” Cô gái tức giận nói.

“Vậy sao còn không mau chạy hả Linda?” Lilith trả lời trong khi hai tay của cô vác lên hai người đang hôn mê và nhanh chóng chạy xuống tầng dưới.

“Này, đợi tôi với.” Linda trừng mắt khi nhìn thấy hàng ngàn con quái vật đang chạy đến tòa nhà này.

“Trời ạ, lúc nào cũng tạo ra phiền toái.” Linda cắn răng, cô nhắc bổng lên hai người còn lại và chạy đến Lilith.

Men theo một lối đi tắt mà hai người họ đã đi nhiều lần, bọn họ đã cắt đuôi được đám quái vật, sử dụng một chút bột phấn để che lấp mùi, bọn quái vật sẽ không tìm được bọn họ.

Nơi này là một tầng hầm khá lớn dưới lòng đất, nó được thấp sáng bởi ánh đèn mờ của cái đèn dầu đã cũ.

Linda nhủ thầm nhìn bốn người ăn mặc kỳ lạ đang hôn mê kia, rõ ràng trên người họ không có vết thương gì, nhưng lại chìm vào hôn mê.

“Lilith, đã bao nhiêu lần rồi hả, cô làm chúng ta rơi vào nhiều tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng đó, không phải đùa đâu?” Linda oán trách.

Lilith thân nhiên trả lời: “Không có cách nào khác, nếu chúng ta không cứu thì bọn họ đã trở thành thức ăn cho Venger rồi.”

“Được rồi, được rồi, tôi chịu thua cô được chưa?” Linda thở dài trong vô lực.

“Thế, cô làm sao bắt được bốn người này từ tầng mười bốn vậy?”

“Tôi nhìn thấy bọn họ rơi từ trên không trung xuống, cho nên đã cứu.” Lilith trả lời.

“Rơi từ trên không trung? Có lẽ là một loại năng lực có thể bay lượn.” Linda gật đầu.

“Xem ra bọn họ đã bị một loại Venger biến dị tấn công, nhưng mà lại không có vết thương nào ở trên thân thể, chuyện này thật là kỳ lạ.”

“Từ trang phục của bọn họ đang mặc có thể suy ra là bọn họ đến từ một nơi nào đó khá xa nơi này đi.”

“Mức năng lượng tiến của bọn họ rất thấp, chứng tỏ không một ai trong số họ sở hữu khả năng bay lượn, tại sao lại từ trên trời rơi xuống nhỉ?” Linda tiếp tục nói.

“Linda à, cô thật là rảnh rỗi.” Lilith nói trong khi đang mở một chai nước suối và uống.

“Đội bọn họ tỉnh lại rồi hỏi không được sao? Cần gì phải suy nghĩ sâu xa như thế?”

“Trời ạ, tôi chịu cô rồi.” Linda xoa xoa đầu của mình.

Lilith mang về một đồng phiên phức, và cô thần nhiên không đoái hoài gì đến.

“Coi bộ chúng ta không thể ra ngoài trong một khoảng thời gian đây.”

Nghĩ đến một đồng quái vật đang còn lờn vờn quanh tòa nhà, Linda lại tiếp tục cần nần.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tỉnh lại

Con đau khủng khiếp đánh thẳng vào não bộ làm cho Thanh Vũ không kịp phản ứng và rơi vào hôn mê.

Giống như nhân loại đã trải qua tình cảnh này ngay ngày hôm đó, ba giai đoạn, xâm nhập, kích thích, và tiến hóa.

Những người không chịu nổi ba giai đoạn này gọi là thất bại, và biến thành Venger, một quái vật có thể tiến hóa nhưng nó lại mang trong mình một chất độc có thể lây nhiễm cho người khác thông qua nhiều con đường khác nhau.

Người tiến hóa thành công sẽ có năng lượng tiến hóa, các chức năng của cơ thể, sức mạnh, thần kinh, tế bào đều được tăng cường đáng kể.

Nhưng nếu bị Venger lây nhiễm một lượng chất độc vượt qua năng lượng tiến hoá, thì bọn họ sẽ dần mất đi thần trí và biến thành Vengar.

Đây là chuyện đã và đang xảy ra trong vòng nửa năm nay.

Thanh Vũ lung lay thân thể của mình để đứng lên, tay hắn nhấn vào một điểm tựa rắn chắc, con đau kia vẫn âm ỉ trong đầu của hắn.

Thanh Vũ không ngờ vừa mới bước chân vào thế giới khác lại bị như thế này, ngay cả khi hắn cảnh giác đến mức cao nhất.

Đưa đôi mắt nhìn xung quanh, đây là một tầng hầm khá lớn, ánh đèn chiếu sáng một khu vực chật đầy những thứ hàng hóa, Thanh Vũ có thể nhìn ra chúng là thức ăn và nước uống.

Trong phòng, ngoại trừ bốn người Thanh Vũ, còn xuất hiện hai cô gái với trang phục gọn gàng, mái tóc được thắt lên ở sau đầu.

Một cô gái có mái tóc màu đen đang cầm trên tay một thanh kiếm với tư thế đề phòng.

Cô gái còn lại có vẻ như không quan tâm, nhưng tay của cô đã ở vị trí có thể cầm lên cây cung bằng kim loại ở sau lưng cô bất cứ lúc nào.

Con đau đầu dần dần kéo đi, Thanh Vũ đã đoán được rằng, bọn họ bị hôn mê và rơi từ trên cao xuống, sau đó được cứu bởi hai người trước mặt.

Ba người bên cạnh Thanh Vũ đã tỉnh lại, và nhìn xung quanh một cách khó hiểu, cuối cùng, ba người đều đưa ánh mắt nhìn về phía hai cô gái, bọn họ đã phân tích được tình huống này.

“Này, các người đã tỉnh rồi thì mau đứng lên và bỏ tất cả vũ khí xuống để bọn ta kiểm tra.” Linda cầm thanh kiếm ngắn nhưng được chế tạo bởi công nghệ cao cho nên nó rất sắc bén.

Linda không tin rằng bốn người có mức năng lượng tiến hóa thấp như vậy lại có thể vào được khu vực ở trong thành phố này, phải biết rằng, có hàng vạn Venger ở xung quanh đây, cho dù có khả năng bay lượn thì cũng sẽ nhanh chóng bị bắn xuống.

Trải qua nhiều tháng đấu tranh để bảo vệ mạng sống, Linda đã học được cách đề phòng bất cứ người nào, cho dù là một người không có sức chống cự đi chăng nữa.

Mặc Hàn nghe được Linda nói, hần nhủ này muốn phản bác, nhưng Thanh Vũ đã lên tiếng trước.

“Được rồi, chúng tôi sẽ làm theo lời cô.”

Thanh Vũ giơ lên hai tay ngang vai, thể hiện rằng hần không có bất kỳ ác ý nào với hai cô gái trước mặt.

Ba người còn lại thấy thế, cũng làm theo Thanh Vũ.

Dù sao đây cũng là ân nhân của bọn họ, chấp nhận một yêu cầu từ ân nhân là chuyện nhỏ.

Linda đi một vòng xung quanh bốn người để kiểm tra xem có vũ khí gì không, và cô thấy được bốn người kia không có một món vũ khí nguy hiểm nào cả, trừ hai người đang mặc một bộ giáp kín mít từ cổ đến chân.

“Tốt lắm, bọn ta tạm xem các người không nguy hiểm gì, nhưng đừng làm những động tác mờ ám gì đó, bọn ta sẽ không nương tay đâu.” Linda nói một cách hùng hổ, cô còn nâng cao thanh kiếm để chứng tỏ sức mạnh của cô.

Đối với bọn người Thanh Vũ, thì chuyện này không có một sức uy hiếp gì, bọn họ có thể cảm nhận được Linda và Lilith chỉ có sức mạnh ở mức Trúc Cơ sơ kỳ, không phải là một mối nguy hiểm lớn.

Việc đầu tiên Thanh Vũ muốn làm là thăm dò thể giới này, từ bố cục, sức mạnh, thể lực và con người.

Cho dù có một khởi đầu tệ hại, nhưng chuyển biến tiếp theo làm cho bọn họ dễ dàng hơn nhiều.

“Cảm ơn cô vì đã cứu chúng tôi, tôi xin được phép giới thiệu, tên của cô là Thanh Vũ.”

“Còn đây là ba người bạn của tôi, Mặc Hàn, Lưu Úc và Thiên Hà.”

Bằng cử chỉ hòa nhã, Thanh Vũ lần lượt giới thiệu, dựa theo sự chênh lệch về sức mạnh lúc này, Thanh Vũ có thể bắt hai cô gái và làm cho họ nói ra tất cả những gì họ biết, nhưng đó là hành động của một con thú vật, và cũng là sự khác nhau giữa thú vật và con người có lí trí.

“Hân hạnh được làm quen, tôi tên là Lilith.” Lilith âm thầm thở dài một hơi, dù sao cô không biết tính cách của những người xa lạ này, nếu có nguy hiểm gì, tất cả là lỗi tại cô.

“Lilith là người đã phát hiện và cứu các người đây, còn ta tên là Linda.” Linda không thân thiện cho lắm.

“Chúng tôi sẽ ghi nhớ thật kỹ ơn cứu mạng này.” Thanh Vũ nói một cách nghiêm túc.

“Nếu người muốn báo đáp cho chúng ta thì hãy làm ngay bây giờ đi, giúp chúng ta rời khỏi nơi này trước khi lượng thực cạn kiệt.”

“Đừng để ý đến cô ta, số lượng lương thực còn lại có thể duy trì đủ một tháng, đến lúc đó, có lẽ bọn Venger đã rời khỏi hết rồi.” Lilith vừa kéo Linda về một bên vừa nói.

Một số thông tin đủ để Thanh Vũ phân tích tình huống, bọn họ đang ở một nơi mà xung quanh là toàn quái vật gọi là Venger.

Thần thức của Thanh Vũ tản ra và xuyên thấu lớp đất đá dày của căn phòng, đi thẳng đến mặt đất.

Nhưng khi vừa xuyên thấu ra khỏi mặt đất thì Thanh Vũ đã cảm nhận được nguy hiểm, vì thế hần đã thu lại thần thức của mình.

“Có quái vật có thể phát hiện thần thức ở trên đó.” Mặc Hàn nhủ mảy.

“Các người vừa sử dụng tinh thần để điều tra phải không? Đừng làm chuyện vô ích, hơn một ngàn Venger tất nhiên sẽ có một con có khả năng cảm nhận được tinh thần, các người chỉ là đang đốt đèn để gọi mời bọn chúng đến mà thôi.” Linda lắc đầu, hành động này quá lỗ mãng.

“Chúng ta vừa tới từ phương xa, không hiểu rõ vùng đất này, cô có thể giới thiệu về nó được không?” Thanh Vũ bắt lức, quái vật có thể gây nguy hiểm đến Trúc Cơ sơ kỳ, mà lại lên tới hàng ngàn con, bốn người bọn họ có thể không đánh lại bọn chúng trừ khi Thanh Vũ sử dụng đòn quyết định.

Nghe được Thanh Vũ nói, Linda khó hiểu hỏi: “Các người bị mất trí nhớ hay sao? Chuyện như vậy cũng muốn hỏi?”

Bất cứ nhân loại nào còn sống trên thế giới này sẽ không thốt ra những câu hỏi đó.

“Có lẽ bọn họ đã mất trí nhớ khi bị tấn công.” Lilith gật đầu, tỏ ra cô đã hiểu tình hình hiện giờ.

Bốn người hôn mê và không có một vết thương nào ở trên thân thể, có lẽ là một loại tấn công bằng tinh thần và ảnh hưởng của nó làm cho bọn họ mất trí nhớ.

“Được rồi, để ta giải thích cho các người về tình hình hiện tại và hãy tìm cách giải quyết đùm cái.” Linda không kiên nhẫn nói.

Không khác gì các sự kiện xảy ra gần đây, sáu tháng là một thời gian không dài không ngắn, nhưng nếu một người bị thả vào địa ngục với thời gian đó thì không khác nào một trải nghiệm có thể so với sinh sống một đời người.

Linda kể cho Thanh Vũ nghe về Thế Giới này, từ khi sự kiện đó bắt đầu, cho đến hiện tại.

Ngay lập tức, Thanh Vũ nhận ra nguyên nhân tại sao bọn họ lại hôn mê.

Thanh Vũ thở dài và cảm thấy bọn họ thật may mắn, dù sao bốn mươi phần trăm nhân loại đã không thể tỉnh lại sau khi hôn mê, một con số quá khủng bố.

“Cảm ơn cô, Linda, theo như lời cô nói thì các Venger bình thường chỉ có sức mạnh thân thể và không thể bay lượn được.” Thanh Vũ cười nói.

“Đúng vậy, các Venger đang bị mùi của chúng ta dẫn đến đây và đang ở trên đó tìm kiếm chúng ta.” Lilith gật đầu trong khi bóc lên miếng khoai tây chiên, có vẻ như cô không lo lắng một chút gì.

“Nếu như vậy, tôi nghĩ rằng chúng tôi có thể giúp bọn cô thoát khỏi đây.”

Linda hoài nghi nói: “Các người chỉ có mức độ năng lượng thấp, không thể nào tiêu diệt hết các Venger trên đó được.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nhân lý! Anh hùng! Người lãnh đạo!

Venger có nghĩa là kẻ báo thù điên loạn.

Một cái tên hoàn hảo dành cho những sinh vật hung tợn đã mất đi lí trí và chỉ còn lại bản năng đó là tăng cao sức mạnh và tiến hóa lên một tầm cao mới.

Lúc đầu, nhân loại bị tình cảnh dị biến đột ngột làm cho hoảng sợ, và bọn họ đã hành động theo bản năng là chạy trốn khỏi những Venger.

Nhưng số lượng nhân loại ngày càng giảm bởi vì các Venger sẽ tiến hóa theo thời gian, họ nhận ra rằng, chạy trốn không phải là một cách để sinh tồn, mà nó chỉ là một cách để đi đến cái chết gần hơn.

Vì thế, họ đứng lên chống trả lại bọn Venger bằng vũ khí và trí thông minh.

Các Venger có thể tiến hóa thông qua thời gian bằng cách hấp thu những chất dinh dưỡng từ nhiều nguồn, như nước, ánh sáng mặt trời... cơ thể chúng dần dần chuyển biến thành hình dạng khác xa nhân loại.

Nhưng con người có thể tiến hóa vượt bọn chúng, bởi vì bọn họ phát hiện ra, mỗi Venger đều có tinh thể tiến hóa ở trong cơ thể, họ tiêu diệt Venger và hấp thu tinh thể tiến hóa để tăng lên sức mạnh.

Đương nhiên, Venger cũng có thể làm điều tương tự với họ.

Đây là một tràng săn bắn!

Con mồi và thợ săn liên tục đổi vai cho nhau.

Từ những thông tin mà Linda tiết lộ, Thanh Vũ có thể tưởng tượng được rằng, để sinh tồn đến bây giờ, hai cô gái này đã phải chịu qua những thứ gì.

Giống như các bộ phim tận thế về xác sống mà Thanh Vũ đã từng xem, trải qua sáu tháng, bọn họ có thể ra tay cứu người xa lạ mà hậu quả là đặt mình vào tình thế nguy hiểm là điều đáng quý cỡ nào, một tấm lòng cần được kính trọng.

“Các cô có dự định gì không?” Thanh Vũ không trả lời câu hỏi của Linda, mà lại hỏi ngược lại.

“Tất nhiên là đội bọn chúng rời xa nơi này, sau đó ra ngoài tìm thức ăn và nước uống, sẵn tiện tiêu diệt vài con Venger lạc đàn để thu thập tinh thể tiến hóa.” Lilith vừa ăn vừa nói, bọn họ đã làm những việc như vậy đã nhiều lần.

“Mà các người rất yếu, không thể nào sinh tồn tại khu vực này được, nếu có thể thì hãy đi đến một nơi nào đó hoang vắng và tìm các sinh vật tiến hóa để tiêu diệt và hấp thu tinh thể tiến hóa đi.”

Thanh Vũ biết lời đề nghị này rất thích hợp cho một người vừa mới tiến hóa, không chỉ nhân loại bị ảnh hưởng, mà những sinh vật khác cũng bị ảnh hưởng, nhưng ngay từ đầu, thần trí của bọn chúng đã rất yếu, sự ảnh hưởng từ tiến hóa chỉ có thể làm cho sự bản năng của loài thú mạnh mẽ hơn một chút mà thôi.

“Đúng đây, thật không biết làm sao mà các người có thể sống đến hiện tại.” Linda gật đầu, cảm thán một câu.

“Theo như lời các cô nói thì chúng ta đang ở một khu vực có số lượng Venger rất đông, nhưng mà để tiến cần phải tiêu diệt Venger và lấy đi tinh thể tiến hóa, vậy tại sao không chọn một khu vực có số lượng Venger ít, chẳng phải như vậy sẽ làm cho tốc độ tiến hóa tăng lên hay sao?” Mặc Hàn bắt chọt hỏi.

Đáp lại hắn là hai ánh mắt lạnh lùng của Linda và Lilith, dường như Mặc Hàn đã nói trúng một chuyện quan trọng gì đó của hai cô gái.

Khả năng nắm bắt nhạy bén của Mặc Hàn chứng tỏ số thời gian mà hắn sống trên đời này là không uổng phí.

Lilith suy nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện này rất nguy hiểm, các người không cần xen vào.”

Thanh Vũ đã lập ra kế hoạch cần làm tiếp theo, đầu tiên là tìm kiếm người ở thế giới này, sau đó lập ra một phân bộ của Giáo Đình, cuối cùng là cùng cố phòng thủ của phân bộ như mua một số loại vũ khí hiện đại, xây dựng một bức tường thành rắn chắc có phù phép ma thuật có thể mua trong hệ thống, đương nhiên giá cả của nó rất mắc, sau đó thiết lập Thế Giới Thông Đạo.

Khởi đầu với hai cô gái có sức mạnh ngang Trúc Cơ kỳ cũng không tệ lắm.

“Nếu hai cô có chuyện gì cần giúp đỡ cứ việc nói, chúng tôi sẽ giúp đỡ hết sức lực.” (Thanh Vũ)

“Không nghe Lilith nói hay sao? Các người tham gia vào chỉ làm chúng ta tăng tỉ lệ thất bại lên thôi.” Linda không cho là đúng.

“Giáo Hoàng.” Mặc Hàn bắt ngờ truyền âm cho Thanh Vũ.

“Hình như Thế Giới Thông Đạo của Giáo Hoàng đã bị mất thì phải.”

Thanh Vũ nhíu mày lục tung đồ của hắn, nhưng lại không tìm thấy Thế Giới Thông Đạo, một vật dùng để xác lập địa điểm liên thông với Thế Giới cũ.

Lúc vừa xuất hiện tại đây, có lẽ vì hôn mê nên Thanh Vũ đã đánh rơi nó xuống giữa bầy Venger, một phiền phức to lớn, nếu không có Thế Giới Thông Đạo thì bọn họ không thể trở về Thế Giới kia nữa.

Nhớ lại thì vũ khí của ba người bọn họ đã biến mất, có lẽ chúng đang ở bên ngoài.

Nếu là ngày thường, Thanh Vũ sẽ trưng một bộ mặt khó coi, nhưng bây giờ, đứng trước ba người của Giáo Đình, Thanh Vũ tất nhiên sẽ giữ gìn uy nghiêm của mình.

Với thần thái bình tĩnh, Thanh Vũ nói: “Không sao, chúng ta sẽ lấy lại nó.”

“Và sẵn tiện thể hiện sức mạnh của chúng ta cho hai cô gái kia xem.”

Thanh Vũ vừa nói xong, hắn tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói: “Lilith, Linda, tôi biết rằng hai cô đang hoài nghi sức mạnh của chúng tôi, vì thế hãy để chúng tôi chứng minh cho các cô nhìn thấy, khi đó, hãy suy nghĩ về việc có cho phép chúng tôi tham gia một kế hoạch quan trọng nào đó của các cô hay không?”

Dù sao đi nữa, lấy lại Thế Giới Thông Đạo là chuyện phải làm, tiện thể chứng minh giá trị của mình cho hai cô gái, tuy nhiên, việc Thanh Vũ muốn báo đáp ơn tình là thật.

“Các người định làm gì đó?” Linda tức giận khi nhìn thấy bốn người Thanh Vũ đang bước đến lối ra của tầng hầm.

“Các cô cứ chờ ở đây đi.” Mặc Hàn quay đầu lại và tự tin nói.

“Này—“ Linda hét lớn, nhưng những bốn người Thanh Vũ đã rời khỏi đây, và lối ra đã được đóng lại.

“Thật không biết quý trọng mạng sống.” Linda lắc đầu rồi quay về bên cạnh Lilith.

“Tôi nghĩ, bọn họ sẽ không dùng sinh mạng của mình để làm một chuyện ngu xuẩn đâu.” Lilith bỗng nhiên nói.

“Dù thế nào đi nữa, sự tự tin mà bọn họ phát ra là thật.”

Bước ra khỏi căn hầm, Thanh Vũ có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh bằng mắt của mình, cho dù hiện giờ là trời tối.

Thoát khỏi vùng được rải bột phấn che lấp mùi, đoàn người Thanh Vũ hoàn toàn xuất hiện trước mắt các Venger khát máu.

Bằng các giác quan nhạy cảm sau khi được tăng cường, các Venger phóng tới vị trí của họ, bọn chúng có đủ các loại hình thái tiến hóa, từ bộ ngựa đầu người, cho đến Venger có tám cánh tay hình dạng lưỡi dao.

Sức mạnh của chúng ở khoảng từ Luyện Khí kỳ cho đến Trúc Cơ sơ kỳ.

Thanh Vũ âm thầm quan sát số lượng của Venger trong khi hắn đang từ từ bay lên và di chuyển về một nơi tránh xa tầng hầm để tránh tổn thương đến Lilith và Linda.

Trong tai hắn vang lên vô số âm thanh kêu rên dữ tợn, làm cho đầu của Thanh Vũ khó chịu.

Đây là một loại sức mạnh của Quang Minh Giáo Điển, có thể cảm nhận được nỗi đau, sợ hãi, oan ức, bi thương, đủ mọi loại tâm tình tiêu cực từ các sinh vật.

Đương nhiên không phải sinh vật nào cũng có thể phát ra các tâm tình tiêu cực như vậy, Venger là do loài người tiến hóa thất bại mà tạo nên, hay nói đúng hơn là bọn họ đã chết, chỉ để lại cảm xúc tiêu cực không tiêu tán mà thôi.

Muốn chứng minh sức mạnh, có một cách rất dễ dàng, đó là tiêu diệt các Venger một cách nhanh chóng nhất.

Thanh Vũ hít sâu một hơi và để các cảm xúc đó qua một bên.

“Các người đã không còn là chính mình, sống như vậy không thể gọi là sống, vì thế, ta sẽ đưa các người một đoạn đường.”

“Ta biết việc tước đoạt sinh mạng là một tội lỗi lớn đến như thế nào, nhưng để giải thoát cho các oan hồn còn chưa tiêu tan, ta xin gánh chịu tất cả mọi tội lỗi này.”

Thanh Vũ nhẹ nhàng nói trong khi hàng ngàn Venger đã đến gần bọn họ, ba người đang đứng kê bên Thanh Vũ nghe được lời nói này, trái tim của họ chịu một chút cảm xúc ảnh hưởng từ Thanh Vũ.

Dù sao ba người cũng chỉ là một con người tu luyện trở nên mạnh mẽ, khi họ biết được các Venger đã từng là loài người giống như họ, nhân lý trong não đã ghim chặt tâm hồn.

Một con người đang đối mặt với nhân lý của chính mình, sẽ phải đấu tranh trong sợ hãi.

Và sợ hãi bây giờ của họ là tiêu diệt các Venger, tước đoạt các sinh mạng, không giống như khi trước, bọn họ giết kẻ thù của mình một cách dứt khoát và không có tội lỗi gì.

Bọn họ có thể giết một hoặc hai Venger mà không có cảm xúc, nhưng khi bảo bọn họ tiêu diệt cả ngàn Venger thì đó là một chuyện khác.

Nhân lý đã hóa thành một xiềng xích trói buộc họ.

Anh hùng là một kẻ có hai tay nhuộm đầy máu!

Lãnh đạo là một kẻ biết che dấu cảm xúc và luôn gánh chịu trách nhiệm!

Bỏ qua con tim đang thắt chặt của mình, Thanh Vũ dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn các Venger.

“Kích hoạt danh hiệu.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Venger biến dị khủng bố!

Thanh Vũ xác nhận tình hình xung quanh bằng đôi mắt của mình, từ khi Thanh Vũ biết được một số Venger có khả năng cảm nhận tinh thần lực thì Thanh Vũ đã hạn chế sử dụng thần thức ở mức thấp nhất.

Từ khi Thanh Vũ xuất hiện cho đến khi lơ lửng trên không và kích hoạt danh hiệu chỉ mất ba giây, bấy nhiêu thời gian là không đủ để gió mang đi mùi của Thanh Vũ.

“Phải làm thật nhanh.” Thanh Vũ lẩm bẩm.

Theo thời gian, một số lượng lớn Venger sẽ theo mùi từ gió mà mò đến đây, và số lượng đó sẽ tăng lên khủng khiếp, bởi vì ở đây là rìa của một thành phố nhỏ, càng vào sâu trong thành phố thì số lượng Venger sẽ càng tăng theo cấp số nhân.

Giải quyết nhanh gọn không phải là đánh ra một đòn và tiêu diệt tất cả Venger bằng sức mạnh hủy diệt diện rộng, mà là tiêu diệt tất cả Venger đang ở đây bằng một đòn không gây bất kỳ tiếng động nào, hoặc hạn chế tiếng động đến mức thấp nhất.

Đây chính là điều Thanh Vũ dự định làm.

Cảm nhận được một lượng linh lực khổng lồ từ trong cơ thể, Thanh Vũ nắm chặt hai mắt lại và điều chỉnh trạng thái cho thích hợp, dù sao hắn chỉ mới sử dụng trạng thái này ba lần.

Các chiêu thức, kỹ năng khác nhau là do cách sử dụng của người đó đối với lượng linh lực của mình.

Một cường giả Kết Đan sơ kỳ không thể đánh ra quá nhiều thuật pháp ở cùng cảnh giới, bởi vì linh lực sẽ cạn kiệt nhanh chóng, giống như mở ra một nút thất tại một bể kiếng, nguồn nước sẽ chảy ra trong vòng vài giây.

Trên tay Thanh Vũ từ từ ngưng tụ những tia sáng, sau đó chúng hình thành một chiếc thương bằng ánh sáng.

Các Venger có mức phòng ngự không quá mạnh mẽ, và điểm yếu của chúng nằm ở đầu.

Dường như khả năng điều khiển các dòng linh lực của Thanh Vũ đã tăng lên nhiều.

Ngọn thương ánh sáng được Thanh Vũ phóng xuống, sau đó đó hóa thành hàng ngàn thanh thương nhỏ hơn đâm thẳng về các Venger.

Lần này trạng thái kỳ hoặc ở Không Vũ quốc đã không xuất hiện, Thanh Vũ nhớ rằng, khi đó tất cả tâm tình tiêu cực được sinh ra trong lòng hắn đã không ảnh hưởng đến Thanh Vũ, ngay cả Thanh Vũ giết người lần đầu tiên.

Nhưng lần này lại khác, hàng ngàn mũi thương sắc nhọn dễ dàng đâm xuyên thân thể của các Venger, bởi vì góc độ từ trên cao đâm xuống, cho nên tỷ lệ đâm trúng phần đầu cực cao.

Mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập trong không khí và được thổi bay đi bởi các cơn gió.

Một số Venger bị đâm xuyên thân thể và đóng trên mặt đất đang kêu gào lên vì đau đớn.

“Mặc lão, nhanh chóng tìm kiếm Thế Giới Thông Đạo.”

Thanh Vũ kìm chế cảm giác khó chịu trong lòng, hắn phân phó cho Mặc Hàn đang ngây người vì sức mạnh của Thanh Vũ.

Nhưng làm hắn rụt rè, là khung cảnh bên dưới, những mảnh vụn của thân thể Venger, máu tươi chảy dài từ thân thể Venger và hình thành một vũng máu to lớn.

Mặc Hàn sử dụng thần thức của hắn.

“Tìm được rồi.” Mặc Hàn nhẹ giọng nói.

“Mùi máu tươi có thể dẫn một số lượng Venger lớn tới đây trong một phút nữa, Thiên Hà, Lưu Úc, các người yểm trợ Linda và Lilith rời khỏi tầng hầm đi.” Thanh Vũ tiếp tục nói trong khi Mặc Hàn đang bay đến để lấy Thế Giới Thông Đạo và ba món vũ khí của bọn họ.

“Vâng.” Lưu Úc có sắc mặt trắng xanh, trả lời lại Thanh Vũ với giọng nói nhỏ, và có chút run rẩy.

Ngay cả Không Thiên Hà cũng không khá hơn bao nhiêu, một vương tử như hắn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

“Ta sẽ yểm trợ các người rời khỏi đây, hãy mau chóng lên, bởi vì ta cảm nhận được một tồn tại mạnh mẽ đang đến gần.” Thanh Vũ hít thở sâu rồi nhắc nhở.

Lần này, Thanh Vũ phóng ra hai ngọn thương ánh sáng xuống dưới, thanh lý hai vùng mà Mặc Hàn, Lưu Úc, Không Thiên Hà sẽ bay qua.

Lưu Úc chạy đến lối vào của tầng hầm, hắn biết tình hình nguy hiểm vượt quá khả năng mà bọn họ có thể chống cự.

Trong lúc này, cần tiết kiệm thời gian hết sức có thể, nắm đấm của Lưu Úc được linh lực bao phủ cộng với thân thể đã được tăng cường đáng kể từ khi tu luyện Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ.

“Mau rời khỏi nơi đây!”

Sau vài cú đấm bằng hết tất cả sức mạnh, cánh cổng kim loại dày nặng đã bị Lưu Úc đánh vỡ ra, tuy nhiên, tay của hắn đã nhuộm đầy máu.

Lilith và Linda đã cảm nhận được những chấn động khá nhỏ truyền từ mặt đất, điều đó làm bọn họ biết rằng, nhóm người Thanh Vũ đang chiến đấu với các Venger.

Cơ hội đã tới gần, Lilith và Linda lấy tất cả đồ vật hữu dụng mang theo trên người.

Và khi đó, cánh cổng kim loại đã bị đánh nát, tiếng kêu lớn của Luru Úc truyền vào.

“Đi thôi.” Linda gật đầu nhìn về phía Lilith.

Bước ra khỏi tầng hầm, một tràng cánh cực kỳ máu mẽ đã đập vào mắt Lilith và Linda.

Ngoại trừ những khu vực bị các tòa nhà cao tầng che lại, thì tất cả toàn là xác của Venger, Lilith và Linda còn thấy những Venger đang bị đóng đinh bởi một cây thương đang phát sáng, và dường như cây thương đang mờ dần báo hiệu nó sắp hết năng lượng.

Các viên tinh thể tiến hóa lấp lánh rơi từ trong người của Venger đầy khắp mặt đất.

Và họ nhìn thấy một màn làm cho họ không bao giờ dám nghĩ đến, Thanh Vũ – người thanh niên mà họ cho rằng không có sức mạnh tự vệ khi rời khỏi căn hầm, hẳn đang cầm ngọn thương ánh sáng và phóng xuống, sau đó là hàng trăm Venger bị đồ sát.

“Đây là một loại năng lực tiến hóa hay sao?” Linda ngơ ngác.

“Không thể nào, mức năng lượng tiến hóa của bọn họ rất thấp, việc thức tỉnh năng lực là chuyện viễn vong.”

“Còn chờ gì nữa, mau đi nhanh, Giáo Hoàng vừa nói sẽ có một tồn tại cực mạnh đang gần đây.” Luru Úc gấp gáp nói, sau đó hẳn nhận ra, hai người Lilith và Linda không thể bay lượn.

Không đợi bọn họ trả lời, Luru Úc bắt lấy một người và bay lên, Không Thiên Hà ở bên cạnh cũng làm theo.

Lúc đầu, Lilith và Linda cố gắng đỡ dựa, nhưng ngay lập tức, bọn họ nhận ra mình đang bay trên không trung.

“Tất cả bọn họ đều có thể bay lượn.” Linda mở to mắt ngạc nhiên.

“Bây giờ thì tôi đã biết vì sao bọn họ có thể rơi từ trên không xuống rồi.” Lilith điềm tĩnh nói, ngay cả lúc này, cô cũng không có vẻ gì là lo lắng.

“Tồn tại mạnh mẽ sắp đến đây, chắc hẳn là nó rồi.”

Nhìn thấy mọi người đã tập trung đầy đủ, Thanh Vũ cuốn một cái, linh lực bao phủ toàn bộ mọi người, và bay thẳng về phía nơi hoang dã.

Với tốc độ của Thanh Vũ, các Venger chỉ bám theo trong bất lực và dần bị bỏ lại một khoảng cách cực kỳ xa.

Khoảng một phút sau, một Venger từ đằng xa chạy đến, với thể hình cao năm mét, thân thể hiện lên các cơ bắp mạnh khỏe và các bộ lông cứng rắn bao phủ vùng lưng.

Trên thân thể của nó còn tỏa ra các tia điện màu trắng làm cho một vùng xung quanh nó bị cháy đen, ngay cả các Venger không chịu tránh cũng bị đốt thành tro.

Bằng đôi mắt hung tợn, nó nhìn về phía phương hướng của Thanh Vũ trong giây lát rồi quay đầu chạy về phía sâu trong thành phố.

...

“Nó chính là mục tiêu của các cô phải không?” Thanh Vũ bỏ xuống cái ống nhòm được Lilith đưa cho rồi hỏi.

Bây giờ, bọn họ đang ở trong một khu rừng, ngay cả những cái cây cũng tiến hóa mạnh mẽ, chúng phát triển vượt trội và to ra gấp mấy lần, phải nói là một khu rừng cổ thụ to lớn.

Bọn họ đang ở trên đỉnh của một ngọn cây.

“Đúng vậy, nó là Venger biến dị có năng lực của điện năng.” Lilith thần nhiên gật đầu.

“Sức mạnh của nó ở khoảng chừng cấp ba.”

Thanh Vũ biết được cấp ba nghĩa là gì, đó là một tên gọi chung cho những người tiến hóa ở đây, chia thành nhiều cấp bậc, cấp ba tương đương với Kết Đan kỳ.

Lilith và Linda đang ở tiến hóa bậc hai.

Tồn tại mạnh mẽ mà Thanh Vũ cảm nhận khi nãy chính là nó, khi đó Thanh Vũ giống như một nguồn năng lượng khổng lồ, con Venger kia đã cảm nhận

được sự xuất hiện đột ngột này và tới để kiểm tra.

Dù sao đây cũng là lãnh thổ của nó. Sức mạnh của con Venger ở khoảng Kết Đan sơ kỳ, nhưng Thanh Vũ vẫn cảm nhận được một mối nguy hiểm đến tính mạng khi nhìn thấy con Venger kia.

Điều này chứng tỏ nó có thể khiêu chiến vượt cấp!

“Các cô muốn tiêu diệt nó để lấy tinh thể tiến hóa biến dị phải không?” Thanh Vũ hỏi tiếp.

Tinh thể biến dị có thể làm cho người tiến hóa có thêm năng lực mới, đương nhiên mỗi người chỉ có một năng lực mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Thanh Vũ tính toán

Thời gian hiệu lực của Danh Hiệu đã hết, Thanh Vũ đã trở lại với cảnh giới bình thường.

Thanh Vũ đang cần một liều thuốc an thần để voi đi cảm giác khó chịu đang âm ỉ ở trong đầu.

Cố gắng trấn trụ lại tinh thần, Thanh Vũ nở một nụ cười trên môi rồi nói:

“Có vẻ như ta cần phải giới thiệu lại mình rồi nhỉ?”

Lilith và Linda cảm thấy chuyện này thật khó tin, bốn người tiến hóa thức tỉnh năng lực lại đột nhiên xuất hiện trước mặt họ và cứu họ khỏi tình cảnh nguy hiểm bằng sức mạnh áp đảo hơn một ngàn Venger.

Đây chỉ có thể là sức mạnh của người tiến hóa bậc ba.

Những người đang nắm trong tay các cứ điểm mạnh mẽ với vũ khí hiện đại có hỏa lực mạnh và những bức tường kim loại rắn chắc.

“Các người là ai?” Linda hơi đề phòng, cô tiến gần đến Lilith.

“Ta là Trần Thanh Vũ, hiện giờ đang đảm nhiệm chức vụ Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình.”

“Đây là những thành viên trong Quang Minh Giáo Đình.”

“Không như các cô, chúng tôi là những người ở Thế Giới khác đến đây bằng một con đường đặc biệt.”

“Mục đích của chúng tôi là kiến tạo một phân bộ tại Thế Giới này và giúp đỡ những sinh linh đang chìm trong biển máu đau đớn.”

Muốn nhận được sự tin tưởng của một người, trước hết cần phải dùng sự chân thành của mình đối với người khác.

Điều mà Thanh Vũ dự định làm là lấy được sự tin tưởng của Lilith và Linda.

Nhưng chuyện này lại làm cho Thanh Vũ ngoài dự tính.

“Anh ta không có nói dối.” Lilith nhìn sang Linda rồi thản nhiên nói.

“Được rồi, người của một thế giới khác phải không? Ngay cả chuyện điên rồ như dị năng cũng đã xuất hiện, thì tôi không ngạc nhiên lắm về chuyện này đâu.” Linda nghe được lời nói của Lilith, cô đã chấp nhận sự việc này là thật.

Thanh Vũ còn một đồng kế hoạch để chứng tỏ mình là người của thế giới khác, như Thanh Vũ nghĩ, nếu có một người xuất hiện trước mắt mình và tự nhận là người của một thế giới khác, chắc chắn Thanh Vũ sẽ cho hắn là điên rồi, hoặc là nói nhảm mà thôi.

Lilith và Linda lại chấp nhận sự thật một cách nhanh như vậy, trong lúc nhất thời, Thanh Vũ đã bị ghen.

Lilith như biết cảm xúc hiện tại của Thanh Vũ, cô nở nụ cười nói:

“Anh đang ngạc nhiên phải không? Đây là một loại năng lực mà tôi đã thức tỉnh, Độc Tâm Thuật, lúc nhìn thấy anh thì tôi đã cảm nhận được một luồng năng lượng bao phủ anh, cho nên Độc Tâm Thuật của tôi không thể nhìn thấy suy nghĩ của anh được, tôi đang tò mò về chuyện này, bây giờ biết được anh là người của thế giới khác và mạnh mẽ như vậy, tôi đã có câu trả lời rồi.”

“Thế giới này quả nhiên có những điều kỳ lạ.” Thanh Vũ gật đầu.

Độc Tâm Thuật của Lilith có vẻ không thể nhìn thấy suy nghĩ của Thanh Vũ, bởi vì cảnh giới của Thanh Vũ cao hơn Lilith, nhưng Lilith lại cảm nhận được những cảm xúc mà Thanh Vũ phát ra.

“Như vậy thì chúng ta sẽ dễ nói chuyện hơn rồi nhỉ?”

“Đương nhiên, tôi hoàn toàn không cảm nhận được ác ý từ anh.” Lilith gật đầu.

“Vậy có thể cho tôi hỏi về Quang Minh Giáo Đình là một tổ chức như thế nào?”

“Tôi rất sẵn lòng kể cho cô nghe về Quang Minh Giáo Đình.” Thanh Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

“Đây là một tổ chức tôn thờ sinh mệnh, bất cứ thứ gì mang lại sinh mệnh đều được chúng tôi tôn kính, và chúng tôi gọi chung tất cả là Quang Minh Chi Thần.”

“Có vẻ như đó là một tổ chức tốt đẹp nhỉ?” Linda cảm khái.

“Anh không nói dối về mục đích là cứu rỗi nhân loại ở thế giới này phải không? Nhưng các anh làm thế nào để có thể cứu người trong hoàn cảnh như thế này?”

Thanh Vũ cười nhạt: “Mỗi người tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần đều nhận được sự ban phúc từ Quang Minh Chi Thần, chúng tôi dùng nó để thực hiện mục đích đó.”

“Sự ban phúc đó là gì?” Linda hiếu kỳ.

“Xin thứ lỗi, đây là một bí mật không thể tiết lộ.” Thanh Vũ từ chối trả lời.

“Dù sao đi nữa, xin hãy để chúng tôi đền đáp ơn cứu mạng.” Thanh Vũ lấy ra hai cái tinh thần ấn ký chứa đựng các công pháp tu luyện của Giáo Đình đưa cho Lilith và Linda.

“Đây là một phần nhỏ, xin hãy nhận lấy nó.”

Lilith và Linda nhận lấy hai viên thủy tinh óng ánh, nhưng khi vừa chạm vào tay thì nó đã tan ra, một số lượng lớn thông tin đột nhiên xuất hiện trong đầu của Lilith và Linda.

“Đây là cách mà chúng tôi có được sức mạnh, các cô có thể dựa theo đó mà tu luyện.” Thanh Vũ mỉm cười nói.

Năng lượng tiến hóa ẩn chứa trong Thanh Vũ đã bị Thanh Vũ vô ý hấp thụ một chút, nhưng lúc đó, Thanh Vũ sợ rằng nó sẽ gây hại cho nên đã dừng lại quá trình hấp thụ.

Bây giờ cảm nhận lại, tu vi của Thanh Vũ đã tăng lên, và quan trọng hơn hết, Thanh Vũ phát hiện thiên phú của hắn cũng tăng lên một chút, nhưng chỉ là một phần nhỏ đến không đáng kể.

Xem ra, các năng lực mà tiến hóa giả thức tinh là do để thăng thiên phú gây nên một thay đổi nào đó trong cơ thể.

Muốn dùng mức năng lượng tiến hóa để tăng lên thiên phú là một chuyện viển vông, bởi vì cần đến hàng trăm triệu tinh thể tiến hóa mới có một chút khả năng.

Cho nên Thanh Vũ quyết định dùng nó tăng lên tu vi, điều này rất thích hợp với lối suy nghĩ mà Thanh Vũ vừa nhận ra.

“Thật thần kỳ, tôi cảm nhận được cơ thể tràn ngập năng lượng đặc biệt, khác với các năng lượng tiến hóa.” Linda mở to đôi mắt rồi nói.

“Các cô có thể để năng lượng đó hấp thụ năng lượng tiến hóa, nó sẽ không ảnh hưởng gì đến các dị năng đâu.” Thanh Vũ giải thích tiếp.

Năng lượng tiến hóa chỉ là chất xúc tác kích thích sự thay đổi mà thôi, không phải tham gia trực tiếp vào khả năng có năng lực thức tỉnh.

“Nồng độ linh khí ở Thế Giới này khá thấp, cho nên hãy nhận lấy thứ này, đây là những viên Linh Thạch chứa đựng linh khí, các cô có thể hấp thụ nó để tăng lên sức mạnh.” Tiếp theo Thanh Vũ lại lấy ra hơn một vạn viên hạ phẩm Linh Thạch đã đặt trong túi trữ vật rồi đưa cho Lilith và Linda.

“Đây là túi trữ vật, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể lấy hay để đồ vật vào trong đó.”

Ồn cứu mạng Thanh Vũ không chỉ là những vật phẩm như vậy.

Thanh Vũ nói tiếp: “Để xem nào, các cô chọn một mục tiêu có vẻ rất khó chơi đấy. Cầu phú quý trong hung hiểm không phải là một việc xấu, ta tin tưởng các cô có lá bài tẩy để tiêu diệt con Venger kia.”

“Nhưng hãy để chúng tôi giúp đỡ các cô.”

Lilith và Linda nhìn nhau một lát rồi cùng gật đầu, bị những vật phẩm kỳ lạ làm bất ngờ, nhưng hai người họ đã bình tĩnh lại, những vật này cần có thời gian để kiểm tra, không vội.

“Venger biến dị có tinh thể biến dị ẩn chứa năng lực mà nó thức tỉnh, cho nên giá trị của tinh thể biến dị rất cao, có thể đổi lấy nhiều tinh thể tiến hóa đủ để chúng tôi tăng lên cấp bậc tiến hóa.”

“Trong lúc tình cờ, tôi đã dùng năng lực của mình điều tra được một kế hoạch của một cứ điểm.”

“Bọn họ sẽ tấn công vào Venger biến dị này bằng một quả đạn đạo sau đó thu thập tinh thể biến dị và rút đi, cho nên hai người chúng tôi đã ở đây để đợi thời khắc đó.”

“Linda có năng lực dịch chuyển tức thời, nếu thời cơ thích hợp, Linda sẽ sử dụng năng lực để cướp lấy tinh thể biến dị sau đó rời đi.”

“Một kế hoạch khá vẹn toàn, nhưng hậu quả của nó rất nặng nề, dù sao thì các cô sẽ bị truy sát đấy.” Thanh Vũ đánh giá.

“Chúng tôi cũng không có dự định ở lại vùng này đâu.” Linda cười nói.

“Được rồi, chúng tôi sẽ giúp các cô, vùng đất này đã có một cứ điểm, cho nên chúng tôi cũng không thể kiến tạo một phân bộ được.” Thanh Vũ đã quyết định tham gia vào chuyện này.

Các xung đột như vậy là không cần thiết, nếu không sẽ có người chết, một xung đột vô nghĩa, cái Thanh Vũ cần hiện giờ là kiến tạo phân bộ, sau đó thu nạp những nhân loại, làm tăng cao điểm tín ngưỡng, khai thác nguồn tinh thể biến dị hay tinh thể năng lượng để tăng lên sức mạnh của Giáo Đình.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Suy luận

Mỗi lựa chọn, quyết định hay nhỏ nhất là những cử chỉ đều có thể tạo ra một diễn biến và kết quả khác nhau.

Giống như hiệu ứng cánh bướm vậy.

Nếu như Thanh Vũ che dấu thân phận, hay lừa gạt Lilith, thì độ tín nhiệm mà cô ta dành cho Thanh Vũ sẽ giảm, và có khả năng sẽ không bao giờ tin tưởng Thanh Vũ.

Đây là một thế giới thật, không phải một trò chơi gì đó có sẵn NPC đã được lập trình, muốn một con người tin tưởng, khó!

Thanh Vũ đã lựa chọn đúng đắn, hắn kiên quyết giúp đỡ hai cô gái Lilith và Linda bởi vì hắn muốn nhìn xem tinh thể biến dị như thế nào, và sức chiến đấu của Venger, dù sao, chắc chắn trong tương lai, Thanh Vũ cũng phải chiến đấu với những cá thể Venger biến dị.

Bây giờ, bọn họ đang ở một căn nhà nhỏ đã bị bỏ hoang lâu, khắp nơi đều bao phủ một lớp bụi dày, đây là một căn nhà bình thường, không có gì đặc biệt, đủ để bọn họ ở tạm vài hôm.

Sử dụng vài điểm tín ngưỡng để mua một viên thuốc an thần, thứ giúp Thanh Vũ trấn định trong hoàn cảnh này.

Nghỉ lại thì, Thanh Vũ rất muốn trạng thái kỳ lạ kia xuất hiện trong mỗi lần chiến đấu, nó giúp Thanh Vũ không bận tâm về những cảm xúc nữa.

Nhưng như vậy chẳng khác gì đang trốn tránh, và trạng thái kỳ lạ kia không phải là thứ tốt lành gì.

Quá phụ thuộc vào một thứ gì đó sẽ làm bạn mất đi một thứ có giá trị tương đương.

Ví dụ như là Cửa Hàng của Hệ Thống, trong đó có thể mua bất cứ thứ gì, ngay cả những loại thể chất nghịch thiên cũng được bày bán như hàng ở ngoài chợ, nếu bạn có tiền bạn có thể mua tất cả.

Và bạn đang dần phụ thuộc vào nó, Thanh Vũ đã nhận ra tình trạng này, cho nên hắn đã khuyến khích không phụ thuộc vào những thứ có sẵn, mà phải sử dụng sức lao động của mình để làm ra.

Tiêu biểu là một vườn dược thảo ở trong Giáo Đình được trồng từ những hạt giống, có lẽ trong một tương lai không xa, Giáo Đình có thể thu hoạch dược thảo tự trồng để luyện đan, mà không cần phải mua từ trong Cửa Hàng nữa.

“Cô đã biết được tình trạng của chúng tôi rồi, vì thế, làm phiền cô giới thiệu Thế Giới này cho chúng tôi biết một cách khái quát.” Mặc Hàn điều chỉnh cách xưng hô mà hắn không hề quen miệng để nói với Lilith.

Lilith lấy một tấm bản đồ khá to từ trong túi trữ vật của cô ra, và vui vẻ nói: “Được thôi, bây giờ chúng ta đang ở đây, lục địa phía tây, gọi là Tây Châu.”

“Thế giới có tổng cộng năm châu lục, được gọi theo phương hướng, Đông Châu, Trung Châu, Bắc Châu, Nam Châu, Tây Châu, trong đó, Trung Châu có mật độ dân số đông nhất và là nơi tập trung nhiều cường quốc nhất.”

“Bởi vì nó ở rất xa Tây Châu, và cách một vùng biển gọi là Tây Dương, cho nên Trung Châu có lẽ sẽ không ảnh hưởng gì đến Tây Châu trong một khoảng thời gian.”

“Tây Châu có khoảng 62 quốc gia, trong đó có 12 quốc gia hạng trung, 2 quốc gia hạng cao, các mức này thể hiện cấp bậc khoa học kỹ thuật của các quốc gia.”

“Bây giờ, chúng ta đang ở quốc gia có tên là, Niyensa, một quốc gia ở phía Bắc, có diện tích khoảng 450.000km vuông, trình độ khoa học ở hạng thấp.”

“Trước khi biến cố xuất hiện, Niyensa có một trăm hai mươi triệu dân.”

“Thành phố chúng ta vừa rời khỏi có tên là Vitresa, một thành phố có gần một triệu dân, nhưng bây giờ có lẽ không còn ai ở trong đó nữa rồi.”

Lilith vừa nói trong khi ngón tay của cô chỉ các địa điểm trên bản đồ.

“Tình hình Thế Giới hiện giờ khá phức tạp nhỉ?” Mặc Hàn cảm khái.

“Tất nhiên rồi, một số cứ điểm được lập nên bởi những người có vũ khí mạnh mẽ, đa phần là các quân nhân, trong thời thế hiện nay, bọn họ đều ra sức vơ vét tinh thể tiến hóa và bảo vệ cứ điểm, không muốn lo cho những cứ điểm khác.” Linda thần nhiên nói.

“Không thể trách họ được, các Venger đang tiến hóa từng giây từng phút, nếu không có sức mạnh thì bọn họ sẽ bị các Venger giết sạch.” Lilith bình tĩnh nói.

“Các Venger thường tụ tập quanh một Venger biến dị, chúng có địa bàn riêng biệt, và chúng thường hay tấn công những cứ điểm.”

“Cho đến hiện giờ, các cứ điểm bị tiêu diệt đã tăng lên theo thời gian, có lẽ một ngày không xa, toàn bộ cứ điểm ở Niyensa sẽ biến mất.”

“Khi đó, khu vực này là chốn vui chơi của Venger và các dã thú tiến hóa.”

“Ngoài các Venger, các dã thú tiến hóa cũng mạnh mẽ không kém, nhưng chúng chỉ tập trung ở trung vực vùng núi và các khu rừng rậm, cho nên các Venger rất ít khi rời khỏi thành phố, nếu có thì đó sẽ là một trận chiến đẫm máu.”

“Tình hình ở Tây Châu hiện giờ là thế, còn những quốc gia khác thì tôi không biết, có lẽ những cường quốc sẽ tiêu diệt sạch Venger trong lãnh thổ của họ bằng các vũ khí khoa học kỹ thuật cao.”

“Vũ khí khoa học kỹ thuật à.” Mặc Hàn gật đầu, hần nhớ lại những vật dụng không phải là pháp bảo nhưng lại có miêu tả các chức năng không tưởng, xem ra hẳn phải từ từ tìm hiểu các chức năng của chúng.

Đúng lúc này, bọn họ cảm nhận được một nguồn sức mạnh từ một căn phòng tỏa ra, những luồng linh lực ở xung quanh bị căn phòng kia hấp thụ.

Đó là căn phòng của Thanh Vũ, lúc kích hoạt danh hiệu, hắn đã ngầm thu lấy các tinh thể biến dị, mặc dù chỉ thu được vài trăm viên nhưng chúng đã đủ để Thanh Vũ đột phá cảnh giới hiện tại.

Tác dụng của chúng không thua gì tinh hoa linh khí, điều này giúp Thanh Vũ đẩy nhanh một kế hoạch trong lòng của hắn.

Cảm nhận được sức mạnh của Trúc Cơ hậu kỳ, Thanh Vũ nở nụ cười nhạt và bước ra khỏi phòng.

“Chúc mừng Giáo Hoàng đột phá cảnh giới.” Mặc Hàn, Thiên Hà, Lưu Úc đồng loạt nói.

Lilith và Linda ngạc nhiên, bọn họ đã dần dần hấp thụ gần hết các năng lượng tiến hóa, bây giờ hai người họ đã có thể sử dụng các loại pháp thuật, nhưng đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy có người đột phá trước mắt họ, Lilith và Linda lấy lại tinh thần và đồng loạt cười nói:

“Chúc mừng anh đã đột phá.”

Thanh Vũ nhẹ nhàng gật đầu nói: “Cảm ơn.”

“Bây giờ, chúng ta nên bàn kế hoạch tiếp theo đi.”

Mặc Hàn gật đầu và nói về những thứ mà Lilith vừa kể cho hắn với Thanh Vũ.

“Niyensa có trình độ khoa học kỹ thuật thấp, nhưng không thể khinh thường.” Thanh Vũ chăm chú nói.

“Lilith cô có thể biết được là bọn họ định dùng loại đạn đạo nào để tiêu diệt Venger kia không?”

Lilith suy nghĩ một chút rồi nói: “Treis là một quân nhân về hưu, hẳn biết được các căn cứ quân sự của Niyensa, cứ điểm của bọn họ xây dựng dựa trên đó, ta nghĩ rằng loại tên lửa kia có thể là TX-011, vũ khí mạnh nhất mà Niyensa có thể chế tạo.”

“TX-011 à.” Thanh Vũ nhắm hai mắt của mình lại để kiểm tra những vật phẩm có trong cửa hàng.

Một lát sau hắn đã tìm thấy vũ khí có tên TX-011.

TX-011: Tên lửa đạn đạo mang trong mình sức mạnh hủy diệt tầm xa, tu sĩ Kết Đan đỉnh phong có thể bị tiêu diệt trong nháy mắt nếu bị trúng trung tâm của vụ nổ.

Giá: 1.000 vạn điểm tín ngưỡng.

Sau khi kiểm tra xong, Thanh Vũ mở mắt ra nói: “TX-011 không đủ để tiêu diệt Venger kia, nó có thể chạy khỏi bán kính sát thương mà TX-011 gây ra, vì thế Treis có chuẩn bị ở sau.”

Tu sĩ Kết Đan có thể tránh né tên lửa bằng các chuyển động linh hoạt mà tên lửa không thể nào bắt kịp và sử dụng pháp thuật để đánh chặn tên lửa khi đã rời khỏi bán kính vụ nổ.

Venger biến dị không thể bay lượn, nhưng bởi vì năng lực của nó là điện, cho nên tốc độ của Venger được tăng lên nhiều, nó không thể nào bị tên lửa tiêu diệt được, ít nhất thì chỉ làm nó trọng thương.

“Treis có năng lực đủ để tiêu diệt Venger lúc bị thương.” Mặc Hàn kết luận.

Trong thành phố kia không chỉ có một Venger biến dị, mà còn có các Venger biến dị khác sở hữu lãnh địa của riêng chúng.

Treis có lẽ tính dùng đạn đạo để làm cho Venger biến dị điện bị thương và cách ly nó bằng cách tiêu diệt nó trong thời gian ngắn nhất và rời đi.

Một kế hoạch rất cũ nhưng lại có hiệu quả cao đối với những loài sinh vật hung tàn này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Suy luận (2)

Kiến tạo một căn cứ và xây dựng hệ thống phòng thủ vững chắc trước các Venger, sau đó thành lập một đội ngũ chuyên hoạt động ở ngoài để cứu người.

Vì tình trạng hiện tại của thế giới này không khác gì một cái địa ngục thu nhỏ, cho nên lòng người sẽ dễ dàng lung lạc hơn nhiều, ít nhất Thanh Vũ nghĩ là thế, trong thời khắc nguy hiểm, một người xuất hiện và cứu họ, chỉ dẫn cho họ một con đường hướng tới ánh sáng, một kịch bản hoàn hảo.

Ngoài các mục đích trên, Thanh Vũ cho rằng bấy nhiêu đó không đủ để Giáo Đình bóc lên nguy hiểm khi tham gia vào thế giới này.

Nguyên nhân là, Thanh Vũ không thể trở về khi chưa kích hoạt Thế Giới Thông Đạo, lúc đó hai thế giới đã liên thông, nếu không có ai phòng thủ ở đây thì các Venger sẽ thông qua đó mà đi đến Giáo Đình mất.

Điều thứ hai, Thanh Vũ suy đoán, Hệ Thống ban phát nhiệm vụ dựa trên những sự kiện mà Thanh Vũ bị cuốn vào, ngay từ lúc đầu đã là như vậy, cho nên việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều, Thanh Vũ muốn tạo ra một hiệu ứng, hay một điều kiện nào đó để kích hoạt Hệ Thống ban phát nhiệm vụ.

Những phần thưởng to lớn từ nhiệm vụ đủ để Thanh Vũ mạo hiểm.

“Đầu tiên chúng ta phải vạch ra con đường rời khỏi nơi đây trước đã.” Thanh Vũ tiếp tục nói.

“Theo như lời của Lilith, căn cứ Treis đang sở hữu là một khu quân sự, cho nên bọn họ sẽ sở hữu một số lượng vũ khí lớn, cho dù chúng ta mạnh mẽ cũng không thể chống trả nổi hàng ngàn viên đạn bắn vào cùng lúc đâu.”

Mỗi tu sĩ đều có thể chống đỡ các đòn tấn công bằng vòng phòng hộ linh lực, một kỹ năng mà tu sĩ có thể học được một cách dễ dàng.

Nhưng tác dụng của nó rất lớn khi đỡ lấy các đòn tấn công ở diện rộng, nhưng đối với các viên đạn thì khác, ở một diện tích của vòng phòng hộ không thể nào chống đỡ được sức mạnh tập trung ở một điểm của viên đạn.

Vòng phòng hộ sẽ bị xuyên qua một cách dễ dàng, kể đến thứ bị xuyên qua là thân thể.

“Các vũ khí nóng mà Treis sở hữu có thể tiêu diệt các người tiến hóa bậc hai dễ dàng.” Lilith nói.

“Được rồi, lần này chúng ta sẽ cướp lấy tinh thể biến dị từ trong tay Treis và rời khỏi đó men theo đường này.”

“Đây là một đoạn đường dẫn đến thành phố Nikasa, bên cạnh Nikasa là một khu vực đồng bằng có diện tích khá lớn, tôi nghĩ rằng nơi đó sẽ có một tụ điểm của những người còn sống sót.”

“Các tụ điểm người sống sót được tạo nên bởi những người bình thường, tình hình trị an tệ, không có đủ lương thực, sức phòng thủ của chúng rất yếu, nhưng được cái là số lượng người sống sót rất nhiều, tuy nhiên, đó cũng là một nơi mà các Venger thường kéo đàn đến để săn mồi.” Linda giải thích thêm.

“Nisaka là một thành phố nhỏ, cho nên số lượng Venger mạnh mẽ không nhiều, rất thích hợp để xây dựng một căn cứ.” Mặc Hàn gật đầu.

“Hơn nữa, đây là một vùng đồng bằng, chúng ta có thể dễ dàng tạo nên một hệ thống phòng thủ để tiêu diệt các Venger tấn công.”

Đương nhiên, hệ thống phòng thủ mà Mặc Hàn nói không phải là những bức tường kim loại có lính canh cầm súng để bắn các Venger, mà là một hệ thống phòng thủ của Tu Chân Thế Giới, có vẻ như chúng có thể khắc chế các Venger chỉ có thân thể mạnh mẽ.

“Mặc Hàn, Thiên Hà, Lưu Úc hãy bảo vệ Lilith đến khu vực này, ta sẽ cùng Linda tham gia cướp lấy tinh thể biến dị và sau đó hội hợp với các người.” Thanh Vũ quyết định.

“Vâng.” Ba người nghiêm túc đáp.

“Tại sao anh lại giúp chúng tôi nhiều đến vậy?” Lilith bỗng nhiên hỏi.

“Đương nhiên là để báo ơn rồi, và nói không chừng tôi có thể thuyết phục được hai cô gia nhập vào Giáo Đình đấy.” Thanh Vũ nở nụ cười nói.

“Vậy à!” Lilith gật đầu rồi trở về phòng của cô ta.

“Linda, nếu cô cảm thấy chuyện này quá nguy hiểm thì hãy đi cùng họ.” Thanh Vũ quay đầu sang Linda rồi nói.

“Không sao, nguy hiểm gì mà tôi chưa từng gặp phải chứ? Huống chi có một người mạnh mẽ như anh bảo vệ tôi nữa.” Linda cười nói.

“Tôi mệt rồi, chúc anh ngủ ngon~!” Linda vờn người ra đằng sau một cái rồi quay về phòng.

Ngay từ đầu, Thanh Vũ đã có một câu hỏi, một người có bản tính không xấu như hai cô lại muốn cướp lấy thành quả từ mồ hôi xương máu của kẻ khác, chuyện này không hợp lý.

Cho nên Thanh Vũ đã suy đoán dựa theo các cảm xúc mà Lilith và Linda thể hiện ra, mỗi khi họ nhắc tới Treis đều có một chút khó chịu và chán ghét.

Có vẻ như Treis là một người không tốt! Đây là phán đoán một chiều của Thanh Vũ.

Đôi khi con người cần phải tự tìm cho mình một lý do thuyết phục chính mình để có động lực làm một việc gì đó.

Thanh Vũ không phải một người tốt. Bởi hắn không nghĩ đến chuyện tìm ra cách cứu chữa các Venger như những nhân vật chính trong một bộ truyện nào đó mà họ biết chắc rằng họ đang làm một chuyện vô ích.

Thanh Vũ không phải người xấu, khi đến thế giới này, hắn đã quyết định dùng hết tất cả sức lực mà hắn có thể để cứu lấy các nhân loại đang dần dựa dể sinh tồn.

Ngay từ khi bắt đầu, Thanh Vũ đã không nghĩ hắn là một thánh nhân hay chúa cứu thế có thể cứu tất cả mà không cần ai phải báo đáp, hắn chỉ là một con người bình thường sở hữu một chút may mắn, và hắn dùng nó để cứu lấy những người đang chìm trong bể khổ trước mắt, ả sau việc đó là một mục đích ích kỷ của Thanh Vũ.

Trở nên mạnh mẽ, dùng hết tất cả những gì Thanh Vũ có để tạo điều kiện cho Giáo Đình phát triển.

Một khởi đầu mới tại một thế giới không mới, một trách nhiệm nặng nề đã đeo bám lấy Thanh Vũ, ít ra thì Thanh Vũ đã tìm được một ý nghĩa của cuộc đời hắn.

Thanh Vũ muốn chứng minh rằng, trong thế giới tăm tối mà ngay cả ánh sáng của Mặt Trời cũng không thể xua tan bóng đêm, đâu đó ở nơi đó, có một bông hoa đang nở và tự chiếu sáng mình bằng tâm hồn trong sáng.

“Những ngày tiếp theo sẽ càng khó khăn đây!” Vứt đi những ý nghĩ trong đầu, Thanh Vũ cười nhạt rồi bước vào phòng ngủ.

Ba người Mặc Hàn nhìn thấy Thanh Vũ đã rời khỏi, bọn họ cũng lần lượt về phòng.

Lấy ra hàng ngàn viên hạ phẩm linh thạch đặt xung quanh, Thanh Vũ bắt đầu tu luyện.

Căn nhà này đã được rải bột phấn dùng để che dấu mùi và một cái trận pháp đơn giản được tạo bởi Mặc Hàn có tác dụng ẩn nấp, các loài sinh vật biến dị không có tinh thần lực mạnh đều không cảm nhận được sự hiện diện của con người từ trong căn nhà.

Một đêm bình yên đã trôi qua, ánh sáng dịu nhẹ của Mặt Trời càn cù từ từ xé toang đi màn đêm, một ngày mới lại tới.

Sau khi ăn một buổi sáng khá thịnh soạn bằng các nguyên liệu được mua từ Hệ Thống.

Thanh Vũ dự định sẽ tu luyện tiếp trong khi chờ đợi dấu hiệu ở thành phố, thời gian hồi của Danh Hiệu chưa đến, Thanh Vũ không hi vọng rằng Treis có khả năng cảm ứng đặc biệt và ra lệnh tấn công ngay lúc này.

Mặc Hàn muốn ra ngoài tìm một số sinh vật biến dị và Venger để đánh giá khả năng chiến đấu và năng lực của bọn chúng, một kẻ địch mà bọn họ sẽ phải chiến đấu cùng trong thời gian dài, việc tìm hiểu về bọn chúng là chuyện cần phải làm.

Sau khi tang lễ của Không Bá Hưng, Không Thiên Hà có vẻ trầm mặc và ít nói, ngoài những thời gian xử lý việc của Không Vũ quốc vùng Không Yên, toàn bộ thời gian còn lại, Không Thiên Hà dùng nó để tu luyện về Thánh Kỵ Sĩ.

Lưu Úc không có khả năng gì nổi trội ngoài cái thiên tính cần cù của hắn, cho nên cảnh giới của Lưu Úc vẫn tăng đều, bây giờ đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ.

Cả ba người có chung một điểm là họ đã nhận ra, Thế Giới này là một bảo tàng có thể biến một người bình thường thành một Thiên Tài, ví dụ như tinh thể biến dị làm cho họ thức tỉnh năng lực.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Thomas Treis và Davine

Thomas Treis là một quân nhân đã về hưu, tương chừng cuộc sống sau này của hắn sẽ trở nên thanh nhàn và yên bình cho đến khi kết thúc sinh mệnh.

Treis lại không ngờ rằng, một biến đổi đột ngột đã thay đổi hoàn toàn vận mệnh của hắn.

Thân là một quân nhân, tất nhiên ở trong nhà hắn sẽ cất giấu một số loại vũ khí. Khi các Venger xuất hiện, khả năng mà Treis đã có khi huấn luyện ở trong quân ngũ đã giúp hắn biết nên làm gì tiếp theo.

Bằng một cái đầu lạnh và bình tĩnh, Treis sử dụng các vũ khí trong ngôi nhà của hắn và thoát khỏi vòng vây của Venger.

Dựa theo một số thông tin mật mà Treis thu thập được, hắn tiến đến một căn cứ quân sự ở gần.

Căn cứ quân sự này có khoảng hơn một ngàn quân nhân, khi đại biến xảy ra, nhiều quân nhân đã biến thành Venger, chỉ trong một phút, căn cứ quân sự đã nằm trong vòng xoáy của mưa máu.

Nó còn hỗn loạn hơn khi các quân nhân nhận ra người chỉ huy của bọn họ cũng đã biến thành Venger và bị hàng chục viên đạn bắn chết.

Khi đó là lúc Treis xuất hiện, bởi vì hắn đã có cấp bậc quân hàm cao từ trước khi giải ngũ, Treis trấn định quân nhân và thống nhất họ.

Cảm nhận được quyền lực mang lại một lợi ích to lớn, Treis đã thay đổi tính cách trong âm thầm.

Bản tính của con người khó dời, Treis cũng không ngoại lệ, bắt đầu bằng những cuộc viễn chinh cứu lấy nhân loại, được ca tụng là một người hùng bởi các nạn dân, Treis rơi vào sự hấp dẫn của quyền lực.

Hoàn cảnh thay đổi, quỹ tích nhân sinh thay đổi dẫn đến bản tính của Treis thay đổi, không còn pháp luật buộc chặt, không còn ai dám chống đối hắn trong khu vực, quyền lực của hắn đã đạt đến đỉnh cao.

Và hơn hết là lúc hắn thức tỉnh năng lực biến dị, đã tâm của Treis đã không bị trói buộc.

Lúc này, Treis đang ở trong một căn nhà cao nhất trong căn cứ, phía dưới hắn là những nhân viên đang làm việc cực nhọc trên máy tính.

Trong bầu không khí ngột ngạt, bỗng có tiếng bước chân từ sau vang lên, một người thanh niên có mái tóc màu trắng, thân hình cao, thon gọn nhưng cân đối.

“Thế nào rồi, Davine, đã điều tra được gì chưa?” Treis không quay đầu lại, hắn nâng lên ly rượu đỏ hồng và thưởng thức một cách ngon lành.

Người thanh niên tên Davine làm một động tác chào thuộc về quân đội rồi nói: “Thưa thiếu tá, tôi đã điều tra về tình hình xung quanh, kết quả là không có những sự việc hay hành động khả nghi của những cứ điểm khác, xung quanh thành phố không có sự hiện diện của con người, các Venger biến dị không có ý định muốn tổ chức một cuộc tấn công nào.”

Treis híp mắt rồi cười nói: “Tốt lắm, đây là thời khắc tuyệt hảo để tấn công con Venger biến dị có năng lực điện kia.”

“Ngài muốn hành động ngay phải không?” Davine nâng lên cái kính rồi nói.

“Đúng vậy, hãy ra lệnh ngay khi ta đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này chúng ta phải lấy được nó.” Treis vươn người đứng lên, thân hình của hắn cao to hơn Davine, trên người có một chiếc áo khoác màu đen, đầu tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt lại ở khoảng trung niên, rõ ràng khi tiến hóa, tuổi thọ của hắn đã tăng lên.

“Vâng, tôi đã biết thưa ngài.” Davine gật đầu nói và làm một tư thế chào trong khi đang nhìn Treis rời khỏi căn phòng.

Cánh cổng được điều khiển một cách tự động từ từ đóng lại, căn phòng chỉ còn Davine và những nhân viên đang làm việc, không ai thấy nụ cười nham hiểm trên môi của Davine, ánh mắt bây giờ đã thuộc về một trí giả đang tính toán một âm mưu nào đó.

“Các người đã nghe Treis nói rồi chứ, hãy khẩn trương lên.” Davine cao giọng quát lên.

“Vâng thưa thiếu úy.” Đám nhân viên hô to.

Thomas Treis rời khỏi căn phòng và tiến thẳng đến kho vũ khí, nó được bảo vệ bởi những người thân tín của hắn.

Bởi vì tính chất đặc biệt, cho nên Thomas Treis dự định rằng, chỉ một mình hắn và những nhân viên trong căn phòng kia biết được kế hoạch này.

Treis sẽ không tin tưởng hoàn toàn một ai, cho dù người đó là một người đã từng cứu hắn, một cảm giác không an toàn cứ bao phủ lấy hắn khi hắn đứng ở đỉnh cao của quyền lực.

Trước khi thực hiện kế hoạch, Treis đã phái ra Davine cùng một đội quân để thăm dò và chú ý hành động của những thế lực xung quanh, hắn muốn chắc chắn rằng, không một căn cứ nào biết về kế hoạch.

Treis muốn dùng tên lửa để làm Venger biến dị trọng thương sau đó hắn sẽ kết liễu Venger biến dị một cách nhanh chóng và rời khỏi đó trước khi các Venger biến dị khác phát hiện và chạy đến.

Vì thế, Treis cần phải ở gần khu vực của Venger biến dị. Hắn đã tính toán hết, tên lửa TX-011 sẽ không có khả năng đổi hướng một khi được kích hoạt, một hệ thống mà hắn đã nắm vững kiến thức một cách nhuần nhuyễn.

Sự tự tin của Treis vào lúc này đã đạt đến mức cao nhất!

Sử dụng một chiếc xe quân đội đã được cải trang, Treis chạy đến khu vực gần thành phố, thời gian để đến đó mất ba mươi phút.

Treis đứng trong một bụi cây và nhìn về phía thành phố với đôi mắt nóng bỏng, hắn đã từng hấp thụ tinh thể biến dị trước đó và sức mạnh của Treis đã tăng một mảng lớn, mặc dù không tăng lên một năng lực, nhưng năng lượng tiến hóa ẩn chứa trong tinh thể biến dị rất nhiều, đủ để Treis tiến hóa đến cấp bậc ba.

Treis không cho phép một người nào xuất hiện ở xung quanh đây, vì thế hắn không dẫn theo một đội ngũ được trang bị kỹ càng.

“Bắt đầu đi, Davine.” Treis kiểm tra xung quanh, hắn chắc chắn rằng không có một sự tồn tại nào của con người, sau đó hắn đưa lên bộ đàm và nói nhỏ.

“Vâng, thưa ngài thiếu tá, tên lửa TX-011 sẽ đến đó trong vòng hai phút.” Bộ đàm vang lên tiếng nói của Davine, Treis không cảm nhận được sự bất thường gì.

“Tốt lắm, ta sẽ ban thưởng cho người sau khi làm xong chuyện này.” Treis hài lòng nói và để bộ đàm lại trên chiếc xe.

Tại căn cứ của Treis, một khu vực ở trung tâm, nền kim loại từ từ mở ra, ẩn trong nó là một cái tên lửa khổng lồ mang theo sức mạnh hủy diệt, phần đuôi của nó từ từ bắn ra những ngọn lửa đẩy nó bay lên trời và hướng thẳng về một phía với tốc độ cực nhanh.

Khung cảnh này làm kinh động nhiều người đang không biết chuyện gì xảy ra, nhưng rất nhanh, bọn họ lại trở về như cũ, không ai muốn dính đến phiền phức, nhất là trong giai đoạn ngay cả cái ăn cũng thiếu thốn.

Treis chờ đợi một lát, thời gian từ từ trôi qua, quả tên lửa đã xuất hiện ở trong tầm mắt của Treis.

Treis đã dự tính được hướng bay của tên lửa, cho nên hắn cố tình tránh ra xa khỏi đường bay của nó.

Quả tên lửa với tốc độ cực nhanh, như một viên thạch xẹt qua bầu trời.

Treis hít thở sâu một hơi, hấn chuẩn bị dùng toàn bộ sức mạnh để chiến đấu với Venger sau khi tên lửa nổ tung.

“Đây là---?” Hai mắt Treis đột nhiên tròn to lên, bởi vì quả tên lửa đáng lẽ ra phải bay đến thành phố lại đột nhiên chuyển hướng và phóng thẳng đến hấn.

“Không ổn!” Treis vội vàng tránh sang một bên, nhưng tốc độ của quả tên lửa quá nhanh, nó nổ tung ngay trên đầu của Treis.

Một luồng sóng khí từ vụ nổ bắn ra xung quanh làm cho những hàng cây cỏ thụ bị đánh ngã, một ngọn lửa to lớn bốc cháy dữ dội, tiếng nổ quá to làm cho những động vật biến dị ở xung quanh đều chạy loạn.

Treis phun một ngụm máu tươi, lồng ngực hấn như bị bóp nghẹt, hấn đã tránh khỏi trung tâm vụ nổ thành công, nhưng luồng sóng khí kia đã đánh trúng hấn, thân thể hấn có nhiều vết rách bởi vì những mảnh kim loại đã đâm xuyên.

“Chết tiệt, Davine!!” Treis dự tợn gào thét. Hấn làm sao không biết mình đã bị Davine hại?

Treis cố gắng kìm chế vết thương để nó không nặng hơn, nhưng hấn lại rơi vào tuyệt vọng khi đằng xa, một sinh vật to lớn đã xuất hiện, nó phóng đến khu vực của Treis với tốc độ cực nhanh.

“Venger biến dị.” Treis cắn răng nói, hai chân hấn nhanh chóng phóng đi rời khỏi nơi này mặc cho vết thương đang chảy nhiều máu, hấn đã bị trọng thương, ngay từ đầu, cấp bậc tiến hóa của Treis đã không bằng Venger biến dị.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Trận chiến ở bìa rừng!

Bằng năng lực điện, Venger biến dị có tốc độ nhanh hơn cấp bậc của nó rất nhiều, cùng với sự cảnh giác của Venger biến dị đã tăng lên khi phát hiện có nhân loại ở trong lãnh thổ của nó lần trước và Venger biến dị có khả năng cảm ứng được nguồn năng lượng tiến hóa hay các nguồn năng lượng dồi dào khác, đây là một bản năng.

Lúc tên lửa TX-011 thay đổi phương hướng phóng tới Treis, thì Treis đã nhanh chóng chạy khỏi và sử dụng đến năng lực tiến hóa của hấn.

Trọng lượng! Treis có thể làm cho một vật thể bất kỳ thay đổi trọng lượng cao thấp, và khoảng cách càng xa, sự tiêu hao đối với cơ thể càng lớn.

Quả tên lửa đã bị năng lực của Treis tác động vào làm cho nó mất đi cân đối, với cơ thể cực kỳ nặng cân, quả tên lửa đã đâm đầu xuống mặt đất và nổ tung trước khi nó kịp chạm đến Treis.

Vì thế, Treis đã thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn bị trọng thương bởi các dư âm của vụ nổ.

Davine đứng trong căn phòng chỉ huy, với nụ cười nhạt vẫn còn đọng lại trên môi, hấn lạnh lùng nói:

“Tiếp tục sử dụng TX-011.”

“Ngài thiếu úy, ngài có biết ngài đang nói gì không? Ngài thiếu tá vẫn còn đang ở đó, nếu sử dụng TX-011 thì nó sẽ gây nguy hiểm cho thiếu tá.” Một người điều khiển phản bác.

Bởi vì tất cả thông tin liên lạc đã bị Treis ngắt hết, cho nên bọn họ không biết tình hình đang xảy ra tại khu vực của Treis. Một mệnh lệnh kỳ hoặc của Davine làm bọn họ không thể nào chấp hành.

“Người đang chất vấn ta hay sao?” Davine nhướn mày lên nói một cách lạnh nhạt.

Một luồng sức mạnh đập thẳng vào tên điều khiển vừa nói làm cho hấn bay ra khỏi ghế ngồi và đập vào bức tường kim loại phát ra một tiếng vang lớn, bởi vì va đập quá mạnh làm cho tên điều khiển hôn mê ngay lập tức.

Những đôi mắt của người còn lại đều hiện ra vẻ hoảng sợ, với trí khôn của họ, tất nhiên bọn họ biết được tình hình ở đây như thế nào.

“Còn không mau thực hiện mệnh lệnh của ta!” Davine lạnh lùng nói.

“Vâng, thưa thiếu úy.” Nhóm sĩ quan điều khiển cung kính nói.

“Căn cứ này không cần một tên ngu xuẩn như Treis nữa rồi, hãy để ta làm cho nó trở nên vĩ đại hơn đi.” Davine cười nhạt trong lòng.

Davine một quân nhân trẻ tuổi, nhưng lại có một tư tưởng thành thực hơn nhiều so với lứa tuổi của hắn.

Ngay từ đầu, Davine đã thức tỉnh năng lực tiến hóa mà ngay cả Treis cũng không phát hiện, hắn dễ dàng đạt được sự tin nhiệm của Treis, trong căn cứ này, quyền lực của hắn chỉ ở sau Treis, không! Hiện tại, không còn ai có thể trái lệnh của hắn được.

Năng lực gửi gắm linh hồn, làm cho Davine có thể đặt một lượng linh hồn của hắn vào một vật thể và điều khiển nó như một cánh tay vậy, bởi vì là một vật thể, cho nên chúng không có cảm giác đau đớn và khó chịu.

Quả tên lửa TX-011 đã được Davine đặt vào năng lực từ trước, và sau đó mọi chuyện trở nên thật dễ dàng, Treis đã bị Davine tính toán một vố.

Một quả tên lửa TX-011 tiếp tục bay lên từ nền kim loại ở chỗ cũ, nó phóng thẳng đến khu vực của Treis.

Những con chấn động mạnh mẽ phát ra từ trong khu rừng cổ thụ, và có tiếng cây cối bị đổ ngã vang lên khắp nơi.

Treis với thân thể đang trọng thương đang đối đầu với Venger cao to gấp ba lần hắn.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn chiến đấu với Venger biến dị, tuy nhiên, đây là lần đầu hắn trực tiếp đối đầu với một Venger biến dị có cấp bậc tiến hóa là ba.

Một đối thủ mạnh mẽ hơn hắn nhiều!

“Huhhhh!” Treis sử dụng năng lực của hắn và nhô lên một cây cổ thụ to lớn sau đó quăng thẳng về phía của Venger.

Một cây cổ thụ bình thường như vậy chắc chắn sẽ không làm bị thương Venger biến dị có da dày và cứng hơn cả sắt thép đã được tinh luyện.

Cây cổ thụ được phóng đi với tốc độ cực nhanh, bởi vì trọng lượng của nó đã bị giảm xuống mức thấp nhất có thể, làm cho Treis có thể quăng nó như quăng một viên đá nhỏ bé, nhưng khi cổ thụ vừa rời khỏi tay của Treis, trọng lượng của nó đã tăng lên gấp mấy chục lần.

Nó không khác gì một hòn đá khổng lồ đang lăn từ trên ngọn núi cao xuống và nghiền nát cả những gì đang xuất hiện ở trên đường của nó thành tro.

Venger biến dị không hiểu điều này, nó có khả năng suy nghĩ bằng với một động vật loài gặm nhấm, nó sẽ không tìm cách điều tra đối thủ của nó một cách cận kề được.

“Gào.” Bằng hai tay to lớn, Venger biến dị đâm thẳng vào cây cổ thụ đang bay đến chỗ nó.

Một luồng điện năng phát ra từ cơ thể làm cho vùng xung quanh của Venger bốc cháy dữ dội.

Ầm! Ầm!

Một chấn động mãnh liệt kèm theo âm thanh to lớn vang ra khắp khu rừng, Venger biến dị đã bị thân cây đập văng ra đằng xa, nhưng cây cổ thụ cũng đã bị đốt thành than bởi luồng điện khủng bố từ Venger.

“Mày chỉ là một con quái vật, ta sẽ không chết ở trong tay của một thứ như thế!” Treis lau đi vệt mồ hôi rồi tức giận nói.

Hắn không thể bỏ chạy ngay lúc này, bởi vì hắn biết rằng, xung quanh đây đã xuất hiện nhiều loại sinh vật biến dị mạnh mẽ đang theo dõi trận đấu một cách âm thầm.

Việc chạy trốn đồng nghĩa với thua cuộc, mà kẻ thua cuộc tất nhiên sẽ bị những con thú biến dị đó tấn công đầu tiên.

Treis chắc chắn sẽ chết, giờ khắc này, hắn chỉ còn cách sử dụng tất cả sức mạnh để tiêu diệt Venger biến dị ở trước mắt, thể hiện sức mạnh của một kẻ thắng cuộc, lúc đó, khí thế mà hắn tỏa ra sẽ làm cho những sinh vật biến dị không dám tấn công.

Bọn chúng bị giới hạn bởi bản năng và trí tuệ, Treis định lợi dụng lúc đó để tránh đi.

“Chết đi!” Treis gào lên, tay hắn nắm hàng chục viên đá rồi phóng nó đi, tốc độ của nó đã vượt qua tốc độ của âm thanh.

Những viên đá nhanh đến nỗi Venger biến dị không thể nhìn thấy, lúc nó nhận ra nó bị tấn công, thì thân thể của nó đã bị những viên đá đập trúng và bay ngược về phía sau.

“Gào!” Venger biến dị gào thét với vì cảm giác đau đớn truyền vào não của nó, làm cho nó từ từ chuyển sang trạng thái cuồng nộ, mà một động vật cuồng nộ thì nó sẽ không khiếp như thế nào, ai cũng có thể đoán ra.

Venger biến dị bùng lên những tia lửa điện và phóng tới Treis.

“Hừ! Đúng là đồ thú vật.” Treis khinh thường nói trong khi một tay của hắn quăng ra khúc cây to lớn về phía Venger biến dị.

Nhưng lần này, kết quả lại khác hẳn với lần trước, Venger biến dị đâm xuyên cây cổ thụ bằng một luồng điện năng cao ở đôi tay, nó tiếp tục đâm thẳng

với Treis.

“Huhhhhh!”

Treis đã dự tính trước, một sinh vật mạnh mẽ như vậy sẽ không bị hạ gục dễ dàng bởi những đòn tấn công đó, lúc này, hai tay của Treis nắm chặt một cây cỏ thụ to lớn và đập xuống bằng tất cả sức mạnh.

Ầm!

Một luồng sóng khí phát ra xung quanh làm đổ những cây cối, Venger biến dị đã bị Treis đập đến lún sâu xuống lòng đất.

Một khoảng thời gian này đã được Treis tận dụng để lui về phía sau và chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo.

Venger biến dị nhảy khỏi vùng đất bị sụp, nó muốn tấn công Treis ngay lập tức, con cuồng nộ trong đầu đã xâm chiếm nó, bây giờ, nó chỉ muốn xé nát tên loài người này để hả giận.

Ngay tại lúc này, bầu trời xuất hiện một điểm đen đang phóng đến.

“TX-011!” Treis quát to một cách giận dữ, không ngờ tên Davine không những muốn hấn chết mà còn muốn hấn làm mọi dụ dỗ Venger biến dị.

Một mũi tên trúng hai đích!

“Người muốn bay chứ gì? Ta sẽ cho người bay!” Treis lạnh lùng nói, một luồng sức mạnh phát ra từ thân thể hấn tác động đến quả tên lửa, trọng lượng của quả tên lửa sụt giảm nhanh chóng làm cho sức đẩy ban đầu có thể tăng tốc cho quả tên lửa.

Quả tên lửa xẹt qua đầu của Treis trong lúc hấn đang rời khỏi và Venger biến dị đang phóng đến Treis, nó không phát hiện được quả tên lửa kia, hay nói đúng hơn là nó không biết quả tên lửa đại diện cho cái gì, một vật không tồn tại ở trong đầu óc của hấn.

Ầm!

Lại một lần nữa, TX-011 thể hiện cho các loại sinh vật thấy sức mạnh phá hoại của nó, một khu vực đã bị san bằng, ngọn lửa đã bốc lên cao dữ dội và có nguy cơ gây ra một cơn cháy rừng to lớn.

Treis phun ra một ngụm máu tươi bởi vì sử dụng năng lực quá nhiều và vết thương càng nặng thêm, ngay lúc này, hấn muốn lợi dụng thời cơ, làm cho quả tên lửa bạo tăng tốc, để cho người kích hoạt nó không theo kịp nhịp độ, xảy ra một chút chênh lệch về thời gian và nhân cơ hội đó để kéo dài khoảng cách, thật may mắn, hấn đã thành công.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Kỹ năng tối thượng!

“Chết đi con quái vật ghê tởm!” Treis cố gắng đứng lên bằng hai tay, hấn nhìn về phía xa, nơi mà Venger biến dị đã trúng toàn bộ vụ nổ từ quả tên lửa TX-011.

Giờ phút này, Treis chỉ cầu mong rằng Venger kia đã bị nổ thành ngàn mảnh, nếu không kẻ sẽ chết hôm nay chính là hấn.

Liên tục sử dụng quá nhiều năng lượng, toàn thân Treis đã dần mất đi cảm giác, hấn không thể chiến đấu thêm một chút nào nữa, ngưỡng giới hạn đã bị vượt qua.

Có lẽ vụ nổ khủng khiếp đã làm những sinh vật biến dị cảm thấy nguy hiểm và chạy trốn ra đằng xa, Treis có thể nhân cơ hội này để đào tẩu, nhưng tham lam đã níu kéo hấn lại, bằng đôi mắt đang ẩn chứa tràn ngập hy vọng, Treis cầu mong Venger đã chết để hấn có thể lấy được tinh thể biến dị và hấp thu nó, khi đó, sức mạnh của Treis sẽ tăng cao, việc trả thù Davine chỉ là một chuyện nhỏ.

“Gào!!”

Một tiếng gầm gừ ẩn chứa phần nộ đột nhiên vang lên từ đằng xa, Treis vừa nghe thấy tiếng gầm này, hấn lập tức biến sắc mặt, quay người chạy ngay lập tức, không chần chừ một phút giây nào.

Mặt đất bị đập nát bởi đôi chân mạnh khỏe của Venger, nó di chuyển với tốc độ cực nhanh mặc cho những vết thương đang trở nên nặng hơn, những giọt máu tươi nhuộm khắp thân thể của nó.

Bây giờ, Venger chẳng khác nào một sinh vật khủng bố vừa bước ra từ địa ngục và muốn lấy đi tính mạng mong manh của Treis.

“Chết tiệt!!!!”

Treis vừa chạy vừa mắng chửi, lúc này, hắn chỉ hi vọng rằng mình có thể rời khỏi đây, chẳng còn một chút tham niệm nào với Venger cả.

Chỉ trong một khoảng khắc, tốc độ của Venger đột nhiên bạo tăng, lúc Treis cảm giác được Venger, thì nó đã xuất hiện ở bên cạnh của hắn, với một đôi mắt đỏ thẫm như một hồ máu tươi đang bốc mùi tanh tươi, Venger dùng một tay của nó đâm thẳng đến tim của Treis, những tia điện chạy dọc theo cánh tay của nó có thể xuyên qua bất cứ thứ gì ở trên người Treis hiện giờ.

Xẹt--!

Treis trợn trừng đôi mắt đang từ từ chuyển thành màu trắng của hắn và nhìn chăm chăm vào Venger với một cánh tay đã đâm xuyên qua tim của hắn.

Những tia máu tươi từ trong miệng Treis chảy ra.

Venger nhe hàm răng trắng của nó để thể hiện chiến thắng một cách tàn bạo.

“Không thể nào!” Treis nói một cách khó khăn.

Sinh mệnh của Treis từ từ trôi qua và biến mất như chưa từng tồn tại, cái hắn để lại cho thế giới này chỉ là một bộ thi thể đang giảm nhiệt độ xuống.

Venger lạnh lùng rút về cánh tay nhuộm đầy máu, thi thể của Treis mất đi điểm tựa và ngã xuống đất.

“Gào!!”

Một tiếng gầm gừ lại phát ra từ miệng của Venger, lần này, nó muốn thể hiện sức mạnh của nó với tất cả những sinh vật đang theo dõi trận chiến khốc liệt này.

Có lẽ sức hấp dẫn từ những nguồn năng lượng cao đã hơn xa sự nguy hiểm mà quả tên lửa đem lại, các sinh vật biến dị đã trở về sau chỉ sau vài chục giây.

Bỏ qua ngọn lửa dữ dội đang biến thành một cơn cháy rừng ở cấp độ thảm họa tàn khốc, các sinh vật biến dị từ lung lay thân hình đồ sộ và rời khỏi nơi này.

Venger cảm nhận được những sinh vật đã từ từ đi mất, nó mới quay đầu sang nhìn về phía thân thể của Treis, đây là một nguồn năng lượng to lớn có thể giúp nó tiến hóa thêm.

Lúc nó vừa giơ lên cánh tay và bắt lấy Treis với một cảm giác ham muốn đang thúc giục nó phải làm như thế.

Không ngờ, dị biến đã xảy ra!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai sự tồn tại đã xuất hiện trong cảm nhận của Venger, không một chút báo hiệu gì, giống như hai tồn tại này đã đứng ở đó ngay từ đầu và Venger không cảm nhận được.

Một bản năng của loài sinh vật tiến hóa đã giúp Venger cảm ứng được một sự nguy hiểm tột cùng đang ập đến trên đầu của nó.

Luồng điện từ trong cơ thể nó bạo phát ra đến cực hạn và muốn phòng ngự cùng với rời khỏi khu vực này, cảm giác này làm cho nó hiểu được như thế nào là sợ hãi.

Bất kỳ sinh vật nào, cho dù là điên loạn, mất trí, hay không có tư duy, chúng đều có chung một điểm đó là sợ hãi cái chết!

Giờ khắc này, Venger đang cảm nhận sự sợ hãi cái chết, và làm nó không phản ứng kịp để thích nghi, trong đầu nó chỉ nghĩ đến chuyện rời khỏi khu vực này.

Thân hình nó lui lại một cách nhanh chóng mặc cho áp lực đang xé nát cơ thể của nó, nhưng một ngọn thương được ngưng tụ bằng ánh sáng đã nhanh hơn nó nhiều.

Mũi thương đâm xuyên qua đầu Venger và cắm sâu vào trong hũy đi bộ não của Venger.

Những tia điện năng từ từ biến mất, thân thể của Venger căng ra và không hề cử động nữa, sự sống của nó đã bị hủy diệt bởi ngọn thương ánh sáng kia.

Thanh Vũ rút ra ngọn thương khỏi cơ thể của Venger, lần này cảm giác khó chịu đã yếu đi rất nhiều chứng tỏ Thanh Vũ đang dần thích nghi với việc đó.

“Tên này thật là mạnh.” Thanh Vũ cảm khái trong khi ngọn thương trên tay của hắn đang xé ra vùng ngực của Venger.

Bên trong là một tinh thể đang tỏa ra từng tia điện năng, nó to bằng một nắm đấm, đây là tinh thể biến dị.

Tinh thể biến dị ở gần vùng tim của Venger và được bao bọc bằng một lớp màn cực kỳ cứng cáp và không thể bị xuyên qua, chỉ khi nào Venger mất đi

sinh mệnh thì lớp màng kia mới biến mất.

Đây là lí do vì sao điểm yếu của Venger nằm ở phần đầu chứ không phải là những tinh thể biến dị đang cung cấp năng lượng cho nó hoạt động.

“Đây là của cô, như đã nói, tôi sẽ không lấy nó.” Thanh Vũ cầm lên viên tinh thể biến dị và lau chùi máu đang bám trên đó rồi đưa cho Linda đang ngạc nhiên trước sự phá hoại lớn của trận chiến này.

Ngon lửa đang bùng cháy dữ dội, có vẻ như nó sẽ lan rộng ra, đây là một tai họa. Thanh Vũ có thể dập tắt nó, nhưng sẽ mất một lúc lâu, bây giờ thì hẳn không có đủ thời gian để làm chuyện đó, bởi vì những Venger biến dị khác đang chạy đến đây.

“Cảm ơn anh!” Linda nhận lấy tinh thể biến dị và vui mừng nói.

Ngay từ đầu, Linda đã không cho rằng cô và Lilith có thể sở hữu tinh thể biến dị, đây là một vật quý hiếm có thể biến một người bình thường thành một người mạnh mẽ có năng lực.

Linda khá kinh ngạc vì Thanh Vũ đưa nó cho cô mà không chần chờ gì.

Xem ra, Lilith đã biết được kết quả này trước, cho nên Lilith mới không phản đối hành động lần này.

“Chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Thanh Vũ nhìn Linda rồi nói.

Linda gật đầu, cô có thể cảm giác được một chuyện chẳng lành đang đến gần, bởi vì nơi này đã trở thành trung tâm, nhiều sinh vật đang chú ý đến đây, cái chết của Venger biến dị điện đã báo cho bọn chúng biết được là có một sự kiện đang xảy ra.

Lúc này, Thanh Vũ đang ở trạng thái kích hoạt danh hiệu, cảnh giới của hắn bây giờ là Tam Dương hậu kỳ.

“Không ổn, là tên lửa TX-011!!” Thanh Vũ bỗng nhiên biến sắc, đằng xa, một điểm đen đang bay đến với tốc độ khủng khiếp.

Ngay lập tức, Thanh Vũ bắt lấy Linda đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra và phóng lên trên.

Quả tên lửa bắn đến phía Thanh Vũ rất nhanh thì đã thu hẹp khoảng cách, nhưng đó không phải là vấn đề, bởi vì đằng trước Thanh Vũ đã xuất hiện bốn tên Venger biến dị đang chặn ngang đường.

Thanh Vũ và Linda đang bị kẹp chặt ở chính giữa bởi hai thứ vũ khí hủy diệt, đây là tình thế nguy cấp có thể làm cho Thanh Vũ mất mạng.

“Đã như vậy thì, các ngươi cứ việc chơi chung với nhau đi!”

Thanh Vũ vừa nói xong, một đôi cánh hoàng kim đã xuất hiện ở phía sau hắn, nhưng đôi cánh này nhỏ hơn rất nhiều so với lúc ở Không Vũ vương thành, bởi vì Thanh Vũ đã giảm bớt để không gây chú ý.

“Không biết kỹ năng tối thượng của Quang Minh Thánh Dực sẽ như thế nào, lần này là một dịp tốt để thử.” Thanh Vũ lầm bầm.

Mỗi vật thuộc về Quang Minh Sáo Trang đều có kỹ năng tối thượng, nhưng chỉ sử dụng trong khi Thanh Vũ kích hoạt danh hiệu và chỉ dùng được một lần duy nhất.

Đây là một kỹ năng dùng cho tình huống nguy cấp.

Lần này, Thanh Vũ quyết định nó.

“Hãy thức tỉnh đi, Quang Minh Thánh Dực!” Bằng một câu nói mang tính kích hoạt, Quang Minh Thánh Dực phát ra ánh sáng vạn trượng, hào quang của nó soi sáng một khu vực xung quanh, lu mờ cả ánh sáng của Mặt Trời.

Ngay lập tức, Thanh Vũ và Linda đã biến mất trong tầm mắt của các Venger và Davine.

Quả tên lửa không dừng lại và đâm thẳng vào bốn con Venger đang bối rối vì mất đi mục tiêu.

Ầm!!

Một tiếng nổ kinh hoàng như muốn xé nát cả bầu trời vang lên.

Ngon từ từ khu rừng được tiếp theo sức mạnh, nó tiếp tục thiêu đốt một mảng rừng to lớn cho đến khi một cơn mưa to dập tắt nó.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Một người bình thường!

Kỹ năng tối thượng của Quang Minh Thánh Dực cho phép Thanh Vũ thực hiện bước nhảy không gian đã được định vị bằng một tọa độ có sẵn.

Những nền Văn Minh cao cấp thường sử dụng kỹ thuật bước nhảy không gian để di chuyển trong Vũ Trụ bao la, lúc này, Thanh Vũ cũng không ngoại lệ, Quang Minh Thánh Dực xé tan đi bức tường dày đặc được tạo thành bởi những vật chất tối, chúng là nhân tố quan trọng cấu tạo nên không gian, và cũng là nhân tố nguy hiểm nhất.

Các nền Văn Minh khác nhau đã tìm ra nhiều cách để đi xuyên qua bức tường có độ dày gần như là vô hạn này.

Những kỹ thuật đó đại diện cho sức mạnh của một nền Văn Minh.

Đường nhiên, bây giờ Thanh Vũ chỉ đang mượn sức mạnh tối thượng từ Quang Minh Thánh Dực mà thôi.

Quang Minh Thánh Dực bao phủ một không gian tạo thành một hệ kín bảo vệ lấy Thanh Vũ và Linda ở trong, những lông vũ phát ra ánh sáng xé tan đi màn đêm huyền ảo cùng với đâm xuyên qua bức tường vật chất tối một cách dễ dàng.

Chỉ trong giây lát, Thanh Vũ đã rời khỏi bước nhảy không gian và xuất hiện tại một con đường cái to lớn được làm bằng nhựa đen.

Nhưng lúc này, con đường đã gần như bị phế bỏ bởi những dấu chân to lớn hay những cuộc chiến đấu ở ngoài hoang dã. Xem ra, những sinh vật biến dị đang hoạt động rất nhiệt tình ở gần đây.

“Giáo Hoàng!” Mặc Hàn đang cầm trên tay một vật hình thoi phát sáng, đây là vật dùng để định vị tọa độ, có đến hai vật như vậy kết nối với nhau, Thanh Vũ đang giữ một cái.

Ngay từ đầu, Thanh Vũ và Mặc Hàn đã tính trước kế hoạch, để cho an toàn và cắt đi manh mối của bọn họ, tránh khỏi cuộc truy sát đến từ các Venger.

“Mọi chuyện đã diễn ra rất suông sẻ, chúng ta đã lấy được tinh thể biến dị, mặc dù có chút tình huống đột ngột, nhưng cũng không quan trọng lắm.” Thanh Vũ gật đầu nói.

“Năng lực của Linda rất tuyệt vời, nếu không có cô ấy thì chắc là hành động sẽ không thành công mất.”

“Cảm ơn lời khen của anh, năng lực của tôi có một chút hạn chế, nếu không phải có trận chiến giữa Treis và Venger thì tôi sẽ không sử dụng được năng lực của mình.”

“Có vẻ như Treis đã bị chính đồng đội của hắn ta phản bội, một kết thúc mà hắn ta xứng đáng nhận lấy.” Linda vui vẻ kể lại cho Lilith.

“Treis có tính cách cực đoan, vì thế khả năng bị phản bội bởi những đồng đội là rất cao, nhưng mà lại có người dám làm như thế này, xem ra hắn là một kẻ không đơn giản!” Lilith thở dài nói.

Dù sao đi nữa, mọi việc vẫn đúng theo kế hoạch, một tín hiệu tốt để kết thúc chuyến hành trình này, bây giờ bọn họ chỉ cần đi đến nơi tập trung ở đồng bằng gần với thành phố Nikasa.

Tuy Linda và Lilith đã thức tỉnh năng lực từ trước và không thể sử dụng tinh thể biến dị để có thêm năng lực điện, bọn họ có thể bán được tinh thể biến dị với giá cao ở những căn cứ to.

Một tụ điểm của những người dân bình thường thì sẽ không có người đủ khả năng chi trả cho một tinh thể biến dị, nếu làm không tốt có thể gây ra những phiền phức không cần thiết, đôi khi tính tham lam của con người sẽ lấn át lý trí và làm ra những hành động ngu xuẩn.

“Chúng ta lên đường thôi.” Thanh Vũ dẫn đầu bước đi trước.

Hai bên đường là những cánh đồng trải dài cùng với một số căn nhà nhỏ đã cũ nát, bọn họ sẽ bước đi trên một khoảng không mà chẳng có thứ gì có thể che chắn, một việc làm nguy hiểm.

Đôi khi bọn họ còn nhìn thấy những bộ xương trắng ở bên đường, cảnh tượng hoang tàn pha lẫn một chút thê lương, khi tai nạn xảy ra, chỉ nhìn cảnh tượng thôi đã đủ để tưởng tượng đến những chuyện khủng khiếp đã diễn ra ngay tại thời điểm đó.

Một cảm giác nặng nề cứ quanh quẩn trong lòng mọi người, không ai vui vẻ khi nhìn thấy cảnh tượng này cả, huống chi, tình trạng của cả Thế Giới hiện tại chắc hẳn không tốt hơn ở đây.

Thanh Vũ là một người vô thần, không tồn sùng bất cứ thứ tồn tại gọi là ‘thần’, hay ‘thánh’ nào cả, đơn giản, hắn chỉ muốn tạo ra một thứ ‘ảo’ dùng làm trụ cột cho tâm linh của mọi người, thứ đó được gọi là ‘sinh mệnh’, nhưng, trong vô thức, thứ trụ cột đó đã dần dần ảnh hưởng đến hắn, một nghịch lý buồn cười đã xảy ra, Thanh Vũ tự tạo ra một thứ ảo tưởng và tự mình tôn sùng nó.

Lilith và Linda khá hơn nhiều, hai người bọn họ đã nhìn đến quen thuộc trong nửa năm sinh tồn, ngay cả tự thân còn không lo được chứ làm gì có thời gian rảnh rỗi lo cho người khác?

Thanh Vũ chỉ là một người bình thường, không có điểm gì đặc biệt, ngay cả khi sở hữu Hệ Thống thì hắn vẫn không khác gì lúc trước, chính vì thế cho nên, hắn cảm thấy khó chịu, hắn cảm thấy hắn cần phải làm một chuyện gì đó để thay đổi tất cả xung quanh hắn theo một chiều hướng tích cực.

Đơn giản, Thanh Vũ đang tự làm những chuyện để thỏa mãn ham muốn bình thường của hắn. Hắn muốn trở thành một người lãnh đạo, cho nên hắn tạo ra Giáo Đình, hắn muốn trở nên mạnh mẽ cho nên hắn tu luyện, hắn muốn bảo vệ những thứ mà hắn đang có cho nên hắn lao vào những thử thách để trở nên mạnh hơn.

Và bây giờ, đôi tay Thanh Vũ nắm chặt lại, hắn muốn cứu lấy những người đang chìm trong địa ngục máu này để thỏa mãn hắn, bởi vì hắn đang cảm thấy khó chịu với nó.

Giống như một người bình thường đang cố làm những gì để thỏa mãn bản thân, đơn giản là như vậy!

“Chúng ta phải nhanh lên, trời sắp tối rồi.” Lilith nói trong khi nhìn bầu trời đã ngả sang màu vàng cam.

“Có lẽ ở đây là lãnh địa của một con thú săn mồi ở đêm, cho nên chúng ta mới không gặp phải bất kỳ một sinh vật biến dị nào, vì thế, trời tối rất nguy hiểm.” Linda gật đầu đồng ý.

Nửa năm đã trôi qua, một số quy luật cũng đã được thành lập, các Venger thường hoạt động vào ban ngày, còn sinh vật biến dị thích hoạt động vào ban đêm.

Chúng có sự phân chia lãnh thổ rõ rệt, tuy nhiên, cũng có một số sinh vật ngoại lệ không theo lẽ thường.

Vì dụ như là một con rắn được bao bọc bởi lớp vảy màu đen ánh lên tia sáng của kim loại, nó có đường kính hai mét và dài khoảng mười chín mét, một con rắn khổng lồ đã xuất hiện trước mặt Thanh Vũ.

Cho dù thần thức của bọn họ đã mở rộng phạm vi để cảnh giác, như không phát hiện nó tồn tại cho đến khi bọn họ đi lại gần nó, xem ra con rắn này là một kẻ giỏi về ẩn nấp.

Thanh Vũ nhíu mày kiểm tra sức mạnh của con rắn khổng lồ này, khí thế nó phát ra nằm ở Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng thân thể có vẻ lại mạnh hơn một chút.

“Đây là một loài rắn có số lượng rất nhiều ở vùng này.” Lilith nhìn đám người Thánh Vũ rồi giải thích.

Linda hoàn toàn không để ý đến con rắn này, dù sao bọn họ đã gặp qua rất nhiều loài biến dị mà trở nên to lớn.

“Luu Úc, ngươi hãy kiểm tra sức mạnh của nó.” Hai mắt của Mặc Hàn ánh lên, hắn nhìn Luu Úc đang cầm thanh kiếm còn to hơn cả thân thể.

Linda và Lilith lập tức nhìn về phía Luu Úc, chần chừ hai cô gái này đang muốn nhìn xem sức mạnh đạt được khi tu luyện như thế nào, bởi vì những lần Thanh Vũ xuất thủ đều là đánh với những đối thủ có thực lực yếu kém, sự nghiền ép không thể hiện sức mạnh của Thanh Vũ một cách tổng quát.

Luu Úc có cảnh giới cao hơn con rắn này một bậc, thực lực cách biệt không có bao nhiêu.

Không Thiên Hàn mặt không biểu tình, đối thủ như vậy không gọi lên sự kích thích chiến đấu của hắn, dù sao bây giờ hắn đã là một nhất tinh thiên tài, với lại Không Thiên Hà có hứng thú nhìn xem sức mạnh của tên đội trưởng Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ này đạt đến bao nhiêu, dù sao sự tồn tại của Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đoàn quá mờ nhạt, chỉ xuất hiện những lần quây vết hung thú ở phương bắc của Không Vũ quốc mà thôi.

“Được.” Luu Úc gật đầu nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Luu Úc và Rắn khổng lồ

Cấp bậc của Luu Úc ở Quang Minh Giáo Đình là Thánh Sứ, bằng với Mặc Hàn và Không Thiên Hà, nhưng cảnh giới của hắn thấp hơn, cho dù hắn thuộc nhóm người đầu tiên tham gia vào Quang Minh Giáo Đình đi nữa, thì tiếng nói của Luu Úc vẫn thấp hơn so với Mặc Hàn.

Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ đoàn chỉ là một đoàn có trách nhiệm duy trì trị an và thực thi pháp luật ngay tại lãnh thổ của Giáo Đình chứ không phải dùng để chiến đấu trên chiến trường, đương nhiên bọn họ sẽ đứng ra bảo vệ lãnh thổ của Giáo Đình.

Còn việc quân viễn chinh thì Thanh Vũ đã có một kế hoạch khác.

Luu Úc nhìn con rắn khổng lồ đang quan sát hắn bằng cặp mắt lạnh băng, cái lưỡi của nó cứ đưa ra và thụt vào liên tục phát ra âm thanh xì xì.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn chiến đấu với dạng quái vật, trước đó, Luu Úc đã cùng nhiều Hắc Viên tộc dưới trướng của Tiểu Hắc để luyện tập,

bởi vì được cung cấp nhiều tài nguyên cho nên nhiều Hắc Viên đã đột phát trở thành Trúc Cơ kỳ, số lượng này đang ngày càng tăng lên.

Lưu Úc cảm thấy đây là một cơ hội tốt để chứng minh rằng hắn không phải là người vô dụng, bởi vì, từ lúc đặt chân đến thế giới mới này, những việc hắn làm đều là việc nhỏ, ngay cả chiến đấu cũng rất ít.

Điều này làm cho Lưu Úc cảm thấy hắn là một kẻ thất bại.

Và bây giờ, con rắn không lồ chính là thứ mà Lưu Úc dùng để chứng minh hắn.

Thanh kiếm to lớn được rèn từ nguyên liệu là Hắc Tiêu Thiết mà Vũ Hy đang khai thác và chế tạo. Sau khi phát hiện Hắc Tiêu Thiết thì những trang bị của các thành viên trong Giáo Đình chủ yếu được tạo nên bởi nó.

Trọng lượng của thanh kiếm rất lớn, nhờ sự luyện tập chăm chỉ hằng ngày, Lưu Úc đã quen với việc cầm nó.

Con rắn khổng lồ phát hiện con mồi chỉ là một con người nhỏ bé lại dám đi vào vùng lãnh thổ của nó, ngay lập tức, nó dùng chiếc đuôi nặng hơn một tấn của nó quất thẳng đến Lưu Úc, nó muốn dùng sức mạnh nghiền ép tên bé nhỏ này.

“Hừ!” Lưu Úc hắng giọng một cái, hai tay hắn nắm chặt lấy thanh kiếm và chém ra bằng tất cả sức mạnh.

Lưu Úc chủ yếu tu luyện thân thể, bây giờ hắn không ngại va chạm trực tiếp với con rắn khổng lồ.

Keng! Keng!

Âm thanh chói tai phát ra, chiếc đuôi khổng lồ đập thẳng từ trên xuống đã bị chặn lấy bởi thanh kiếm, mặt đất dưới chân của Lưu Úc bị đập nát.

Một luồng sóng khí cuốn theo bụi mù từ chỗ Lưu Úc phát ra xung quanh.

Có lẽ tiếng động to lớn này sẽ hấp dẫn sự chú ý của một số sinh vật biến dị.

“Woa! Chú ấy thật mạnh, không ngờ chú ấy có thể ngăn cản được chiếc đuôi đó.” Linda bất ngờ nói.

“Lợi thế của con rắn khổng lồ là thân thể, chú ấy có thể ngăn chặn lợi thế to lớn của con rắn bằng chính thân thể, sức mạnh này thật đáng kinh ngạc.” Lilith gật đầu nói.

“Đây là Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ, một loại tu luyện khác với Quang Minh Thánh Điện.” Mặc Hàn giải thích.

“Người chỉ có nhiều đó thôi sao?” Lưu Úc lạnh nhạt nói trong khi đỡ lấy chiếc đuôi to lớn.

Hắn đã xác định được sức mạnh của con rắn này, bây giờ chính là thời khắc phản công.

Một luồng ánh sáng màu trắng bao phủ lấy toàn thân Lưu Úc, ngay cả thanh kiếm cũng không ngoại lệ, Lưu Úc giống như được tiếp thêm sức mạnh, thanh kiếm to lớn kia đánh bật chiếc đuôi khổng lồ ra xa.

“Xi, xi~~!” Con rắn khổng lồ bị mất đi cân bằng và lao đảo.

“Chết đi!” Lưu Úc nhân cơ hội này, hắn dùng sức mạnh dồn nén vào hai chân và bộc phát thẳng đến đầu của con rắn với tốc độ cực nhanh.

Một kiếm như trời giáng chém thẳng vào đầu của con rắn khổng lồ trong khi nó chẳng thể nào nhìn thấy được Lưu Úc.

Keng! Xẹt!

Thanh kiếm chém nát lớp vảy màu đen cứng cỏi và cắt sâu vào thịt của con rắn khổng lồ, máu tươi chảy ra ồ ạt.

Đầu của con rắn bị lực chấn động và đập vào mặt đất.

Lưu Úc cảm nhận được con rắn khổng lồ còn chưa chết, nó vùng vẫy mạnh mẽ làm cho Lưu Úc lao đảo, biết rằng tình cảnh này không có lợi, Lưu Úc đạp một chân vào đầu con rắn để lấy thanh kiếm và lùi về sau giữ khoảng cách.

Máu tươi của nó chảy xuống ăn mòn những thực vật xung quanh.

“Ngay cả máu cũng ghê đến như vậy!” Lưu Úc cảm khái một câu, bởi vì áo giáo của hắn đang bị ăn mòn bởi máu của con rắn, nhưng không ăn mòn hết được áo giáp.

Phần lớn sinh vật tiến hóa phụ thuộc vào hoàn cảnh, trong thời gian tiến hóa cao tốc gần đây, xung quanh toàn những mối nguy hiểm, khiến cho đa số sinh vật đã tiến hóa theo chiều hướng trở nên mạnh hơn với tốc độ nhanh, nó sẽ càng nhanh hơn nếu hoàn cảnh càng khó khăn.

Đây là lý do vì sao chỉ trong nửa năm mà xuất hiện nhiều quái vật mạnh đến như thế.

Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ có nhiều kỹ năng cơ bản, như dùng mẫn, kiên cường, nhiệt huyết, giận dữ và chiến ý.

Lưu Úc đã sử dụng dùng mẫn có tác dụng tăng lên sức mạnh của bản thân gấp hai lần để đánh bật cái đuôi của con rắn khổng lồ. Khả năng của dùng mẫn cho phép người sử dụng tăng lên sức mạnh từ hai đến mười lần, tuy nhiên, áp lực mà họ phải chịu cũng rất lớn.

“Này, Lưu Úc, ngươi hãy nhanh lên!” Mặc Hàn nhíu mày truyền âm cho Lưu Úc, một số sinh vật biển dị đã rụt rụt tiến lại gần đây.

Bọn họ có thể tiêu diệt hết bọn chúng, nhưng mùi máu tươi sẽ càng lan xa và dẫn dụ một đám sinh vật mạnh mẽ hơn tới, khi đó, muốn thoát thân là một chuyện rất khó khăn.

Lưu Úc gạt đầu khi nhận được truyền âm.

“Ta không có thời gian chơi với ngươi nữa.” Lưu Úc nhìn con rắn khổng lồ đang dè chừng hẩn nói.

Một luồng linh lực từ từ tràn ra khỏi cơ thể Lưu Úc và tạo cho con rắn một áp lực đến ngạt thở.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, thanh kiếm của Lưu Úc đã phát ra ánh sáng màu trắng, trên đầu của hắn còn xuất hiện một hư ảnh của thanh kiếm, nhưng nó cực kỳ to lớn.

“Nhất Dương Trảm Ma.” Lưu Úc lạnh lùng nói.

Hư ảnh kiếm trên đầu của Lưu Úc chém thẳng đến con rắn khổng lồ, nó không thể nào né tránh bởi vì thân hình của nó quá đồ sộ.

Thanh kiếm xé tan lớn vậy cũng một cách dễ dàng và chém con rắn thành hai khúc, máu tươi chảy lênh láng dưới mặt đất.

Đây là kỹ năng mà bất kỳ người nào cũng có thể học được, một kỹ năng cơ bản của Thánh Kỵ Sĩ.

Ngọc Trang đã từng sử dụng nó để chiến đấu với một tên ác nhân.

Lưu Úc thở dài một hơi và nhanh chóng chém ra thân thể của con rắn để tìm kiếm tinh thể tiến hóa.

Trong khi đó, Lilith và Linda đang có biểu hiện ngạc nhiên trên mặt.

“Đây là sức mạnh của Thánh Kỵ Sĩ sao?” Linda nói nhỏ.

“Nó còn mạnh hơn cả nhiều năng lực mà tôi từng thấy.” Lilith cảm khái.

“Đây chỉ là một phần sức mạnh thật sự của Thánh Kỵ Sĩ mà thôi.” Mặc Hàn cười nói.

“Được rồi, chúng ta mau đi nhanh, nhiều con quái vật đã không muốn chờ đợi rồi.”

Nhóm người nhanh chóng di chuyển rời khỏi đây, để lại một cái xác đang tỏa ra mùi tanh của máu tươi như mời gọi những thú săn mồi đến.

Mặt đất đang run rẩy bởi các thân hình to lớn đang di chuyển nhanh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, nơi đây đã trở thành một bãi chiến trường của các quái vật, mà chiến lợi phẩm là thân thể của con rắn khổng lồ kia.

“Làm tốt lắm, Lưu Úc, xem ra ngươi đã có tiến bộ cực kỳ nhanh.” Thanh Vũ nhìn Lưu Úc rồi cười nói.

“Không phụ lòng Giáo Hoàng đã nâng đỡ, đây là tinh thể tiến hóa của con rắn kia.” Lưu Úc đưa ra viên tinh thể tiến hóa mà hắn đã lấy được cho Thanh Vũ.

“Không cần, đây là thứ mà ngươi đã dùng sức mạnh để lấy được, hãy giữ nó đi.” Thanh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu từ chối.

“Nhưng mà—” Lưu Úc đáp ứng, Ở hắn xem ra, con rắn kia có thể bị giết nhanh chóng bởi Mặc Hàn hay Không Thiên Hà mà không tốn thời gian dài như hắn, cho nên hắn không cho phép mình lấy viên tinh thể biến dị này.

“Đừng có nhưng nhị gì nữa, Giáo Hoàng đã nói rồi, ngươi cứ giữ lấy đi.” Mặc Hàn nhìn thấy vậy, hắn cười khuyên bảo.

“Vậy thì, cảm ơn Giáo Hoàng đại nhân.” Lưu Úc chần chờ một chút rồi gạt đầu.

“Này, chú thật là ngẫu khi chiến đấu với con rắn kia đấy.” Linda đi đến bên cạnh Lưu Úc hâm mộ nói.

“Cảm ơn cô đã khen, nhưng mà, tôi vẫn còn yếu lắm, không thể so sánh với những người trong Giáo Đình được.” Lưu Úc cười lắc đầu nói.

“Cô cũng có thể sở hữu sức mạnh như thể khi tu luyện xong Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ.”

Linda hưng phấn nói: “Là thật sao?”

Luru Úc gật đầu trả lời: “Tất nhiên rồi.”

Linda đã có năng lượng tiến hóa ở mức Trúc Cơ sơ kỳ, sau khi trải qua nhiều ngày chuyển hóa, có lẽ, rất nhanh thôi, Linda sẽ có sức mạnh ở mức Trúc Cơ sơ kỳ.

Và cô cũng có thể tu luyện Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ mà Thanh Vũ đã đưa cho.

Và lời nói của Luru Úc là thật, trong Giáo Đình, cảnh giới Nhị Dương trung kỳ có rất nhiều người đạt được, điển hình là các thuộc hạ của những thành chủ, hay những vị thành chủ trẻ.

Hắn không thể nào so sánh với họ được, và hắn đang giữ chức vụ to lớn trong Giáo Đình, một số tin đồn về Luru Úc không xứng đáng giữ lấy chức vụ đã được bàn tán, nếu không phải Luru Úc là nhóm đầu tiên của Giáo Đình, thì hắn sẽ rút khỏi chức vụ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Khu rừng nhỏ

“Có nghe không Lilith, chúng ta cũng có thể làm được như vậy đó!” Linda cầm tay của Lilith lên và nói một cách phấn khởi.

Thế giới quan của Linda đã được mở rộng, nhưng có lẽ những thứ sức mạnh đạt được nhờ tu luyện rất xa vời với cô, cho nên khi nhận được thông tin chính xác từ Luru Úc.

Khi nhìn vào bầu trời trong xanh cao vời vợi, con người thường ước họ có được khả năng bay lượn để được tự do tung cánh trên đó.

Khi ngắm nhìn biển cả xa xăm mờ ảo cùng những con sóng không biết mệt mỏi, con người thường ước họ có được khả năng bơi lội như loài cá để họ có thể tự do tham quan biển cả.

Linda nhìn vào thực tại, tất nhiên cô sẽ ước cô có được sức mạnh để sinh tồn.

Những điều ước đó không có gì là sai trái cả.

“Được rồi, đừng hành động như một trẻ con như thế!” Lilith thở dài nói.

“Lilith, cô không có một chút cảm xúc vui mừng nào hay sao?” Linda khó hiểu hỏi.

“Tất nhiên là vui mừng, nhưng không cần làm quá lên giống như cô vậy!” Lilith trả lời.

“Chà, tôi còn tưởng cô không có cảm xúc gì hết đó.” Linda làm ra vẻ ngạc nhiên nói.

Bỏ qua Linda đang lăm nhăm vì không khống chế được cảm xúc ngay lúc này, Lilith tinh tế suy nghĩ về những chuyện mà Luru Úc vừa nói.

Đôi mắt cô liếc nhìn Không Thiên Hà đang lạnh lùng cảnh giác xung quanh, đôi tay hắn đang đặt gần thanh kiếm được vắt trên hông, từ khi gặp bọn người Thanh Vũ đến giờ, Lilith không hề nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Không Thiên Hà.

Theo lời Luru Úc nói, hắn chỉ là người yếu nhất trong bốn người, ngoại trừ Thanh Vũ sở hữu nhiều bảo vật kỳ lạ và mạnh không hợp lẽ thường, hai người còn lại chắc không mạnh như vậy.

Đây là suy đoán phiến diện dựa theo những thông tin mà Lilith thu thập được, ba người kia luôn có luồng ‘sóng’ biểu hiện sự tôn trọng Thanh Vũ cao.

Người mạnh thứ nhì chắc chắn là Mặc Hàn, và kế tiếp là Không Thiên Hà.

Những chuyện xảy ra từ khi Thanh Vũ xuất hiện đến thời điểm hiện tại, tất cả đều theo chiều hướng tích cực đối với Lilith, đây không phải là chuyện xấu gì, cô cảm nhận được an toàn khi đi chung với những người từ thế giới khác, đó là lí do vì sao Lilith không muốn tách nhóm.

Năng lực của Lilith không chỉ là Độc Tâm Thuật mà cô nói, mà còn có một khả năng khác, Lilith có thể cảm nhận được một luồng ‘sóng’ ở trên một sinh vật, luồng ‘sóng’ kia có thể là sự chân thành, sự cảm thông, giả dối, tức giận, dục vọng...

Lúc trước, Lilith không thể cảm nhận được gì từ Mặc Hàn và Không Thiên Hà, còn lại Thanh Vũ và Luru Úc, cô có thể cảm nhận được luồng ‘sóng’ đó, một chuyện kỳ lạ làm cho Lilith khó hiểu, nhưng điều đó đã giúp cô tin tưởng vào Thanh Vũ, những lời nói lúc trước, không ẩn chứa một chút sự giả dối nào.

“Giáo Hoàng, chúng ta cách tụ điểm ở gần thành phố Nikasa là 58km, nếu tăng tốc độ thì hai mươi phút nữa sẽ đến nơi.” Mặc Hàn đối chiếu bản đồ nói.

“Chúng ta sẽ tăng tốc độ, muốn đến tụ điểm kia cần phải băng qua một khu rừng nhỏ, cho nên không thích hợp đi vào trời tối, nơi đó sẽ là một nơi vui chơi của những sinh vật biến dị.” Thanh Vũ nhìn bầu trời đang từ từ ngả màu xuống rồi nói.

Bọn họ đã di chuyển khoảng chừng một tiếng, thật may mắn, sinh vật biến dị đã không xuất hiện cản trở đường đi của bọn họ ngoại trừ con rắn khổng lồ kia.

Để giữ lại sức lực đủ để ứng phó mọi tình huống, cho nên Thanh Vũ đã lựa chọn phương án di chuyển chậm, bây giờ, thời gian đã không cho phép bọn họ tiêu hao nữa, cho nên Thanh Vũ bị buộc phải tăng tốc.

Rất nhanh, đoàn người rời khỏi con đường nhựa, rẽ sang một lối đi bằng đất, mọc đầy cây cỏ đại xanh tươi, thẳng đến một khu vực có đầy cây cỏ thụ lùn.

“Mọi người cẩn thận.” Linda nhẹ giọng nói.

“Đây là khu vực của những con côn trùng thích lấy những loài cây lùn này làm nhà, số lượng của chúng rất đông.”

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở.” Thanh Vũ nhìn Linda rồi gật đầu.

Linda có nhiều kiến thức về những thứ liên quan đến sinh vật, chỉ là trong thời buổi khắc nghiệt, không biết nó còn hữu dụng được bao nhiêu.

Khi vừa bước vào khu rừng ẩm ướt, bọn họ lập tức ngửi thấy một mùi hương tanh tươi, một mùi mà chỉ có máu tươi mới có thể tỏa ra.

“Đây không phải là máu người.” Mặc Hàn cảm nhận một lát rồi nhẹ nhàng nói.

Một tin tức tốt, trong lòng ai cũng thở phào nhẹ nhõm, một cảm giác được giải tỏa bởi xiềng xích quái lạ. Cảm giác này là một thứ kỳ diệu, ai cũng có thể cảm nhận được nó.

Chân của bọn họ dẫm lên một vật cứng màu xanh rất to, nhưng nó rất dòn, cho nên chỉ một lực nhẹ thôi đã đủ nghiền chúng thành nhiều mảnh.

“Cái này là gì vậy?” Lưu Úc khó chịu nói, nhiều âm thanh phát ra khi di chuyển tốc độ nhanh sẽ dẫn tới sự chú ý.

Linda đành phải nhặt lên một mảnh màu xanh rồi đưa lên mũi ngửi, ngay tức khắc, sắc mặt Linda trở nên khó coi nói: “Đây là một giáp xác của một loài côn trùng tên là Bộ Ngựa, không ngờ chỉ trong sáu tháng mà chúng đã tiến hóa đến kích cỡ này, số lượng còn rất đông nữa chứ.”

Lưu Úc nghe được lời nói của Linda hần lập tức biến sắc nhìn xung quanh, gần như toàn bộ khu rừng nhỏ đều có giáp xác rơi vãi ở dưới đất, điều này chứng minh số lượng của Bộ Ngựa cực kỳ đông.

“Thứ gì có thể tiêu diệt nhiều Bộ Ngựa như vậy mà không gây ảnh hưởng đến hoàn cảnh của khu rừng? Tôi không nhìn thấy được vết tích khi chiến đấu gây ra.” Trực giác của Thanh Vũ cho hắn biến được chuyện này không tốt một chút nào.

“Bây giờ đang là mùa hạ phải không?” Linda đột nhiên hỏi một câu bằng giọng nói pha lẫn sợ hãi.

Cho dù Linda hỏi, nhưng trong lòng cô đã có đáp án rồi. Một câu hỏi mang tính tượng trưng biểu hiện một cá nhân đang muốn chối bỏ thực tại.

Chỉ khi nào con người cảm thấy hoảng sợ hay bất an mới có thể thốt ra những câu hỏi vô nghĩa như vậy.

Trong trường hợp này, câu hỏi của Linda sở hữu kiến thức đã làm cho Lilith ngộ ra thông tin ẩn chứa trong đó.

“Đúng vậy, có lẽ chúng ta đang gặp phiền phức lớn rồi!” Lilith nhíu mày nói.

“Các cô đang nói cái gì vậy?” Lưu Úc là một người của Thế Giới khác, không biết về giống loài được gọi là Bộ Ngựa này là chuyện đương nhiên.

Cảm nhận được những ánh mắt khó hiểu, Linda nuốt một ngụm nước bọt rồi nói: “Mùa hạ là mùa sinh sản của Bộ Ngựa, mà tập tính của chúng là con đực sẽ là thức ăn cho con cái sau khi giao phối, điều này là một chuyện bình thường, nhưng mà khi Bộ Ngựa đã tiến hóa thì lại khác.”

“Con Bộ Ngựa cái có thai nên cần có dinh dưỡng vượt xa số lượng dinh dưỡng mà thân thể của con đực cung cấp, tất nhiên con cái sẽ săn mồi, và bây giờ, chúng ta đang ở trên lãnh thổ của một bầy Bộ Ngựa, điều này quá sức vô lý, đáng lẽ ra, Bộ Ngựa không phải là một loài sống theo bầy mới đúng, tại sao lại xảy ra chuyện này?”

“Cô nói, tất cả những giáp xác này đều là thân thể còn lại của Bộ Ngựa đực?” Lưu Úc có chút không tin tưởng về chuyện này, giống loài nào mà con cái lại ăn thịt con đực sau khi giao phối?

“Chính xác là như vậy, cái chúng ta đang nhìn, là tàn dư của một bầy bộ ngựa sau khi giao phối, nhưng chúng đã ra ngoài đi săn rồi.” Lilith trả lời thay cho Linda.

“Dựa theo kích cỡ của những cái giáp xác, tôi suy đoán những con Bộ Ngựa này to khoảng hai đến ba mét.”

“Chúng ta phải rời khỏi nơi này thật nhanh trước khi chúng trở lại.”

“Lilith, điểm tụ tập mà chúng ta dự định đến ở gần đây phải không?” Thanh Vũ đột nhiên hỏi bằng giọng nói mát bình tĩnh.

Tức khắc, cả đoàn người đã nhận ra mục tiêu của đàn Bọ Ngựa khổng lồ này.

“Giáo Hoàng đại nhân.” Mặc Hàn lên tiếng nói, ánh mắt của hắn đang bảo rằng Thanh Vũ không nên nhúng tay vào chuyện này.

Thanh Vũ lạnh lùng nhìn Mặc Hàn rồi nói với giọng chắc như đinh thép: “Đi, chúng ta phải nhanh chóng đến đó trước khi tất cả đã quá muộn!”

Vừa nói xong, Thanh Vũ không nhìn biểu hiện của Mặc Hàn, mà quay đầu chạy thẳng về phía trước, giọng nói của hắn vẫn còn vang vọng lại: “Lilith, Linda, nếu các cô không muốn tham gia thì hãy đi đến một nơi an toàn, tôi sẽ để Thiên Hà và Lưu Úc bảo vệ hai cô cho đến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Rinka và Celena

Điểm tụ tập Nikasa được xây dựng trên một ngôi làng nhỏ gần thành phố Nikasa, cơ sở vật chất thuộc hạng trung bình, người dân ở đây sống chủ yếu bằng nghề trồng trọt, cho nên xung quanh đây là những đồng ruộng kéo dài hàng chục km.

Bất cứ thế giới nào, nền văn minh nào, nông nghiệp đều chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng và không thể thiếu. Nhất là trong thời buổi bùng nổ dân số ở tốc độ cao, càng ngày, lương thực càng tăng lên giá trị.

Cho dù ở nền văn minh tiên tiến, nhiều người vẫn thích trồng trọt hơn là làm những nghề khác.

Sau khi tai nạn xảy ra, tất cả thành phố đều trở thành lãnh địa của bầy Venger khát máu và chúng thường đi săn theo bầy vào ban ngày.

Tụ điểm Nikasa có một rào chắn thiên nhiên ngăn cách với thành phố Nikasa, đó là một con sông rất rộng lớn và chứa nhiều tài nguyên thủy sản.

Giữa hai bên được nối liền bởi một cây cầu hiện đại to lớn, bây giờ người dân trong tụ điểm Nikasa đã dựng lên một hàng rào bằng xe cộ khổng lồ để ngăn chặn Venger đi qua cầu.

Họ xây dựng một bức tường to lớn bằng kim loại ở xung quanh tụ điểm, sau đó thiết lập những bẫy rập chết chóc nguy hiểm dành cho lũ sinh vật biến dị đánh hơi mà đến.

Bởi vì đã tạo dựng lên lớp phòng thủ vững chắc, cái bọn họ cần lúc này là lương thực, cho nên những cánh đồng đã được người sống sót trồng lên một giống lúa mì, thật may mắn cho họ, giống lúa mì này cũng bị ảnh hưởng, chúng tiến hóa theo chiều hướng có lợi cho con người, thời gian thu hoạch đã giảm xuống phân nửa và năng suất tăng gấp mấy lần.

Chính vì thế, tụ điểm Nikasa là một pháo đài có thể tự cung tự cấp, người sống sót chỉ cần đề phòng bầy Venger biến dị ở thành phố Nikasa và những sinh vật biến dị ở trong một khu rừng phía bắc mà thôi.

Trong thời điểm hiện nay, có được một tụ điểm hội tụ nhiều yếu tố như vậy, không khác gì một thiên đường ở giữa trần gian.

Mặt Trời từ từ chuyển màu, bóng đêm dần dần hàng lâm

Vì để tiết kiệm nhiên liệu mà hiện giờ không ai có thể khai thác được, tụ điểm Nikasa sử dụng những bó đuốc để thắp sáng, mặc dù sử dụng rất nhiều, nhưng cây cối biến dị có thể mọc ra nhanh, cho nên bọn họ không sợ thiếu thốn tài nguyên đốt.

Bên trong tường thành cao khoảng năm mét dày bốn mét có đầy những ngọn đuốc đang tỏa sáng và những lính canh mặc từng bộ áo giáp kim loại nặng nề đang làm nhiệm vụ cảnh giác xung quanh là những bóng người hồi hả di chuyển náo nhiệt, quần áo ai nấy đều có vẻ cũ kỹ, nhiều người còn mặc một bộ quần áo làm bằng da thú.

Đó không phải là bọn họ không có quần áo mặc, mà là những bộ quần áo đẹp không giúp ích được gì cho họ trong lúc này, những bộ da thú được may từ da của những sinh vật biến dị có khả năng phòng thủ cao, những bộ đồ khác thì làm cho họ tăng lên linh hoạt.

Dưới ánh sáng của hai viên Mặt Trăng lung linh mờ ảo đang dần dần xuất hiện bởi sự thoái lui của Mặt Trời.

Đáng lẽ ra, gần buổi tối chính là thời gian yên tĩnh thích hợp cho nghỉ ngơi và thư giãn, nhưng, giờ đây, thời gian này là lúc bọn họ chuẩn bị cho một cuộc chiến tàn khốc.

Những sinh vật biến dị hoạt động vào ban đêm sẽ tấn công tụ điểm Nikasa, đó là lúc bọn họ giờ cao lên vũ khí và chiến đấu cho sinh mạng của họ, cũng

là lúc bọn họ thu thập thêm nhiều nguyên liệu và tinh thể tiến hóa.

Tụ điểm này được chia làm ba phần bởi ba thể lực mạnh nhất nơi đây, ba thể lực kia sẽ bảo vệ phần của họ cùng những người không tham gia vào thể lực nào.

Tại một nơi phía nam trong tụ điểm Nikaksa, nơi đây được bảo hộ một một tổ chức tên là Đội Thợ Săn Rinka, thủ lĩnh của bọn họ cũng tên là Rinka, một cô gái sở hữu năng lực thức tỉnh mạnh mẽ, là linh hồn trung tâm của đội.

Đó là một cô gái có mái tóc màu bạch kim, đôi mắt màu lam tĩnh lặng đang tỏa sáng như bầu trời đầy sao vào ban đêm.

Cô có thân hình thon dài và cân đối, với vòng một cao vút tạo thành một đường cong hoàn mỹ không khác gì một tác phẩm nghệ thuật sống động và cuốn hút, Rinka đang mặc một bộ giáp nhẹ có kim loại bao phủ vùng ngực, nó càng tôn lên vẻ mảnh mai gợi cảm của cô.

Khuôn mặt tuyệt mỹ cùng với đôi môi màu đỏ, mỗi một cử chỉ hay nụ cười của Rinka đều có thể đốn tim bất cứ người thanh niên nào.

Nhưng mà sẽ không một người thanh niên nào có dũng khí đối mặt với khí chất lạnh lùng mà cô đang tỏa ra.

“Chị Rinka, đêm nay chị lại đi săn à?”

Bỗng có một cô gái khoảng chừng mười hai tuổi chạy đến, cô bé này đang mặc một bộ váy ngủ màu trắng tinh khiết, ở trong hoàn cảnh hiện tại, có thể ung dung mặc nó, tất nhiên là một người không cần lo lắng gì.

Rinka nhìn cô bé trong khi cô đang kiểm tra bao tên và tra từng cây tên bằng kim loại vào.

“Có chuyện gì không Celina?” Rinka nhẹ nhàng gạt đầu và hỏi.

“Hôm nay, chị đừng nên ra ngoài săn bắn.” Cô bé tên Celina kéo tay của Rinka và nói bằng giọng bất an.

Ánh mắt của Rinka thay đổi ngay lập tức, cô nắm tay nhỏ của Celina và nói nhỏ: “Celina, đừng sợ, hãy nói cho chị biết là có chuyện gì đang xảy ra?”

Celina ấp úng một lát rồi trả lời: “Những cơn gió bão rằng có một một điềm xấu sẽ xuất hiện.”

“Điềm xấu?” Rinka khẽ nhíu mày.

Không phải là Rinka không tin tưởng Celena, mà là Rinka đang suy nghĩ về thứ gì sẽ xuất hiện đêm nay, một dự cảm bất an bỗng nhiên xuất hiện trong lòng của cô.

Ngay tức khắc, cô cảm nhận được nguy hiểm, cô nhanh chóng kéo Celena về sau, và cầm lấy cây cung đang đặt trên bàn và đánh mạnh về phía trên đầu.

“Xi-xì.”

Không biết từ lúc nào, một con quái vật màu xanh lá cây đang ở trên đầu của Rinka, cây cung đánh văng nó ra ngoài và đập vào một căn nhà đằng xa.

“Ầm!” Bởi vì lực va chạm quá lớn làm cho tiếng động phát ra mạnh mẽ, những người của đội thợ săn lập tức phát hiện có chuyện không ổn.

“Keng-keng!”

Tiếng chuông phát ra từ một cái chuông khổng lồ chính là tín hiệu báo động.

“Có quái vật đột kích.” Tiếng hô quát rầm trời phát ra ở khắp mọi nơi.

Rinka lạnh lùng nhìn con quái vật màu xanh đã bị cô đánh chết rồi nói: “Bọ Ngựa khổng lồ!”

“Chị Rinka, ở đằng kia!” Celena đột nhiên hô to và chỉ về một hướng.

Rinka lập tức nhìn sang và thấy được một khung cảnh đồ sộ và ẩn chứa sự chết chóc đang nhấn chìm tụ điểm này.

Bầu trời còn đang mờ sáng được tiếp sức bởi hai viên Mặt Trăng, bên dưới là hàng ngàn con Bọ Ngựa đang vỗ cánh liên tục phóng thẳng về phía tụ điểm Nikasa.

Tiếng chuông cảnh báo vang lên liên hồi đánh thức những người ở trong tụ điểm, và bọn họ phát hiện ra, tất cả phương hướng xung quanh đều có Bọ Ngựa khổng lồ.

“Hãy cầm vũ khí lên!”

“Có quái vật tấn công!!”

“Giết sạch bọn chúng! Bảo vệ nơi ở của chúng ta!”

Chỉ trong giây lát, những màn chém giết đẫm máu đã xuất hiện, con người với vũ khí được làm bằng kim loại hay xương xẩu đang chém giết với những con Bọ Ngựa khổng lồ có đôi càng sắc bén và hàm răng dữ tợn.

“Một bầy Bọ Ngựa, đây chính là thứ mà Celena đã dự cảm sao?” Rinka quay sang lấy bao tên đã được tra đầy đủ và giắt lên hông của cô, sau đó cô nhìn về phía bên ngoài, nơi đó đã xuất hiện khoảng mười người được trang bị đầy đủ vừa chạy đến khi phát hiện Bọ Ngựa:

“Hãy bảo vệ Celena an toàn, và tạo tập trung dựng lên hàng phòng thủ lấy rào chắn các ngôi nhà, chúng ta sẽ có một trận chiến khó khăn đây!” Giọng nói bình tĩnh của Rinka làm cho hơn mười người kia hồi phục lại tâm tình và vài người chạy đi truyền tin, những người ở lại lập tức vây quanh Celena.

“Celena, chị đi đây, những người này sẽ bảo vệ em an toàn, cho nên đừng lo lắng gì cả.” Rinka nhìn Celena và nói với giọng ân cần.

Celena dùng sức gạt mạnh đầu của cô và mạnh mẽ nói: “Vâng, em sẽ chờ chị trở về.”

Rinka nở nụ cười với Celena và quay đầu rời khỏi nơi này, tay cô lấy ra từng mũi tên ra tra vào cây cung kim loại với dây cung được làm bằng gân của một con sinh vật biến dị mạnh mẽ.

Xẹt!

Mũi tên bắn xuyên qua bầu trời với tốc độ cực nhanh, thẳng đến bầy Bọ Ngựa đang gào thét và sau đó—

Ầm!

Một vụ nổ khủng khiếp đã xuất hiện, hàng chục con Bọ Ngựa bị đánh rơi xuống đất và phát ra mùi khét khó chịu.

“Là thủ lĩnh Rinka!!”

“Các anh em, cùng nhau giết sạch bọn quái vật này!”

“Giết, giết, giết!”

“Hãy cho bọn chúng thấy sức mạnh của Đội Thợ Săn Rinka!”

Người của đội thợ săn Rinka lập tức hô vang lên dữ dội, sự xuất hiện của Rinka tiếp thêm cho bọn họ sức mạnh, họ cầm trên tay thứ vũ khí được chế tạo bằng công nghệ cao và chém giết với bầy quái vật trên không.

Một trận cảnh đẫm máu đang tiếp diễn!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Đẫm máu

“Haha, sau trận chiến này chắc chắn ta sẽ tiến hóa thêm một bậc, đến đây nào, lũ quái vật, hãy trở thành năng lượng cho đi!”

Một người đàn ông trung niên, thân hình to lớn, hấn cầm một thanh đao khổng lồ và vung nó bằng hai tay, những giọt mồ hôi nhỏ xuống từ khuôn mặt của hắn.

Nhưng hắn không có vẻ gì là mệt mỏi, cây đao to lớn chém nát cái càng của Bọ Ngựa khổng lồ ở trước mặt hắn và xé nó thành hai nửa.

Người đàn ông nhanh chóng thu nhập tinh thể biến dị và để vào trong túi rồi tìm kiếm mục đích tiếp theo.

“Hừ, dám tấn công người của chúng ta à, nhận lấy này, lũ quái vật không có não!”

Mỗi khi nhìn thấy người sắp bị nguy hiểm, ông ta liền xung phong lên giúp đỡ, đây là một chuyện bình thường trong những trận chiến.

Trong trận chiến tàn khốc, khắp nơi đều có tiếng hô quát rầm rì, máu tươi nhuộm đỏ khắp mặt đất, từ trẻ con cho đến người già, bất kỳ ai cũng đang cầm chặt vũ khí và chiến đấu vì sinh mạng của họ.

Qua nhiều tháng sinh tồn, ít nhiều gì, bọn họ đã tiến hóa vài bậc, đủ để chống cự với bầy Bọ Ngựa khổng lồ.

Ở đây, không một ai có nỗi sợ hãi ở trên khuôn mặt, sợ hãi không giúp ích gì cho họ trong lúc này, đã lâu lắm rồi, bọn họ đã vứt đi cảm xúc sợ hãi, bọn

họ chém tan kẻ địch và giành lấy thắng lợi từ trận này cho đến trận khác để sinh tồn đến ngày hôm nay.

“Đó là Richard thủ lĩnh!”

“Người đàn ông mạnh nhất trong quân đoàn Richard!!!”

Tiếng kinh hô đột nhiên vang ra, nhiều người nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen lóe qua, xông thẳng vào bầy Bọ Ngựa khát máu, mỗi khi bóng đen lướt qua, những con Bọ Ngựa đều bị chém thành nhiều mảnh và rơi xuống đất, không một con Bọ Ngựa nào có thể biết nó bị thứ gì giết chết.

Một sức mạnh áp đảo đàn Bọ Ngựa!

Đó giống như là một viên lưu tinh đang tỏa sáng ở chiến trường, những viên lưu tinh này chỉ có thể là những người tiến hóa đã thức tỉnh năng lực.

“Thật là mạnh mẽ!!”

Từ hàng Bọ Ngựa rơi từ trên không xuống đất tạo thành một cơn mưa xác nhỏ, một cảnh tượng từng kích vào thị giác của mọi người.

Richard là một người đàn ông cao, thân hình không quá to lớn, hai tay hắn cầm hai cây đao được làm bằng xương cốt màu trắng ngà sắc bén, mỗi lần hắn lướt qua những con Bọ Ngựa, hai cây đao đều chém chính xác vào điểm yếu của chúng và giết chết chúng.

Tốc độ của hắn quá nhanh đến nỗi không một con Bọ Ngựa nào có thể theo kịp!

Àm!! Âm!!

Bầu trời đêm được soi sáng bởi những cây đèn điện to lớn, trong thời khắc nguy hiểm, bọn họ đã bật lên chiếc đèn chiếu sáng toàn bộ điểm tụ tập.

Nhưng, ánh sáng của ngọn đèn đã bị che mờ bởi một ngọn lửa trên không trung, ngọn lửa khổng lồ kia đã cán nuốt hàng chục con Bọ Ngựa và thiêu đốt chúng thành cặn bã.

Một bóng đen từ trên trời rơi xuống và nhẹ nhàng tiếp đất, đây là một tên thanh niên có khuôn mặt bình thường, giống như là một tên lưu manh ở nơi xô chợ, đầu tóc của hắn nhuộm nhiều màu trông rất bắt mắt, đặc biệt hắn còn đeo một cái kính đen.

“Nào các anh em, bây giờ, đại ca Dieter sẽ cho các người thấy sức mạnh hủy diệt thật sự!!”

“Hãy chiêm ngưỡng màn trình diễn của ta, ngọn lửa thiêu đốt từ địa ngục tẩm tôi sẽ soi sáng cái thế giới chết tiệt này!!”

Khác hẳn với màn xuất hiện hoành tráng của Dieter, hắn ta đưa lên đôi tay về phía bầu trời và gào thét, sau lưng hắn là hàng chục thanh niên, thiếu nữ đầu tóc lòa lẹt, trên người còn xăm đầy hình thù kỳ quái.

“Đại ca Dieter là số một!!”

“Đại ca Dieter quá mạnh!!”

“Những con Bọ Ngựa này chỉ có thể làm nền cho đại ca Dieter mà thôi!!”

Đám thanh niên thiếu nữ hò hét điên cuồng, tựa hồ bọn họ không coi cảnh tượng xung quanh ra gì.

“Giết hết chúng cho ta, nghiền nát bọn quái vật này!”

Dieter biểu hiện thỏa mãn rồi sau đó hắn hô to.

Xung quanh thân thể hắn bỗng bốc cháy lên dữ dội, ngọn lửa có nhiệt độ cực kỳ cao làm cho người khác không dám đến gần.

Sau đó Dieter nhảy thẳng vào đám Bọ Ngựa khổng lồ đang phóng tới đây, một hỏa quyền của hắn đâm ra, một cơn bão lửa từ đó bắn thẳng lên trời, nó đốt cháy tất cả những con Bọ Ngựa đang ở trong đó.

“Đại ca Dieter uy vũ!”

“Xông lên, anh em hãy theo sau đại ca Dieter!!”

Đám thanh niên chạy theo Dieter, những con Bọ Ngựa khổng lồ đều bị bọn họ đập chết bằng những chiếc côn hay gậy kim loại, không khác gì một đám côn đồ đang đánh nhau.

Nhiều người sống sót thấy vậy, không những không ngạc nhiên hay sợ hãi, mà còn chạy theo dòng côn đồ và càn quét mọi thứ đi qua.

“Đó là đầu đảng băng lưu manh khét tiếng Dieter!”

Những người nhìn thấy cảnh này đều cười khò, không ngờ trước khi tai nạn là lưu manh, nhưng sau khi tai nạn vẫn là lưu manh, thế giới có thể thay đổi,

nhưng một số thứ không thể thay đổi a.

“A, tay của ta, tay của ta, cứu ta!”

Một người thanh niên bị chém đứt một cánh tay đang cầm vũ khí, hắn nhìn con Bọ Ngựa đang mở mồm máu định cắn vào đầu hắn, hai hàng nước mắt tuông ra.

Đối diện cái chết, nỗi sợ hãi đã phá nát hàng rào tâm linh của hắn.

Con Bọ Ngựa không vì hắn cầu xin tha thứ mà dừng lại, cái miệng nó cắn nát đầu của người thanh niên, bằng đôi hàm cứng rắn, nó nhai ngấu nghiến một cách ngon lành.

“Không, Trina, người, con súc sinh, chết đi!!”

Đồng bạn bên cạnh hắn vừa đánh chết một con Bọ Ngựa, nhìn thấy cảnh này, hắn gào thét bằng giọng bị phẫn kèm theo điên cuồng, hắn cầm một cây búa và đập thẳng vào con Bọ Ngựa để trả thù cho bạn thân.

Cảnh tượng máu me tiếp diễn khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết, tiếng hét điên cuồng, tiếng cầu cứu trong tuyệt vọng, ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt một vùng trời, tiếng vũ khí va chạm vào nhau, chúng đan xen tạo thành một bức tranh sống động về sinh tồn trong thế giới địa ngục u ám này.

“Hãy lấy rào chắn là các ngôi nhà để bảo vệ và phản công!”

“Mọi người hãy tập trung tụ họp vào ba thế lực.”

Số lượng của Bọ Ngựa càng ngày càng đông, chúng kéo đến như một con lũ màu đen bao phủ vùng trời, lúc này, bầu trời đã là lãnh địa của chúng, những con người đang giẫy dụa chính là con mồi béo bở.

Ở đây, những người sống sót đã tụ họp đi đến gần vào nơi của ba tổ chức mạnh nhất, bởi vì chỉ đồng lòng với bọn họ mới có thể vượt qua đêm nay.

Nhiều sinh vật biến dị theo mùi máu tanh chạy đến đây đều phải rời xa nhanh chóng, bởi vì bọn chúng không dám khiêu khích đàn Bọ Ngựa đang đói.

Cái bọn chúng thấy là một con bảo màu xanh, trung tâm của nó là tụ điểm Nikasa.

Rinka bắn ra hàng loạt mũi tên vào thẳng vào bầy Bọ Ngựa, tốc độ bắn tên của cô cực kỳ nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy cô đã bắn bao nhiêu mũi tên.

Những mũi tên kim loại xuyên thẳng qua thân thể của Bọ Ngựa ở trên đường và nổ tung thanh lý một vùng rộng lớn.

“Rinka thủ lĩnh, số lượng của Bọ Ngựa đang ngày càng tăng lên.”

Một tên thanh niên đang đứng gần Rinka, với giọng nói bất lực, hắn chém từng con Bọ Ngựa đang muốn tấn công Rinka thành nhiều mảnh.

Bọn họ đang đứng trên sân thượng của một tòa nhà nhỏ, khu vực có nhiều bức tường bao quanh làm rào cản, và hàng chục người của đoàn thợ săn Rinka đang yểm trợ cô để cô thỏa thích tiêu diệt Bọ Ngựa.

Rinka nhú mày, cho dù cô đã giết hàng trăm, hàng ngàn con Bọ Ngựa, nhưng số lượng của bọn chúng không có vẻ gì là giảm đi.

“Mọi người, hãy tụ họp vòng phòng thủ, có lẽ hai tên kia đã biết tình hình nguy hiểm và đang muốn tụ họp với chúng ta!”

Trong ba tổ chức, cứ điểm của đội thợ săn Rinka có sức phòng ngự cao nhất, bởi vì đây là một quảng trường khổng lồ bằng kim loại và có nhiều cửa sổ, bọn họ chỉ cần vào đó và giữ lấy vị trí là được.

Cho dù nhìn thấy đồng đội đã từng kề vai sát cánh bên họ bị chém thành nhiều mảnh và trở thành thức ăn cho quái vật, cho dù nhìn thấy người mà họ thương yêu chết đi ở trong đáy mắt, nhưng, đôi tay của họ vẫn nắm chặt vũ khí và chém ra bằng tất cả sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Con đầu đàn?

Bầu trời hoàn toàn bị che khuất bởi bầy Bọ Ngựa đang điên cuồng cắn xe con mồi.

Những con người đang dùng sức mạnh để giết ra một đường máu.

“Không!! Tao liều mạng với mày!!”

Richard nhú mảy nhìn một người trong đội của hắn đang lao vào giữa bầy quái vật vì người hắn yêu đang bị bọn chúng cắn xé thành nhiều mảnh.

“Mau dừng lại!! Thằng ngu này!” Richard hô to với tên đã mất đi lí trí kia trong khi tay hắn liên tục chém chết hàng chục con Bọ Ngựa đang xông đến, nhưng lời nói của hắn không thể nào đánh thức được người đã mất đi lý do để sống sót.

Chỉ trong giây lát, tên đó đã bị chém thành mấy chục mảnh, máu tươi văng khắp nơi, bọn Bọ Ngựa gần đó nhào lên ăn hết phần thân thể còn lại.

“Các anh em, hãy theo ta, chúng ta cần phải tụ hợp với những nhóm khác!” Richard quay đầu về phía sau và hô lớn.

Nhiều con Bọ Ngựa đã phát hiện ra sức mạnh của Richard và bọn chúng định tấn công Richard bằng số lượng lớn.

Richard biết đây là cơ hội để mở đường máu cho đồng đội tiến lên.

Đôi chân hắn bắn đi thẳng để bầy Bọ Ngựa, mỗi lần vượt qua, đều có Bọ Ngựa bị chém thành nhiều mảnh, máu tươi màu xanh đã bao phủ Richard.

“Các anh em, mau đi theo thủ lĩnh Richard!!”

Nhiều người ở sau nhìn thấy con đường đã bớt đi nhiều quái vật, bọn họ lập tức hô to và tiến lên.

Mỗi một bước chân, mỗi một tác đất đều có người ngã xuống và làm thức ăn cho Bọ Ngựa,

“Chết tiệt, bọn chúng quá đông, nếu cứ thế thì ta sẽ kiệt sức mất!” Từng giọt mồ hôi chảy xuống, Richard nhìn lên bầu trời, nơi đó, chỉ có ánh đèn le loi nhỏ nhoi đang tỏa sáng, và những con Bọ Ngựa cứ điên cuồng lao xuống.

“Sao thế, ông chú đã kiệt sức rồi à?”

Richard nghe được một giọng nói giễu cợt ở bên cạnh, lúc hắn nhìn sang, thấy được một cột lửa đang thiêu đốt trong bầy Bọ Ngựa làm cho bọn chúng tránh nơi ấy.

Dieter nhìn Richard với đôi mắt đặc ý, cho dù trong hoàn cảnh này, thói côn đồ của hắn vẫn không bỏ được.

“Hừ, thằng nhóc, người nên tự lo cho bản thân thì hơn!” Richard lạnh nhạt nói, bấy nhiêu khiêu khích không đủ làm hắn nổi giận.

Cho dù ngày thường bọn họ có thể xảy ra một số xung đột, nhưng trong tình cảnh có chung một kẻ thù, bọn họ sẵn sàng làm chiến hữu với nhau.

“Haha, ông chú vẫn mạnh miệng như xưa nhỉ? Vậy thì ông chú có tính toán gì không?” Ngọn lửa của Dieter tràn ra thiêu đốt những con Bọ Ngựa đang tấn công thành tro tàn.

Richard nhìn hắn rồi trả lời: “Tất nhiên là đi đến hội họp với Đội Thợ Săn Rinka, và tìm ra con đầu đàn trong bầy Bọ Ngựa này!”

“Rừng càng già càng cay a!” Dieter cảm khái một câu rồi hô to:

“Được rồi anh em tiến lên nào, hãy để cho bọn họ thấy được sức mạnh của chúng ta!”

Đám thanh niên ở sau hắn hưng phấn gào thét, những người trong đội của Richard cũng đã tụ hợp với đám thanh niên, thiếu nữ kia, sức mạnh của bọn họ lại tăng lên một mảng lớn, số thương vong đang giảm dần đi.

Đội Thợ Săn Rinka cùng với những người sống sót đang thu hẹp vòng phòng thủ vào quảng trường kim loại, cho dù gọi nó là quảng trường nhưng nó có nhiều kiến trúc ở trong, giống như một pháo đài vững chắc.

Nhiều cái cửa sổ là nơi chen chúc của bọn Bọ Ngựa để bay vào quảng trường, thân thể của chúng va chạm với thành của cửa sổ làm nó mở rộng, thật may mắn, bọn chúng không biết hủy diệt nắp của quảng trường, nếu không đoàn người ở bên trong không khác gì ba ba trong chậu.

Quảng trường có khoảng mười cái cửa sổ và hai cửa chính, bây giờ chúng đã bị mở toang ra, nhiều con Bọ Ngựa xông vào, đối mặt với bọn chúng là những người tiến hóa.

Rinka tọa trấn một cánh cửa, đôi mắt màu lam của cô quan sát bầy Bọ Ngựa, cô đang tìm con đầu đàn, một bầy lớn như thế không thể nào không có chỉ huy, chỉ cần giết đi chỉ huy của bọn chúng thì bọn chúng sẽ tự động tan rã.

Những mũi tên bọc phá của Rinka tiêu diệt từng đợt Bọ Ngựa muốn xông vào. Hàng đồng xác chết đã bị đốt thành than của Bọ Ngựa đã làm cho bọn chúng dè chừng.

“Rít!”

Một tiếng rít gào giận dữ phát ra khắp toàn bộ chiến trường, sự dè chừng đã bị tiếng rít gào này làm phát vỡ, đôi mắt của những con Bọ Ngựa đỏ lên và

liều chết xông tới.

“Đây là—” Rinka ánh lên đôi mắt nhìn về phương hướng tiếng rít gào đó phát ra.

Ngay lập tức, Rinka lấy ra hàng chục mũi tên và bắn thẳng về đó, những mũi tên đi trước nổ tung thanh lý toàn bộ Bộ Ngựa trên đường để cho mũi tên đằng sau bay đến.

Cứ thế, hơn chục mũi tên nổ tung, làm cho không gian kia không còn tồn tại một con Bộ Ngựa nào.

Rinka lạnh lùng nhìn thẳng về phía đó, ở đây, có một con Bộ Ngựa màu vàng nhạt, nó to hơn tất cả những con Bộ Ngựa ở đây.

“Chính là nó!” Rinka lạnh lùng nói.

Cô nhảy khỏi cửa sổ và tiến thẳng đến con Bộ Ngựa màu vàng nhạt kia, những con Bộ Ngựa muốn cản trở cô đều bị đánh bay bởi cây cung kim loại hay bị nổ tung bởi những mũi tên bọc phá.

“Rinka thủ lĩnh!” Nhiều người hô lớn khi nhìn thấy thủ lĩnh của họ xông thẳng vào bầy Bộ Ngựa.

“Hãy tập trung phòng thủ, đừng lo lắng cho ta!” Âm thanh của Rinka vang vào trong làm cho nhiều người lấy lại tinh thần và bổ sung phòng thủ ở chỗ của Rinka.

“Ông chú có nghe tiếng rít đó không?” Dieter cười nói.

Richard không trả lời mà gật đầu.

“Được rồi, nghĩa vụ của chúng ta ở đây đã xong, hãy đi chào hỏi bạn Bộ Ngựa nào!” Dieter nhìn thấy quảng trường ở đằng trước không xa lắm.

Nhiều người trong đội của họ đã bắt đầu lần lượt vào trong quảng trường, nghĩa vụ hộ tống giết ra một con đường của hai vị thủ lĩnh đã xong, bây giờ bọn họ phải làm chuyện mà chỉ họ mới làm được.

Hai vị thủ lĩnh nhìn quảng trường kim loại đang bị bao vây một chút rồi quay đầu phóng thẳng đến phương hướng của tiếng rít khi nãy.

Rinka giết sạch những con Bộ Ngựa cản đường cô và đã đi đến trước mặt của con Bộ Ngựa màu vàng nhạt kia.

“Tiến hóa bậc ba.” Rinka cảm nhận được nguy hiểm từ nó phát ra, cô biết ngay rằng đối thủ của cô không dễ đối phó.

“Rít!” Con Bộ Ngựa màu vàng nhạt rít gào đối với những con màu xanh khác khi chúng có ý định tấn công Rinka.

Nghe được tiếng rít này, những con khác lập tức bỏ đi ý định và bay thẳng đến quảng trường ở đằng xa.

Bộ Ngựa màu vàng nhạt muốn một mình chiến đấu với Rinka để thể hiện sức mạnh của nó.

“Muốn phô trương quyền uy của ngươi sao?” Rinka cười nhạt nhìn đối thủ của cô đang nghe đôi răng sắc bén của nó ra báo hiệu nó muốn tấn công.

“Được rồi, ta sẽ nghiền nát ngươi trước mặt đồng loại!” Rinka ghi chặt cây cung và chuẩn bị bắn.

Ngay tức khắc, hình ảnh của con Bộ Ngựa đã biến mất ngay trong mắt của Rinka. Một cảm giác nguy hiểm tận cùng bao phủ cô, bằng khả năng của mình, Rinka không bị hoảng loạn trong tình cảnh này.

Cô sử dụng cây cung và đập thẳng nó về phía trên, đây là nơi phát ra sát khí.

Keng! Keng!

Đúng như cảm nhận của Rinka, con Bộ Ngựa màu vàng đã xuất hiện ở đó, cái càn cứng rắn của nó đang va chạm với cây cung kim loại làm phát ra tiếng vang chói tai.

“Quá nhanh!” Rinka nắm bắt lại tình hình hiện giờ và mượn lực từ đó nhảy về sau.

Ầm!

Trong lúc đó, những mũi tên từ Rinka bắn thẳng về con Bộ Ngựa và nổ tung. Những động tác lấy tên và giương cung để bắn của Rinka quá hoàn mỹ không một tí vết, cho dù mất đi điểm tựa, thì Rinka vẫn bắn chuẩn xác đến khó tin.

Hầu như, sự tập trung của Rinka không thể bị lung lay bởi bất cứ thứ gì. Một cung thủ trẻ tuổi đầy tài năng, không giống như những cuộc thi bắn cung để lấy hạng, bây giờ đang ở giữa chiến trường, Rinka thể hiện cô là một chiến binh thực thụ.

Hàng loạt mũi tên bắn ra chỉ trong vòng một giây ngắn ngủi lấp kín con Bộ Ngựa màu vàng.

Những tiếng nổ vang ra liên tiếp, nhưng con Bọ Ngựa đã tránh né tất cả bằng khả năng đảo hướng liên tục của nó, tốc độ của nó quá nhanh để Rinka có thể bắt kịp.

Một lần nữa, nó lại biến mất trong tầm mắt của Rinka. Cô nhảy lùi về sau liên tục và bắn những mũi tên về nơi sát khí xuất hiện.

Con Bọ Ngựa bị giảm tốc độ bởi vì nó phải né tránh các mũi tên và vụ nổ, bây giờ thì Rinka đã có thể theo kịp chuyển động của nó.

Các bạn có Nguyệt Phiếu quảng cho mình đi a, động lực để viết tiếp đã rất ít rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Thợ Săn và Con Mồi!

Năng lực mà Rinka thức tỉnh là một dạng năng lực đặc biệt, cô có thể nén một nguồn năng lượng tùy theo mức độ và giải phóng sức nén đó tạo nên một vụ nổ có uy lực lớn.

Các mũi tên của Rinka trước khi được cô bắn ra đều đã bị cô sử dụng năng lực ở đầu của mũi tên, đó là lí do vì sao những mũi tên của Rinka đều phát nổ mặc dù chúng chỉ là những mũi tên kim loại bình thường.

Rinka đã thử sử dụng năng lực của cô lên những vật to lớn hay những vật có sát thương lớn như lựu mìn, bom, nhưng những vật đó có nguồn năng lượng mạnh mà Rinka không thể điều khiển và làm cho chúng phát nổ.

Khi đó, nhiều người đã phải sợ hãi trước uy lực to lớn của tai nạn mà Rinka gây ra.

Các mũi tên kim loại dễ sử dụng và linh hoạt hơn nhiều, càng ngày, Rinka càng thuần thục năng lực và mức độ của vụ nổ càng cao.

Con Bọ Ngựa màu vàng nhạt nhìn thấy Rinka bằng đôi mắt, cho dù không có trí tuệ như một con người, nhưng khi quan sát Rinka từ đầu đến cuối, nó phát hiện một quy luật, đó là Rinka cần phải bắn cây tên kim loại bằng cây cung thì mới tạo ra được sát thương cho nó.

Con Bọ Ngựa chỉ cần né đi những đường bay của mũi tên và tiếp cận Rinka, sau đó sử dụng đôi càng sắc bén chém cô thành nhiều mảnh.

Xẹt! Xẹt!

Lần này, cho dù Rinka đã bắt kịp chuyển động của Bọ Ngựa, tuy nhiên trong tình cảnh hiện giờ, Bọ Ngựa có tốc độ nhanh hơn cô, và nó đang dự đoán chuyển động của cây cung kim loại và né tránh.

Vì thế, các mũi tên của Rinka không thể bắn trúng con Bọ Ngựa đang dè chừng vũ khí của cô.

Một hoàn cảnh hết sức khó khăn dành cho Rinka.

Trong lúc lùi lại, những mũi tên của Rinka liên tục bắn ra, và con Bọ Ngựa thành thạo né tránh hết kể các vụ nổ.

Trận chiến này có mức hủy diệt lớn ảnh hưởng đến những con Bọ Ngựa màu xanh khác, chúng nó bị xé tan thành nhiều mảnh khi vô tình cuốn vào trận chiến.

Chỉ trong phòng mười lăm giây, Rinka đã liên tục lùi lại, con Bọ Ngựa đang kéo dần khoảng cách.

“Rít!” Con Bọ Ngựa rít gào lên, trên đường tấn công Rinka, nó xé tan bất cứ thứ gì tồn tại trong mắt của nó, ngay cả đồng loại của nó cũng không ngoại lệ.

Đôi mắt nó tỏa ra vẻ hưng phấn khi đã gần bắt được con mồi, cảm giác phấn khích làm cho nó tăng tốc độ mà không để ý tình hình xung quanh.

Nếu nhìn từ trên cao xuống, Rinka đang bị con Bọ Ngựa đuổi theo theo hình một đường tròn có bán kính đủ để một loài sinh vật không thể nhận ra là nó đang di chuyển theo hình tròn.

“Rốt cuộc thì người chỉ là một sinh vật có trí tuệ thấp!” Rinka nở nụ cười nói.

Bao tên của Rinka chỉ còn một mũi tên duy nhất, mà con Bọ Ngựa đã gần đuổi kịp cô.

Rinka đột nhiên dừng lại động tác đang lùi về phía sau và lấy ra mũi tên kim loại.

“Vinh biệt!” Rinka nhẹ nhàng nói trong khi tay cô quăng mũi tên đó thẳng về phía con Bọ Ngựa.

Nhìn thấy con mồi đã chịu chết không hề phản kháng nữa, con Bọ Ngựa càng hưng phấn, tốc độ của nó bạo tăng gấp mấy lần tạo nên những tàn ảnh.

Con Bọ Ngựa không chú ý đến mũi tên mà Rinka đã quăng về phía nó, bởi vì, trong bộ óc nhỏ bé của nó, những mũi tên chỉ gây sát thương khi nó được bắn ra từ cây cung kim loại của Rinka.

Một mũi tên không bắn ra từ cây cung sẽ không làm tổn hại đến nó.

Đôi càng nó khép lại và chuẩn bị tung một đòn kết liễu dành cho con mồi.

“Rít!”

Trong lúc con Bọ Ngựa rít gào, mũi tên từ Rinka đã bay đến gần nó.

Ầm!

Một luồng sóng chấn động mạnh mẽ từ mũi tên lan ra tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa, con Bọ Ngựa bị đẩy lùi về phía sau một khoảng cách cực kỳ xa, nó lộn nhào vài vòng rồi rơi xuống mặt đất, trên thân thể nó bị đâm bởi nhiều mảnh vỡ của mũi tên.

Máu tươi chảy ra ồ ạt kích thích thần kinh của nó làm cho nó phẫn nộ.

“Rít! Rít!” Đôi mắt của nó đỏ lên và tiếng của nó đã pha lẫn cảm xúc giận dữ.

Rinka mặt không biểu tình nhìn con Bọ Ngựa đang từ lung lay thân thể để đứng lên. Bấy nhiêu đó không đủ để có thể kết thúc sinh mệnh của con Bọ Ngựa.

“Thật là ương ngạnh, nhưng ngươi không thể thay đổi được vận mệnh!”

Rinka nói trong khi quay đầu đi, bỏ lại con Bọ Ngựa đang vỗ cánh chuẩn bị đuổi theo cô.

Nhưng vì nó chỉ là một loài sinh vật có trí tuệ thấp, nó không thể nào phán đoán được chuyện gì đã diễn ra lúc này, xung quanh của nó, từ trên trời, hàng trăm mũi tên đang rơi xuống, tạo thành một vòng tròn chết chóc và nó chính là trung tâm của vòng tròn đó.

Và---

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên hồi, như một bài ca cuồng loạn để tiễn biệt một sinh vật hung tàn.

“Rít!” Con Bọ Ngựa bị vụ nổ nhấn chìm, trong những tiếng nổ kia, tiếng rít gào của nó bị lấn át, thân thể của nó bị xé nát cho đến khi nó hoàn toàn bị chôn vùi trong đó.

Rinka là một thợ săn tài giỏi, ngay từ khi còn trẻ, cô đã được cha cô dạy cho những kỹ thuật săn bắn, cô không để ý để hình hài của cô là một thiếu nữ mảnh mai, những kỹ thuật, các chiến công, hay trí thông minh của cô đều vượt trội so với một người thợ săn có kinh nghiệm nhiều năm.

Đối phó với một loài động vật, hay côn trùng, đây chỉ là chuyện mà cô đã làm hằng ngày trước khi tai nạn xảy ra.

Con Bọ Ngựa đã bị cô dắt mũi và nó đã tự đào mồ chôn chính nó.

Trong lúc lùi về sau, Rinka bắn những mũi tên của cô lên trời trong khi cản lại con Bọ Ngựa, vòng tròn cứ thế được tạo thành, và khi thời gian tiến đến, những mũi tên đã được cô tính toán kỹ lưỡng khi bắn đi đồng loạt rơi xuống, thợ săn và con mồi không hề đổi vai, ngay từ đầu, Rinka chính là thợ săn, mà con Bọ Ngựa hung mãnh chỉ là một con mồi ngu xuẩn.

Trên không trung, bên trong những đám mây trôi nổi, có bốn con Bọ Ngựa đang ở đây, chúng nó nhìn từ trên cao xuống và sử dụng tiếng rít của chúng để chỉ huy bảy Bọ Ngựa bên dưới, tiếng rít này bị lấn át bởi những tiếng đập cánh, cho nên không một ai có thể nghe được.

Trong bốn con Bọ Ngựa, có ba con có màu vàng nhạt và to lớn, và một con có màu vàng đậm.

Khi con Bọ Ngựa bị Rinka tiêu diệt, con có màu vàng đậm lập tức chú ý.

“Rít!” Nó lập tức ra lên cho ba con bên cạnh.

Nhận được mệnh lệnh, ba con Bọ Ngựa bên cánh vỗ cánh bay thẳng đến Rinka, đôi mắt của chúng ánh lên màu đỏ.

Bỗng nhiên, Rinka phát hiện có tiếng xé gió mạnh mẽ, một luồng nguy cơ dâng lên trong lòng cô.

Ngay tức khắc, Rinka nhảy lùi về sau và né đi chiếc cày đang chém xuống mặt đất ngay chỗ cô đứng trước đó.

Nhưng nguy cơ này vẫn không biến mất, Rinka cảm nhận được nguy hiểm từ hai phía, Rinka nhìn thấy hai con Bọ Ngựa màu vàng nhạt đã bao vây cô và chiếc cày của chúng đang chém thẳng đến Rinka trong lúc cô còn ở trên không trung.

“Không ổn!” Rinka không thể nào né tránh, cô chỉ có thể chịu một đòn trực tiếp và đỡ lấy một chiếc cày bằng cây cung kim loại đã cong đi vì trận chiến trước đó.

Đã quyết định thì không chần chừ, Rinka vung lên chiếc cung kim loại và điều chỉnh thân thể làm sao cho chiếc cày chém trúng cô gây được ít sát thương nhất.

Tất cả chỉ xảy ra trong vòng ba giây, Rinka đã thể hiện bản lĩnh của một thợ săn thiên tài.

Keng!

Cây cung đỡ lấy một chiếc cày, Rinka đã chuẩn bị tâm lý để nhận lấy một vết thương, nhưng điều đó đã không xảy ra.

Chẳng biết từ bao giờ, Richard đã xuất hiện ở phía sau cô, hấn đỡ giúp cô một con Bọ Ngựa bằng hai thanh kiếm trên tay của hắn.

“Có vẻ như cô đang gặp nguy hiểm nhỉ?” Richard cười nói, hấn dùng sức mạnh hất con Bọ Ngựa trước mặt đi và sử dụng tốc độ khủng khiếp vòng qua chém thẳng về phía con Bọ Ngựa đang chống lại Rinka.

Keng! Keng!

Hai thanh kiếm của Richard chém vào con Bọ Ngựa phát ra tiếng vang của kim loại và xé mở lớp vỏ cứng cáp đó cùng với đẩy lùi con Bọ Ngựa.

Rinka cảm nhận được đôi tay của cô đã tê dại, nhưng cô vẫn cứ nắm chặt cây cung để phòng ba con Bọ Ngựa đang vây quanh cô và Richard.

“Cảm ơn!” Rinka nhẹ giọng nói.

“Đừng có vội cảm ơn, chúng ta đang gặp rắc rối lớn rồi đây!” Richard nhìn một vòng xung quanh rồi nói.

“Thằng nhóc lưu manh, nguoi còn không ra đây?”

“Haha, ông chú và cô gái lạnh lùng đã lên tiếng nhờ vả thì ta đành phải giúp đỡ vậy!”

Một cột lửa phóng lên cao và rơi xuống gần chỗ của Rinka, Dieter hiện ra ở đó với vẻ mặt đắc ý và nụ cười trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Ngọn lửa màu đen

“Đây là ba con đầu đàn hay sao?” Richard nhẹ giọng hỏi.

Bởi vì Richard biết được ba con Bọ Ngựa trước mắt bọn họ đã tiến hóa đến bậc ba, chỉ có những sinh vật đầu đàn mới có thể đạt được sức mạnh như thế.

Dieter cũng đang nhìn nhận vấn đề giống hệt như Richard.

Rinka lắc đầu nói một cách chắc chắn: “Không phải, bọn chúng không phải là đầu lĩnh của bảy Bọ Ngựa.”

“Ta đã tiêu diệt một con Bọ Ngựa như thế, và khi đó, ta nghe được một tiếng rít từ trên bầu trời, phía sau những áng mây, ta nghi ngờ rằng, con đầu đàn đang ở đó và quan sát cuộc chiến.”

Sở hữu những kiến thức về nhiều loài sinh vật, Rinka chắc chắn rằng suy đoán của cô là chính xác.

Khác hẳn với những loài có trí tuệ như con người, những sinh vật thường chọn con đầu đàn bằng cách điều tra tiềm lực.

Con nào có tiềm lực cao nhất sẽ trở thành thủ lĩnh, cho dù nó không có sức mạnh áp đảo ở hiện tại, nhưng mà nó có khả năng siêu việt tất cả cá thể trong bầy ở tương lai.

Con người thì có lí trí, nếu chọn một thiên tài có tư chất cực cao và một cường giả ở tuổi già mạnh mẽ, thì con người sẽ chọn cường giả ở tuổi già, giá trị

của thiên tài chỉ được tính khi hấn thật sự trưởng thành.

Qua một loạt những suy đoán, Rinka chắc rằng, con đầu đàn ở trên bầu trời không có sức mạnh vượt trội so với bốn Bộ Ngựa cận vệ của nó, cho nên nó đứng từ xa để quan sát cuộc chiến.

“Cô gái lạnh lùng vẫn bá đạo như ngày nào, tiêu diệt một Bộ Ngựa như vậy mà không bị tổn thương gì, sau trận chiến này hãy trở thành đại tỷ của Dieter này!” Dieter giơ ngón tay cái lên nói với giọng vui vẻ.

Tất nhiên đây chỉ là một câu nói nhảm của hấn, bởi vì hấn không biết được rằng, sau ngày mai, ngay khi ánh Mặt Trời ló dạng, hấn có thể còn sống hay không?

“Đừng nói nhiều nữa, mỗi người một con, nếu cô không thể tiếp tục chiến đấu thì hãy ra hiệu!” Richard hiểu được tình hình gay go ở thời điểm hiện tại, hấn không có tâm trạng như Dieter.

“Đại tỷ a, đừng có mà chết nha, Dieter này sẽ đau lòng lắm đó!” Dieter cười nói.

“Người nên tự lo cho bản thân mình thì hơn.” Rinka lạnh lùng trả lời.

“Đúng là cô gái lạnh lùng mà!” Dieter cười khổ nói.

Xẹt!

Đột nhiên, một cái càn to lớn sắc lẹm chém đến, nhưng lại không chém trúng Dieter, nó chém xuống mặt đất và tạo thành một vết sâu hoắm và nhẵn nhụi.

“Áy, áy, người làm gì vội thế? Ngay cả một lưu manh không hiểu lễ giáo còn biết chào hỏi trước khi đập nhau đấy!” Dieter xuất hiện ở bên cạnh con Bộ Ngựa và cười nói, ngay sau đó, một ngọn lửa bùng lên bao quanh thân thể của hấn, bằng đôi mắt ẩn chứa giận dữ tận cùng, Dieter nói một cách to lớn:

“Đã vậy thì, ta đành phải nghiền nát người bằng con giận dữ này rồi! Hãy vui mừng lên đi nào!”

Ngọn lửa bùng lên, thiêu cháy tất cả những gì chúng chạm phải thành tro tàn, con Bộ Ngựa cảm nhận được nguy hiểm, nó lùi về sau nhanh chóng.

“Hèn mọn, quá hèn mọn, ngay cả một tên lưu manh còn có ý chí hơn cả người đó, lũ sinh vật chết tiệt!” Dường như, cảm xúc của Dieter đã thay đổi, hấn phóng thẳng đến con Bộ Ngựa đang lùi về phía sau, ngọn lửa bao vây hấn ẩn chứa sức nóng kinh người và con pha lẫn một chút cảm xúc của Dieter.

Ầm!

Một quyền trời giáng thẳng đến con Bộ Ngựa, lập tức, cái càn của nó bị thiêu đốt phát ra âm thanh xì xì, một vết cháy đen đã hiện ra ở trên đó.

Con Bộ Ngựa bị lực đẩy lùi một khoảng cách xa, ngọn lửa bao phủ tới, nó đành phải lùi về sau một cách bất lực, năng lực của Dieter giúp hấn trở thành thiên địch của con Bộ Ngựa.

“Tên kia đã xưng tên rồi, chúng ta cũng phải nhanh lên!” Richard nắm trên tay hai thanh kiếm sắc bén bởi vì hai cây đao hấn sử dụng ở lúc trước đã bị hủy hoại nghiêm trọng trong lúc hấn chiến đấu.

Rinka gật đầu, cho dù thể lực của cô không còn lại là bao, nhưng cô vẫn tự tin rằng, cô có thể kéo dài trận chiến ở thể bất bại cho đến khi Dieter hoặc Richard kết liễu kẻ địch của họ.

Trong tình trạng này, Rinka không có khả năng chiến thắng đối thủ của cô, hoặc nếu tình huống trở nên tồi tệ, Rinka có thể chém giết đối thủ và đánh đổi là cô sẽ trọng thương, nhưng Rinka không muốn làm như vậy cho đến khi cô bị dồn vào chân tường.

Ricahrd đã xác nhận được khả năng của đối thủ bằng những hành động lúc trước.

Richard sử dụng năng lực thức tỉnh là hấn có thể tăng tốc độ lên một mức cao khủng khiếp, nhưng đồng nghĩa, hấn phải chịu áp lực tăng dần, vì thế hấn đã sử dụng năng lực khi cần thiết để thời gian nghỉ được giãn ra, và áp lực mà hấn nhận vào mức mức thấp nhất.

Những con Bộ Ngựa có tốc độ cực kỳ nhanh, đây là một loại thiên phú của giống loài, nhưng Richard đã phát hiện, tốc độ phản ứng của chúng không theo kịp tốc độ thân thể, một điểm yếu mà hấn có thể lợi dụng để kết liễu kẻ địch.

“Rít!” Đôi mắt màu đỏ của Bộ Ngựa nhìn vào đối thủ, với nó, đây chỉ là một con mồi cần phải bị săn giết để cống nạp lên thủ lĩnh.

Ở giai đoạn tiến hóa thành, sự phát triển của giống loài đã được bọn chúng đặt lên trên tất cả, đủ để bọn chúng hi sinh cả sinh mệnh, và thủ lĩnh là kẻ sẽ đưa giống loài của bọn chúng lên một tầm cao mới.

“Tốc độ của ta nhanh hơn nó, nhưng mà chỉ cần sơ xuất trong một phần mười giây, đầu của ta sẽ bị chém bay bởi đôi càn kia.”

Richard bắt đầu chăm chú lên trong lúc Rinka đã bị lôi vào cuộc chiến của chính cô.

Bỗng nhiên, Richard biến mất, lúc hấn xuất hiện đã ở bên cạnh con Bọ Ngựa và chém thẳng về phần lưng của nó.

Bởi vì đã đề phòng từ trước, chỉ cần nắm bắt một chút ít manh mối, cho dù trí tuệ không cao, nhưng con Bọ Ngựa đã phán đoán được hướng tấn công của Richard.

Nó sử dụng một cái càng để chặn lại đòn tấn công đó và cái càng còn lại chém thẳng vào Richard.

Keng! Keng!

Cây kiếm ma sát với cây càng tạo ra những tia lửa màu đỏ và phát ra âm thanh chói tai.

Richard nhẹ nhàng lùi về sau để né cây càng đang chém tới của con Bọ Ngựa.

“Sức mạnh ở mức yếu so với một sinh vật tiến hóa bậc ba.” Richard đánh giá trong lòng.

Hắn lại biến mất một lần nữa, nhưng tốc độ đã giảm đi nhiều so với khi trước, bây giờ, hấn chỉ tạo thành những tàn ảnh và áp sát vào con Bọ Ngựa.

“Rút!” Con Bọ Ngựa rút rào, đôi mắt nó nhìn thấy kẻ thù, nó hưng phấn dùng đôi cánh và đập liên tục để tăng tốc độ và chém tới Richard.

Xẹt!

Mặt đất bị chém ra một đường, nhưng không có vẻ gì là con Bọ Ngựa đã chém trúng Richard, bởi vì hấn đã biến mất ngay lúc đó.

Chợt con Bọ Ngựa cảm nhận được nguy hiểm, nó nhanh chóng nhảy về sau và né đi một đòn tấn công của Richard.

“Mắt của nó không có khả năng nhìn thấy ta ở tốc độ đó, nó chỉ phòng thủ bằng bản năng.” Richard tiếp tục đánh giá con Bọ Ngựa.

Ầm! Ầm!

Đằng xa bạo phát ra từng tia lửa bắn tung tóe lên bầu trời và thiêu đốt tất cả những gì xung quanh, nó làm cho Rinka và Richard cùng với đối thủ của họ phải bỏ ra một ít thời gian để quan sát.

Trong ánh lửa cháy rực nóng bỏng, họ có thể cảm nhận được một khí tức tà ác pha lẫn cảm xúc giận dữ tận cùng.

Màu đỏ của lửa đang bị pha bởi một chút màu đen làm chúng trông rất yếu dị.

Dieter đang đứng trên thân thể của con Bọ Ngựa, đôi mắt của hấn màu đen tuyền và tà ác, những tia lửa vừa mới cháy lên từ thân thể của hấn cũng màu đen như vậy.

Một chân của Dieter đang dẫm lên đầu của con Bọ Ngựa, bây giờ, đầu của nó đã nát như tương và thân thể đang bị thiêu đốt dữ dội.

Những giọt mồ hôi vừa chảy ra liền bị thiêu đốt đến bốc hơi, từng tia gân xanh hiện trên mặt của Dieter, lúc này, khuôn mặt của hấn hiện lên vẻ thống khổ, bi thương, tuyệt vọng, những cảm xúc như đang muốn nuốt chửng Dieter.

Nhưng ngay trong một khoảnh khắc, những cảm xúc đó đã bị xé tan bởi một chút hồi hận ánh lên trong mắt của Dieter.

Ngon lửa màu đen từ từ biến mất, thay vào đó là màu đỏ rực cháy bỏng.

Dieter khụy một chân xuống đất và ho liên tục.

Chỉ trong một thời khắc, hấn đã bị ăn mòn bởi một thứ tà ác làm cho hấn hoảng sợ, hấn gần như đã mất đi chính mình, tiêu thất trong không gian tăm tối đang nhét đầy những thứ cảm xúc tiêu cực.

“Dieter!” Tiếng kêu lớn của Richard thức tỉnh Dieter, Dieter nhanh chóng lấy lại tinh thần, hấn nhìn thấy Rinka đang bị động khi chiến đấu với con Bọ Ngựa, còn Richard đang hành động một cách cổ quái, nhưng Dieter đã quen với hành động của Richard, hấn lập tức chạy đến giúp đỡ Rinka.

“Haha, Đại Tỷ thật là giỏi a, chỉ trong vài phút mà đã tạo ra song đao để chiến đấu, Dieter này không thể không bội phục được.” Vẫn là giọng cười kia, Dieter nhìn thấy Rinka đang sử dụng hai phần của cây cung đã bị phá thành hai mảnh để chiến đấu với đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Đôi mắt tử vong!

“Điều tra sức mạnh của Bộ Ngựa đã xong!” Richard nhìn xem con Bộ Ngựa đang ở trạng thái đề phòng ở đằng xa, bởi vì bị tấn công liên tục bởi tốc độ cực kỳ nhanh của Richard, nó đã quen với phòng thủ ở tốc độ này, nhưng chỉ bằng bản năng và phương hướng của âm thanh mà thôi.

Nó không thể nhìn thấy thứ đang đánh tới nó là thứ gì!

Một sơ hở nghiêm trọng mà Richard có thể lợi dụng và kết liễu nó.

Không biết từ bao giờ, trên tay của Richard xuất hiện một mảnh cang Bộ Ngựa, nhưng nó đã bị hư hỏng nhiều, nhưng vẫn tỏa ra ánh sắc bén.

Richard hít thở sâu một cái, tay hắn nổi lên những cái gân xanh để chuẩn bị đón nhận áp lực của năng lực tiến hóa.

Và tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, tay cầm cái cang Bộ Ngựa của Richard chuyển động, hắn phóng cái cang bằng một tay với tốc độ phát ra tiếng xé gió mãnh liệt, cái cang vút đi giống như một tia chớp và bay thẳng về phía con Bộ Ngựa đằng xa.

Ngay trong lúc đó, bỏ qua một cánh tay đã chảy đầy máu tươi và xuất hiện nhiều vết thương do áp lực ở tốc độ cao, thân hình của Richard biến mất.

Đôi mắt đỏ lờm của con Bộ Ngựa không bỏ qua một chi tiết nào của Richard, nhưng đây là ở trong đêm tối, đặc biệt, ánh nhìn của nó còn bị nhòe bởi những ngọn lửa đang thiêu đốt xung quanh, nó chỉ có thể nhìn thấy Richard một cách bao quát mà thôi, còn những chi tiết thì nó không thể nhìn thấy được nói gì đến tốc độ phóng cái cang bằng tay của Richard?

Cảm nhận được một thứ nguy hiểm đang đến gần, con Bộ Ngựa rít lên và chuẩn bị đỡ đòn, nó đã quen với tốc độ này.

Keng! Keng!

Một cang của nó chém theo bản năng, và đã trúng thứ đó, lại là âm thanh chói tai quen thuộc kia, con Bộ Ngựa đang định dùng cái cang còn lại để chém vào thứ đó một lần nữa, nhưng không ngờ, nó nhận ra rằng, cái nó chém chúng chỉ là một cái cang giống như cái cang trên thân thể của nó mà không phải vũ khí kim loại của Richard.

Và cũng trong khoảnh khắc đó, cái đầu của nó bay lên cao cùng máu tươi phun ra liên tục, mùi máu tươi tanh tưởi tràn ra không gian, thân hình đồ sộ của con Bộ Ngựa màu vàng nhạt từ từ ngã xuống và chạm vào mặt đất phát ra âm thanh nặng nề.

“Cuối cùng, người cũng chỉ là một loài côn trùng mà thôi!” Richard nhảy lên con Bộ Ngựa và xé ra thân thể của nó để tìm kiếm tinh thể biến hóa, sau đó hắn để vào trong người và nhảy lên chạy thẳng đến chiến trường ở đằng xa.

Rinka đã rời khỏi cuộc chiến bởi vì cô được Dieter trợ giúp, kết thúc trạng thái chiến đấu, một cơn mệt mỏi kinh khủng đánh úp vào thân thể của Rinka làm cho cô chỉ có thể dựa lưng vào một cái cây gần đó để xem cuộc chiến, hai tay cô nhuộm đầy máu chảy ra từ vết thương, chiến đấu ở cường độ cao làm cho thân thể của cô không theo kịp, cây cung mà cô rất thích cũng đã bị hủy hoại ở trong trận chiến kia.

Rinka bây giờ đã sức cùng lực kiệt, ở ngay lúc này, cô còn không có sức chống cự làm một người bình thường nữa.

Tại thời khắc mà Richard kết liễu con Bộ Ngựa không được bao lâu, đột nhiên, trên bầu trời truyền ra tiếng rít gào giận dữ.

“Rít! Rít!”

Bầy Bộ Ngựa đang bao vây quảng trường ở đằng xa lập tức hỗn loạn, nhưng chỉ trong chốc lát, một phần của bầy đã tách ra và bay đến khu vực này, rõ ràng, con đầu đàn đã ra lệnh cho bọn chúng.

Áp lực ở quảng trường từ từ giảm đi làm cho mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng lo lắng về an nguy của ba người thủ lĩnh, dù sao, nếu bọn họ thất bại, chắc chắn rằng, hôm nay tất cả mọi người phải chết và làm thức ăn cho bọn quái vật kinh tởm.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, khi con Bộ Ngựa đầu đàn vừa ra lệnh.

Richard ngay lập tức chuyển hướng, một tay cầm cây kiếm của hắn lập tức chuyển động, tiếng xé gió phát ra ở xung quanh, thanh kiếm phóng thẳng đến con Bộ Ngựa đang nấp ở sau tầng mây với tốc độ kinh hoàng.

Richard không nhìn máu tươi chảy ra từ tay của hắn, bây giờ một tay của hắn đã phế đi, ít nhất cần phải có nhiều thời gian để hồi phục.

Và cũng trong lúc đó, Rinka lấy ra một khẩu súng lục màu bạc đã được cải tiến, sức mạnh của nó vượt trội hơn rất nhiều những cây súng cùng loại.

Ầm!

Viên đạn rời khỏi nòng súng và bắn thẳng đến bầu trời, nơi mà con Bộ Ngựa đầu đàn đang không biết chuyện gì xảy ra.

Ầm! Xẹt!

Con Bộ Ngựa màu vàng đậm nghe được tiếng xé gió mạnh mẽ, nhưng nó không kịp phản ứng gì, chỉ thấy một cái cánh của nó bị chém rụng với một cây kiếm, và cái cánh còn thì bị nổ tung một cách bất ngờ.

“Rít!”

Lần đầu tiên trong đời, nó cảm nhận được đau đớn là như thế nào, nó cuồn cuộn nổi lên trong khi thân hình đang rơi xuống mặt đất.

Những con Bọ Ngựa khác nghe được tiếng rống, bọn chúng bay đến và đỡ lấy con Bọ Ngựa màu vàng đậm.

“Đáng tiếc!” Richard nhìn thấy cảnh này, hắn thở dài trong tiếc nuối, trong lúc chiến đấu đến lúc này, hắn chỉ chờ đợi một cơ hội để định vị con đầu đàn, nhưng thanh kiếm bay quá cao, độ chính xác đã giảm dần cho nên không trung ngay điểm yếu của con đầu đàn.

Miệng của Rinka chảy ra một tia máu tươi, cường ép hành động đã làm cho vết thương của cô nặng thêm, nhưng cô đã hoàn thành mục đích, lúc đầu cô đã không hi vọng vào một viên đạn có thể hạ gục con đầu đàn, cô chỉ hi vọng phá hủy được khả năng bay lượn của nó mà thôi.

“Này này, đừng có mà né tránh như vậy chứ, để đại ca đập trúng người nào!” Dieter đang quần lấy một con Bọ Ngựa, nhưng thể lực của hắn đã giảm nhiều, hắn chỉ cầu thời gian để chờ đợi viện binh là Richard.

“Rít!” Con Bọ Ngựa phản nổi rống lên, nó không thể lại gần được con mồi này bởi vì ngọn lửa sẽ đốt trụi đôi cánh của nó mất.

Tiếng đập cánh dồn dập phát ra, Dieter quay sang, hắn nhìn thấy được cả đàn Bọ Ngựa đã rời khỏi quảng trường và mục tiêu của bọn chúng là ba người bọn hắn.

“Này, không phải vậy chứ?” Dieter nuốt một ngụm nước bọt rồi nói.

“Hai người đã làm gì vậy?”

“Chỉ là đánh rơi một vài cái cánh của con đầu đàn mà thôi!” Richard đi đến, hắn bình tĩnh nói, một tay của hắn đã không thể cử động được, cho dù trong hoàn cảnh nguy hiểm tột cùng này, hắn vẫn không có vẻ gì là sợ hãi hay muốn lùi bước.

“Chúng ta nên làm gì đây?” Dieter cười khổ.

“Sống sót!” Ánh mắt của Richard nhìn Dieter rồi nặng nề nói.

Đột nhiên, hai người Dieter và Richard nghe được tiếng đập cánh cực kỳ nhanh ở đằng xa, bọn họ nhìn thấy được một con Bọ Ngựa màu xanh đang bay thẳng đến Rinka.

“Cẩn thận!”

Hai người cùng hô lên để đánh thức Rinka, bởi vì bọn họ nhìn thấy, Rinka đã không còn sức lực nào, đôi mắt cô nặng nề từ từ khép lại, trong ánh nhìn đó, một cái càn quét tới với tốc độ cực nhanh, nếu chém trúng, chắc chắn Rinka sẽ mất đi mạng sống.

Ngón tay của Rinka từ từ chuyển động, nhưng cô đã không còn sức lực nào, ngay cả mí mắt còn không nhấc lên nổi, trong lòng cô đang hò hét: “Cứ động đi! Cứ động đi!”

Dieter và Richard nhìn với ánh mắt lo lắng, bọn họ cũng đã cạn kiệt sức lực, chỉ là đứng trước kẻ địch, bọn họ không thể hiện sự yếu đuối ngay lúc này mà thôi.

Nếu không thì Richard đã hợp sức cùng Dieter giết con Bọ Ngựa cận vệ kia rồi, chứ không để nó trốn thoát.

“Ta phải chết ở đây sao?” Tầm mắt của Rinka từ từ khép lại, đôi tay của cô tê dại, khắp toàn thân vô lực.

“Cha ơi, ngay lúc này, con phải làm gì đây?” Rinka tự hỏi trong lòng, một cảm xúc yếu đuối bao phủ lấy cô.

Cái chết đang hàng lâm, cô biết rằng, bất cứ ai, rồi cũng sẽ chết, nhưng khác là cách họ chết như thế nào, ít nhất là Rinka không muốn cô chết như vậy!

Bóng đen bao phủ, Rinka đang chờ đợi tử vong giáng lâm, nhưng mà, trong một lúc, cô không cảm thấy được cô bị thương gì, cái chết đã biến mất.

Rinka dùng hết sức mở mắt ra, trong tầm mắt của cô, dưới hai viên Mặt Trăng đang soi sáng bầu trời đêm, một người thanh niên đang cầm một thanh kiếm màu trắng ngà đã chém con Bọ Ngựa thành hai nửa, máu tươi bắn ra nhưng lại không thể nào chạm tới được thân thể của người thanh niên kia.

Cái áo khoác màu trắng tung bay theo làn gió, mái tóc dài được buộc cao lên theo phong cách cổ đại, làn da trắng nõn tự nhiên, người thanh niên kia có khuôn mặt tuấn tú, khí chất cao quý nhàn nhạt tỏa ra, nhưng đôi mắt hắn lại toát lên vẻ lạnh lùng.

“Linda, mau đưa cô ta rời khỏi nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Quá khứ của Dieter, ngọn lửa bùng cháy giữa bầu trời đêm!

“Tôi biết rồi, anh nhớ cẩn thận nhé!” Linda đã đứng bên cạnh Rinka từ lâu, nhưng Rinka không nhìn thấy cô.

Thời khắc nguy cấp, Linda đã sử dụng năng lực tiến hóa của cô và dẫn theo Không Thiên Hà cứu lấy Rinka.

“Trời ạ, vết thương nặng quá, anh có thứ gì để trị thương thì đem ra đây mau!” Linda tiến lại gần và kiểm tra vết thương cho Rinka, toàn thân cô toàn là máu, nhiều vết thương đã mở rộng, nhất là đôi tay của Rinka đã thành màu đỏ tươi rồi.

“Đưa cho cô ấy uống cái này.” Không Thiên Hà quay sang nhìn, hai hàng mi không khỏi nhú lại với nhau, thương thế của Rinka quả thật quá nặng, hắn đưa cho Linda một bình ngọc nhỏ.

“Đây là cái gì vậy?”

Linda hiếu kỳ hỏi trong khi cô bật nắp của cái bình ngọc và ngửi thấy được mùi hương tươi mát ẩn chứa sinh cơ làm cho thân thể cô run lên vì thoải mái.

“Sinh Mệnh Chi Thủy.” Không Thiên Hà nhẹ nhàng trả lời và nhảy lên không trung, hướng thẳng đến khu vực ở đằng xa, nơi đó Dieter và Richard đang bị cuốn lấy bởi một bầy Bọ Ngựa và bọn họ không thể thoát thân, tình cảnh hết sức nguy hiểm.

“Cẩn thận.” Linda nhìn theo bóng lưng của Không Thiên Hà, cô nhẹ giọng nói.

Tay cô nhanh chóng nghiền cái bình ngọc và rót những giọt nước màu xanh đang tỏa ra mùi hương tươi mát của sự sống, chỉ cần liếc nhìn thôi cũng đủ biết được sự quý giá của thứ nước này.

Những giọt nước chảy vào miệng của Rinka, chúng nhanh chóng hòa tan vào thân thể của cô và đem lại cho cô nguồn sinh cơ lớn bổ sung thể lực và chữa lành những vết thương của Rinka.

“Thật là ấm áp.” Rinka cảm nhận được một nguồn sức mạnh dâng trào trong cơ thể cô, những vết thương đều nhanh chóng khép lại, cô đã nghe rõ cuộc đối thoại kia và biết được có người đã đến đây và giúp đỡ bọn họ, thế là, cô nhắm nghiền đôi mắt nặng trĩu và cảm nhận thân thể đang được chữa lành một cách thoải mái.

Linda ôm lấy thân thể của Rinka và rời khỏi vùng nguy hiểm này.

Tiếng của những đôi cánh đập vang lên liên tục không ngừng nghỉ, âm thanh của chúng có thể làm ù tai một người bình thường.

Dieter và Richard đang bị bao vây bởi hàng chục ngàn con Bọ Ngựa khổng lồ, và họ không thể nhìn thấy được khoảng cách quá xa.

Dieter đang dùng năng lực tiến hóa của hắn để bảo vệ Richard bởi vì hắn đã mất đi khả năng chiến đấu, mỗi số lượng đều có chất lượng riêng, khi này Richard bị bao vây và nhấn chìm vào trong bầy Bọ Ngựa, Dieter đã cứu hắn ra khỏi đó và bảo vệ ở xung quanh, không cho một con Bọ Ngựa nào tiếp cận Richard.

“Đừng có dễ ý đến ta, thằng nhóc con, nguoi hãy rút khỏi đây đi!” Richard mở miệng nói một cách nặng nề, tựa hồ mỗi lời nói ra, hắn đều dùng hết sức lực, vết thương chi chít trên thân thể của Richard đang chảy ra máu tươi, nhiều vết thương còn nhìn thấy xương trắng trong đó.

“Haha, ông chú đừng có nói nhiều, ông chú không biết là lưu manh cũng có nghĩa khí hay sao? Dieter này là một lưu manh chính hiệu đấy và tôi sẽ không để lại chiến hữu để bỏ chạy một mình đâu!” Dieter cười ha ha nói trong khi ngọn lửa của hắn đang cách ly một khu vực xung quanh.

Bọ Ngựa đã gặp phải thiên địch, chúng chần chờ ở bên ngoài vòng lửa nóng bỏng và không biết có nên tấn công hay không.

“Được lắm, gọi một tên lưu manh, nếu còn có thể sống sót, ta, Richard sẽ coi nguoi là một người bạn!” Richard cố gắng nở một nụ cười, nhưng có chút méo mó bởi vì đau đớn.

Dieter không trả lời, bởi vì hắn đang tập trung để giữ vững bức tường lửa kia, hắn đã đạt đến giới hạn, sử dụng quá nhiều năng lực tiến hóa làm hắn cảm thấy mệt mỏi và một cơn đau đầu đánh ập vào hắn.

Cảm giác thống khổ đến tận cùng, và giống như, có một thứ gì đó cực kỳ tàn ác đang thức tỉnh, y hệt như lúc ngọn lửa màu đen bùng ra khỏi thân thể của Dieter.

“Ta sẽ không bỏ lại ai một lần nào nữa! Nhất định là như thế!” Dieter đinh ninh trong lòng.

...

Đã từ rất lâu rồi, một sự kiện ra đã xảy ra làm thay đổi Dieter, trước khi tai nạn tiến đến, hắn chỉ là một tên lưu manh ở đầu đường xó chợ và tham gia

một vài băng nhóm để đua đòi ăn chơi.

Số tiền mà cha mẹ hắn dành dụm được đều bị hắn lấy mất, gia đình nghèo khó càng khó khăn hơn khi Dieter làm nợ nần chồng chất, cha mẹ của Dieter đã bán đi căn nhà để trả nợ cho hắn.

Thật may mắn, lúc đó, hắn gặp được một người mà hắn kính trọng nhất, Dieter gọi người đó là đại ca Jake, một đại ca của một băng nhóm lưu manh nổi tiếng ở khu vực mà hắn sinh sống.

Jake đã mất đi một cánh tay trong một trận chiến với băng nhóm khác, Dieter nghe những người khác nói rằng, Jake đã cứu một anh em trong băng nhóm khỏi một lần nguy hiểm, nhưng cánh tay của Jake đã mất đi kể từ đó.

Đó cũng là lý do vì sao những anh em trong băng nhóm rất kính trọng và tôn sùng Jake.

Jake biết được hoàn cảnh của Dieter và lấy một căn nhà thuộc dạng khá dành cho gia đình hắn sinh sống mà không lấy một đồng nào.

Mọi thứ vẫn suôn sẻ cho đến khi Venger xuất hiện và bọn họ cùng với gia đình của Jake bị nhốt trong một khu đất bỏ hoang, bên ngoài là hàng trăm con Venger đang nhìn họ với ánh mắt khát máu.

Trong vòng xoáy hỗn loạn đó, các anh em trong băng, kể cả Jake đã phải tự tay giết đi người anh em đã trở thành Venger, nhưng chỉ có Dieter là không làm gì cả, hắn chạy vào một góc tối, tay chân hắn run cầm cập và không thể làm bất cứ thứ gì, đôi mắt hắn chỉ nhìn những anh em trong băng Jake đang chiến đấu.

Cha mẹ của hắn cũng đang cảm vũ khí và ở trong hàng ngũ đó, nhưng hắn không làm gì, một mình trong khu vực tối tăm, hắn sợ hãi, hắn muốn rời khỏi nơi đây, rời xa tất cả mọi thứ, hắn muốn đây chỉ là một giấc mơ.

Vòng phòng thủ bị thu hẹp bởi những đợt tiến công của Venger, bọn họ bị nhốt vào một nơi có số lượng thức ăn cực kỳ ít.

Dieter vẫn thế, hắn run sợ, không làm gì, hắn sống qua ngày bằng những thức ăn mà cha mẹ hắn nhận đổi để dành cho hắn.

Đến một ngày nọ, Venger biến dị tràn vào, tình hình hỗn loạn không tả nổi, máu tươi bắn khắp mọi nơi, giữa những tiếng la hét vì sợ hãi hay vì tăng lên lòng dũng cảm, Dieter ở trong góc tối, hắn không thể nào đứng lên được.

Dieter cứ thế, cho đến khi, hắn nhìn thấy cha mẹ của hắn đỡ giúp hắn những Venger đang xông tới và ánh mắt của họ khi đó, không phải là chán ghét, cũng không phải là nổi giận, hay căm thù gì, chỉ là một niềm yêu thương vô hạn ẩn chứa trong ánh mắt đó.

Một cảm giác hối hận đánh sâu vào linh hồn của Dieter, hắn gào lên, bước ra khỏi vùng không gian riêng biệt của chính hắn, hắn cố gắng cứu lấy mọi người, nhưng tất cả đã muộn, cha mẹ của hắn đã chết, anh em mà hắn chơi thân lúc trước cũng chẳng còn lại ai.

Cái hắn nhìn thấy lúc này là Jake đang liều mình chiến đấu, với khuôn mặt giận dữ tận cùng, Jake chém bay từng con Venger và bảo vệ những anh em trong băng.

Tình hình lúc đó cực kỳ hỗn loạn, tinh thần hắn gần như là tan vỡ, trí nhớ mờ hồ dần, hắn không biết hắn thoát ra khỏi khu vực bằng cách nào, nhưng hắn nhớ được từng khuôn mặt của mọi người trước khi chết, và khuôn mặt in sâu trong lòng hắn là của đại ca Jake và cha mẹ hắn.

Ánh mắt của bọn họ, như đang nói vào tai của Dieter rằng: “Hãy sống sót!”

...

Nhớ lại những ký ức cũ, Dieter dần dần đánh lui thứ tà ác đang muốn thức tỉnh kia bằng cảm giác hối hận tận cùng, lúc đó, hắn chỉ là một thằng nhóc trốn tránh thực tại và bỏ mặc mọi thứ, những người đó, bao gồm cha mẹ của hắn và Jake đã dùng sinh mạng để giúp hắn thoát khỏi cái chết.

Tất cả là do sự vô dụng của hắn, vì thế, ngay lúc này, cho dù có đối mặt hàng ngàn con quái vật đang bao vây xung quanh, Dieter vẫn không chạy trốn, hắn muốn chứng minh hắn không phải là một kẻ vô dụng chỉ biết chạy trốn như lúc trước nữa.

“Hãy để ngọn lửa nóng bỏng này bảo vệ những thứ mà ta đã từng đánh mất.” Đôi mắt kiên định của Dieter nhìn đàn Bọ Ngựa ở xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Nhà tiên tri Celena! Thần thông của Không Thiên Hà!

Bên trong quảng trường kim loại, những người sống sót thờ phào nhẹ nhõm trút bỏ gánh nặng là bảy Bọ Ngựa, bởi vì bọn chúng đã không còn bao vây nơi đây mà tập trung tấn công ba người thủ lĩnh của bọn họ.

“Chúng ta không thể để mọi chuyện diễn ra như thế này được, những người thủ lĩnh đang chiến đấu bằng cả tính mạng của họ ở ngoài đó, mọi người hãy cùng chiến đấu với họ.” Một người thanh niên nói một cách nhiệt huyết, mặc dù hắn không còn lại bao nhiêu thể lực, ngay cả vũ khí của hắn cũng đã bị méo mó không ra hình thù gì.

“Đúng vậy, mọi người hãy cùng nhau chiến đấu với các vị thủ lĩnh!” Lập tức, có tiếng nói ủng hộ người thanh niên vang ra dồn dập, nhiều người đứng lên hô to.

Trong quảng trường, ở đâu cũng có thể thấy được người mất đi một cánh tay hay mất đi những ngón tay vì chiến đấu, vết thương được băng lại một cách thô sơ, cho dù như vậy, bọn họ cũng đã nhanh chóng đứng lên ủng hộ.

Tiếng nói càng ngày càng nhiều, tạo thành một con lốc thức tỉnh những người còn đang chần chờ. Bọn họ cũng bị cảm hóa bởi nhiệt huyết này, cho dù bọn họ biết rằng, bước ra ngoài kia, không có những bức tường kim loại rắn chắc bảo vệ, chắc chắn, nhiều người sẽ chết rất khó coi.

Những qua nửa năm sinh tồn, điểm tụ tập Nikasa này đã chịu không biết bao nhiêu sóng gió, từ những con sinh vật biến dị tập kích cho đến cả đàn Venger khát máu tấn công, trong những lần đó, hỗn loạn không thể tả, nhưng mọi người đều có thể nhìn thấy được, ba vị thủ lĩnh, giống như ba chiến thần ở giữa chiến trường, ba cột chống trời đứng trước phong ba bão táp, không biết từ bao giờ, hình ảnh ba người kia đã in sâu vào tâm linh của họ.

Bây giờ, trụ cột tâm linh đang lung lay, một luồng ý chí bộc phát từ sâu trong tâm hồn của họ làm họ muốn sống vai chiến đấu cùng ba vị thủ lĩnh.

Khác với những căn cứ quân sự có nhiều vũ khí nóng hiện đại bảo vệ và lớp phòng thủ vững chắc, cùng với hàng ngàn quân nhân được huấn luyện kỹ càng, bọn họ chỉ là những người dân bình thường, ngay từ khi Venger xuất hiện, bọn họ đã trực tiếp đối mặt với bọn chúng bằng những cái ghế nhựa, hay kim loại, từ ống tuýp cho đến những cây dao ở trong nhà.

Khác hẳn với những quân nhân dùng vũ khí nóng để tiêu diệt Venger, vì thế, tinh thần của những người dân này đã được rèn luyện đến vững chắc, đó cũng là lí do vì sao, bọn họ có chung một lòng lúc này, bọn họ chọn cho mình một cái chết có ý nghĩa nhất, đây cũng chính là ý nghĩa của cuộc đời họ.

“Hãy ở yên đó, thủ lĩnh của các người sẽ không có chuyện gì đâu, và mở mắt cho thật to để nhìn, nhân danh Quang Minh Chi Thần, ta sẽ tiêu diệt toàn bộ bảy Bọ Ngựa bằng tất cả sức mạnh!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong lòng họ, không có một báo hiệu, không có một phương hướng cụ thể nào, đó đánh sâu vào lòng của họ một cách dễ dàng, ý chí nhiệt huyết đã được lời nói này làm giảm đi giúp cho bọn họ bình tĩnh lại.

“Là ai đang nói vậy?”

“Chúng ta nên làm thế nào bây giờ?”

“Quang Minh Chi Thần là cái gì?”

“Thủ lĩnh của chúng ta sẽ không có chuyện gì thật hay sao?”

Bọn họ tìm kiếm người phát ra âm thanh đó, nhưng không thể nào tìm thấy được, trong lúc nhất thời, những câu hỏi vang ra khắp nơi.

“Mọi người hãy bình tĩnh!”

Bỗng nhiên một giọng nói non nớt như làm cho họ tắm trong gió xuân vang ra, bỗng chốc, đám người im lặng đến một cây kim rơi xuống còn nghe thấy.

Nhìn lại theo phương hướng, mọi người nhìn thấy một bé gái đang mặc một chiếc váy trắng tinh và sạch sẽ, khuôn mặt non nớt và lạnh lợi, đôi mắt như hai viên ngọc, bên cạnh cô bé còn đứng khoảng gần chục người tiến hóa đang bảo vệ cho cô, rõ ràng cô là một người quan trọng nào đó.

“Là cô bé đó?” Một người thiếu phụ nhìn thấy cô gái này, hàng mi nhắm lại nói.

“Nhà tiên tri Celena, một người quan trọng của Đội Thợ Săn Rinka, nghe nói cô ta đã cứu tính mạng của cứ điểm này nhiều lần bằng khả năng đó.” Một tên thanh niên có đầu tóc nhuộm nhiều màu, nhưng nhìn hắn khá chừng mực, hắn nhìn Celena và nhẹ giọng nói.

“Đừng lo lắng, chúng ta, kể cả những vị thủ lĩnh đang ở ngoài kia, sẽ không có chuyện gì đâu, bởi vì—“ Cô bé nhìn ra ngoài cửa sổ, phương hướng mà trận chiến đang diễn ra ác liệt, cô bé cười tươi nói:

“Tôi đã thấy được, ngọn Minh Đăng đang rực cháy giữa bóng đêm u ám đang đến đây.”

“Và, nó sẽ thấp sáng bầu trời bằng một ngọn lửa báo hiệu thời khắc đã bắt đầu!”

...

Lúc trước, ngày còn ở Không Vũ quốc, Không Thiên Hà là một vương tử được người người kính trọng và không một ai dám khinh thường hắn.

Từ nhỏ, hắn đã sống trong nhung lụa và quyền thế to lớn, ngoại trừ phụ vương và mẹ của hắn, gần như, trong hoàng cung to lớn kia, hắn chính là người có quyền nhất.

Được ca tụng như một thiên tài về tu luyện, được ca ngợi bởi những người xung quanh, Không Thiên Hà đã trưởng thành như thế.

Hắn không nhận ra rằng, tất cả chỉ là một chiếc lồng đang giam cầm hắn, hắn không thể nhìn thấy bầu trời cao xa ngoài kia bằng đôi mắt chân thực, chìm đắm trong chiếc lồng nhiều năm.

Cho đến khi, Không Bá Hưng chết trước mặt hắn, nỗi đau xé nát ruột gan phá hủy tâm linh của Không Thiên Hà.

Và hắn đã nhìn thấy được cái lồng đang giam cầm hắn, một nguồn ánh sáng đã soi sáng hắn trong chiếc lồng tâm tối.

...

Không Thiên Hà chậm rãi đi đến trước mặt bầy Bộ Ngựa, bọn chúng đang tập trung bao vây lấy hai người ở bên trong.

Không Thiên Hà nhìn bầy Bộ Ngựa bằng đôi mắt lạnh băng, thanh kiếm trên tay hắn khẽ rung động.

Một luồng sóng âm từ đó lan ra xung quanh, mọi người, bất kỳ sinh vật nào có ý thức đều nhìn thấy một cảnh tượng mơ hồ, đó là một chú chim màu vàng cao quý đang xông phá chiếc lồng giam nó và hướng về ánh nắng của Mặt Trời.

Cảnh tượng đó đến nhanh và đi cũng nhanh, lúc Dieter định thần nhìn lại, hắn thấy một màn làm hắn kinh ngạc đến há to miệng rộng không khép lại được.

Tựa hồ Dieter nghe được một tiếng chim hót mạnh mẽ.

Bầy Bộ Ngựa đang bao phủ xung quanh, bỗng chốc đứng im lại, làn gió thom từ xa thổi đến một cách nhẹ nhàng làm cho ngọn lửa lung lay, thân thể của những con Bộ Ngựa bắt đầu rạn nứt và chia năm xẻ bảy, những vết thương cắt rất ngọt bởi một thanh kiếm sắc bén, giống như chiếc lồng kia, đã bị cắt ra bởi con chim màu vàng cao quý.

“Ta đã cảm nhận được cảm xúc của ngươi lúc này.”

Thấp thoáng sau ánh lửa, có một bóng người đi đến, với giọng nói nhỏ nhẹ, hắn ta từ từ bước đến trước mặt của Dieter và Richard trong đôi mắt kinh ngạc của họ.

“Cảm xúc của ngươi, có một chút gì đó khá giống với ta lúc trước.”

“Và ta cho ngươi một lời khuyên là, đừng để nó nuốt chửng ngươi, mà ngươi hãy biến nó thành động lực để bước về phía trước.”

Không Thiên Hà nhìn Dieter và Richard một chút rồi bước về phía bầy Bộ Ngựa đang nhào tới đây ở xa, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Không Thiên Hà đã sử dụng thần thông của hắn tiêu diệt một tốp Bộ Ngựa để giải vây cho Dieter và Richard.

“Còn bây giờ, hai ngươi hãy lùi về sau thật xa, ta sẽ xử lý bọn chúng.”

Dieter và Richard nhìn theo bóng lưng kia, bọn họ cảm nhận được một sự nguy hiểm mãnh liệt và dồi dào từ người thanh niên cổ quái đó, những lời nói của người thanh niên làm họ khó hiểu.

Nhưng rất nhanh, Dieter nhắc Richard lên bằng một tay và rời khỏi nơi này nhanh chóng.

“Mặc dù ta không biết ngươi là ai, nhưng hãy cẩn thận.” Dieter nhìn về bóng lưng và hô to một câu, sức mạnh của người thanh niên kia rất lớn, bọn họ dự đoán đây là một người tiến hóa có năng lực đã ra tay giúp đỡ trong lúc nguy cấp.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Tiêu diệt đàn Bộ Ngựa (1)

Trước khi bị bao vây, Dieter và Richard đã nhìn thấy Rinka được cứu, nhưng ngay lập tức, bọn họ bị che khuất tầm nhìn và lao vào vòng chiến với bầy Bộ Ngựa.

Bây giờ thì họ đã biết được người xuất hiện cứu lấy Rinka ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc là người thiếu niên kỳ lạ kia.

“Hắn rất giống ta, nhưng mà, hắn mạnh hơn ta nhiều.” Dieter thầm nghĩ trong lòng, hắn đang nâng Richard rời khỏi khu vực nguy hiểm kia.

Bầy Bọ Ngựa liên miên không dứt, giống như một con lũ cuộn cuộn đang quét sạch những gì xung quanh.

Và đầu lĩnh của bọn chúng đã được bảo vệ ở trung tâm, nơi đó còn có một con Bọ Ngựa cận vệ.

Rinka chìm đắm trong cảm giác thoải mái khi thân thể cô đang được chữa trị một cách nhanh chóng bởi những giọt nước thần kỳ chứa đầy sinh mệnh.

Sinh Mệnh Chi Thủy lan tỏa khắp thân thể của Rinka, cô không tự chủ được trôi theo dòng chảy dịu nhẹ đó và thiếp đi.

Sau vài phút ngắn ngủi, bỗng nhiên Rinka bắn người đứng lên, bởi vì cô nhớ ra rằng tụ điểm Nikasa chưa thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, một trách nhiệm ở sâu trong của Rinka đánh thức cô khỏi dòng nước dịu nhẹ.

“Ày...!” Rinka cảm nhận được thân thể truyền đến cảm giác đau đớn, những vết thương vẫn chưa lành hẳn, bầu trời vẫn còn là ban đêm chứng tỏ thời gian chưa trôi qua nhiều lắm.

Rinka đưa đôi mắt của cô nhìn xung quanh thấy được hai cô gái đang nhìn cô bằng đôi mắt hiếu kỳ.

Một người trong đó tiến lên và cười nói với Rinka:

“Đã tỉnh rồi sao? Thứ nước gọi là Sinh Mệnh Chi Thủy thật thần kỳ.”

Giọng nói này làm cho Rinka cảm thấy quen thuộc, cô suy nghĩ trong chốc lát rồi nhớ ra được, đó là giọng nói của người đã nói chuyện với người thanh niên đã cứu cô.

“Cảm ơn cô vì đã cứu tôi.” Rinka khom nhẹ thân thể rồi nói.

Linda nhìn thấy vậy, cô tiến lên đỡ lấy Rinka nói: “Không có gì, đây chỉ là tiện tay mà thôi, à mà, cô tên là gì vậy? Tôi tên là Linda, còn đây là Lilith.”

Cho dù Rinka được cứu bởi những người trước mặt, nhưng Rinka vẫn có một chút đề phòng với Linda, khi Linda tiến đến gần, Rinka không cảm nhận được ác ý đến từ phía Linda, vì thế, Rinka mới an tâm cho Linda đỡ lấy cô.

“Tôi tên là Rinka, tôi rất biết ơn vì cô đã cứu tôi nhưng mà tôi có việc cần phải làm ngay lúc này.” Rinka trả lời và dự định quay người đi đến phía ngọn lửa đang bùng cháy ở đằng xa.

“Cô đừng quá lo lắng, những người bạn của cô sẽ không có gì đâu, hãy nhìn nơi đó kia.” Linda cười nói trong khi ngón tay cô chỉ một phương hướng, nơi đó chính là khu vực bầu trời.

Rinka nhìn theo Linda, đôi mắt cô nhìn thấy một cảnh tượng, ở cao trên không trung, có ba bóng người đang đứng đó, không được nâng bởi một thiết bị hay dụng cụ hiện đại nào, không có gì thể hiện là họ đang sử dụng năng lực tiên hóa, ba người cứ đứng ở trên không trung, đôi chân họ đang đứng ở trên không khí.

“Bọn họ là ai?” Rinka kinh ngạc hỏi.

Những cơn gió lạnh thổi qua làm cho cái áo choàng màu trắng tinh bay phấp phới, dưới ánh sáng của Mặt Trăng, Rinka có thể nhìn thấy được ở trên áo choàng của ba người kia đều có thêu một cái tiêu chí hình Mặt Trời màu vàng nổi bật.

Nhìn thấy biểu hiện của Rinka như vậy, Linda giống như đã tìm được một thứ thú vị để làm, cô lập tức tiến lên và giải thích cho Rinka.

“Bọn họ là những người thuộc Quang Minh Giáo Đình..”

...

Thật ra, trước đi đến đây Thanh Vũ cùng ba người kia đã bàn bạc xong, muốn sinh tồn ở Thế Giới này một cách ‘chính thống’ hay làm những việc như giúp đỡ người khác không một điều kiện mà ít làm cho người khác nghĩ ngờ.

Quang Minh Giáo Đình tồn tại ở đây cần một lý do, Thanh Vũ đã nghĩ ra được, bọn họ sẽ lấy danh nghĩa của Quang Minh Chi Thần, đến Thế Giới này để cứu lấy nhân loại đang ở bên bờ tuyệt chủng.

Vì thế, những cái áo choàng màu trắng đã được Thanh Vũ mua từ Hệ Thống. Hiện giờ, ở trong Giáo Đình, những nhân viên chính thức được cấp cho những chiếc áo choàng có ký hiệu, giống như Thánh Kỵ Sĩ và Thánh Pháp Sư sẽ có áo choàng hình có ký hiệu hình một vòng Mặt Trời, còn Dược Đường sẽ có ký hiệu hình một cây dược thảo, Phù Đường thì khác, nhân viên của Phù Đường sẽ tự chế tạo chiếc áo choàng được cấp thành một cái phù bảo, ...

Đây chỉ là hình thức ban đầu, về sau sẽ có nhiều rắc rối xảy ra, và hệ thống của Giáo Đình sẽ được hoàn thiện hơn theo thời gian.

Nhóm người Thanh Vũ đã đến đây từ lâu, nhìn thấy trận chiến ở đằng xa làm cho bọn họ rung động, nhưng vì Thanh Vũ đã không thể kích hoạt danh hiệu, cảnh giới hiện tại của hắn chỉ ở Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù có thêm ba người giúp đỡ cũng chẳng thể nào đánh lui được đàn Bọ Ngựa kia.

Thế là, bọn họ lập ra một kế hoạch để tiêu diệt đàn Bọ Ngựa hung tợn.

“Luu Úc, hãy chuẩn bị tinh thần, Không Thiên Hà đang hành động đúng theo kế hoạch.” Thanh Vũ ngưng trọng nói.

“Vâng!” Lưu Úc nghiêm túc gật đầu.

...

“Bước đầu tiên, hấp dẫn sự chú ý của đàn Bọ Ngựa đã hoàn thành.” Không Thiên Hà nhìn đàn Bọ Ngựa đang tập trung lại với nhau và đề phòng hắn.

Dị biến xảy ra, làm cho bọn chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hàng trăm đồng bạn của chúng đột nhiên chết sạch, vì thế, bọn chúng khá dè chừng.

“Bước thứ hai, làm cho bọn chúng nổi giận.” Không Thiên Hà dựa theo kế hoạch mà hành động.

Thần thức của hắn lan ra, xâm nhập vào bầy Bọ Ngựa và tìm đến con thủ lĩnh một cách nhanh chóng, bọn chúng không có khả năng ngăn chặn thần thức thăm dò được.

“Nó đang hồi phục?” Không Thiên Hà nhìn thấy hai cánh của con đầu đàn đang hồi phục với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, có lẽ, vài phút sau nó sẽ bay được bằng đôi cánh, khả năng hồi phục thật là đáng sợ.

“Chúng đang tiến hóa?” Nhưng cảnh tượng làm cho Không Thiên Hà cảm thấy kinh ngạc hơn ở kế bên, hàng chục con Bọ Ngựa màu xanh đang lột xác, và lớp xác mới của chúng đã có màu vàng nhạt, chứng tỏ bọn chúng đang tăng sức mạnh với một tốc độ cực kỳ nhanh.

Không Thiên Hà cười nhạt, cho dù như thế, hắn vẫn không sợ hãi, mà hắn lại cảm thấy vui mừng bởi vì, con đầu đàn đang hồi phục, cho nên đàn Bọ Ngựa đang tập trung bảo vệ nó, khả năng di chuyển của nó đã bị hạn chế bởi đôi cánh đang bị thương.

Vì thế, đây chính là một cơ hội tốt của Không Thiên Hà.

Một luồng ánh sáng màu trắng nhạt bao phủ lấy thân thể của Không Thiên Hà, tay hắn cầm thanh kiếm mà cha hắn đã tặng và chém ra, một luồng sóng khí từ thanh kiếm bắn thẳng đến bầy Bọ Ngựa, mục tiêu của nó là con đầu đàn đang hồi phục kia.

“Phá vỡ.” Không Thiên Hà nhẹ giọng nói.

Thần thông chính là thứ gọi là ý cảnh, nó trực chỉ bản tâm, nó hòa lẫn với cảm xúc và tâm linh, hay chính xác nó là bản chất.

Những con Bọ Ngựa không biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên thân thể của chúng chia năm xẻ bảy, và rơi xuống mặt đất.

Luồng sóng khí kia càn quét tất cả những con Bọ Ngựa đang chắn ở trên đường, tiến thẳng đến con đầu đàn.

Ngay lúc này, con đầu đàn đã nhận ra nguy hiểm, nhưng với đôi cánh đã bị phế bỏ, nó không thể di chuyển theo ý muốn.

Mà những con Bọ Ngựa đang nâng nó không thể nào nhận ra được chuyện gì đang xảy ra lúc này.

“Rút!” Con đầu đàn phát ra tiếng kêu dữ tợn, trong lúc đó, chỉ có một con Bọ Ngựa cảm nhận được nguy hiểm đang tiến đến gần.

Nó ngay lập tức phóng đến, đứng chắn trước mặt con thủ lĩnh, trực tiếp lãnh trọn một thần thông từ Không Thiên Hà.

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng nứt vỡ vang lên, con Bọ Ngựa cận vệ đang từ từ chia năm xẻ bảy, máu tươi chảy xuống ồ ạt, nhưng cái chết của nó không phí một chút nào, vì nó đã làm cho con đầu đàn có được một thời gian để di chuyển tránh đi luồng sóng khí nguy hiểm kia.

“Rút! Rút!”

Bầy Bọ Ngựa không hề lập tức hỗn loạn bởi tiếng kêu của con đầu đàn, bọn chúng tập trung vào Không Thiên Hà, bầy bọ ngựa như một con lốc xoáy dữ tợn di chuyển thẳng đến Không Thiên Hà với tốc độ cực nhanh, bọn chúng muốn xé xác Không Thiên Hà thành hàng triệu mảnh mới hả giận.

“Bước thứ hai, đã hoàn thành.” Không Thiên Hà nhanh chóng lùi về sau, hắn có thể quan sát được không gian ở đây bằng thần thức.

“Bước thứ ba, di chuyển theo hướng gió.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 131: Tiêu diệt đàn Bọ Ngựa (2)

Xẹt! Xẹt!

Những vệt kiếm quang bắn thẳng vào bầy Bọ Ngựa, những con trùng phải đều bị chém thành hai mảnh và rơi xuống mặt đất, nhưng như thế không làm bọn chúng sợ hãi, mà bọn chúng càng ngày càng trở nên điên cuồng.

Đôi cánh mạnh mẽ cứ rần đập liên tục, tốc độ của bầy Bọ Ngựa bạo tăng, đến không khí còn phát ra tiếng oanh minh truyền khắp bầu trời.

Không Thiên Hà đã chọc giận bầy Bọ Ngựa, bởi vì đầu lĩnh của bọn chúng đã trọng thương, bọn chúng cảm nhận được cảm xúc giận dữ điên cuồng đang cảm hóa bọn nó.

Thần thức của Không Thiên Hà bao phủ một khu vực rộng lớn, đang hẩn di chuyển đến một nơi thích hợp như đã bàn trong kế hoạch, đó là một nơi ngược với hướng gió, và hướng gió phải tránh xa quảng trường kim loại ở đằng xa, hơn thế nữa, đầu gió không phải là nơi có nhiều cây cối.

“Nhìn kia, đàn quái vật đang bị một cái gì đó thu hút!”

Bên trong quảng trường, hàng ngàn người đang tụ họp và nhìn về phía xa, bởi vì đã được những người trong ba thế lực trấn an, nhiệt huyết muốn cùng chết cùng sống với ba người thủ lĩnh đã được làm lạnh, vì thế bọn họ đang xem diễn biến của trận chiến.

“Đó là đại ca Dieter cùng với thủ lĩnh Richard!!”

“Bọn họ đã an toàn!”

Nhiều người thốt lên một cách mừng rỡ, đây chính là thủ lĩnh của bọn họ, người dẫn dắt bọn họ vượt qua không biết bao nhiêu là khó khăn nguy hiểm.

Bây giờ, nhìn thấy thủ lĩnh đã an toàn, trong lòng họ cảm thấy vui sướng và hạnh phúc, nước mắt không tự chủ được chảy dài xuống.

“Còn thủ lĩnh Rinka đâu?” Trong đội thợ săn Rinka có người hỏi một cách sợ hãi.

“Ồ đằng kia kìa, trên ngọn cây đằng đó!” Rất nhanh có người tìm thấy được Rinka.

“Ba vị thủ lĩnh đều không phải là mục tiêu của đàn Bọ Ngựa, vậy thì bọn chúng đang đuổi theo thứ gì? Chẳng lẽ là người đã phát ra âm thanh thần bí kia sao?”

Nhiều câu hỏi trong lòng họ dâng lên, nhưng cho dù câu trả lời là gì, bọn họ cũng đang biết một việc, có người đã đến đây và giúp họ chống lại bầy Bọ Ngựa dữ tợn, thật sâu trong linh hồn của họ đã biết ơn người đó.

Không một ai trong quảng trường có ý nghĩ chạy trốn khi đàn Bọ Ngựa đã không ở đây nữa, cho dù có người có ý nghĩ đó, cũng không dám làm, bởi vì xung quanh đây toàn là sinh vật biến dị nguy hiểm, vào rừng ở ngay đêm tối thế này, chẳng khác nào tự sát.

(Ngoài lề: bạn nào muốn ủng hộ mình thì hãy qua web: truyen cv.com để đọc nhé.)

“Là khu vực này.” Không Thiên Hà nhảy lùi về sau trong khi thanh kiếm hần chém ra liên tục từng vệt kiếm quang to lớn mà sắc bén.

Những con Bọ Ngựa bay đầu đều bị chém chết sạch, và những con Bọ Ngựa ở sau cứ thế tràn lên.

Khu vực mà Không Thiên Hà chọn trú là một bãi đất trống, đối diện nơi đó, ở đằng xa kia là một con sông rộng lớn, đây chính là con sông ngăn cách thành phố Nikasa và tụ điểm Nikasa, một bức tường thiên nhiên bảo vệ người dân nơi đây khỏi bầy Venger khát máu.

Không Thiên Hà chuyển hướng bay thẳng đến đó với tốc độ nhanh chóng đến phát ra tiếng xé gió mạnh mẽ.

“Thiên Hà đã hoàn thành nhiệm vụ, Lư Ưc hành động đi! Thanh Vũ đang đứng ở trên không trung và đang quan sát cuộc chiến của Không Thiên Hà, nhìn thấy Thiên Hà đã chọn được nơi thích hợp, Thanh Vũ lập tức ra lệnh cho Lư Ưc.

“Vâng!” Lư Ưc nghiêm túc gật đầu.

Một tia ánh sáng bắn ra từ trong túi trữ vật của Lư Ưc, bỗng nhiên, trên hai tay của Lư Ưc xuất hiện một vật hình mũi tên to lớn bằng kim loại.

Đây chính là tên lửa TX-011 mà Davine đã dùng để bắn chết Treis.

“Hừ!!” Lư Ưc gồng lên sức mạnh đến nổi gân xanh hiện lên trên khuôn mặt của hắn.

Một luồng ánh sáng màu trắng bao phủ lấy Lư Ưc và tăng cho hắn thêm nhiều sức mạnh. Lư Ưc đang sử dụng kỹ năng cơ bản của Thánh Kỵ Sĩ là Dững Mãnh, tăng cho Lư Ưc thêm mười lần sức mạnh, nhưng áp lực cũng tăng không kém.

Lư Ưc không để ý đến sức mạnh từ áp lực làm cho thân thể hắn đau nhức, hai chân hắn đạp mạnh vào không khí làm cho nó rung động mãnh liệt, sau

đó, hắn dùng đôi tay rắn chắc nâng lên tên lửa TX-011 và phóng nó đi thẳng đến khu vực mà Không Thiên Hà đã chọn.

Quả tên lửa giống như một viên sao chổi lướt qua bầu trời đêm và gào thét lao đến khu vực đó.

Lưu Úc lập tức giải trừ trạng thái Dững Mãnh, thân thể của hắn gần như là tên liệt đến điếng người. Nhưng trên khuôn mặt của hắn vẫn nở nụ cười tươi, và đôi mắt đang chăm chú nhìn về phía xa.

“Làm phiền cô, Linda.” Thanh Vũ nhìn Lưu Úc rồi gật đầu, sau đó truyền âm cho Linda đang đứng ở một cây cổ thụ bên dưới.

Linda nhận được truyền âm, mắt cô nhìn theo quả tên lửa TX-011 và gật đầu nói: “Tôi đi đây!”

Trên không trung, những cơn gió mạnh mẽ thổi từ đằng xa đến làm cho áo choàng của Không Thiên Hà tung bay, trước mặt hắn là đàn Bọ Ngựa đang lao đến như một cơn lũ đen chét chóc.

“Bước thứ ba, hoàn thành.” Không Thiên Hà nhẹ giọng nói.

Chợt bên cạnh của Không Thiên Hà xuất hiện một người, đó là Linda, cô không có chần chừ hay nói gì, một tay của cô bắt đến vai của Không Thiên Hà với phong cách cực kỳ thô bạo và cả hai cùng biến mất ngay lập tức.

“Hừ, cho người làm mặt lạnh tối ngày!” Linda không khỏi đắc ý trong lòng.

Đáng lẽ ra, cô chỉ cần chạm nhẹ Không Thiên Hà và sử dụng năng lực tiến hóa, nhưng cô lại làm một động tác thô bạo, cái này là nhìn người chường mắt!

Đàn Bọ Ngựa đang lao nhanh, đột nhiên mất đi mục tiêu làm cho bọn họ hoảng hốt, ngay cả con đầu đàn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nó nhìn xung quanh nhưng chẳng thể nào phát hiện ra kẻ địch, ngay lúc này, gần chục con Bọ Ngựa đã tiến hóa xong, trở thành cận vệ cho nó, niềm tin của nó tăng vọt.

“Rít!” Con đầu đàn phát ra tiếng kêu dữ tợn vì không thể xác định được kẻ thù, nhưng ngay sau đó, nó phát hiện có một vật đang phóng đến đây với tốc độ kinh hoàng.

Con đầu đàn nhìn vật kia với ánh mắt khó hiểu, trong đầu của nó chưa bao giờ có hình ảnh của một vật như thế, không có sự sống, không có năng lượng tiến hóa, không có cảm giác nguy hiểm gì.

Nhưng chỉ trong giây lát, quả tên lửa TX-011 đã đâm vào trước đàn Bọ Ngựa.

Ầm! Ầm!

Một tiếng vang truyền đến từ bầu trời kèm theo một luồng sóng khí đánh bật những gốc cây xung quanh, bụi mù cuốn lên và bay ra bốn phía, ngọn lửa khổng lồ đang bốc cháy ở giữa không trung, những mảnh kim loại của quả tên lửa bắn ra đâm vào mặt đất.

“Rít!” Con đầu đàn rống lên giận dữ, bởi vì hàng trăm con Bọ Ngựa ở đầu đã bị xé thành mảnh vụn.

Trên hết, nó phát hiện ra, có hai sinh vật đã xuất hiện ở sau ngọn lửa khổng lồ kia, đặc biệt chói mắt, là một người thanh niên có một đôi cánh màu hoàng kim đang tỏa sáng lộng lẫy làm cho ánh sáng của Mặt Trăng mất đi màu sắc.

Người thanh niên kia tựa hồ chính là tâm điểm của bầu trời này!

Đôi cánh của Thanh Vũ khẽ động, một luồng linh lực bùng lên trong thân thể hắn, tạo ra một cơn gió to lớn kết hợp với thuận hướng gió từ xa làm cho ngọn gió này mạnh mẽ gấp mấy lần.

Bên cạnh hắn là Mặc Hàn, bằng đôi mắt chăm chú, Mặc Hàn kết niệm pháp quyết, linh lực chảy dọc cơ thể hắn và tạo ra một pháp thuật hệ phong khổng lồ.

Ngọn gió được tạo thành bởi Thanh Vũ và Mặc Hàn gào thét bay thẳng đến ngọn lửa khổng lồ kia và thổi chúng thẳng về phía đàn Bọ Ngựa đang hỗn loạn và bỏ chạy khỏi ngọn lửa.

Đặc biệt là, theo bản năng, bọn chúng lại bay theo chiều gió, điều này làm cho bọn chúng bị dồn vào tình cảnh nguy hiểm.

Ngọn lửa được tiếp theo nhiên liệu, nó rực cháy và thiêu đốt những gì trên đường thành tro tàn, những tia hỏa tinh rơi xuống mặt đất làm cho mặt đất bị đốt cháy theo, đó là xác của những con Bọ Ngựa xấu số.

Con đầu đàn đã mất đi sự khống chế đàn Bọ Ngựa và nó cũng đang bỏ chạy, bởi vì được nâng lên bởi hai con Bọ Ngựa cận vệ, cho nên nó là kẻ chạy xa nhất, thẳng về hướng bờ sông, nó không dám quay đầu lại, bởi vì ngọn lửa đang cuốn đến.

Thanh Vũ nhìn thấy cảnh này, hắn thở dài một hơi trong niềm vui bất tận, cho dù sắc mặt của hắn đang trắng bệch, bởi vì cả tinh thần và thể xác của hắn đã đạt đến ngưỡng giới hạn, nhưng một cảm xúc thỏa mãn đang chiếm lấy hắn.

“Kế hoạch thành công.” Mặc Hàn vuốt bộ râu màu trắng của hắn rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Nhân gian luyện ngục!

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Dieter và Richard nhìn thấy bầu trời ở đằng xa kia đột nhiên có một vụ nổ xuất hiện, không những vậy, vụ nổ kia còn nuốt gần như cả bảy Bộ Ngựa.

Hơn thế nữa, trên bầu trời còn xuất hiện hai người đang lơ lửng giữa không trung, một người có một đôi cánh hoàng kim to lớn, cả hai đã làm cho ngọn lửa kia đuối theo đọt trụ bảy Bộ Ngựa đang hỗn loạn.

“Cái này...!” Dieter nuốt một ngụm nước bọt rồi nói, cảnh tượng này vượt quá khả năng tưởng tượng của hắn.

“Những người đó chắc là đồng đội của người thiếu niên kỳ lạ kia.” Richard thở phào một hơi nhẹ nhõm, dù thế nào đi chăng nữa, tình cảnh nguy kịch đã được giải trừ bởi bọn họ.

Dieter gật đầu, âm thanh có chút đề phòng nói: “Không biết bọn họ xuất hiện ở đây là có mục đích gì?”

...

“Trời a, đó chính là thiên thần giáng lâm hay sao?”

“Cảnh tượng này, chỉ có thể là sức mạnh của thần!”

“Vị thần kia đã nghe được lời cầu nguyện của chúng ta phải không?”

Quảng trường im lặng một lúc sau khi vụ nổ phát ra, nhưng ngay sau đó, một tràng tiếng nói vang lên liên tục không ngừng nghỉ, trên khuôn mặt mê mang của bọn họ đã chứng tỏ trong lòng họ đang cầu mong điều gì xuất hiện.

Giữa địa ngục trần gian, cái con người hướng tới là cuộc sống yên bình lúc trước, cho dù lúc đó, bọn họ phải đi làm một nhọc để kiếm cái sinh nhai, hay phải đau đầu vì những vấn đề khác, nhưng trên tất cả, cuộc sống kia vẫn tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Bây giờ, trong lòng họ chỉ có một điều ước, đó là có một người xuất hiện, cứu rồi lấy thực tại tàn khốc này, dẫn đường cho họ đi đến một tương lai tươi sáng hơn.

“Ngọn Minh Đăng rực cháy giữa màn đêm lạnh lẽo, cuốn đi hắc ám đang bao trùm nơi đây!” Celena nhìn về phía xa, cô nói một cách chậm rãi.

“Rốt cuộc thì, tại sao không phải là Ánh Sáng chiếu rọi mà lại là Minh Đăng?” Một câu hỏi xuất hiện ở trong đầu của Celena, cô không biết được câu trả lời, nhưng mà, cho dù thứ gì xuất hiện đi chăng nữa, nó cũng đã cứu lấy nơi này, cứu lấy mạng sống của những người ở đây, bấy nhiêu đó đã đủ rồi.

...

Rinka kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, cô thấy được chi tiết hơn bất cứ ai ở đây, rõ ràng quả tên lửa tự nhiên xuất hiện ở trên tay một người, như một phép màu của Thần linh!

Rinka không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô quan sát bọn họ hành động một cách ngưng trọng.

“Sức mạnh của những người này không đến từ năng lượng tiến hóa, mà từ một nguồn năng lượng khác?” Rinka ngạc nhiên nói.

“Sao rồi hả? Đã bị giật mình không nhỏ đi!” Linda bỗng nhiên xuất hiện ở cạnh Rinka và hôn hờ nói.

Rinka nhẹ nhàng gật đầu, than thở nói: “Thế Giới này ngày càng hỗn loạn.”

“Đừng có mà đắc ý, khoảng mười phút trước, cô cũng không khá hơn Rinka là bao đâu!” Lilith không quen nhìn khuôn mặt đắc ý của Linda, cô lạnh nhạt nói.

“Haha!” Linda gãi đầu cười trừ.

Sinh vật tiến hóa, Venger khát máu, cho đến năng lực tiến hóa, Thế Giới này ngày càng hỗn loạn là ý chỉ về những thứ trên, lúc này, cho dù nhìn thấy nhiều phép màu hơn nữa, chắc rằng, Rinka cũng chẳng ngạc nhiên là bao.

Lúc bàn kế hoạch, Linda và Lilith có ở đó và nghe hết tất cả, khi Thanh Vũ nhắc đến tên lửa TX-011 và lấy ra ngay trước mặt hai người, làm cho hai người giật mình.

Rinka nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc ở đằng trước cô không xa, đó là Không Thiên Hà đang chăm chú quan sát diễn biến ở trên không trung.

Thấy thế, Rinka vội vàng đi đến gần Không Thiên Hà, bước chân của cô dẫm lên mặt đất làm phát ra tiếng động, Không Thiên Hà quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Rinka.

“Cảm ơn anh vì đã cứu tôi.” Rinka nói một cách chân thành.

Không Thiên Hà chỉ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Không có gì, đó chỉ là nhiệm vụ của tôi mà thôi!”

Rinka nghe vậy, cô cười nói: “Tôi tên là Rinka, Shimizu Rinka, còn anh tên là gì?”

“Không Thiên Hà.” Không Thiên Hà trả lời xong rồi quay đầu nhìn về phía trước.

Rinka nhìn thấy Không Thiên Hà không muốn tiếp tục nói chuyện, cô đành phải đi đến phía sau hắn, đôi mắt cô nhìn về bầu trời, Linda đã giải thích và nói rõ cho cô về lai lịch của những người kỳ lạ này, mặc dù quá mức hoang đường, nhưng đâu đó trong cô, vẫn hi vọng chuyện này là thật.

...

Một con cháy rừng nhỏ đang thiêu đốt ở trước mặt của Thanh Vũ.

Bầy Bọ Ngựa đã tan rã và con đầu đàn bị mất đi sự khống chế của nó đối với bầy đàn, lúc này, ở bên cạnh con đầu đàn chỉ có vài con Bọ Ngựa cận vệ và gần trăm con Bọ Ngựa màu xanh.

Số lượng Bọ Ngựa bị thiêu chết bởi ngọn lửa quá nhiều, bầy đàn đã mười không còn một, sự tổn thất nặng nề này làm cho con đầu đàn nổi giận.

Nhưng sự sợ hãi đối với cái chết đang lấn át lý trí của nó, lúc này, nó chỉ muốn rời khỏi đây, với nó, đây là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Nhiều lần bị thương, và một lần nhém chết, con đầu đàn đã mất đi ý chí.

“Rít! Rít!” Nó phát ra âm thanh to lớn nhiều lần để tập hợp những con Bọ Ngựa đã chạy trốn ở xa, và ngay lập tức, nó quay đầu rời đi khỏi nơi này.

Phía sau là ngọn lửa đang rực cháy, bởi vì hướng gió, cho nên, ngọn lửa này sẽ thiêu đốt cho đến khi đến được bờ sông và dập tắt, điều này đã được Thanh Vũ tính toán từ trước.

“Giáo Hoàng đại nhân!”

Nhìn thấy được bầy Bọ Ngựa đã bỏ đi, Thanh Vũ thả lỏng thân thể, nhưng hắn nghe được tiếng nói pha lẫn cảm xúc phức tạp của Mặc Hàn.

Thanh Vũ quay đầu nhìn sang, thấy được khuôn mặt của Mặc Hàn hiện giờ rất khó coi, Thanh Vũ liền biết được có chuyện không hay đã xảy ra.

Thanh Vũ thả ra thần thức của hắn bao trùm mười dặm xung quanh đây, ở đằng xa kia, hắn thấy được có một chấn động nặng nề từ nơi đó phát ra liên tục.

Lâu lâu, lại có cây cối đổ ngã, ở trong vùng trống đó, Thanh Vũ nhìn thấy một con sinh vật biến dị, nó có hình dạng một con chó sói, nhưng bây giờ, cả thân thể nó được bao phủ bởi một lớp vảy cứng rắn, và thân thể của nó to hơn chó sói bình thường gấp bốn lần.

Nhưng như vậy chưa đủ để Mặc Hàn biến sắc, khung cảnh như vậy, cứ liên tục diễn ra trong thần thức của Thanh Vũ, tựa hồ, đây chính là một bầy thú đang di chuyển với tốc độ nhanh.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Hai hàng mi của Thanh Vũ co lại.

“Là do tên lửa TX-011, Giáo Hoàng đã kể lại, khi tiêu diệt Venger biến dị có năng lực điện, Giáo Hoàng đã bị tên lửa tấn công phải không?” Mặc Hàn cười khổ nói.

“Đúng vậy.” Thanh Vũ gật đầu, tiếp theo, hắn suy nghĩ một lát rồi nói:

“Ý của Mặc lão là, tên lửa TX-011 tấn công ta, tạo nên một con cháy rừng ở cấp độ lớn, vì thế, bầy sinh vật biến dị phải chạy trốn khỏi con cháy rừng kia, và bọn chúng đang tiến đến đây?”

“Đúng vậy.” Mặc Hàn gật đầu khi nghe được lời nói của Thanh Vũ.

“Tiếp theo, chúng ta nên làm như thế nào đây?” Mặc Hàn nhìn Thanh Vũ rồi hỏi.

“Chuyện này rất khó giải quyết! Nhưng mà đây là một cơ hội để thể hiện sức mạnh của Quang Minh Giáo Đình!” Thanh Vũ nhìn về phương xa, nơi mà bầy sinh vật biến dị đang chạy đến nơi đây bằng tốc độ cao.

Chỉ trong năm phút nữa thôi, chắc chắn bọn chúng sẽ đến đây, và dẫm nát tất cả những gì ngáng đường của bọn chúng.

Chắc chắn, tụ điểm Nikasa sẽ không thể nào chịu đựng nổi thêm một đợt công kích nào.

Thần thức của Thanh Vũ dời đi sự chú ý, nó bao trùm toàn bộ khu vực của tụ điểm Nikasa, thoáng chốc, sắc mặt của Thanh Vũ rất khó coi, lúc trước, hắn chỉ dùng thần thức thăm dò quảng trường, nơi mà bây giờ Bọ Ngựa đang bao vây, nhưng bây giờ, hắn đã nhìn thấy toàn bộ khung cảnh ở tụ điểm Nikasa hiện giờ.

Máu tươi, những mảnh vụn của thân thể, ruột, gan, tim, não, tất cả những thứ đó, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy, Thanh Vũ còn thấy được đầu của một người thanh niên đang gào thét, hai mắt trắng dã, chết một cách không cam lòng.

Màu đỏ của máu tạo thành một dòng nước nhỏ chảy trên mặt đất, chúng trộn lẫn với xác của những con Bọ Ngựa và xác của người, một hỗn hợp của chết chóc!

Nhân gian luyện ngục!

Thanh Vũ đã bị đè nén khi ở trên đường di chuyển đến đây, lúc này, sự trùng kích to lớn đang đánh vào đầu hắn, với một người thanh niên của Địa Cầu, nhìn thấy trần cảnh này trước mắt, làm cho hắn buồn nôn, nhưng trên hết tất cả, một cảm xúc phẫn nộ chiếm lấy Thanh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thập Linh Hỏa Thành!

Thân hình của Thanh Vũ nhoáng lên một cái rồi biến mất, Mặc Hàn nhìn thấy vậy, hắn cũng vội vàng đi theo Thanh Vũ.

“Mau đến đây tập hợp, có dị biến đã xảy ra!”

Đằng xa, Không Thiên Hà, Lưu Úc đã nhận được truyền âm của Thanh Vũ, họ không chần chừ, lập tức di chuyển đến nơi quảng trường.

“Chúng ta đã được cứu rồi, cảm ơn thần linh.”

“Bầy Bọ Ngựa đã chạy trốn, chúng ta đã sống sót!”

Quảng trường đang sôi trào bởi cảnh tượng bầy Bọ Ngựa hốt hoảng chạy trốn, chỉ trong chốc lát, cảm xúc vui sướng vì được sống làm bọn họ vui mừng.

“Đại ca Dieter!!”

“Thủ lĩnh Richard!”

Nhiều người hô to khi nhìn thấy Dieter và Richard trở về, trên thân thể của hai người chỉ để lại vết tích của một trận chiến khốc liệt, biểu hiện trên khuôn mặt của hai người cũng là vui mừng.

“Chúng ta đã chiến thắng!” Dieter cười to nói trong khi giờ hai tay đang nắm thành nắm đấm lên bầu trời.

“Hoan hô!!” Tiếng cười to truyền ra khắp nơi.

“Đại ca, những người đã cứu chúng ta là ai vậy?” Một người thanh niên trầm ổn đi đến trước mặt Dieter và hỏi.

“Ta không biết bọn họ.” Dieter lắc đầu nói.

“Celena vừa dự đoán rằng, ngọn Minh Đăng rực cháy sẽ cứu lấy nơi này bằng một ngọn lửa thiêu cháy báo hiệu một thời khắc đã bắt đầu.” Người thanh niên nói cho Dieter về lời tiên tri lúc trước của Celena.

“Thật vậy sao Lucas?” Dieter nghiêm nghị hỏi.

“Đúng vậy.” Lucas chính là tên của người thanh niên, hắn gật đầu trả lời.

“Lucas, ngươi có biết được, quảng trường này là do ai đề xuất dựng lên không?” Dieter đột nhiên hỏi Lucas.

Lucas suy nghĩ một chút rồi hỏi trong kinh ngạc: “Chẳng lẽ là Celena?”

Dieter nhẹ nhàng gật đầu rồi nói: “Tiên đoán của Celena sẽ không sai lầm, ta tin tưởng vào khả năng đó, chúng ta cần suy nghĩ về những lời tiên tri của Celena.”

Lúc này, một người đột nhiên xuất hiện trước mặt của mọi người, bởi vì tình hình nguy hiểm đã biến mất, bọn họ đã rời khỏi cái quảng trường kim loại kia.

Nhìn thấy người này, mọi người không khỏi im lặng theo dõi tình hình, bởi vì bọn họ biết được người thanh niên này đã cứu lấy bọn họ thoát khỏi nguy hiểm, nhất là đôi cánh hoàng kim ở phía sau thật là bắt mắt, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy được vật kỳ lạ này.

Nhiều thân ảnh đáp xuống quảng trường từ trên không, đó là Không Thiên Hà, Luru Úc, Mặc Hàn, Lilith, Linda và Rinka.

Một thiếu phụ nhìn thấy Rinka, cô đang muốn gọi thì nhìn thấy được khẩu hiệu không nên lên tiếng từ Rinka, thiếu phụ gật đầu, chăm chú quan sát.

“Xin chào mọi người.” Thanh Vũ nhìn đám người đang quan sát hắn, hắn nở nụ cười nói.

“Ta tên là Trần Thanh Vũ, là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, người thay mặt Quang Minh Chi Thần hành tẩu ở thế gian, nay cảm nhận được Thế Giới này đang chìm trong địa ngục tu la, cho nên, ta xuất hiện ở đây là để cứu rỗi lấy nhân loại bằng tất cả sức mạnh.”

“Còn đây là những thành viên của Quang Minh Giáo Đình!”

“Bởi vì thời gian không còn nhiều dành cho chúng ta nữa, cho nên ta sẽ không nói về một số chi tiết nhỏ, bây giờ, nơi đây đang gặp nguy hiểm mãnh liệt.” Thanh Vũ nói trong khi tay của hắn phát lên, một luồng ánh sáng hiện ra ở trên không trung ngưng tụ thành một cái màn sáng to lớn.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đều không khỏi há mồm kinh ngạc, bởi vì bọn họ phát hiện, đây là một phép thuật, thứ chỉ có trong tưởng tượng mà thôi.

Nhưng theo nhiều ánh mắt nhìn lại, trên màn sáng kia hiện ra một đoạn phim, đó là những khu rừng màu xanh đang bị phá hoại bởi một đàn sinh vật biến dị to lớn, lúc này, bọn họ nhận thức được, tụ điểm Nikasa đang ở trên đường của bọn chúng.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

“Bọn chúng đang tiến đến đây.”

“Chúng ta phải mau chạy trốn!”

Những giọng nói bất an vang lên liên tục không ngừng nghỉ, vừa thoát khỏi bầy Bộ Ngra hung tàn, lại gặp phải thú triều khủng bố như vậy, bọn họ cảm thấy sợ hãi là chuyện đương nhiên.

Richard hừ lạnh nói: “Sợ cái gì mà sợ? Các người chạy được hay sao? Hãy nhìn phạm vi của thú triều kia, cho dù có chạy cũng chỉ sống thêm được vài phút mà thôi!”

Tiếng nói như một chậu nước lạnh tạt vào đầu của mọi người, tình hình bất ổn bị đè lại bởi Richard, nhiều người lấy lại tinh thần, bọn họ tập trung chú ý vào đám người Thanh Vũ.

Thanh Vũ nhìn Richard rồi gật đầu để cảm ơn hắn, sau đó Thanh Vũ nói tiếp:

“Mọi người đừng lo lắng, mà hãy nhìn thật kỹ, phép màu của Quang Minh Chi Thần!”

Tiếng nói của Thanh Vũ vừa dứt, bỗng nhiên, mặt đất rung động mạnh mẽ, hàng loạt các bức tường kim loại đột nhiên phá vỡ mặt đất và hiện ra ở trước mặt mọi người, không những thế, còn có những ngôi nhà, lâu vũ, đài các, mọc lên liên miên, tạo thành khung cảnh không khác gì một tòa pháo đài thời Trung Cổ to lớn.

Diện tích của pháo đài khổng lồ này bằng với diện tích của tụ điểm Nikasa, bức tường kim loại phát ra khí tức dày nặng chứng minh sự cứng cáp của nó, những tòa nhà thì được xây bằng vật liệu khác, nhưng cũng không kém cỏi hơn các bức tường là bao nhiêu.

“Đây là Thập Linh Hỏa thành!” Âm thanh của Thanh Vũ vang lên trong sự khiếp sợ đến tột cùng của mọi người.

“Đây là thần tích!”

“Trời ạ, ta vừa nhìn thấy một phép màu ngay trước mặt?”

“Quang Minh Chi Thần!”

“Quang Minh Chi Thần!”

Sau đó là hàng loạt giọng nói mất bình tĩnh vang lên, Dieter và Richard cũng không khá hơn là bao nhiêu, Rinka thì kinh ngạc nhìn về phía Thanh Vũ.

“Phát tay tạo nên một tòa thành trì to lớn?” Dieter lăm bắm trong khi hai tay dụi lấy đôi mắt.

“Phép màu là có thật!” Richard bị tòa thành trì đột nhiên xuất hiện làm cho sửng sò.

Lilith và Linda khá hơn một chút, bởi vì hai người đã quen nhìn cảnh tượng vượt quá mức tưởng tượng này từ Thanh Vũ quá nhiều rồi, cái này gọi là sức đề kháng tăng cao a, có lẽ trong tương lai, bọn họ sẽ tăng lên cấp độ tối cao, miễn dịch!

Thanh Vũ nhìn thấy vậy, hần cười nhạt, cho dù bọn họ đã có cảm giác biết ơn Thanh Vũ, nhưng bọn họ không thể nào tin tưởng hoàn toàn, ngược lại, Thanh Vũ muốn dùng nơi đây làm căn cứ đầu tiên của Quang Minh Giáo Đình, nếu làm quá đáng sẽ bị bọn họ bài xích ra khỏi, bởi vì, Thanh Vũ chỉ là một người ngoài vừa đến mà thôi.

Bây giờ, Thanh Vũ tiêu hao mười triệu điểm tín ngưỡng mua lấy tòa thành trì có tên là Thập Linh Hỏa thành, sau đó cứu bọn họ khỏi thú triều, cho bọn họ một nơi vững chắc có thể che chắn họ khỏi nguy hiểm, nơi mà bọn họ có thể gọi là nhà.

Cùng đó là sự trùng kích về sức mạnh cũng như những thử thách kỳ từ Quang Minh Giáo Đình, một chất xúc tác làm cho bọn họ trở thành Tín Đồ của Quang Minh Chi Thần dễ dàng hơn.

Thanh Vũ nở nụ cười, nhưng trong lòng lại kêu khổ: “Điểm tín ngưỡng mà ta tích góp bấy lâu đã bay hết a!”

Một quả tên lửa TX-011 làm cho Thanh Vũ mất đi mười triệu điểm, nay tòa thành trì gọi là Thập Linh Hỏa thành lại tốn thêm mười triệu, Thanh Vũ đã gần như là tay trắng.

“Vì tương lai!” Thanh Vũ trấn an tâm hồn bé nhỏ đang rỉ máu bằng một lý do thuyết phục, đầu tư hôm nay, tươi sáng tương lai.

“Thưa ngài Giáo Hoàng, cho dù có bức tường bảo vệ, nhưng mà bấy nhiêu đó không đủ để chống lại sức trùng kích của thú triều.” Lucas nhận được ánh mắt từ Dieter, hần cười khổ bước lên phía trước và đối mặt với Thanh Vũ, tư thái của hần rất thấp thể hiện sự tôn trọng.

“Ngươi nói đúng, bức tường sẽ không thể nào cản trở nổi thú triều.” Thanh Vũ nhìn hần rồi cười nói.

Vừa nói xong, dưới ánh mắt bất an của mọi người, Thanh Vũ phát tay lên không trung, đột nhiên tòa thành trì có một màn sáng bao trùm lên, không những vậy, bên ngoài màn sáng kia, xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ, đặc biệt, trong ngọn lửa đang bao phủ kia, có mười thân ảnh to lớn có hình dạng kỳ lạ từ hổ, báo, chim, cá, cáo... đủ mười loại động vật, nhưng hình dạng của chúng rất đáng sợ và to lớn.

Mười con vật được tạo nên bằng hỏa diễm nóng bỏng cùng ngửa mặt lên trời và gào thét, tiếng gầm làm cho không khí bạo liệt, vang xa tận chân trời.

“Các ngươi nghĩ, tên Thập Linh Hỏa thành là đặt cho vui a?” Thanh Vũ cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thập Linh Hỏa Trận!

“Thập Linh Hỏa thành được xây dựng bằng Hỏa Cương kim loại, sức phòng ngự mạnh mẽ, có thể chống lại cường giả Kim Đan sơ kỳ công kích liên tục, Kim Đan sơ kỳ tương đương với tiến hóa bậc ba sơ kỳ, không những thế, Thập Linh Hỏa thành còn được khắc họa Thập Linh Hỏa trận, có sức công kích mạnh mẽ, hỏa trận diễn hóa ra mười loại hỏa linh thú để công kích kẻ thù, chúng có thể chém giết cường giả Trúc Cơ đỉnh phong một cách dễ dàng, mà Trúc Cơ đỉnh phong tương đương với tiến hóa bậc hai đỉnh phong.”

Nhìn những người kia ngược nhìn màn sáng đang bao trùm bởi hỏa diễm, và mười loại hỏa linh thú đang gào thét, Thanh Vũ nhàn nhạt nói ra để giải thích cho mọi người thêm về Thập Linh Hỏa thành.

Lucas nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi: “Cái này là phép thuật hay sao?”

Thanh Vũ nhìn hần một chút rồi gật đầu nói: “Về bản chất thì nó không khác phép thuật là bao.”

“Được rồi, mọi người hãy cùng ta đi lên tường thành, chiêm ngưỡng sức mạnh của Thập Linh Hỏa thành.” Kế tiếp, Thanh Vũ cười nói.

Nghe được lời nói này của Thanh Vũ, nhiều người lấy lại tinh thần, trong lòng cũng có hiếu kỳ về sức mạnh vượt quá sự tưởng tượng này.

Thanh Vũ dẫn đầu đi trước, tiến thẳng đến bậc thang và lên được bức tường thành kim loại cứng cáp dày nặng cao đến mười lăm mét.

Mọi người lần lượt leo lên tường thành, bức chân của họ có thể cảm nhận được độ cứng rắn từ kim loại, cái này làm cho bọn họ tin tưởng hơn về lời nói của Thanh Vũ.

Từ trên không trung nhìn xuống, Thập Linh Hỏa thành như một con thú to lớn phủ phục trên mặt đất, nó phát ra cảm giác nặng nề, trầm ổn, như một lời

đe dọa đến tất cả sinh vật muốn đến gần nó, nhất là màn sáng được tạo nên bằng hỏa điểm nóng rực kèm với mười loại hỏa linh thú làm cho nó tỏa ra cảm giác nguy hiểm không thể xâm phạm.

“Rống!”

“Rống!”

Đột nhiên, những tiếng gầm rống từ phương xa vọng đến làm cho mọi người kinh hãi, bởi vì bọn họ cảm nhận được sức mạnh của sinh vật biến dị này quá lớn.

Mặc dù có lòng tin về Thập Linh Hóa thành, nhưng trong lòng họ không tránh khỏi có lo lắng và bất an, tuy nhiên, cho dù bọn họ có cảm xúc đó, thì họ vẫn không muốn rời khỏi Thập Linh Hóa thành để tránh đi đàn thú triều, bây giờ, Thập Linh Hóa thành chính là hi vọng duy nhất mà họ đang bám lấy.

“Cái Thập Linh Hóa thành này có mạnh mẽ như lời Giáo Hoàng nói hay sao?” Một người không tự chủ được hỏi trong lo lắng.

“Không biết, nhưng mà Giáo Hoàng đã tự tin như vậy, chắc chắn hẳn sẽ không gạt chúng ta, dù sao người ta có nhiều phép thuật, có cả phép bay lượn, thứ chỉ có trong tưởng tượng, cho nên, ta tin rằng, Thập Linh Hóa thành này có thể chống đỡ được đàn thú triều.” Người bên cạnh nhìn hẳn rồi nói nhỏ.

“Chỉ mong là như vậy đi.” Người hỏi đầu tiên trả lời bằng giọng nói không chắc chắn.

Rất nhanh, đàn thú triều bị xua đuổi bởi ngọn lửa từ con cháy rừng ở cấp độ lớn đã dẫm nát những gì chúng đi qua trên đường, bọn chúng đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người trên tường thành.

“Cái này!! Đây là Sư Tử à?” Nhìn thấy sinh vật biến dị xuất hiện đầu tiên, một người trợn mắt há mồm hỏi.

Những cây xanh được tiến hóa, cho nên kích cỡ của chúng rất khổng lồ, không khác gì một cây cổ thụ lâu năm, nhưng chúng không phát ra hương vị mộc nát, mà lại là hương vị của tươi mát của sinh cơ đạt dào, chứng tỏ tuổi của bọn chúng rất thấp.

Nhưng mà sức phòng ngự của những cây cổ thụ này rất mạnh, không cần phải bàn cãi nhiều.

Sinh vật biến dị có hình dạng như một con sư tử, nhưng nó cao đến gần mười mét, bộ lông của nó có màu trắng xóa và tung bay khi nó chạy hết tốc độ, móng vuốt khổng lồ của nó đập lên mặt đất để lại một cái hố to và làm cho mặt đất run rẩy, lúc cái miệng to lớn của nó há ra, thì bên trong đó chảy ra đầy dịch nhờn, đôi mắt của nó chứa đầy sự hung tàn của loài thú ăn thịt.

“Gào!”

Con sư tử biến dị khổng lồ chạy qua, tông nát cây cổ thụ trước mặt và dẫm nát chúng bằng chân của nó, trong miệng nó còn phát ra tiếng gầm gừ làm cho mọi người ở trên tường thành phải dè chừng.

“Con Sư Tử này có sức mạnh rất lớn, ít nhất cũng đạt đến tiến hóa bậc hai đi!” Một người thanh niên run rẩy nói, hai chân hắn đã co lại chứng tỏ hắn đang sợ hãi tột cùng, nhất là tiếng gầm kia không chỉ làm cho thân thể hắn bị dọa sợ, mà còn hù dọa cả linh hồn hắn.

Nếu không phải hắn nhìn thấy nhiều người đang ở trên tường thành, thì hẳn đã chạy khỏi đây mất rồi, hắn không dám đối mặt với một sinh vật khủng bố như thế.

“Mọi người đừng sợ hãi!” Thanh Vũ nhìn thấy được biểu hiện của nhiều người, hắn đành phải lên tiếng trấn an họ.

Nhưng trong lòng Thanh Vũ đã nghi ngờ và cảm thấy ngột ngạt vì tốc độ tiến hóa của sinh vật biến dị, chỉ trong vòng nửa năm mà đã đạt đến loại cảnh giới này, tốc độ quá kinh khủng, phải biết, ở thế giới này có mật độ linh lực rất thấp, Thanh Vũ chắc chắn bọn chúng đã tăng cao thực lực bằng cách săn mồi và hấp thụ tinh thể tiến hóa, bây giờ Bọ Ngựa đã tấn công nơi đây chính là một minh chứng.

Đại địa run rẩy càng mạnh mẽ khi con Sư Tử càng đến gần Thập Linh Hóa thành, nhưng không một kiến trúc nào ở trong tòa thành bị sụp đổ bởi chấn động đó.

“Gầm!”

Con Sư Tử nhìn thấy có nhiều sinh vật nhỏ bé đang ngáng ở trước đường đi của nó, ngay lập tức, nó gầm gừ lên để thể hiện sức mạnh.

Đôi mắt nó càng hung tàn hơn khi bọn sinh vật nhỏ bé này không chịu tránh đi khỏi đó, tốc độ của nó đột nhiên bạo tăng lên, nó muốn xé xác lũ sinh vật nhỏ bé này ra thành nhiều mảnh, thuận tiện ăn một bữa no nê.

Trong đầu của nó, Thập Linh Hóa thành không phải là một mối đe dọa, nó đã nhìn thấy những thứ kiến trúc khổng lồ bằng kim loại từ trước, nó còn đến gần, nhưng nó không phải chịu thương tổn gì, và cái màn sáng đang bao phủ tòa thành trì cũng vậy.

Lúc này Thanh Vũ nhìn thấy con Sư Tử tiến hóa này, hắn đã làm cho mười hỏa linh thú ẩn nấp ở trong màn sáng, và ngọn lửa đang thu liễm lại, nếu không, con Sư Tử thấy được ngọn lửa to lớn kia, nó còn dám tấn công hay sao?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, con Sư Tử khổng lồ đã đến gần Thập Linh Hóa thành, đằng sau nó, nhiều sinh vật tiến hóa đã xuất hiện ở trong tầm mắt của

mọi người khi bọn chúng ra khỏi khu rừng, tiến vào khu vực đồng bằng đang trồng đầy lương thực.

“Gào!”

Con Sur Từ gầm lên, thân hình của nó phóng lên không trung và địa điểm đáp xuống chính là nơi tường thành mà mọi người đang đứng, thân hình khổng lồ của nó tạo thành một bóng râm cản trở ánh sáng từ Mặt Trăng.

“Trời ạ!” Bị bao phủ bởi bóng râm to lớn, nhiều người không khỏi lùi lại một bước vì áp lực khổng lồ này, một số người còn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch không còn máu.

Richard, Dieter và Rinka đã hồi phục được một chút thể lực, bọn họ cũng đang khản trương, nếu có gì sơ xuất thì họ sẽ lập tức xuất thủ đánh chết con Sur Từ khổng lồ trước khi mọi người bị đè bẹp thành thịt vụn.

“Nghiệt súc to gan!” Thanh Vũ biết thời cơ đã đến, nhất là con Sur Từ này đang ở trên không trung, nếu bị tấn công thì nó sẽ không thể nào né tránh.

Ầm! Ầm!

Màn sáng ở trên đầu của mọi người bạo phát ra tiếng vang, một ngọn lửa lập tức thiêu đốt và ngưng tụ thành mười hỏa linh thú, bọn chúng đều tập trung nhìn về con Sur Từ.

“Gào!” Trong mười hỏa linh thú cũng có loài sư tử, nó gầm lên và phóng đến con Sur Từ khổng lồ.

Ầm! Ầm! Xi! Xi!

Một móng vuốt tràn ngập hỏa diễm đang thiêu đốt của nó đập tới, mang theo sức mạnh khủng bố kèm theo sức hủy diệt đáng sợ của lửa, móng vuốt đập bay con Sur Từ tiến hóa, nó bị đánh văng ra ngoài xa, không những thế, trên thân thể của nó còn bị một ngọn lửa bao phủ lấy, lớp lông của nó bị đốt trụi nhanh chóng.

Mười hỏa linh thú tất nhiên sẽ không dừng lại ở đó, ngay tức khắc, bọn chúng nhào lên, rời khỏi tường thành và phóng thẳng đến con Sur Từ biến dị trong ánh mắt vui mừng của mọi người.

“Gào! Gào!”

Con Sur Từ còn đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, thì nó đã bị mười hỏa linh thú vây công, thân thể của nó bị chơi đùa như một trái banh, không có một chút sức phản kháng nào, bởi vì mười hỏa linh thú, con nào cũng mạnh hơn nó rất nhiều.

Dưới ánh sáng của Mặt Trăng đang chiếu rọi, con Sur Từ tiến hóa bị xé xác bởi mười hỏa linh thú ngay trước mắt mọi người, con Sur Từ tiến hóa gầm gừ trong tuyệt vọng, nó cảm nhận được sức sống của nó đang bị đập tắt.

Một cảnh tượng đầy máu tanh và bạo lực, nhưng không làm mọi người sợ hãi, mà lại tạo cho mọi người ở đây một cảm giác an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Sinh lý tử biệt!

Sự rung động của mọi người trước sức mạnh của Thập Linh Hỏa thành đã làm bọn họ cảm giác được rằng, bọn họ đã mang ơn huệ của Thanh Vũ nhiều hơn.

Nhiều ánh mắt sùng bái đổ dồn vào Thanh Vũ và Lưu Úc, Mặc Hàn và Không Thiên Hà, ngay cả Lilith và Linda cũng không ngoại lệ bởi vì hai người họ đang đi chung với Thanh Vũ.

“Đây chính là những người được Quang Minh Chi Thần chọn lựa!”

Chứng kiến nhiều thần tích trong một khoảng thời gian ngắn làm bọn họ tin tưởng rằng, Quang Minh Chi Thần có tồn tại, và người đang đưa ánh mắt yêu thương về phía Thế Giới này, mà Quang Minh Giáo Đình chính là tổ chức tiếp nhận sứ mệnh của Quang Minh Chi Thần.

Không cần một ai truyền bá, hay giải thích. Nhiều cột sáng từ trên trời đánh xuống đột ngột, tạo thành một cơn hỗn loạn nhỏ, Thanh Vũ nhìn thấy cảnh này, trong lòng cười khổ.

“Đây chính là Quang Minh Chi Thần ban phúc, Thánh Phúc!” Mặc Hàn nhanh chóng giải thích cho mọi người.

“Những người nhận được Thánh Phúc chứng tỏ họ đã trở thành Tín Sứ, trong lòng họ kính trọng Quang Minh Chi Thần, sự chân thành đó đã vang đến

Quang Minh Chi Thần!”

“Thánh Phúc?” Mọi người sững sờ trước khung cảnh kỳ vĩ này, hàng chục cột sáng từ trên trời chiếu xuống bao phủ những Tín Sứ, bọn họ cảm nhận được sức mạnh hùng vĩ thần thánh uy nghiêm và không thể xâm phạm từ cột sáng phát ra.

“Gào! Gào!”

Đàn thú triều xông ra khỏi khu rừng và chạy với tốc độ cao làm cho mặt đất run rẩy liên tục, điều này làm cho mọi người bỏ qua Thánh Phúc để chú ý đến thú triều.

Đủ loại sinh vật kỳ lạ dữ tợn, không những vậy, chúng to lớn và tỏa ra cảm giác ngột ngạt áp đến mọi người không thở nổi, thú triều hình thành một cổ trùng kích đánh sâu vào linh hồn của mọi người.

Đứng trước sức mạnh vĩ đại từ hàng trăm loài sinh vật biến dị hung tợn, con người quá nhỏ yếu, giống như họ đang đứng trước một con sóng thần mang theo sức mạnh đủ để cuốn trôi tất cả những gì đang ở trên đường của nó.

Thanh Vũ đang cao hứng bởi vì hắn phát hiện người ở đây rất dễ trở thành Tín Đồ của Quang Minh Chi Thần, xem ra ở trong một Thế Giới như thế này, sinh tồn qua nhiều tháng đã làm cho họ mệt mỏi, linh hồn của họ đã dâng lên một ham muốn hướng về phía sự thanh bình yên tĩnh, không cần phải đấu tranh sinh tồn từng phút từng giây như thế này nữa.

Sức mạnh mà Thanh Vũ đã thể hiện không khác gì mở ra một con đường thông đến đó!

“Thập Linh Hóa Trận, Hộ Thành!” Thanh Vũ nhìn đàn thú triều rồi quát lên một cách uy nghiêm.

Mười hóa linh thú bay về phía màn sáng và dần thành một hàng ngang bao trùm cả Thập Linh Hóa Thanh, miệng của chúng đồng loạt hé ra một khe hở, từ trong đó, một luồng hỏa diễm bắn ra bao phủ khu vực xung quanh của Thập Linh Hóa thành.

Những cây lương thực mà người dân đã trồng ở ngoài kia bị trở thành nhiên liệu cho ngọn lửa này, tạo thành một vòng phòng hộ bằng lửa to lớn.

Đàn thú đang lao nhanh, bỗng nhìn thấy nguyên khu vực bị bốc cháy dữ dội, sức nóng làm bọn chúng dè chừng và giảm tốc độ lại.

Dù sao, trong tiềm thức của bọn chúng, ngọn lửa chính là căn nguyên của chết chóc, bởi vì thế, cho dù bọn chúng đã tiến hóa và có được sức mạnh to lớn, nhưng khi nhìn thấy lửa cháy, là trong linh hồn của chúng lại phát ra cảnh báo.

Nhất là trong hoàn cảnh này, bọn chúng bị đuổi khỏi khu vực sinh sống bởi một cơn cháy rừng khủng khiếp.

“Gào!”

“Gào!”

Hàng loạt tiếng gầm gừ truyền liên tục, thân hình to lớn của bọn chúng đột nhiên chuyển hướng, tránh xa khỏi khu vực mà ngọn lửa đang thiêu đốt và chạy về phía sau của Thập Linh Hóa Thành.

Ầm! Ầm!

Mọi người cảm nhận được động đất từ đàn thú di chuyển, cho dù bọn chúng đã tránh khỏi nơi này, bọn họ cũng không dám thờ ơ, ngưng thần nhìn bầy thú chạy đi qua.

Nhất là khi bọn họ nhìn thấy một con voi khổng lồ, trên người bao phủ một lớp lông giáp cứng cáp, con voi này cao đến hai mươi mét, mặc dù thân hình của nó đồ sộ, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, những nơi nó đi qua đều để lại một dấu chân in sâu vào lòng đất, không những thế, trên người nó còn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, mỗi khi có sinh vật vô tình tiến gần đến nó, thì hàn khí kia liền bao trùm tới, sau đó một cái vòi cuộn lên, sinh vật xấu số trở thành thức ăn cho con voi biến dị.

“Sức mạnh của nó ít nhất là đạt đến tiến hóa bậc ba đỉnh phong!” Linda lau mồ hôi lạnh rồi nói một cách nhẹ nhõm.

“Thật may mắn cho chúng ta, nếu nó đến gần đây, chắc chắn là một trận khổ chiến!” Lilith gật đầu đồng ý với Linda.

Đôi mắt cô còn chú ý đến Thanh Vũ, từ đầu đến cuối, cô cảm nhận được Thanh Vũ phát ra tâm tình ba động, Lilith như có điều suy nghĩ.

Thanh Vũ ngưng trọng nhìn theo hình bóng của con voi khổng lồ, trong lòng có một cảm giác nặng nề, phải biết, đây chỉ là một quốc gia nhỏ ở trên Thế Giới này, mà đã xuất hiện sinh vật mạnh mẽ đến thế, thì những khu vực rộng lớn kia sẽ có sinh vật khủng khiếp cỡ nào nữa?

Cảm giác này trở thành động lực thúc đẩy Thanh Vũ phải tăng thực lực của hắn và Quang Minh Giáo Đình lên thật nhanh để ứng phó mọi tình huống có thể xảy ra.

Thời gian trôi qua, bầy thú đã từ từ giảm bớt số lượng, bây giờ Thanh Vũ đã an tâm rằng nơi này không bị nguy hiểm gì nữa.

Một tảng đá đè nặng trong lòng của người ở đây đã được gỡ xuống.

Thập Linh Hóa Thành hấp thu những kiến trúc của tụ điểm Nikasa và chuyển hóa chúng thành nguyên liệu tạo nên thành trì, những còn những cái xác của người hay Bọ Ngựa đều đang tồn tại.

Nhìn xem khung cảnh thâm khốc này, một cảm giác đau thương lan tỏa khắp không gian, Thanh Vũ và những người tu luyện công pháp của Quang Minh Giáo Đình đều cảm nhận được cảm xúc đó sâu sắc nhất.

Mọi người tản ra trong im lặng, bọn họ dầm lên dòng máu tươi và cố gắng tìm lấy người thân, người bạn, cũng có thể là người mà họ yêu thương nhất.

Đã từng là chiến hữu, thoảng chốc đã thành một cái thân thể không hoàn chỉnh lạnh lẽo.

Đã từng là người bạn có nụ cười trong sáng, nay lại vĩnh biệt cách xa.

Lê lét thân thể mệt mỏi đi tìm trong đông hỗn độn, lục tung từng cái xác chết để tìm được người thân quen, cảm giác này không dễ chịu gì.

Nhiều người còn trút giận bằng cách chém những thân xác của Bọ Ngựa thành nhiều mảnh.

“Chỉ có thấu hiểu chúng sinh, mới giúp được chúng sinh.” Thanh Vũ bị bầu không khí này cảm hóa, kết hợp với những mệt mỏi về linh hồn khi trước, làm cho hần lắc đầu thờ dài.

“Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nói chuyện.” Thanh Vũ nhìn Mặc Hàn rồi nói.

“Các ngươi hãy đi giúp họ một tay đi.”

Thanh Vũ để lại một câu rồi bước đi về phía trung tâm của Thập Linh Hóa thành, nơi đó có một tòa tháp cao hơn cả tường thành, đó là nơi mà Thanh Vũ định dùng để nghỉ ngơi, nếu ở trên đỉnh tháp còn có thể quan sát cả tòa thành trì to lớn.

“Vâng.” Ba người Mặc Hàn đồng loạt nói.

Bình minh từ từ xuất hiện, ánh sáng của Mặt Trời khi ở rạng sáng chiếu rọi khắp bốn phương tám hướng, mang theo ánh sáng dịu nhẹ tạo cho mọi người một cảm giác dễ chịu.

Nhưng, không khí ở trong Thập Linh Hóa thành vẫn đè nén như trước.

Nhiều cột khói bốc lên nghi ngút, chúng bay lên bầu trời, hòa trộn vào ánh bình minh rạng rỡ, đó là những người sống sót đang đốt đi thân thể của người đã chết trong thâm lặng, nhiều giọt nước mắt rơi xuống, hay những người đang khóc một cách âm thầm.

Bình minh báo hiệu một ngày mới bắt đầu, bọn họ thiếu đột đi những người đã chết, để báo hiệu, một cuộc đời mới sẽ tiến đến, nhưng cuộc đời đó, đã thiếu đi những bóng người quen thuộc.

“Sinh ly tử biệt.” Mặc Hàn nhìn khung cảnh này mà thờ dài, hần cũng đã cảm nhận được mùi vị này, đó là lúc Sư Phụ hần đưa hần rời khỏi nơi nguy hiểm đó.

“Chỉ có hướng về phía trước mà đi đến, mới không phụ những người đã mất ở trong quá khứ.”

Không Thiên Hà đang đứng ở kế bên của Mặc Hàn, nghe được lời nói này của Mặc Hàn, hần ngẫu nhiên nhìn bầu trời, ánh mắt như đang nhớ lại.

Thanh kiếm của hần khẽ rung động, Không Thiên Hà lấy thanh kiếm ra khỏi vỏ và bắt đầu luyện một môn kiếm pháp, từng đường kiếm của hần chém ra, không sử dụng một chút linh lực hay sức mạnh thân thể nào, giống như lúc nhỏ, khi hần còn chưa được tu luyện, một người thiếu niên cầm lấy thanh kiếm gỗ và luyện tập, kế bên là một người đàn ông trung niên có khí chất của bậc đế vương đang nở nụ cười nhìn lấy, nhưng mỗi lần người thiếu niên kia sai lầm, thì ông ta lại nghiêm khắc dạy cho người thiếu niên kia.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Âm thanh mờ ảo kỳ lạ

Trở lại tòa tháp cao nhất, Thanh Vũ thu liễm lại thần thức để tránh đi bầu không khí trầm lắng ở bên ngoài.

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, Thanh Vũ đã trải nghiệm và nhìn thấy nhiều cảnh tượng, từ thê lương cho đến tàn khốc máu tanh làm cho linh hồn và thân thể của hần rất là mệt mỏi.

Nhưng tất cả chỉ là bắt đầu, hần chỉ mới bước ra bước chân đầu tiên ở thế giới này.

“Phải mau chóng tăng thực lực lên.” Thanh Vũ ngồi trên chiếc giường bằng đá và tự nhủ trong lòng.

Trên tay hắn hiện ra hàng chục viên tinh thể tiến hóa, bởi vì Thanh Vũ đã thu thập tất cả tinh thể tiến hóa của bảy Bộ Ngựa khi bọn chúng bị thiêu đốt bởi tên lửa TX-011.

Trong túi trữ vật của Thanh Vũ có khoảng mười ngàn viên tinh thể tiến hóa, trong đó đa số là tinh thể tiến hóa cấp một và cấp hai, chỉ có năm viên là tinh thể tiến hóa cấp ba.

Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng đây là một khoảng tài phú cực kỳ không lồ đủ để cho một người nào đó mất và ra tay cướp đoạt ngay lập tức mà không chần chờ gì.

“Nguồn năng lượng này thật là tinh thuần đã gần bằng với tinh hoa linh khí.” Thanh Vũ sử dụng công pháp của Quang Minh Giáo Đình lên tinh thể tiến hóa, một lực hút từ tay của Thanh Vũ phát ra và xâm nhập vào bên trong của nó, tác động lên nguồn năng lượng đang ổn định và hút nó ra ngoài.

Nguồn năng lượng chạy dọc theo thân thể của Thanh Vũ, đó là đường đi của công pháp, trong khoảng thời gian đó, công pháp đang tinh luyện nguồn năng lượng và biến chúng thành Quang Minh Linh Lực, sau đó chúng được vận chuyển vào vầng Mặt Trời trong cơ thể của Thanh Vũ.

Khác với phương thức tu luyện cực kỳ rườm rà của Tu Chân, bọn họ phải thông qua nhiều hình thức phức tạp để có thể tăng lên sức mạnh.

Công pháp của Tu Chân được chia thành ba cấp bậc khác nhau, từ Nhân, Địa, Thiên, trong đó Thiên cấp công pháp quý giá nhất và ít ỏi nhất, trong mỗi cấp bậc chia thành hạ phẩm cho đến thượng phẩm.

Mỗi công pháp có những tính chất khác biệt, nhưng hình thức cơ bản là giống nhau, từ Luyện Khí đến Trúc Cơ và Kết Đan, Nguyên Anh... Bọn họ có chung đặc điểm đó.

Nhưng Quang Minh Thánh Điển thì không có cấp bậc cụ thể, ngoài những kỹ năng cơ bản ra, mỗi tầng thêm một Dương thì sẽ có thể thi triển một kỹ năng mạnh mẽ, không những vậy, người tu luyện còn có thể tự sáng tạo ra thân thông riêng biệt dựa trên bản chất của họ và tăng cao năng lực lên.

Trong đó cảnh giới Nguyên Anh, bằng với Tứ Dương cảnh, khá khác biệt so với những cảnh giới trước, lúc đó, linh hồn của người tu luyện Quang Minh Thánh Điển sẽ được bảo vệ bởi các Dương vào bên trong, tạo thành một màn chắn, không những thế, Linh Hồn của họ còn được tắm bổ và tăng lên cường độ, thông qua các Dương, linh hồn có thể câu thông Thiên Địa, sử dụng ra được những pháp thuật mạnh mẽ.

Bây giờ, cảnh giới của Thanh Vũ chỉ ở Nhị Dương hậu kỳ, nguồn năng lượng tiến hóa đang giúp hắn tăng lên cảnh giới một cách thông thả.

Chìm đắm trong cảm giác tu luyện, thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc, Thanh Vũ đã thất thần, lúc hắn tỉnh táo lại thì hắn nhìn thấy hắn đang ở một không gian khác, chứ không phải là tòa tháp nữa.

“Đã đến rồi sao? Khá nhanh so với thời gian mà ta dự tính đấy!”

Không gian có màu đen như thâm uyên, tĩnh lặng đến làm cho người khác ngạt thở, một âm thanh bỗng nhiên vang vọng vào trong tai của Thanh Vũ.

“Ngươi là ai?” Thanh Vũ không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, nghe được âm thanh, hắn nhíu mày hỏi.

“Haha!” Âm thanh kia phát ra một giọng cười, sau đó mới trả lời Thanh Vũ.

“Thế Giới có chính có tà, có âm và có dương, tất nhiên sẽ có ngươi, và có ta.”

Thanh Vũ không khỏi im lặng trước câu trả lời quá tối nghĩa này.

“Nếu ngươi đã ở đây, tất nhiên đã nếm trải cảm giác đó, linh hồn ngươi đang run rẩy vì sợ hãi, và muốn tránh khỏi nơi đó.” Âm thanh mờ ảo kia tiếp tục vang lên trong tai của Thanh Vũ.

“Nhưng đừng sợ hãi, đó là bởi vì ngươi chưa hoàn thiện, đây chỉ là khởi đầu của địa ngục, đến một ngày nào đó, bóng tối thật sự sẽ hàng lâm, đó là cơ hội để ngươi hoàn thiện chính mình, nhưng mà, nếu sức mạnh của ngươi chưa đủ, thì đó sẽ là thời khắc kết thúc cuộc đời của ngươi.”

“Vì thế, hãy trở nên mạnh mẽ, đừng làm cho ta thất vọng!”

Khi giọng nói mờ ảo kết thúc, đó cũng là lúc Thanh Vũ tỉnh lại, không gian quen thuộc của căn phòng làm cho Thanh Vũ biết hắn đã rời khỏi khu vực bóng tối kia.

Những lời nói đã được Thanh Vũ ghi tạc vào trong lòng, hắn không tin rằng đây chỉ là một giấc mơ đơn giản.

“Ta chưa hoàn thiện, bóng tối thật sự sẽ hàng lâm, cơ hội để hoàn thiện?” Thanh Vũ khẽ lẩm bẩm.

Rất nhanh, Thanh Vũ đã không suy nghĩ về những điều đó nữa.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn thấy được ánh sáng của Mặt Trời chiếu vào, loáng thoáng còn nghe được tiếng chim hót thật là trong trẻo.

Cảm giác không khỏe trong người của Thanh Vũ đã tan biến đi rất nhiều, tinh thần hẳn thoải mái hơn hôm qua.

Thanh Vũ cảm nhận được thân thể của hắn đang tràn trề sức mạnh, ngay tức khắc, trên khuôn mặt của Thanh Vũ hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn chỉ hấp thụ khoảng chừng mười viên tinh thể tiến hóa cấp hai mà tu vi đã tăng một mảng lớn.

Theo Thanh Vũ tính toán, với tốc độ tu luyện này, chỉ cần mười ngày là Thanh Vũ có thể tăng lên Nhị Dương đỉnh phong, tiến thêm một bậc là Tam Dương sơ kỳ.

“Là tinh thể tiến hóa chứa đựng nguồn năng lượng thật tinh thuần, không những thế, còn có một luồng năng lượng kỳ dị ở trong đó thúc đẩy làm cho tu vi của ta tiến nhanh, kết hợp với đặc tính bao dung của Quang Minh Linh Lực, kết quả là tốc độ tu luyện tăng nhanh.” Thanh Vũ suy nghĩ một lát rồi kết luận.

Thanh Vũ nhìn xem gần mười ngàn viên tinh thể tiến hóa ở trong túi trữ vật, trong lòng hẳn không khỏi tính đến bước đi tiếp theo.

“Thế Giới này mặc dù cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng là một kho tàng khổng lồ, chỉ cần Quang Minh Giáo Đình khai thác hợp lý sẽ làm cho sức mạnh tăng lên nhanh chóng.”

...

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Rinka bước khỏi chiếc giường được làm bằng gỗ, cô vươn người để cho xương cốt giãn ra, cảm nhận được thân thể đã khỏe lại, Rinka nở nụ cười và đi đến làm vệ sinh cá nhân.

Trận chiến ở đêm hôm qua làm cho nhiều người trong đội của Rinka chết đi, nhưng Rinka đã quen với nó, lúc trước, mỗi lần ra khỏi điểm tụ tập Nikasa để đi săn bắn, thì đội của Rinka đều có người chết đi, muốn tăng lên sức mạnh, đương nhiên phải đối mặt với thử thách.

Đã lâu lắm rồi, Rinka mới có thể ngủ được một giấc ngon như thế, bởi vì cô được bảo vệ bởi Thập Linh Hóa thành, sức phòng ngự của nó quá mạnh mẽ, Rinka đã an tâm để nó bảo vệ cô khỏi những thứ chết chóc đến từ bên ngoài, Rinka đã thả lỏng tâm thần lẫn cơ thể để tận hưởng những phút giây quý báu như thế này.

“Nhớ lại thì ta vẫn chưa cảm ơn những người đó một cách đàng hoàng.” Sau khi làm xong tất cả, Rinka nhìn cây cung đã bị phá hủy rồi thở dài, sau đó cô nhìn thấy hàng ngàn viên tinh thể tiến hóa, trong đó có một viên đạt đến cấp ba, đó là chiến lợi phẩm mà Rinka đã lấy được từ con Bọ Ngựa cận vệ.

Cô nhanh chóng lấy những tinh thể tiến hóa và bỏ chúng vào trong một cái túi bằng da, sau đó, Rinka nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Không khí đau thương của Thập Linh Hóa thành đã bị thổi bay bởi những cơn gió và bị hòa tan bởi ánh sáng của Mặt Trời.

Trên đường đi, Rinka nhìn thấy nhiều người đang bắt đầu công việc thường ngày, từ nấu ăn, cho đến dọn dẹp những vết máu còn đọng lại ở trên các tòa nhà.

Cô còn thấy những người đang cầm các hũ tro cốt và đặt ở một căn nhà khá to, nơi đó được mọi người chọn làm nghĩa trang, động tác của bọn họ cực kỳ cẩn thận và nhẹ nhàng, giống như hũ tro cốt sẽ vỡ ra nếu họ làm mạnh tay vậy.

Rinka thấy thế, cô cũng vào trong căn nhà đó, tìm đến những bài vị có tên mà cô quen thuộc để thắp vài nén hương và rời khỏi.

Ba thế lực được Mặc Hàn phân chia chỗ ở giống như lúc trước, Thập Linh Hóa thành phân thành năm khu, trong đó ba khu thuộc về ba thế lực, một khu dành cho những người không tham gia vào thế lực nào ở lại, cuối cùng một khu nằm ở trung tâm, nơi có tòa tháp khổng lồ và một dải những căn nhà biệt thự được thiết kế trang nhã và xa hoa.

Mặc dù ở trong Thập Linh Hóa thành, không có một căn nhà nào cũ nát, hay thấp bé, toàn là những căn nhà đẹp đẽ như được thiết kế bởi một kiến trúc sư tài hoa, nhưng những căn nhà ở trung tâm càng hơn một bậc, cho dù Mặc Hàn chọn nơi đó là khu vực của Quang Minh Giáo Đình, nhưng không một ai oán trách hay phản đối.

Được ở trong những ngôi nhà như thế này đã làm bọn họ hết sức hài lòng, ở lúc trước, bọn họ còn không dám tưởng tượng, phải biết, ban đầu, ở trong tụ điểm Nikasa toàn những căn nhà được xây một cách đơn giản, chỉ dùng để che mưa che gió mà thôi.

Rinka vừa đi vừa ngắm nhìn khung cảnh nhộn nhịp của mọi người, mặc dù trong lòng họ đang tồn tại một vết thương không cách nào trị khỏi, nhưng họ vẫn phải sống tiếp, bước về phía tương lai.

“Này, đại tỷ Rinka, ở đây này!” Chợt, Rinka nghe được một âm thanh đang gọi cô, âm thanh này quá quen thuộc, người phát ra âm thanh này chắc chắn là thằng lưu manh Dieter.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Kinh nghiệm của Richard! Thông tin từ Mặc Hàn

Nhìn thấy tên Dieter hào hứng kêu một tiếng Đại Tỷ giữa ngoài đường như vậy, khoe miệng của Richard giật giật, xem ra, lời nói của Dieter ở hôm qua là thật, sống đến hôm nay, hẳn đã nhận Rinka làm đại tỷ.

“Hi vọng Rinka sẽ không trở thành một lưu manh giống hần đi.” Richard suy nghĩ về tương lai không xa, mồ hôi lạnh không khỏi đổ xuống liên tục, Kiểu như, Rinka với vẻ mặt hung ác đang đứng trước mặt hần và nói một cách thô bạo: “Ờ, có tính thể tiến hóa không? Đưa cho chị mượn vài chục ngàn viên tệ, ha ha, đừng lo lắng, chị sẽ trả cho cùng ở một tương lai không xa.”

Nghĩ đến đây, Richard cảm thấy vết thương trên thân thể càng truyền đến cảm giác đau đớn.

Rinka nhìn theo phương hướng mà âm thanh phát ra, thấy được ba người đang tiến gần đến cô, đó là Dieter, Richard và Không Thiên Hà.

“Dieter, người đừng có mà gọi lung tung.” Rinka nhìn Dieter và nói một câu lạnh lùng.

Dieter quả thật là một tên lưu manh chính hiệu, tim không đập nhanh, phổi không thở gấp nói: “Không được, Dieter này đã quyết định làm đàn em của đại tỷ rồi, hơn nữa, toàn bộ băng lưu manh Dieter cũng đã biết chuyện rồi, vì thế, từ nay về sau, mong đại tỷ Rinka chiếu cố nhiều hơn.”

Nhìn thấy Dieter như thế, Rinka cũng hết cách, cô đành thở dài nói: “Được rồi, người muốn làm gì thì làm đi.”

“Đại tỷ thật anh minh, chỉ là tùy hứng như vậy cũng đủ để cho đàn em trợn mắt mà nhìn.” Dieter nghiêm nghị nói.

Richard nghe được cuộc đối thoại của hai người, một tay của hần đập vào trán, trong lòng gào thét: “Rinka a, đừng có mà sa đọa như thằng lưu manh Dieter.”

Richard càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất đáng sợ, hần chỉ tưởng tượng ra một cảnh mà toàn bộ người ở trong Thập Linh Hóa thành đều trở thành lưu manh, hần cảm thấy hần cần phải đi nói chuyện với Rinka một lần mới được, nếu không, trong lòng hần không an tâm chút nào.

“À, em quên nói với đại tỷ, đại ca Thiên Hà đang có chuyện muốn tìm chúng ta đây.” Dieter chỉ chỉ Không Thiên Hà ở kế bên rồi nói.

Không Thiên Hà bình tĩnh nói: “Giáo Hoàng ra lệnh cho tôi mời ba vị đến tòa tháp ở trung tâm để bàn một ít chuyện.”

Rinka nhìn Không Thiên Hà rồi gật đầu như chào hỏi, Không Thiên Hà cũng đáp trả lại.

“Anh có biết Giáo Hoàng có chuyện gì mà cần phải gọi chúng ta đến hay không?” Rinka hiếu kỳ hỏi.

Dieter và Richard cũng đưa đôi tai lên để lắng nghe.

“Để xem, có lẽ là bàn về kế hoạch và hướng đi ở tương lai của Thập Linh Hóa thành.” Không Thiên Hà suy nghĩ rồi trả lời.

“Được rồi, chúng ta đi đến đó tự nhiên sẽ biết.” Richard có vẻ khá hưng phấn.

Những người dân khác không thấy được hoàn toàn cảnh tượng lúc đó, bởi vì bị màn đêm che khuất, cho dù bọn họ đã tiến hóa, thị lực tăng lên rất nhiều, nhưng vẫn không nhìn thấy được vì khoảng cách quá xa.

Nhưng ba vị thủ lĩnh thì khác, bọn họ nhìn thấy một cách cực kỳ rõ ràng, đó là một quả tên lửa lớn phóng tới và nổ tung trước mặt đàn Bọ Ngựa, kết hợp với sự xuất hiện không khác gì một phép màu của Thập Linh Hóa thành, chắc chắn Giáo Hoàng là một người có năng lực giúp bọn họ có thể sinh tồn ở Thế Giới này, bọn họ cũng đã nhận được lời tiên tri của Celena, cho nên, ba người đều muốn gặp Giáo Hoàng.

“Xin anh hãy nhận lấy vật này như một lời cảm ơn vì đã cứu tôi.” Rinka lấy ra cái túi đang chứa hàng ngàn viên tinh thể tiến hóa rồi đưa cho Không Thiên Hà trước hai người Dieter và Richard đang trừng mắt ra nhìn.

“Không cần đâu, cứu cô chỉ là nhiệm vụ mà thôi.” Không Thiên Hà lắc đầu nói.

Dieter nhẹ nhàng vỗ vai của Richard rồi nói nhỏ: “Đại tỷ Rinka cũng có một mặt đầy tình cảm như vậy hả?”

Richard nói trong khi hai mắt ngưng trọng nhìn diễn biến trước mặt: “Người quá tục, cái này người ta gọi là, mỹ nhân không thể qua ải anh hùng, cho dù có là mỹ nhân băng sương đi nữa thì cũng có một ngày sẽ tan chảy trước anh hùng nóng bỏng.”

“Theo kinh nghiệm tình trường của ta, thì cảnh tượng trước mắt là thế, đây là một tài liệu đáng giá để ghi lại và truyền cho anh em học tập.”

Dieter nghe được một loạt lời nói ẩn chứa sự nghiêm túc, chính chắn, còn có quyết tâm nào đó của Richard, hần không khỏi há mồm thật to, trong lòng hần thốt lên: “Ông chú cô đơn còn có một mặt như vậy? Chẳng lẽ là cô đơn nhiều năm quá, trở thành lão già biến thái rồi? Không được, phải tránh xa hần ra, nếu không mấy chục năm sau, ta lại giống như hần, trở thành một tên lưu manh già biến thái, hình tượng của ta sẽ đổ vỡ mất.”

Thế là Dieter nhanh chóng lùi lại, rời xa Richard đang chăm chú nhìn về phía trước.

Không Thiên Hà thấy được ánh mắt quyết tâm của Rinka, hắn đành nhận lấy cái túi và mở nó ra, bên trong có đầy những viên tinh thể tiến hóa, đặc biệt còn có một viên đạt đến cấp ba, phải nói phần trả ơn này quả nhiều so với hắn.

Nhưng Không Thiên Hà chỉ lấy một viên tinh thể tiến hóa cấp hai, rồi buộc lại cái túi đó đưa trở lại cho Rinka.

“Như vậy đã đủ rồi.”

Rinka nhận lại cái túi, kinh ngạc nhìn thấy Không Thiên Hà chỉ lấy đi một viên tinh thể tiến hóa, trong suy nghĩ của cô, cái túi này chứa đựng tinh thể tiến hóa đủ để ai cũng phải điên cuồng, nhưng khuôn mặt của Không Thiên Hà vẫn không thay đổi gì khi nhìn thấy chúng, xem ra nhãn lực của Không Thiên Hà rất cao.

“Cái này, đại tỷ, chúng ta cũng đã ra tay tương trợ đại tỷ, có thể hay không...!” Dieter nhìn theo Rinka rồi chờ mong nói.

Nhưng lời nói còn chưa ra hết, thì đã nhận được một âm thanh từ chối lạnh lùng từ Rinka: “Không thể!”

“Haha, chúng ta mau đi nhanh, đừng để Giáo Hoàng chờ lâu, không khéo lại có vài sợi tóc biến thành màu bạc mất.” Dieter gãi đầu và quay đầu đi về phía trước.

Richard nhanh chóng đi theo, hắn còn gật đầu phụ họa: “Theo kinh nghiệm của ta thì Giáo Hoàng sẽ mọc thêm vài cọng râu trước mới đúng.”

Khóe miệng của Không Thiên Hà co gật liên tục, Rinka cười khổ chạy theo.

Nửa năm sinh tồn trên áp lực mà lúc nào cũng có thể mất đi mạng sống, bây giờ bọn họ được thả lỏng, tâm linh của bọn họ thoải mái hơn ngày thường, giống như họ đã quên đi nguy hiểm ở bên ngoài bức tường đó.

...

“Mặc lão, người cũng thấy rồi đó, sinh vật biến dị có tốc độ tiến hóa quá nhanh, không biết Mặc lão có kế hoạch gì không?”

Thanh Vũ đang ở tầng một của tòa tháp, đây là một căn phòng trống trải, chính giữa có một cái bàn vuông dài, hai bên là những cái ghế bằng gỗ, Thanh Vũ đang ngồi ở đầu trong của cái bàn, bên cạnh là Mặc Hàn đang nhâm nhi thưởng thức ly trà ẩn chứa đầy linh khí, đó là một loại linh trà mà hắn mua từ trong cửa hàng của Hệ Thống.

“Giáo Hoàng không cần phải lo lắng, theo những gì ta đã điều tra được từ trên thân thể của Venger và các sinh vật tiến hóa, tốc độ tăng trưởng sức mạnh của chúng rất nhanh là bởi vì thời gian này là thời kỳ tăng tốc của bọn chúng.”

“Thời kỳ tăng tốc?” Thanh Vũ khẽ hỏi.

“Ở trong thời gian đầu, tốc độ tiến hóa của bọn chúng sẽ rất nhanh, nhưng càng về sau, tốc độ này sẽ tăng chậm lại rất nhiều, không còn vượt bậc như hiện tại nữa, còn những sinh vật đạt đến Tam Dương đỉnh phong mà chúng ta đã thấy ở trên tường thành, chắc hẳn bọn chúng có tiềm lực mạnh mẽ, cho nên mới tăng mạnh như vậy.” Mặc Hàn biết Thanh Vũ không hiểu, hắn cười nói.

Lời nói của Mặc Hàn vừa kết thúc, sắc mặt của hắn thay đổi, ngưng trọng nói: “Cho dù như thế, chúng ta cũng không thể khinh thường, tiềm lực của bất cứ loài nào cũng là vô hạn, huống chi thứ năng lượng ẩn chứa trong tinh thể tiến hóa đang giúp bọn chúng bỏ qua thời gian dài đằng đẳng, đến một ngày nào đó, bọn chúng sẽ đạt được trí tuệ thật sự.”

“Một sinh vật vừa có sức mạnh, vừa sở hữu trí tuệ mà không bị bất cứ gì ràng buộc và hành động theo bản năng, nó khủng bố như thế nào, không cần Mặc Hàn nói thì Giáo Hoàng cũng biết được.”

Lúc trước, Mặc Hàn ra ngoài đi tìm kiếm những sinh vật tiến hóa để nghiên cứu, Thanh Vũ không ngờ rằng, Mặc Hàn lại điều tra ra nhiều thông tin như thế này, quả là gờng càng già càng cay, cho dù Thanh Vũ biết được Mặc Hàn đã nhờ sự giúp đỡ từ Hệ Thống nhưng năng lực của Mặc Hàn là không thể nào bàn cãi.

“À, còn một chuyện mà Mặc Hàn chưa nói với Giáo Hoàng, đó là về vấn đề tiêu hao linh thạch của Thập Linh Hóa trận, nếu Giáo Hoàng không đem ra linh thạch để vận chuyển Thập Linh Hóa thành, thì bộ xương già này sẽ không chịu đựng được sự tiêu hao của nó mất.” Mặc Hàn nhìn Thanh Vũ nói một cách đau đớn.

Hôm qua tới giờ, để vận chuyển Thập Linh Hóa thành, hắn đã bỏ ra nhiều linh thạch đến nỗi gia sản của hắn đã biến mất phân nửa.

Mí mắt của Thanh Vũ gật một cái, hắn cười khổ nói: “Cái này là do ta sơ suất.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Con đường nào?

Mỗi lần kích hoạt Thập Linh Hòa Trận, tùy theo thời gian và mức độ sử dụng sức mạnh, theo đó, có thể tính được số lượng linh thạch sẽ tiêu hao.

Thập Linh Hòa thành đã kích hoạt một đêm đã tiêu hao đến gần một vạn hạ phẩm linh thạch, đây là một con số cực kỳ lớn, đủ để nhiều thế lực phải đau đớn một phen, vì thế, nếu không cần thiết, nhiều thế lực sẽ không tùy ý thiết lập đại trận và kích hoạt lung tung.

Thanh Vũ lấy năm vạn hạ phẩm linh thạch từ trong túi trữ vật ra và đưa cho Mặc Hàn và nói: “Mặc lão hãy dùng số linh thạch này để duy trì đại trận và nếu sử dụng hết, cứ việc nói với ta.”

Duy trì đại trận có nghĩa là, Thập Linh Hòa trận có thể kích hoạt đại trận bất kỳ lúc nào, mà không cần phải tốn thời gian, gọi là trạng thái bán kích hoạt, nhiều thế lực mạnh mẽ thường dùng cách này, nó sẽ tiêu hao một lượng linh thạch nhỏ, mà có thể bảo đảm an toàn, không sợ bị kẻ địch công kích bất ngờ làm rối loạn.

“Vâng.” Mặc Hàn thu hết linh thạch vào trong túi trữ vật và cười nói.

Vài phút sau, có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, Thanh Vũ nhìn về phía cửa, thấy được Không Thiên Hà và ba vị thủ lĩnh, hẳn đã biết tên của bọn họ và nhìn thấy bọn họ chiến đấu với những con Bọ Ngựa tiến hóa đến cấp ba.

Lòng dũng cảm, hay sức mạnh, và nhân cách họ làm cho Thanh Vũ cảm thấy họ là người thuộc tuýp người có thể tin tưởng được, mặc dù trong ba người, có một tên lưu manh trông rất không đáng tin cậy và tính cách có vẻ rất tùy ý.

“Giáo Hoàng, Thiên Hà đã mời ba vị thủ lĩnh đến đây.” Không Thiên Hà bước vào, hẳn nhìn Thanh Vũ rồi nói.

“Làm tốt lắm” Thanh Vũ nhìn Không Thiên Hà và cười nói, sau đó hắn đứng lên và chỉ tay về phía những cái ghế bằng gỗ và làm động tác mời:

“Các vị mời ngồi.”

Trên đường đi đến đây, ba người đã suy nghĩ về mục đích của người gọi là Giáo Hoàng này, cho dù bọn họ nhìn thấy Giáo Hoàng có thể còn trẻ hơn họ, nhưng họ không dám khinh thường, bọn họ lần lượt ngồi xuống và đưa mắt nhìn về phía Thanh Vũ.

“Một lần nữa, ta xin tự giới thiệu, ta là Trần Thanh Vũ, cũng là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, bên cạnh ta là Mặc Hàn, một Thánh Sứ, còn đây là Không Thiên Hà, cũng là một Thánh Sứ của Quang Minh Giáo Đình.”

“Còn một người nữa gọi là Lưu Úc, hẳn đang chủ trì đại trận ở ngoài kia cho nên không thể gặp mặt các vị được.”

Thanh Vũ cười nhạt nói trong khi chỉ tay về phía Không Thiên Hà và Mặc Hàn đang ngồi ở bên cạnh hắn.

Mặc Hàn gật đầu đối với ba người thủ lĩnh coi như chào hỏi, còn Không Thiên Hà đã quen ba người từ trước rồi.

“Tôi tên là Dieter, Jewis Dieter, là đại ca của băng lưu manh JD, các vị đã suy đoán không sai, cái tên JD này là chữ viết tắt tên của tôi.” Dieter tự hào nói cho dù không một ai trong đây cảm thấy chuyện đó có gì đáng tự hào.

“Một người bị bệnh tự kỷ hay sao?” Hai hàng mi của Mặc Hàn cong lại, hẳn suy đoán.

“Còn tôi là Richard, cũng là một thủ lĩnh của một tổ chức ở nơi này.” Mặt của Richard không biểu tình nói.

“Một tên đầu gỗ?” Mặc Hàn đánh giá.

“Hân hạnh được gặp Giáo Hoàng, tôi tên là Shimizu Rinka, thủ lĩnh của đội thợ săn Rinka, và tôi thay mặt những người ở đây, cảm ơn ngài vì đã cứu lấy chúng tôi.” Rinka đứng lên và khom người về phía Thanh Vũ, cô nói bằng giọng chân thành.

Ngay cả Dieter và Richard cũng vội vàng làm theo cô.

“Một cô gái có trách nhiệm.” Mặc Hàn uống một hớp trà rồi tự nói.

“Các vị không cần phải trình trọng như vậy, cứu người là chuyện phải làm, đây không phải là trách nhiệm gì, hay không phải là một nhiệm vụ, mà là thứ gọi là nhân tính.” Thanh Vũ lắc đầu và nhẹ nhàng nói.

“Con người hơn loài thú ở điểm đó, những thứ như bản năng, tư duy, loài thú đều có cả, nhưng mà chúng không thể nào hiểu được khái niệm gọi là nhân tính.”

“Không phải các vị cũng đã tự dấn thân vào nguy hiểm để tìm ra một con đường sống cho mọi người ở đây hay sao?”

“Nhân tính à.” Ba người ngồi xuống, trong lòng lặp lại từ đó.

“Kể tiếp, ta có một chuyện muốn nói với mọi người.” Khuôn mặt của Thanh Vũ trở nên nghiêm túc.

Nhìn thấy khuôn mặt của Thanh Vũ biểu hiện như thế, ba người bắt đầu nghiêm túc nhìn về phía hắn.

“Chúng ta, hay nói đúng hơn là cả Quang Minh Giáo Đình, đều không phải là người của Thế Giới này, chúng ta đến từ một Thế Giới khác.” Thanh Vũ nghiêm túc nói.

Ánh mắt của ba người đồng thời co rút lại khi nghe lời nói của Thanh Vũ, giống như một tia sấm chớp đánh xuống thẳng vào tâm linh của bọn họ.

“Cái này, Giáo Hoàng đang đùa với chúng ta có phải không?” Dieter biến sắc, sau đó hắn nở cười tươi và nói.

“Có vẻ như chuyện này là thật!” Richard nhìn khuôn mặt của Thanh Vũ không thay đổi và nhìn về phía bọn họ.

“Thế Giới khác, các người từ Thế Giới khác đến đây? Nếu như vậy thì, những người còn sống được cứu rồi.” Rinka quay đầu và nhìn chằm chằm về phía Thanh Vũ, cô nói trong khi đôi mắt cô ẩn chứa hi vọng lớn.

Thanh Vũ, Mặc Hàn, Không Thiên Hà nhìn về phía đôi mắt của cô gái tên là Rinka, ba người đều biết được Rinka đã suy nghĩ gì.

Rinka muốn dùng cách mà bọn họ tiến đến Thế Giới này, sau đó di chuyển những người sống sót ra khỏi nơi đây bằng cách đó, Thế Giới chỉ còn lại những sinh vật tàn ác.

Thanh Vũ đang muốn lên tiếng trả lời cho Rinka, thì có tiếng bước chân từ phía trên lầu truyền xuống.

Theo mọi người nhìn lại, đó là Lilith và Linda đang cùng nhau bước xuống cầu thang.

Lilith vừa đi đến đây vừa lắc đầu: “Không thể nào! Căn bản là chuyện đó không thể nào làm được.”

“Tại sao vậy, chỉ cần rời khỏi nơi này, rời xa tất cả những sinh vật đó, bọn họ có thể sinh sống một cuộc đời bình thường mà không cần lo lắng như hiện tại nữa?” Rinka nhìn Lilith và lớn tiếng nói, trong đầu cô xuất hiện hình ảnh của Celena, một cô gái bị bỏ lại trong một căn nhà hoang, mà cha mẹ cô đã dùng sinh mạng của họ để dụ dỗ các Venger tránh khỏi căn nhà đó.

“Rất đáng tiếc, hi vọng của cô chỉ là thứ hão huyền.” Lilith dập tắt hi vọng của Rinka mà không một chút thương hại.

“Thứ nhất, việc di chuyển tất cả các người sống sót rời khỏi nơi đây là không được, huống chi, cô có nghĩ đến cảm xúc và mong muốn của họ hay không? Muốn một người rời bỏ thế giới đã sinh ra họ, liệu cô có thể làm cho họ vứt bỏ quê hương?” Lilith cùng Linda cùng ngồi xuống, giọng nói của cô lạnh lùng vang lên.

“Còn lý do thứ hai, mời anh hãy giải thích.” Lilith nhìn Thanh Vũ và nói.

Thanh Vũ cười khở trong lòng, hắn nhìn thấy sắc mặt của ba người đang trở nên khó coi hơn.

“Lý do thứ hai là, Thế Giới Thông Đạo, thứ dùng để kết nối với Thế Giới này, cần phải được đặt xuống một vị trí ở Thế Giới này, vì vậy, các sinh vật biến dị có thể đi qua đó, và xâm nhập đến Thế Giới khác, cho dù họ có chạy trốn, cũng có một ngày, họ vẫn phải chiến đấu với bọn chúng, không những vậy, khi đó, thứ họ phải đối mặt là những sinh vật đã tiến hóa đến mức độ mà họ không thể nào chiến thắng được.” Thanh Vũ đành phải giải thích.

Linda nghe vậy, cô giật mình nhìn Lilith và nói: “Lilith, tại sao cô biết được?”

“Suy đoán mà thôi.” Lilith nhẹ giọng nói.

“Suy đoán? Trời ạ, cái này cũng có thể hả?” Linda dùng hai tay ôm lấy đầu.

“Thế nào, việc cô muốn làm không khác gì đang đẩy bọn họ vào vực thẳm càng sâu hơn mà thôi.” Lilith nhìn về phía Rinka và nói.

“Nếu tất cả con đường đều đi đến cùng một kết quả, vậy thì chúng ta phải làm sao đây?” Rinka nói một cách bất lực, trong lòng cô đang cảm thấy nặng nề, đôi vai khẽ run rẩy.

Ngay cả một người tùy ý như Dieter và một tên đầu gối thích dùng kinh nghiệm Richard cũng trầm mặc lại.

“Không phải con đường nào đều đi đến một kết quả đâu, nếu không thì Giáo Hoàng đã không gọi tất cả đến đây rồi.” Lilith nhìn bọn họ và nhẹ nhàng nói.

Nghe được lời nói của Lilith, cả ba đều ngẩng đầu lên và nhìn về phía Thanh Vũ, như đang muốn nghe một câu trả lời của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Lời nói dối

Những người tự xưng là Quang Minh Giáo Đình, và được Quang Minh Chi Thần lựa chọn, tất nhiên rằng, bọn họ xuất hiện ở thế giới này là có mục đích, đầu thế, cho dù mục đích của bọn họ là gì đi chăng nữa, chỉ cần không làm tổn thương đến những người ở nơi đây là được.

Trước đó, những phép màu mà Thanh Vũ đã sử dụng đã làm bọn họ suy đoán, đây chỉ là một năng lực tiến hóa mà Thanh Vũ thức tỉnh mà thôi, và nó có vẻ như là khá mạnh.

Bây giờ, Thế Giới này, đâu đâu cũng tràn ngập những điều thần bí và nguy hiểm, cho nên, bọn họ cũng không ngạc nhiên lắm, nhưng bây giờ, Thanh Vũ đã nói hắn là một người ở thế giới khác, điều này đồng nghĩa với việc, ở tình không xa xôi, có một nền văn minh tồn tại, và nền văn minh kia có thể đi đến nơi này.

Suy nghĩ trong một chốc lát, ánh mắt của ba người trở nên bất thiện, một văn minh khác xuất hiện ở đây, chắc chắn ý đồ của bọn họ sẽ không nhỏ, thậm chí là bọn họ sẽ xâm chiếm thế giới này.

Một loại vấn đề hiện lên trong tâm trí của ba người, thậm chí bọn họ còn nghĩ đến việc phá hoại Thế Giới Thông Đạo nếu nó xuất hiện.

Nhìn các ánh mắt liên tục thay đổi của ba người, Mặc Hàn cười khê: “Quang Minh Giáo Đình là hiện thân của Quang Minh Chi Thần, một vị Thần Sinh Mệnh, chúng ta có mặt ở đây là do ý chí của Quang Minh Chi Thần.”

“Nhiệm vụ của chúng ta là tạo ra một nơi mà tất cả sinh vật có trí khôn có thể cùng nhau sinh sống trong yên bình và hạnh phúc.”

“Hôm nay, chúng ta có mặt ở đây là để cứu lấy Thế Giới này dựa trên danh nghĩa Quang Minh Chi Thần, nếu có làm điều gì sai trái với việc đó, nguyện nhận lấy Thần Phạt, vĩnh kiếp tù đầy!”

“Các ngươi định làm gì để có thể cứu lấy Thế Giới này, chắc chắn sức mạnh hiện tại của các ngươi là không đủ!” Richard nhìn Mặc Hàn rồi hỏi.

“Thế Giới có gần hàng tỷ Venger, trong đó không thiếu Venger biến dị, cộng thêm những sinh vật biến dị, các ngươi muốn cứu lấy thế giới này là chuyện không thể nào làm được.” Dieter gật đầu đồng ý với Richard.

Phải biết, quốc gia mà bọn họ đang ở thuộc về Tây Châu, trong đó có hàng trăm quốc gia lớn nhỏ, mà quốc gia này chỉ thuộc hạng nhỏ mà thôi, nhưng nguy hiểm đã cực kỳ lớn rồi, nếu ra ngoài hoang dã, chắc chắn nửa bước khó đi.

Chưa kể đến những thành phố chứa hàng triệu dân, số lượng Venger lớn đến dọa người chết tươi, và những con Venger thủ lĩnh ở đó có sức mạnh khổng lồ.

Cho dù Thanh Vũ thể hiện ra các phép màu như vậy, bọn họ cũng không có một chút lòng tin đối với Thanh Vũ.

Rinka không nói gì, cô nhìn về phía Thanh Vũ để đợi câu trả lời từ hắn, Linda cũng giống như Rinka, cô không biết được nhiều thông tin hơn là bao nhiêu.

Lilith thì cười khê trong khi cô lấy bình trà và tự rót cho cô một chén, linh khí từ bình trà tỏa ra làm cho không gian có cảm giác tươi mát.

“Tại sao lại không thể làm được?” Thanh Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Chỉ vì những sinh vật hung tàn đó cản trở là các ngươi từ bỏ hi vọng? Không phải đây là quê hương của các ngươi hay sao?”

“Chính vì đây là quê hương của chúng ta, cho nên chúng ta mới ngồi ở đây để bám lấy một hi vọng cuối cùng từ người!” Một tay của Richard đập lên cái bàn gỗ làm phát ra tiếng vang lớn, nhưng cái bàn gỗ không bị hủy hoại gì, đó không phải là do cái bàn gỗ cứng rắn, mà là do Richard đã cố gắng kìm nén sức mạnh của hắn.

“Người đang nghi ngờ chúng ta về quyết tâm bảo vệ quê hương à?” Dieter thu liễm trạng thái túy ý của hắn, ánh mắt của hắn trở nên sắc bén.

Ba luồng khí thể cùng phát ra tạo cho không gian một cảm giác đè nén đến ngạt thở, không khí ngưng trọng và căng thẳng đến tận cùng.

Nghi ngờ một người về quyết tâm mà họ đang cố gắng thực hiện là một điều không thể nào có thể tha thứ.

Thanh Vũ cảm nhận được một luồng áp lực bao phủ hắn, nhưng ngay lập tức nó đã bị chặn lại bởi Mặc Hàn, lúc này, Mặc Hàn giống như không có chuyện gì xảy ra và thưởng thức ly trà một cách ngon lành.

“Tốt lắm, những người không có quyết tâm bảo vệ quê hương cho dù đó chỉ là một hi vọng mong manh thì không đáng để chúng ta coi trọng.” Thanh Vũ nhìn ba người như vậy, hắn cười to nói.

“Không phải ba vị muốn biết cách mà ta dùng để cứu lấy Thế Giới này hay sao?” Thanh Vũ híp mắt lại nói.

“Ta sẽ cho các vị nhìn thấy!” Thanh Vũ phát tay một cái.

Một luồng sức mạnh kỳ dị từ hần tỏa ra bao trùm lấy những người đang ngồi ở đây, bọn họ lập tức thất thần trong vài giây, lúc đó, nhiều thông tin đã xuất hiện ở trong đầu của họ, và họ nhận ra, có một thứ gì đó khác biệt.

“Đây là một trong những ơn huệ của Quang Minh Chi Thần!” Thanh Vũ cười nói.

Trong một thoáng chốc, những người ở đây đều có khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc đến tận cùng.

Cho dù đã trải qua nhiều sóng gió và đối mặt với tử vong, nhưng mà, bọn họ vẫn không thể nào kìm chế được lòng của họ ngay lúc này, Thần chỉ tồn tại trong ảo tượng, một thực thể toàn năng có thể tạo ra tất cả mọi vật.

Mặc dù bọn họ đã nhìn thấy dị năng, đã nhìn thấy phép màu của Thanh Vũ, nhưng bọn họ không tin tưởng rằng, thực thể gọi là Thần có tồn tại.

Nhưng ngay tại thời khắc này, bọn họ đã tin tưởng thực thể Thần có tồn tại, và đang chứng minh cho họ bằng thứ Ôn Huệ này!

Một Cửa Hàng có chứa đựng tất cả mọi vật, chỉ cần bọn họ có điểm cống hiến là có thể mua được.

“Chuyện này...!” Dieter lắp bắp nói.

“Quang Minh Chi Thần, thực sự tồn tại?” Richard run rẩy nói.

“Nếu như vậy thì, hi vọng của chúng ta sẽ có thể thành sự thật.” Rinka kiềm chế kích động trong lòng, cô lâm bầm.

“Đây chính là át chủ bài của anh sao?” Lilith ngạc nhiên nói, đầu cho cô đã kết luận rằng, át chủ bài của Thanh Vũ sẽ tạo cho cô một bất ngờ, nhưng không ngờ, nó lại là thứ này, một thứ vượt qua ngoài tầm của cô.

Thanh Vũ không nói gì, mà nhìn về phía bọn họ và để họ áp chế cơn kích động trong lòng.

Thần là một Giáo Hoàng, hần có thể tăng chức vụ của một người đến bất kỳ chức vụ nào, cho dù người đó không tin ngưỡng Quang Minh Chi Thần, nhưng những người được tăng lên theo cách này sẽ không tạo ra những điểm tín ngưỡng, chỉ khi nào, trong lòng họ tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần thì mới tạo ra tín ngưỡng mà thôi, đây là có đi có lại, cả hai cùng phát triển.

Có hai lời nói dối: lời nói dối dựa trên những sự thật ở quá khứ, và lời nói dối dựa trên quyền lực ở hiện tại.

Cứu rồi Thế Giới này? Nếu có thể thì Thanh Vũ sẽ làm được, nhưng nếu sự nguy hiểm có thể tồn tại đến Quang Minh Giáo Đình, hần chắc chắn sẽ buông tha.

Có lẽ Lilith sẽ cảm nhận được lời nói dối của Thanh Vũ, nhưng không sao, chỉ cần ba người thủ lĩnh tin tưởng là được, còn Lilith sẽ không có lựa chọn gì vào hoàn cảnh này.

“Điểm cống hiến tăng lên theo từng ngày dựa trên cấp bậc hiện tại và sức mạnh của người đó, điểm cống hiến có thể đổi lấy đồ vật từ trong Cửa Hàng.” Lilith coi kỹ những thông tin, cô muốn tìm hiểu về chức năng mới xuất hiện này.

“Chỉ những người tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần mới có thể nhận được điểm cống hiến, mà phải đạt đến cấp bậc Tín Sứ.”

“Thập Linh Hóa thành, mười triệu điểm, tên lửa TX-011, mười triệu điểm.”

“Xem ra, việc đổi lấy vật phẩm không phải dễ dàng gì, và anh ta là người được Quang Minh Chi Thần lựa chọn, tất nhiên sẽ sở hữu nhiều điểm cống hiến hơn tất cả mọi người.”

“Nếu không thì anh ta không cần phải dùng cách này để lấy được lòng tin của ba người kia bằng một lời nói dối sắc xảo như vậy, tất cả chỉ là vì tìm kiếm tín đồ cho Quang Minh Chi Thần.”

“Quang Minh Chi Thần, chính là Sinh Mệnh Chi Thần, bất cứ thứ gì mang đến sinh mệnh, cũng có thể là hiện thân của Quang Minh Chi Thần, một vị Thần không được tôn thờ một cách cuồng nhiệt như những tôn giáo khác, chỉ cần trong trái tim có lòng tôn kính là có thể trở thành Tín Sứ.”

“Một Giáo Phái không cực đoan và có vẻ nghiêng về phe thiện.”

“Không biết Giáo Đình chứa đầy lòng khoan dung sẽ tồn tại được bao lâu đây?”

Lilith đặt ly trà xuống bàn và cười khê, đôi mắt cô nhìn về phía Thanh Vũ như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 140: Điều kiện và ưu đãi! Tin tức của Lilith

“Ngoài Ôn Huệ đó, còn có những bộ sách ghi lại cách tu luyện của Quang Minh Giáo Đình.”

“Đây là một hệ thống tu luyện đã hoàn chỉnh, các vị có thể thử tu luyện một hồi.” Thanh Vũ phát tay một lần nữa, trên bàn xuất hiện những quyền công pháp của Quang Minh Giáo Đình.

“Bởi vì nồng độ linh khí ở đây rất thấp cho nên sự tiêu hao Linh Thạch khi tu luyện sẽ rất lớn, nhưng có thể bổ sung bằng tinh thể tiến hóa.” Thanh Vũ vừa nói, trong tay hắn xuất hiện một viên tinh thể tiến hóa nhỏ bằng một hạt táo, sau đó hắn sử dụng công pháp, hút lấy tinh thể tiến hóa vào trong cơ thể, chỉ trong vòng ba mươi giây ngắn ngủi, viên tinh thể tiến hóa đã bị Thanh Vũ hấp thu sạch sẽ.

Trong khi đó, ba người bị những bất ngờ này đến bất ngờ khác làm cho chấn kinh đã không thể thốt lên được lời nói nào.

“Đó là tinh thể tiến hóa cấp hai, nếu hấp thụ theo cách thông thường thì sẽ mất gần bảy ngày để hấp thụ hết năng lượng ẩn chứa ở trong nó.” Dieter giật mình nói.

Phải biết, mặc dù sở hữu nhiều tinh thể tiến hóa, nhưng bọn họ cần có thời gian hấp thụ chúng, tùy theo mức độ năng lượng của tinh thể tiến hóa mà tiêu hao nhiều thời gian, đó cũng là lý do tại sao, tốc độ tiến hóa của bọn họ mới chậm đến như vậy.

Nếu theo tốc độ mà Thanh Vũ đã thể hiện trước đó, việc hấp thụ tinh thể tiến hóa sẽ trở nên thật dễ dàng, và sức mạnh của họ sẽ tăng lên một cách nhanh chóng mà họ không thể nào kháng cự lại mê hoặc này.

“Còn đây là vật được gọi là Linh Thạch, chúng chứa đựng rất nhiều linh khí tùy theo từng phẩm cấp, một vật thiết yếu dùng cho tu luyện, mặc dù năng lượng của Linh Thạch không thuần khiết và dễ hấp thụ như tinh thể tiến hóa, nhưng bù lại, Linh Thạch rất dễ kiếm.”

Hàng ngàn viên hạ phẩm Linh Thạch xuất hiện ở trên bàn, chúng chỉ nhỏ bằng một móng tay, hơn ngàn viên phát ra ánh sáng lung linh.

Rinka nhanh chóng nhặt lên một viên và thử hấp thụ nó, cô cảm nhận được một nguồn năng lượng từ trong viên Linh Thạch bé nhỏ này chảy vào trong người của cô, mặc dù nguồn năng lượng khá ít và không tinh thuần, nhưng số lượng của chúng rất nhiều, bởi vì chỉ cần mười điểm công hiến là có thể mua được một viên Linh Thạch.

Dieter và Richard toát ra vẻ hiếu kỳ và hành động giống như Rinka, đây là lần đầu tiên, bọn họ nhìn thấy một vật phẩm ở thế giới khác, trong lòng họ cảm thấy rất hứng thú.

Rất nhanh, không khí trong căn phòng trở nên yên tĩnh, Thanh Vũ không gấp rút gì, hắn nhẹ nhàng nâng lên ly linh trà và uống nó, một cảm giác thoải mái chạy dọc theo khoang miệng và bao phủ toàn thân của Thanh Vũ.

Tất cả lá bài đã được lật lên, bây giờ Thanh Vũ chỉ còn chờ đợi kết quả mà thôi.

“Rốt cuộc thì, anh có mục đích gì?” Vài phút sau, Rinka là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

Nhìn thấy khuôn mặt của Thanh Vũ luôn treo một nụ cười nhạt làm cho Rinka cảm thấy mình bị tính kế, từ lúc Thanh Vũ xuất hiện và cứu lấy những người ở nơi này, cho đến thể hiện sức mạnh vượt trội, và ngay bây giờ, hàng loạt những thứ đây mê hoặc xuất hiện ở trước mặt họ, nếu như nói Thanh Vũ không có mục đích thì không một ai tin tưởng.

“Một câu hỏi hay đấy.” Thanh Vũ đặt ly trà xuống bàn, làn khói từ ly linh trà bốc lên nghi ngút và lan tỏa vào không gian.

“Ta, nhân danh Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, mời các vị gia nhập Quang Minh Giáo Đình!” Thanh Vũ từ từ đứng lên, bằng đôi mắt toát lên vẻ tự tin, hắn đưa tay ra và tuyên bố.

Nghe được lời nói của Thanh Vũ, không một ai ở đây cảm thấy ngạc nhiên. Lilith nhìn Thanh Vũ rồi nhìn về phía ba người đang trầm mặc kia và nở nụ cười.

“Nếu từ chối thì chắc chắn sẽ không thể bước ra khỏi đây rồi!” Dieter suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên, hắn cười nói.

“Đứng trước một mê hoặc không thể nào từ chối như thế này thì chẳng còn lựa chọn nào khác nhỉ?” Richard gật đầu nói.

“Điều kiện là gì?” Rinka ngẩn đầu nhìn Thanh Vũ và hỏi.

“Xem ra, các vị đều đồng ý với lời đề nghị của ta, nhưng đừng hiểu lầm, nếu từ chối thì các vị vẫn có thể rời khỏi đây mà không mất một sợi tóc gì, nhưng Ôn Huệ của Quang Minh Chi Thân sẽ bị thu lại, những ký ức ở đây sẽ bị xóa đi.”

“Điều kiện của ta rất đơn giản, đó là truyền bá tín ngưỡng của Quang Minh Chi Thân, ba vị sẽ nhận chức vụ Thánh Sứ và trở thành đội trưởng của một quân đoàn và nhận nhiệm vụ trực tiếp từ ta, còn tên của quân đoàn thì tự các vị bàn luận và đặt tên.”

“Quân đoàn sẽ nhận được trợ cấp từ Quang Minh Giáo Đình, từ vũ khí, áo giáp, các trang bị, cho đến lương thực và những vật dụng thiết yếu để tu luyện như là linh thạch.”

“Chiến lợi phẩm mà quân đoàn thu hoạch sẽ được quyền giữ lại năm phần, không những vậy, các vị còn nhận được trợ cấp mỗi ngày là một số lượng điểm cống hiến nhất định để đổi đồ vật từ trong Cửa Hàng.”

“Số lượng điểm cống hiến đó sẽ được phân phát vào kho của Quân Đoàn và do những Quân Đoàn trưởng là các vị sẽ phân phối, Giáo Đình sẽ không nhúng tay vào việc này.”

“Và một điều nữa, những người trở thành tín ngưỡng Quang Minh Chi Thần, chức vụ đạt đến Tín Sứ trở lên sẽ được hưởng một số lượng điểm cống hiến nhất định vào mỗi ngày.”

“Các nhiệm vụ sẽ được ta giao phó, nhưng nhiệm vụ chủ yếu của Quân Đoàn là bảo vệ Thế Giới Thông Đạo, thứ có thể đi thông đến Thế Giới khác khỏi những người ngoài và những sinh vật biến dị hay Venger.”

“Không biết các vị cảm thấy điều kiện này như thế nào?” Thanh Vũ nhìn toàn bộ khuôn mặt người ở đây và nói.

“Điều kiện và ưu đãi rất hấp dẫn, nhưng mà số lượng người của Quân Đoàn có bị hạn chế hay không?” Richard suy nghĩ nhanh rồi nói.

“Số lượng của Quân Đoàn sẽ bị hạn chế, ngoài những thành viên trong ba thế lực của ba vị ra, nếu muốn chiêu mộ người, thì cần phải có điều kiện là người đó phải đạt đến cấp bậc Tín Sứ bảo đảm vấn đề bảo mật thông tin.” Thanh Vũ trả lời.

“Còn mục đích cứu rỗi thế giới này thì sao?” Dieter bỗng nhiên hỏi.

“Sức mạnh hiện tại của Giáo Đình không đủ để cứu lấy thế giới này, vì thế, Quân Đoàn của các vị sẽ thực hiện mục tiêu đó, hãy dùng tất cả trí tuệ, sức mạnh và những thứ Giáo Đình đã trợ giúp để cứu lấy thế giới này.” Thanh Vũ cười nhạt trả lời.

“Giáo Đình đã chỉ ra một con đường, còn các vị có thể đi đến đích hay không là do các vị.”

“Mỗi một Tín Đồ đều là sức mạnh, tăng thêm một Tín Đồ thì tiến độ sẽ tăng lên.”

“Tín Đồ tăng lên nghĩa là điểm cống hiến sẽ tăng lên, vì thế anh ta muốn truyền bá tín ngưỡng của Quang Minh Chi Thần.” Lilith nhìn Thanh Vũ và trầm nghĩ.

Suy nghĩ một hồi lâu, Dieter, Richard và Rinka cùng nhìn nhau và gật đầu nói:

“Được, chúng tôi đồng ý điều kiện này.”

Không còn cách nào khác, bọn họ phải bước lên con đường mà Giáo Đình đã chỉ dẫn và tiến về phía trước, cho dù kết quả như thế nào thì thân là một người sinh ra ở thế giới này, bọn họ cũng đã làm hết sức.

“Hoan nghênh ba vị đã gia nhập Quang Minh Giáo Đình.”

“Cấp bậc của các vị sẽ được tăng lên thành Thánh Sứ, nhưng mà, những thành viên của các vị sẽ không được ưu tiên như thế này, và các vị phải giữ bí mật về Thế Giới Thông Đạo, hay Ôn Huệ của Thần.”

“Nhiệm vụ đầu tiên của Quân Đoàn là tập trung những thành viên đã có và tu luyện công pháp của Quang Minh Giáo Đình, chuyển hóa năng lượng tiến hóa thành tu vi.” Thanh Vũ nghiêm mặt nhìn ba người và nói.

“Vâng, thưa Giáo Hoàng.” Ba người đồng loạt trả lời.

Sau đó, ba người cùng rời khỏi nơi này với tâm trạng khá phấn khởi, trên tay của họ là công pháp của Giáo Đình, Thanh Vũ chỉ cho phép ba người truyền công pháp này cho thành viên, cấm truyền cho người ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của ba người, Thanh Vũ khẽ thở dài trút hết gánh nặng, mọi chuyện vận sông sẽ theo kế hoạch của hắn.

Bây giờ, chỉ cần họ hoàn thành nhiệm vụ đó, thì Thanh Vũ có thể thực hiện bước tiếp theo.

“Muốn cứu lấy Thế Giới này, không phải chỉ dựa vào sức mạnh là có thể làm được.” Lilith nhìn Thanh Vũ và khẽ nói.

Thanh Vũ nhìn Lilith rồi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Muốn gỡ nút thắt cần phải tìm người buộc nó.”

“Vậy anh tính tìm đến căn nguyên của sự tiến hóa này à?” Lilith cười nói.

“Sức mạnh không đủ, cho nên muốn tìm căn nguyên là chuyện viễn vong.” Thanh Vũ lắc đầu.

“Có một bộ giáp, ẩn chứa công nghệ cao, chúng là kết tinh của kỹ thuật ở thời đại này, không biết anh có hứng thú hay không?” (Lilith)

“Tôi rất hứng thú với nó đấy.” Mắt của Thanh Vũ ánh lên và nhìn về phía Lilith rồi mỉm cười nói.

“Đồng giá trao đổi! Hai triệu điểm cống hiến.” Lilith bình tĩnh nói.

“Thành giao.” Thanh Vũ không chút nào chần chừ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Không dễ dàng a!

Giáo Đình đang ở thời kỳ phát triển, số lượng Tín Đồ tăng liên tục và không ngừng nghỉ, đến nay, Giáo Đình đã có khoảng bốn mươi vạn Tín Đồ, chủ yếu tập trung ở hai vương quốc là Không Vũ và Kinh Hồng.

Trong bốn trăm ngàn Tín Đồ đó, chỉ có khoảng ba mươi ngàn Tín Sứ, nhưng mà không phải Tín Sứ nào cũng muốn gia nhập trở thành thành viên chính thức của Quang Minh Giáo Đình, chỉ một số ít người mới gia nhập mà thôi.

Bọn họ không muốn bị trói buộc bởi một thế lực, kèm theo tính năng nhiệm vụ xuất hiện và khi chém giết Tà Đồ sẽ nhận được một khoảng điểm cống hiến cực lớn, cho nên nhiều đoàn đội đã được thành lập, mỗi đoàn đội có một cái kho riêng, mỗi lần nhận được điểm cống hiến, hay dùng điểm cống hiến từ kho mua đồ từ Cửa Hàng, thì vật phẩm sẽ xuất hiện ở trong kho, đây là một tính năng công bằng, Quang Minh Giáo Đình cũng có một cái kho như vậy, dùng để trả lương hay cung cấp tài nguyên cho một số đường duy trì hoạt động.

Mỗi ngày Thanh Vũ nhận được hơn năm triệu điểm tín ngưỡng, nhưng sau khi trả lương, điều phối tài nguyên cho các đường và tài nguyên tu luyện cho những thành viên trong Giáo Đình, thì Thanh Vũ chỉ còn dư lại vài trăm ngàn điểm tín ngưỡng mà thôi.

Vì thế, muốn điều hành một thế lực là việc không dễ dàng một chút nào.

Thanh Vũ chuyển cho Lilith hai triệu điểm tín ngưỡng cuối cùng của hắn, hắn không có mời Lilith gia nhập vào quân đoàn của ba người kia, bởi vì hắn cảm thấy hắn nhìn không thấu Lilith, cho dù hắn thể hiện ra nhiều thứ như thế, khuôn mặt của Lilith chỉ hiện lên vẻ ngạc nhiên một chút rồi trấn định lại.

Những người thuộc dạng như vậy, không thể cưỡng cầu, đến một thời điểm nào đó, họ tất nhiên sẽ tự động đến trước mặt Thanh Vũ.

“Đã chuyển xong.” Thanh Vũ nhìn Lilith và nói.

“Xem ra làm Giáo Hoàng rất giàu nha.” Lilith kiểm tra và thấy được số lượng điểm cống hiến của cô đã tăng lên, cô cười nhạt nói.

“Đi về phía Nam, bảy ngàn km, nơi đó có một quốc gia hạng trung gọi là Vikaria, một phân bộ của tập đoàn phát triển công nghệ cao YSK được đặt tại nơi đó, bên cạnh việc phát triển công nghệ, nó cũng là một nhà máy sản xuất bộ giáp Blue Dragon, chắc hẳn bây giờ phân bộ đó đang chìm trong chết chóc, nếu anh muốn hành động, thì hãy thật cẩn thận.”

“Còn một chuyện nữa, muốn tìm hiểu căn nguyên của tất cả, hãy tìm đến Celena, một thành viên của đội thợ săn Rinka, cô bé có năng lực tiên tri.”

Lilith vươn người đứng lên và nói trong khi bước đi về phía cánh cửa, Linda vội vàng chạy theo, ra đến cánh cửa, Lilith quay đầu lại và nhìn Thanh Vũ, giọng nói nhẹ nhàng của cô vang lên:

“Anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Đối mặt với cái ác, tất nhiên đôi tay của anh phải nhuộm đầy máu tươi.”

Nói xong, Lilith không đợi Thanh Vũ trả lời, cô quay đầu bước ra khỏi căn phòng, Linda cười hi hi nói:

“Tạm biệt, chúng tôi đi tham quan một vòng đây!”

Ánh mắt của Thanh Vũ ngưng tụ nhìn theo bóng lưng của Lilith, hắn trầm ngâm trong chốc lát.

Mặc Hàn nhìn về phía Thanh Vũ nói ra: “Giáo Hoàng để bọn họ đi như vậy sao?”

Lúc đầu, hắn chỉ nghĩ rằng Lilith và Linda là hai người bình thường, may mắn sống sót đến giờ mà thôi, nhưng bây giờ nghĩ lại, thì hai cô gái này chắc chắn có bí mật, xem ra thân phận của bọn họ không đơn giản.

“Không sao.” Thanh Vũ khoát tay nói.

“Lilith đã bán cho chúng ta thông tin chứng tỏ cô ta đã không có ý định rời khỏi đây.”

“Nhưng mà...!” Mặc Hàn lo lắng nói.

“Mặc lão, có lẽ hoàn cảnh của Tu Chân Giới đã làm cho linh hồn của Mặc lão bị vấy bẩn.”

“Ba người kia sẽ không tiết lộ bí mật của chúng ta, bởi vì ta đã dùng ơn huệ và lợi ích như một xiềng xích khóa chặt họ, chúng ta đang đứng ở ‘đại nghĩa’.”

“Vâng!” Mặc Hàn gật đầu nhẹ.

“Con người vốn chỉ là sinh vật trần tục.”

“Và cũng chính vì thế, những thực thể gọi là thánh nhân, thần linh sẽ không thể cứu lấy được bọn họ, bởi vì chỉ có con người mới hiểu thấu được được con người, và cũng chỉ có bọn họ mới có thể tự cứu lấy mình.”

Thanh Vũ nói xong, hắn đi ra ngoài, dự định đi đến khu của đội thợ săn Rinka để gặp cô bé tên là Celena, hắn hiểu kỳ về cái gọi là năng lực tiên tri của cô, có lẽ đây sẽ là một phát hiện lớn và sau này trở thành một trợ giúp đắc lực của Quang Minh Giáo Đình.

Muốn có được nhiều Tín Đồ ở Thế Giới này, tất nhiên sẽ phải đi tìm những người sống sót ở ngoài đó, xung đột sẽ diễn ra liên miên, Thanh Vũ không cho rằng, chỉ một lời nói của hắn có thể dẫn nhiều người về đây, những căn cứ ngoài kia cần có người để bảo vệ, việc Thanh Vũ đang làm chẳng khác gì đang đào góc tường nhà bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ chống cự quyết liệt đến cùng.

Ngoài tinh thể tiến hóa chứa đựng năng lượng giúp cho tu vi tăng tiến cực nhanh ra, Thanh Vũ còn coi trọng tinh thể biến dị có thể làm cho một người bình thường trở thành thiên tài, cho dù số lượng của tinh thể biến dị cực kỳ ít ỏi, nhưng thế giới này rất rộng lớn, Thanh Vũ sẽ từ từ khai thác, sau này, Quang Minh Giáo Đình sẽ có một nguồn thiên tài lớn để bù đắp cho căn cơ kém cỏi.

Thanh Vũ đã thử vron tay của Quang Minh Giáo Đình đến một số vương quốc ở gần, nhưng sự bài xích của họ quá mãnh liệt, làm cho một số phân bộ không hoạt động được.

Nhưng ở thế giới này thì khác, sự bài xích kia sẽ không còn, vì thế, chỉ cần có người thì Tín Đồ tăng lên rất nhanh.

Trận đại chiến với đàn Bọ Ngựa khổng lồ đã làm số lượng người ở Thập Linh Hỏa thành giảm mạnh, bây giờ, nơi đây chỉ còn không đến mười ngàn người.

Nhưng mỗi người đều có sức mạnh ngang với Nhất Dương hậu kỳ trở lên, nếu bọn họ trở thành Tín Sứ hết, thì số lượng điểm tín ngưỡng tăng mạnh, cảnh giới của họ càng cao, họ càng nhận được nhiều điểm cống hiến và Thanh Vũ sẽ nhận càng nhiều điểm tín ngưỡng, những người ở các vương quốc xung quanh Không Vũ và Kinh Hồng chủ yếu là người bình thường, cho nên không có nhiều điểm tín ngưỡng. var adstir_vars={ver:'4.0',app_id:'MEDIA-22dfb239',ad_spot:2,center:false};

Thanh Vũ không vội để vron tay đến những nơi khác, cái hắn cần ở bây giờ là thời gian để Quang Minh Giáo Đình phát triển, một loạt vấn đề phát sinh, một loạt vấn đề cần giải quyết, chỉ khi nào Quang Minh Giáo Đình trở thành một chính thể khá hoàn chỉnh, khi đó cũng là lúc Quang Đình Giáo Đình có đủ sức mạnh để cạnh tranh với những thế lực khác.

Mặc Hàn thở dài một hơi, hắn không biết những dự tính của Thanh Vũ, nhưng hắn cũng suy đoán ra một hai, các sinh vật biến dị làm hắn cảm thấy bất an, cùng với số lượng của Venger tạo cho hắn một cảm giác khiếp đảm, lá gan trở nên nhỏ, cho nên hắn phải tính toán thật kỹ lưỡng.

“Tồn tại song song với các cứ điểm là các băng nhóm, bọn chúng không có tính người, chỉ cần sống sót và trở nên mạnh mẽ thì bọn chúng sẽ làm tất cả.”

“Vì thế các băng nhóm này là một mối nguy hiểm đối với Giáo Đình, Thiên Hà, người hãy tụ họp những người đã trở thành Tín Sứ ngay tại tối hôm qua, và tổ chức bọn họ thành một đội trinh sát sử dụng một số công nghệ cao để trinh sát từ xa, tiêu hao bao nhiêu điểm cống hiến thì hãy báo với Giáo Hoàng.”

Mặc Hàn nhìn Không Thiên Hà rồi nói, bây giờ, hắn đã trải nghiệm việc công nghệ cao đem đến lợi ích to lớn như thế nào, cảm giác này không tệ, Mặc Hàn đã không còn khinh thường những người bình thường nữa, trí tuệ của họ làm cho Mặc Hàn phải nhận thua, cho nên hắn mới nghĩ ra trinh sát bằng công nghệ cao, những thiết bị đó sẽ được mua từ trong Cửa Hàng.

Không Thiên Hà lạnh nhạt gật đầu và rời khỏi nơi này, muốn liên lạc một Tín Sứ rất dễ dàng bởi vì có Hệ Thống tồn tại, hắn có thể nhắn tin cho bọn họ, tùy theo khoảng cách mà tiêu hao điểm cống hiến, chức năng này làm cho Giáo Đình càng kết thành một khối vững chắc hơn.

“Để xem bộ giáp Blue Dragon gì đó là Lilith cô nương nói là vật như thế nào.” Mặc Hàn nghĩ đến lời nói của Lilith, hắn cười nói.

Ngay lập tức, một bảng thông tin hiện ra trước mặt của Mặc Hàn, đó là Cửa Hàng của Hệ Thống, trên đó có nhiều phân loại, từ Đan Dược, Đan Phương, Vũ Khí, Pháp Bảo, Trận Đồ, Tài Liệu, Nguyên Liệu, cho nên các bản vẽ kỹ thuật, hay các công trình kiến trúc...

Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, trái tim bé nhỏ của Mặc Hàn không khỏi thất lại, cảnh tượng này làm cho hắn muốn ôm hết các vật phẩm kia vào trong lòng.

Mặc Hàn tìm đến bộ giáp có tên Blue Dragon, và ngay tức khắc, một tiếng chửi thề vang vọng trong căn phòng.

“Cái abcd, chỉ một cái bản thiết kế mà mắc như vậy? Trời ạ!”

Mặc Hàn nuốt một ngụm nước bọt, vai hắn có chút run rẩy, trong tầm mắt của Mặc Hàn, một thông tin hiện lên:

Blue Dragon: Bộ giáp được thiết kế và chế tạo bởi tập đoàn phát triển công nghệ cao YSK, sức mạnh có thể sánh ngang với Tam Dương sơ kỳ, phát huy toàn bộ tiềm năng có thể đạt đến Tam Dương trung kỳ, giá: 20.000 vạn điểm cống hiến (200 triệu)

Cái này còn chưa tính đến những vật cần thiết để chế tạo Blue Dragon, từ quặng sắt, cho đến nhà máy công nghệ cao, và những nhà máy tinh tiến có thể chế tạo lõi năng lượng, và nhà máy chế tạo vũ khí công nghệ cao, cùng với các kỹ sư...

Muốn chế tạo hàng loạt cường giả Kết Đan sơ kỳ không phải là một chuyện đơn giản! Đó là chưa tính đến chi phí bồi dưỡng những chiến binh có thể sử dụng thành thạo bộ giáp, không phải một người bình thường là có thể lái chúng được.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Mờ nhạt... Mong manh...!

Dieter, Richard, Rinka rời khỏi tòa tháp với khuôn mặt suy tư, trên đường trở về, Dieter thờ dãi một cái, sau đó hắn nói một cách vui vẻ: “Ông Chú và Đại Tỷ có đề nghị gì về tên của Quân Đoàn không? Dù sao thì chúng ta cũng là một Quân Đoàn trưởng, tên của Quân Đoàn không thể quá khó coi, nếu không thì anh em trong Quân Đoàn sẽ hận chúng ta mất.”

“Theo kinh nghiệm của ta thì...” Richard nói theo thói quen, nhưng sau đó, hắn nhìn thấy Dieter âm thầm tránh xa khỏi hắn một khoảng cách, còn Rinka thì nhìn hắn bằng một ánh mắt khác lạ, làm cho Richard cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, thế là hắn ho khan một tiếng, đổi giọng nói:

“Theo ta thấy thì Quân Đoàn nên lấy một cái tên nào đó thật có ý nghĩa, không cần thiết phải quá mạnh mẽ, hay ngầu, chỉ cần nó thể hiện tinh thần của chúng ta, những người sống sót đang hướng tới một mục tiêu chung là được.”

Nghe được lời nói trầm ổn, giống như đã suy nghĩ thật kỹ càng của Richard, Dieter kinh ngạc đến ngậy người nói: “Ông Chú?”

“Cái gì hả?” Richard nhìn Dieter rồi hỏi.

Dieter đặt một tay lên trán của hắn, sau đó lại lấy một tay đặt lên trán của Richard, lúc này, hắn mới thờ phào nhẹ nhõm, giọng nói giống như được trút hết gánh nặng: “Thật là may mắn, Ông Chú không bị ám đầu!”

“Hừ! Cái thằng nhóc con!!” Richard sùng sốt một lát, sau đó hắn mới kịp nhận thức, hắn nhìn Dieter và gào lên, một tay đập tới Dieter.

“Ông Chú đã già rồi mà còn hăng ghê!” Dieter cười to, hắn nhanh nhẹn né đi bàn tay của Richard.

Rinka nhìn hai người và cười khế, cô hiểu tâm trạng của họ lúc này, đó là một niềm vui lan tỏa toàn thân thể khi tìm được một mục tiêu mới.

“Cái tên thể hiện tinh thần của tất cả mọi người à?” Rinka nhẹ giọng nói.

“Mục đích của Quân Đoàn là cứu rỗi thế giới này, cứu rỗi quê hương của chúng ta khỏi bàn tay của quỷ dữ, một ngày nào đó, thế giới này sẽ trong sạch, và trở lại hình dạng ban đầu, giống như sau Kỷ Băng Hà, vạn vật sinh sôi phát triển, vậy thì, chúng ta hãy gọi Quân Đoàn là Gaia, tên của hành tinh này.”

Lắng nghe giọng nói của Rinka, Dieter và Richard cùng dừng tay lại, hai người nhìn cô một lúc lâu, Rinka cảm thấy ánh mắt của hai người họ, cô háng giọng: “Gì vậy? Cái tên Gaia có gì không ổn sao?”

Dieter và Richard đồng thời lắc đầu thật mạnh, và cùng nói: “Không phải vậy!”

Nhìn thấy hai người có biểu hiện kỳ lạ và cùng nhìn về cô một cách chăm chú, giống như phát hiện một bí ẩn gì đó, làm cho Rinka gợn tím mặt nói: “Vậy thì hãy lấy cái tên đó đi, tạm biệt!”

Vừa nói xong, ngay tức khắc, Rinka quay đầu và rời khỏi trong ánh mắt kỳ lạ của Dieter và Richard.

Thân ảnh của cô dần dần biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Lúc sau, Dieter giống như mới tỉnh lại, hắn đưa đôi mắt ẩn chứa sự bàng hoàng, và cứng ngắc của mình về phía Richard và trầm giọng nói: “Ông Chú phát hiện rồi phải không?”

Richard chậm rãi gật đầu, hắn nhắm mắt lại một lúc rồi mới mở ra.

“Là Tsundere trong truyền thuyết!!” Dieter và Richard cùng nhau thốt lên.

...

Rinka vừa đi trên đường, cô vừa suy nghĩ về cuộc trò chuyện với Giáo Hoàng Thanh Vũ, một người thanh niên trẻ tuổi, cô cảm giác không thoải mái khi đối diện với hắn.

Theo cô, từ khi Thanh Vũ xuất hiện cho đến bây giờ, tất cả chỉ là một kế hoạch dùng để phát triển Quang Minh Giáo Đình của Thanh Vũ.

Cô còn nghi ngờ đàn Bọ Ngựa khổng lồ là do Thanh Vũ dẫn dụ đến để phục vụ cho kế hoạch của hắn, nhưng nghĩ đến sức mạnh của Quang Minh Giáo Đình và sức mạnh của Thanh Vũ, cô lắc đầu bỏ đi suy nghĩ đó.

Rinka càng cảm thấy không thích khi Thanh Vũ dùng những ‘thế’ mà hắn đã tạo ra từ trước để trói buộc ba người bọn họ lên trên chiếc thuyền tên là Quang Minh Giáo Đình, dầu rằng, lợi ích của Quang Minh Giáo Đình đem đến cho bọn họ là rất lớn, nhưng cảm giác bị tính kế làm cho Rinka phản cảm mà thôi.

Trở lại với khu vực của đội thợ săn Rinka, trải qua trận chiến ngay tại tối hôm qua, bây giờ số thành viên của đội thợ săn Rinka đã giảm rõ rệt, những khuôn mặt mà cô quen thuộc, hay những tiếng chào hỏi đầy sùng bái cùng với những nụ cười của các thành viên đã biến mất.

Rinka cảm thấy khó chịu trong lòng, cùng với đó là, sự quyết tâm dùng sức mạnh để cứu lấy thế giới này của Rinka càng ngày càng to lớn, và nó sẽ biến thành động lực giúp cô vượt qua những khó khăn gian khổ trong tương lai.

Rinka cười nhẹ và gật đầu đáp lại những tiếng chào hỏi của các thành viên đang vây quanh bên nhau và cùng thưởng thức bữa sáng trong không khí yên bình hiếm hoi này, chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ bị cuốn vào vòng chiến đấu mới, nơi mà bọn họ sẽ mất đi mạng sống một cách thật dễ dàng và tàn nhẫn.

“Rinka, về rồi hả?” Một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang vọng vào tai của Rinka.

Cô nhìn về phía đó và nhìn thấy một thiếu phụ ăn mặc giản dị đang đi đến gần cô và cười.

“Nào mau đến đây, bữa sáng đã hoàn thành và Celena đang cầu nhàu vì đội ở trong đó kia.”

Rinka bị thiếu phụ có tên là Amity lôi kéo vào trong một căn nhà khá lớn, nó được trang trí bằng nhiều họa tiết trang nhã và đẹp đẽ, bên trong có nhiều căn phòng, nhưng mà nơi này chỉ có ba người ở lại, đó là Rinka, Amity và Celena.

Celena đang chu mỏ nhìn về phần ăn ở trên bàn, mặc dù không nhiều món ăn, hay được trang trí đẹp đẽ, nhìn sơ qua, thì giống như là một bữa cơm đạm bạc của một gia đình nông dân, nhưng đó ẩn chứa đầy tình thương của người làm, và cũng chỉ có chính bữa cơm này mới đem lại cảm giác ấm áp một cách lạ thường. `var adstir_vars={ver:"4.0",app_id:"MEDIA-22dfb239",ad_spot:2,center:false};`

Nghe được tiếng bước chân đến gần phòng ăn, Celena vui vẻ cười nói: “Chị Rinka nhanh lên, nếu không Celena ăn hết phần của chị đó.”

“Hừ hừ, dám để Celena chờ lâu hả!”

Âm thanh non nớt của Celena làm cho Rinka phải bật cười, cô tiến đến bàn ăn cùng với Amity và ngồi xuống, tay cô khẽ nhéo cái mũi nhỏ nhắn của Celena và nói: “Em còn dám nói à? Đừng tưởng rằng ăn vụng thì không ai biết nha, nếu tính theo kỹ năng, thì kỹ năng ăn vụng của chị còn hơn em đó.”

“Hai người mau ăn nhanh đi, nếu không thức ăn nguội hết.” Amity cười khuyên.

“Tay nghề của chị Amity lại tăng lên rồi.” Celena giơ ngón cái lên và nói một cách hạnh phúc.

...

Bên ngoài ngôi nhà, Thanh Vũ dựa lưng vào bức tường bằng đá lạnh lẽo, hắn nghe được cuộc trò chuyện ở bên trong, bởi vì bị ảnh hưởng bởi công pháp của Giáo Đình, hắn cảm nhận được tâm trạng của ba người họ, một bữa cơm chứa đầy tình cảm, cho dù những thức ăn chỉ là vật thường, nhưng tại sao lại ấm áp như vậy?

“Thật là, một lát sau rồi đến vậy!”

Thanh Vũ chỉ dừng lại một ít phút tận hưởng những cảm xúc mờ nhạt đáng lẽ ra không dành cho hắn, sau đó thân hình của Thanh Vũ từ từ biến mất, không một ai phát hiện ra hắn đã từng ở đó.

Bởi vì Thập Linh Hóa thành là do Thanh Vũ chương khống, muốn che dấu khí tức ở trong khu vực thanh trì rất dễ dàng.

Cảm giác kia làm cho hắn nhớ lại những những khoảnh khắc trong cuộc đời của hắn, đó là những khoảnh khắc in sâu vào trong lòng của Thanh Vũ, nó mờ ảo, nó giống như là hư vô, một bức tường bao phủ Thanh Vũ và chia tách hắn khỏi thế giới.

Tiếng nói nhòe nhòe từ một đứa bé phía bên đường, hay tiếng cười đùa vui tươi từ một cậu nhóc đang được cha cõng trên lưng.

Mà nhân vật chính không phải là Thanh Vũ, hắn chỉ là một người quan sát bằng ánh mắt không tiêu điểm.

Mỗi lần nhìn thấy những cảnh như thế, trong lòng của Thanh Vũ nổi lên vô số cảm xúc, nhưng bây giờ, các cảm xúc đó đã tan biến hết, chỉ để lại một cảm xúc duy nhất, mách bảo Thanh Vũ rằng cái Thanh Vũ cần bảo vệ là những khoảnh khắc đó, bảo vệ những niềm hạnh phúc của mọi người trong Giáo Đình, bởi vì, chỉ những lúc như vậy, Thanh Vũ mới có thể cảm nhận được.

Những cảm xúc hạnh phúc từ đó tỏa ra đáng lẽ ra không dành cho hắn... cho dù, cảm giác đó thật là mờ nhạt và mong manh...!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Cá Sấu khổng lồ!

Ngon lửa của Thập Linh Hỏa thành đã đốt tắt cả những cây lương thực ở xung quanh đây thành tro bụi, chuyện này tạo cho những người ở trong thành một cảm giác hoang mang lo sợ vì thiếu lương thực.

Những mảnh đất trồng lương thực chính là thức ăn chủ yếu của bọn họ, thậm chí một số người đã hoàn toàn ở lại trong điểm tụ tập Nikasa cũ và dùng lương thực chần ngấy đó để sống qua ngày,

Không phải ai cũng có dũng cảm để rời khỏi nơi an toàn và tiến về phía bên ngoài để đi săn bắn tìm kiếm thức ăn.

Nhìn thấy cánh đồng bị thiêu rụi, một số người cảm thấy hoang mang cực độ, khủng hoảng về tinh thần, họ không biết làm cách nào để sống sót mà thiếu thức ăn.

Cầu xin người khác? Không, ngay tại lúc này, không ai sẵn lòng chia sẻ thức ăn của họ cho người khác cả.

Tiến về dã ngoại và tìm kiếm thức ăn? Cách này còn khó hơn nữa, một số người không có tiến hóa ở trong một thời gian dài, sức mạnh của họ đã bị tụt lại so với sức mạnh trung bình của những sinh vật bên ngoài, nếu bọn họ dám ra ngoài đó, đương đầu với những thực thể mạnh hơn họ, một khả năng lớn là họ sẽ chết, nếu thoát khỏi, thì trọng thương là không tránh được, nhưng trọng thương đồng nghĩa với cái chết, không ai sẽ nuôi hay giúp đỡ một người bị thương ở trong lúc này.

Chờ đợi và suy nghĩ trong lo sợ tột độ, bọn họ nhận ra rằng, họ sẽ không thể sống sót nếu tiếp tục như thế này, với lại một số người có dũng khí bước ra khỏi thành trì, nhưng họ lại đối mặt với một sự thật tàn khốc hơn nữa, bởi vì mật độ dân ở trong đây khoảng gần mười ngàn người, cho nên trong một phạm vi nhất định, số lượng thức ăn đã biến mất, điều này mang ý nghĩa, bọn họ phải đi xa hơn về phía dã ngoại để tìm kiếm nguồn thức ăn mới.

Thanh Vũ tham quan Thập Linh Hỏa thành một lúc, hắn nhận ra tình cảnh hiện tại, ảnh hưởng của trận chiến đã làm một bộ phận lương thực mất đi, muốn cung cấp đầy đủ thức ăn cho mười ngàn người là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Nhưng khó khăn này chẳng đáng là gì so với Thanh Vũ, hắn cũng không quan tâm lắm về khó khăn của họ, Thanh Vũ chắc chắn Mặc Hàn sẽ giải quyết tất cả bằng một cách cực kỳ khôn khéo.

Bây giờ, địa vị của Thanh Vũ đã tăng cao, không phải là một người phạm với lời nói không có trọng lượng, lúc này đây, mỗi một lời nói, cử chỉ của hắn đều làm cho mọi người phải tập trung chú ý, không những thế, nếu Thanh Vũ có gì làm sai, điều tệ nhất là bọn họ hiểu sai ý của Thanh Vũ và làm một chuyện điên rồ gì, danh vọng của Thanh Vũ sẽ rơi xuống trong mắt người khác.

“Nhìn kia, cột khói đen đó là gì?” Bỗng nhiên một tiếng thốt kinh ngạc vang lên làm cho mọi người chú ý.

“Thật là khổng lồ, tại sao lại xuất hiện một cột khói đen khổng lồ như vậy? Hình như nó đang bị gió cuốn đi.”

“Ồ chẳng đó xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Chắc là một con cháy rừng, nhưng mà cho dù có cháy rừng thì không thể có khói đen như thế được?”

Thanh Vũ bị những lời nói này làm hiếu kỳ, hắn nhìn về phương xa, phía mà hắn đã dùng để đi đến nơi này.

Một cột khói đen bao trùm bầu trời và che đầy tầm mắt của mọi người, chúng như một con quái vật khổng lồ đang há mồm thôn phệ tất cả những gì xuất hiện ở trên đường đi.

Nhìn từ phương hướng này, Thanh Vũ có thể đoán được, cột khói đen này không bay đến Thập Linh Hỏa thành.

“Là con cháy rừng đó?” Hai hàng chân mày của Thanh Vũ khẽ cong lại.

Trận trước trước đó với Venger biến dị xuất hiện đến ba quả tên lửa TX-011, chúng là nguyên nhân gây ra ngọn lửa khổng lồ, ngọn lửa bốc cháy dữ dội và những cây cỏ thụ xung quanh chúng chính là nguyên liệu, ngọn lửa bị gió cuốn đi và cháy theo hướng gió.

Vì thế, một đàn sinh vật biến dị đã chạy khỏi cánh rừng đỏ rực, rời xa ngọn lửa nóng bỏng nguy hiểm.

Thanh Vũ đã chuẩn bị Thập Linh Hỏa thành để chống lại ngọn lửa kia, thành trì được bao phủ bởi một trận pháp hệ hỏa, chắc chắn sẽ chịu được ngọn lửa thiêu đốt và chờ đợi con cháy rừng đi qua.

Nhưng Thanh Vũ đã chờ đợi hơn mười lăm giờ, hắn không nhìn thấy dấu hiệu gì là của một ngọn lửa đang hướng đến đây, nơi này cũng nằm trên hướng gió.

Nhìn thấy cột khói đen không lồ kia, Thanh Vũ suy nghĩ liệu hắn có nên đi đến đó tìm hiểu nguyên nhân hay không? Hắn bác bỏ hành động dại dột này, tìm hiểu một thứ bí ẩn với mức độ nguy hiểm không biết là một hành động ngu xuẩn, nhất là, bây giờ, Thanh Vũ là một Giáo Hoàng có địa vị quan trọng đối với Quang Minh Giáo Đình, nếu hắn có xảy ra chuyện bất trắc gì, Quang Minh Giáo Đình sẽ sụp đổ.

Hắn tự tin khi thời gian kích hoạt danh hiệu đã hồi lại, nhưng sử dụng chức năng của danh hiệu cần phải được Thanh Vũ suy nghĩ thật là kỹ càng, hoặc là vạch ra kế hoạch không thể nào sai sót, danh hiệu đó chỉ tồn tại trong ba phút và kích hoạt được một lần, nếu dùng sai, Thanh Vũ sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Đây không phải là một trò chơi có thể làm lại nếu bạn bị thất bại, cái chết chính là kết quả duy nhất của một sự lựa chọn sai lầm ngu xuẩn, Thanh Vũ đã ngộ ra điều đó khi trải qua trận chiến ngay tại ngày hôm qua.

Con Voi có sức mạnh không lồ xuất hiện ngay tại tối hôm qua đã làm cho Thanh Vũ nâng mức cảnh giác cao, nếu Thanh Vũ chiến đấu với con Voi đó, cho dù kích hoạt danh hiệu và sử dụng ba món Quang Minh Sáo Trang, thì kết quả là, Thanh Vũ sẽ thua cuộc.

Liệu trong cột khói đen đó có tồn tại một nguy hiểm nào không? Thứ gì có thể tạo ra một cột khói đen không lồ như thế?

Người càng lúc càng đông, họ rời khỏi những căn nhà và đưa ánh mắt hiếu kỳ hòa lẫn với bất an khi nhìn về phía cột khói đen.

“Giáo Hoàng.” Lúc này, Mặc Hàn đã xuất hiện ở bên cạnh Thanh Vũ, hắn đang ngạc nhiên nhìn về phía cột khói, hắn cũng biết rằng, phương hướng đó đang xảy ra một vụ cháy rừng ở cấp độ lớn, cho dù hắn là Kết Đan cường giả, nếu bị ngọn lửa đó bao vây thì chắc chắn sẽ phải chết.

Thanh Vũ gật đầu nhìn Mặc Hàn rồi nói: “Mặc lão, hãy đến đó điều tra, nếu thấy nguy hiểm thì hãy lui lại để bảo toàn mạng sống, không được sính mạng.”

Nghe được lời nói của Thanh Vũ, Mặc Hàn gật đầu, trầm giọng đáp: “Vâng.”

Mặc Hàn cho rằng ở bên ngoài đó có mức độ nguy hiểm còn hơn cả khi ở Tu Chân Giới, ít nhất thì hắn cũng quen thuộc một số loại hung thú để có thể đối phó chúng, nhưng ở đây, nếu gặp phải một sinh vật tiến hóa có năng lực, hắn sẽ không thể nào chạy thoát.

Biết được tình cảnh nguy hiểm mình, Mặc Hàn không dám đùa giỡn, nhân lấy trọng trách điều tra nơi đó, Mặc Hàn lẳng không bay đi, với tốc độ vừa phải và mức độ đề phòng ở mức cao nhất, hắn xuyên vào cột khói đen trong ánh mắt của Thanh Vũ.

Dùng linh lực tạo thành một vòng phòng hộ để ngăn cách không cho khói đen xâm nhập vào thân thể, tiếp theo sau đó, Mặc Hàn lại dùng linh lực vận chuyển vào đôi mắt để hắn nhìn được khoảng cách xa hơn, xuyên qua làn khói đang cản trở tầm nhìn.

Hắn hiểu được sự quan trọng của hành động này, nếu gặp phải một nguy hiểm gì hắn sẽ rút lui ngay, nhưng nếu mà nguy hiểm đó bám theo hắn, chắc chắn, Mặc Hàn sẽ lựa chọn đó là rời khỏi Thập Linh Hỏa thành, để nguy hiểm đó không gây hại gì đến nơi đó.

Dù các loại suy nghĩ lóe lên trong đầu của Mặc Hàn.

“Dường như mặt đất đang run rẩy?” Mặc Hàn tập trung cảm nhận xung quanh, hắn thấy được những hòn đá bên dưới đang lay lắc, các hòn đá nhỏ hơn còn lăn xuống, cành cây mọc đầy lá xanh đang phát ra tiếng.

“Đó là...!” Mặc Hàn xuyên qua làn khói đen, lập tức hắn nhìn về phương xa, một tồn tại đang ở đó, với kích cỡ cực kỳ to lớn và khổng lồ, nó giống như là một ngọn núi cao đang đứng tại mặt đất, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm từ nó phát ra ảnh hưởng đến Mặc Hàn làm cho mồ hôi của Mặc Hàn đổ xuống liên tục.

Phía xa kia, bên cạnh một dòng sông lớn, một con quái vật có hình dạng một con cá sấu, không, nó quá khổng lồ và dữ tợn để được xem là loài cá sấu.

Bây giờ phải gọi nó là cá sấu khổng lồ.

Trong ánh mắt kinh hãi của Mặc Hàn, xung quanh thân thể của con cá sấu có một làn nước trong suốt, đó là nước của con sông ở bên cạnh.

Trước mặt con quái vật là một đám cháy to lớn đang có những cột khói bốc lên nghi ngút, một chân của con cá sấu dậm xuống mặt đất làm cho mặt đất ở phía dưới chân của nó vỡ nát và kéo theo những vết rạn nứt phá hủy những vật ở xung quanh đó.

Làn nước từ con sông biến thành một cây cột nước khổng lồ và bắn thẳng về đám cháy rừng, chỉ trong chốc lát, đám cháy đã bị cột nước dập tắt triệt để không để lại một mồi lửa nào, chỉ có một cột khói đen đã bay ra như đang chứng minh sự tồn tại của đám cháy rừng.

Sau đó con cá sấu lại tiếp tục di chuyển, hướng thẳng về những đám cháy ở đằng xa, Mặc Hàn mở to đôi mắt nhìn thấy cảnh tượng này, hắn cảm nhận

được, sức mạnh của con cá sấu kia, dưới lớp vảy cứng rắn màu nâu đỏ, và hai hàm răng sắc nhọn đủ để xé nát bất cứ thứ gì trong một lần cắn, đôi mắt hung hàn của dã thú đã biến mất, đó là một đôi mắt màu vàng nhạt của một sinh vật đã sở hữu một ít trí tuệ cơ bản.

Và một điều quan trọng nữa, khí tức khủng bố từ con cá sấu phát ra làm cho Mặc Hàn không dám động đậy dù chỉ một chút, đó là khí tức mà Mặc Hàn chỉ cảm nhận được từ một cường giả mạnh mẽ.

“Nguyên Anh kỳ...!” Mặc Hàn run rẩy nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Mặc Hàn tỉnh ngộ

Nguyên Anh Kỳ là cảnh giới kế tiếp của Kết Đan kỳ, tương đương với Tứ Dương cảnh.

Ở cảnh giới này sức mạnh có sự biến đổi về chất, ở trong tu sĩ phá vỡ Đan trong đan điền, ngưng tụ thành một đũa trê đại diện cho linh hồn của tu sĩ, chỉ ở cảnh giới này, tu sĩ mới có thể đạt được một sức mạnh mới, cho dù thân thể có bị hủy diệt, nhưng Nguyên Anh thoát được thì có thể đoạt xá sống lại.

Hơn nữa, Nguyên Anh có thể câu thông thiên địa, lấy linh khí ở xung quanh ngưng tụ thành pháp thuật, cho nên sức hủy diệt của pháp thuật sẽ tăng mạnh, không phải là cảnh giới Kết Đan kỳ có thể so sánh được, một năng lực mạnh mẽ nữa là thuần di, trong chớp mắt có thể di chuyển đến một khoảng cách nhất định, tu sĩ thường sử dụng thuần di để bắt ngờ tập kích kẻ địch hay để chạy trốn.

“Chỉ mới sáu tháng ngắn ngủi, tại sao lại có hung thú đạt đến cấp bậc Nguyên Anh kỳ? Chuyện này là không thể nào có thể xảy ra!” Mặc Hàn vội vàng lắc đầu bỏ đi suy nghĩ làm hấn sợ hãi kia.

Mặc Hàn tập trung cảm nhận lại khí tức mà con cá sấu đó phát ra.

“Nó mạnh bằng với một cường giả Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng cảnh giới thật sự của nó chỉ là Kết Đan đỉnh phong, một con quái vật có thể chiến đấu vượt cấp!” Mặc Hàn run sợ nói, chuyện này còn kinh khủng hơn cả suy đoán của hấn.

“Đó là...!” Mặc Hàn nhìn thấy một vật có hình tròn màu trắng, nó nằm ở trung tâm của một đồng cây khô, hình dạng giống như một cái tổ trứng, có đến ba vật như vậy, chúng khá to, bằng cả một người trưởng thành.

“Trứng của con cá sấu khổng lồ đó đã đẻ! Vì thế nó mới dập tắt ngọn lửa để bảo vệ ba quả trứng đó.” Mặc Hàn nghĩ đến hành động dập tắt lửa của con cá sấu, hấn kết luận.

Àm! Âm!

Mặt đất run rẩy khi mỗi bước chân của con cá sấu dẫm xuống, những cái cây bên dưới nó đập nát như thành cặn bã, bỗng nhiên, con cá sấu dừng lại động tác, mắt của nó liếc về phía Mặc Hàn.

Nó phát hiện Mặc Hàn đang đứng ở trên không và chăm chú nhìn nó.

Bị ánh nhìn lạnh lùng quét đến, lông tơ của Mặc Hàn dựng đứng hết cả lên, một cảm giác tử vong bao phủ hấn làm cho hấn không dám nhúc nhích một chút nào, hấn cảm nhận được, chỉ cần hấn có hành động nào thể hiện thái độ thù địch thì con cá sấu kia sẽ giáng một kích tựa như lời đình thẳng đến hấn.

Kết quả không cần phải đoán, Mặc Hàn sẽ tan xác sau đòn đánh đó mà không kịp chạy trốn, uy nghiêm của chiến lực Nguyên Anh kỳ không phải là một Kết Đan sơ kỳ có thể chống lại, bây giờ, Mặc Hàn chỉ hi vọng con cá sấu có hứng thú với hấn.

Con cá sấu nhìn Mặc Hàn một chút, sau đó nó giống như cảm thấy con vật nhỏ này không có gì thú vị, thế là, nó tập trung bước về phía trước, nơi mà những ngọn lửa còn đang cháy dữ dội, bỏ qua Mặc Hàn.

“Phù!” Mặc Hàn nhìn thấy con cá sấu không có ý định tấn công, hấn lau mồ hôi đã đổ đầy ở trên đầu, và thở hắt ra.

Ít nhất thì nguy hiểm đã không còn, Mặc Hàn không biết cảm giác lúc này của hấn như thế nào nữa, nên vui hay buồn đây? Vui vì đã thoát khỏi nguy hiểm, còn buồn vì con cá sấu không để hấn vào mắt! Dù gì đi nữa, hấn cũng có tồn nghiệm của một con người có cảnh giới Kết Đan kỳ, bị một con bán yêu thú còn chưa mở hết trí tuệ khinh bỉ như vậy, thật là mất hết mặt mũi.

Mặc Hàn tính toán, đoạn đường từ Thập Linh Hòa thành đến sào huyệt chứa ba quả trứng của con cá sấu khoảng hơn một trăm km, một khoảng cách không xa không gần, thân thể của con cá sấu quá đồ sộ như một ngọn núi, trọng lượng của nó có thể đè chết một cường giả Trúc Cơ đỉnh phong dễ dàng, vì thế tốc độ của nó khá chậm, nếu nó di chuyển hết đoạn đường một trăm km chắc mất khoảng mười đến hai mươi phút.

Khi đó, những chấn động của nó gây ra đã làm cho người ở Thập Linh Hòa thành chú ý và đề phòng, còn nữa, chắc chắn con cá sấu không thể di

chuyển quá xa khỏi sào huyệt, bởi vì, những con quái vật khác không ngại ăn vãi cái trứng chứa đầy tinh hoa như vậy đâu.

“Thôi thì, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, về báo cáo với Giáo Hoàng thôi.” Mặc Hàn lẩm bẩm rồi quay đầu bay về phía xa.

Những làn khói vẫn bay đến từ phương xa, mật độ của chúng giảm dần, Mặc Hàn xen kẻ vào trong đó để che dấu thân thể, tránh khỏi những cặp mắt đang dò xét của quái vật hay Venger đang núp trong bóng tối, hắn không muốn bị tập kích bất ngờ.

Nhiệm vụ lần này hoàn thành, nhưng trong lòng hắn bốc lên một cảm giác lo lắng mãnh liệt, lúc trước, hắn cảm thấy cảnh giới Kết Đan sơ kỳ đã đủ rồi, không cần phải gấp gáp để chữa trị thương thế làm gì, bởi vì chi phí để xóa đi vết thương ảnh hưởng bởi ý cảnh quá lớn, Mặc Hàn phải hoạt động như một cỗ máy trong một thời gian dài để kiếm được khoảng đó.

Nhưng hắn đã không làm gì vậy, dường như cảm giác mà tuổi cao mang đến, ảnh hưởng về ý chí cũng như động lực của hắn, thật sự hắn đã già rồi sao?

Nhưng năm này lang thang khắp ngõ ngách của tu chân giới, chủ yếu là những thế lực nhỏ, không một ai dám động thủ với hắn làm cho hắn đã quên rằng, tăng lên thực lực mới là điều quan trọng, bây giờ, hắn đã tìm ra cách để tăng lên thực lực, đây cũng là lúc hắn nên trở lại thời tuổi trẻ.

Cường giả Trúc Cơ có tuổi thọ từ một trăm hai mươi năm đến hai trăm năm tùy theo từng cảnh giới như sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.

Cường giả Kết Đan sẽ có tuổi thọ từ hai trăm năm mươi năm cho đến bốn trăm năm. Từ khi Mặc Hàn bị trọng thương đến giờ đã trải qua hơn một trăm năm, cộng thêm tuổi tác trước đó, lúc này đây, Mặc Hàn đã sống gần hai trăm năm rồi, tuổi thọ của hắn khổng lồ còn nhiều nữa, cộng thêm vết thương, bây giờ Mặc Hàn chỉ còn lại khoảng ba mươi năm nữa thôi là cuộc đời hắn sẽ kết thúc.

Mặc Hàn tính toán trong chốc lát, một cảm giác lạnh sống lưng chạy dọc quanh cơ thể hắn, bất tri bất giác hắn đã sống lâu đến như vậy rồi, từ khi sự phụ của hắn tọa hóa, hắn đã sống một cuộc đời như thế nào?

“Thời gian có thể xóa mờ đi tất cả, cho dù có đại thù sâu đến như vậy, cho dù ta đã từng có quyết tâm cũng đã phai mờ hết, thật là thất bại.” Mặc Hàn tự trách mình.

“Bây giờ, vận mệnh của ta đã xuất hiện, Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Đình chính là ánh sáng và con đường dẫn lối cho ta, sự phụ, hãy chờ con, đến một ngày nào đó, chính con sẽ tự tay đem đầu của hắn đến tể điện người.” Ánh mắt của Mặc Hàn lóe lên, trong lòng hắn đã quyết định. `adstir_vars={ver:“4.0”,app_id:“MEDIA-22dfb239”,ad_spot:2,center:false};`

Mặc Hàn quay về Thập Linh Hóa thành chỉ trong ba mươi phút, chủ yếu là đám khói đen bay quá chậm, từ xa nhìn lại, Thập Linh Hóa thành không khác gì một tòa pháo đài vững chắc tọa lạc tại một cái bình nguyên khá rộng lớn.

Pháo đài này tạo cho Mặc Hàn một cảm giác kiên cố và vững chắc, nhất là dòng người đi đến trong thành đã đánh tan cảm giác cô độc khi ở bên ngoài của Mặc Hàn.

“Mặc lão trở về rồi.” Lưu Úc đang đứng trên tường thành, nhiệm vụ của hắn là vận chuyển đại trận, trong lúc đó hắn có thể an tâm hấp thụ tinh thể tiến hóa để thăng cảnh giới.

“Giáo Hoàng.” Mặc Hàn gật đầu với Lưu Úc, sau đó hắn đáp xuống tường thành và nhẹ nhàng nói với Thanh Vũ.

“Mặc lão đã vất vả rồi.” Thanh Vũ gật đầu nói.

“Không phụ lòng Giáo Hoàng đã giao nhiệm vụ, Mặc Hàn đã điều tra được một tin tức.” Mặc Hàn trầm giọng nói, cảm giác bất an từ lời nói của hắn làm cho những người ở đây chăm chú lên.

“Có nguy hiểm sao?” Lilith hiếu kỳ hỏi.

“Một con quái vật có hình dạng như loài cá sấu, thân thể của nó cực kỳ khổng lồ, bằng một phần năm Thập Linh Hóa thành, khí tức của nó tỏa ra rất nguy hiểm, sức mạnh của nó đã đạt đến Tứ Dương sơ kỳ, tương đương với tiến hóa bậc bốn.” Mặc Hàn thuật lại những gì hắn đã quan sát được.

“Một con quái vật có sức mạnh đạt đến Tứ Dương sơ kỳ?” Thanh Vũ nói một cách nghiêm trọng.

Mặc Hàn không sử dụng hình chiếu bằng pháp thuật để cho mọi người xem cảnh hắn đã quan sát, bởi vì ở dưới tường thành đã tập trung nhiều người vì hiếu kỳ với những đám khói khổng lồ kia, nếu mà hắn làm như vậy, mọi người sẽ hỗn loạn mất.

Ai có thể an tâm và cảm thấy an toàn khi ở gần một con quái vật khủng bố đến như vậy?

“Cảnh giới của nó ở Tam Dương đỉnh phong, nhưng khí tức lại nguy hiểm như một Tứ Dương sơ kỳ, con cá sấu này có thể vượt cấp chiến đấu, thật là một con quái vật mạnh mẽ.” Thanh Vũ khẽ cong hàng mi lại nói.

“Cách biệt giữa Tam Dương đỉnh phong và Tứ Dương sơ kỳ rất lớn, chỉ đơn thuần là năng lực tiến hóa thì không thể nào san bằng khoảng cách này, chứng tỏ con cá sấu kia có một bí ẩn mà chúng ta chưa biết.” Mặc Hàn nghĩ một chút rồi phân tích.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Nhiệm vụ mới!

“Bây giờ, chúng ta không thể nào là đối thủ của con quái vật đó, vì thế hãy ra lệnh, cấm tuyệt đối những ai có ý định đi đến gần sào huyệt của nó, nếu có người dám trái lệnh thì sẽ nhận trừng phạt.” Thanh Vũ nhìn mọi người ở xung quanh rồi trầm giọng nói.

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp lại.

Biết được sức mạnh khủng khiếp của con quái vật, mọi người cảm thấy trong lòng có một cục đá nặng xuất hiện, làm cho tâm thần bất an, cho nên họ chắc chắn sẽ chấp hành mệnh lệnh này một cách tuyệt đối, nếu có gì sai sót, cả Thập Linh Hỏa thành sẽ không chịu nổi lửa giận của con quái vật đó.

Thanh Vũ cũng cảm nhận được sự việc nghiêm trọng, và hiếu kỳ về bí ẩn mà con quái vật kia che giấu, nếu thực lực của hắn mạnh thì đã xuất thủ bắt lại con cá sấu để nghiên cứu một phen, nhưng lúc này, hắn không dám bén mảng đến trước mặt con cá sấu nữa là.

“Được rồi, mọi người hãy giải tán, trở về tu luyện thật nghiêm túc, mười ngày sau, bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên.” Thanh Vũ ra lệnh.

Nhìn thấy mọi người đã rời khỏi, trở về nhà của bọn họ, Thanh Vũ mới nhìn sang một bên, hai người đang đứng ở nơi đó, là Rinka và một cô bé gái khá xinh xắn và dễ thương.

Nhìn thấy đôi mắt to tròn xoe của cô bé đang nhìn hắn, Thanh Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng cũng cảm thấy thật đáng thương, một cô bé chưa đến mười tuổi lại sống trong thế giới tàn khốc như vậy.

Thanh Vũ tiến lên đến trước mặt của cô bé và ngồi xuống, trên tay hắn xuất hiện một thỏi sô cô la và đưa cho cô bé, hắn cười nói: “Tặng cho em này.”

Cô bé mở to đôi mắt ra nhìn Thanh Vũ, sau đó lễ phép nói trong khi đưa tay ra cầm thỏi sô cô la: “Cảm ơn.”

“Em tên là gì?” Thanh Vũ cười hỏi.

“Em ấy tên là Celena, và em ấy nói rằng, Giáo Hoàng đang tìm em ấy.” Rinka trả lời thay cho Celena đang cầm thỏi sô cô la trên tay một cách vui sướng.

“Cho nên tôi mới đưa Celena đến đây.”

Nghe được lời nói của Rinka, Thanh Vũ khẽ giật mình, xác thật là hắn đang muốn tìm Celena để xem có manh mối về căn nguyên của tất cả mọi chuyện hay không, và thử xem năng lực tiên tri mạnh mẽ như thế nào, không ngờ, Celena lại biết được.

Celena ngẩng đầu lên sau lời nói của Rinka, cô bé nhìn Thanh Vũ với đôi mắt mờ ảo kỳ dị, đôi mắt đó không phải là một đứa trẻ nên có được, cho dù Celena đang nhìn Thanh Vũ, nhưng hắn cảm nhận được Celena đang nhìn một nơi khác, một nơi mà hắn không thể nào biết được, chỉ có thể là năng lực tiên tri mới có thể nhìn thấy.

“Trung Châu, đáp án mà anh đang tìm kiếm, nằm ở Trung Châu.” Celena khẽ nói, sau đó, sắc mặt của Celena trở nên trắng xám, y hệt một người đã bị bệnh lâu năm mà không được điều trị.

“Celena.” Rinka ngồi xuống và lo lắng nói.

“Chị Rinka, em không sao, chỉ là sử dụng năng lực tiên tri này vượt quá khả năng mà em nhận được, sau vài ngày, cơ thể em sẽ khôi phục, nhưng mà, năng lực tiên tri sẽ không sử dụng được cho đến một thời gian nhất định.” Celena khẽ lắc đầu rồi nói.

Thanh Vũ đang ở trong tình trạng sững sờ, hắn chưa hề nói ra câu hỏi của hắn, nhưng mà Celena đang trả lời luôn câu hỏi đó, thật là một năng lực mạnh mẽ, nếu dùng nó đúng cách, thì năng lực đó chẳng khác gì một con bài tẩy chủ lực.

Trong đầu hắn còn vang lên âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống.

“Ký chủ nhận được nhiệm vụ mới, mời xem xét.”

Tâm niệm của Thanh Vũ khẽ động, một cái bảng nhiệm vụ đã xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn lập tức nhìn vào với ánh mắt mong đợi.

Nhiệm vụ truyền thuyết: Tiến hóa căn nguyên

Thông tin: Điều tra căn nguyên của tiến hóa, đưa ra phương án giải quyết thích hợp.

Ban thưởng: Thế Giới Chi Thụ???

Mức độ nguy hiểm: Yêu cầu có thực lực đạt đến Ngũ Dương cảnh trở lên.

Nhiệm vụ chính tuyến: Uy nghiêm của Giáo Đình

Thông tin: Quang Minh Giáo Đình cần phải có danh vọng để nhiều người tin tưởng, danh vọng hiện tại của Giáo Đình cực thấp, không một ai sẽ tin tưởng một tổ chức không có danh vọng, vì thế, hãy làm cho Quang Minh Giáo Đình nổi tiếng trên một trăm thế lực trong đó phải có mười thế lực đạt đến nhị tinh trở lên, danh vọng đạt đến bảy mươi trở lên.

Ban thường: Câu Hồn Trì, Dưỡng Sinh Trì, bản vẽ một bộ Huyết Sắc Sáo Trang(Bao gồm một bộ Huyết Sắc Thánh Giáp và vũ khí Huyết Sắc Thánh Kiếm)

Mức độ nguy hiểm: Yêu cầu có thực lực đạt đến Tam Dương Đình Phong trở lên.

Quan sát nhiệm vụ làm Thanh Vũ thất thần trong một vài giây, Rinka nhìn thấy bộ dạng của hắn như thế khi cho dù đã nhìn thấy Celena vì hắn mà bị thương, cô không khỏi giận dữ, nhưng không dám làm càn, chỉ là trừng Thanh Vũ một cách tức giận.

Bị trừng bởi Rinka, Thanh Vũ mới lấy lại tinh thần, biết được hành động không một chút nào có lẽ phép của mình, Thanh Vũ không khỏi gãi đầu một cái, tình huống này, hắn hoàn toàn sai,

Thấy được sắc mặt của Celena không tốt, trong lòng Thanh Vũ cảm thấy tự trách và có lỗi với Celena, thế là hắn lấy ra hàng trăm viên sô cô la ra và đưa cho Celena, đây không phải là loại kẹo bình thường, nguyên liệu làm nên chúng đều đạt đến cấp bậc nhị tinh, một tu sĩ Luyện Khí kỳ ăn một viên thôi cũng được lợi ích vô cùng, bởi vì Thanh Vũ thấy được Celena đã tiến hóa đến cấp bậc hai, cho nên hắn mới lấy ra loại kẹo này để bồi thường cho cô bé.

“Cảm ơn anh.” Celena hai mắt tỏa sáng, ôm đồng kẹo đã được bỏ vào một cái túi ni lông rồi cười hạnh phúc. var adstir_vars={ver:“4.0”,app_id:“MEDIA-22dfb239”,ad_spot:2,center:false};

“Hừ!” Rinka ở một bên không khỏi hừ lạnh, cảm thấy tên này có kỹ năng cao như vậy, chắc chắn đã lừa gạt không ít trẻ con, ác cảm của cô càng nồng nặc.

Bị ánh nhìn không chút nào thân thiện của Rinka chiếu đến, Thanh Vũ không được tự nhiên, bây giờ có quá nhiều chuyện cần hắn đi làm, thế là hắn nhanh chóng chuyển cho Rinka hơn năm trăm ngàn điểm tín ngưỡng, sau đó xoa đầu Celena một cái rồi quay đầu đi xa, trong lúc đó hắn đã truyền âm cho Rinka.

“Xem như đây là thù lao của Celena, bây giờ ta có việc cần phải giải quyết, hãy chăm sóc cô bé cho tốt.”

Thấy điểm cống hiến tăng lên năm trăm ngàn, lúc này đây, Rinka mới hạ được con tức một chút, cô nắm lấy tay Celena và rời khỏi tường thành, nhìn Celena vui vẻ cầm một túi kẹo trong tay mà Rinka không khỏi cảm thấy chua xót.

Ở tuổi này, những đứa trẻ thường được cha mẹ chăm sóc, chăm lo cho tất cả từ cái ăn đến cái mặc và còn nhõng nhẽo đòi đủ thứ chuyện, không những vậy, những đứa trẻ được thoải mái vui đùa với những người bạn trên các con đường thân thuộc gần nhà, hồn nhiên và ngây thơ.

Nhưng mà Celena đã không được tận hưởng một tuổi thơ vui vẻ như thế, cuộc sống của cô bé là những chuỗi ngày mệt nhọc đương đầu với nguy hiểm, không gian của Celena bị hạn hẹp trong một khoảng nhỏ u ám, cô không có bạn, bởi vì ở nơi này, có rất ít trẻ con, cho dù Celena thấy được một người cùng tuổi của cô bé, thì cô bé không dám làm phiền họ, vì Celena sẽ nhận được ánh mắt ghen tỵ và căm thù.

Thời gian của những đứa trẻ đều dành cho việc tìm kiếm thức ăn để sinh tồn, khi nhìn thấy Celena không cần phải lo lắng về vật chất, làm sao bọn họ không có cảm xúc tiêu cực được?

...

“Mặc lão, tôi đã tập hợp tất cả những người đã trở thành Tín Sứ.” Không Thiên Hà nhìn Mặc Hàn rồi nói.

Đằng sau hắn là hơn ba mươi người đang nghi hoặc vì bị triệu tập với những người của Quang Minh Giáo Đình, ánh mắt của họ hiện ra vẻ lo lắng cùng với hi vọng.

“Tốt lắm” Mặc Hàn gật đầu đối với Không Thiên Hà.

“Các người đã được nhận vào Quang Minh Giáo Đình và trở thành thành viên chính thức, mỗi ngày, các người sẽ nhận được ưu đãi, không cần phải bận tâm về thức ăn hay gì cả, những thứ đó sẽ được Giáo Đình cung cấp.”

“Nhiệm vụ của các người chỉ có một, đó là điều khiển các Drone và trinh sát hoàn cảnh ở xung quanh đây, tìm kiếm những thế lực khác và căn cứ của họ sau đó đánh dấu vào bản đồ, không chỉ là con người, các người cần phải trinh sát tất cả, sào huyệt của quái vật, lãnh thổ của Venger, điều tra tất cả và ghi lại chúng.”

Mặc Hàn nhìn hơn ba mươi người và trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146: Kế hoạch tương lai

“Tên Giáo Hoàng gì đó đã nói như vậy sao?” Lucas khoanh tay lại rồi nhẹ giọng nói.

Dieter đang đứng trước mặt của Lucas, nghe Lucas nói, Dieter gật đầu trả lời: “Đúng thế, thật là, cho chúng ta nhiều lợi ích như thế này, không biết có âm mưu to lớn nào ở phía sau hay không nữa?”

Nghĩ đến âm mưu to lớn, Dieter đột nhiên trở nên phấn khích, hất gơ tay lên nói: “Chắc chắn là một âm mưu rồi, bởi vì chỉ có sức mạnh của Dieter này mới có thể làm cho người khác tính kế mà thôi!”

Bỏ qua tên đại ca không đáng tin cậy đang gơ tay múa chân tự kỷ, Lucas nghĩ về những điều kiện khi gia nhập Quang Minh Giáo Đình.

“Chỉ có những người trở thành Tín Sứ mới có thể gia nhập quân đoàn à?”

“Đúng vậy, theo như một số thông tin thì Tín Sứ có thể trở thành thành viên chính thức của Quang Minh Giáo Đình, cho dù là Tín Đồ đi chăng nữa thì cũng không có tư cách trở thành thành viên chính thức đâu.” Dieter gật đầu đồng ý.

“Làm thế nào để bọn họ phân biệt được giữa Tín Đồ và Tín Sứ?” Lucas nhìn Dieter rồi hỏi.

“Cái này là một bí mật mà chỉ những người có cấp bậc Tín Sứ trở lên mới biết được, về cơ bản thì, Tín Sứ là một thành viên mà Giáo Đình có thể tin cậy.” Dieter nói một cách sơ xài, lảng tránh tiết lộ bí mật của Quang Minh Giáo Đình.

Dieter không biết nếu hắt tiết lộ bí mật sẽ bị trừng phạt gì, nhưng tận mắt nhìn thấy sự thần kỳ của Quang Minh Giáo Đình, hắt không còn dám nghi ngờ về sức mạnh của họ nữa, chắc chắn rằng, việc hắt tiết lộ bí mật này sẽ bị phát hiện, và hắt sẽ nhận công kích từ Quang Minh Giáo Đình, trong trường hợp xấu nhất, việc làm của hắt sẽ gây ảnh hưởng đến những thành viên khác, vì thế cho nên Lucas hỏi, thì Dieter vẫn không muốn trả lời.

“Được rồi, những điều kiện mà Giáo Đình đưa ra quá hấp dẫn, chúng ta được bảo vệ bởi tòa thành kiên cố này, sau đó được cung cấp thức ăn, nước uống cho đến vũ khí, áo giáp và hơn nữa là phương pháp tu luyện để trở nên mạnh mẽ, nhưng cái chúng ta cần làm cho Giáo Đình đó là dùng sức mạnh mà chúng ta có, trở thành một ngọn giáo Thánh đâm xuyên tất cả những gì cản đường Quang Minh Giáo Đình là được.”

“Chắc chắn, nếu làm tốt nhiệm vụ, Quang Minh Giáo Đình sẽ không làm việc như là chèn ép chúng ta được.”

“À mà, bọn họ lấy những thứ như áo giáp, thức ăn từ đâu ra vậy? Đã một ngày trôi qua, không có vẻ gì là có người của họ sẽ đến đây, nếu cứ như vậy thì bọn họ chỉ có sáu người, không thể có nhiều vật liệu như thế được.” Lucas trầm tư nói.

“Chuyện đó cũng là một phần của bí mật, cậu không cần phải lo lắng làm gì.” Dieter trả lời.

“Vậy sao? Còn có một vấn đề nữa, muốn tăng lên số lượng thành viên thì cần có người trở thành Tín Sứ, vì thế chúng ta phải tìm kiếm những người sống sót ở ngoài đó và bảo vệ họ trở lại đây, điều đó đồng nghĩa với việc chúng ta phải cần có một mục tiêu ở một địa điểm có nhiều người, đó là các căn cứ ở những nơi khác.” Lucas tiếp tục phân tích.

“Một số thủ lĩnh có hành động và chế độ cực đoan như là muốn thành lập một quốc gia, chế tạo lãnh thổ gì đó, còn có một số thì ra sức bảo vệ mọi người khỏi Venger, có lẽ chúng ta nên nhắm đến đối tượng đầu tiên đi, nếu tấn công một đối tượng thuộc dạng hai thì chúng ta sẽ bị chống cự từ những người ở dưới trướng của họ.”

“Còn tấn công đối tượng dạng một sẽ dễ dàng hơn nhiều, nói không chừng, chúng ta còn được người ở bên trong căn cứ hỗ trợ cho.”

“Đúng vậy, cậu nói cực kỳ chính xác, ca đã cực kỳ chú ý với loại người ở dạng một, hừ hừ, một tên lưu manh còn biết giúp người ở lúc khó khăn, bọn chúng còn không bằng một lưu manh, vì thế hãy dấn nát bọn chúng trước.” Dieter hứng lên nói.

“Ồ!” Lucas kê êu một cách kinh ngạc.

“Tạo sao lúc trước đại ca không tấn công bọn chúng?”

Dieter thở dài, hắt nhìn xuyên qua khung cửa sổ, thẳng đến bầu trời trong xanh, Dieter xa xăm nói: “Bọn chúng ẩn nấp quá kỹ càng, với lại, ca không có thời gian để chơi đùa với bọn chúng.”

Lucas trở mắt lên nhìn Dieter đang ở trạng thái tự kỷ cấp độ cao, hắt không biết làm gì lúc này, nếu hắt dám phản bác lại bằng một câu nói nào đó làm cho Dieter không vừa lòng, hắt sẽ bị Dieter ghi nhớ, thế là Lucas đổi chủ đề nói: “Đại ca nói chí phải, còn bây giờ, chúng ta nên tập hợp anh em lại để công bố chuyện này đi.”

“Tốt! Ca nhờ chú đấy!” Dieter gật đầu, ánh sáng từ cửa sổ chiếu xuống khuôn mặt của Dieter, phác họa rõ nét ánh nhìn xa xăm từ đôi mắt ẩn chứa một

cảm xúc đã bị đè nén của Dieter.

...

Nhân được hai nhiệm vụ lúc khiến Thanh Vũ khá bất ngờ, nhưng nghĩ lại, trong lòng hắn nổi lên cảm xúc vui vẻ, có nhiệm vụ đồng nghĩa với có phần thưởng, mà hai nhiệm vụ này thuộc dạng khó nữa, vì thế phần thưởng rất mê người.

Nhất là một vài phần thưởng được công bố đã làm mắt của Thanh Vũ sáng lên, một trong số đó là Thế Giới Chi Thụ, một loài cây thuộc dạng cực kỳ hiếm có, cho dù ở trong Tu Chân Giới khổng lồ, cũng không tìm được một cành cây chứ nói gì đến cả cây Thế Giới Chi Thụ?

Thanh Vũ háo hức với tác dụng của Thế Giới Thụ và một số phần thưởng kia, điều này tạo cho hắn một lý do để có thể thực hiện những lời nói lúc trước, như đã nói, hắn sẽ không chấp nhận làm một việc có thể gây nguy hiểm đến với Giáo Đình, nhưng một việc nguy hiểm lại có phần thưởng cao lại là một chuyện khác.

“Để xem nào, nhiệm vụ chính tuyển nên giao lại cho những thành viên của Giáo Đình ở Tu Chân Giới, một mình ta sẽ không thể nào hoàn thành được nó, đây là lúc ánh sáng của Giáo Đình nên chiếu đến Tu Chân Giới âm u này.” Thanh Vũ lẩm bẩm trong khi trở lại tòa tháp kia.

“Lúc đầu ta định an bài mọi chuyện ở đây cho ổn định rồi trở lại Tu Chân Giới để đi tham quan một phen, tìm hiểu tình hình của Tu Chân Giới và đưa ra phương pháp phát triển ở tương lai của Quang Minh Giáo Đình, nhưng giờ không thể được rồi.”

“Sức mạnh trung bình của Thế Giới này tăng lên quá nhanh, vì thế, phải đoạt lấy những công nghệ cao ở đây và lấy nó làm nền để phát triển, dự án này phải làm cho thật nhanh, cái mà Giáo Đình cần nhất ở lúc này đó là nhân lực, một số kỹ sư, giáo sư là nhân lực quan trọng nhất, bên cạnh đó là một số nơi có thể sản xuất ra vật phẩm như bộ giáp Blue Dragon.”

“Xem ra, phải tìm hiểu bản đồ, và đặt ra một số mục tiêu mới được.”

“Còn một việc nữa là muốn đến Trung Châu cần phải vượt biển, nhưng thật may mắn, ở phương bắc của Tây Châu có một cái eo biển hẹp kết nối với Trung Châu, có thể đi Trung Châu thông qua eo biển đó để giảm mức độ nguy hiểm.”

“Thật là, lúc trước, mình muốn tổ kiến một chi hạm đội tàu bay, xem ra, bây giờ có thể thực hiện kế hoạch này rồi.”

Cảnh tượng hàng ngàn chiến chiến hạm khổng lồ xếp hạng bay trên không trung của Tu Chân Giới, ở trên những chiến hạm là các chiến sĩ đang điều khiển những người máy khổng lồ mạnh mẽ, bên cạnh đó là hàng trăm ụ pháo năng lượng to lớn đang chia ra xung quanh, khung cảnh này sẽ tạo thành một lực trùng kích với tu sĩ, áp lực từ chi hạm đội này sẽ trấn áp một vùng trời, máu của Thanh Vũ không khỏi sôi lên.

Trong lúc suy nghĩ về những việc cần làm ở tương lai, Thanh Vũ đã trở lại tầng cao nhất của tòa tháp, hắn chưa đặt Thế Giới Thông Đạo ở đây, bởi vì đây không phải là thời gian an toàn.

“Nhiều kế hoạch làm cho tương lai trở lên bận rộn, nhưng mà, lúc này là thời gian dùng để tăng lên thực lực.” Thanh Vũ nhẹ giọng cười một cái, hắn không phải là một người, bây giờ, ở sau lưng hắn là một cái Quang Minh Giáo Đình, hàng chục ngàn con người đang suy nghĩ giống như Thanh Vũ, vì thế, Thanh Vũ không cô đơn và không cần phải chịu đựng áp lực một mình, hắn tin chắc rằng, sức mạnh của tập thể có thể làm cho Giáo Đình trở nên mạnh mẽ, những kế hoạch tưởng chừng như viễn vông của Thanh Vũ có thể trở thành sự thật ở một tương lai không xa.

Hàng chục viên tinh thể năng lượng xuất hiện ở trên tay của Thanh Vũ, hắn muốn tu luyện, trở nên thật mạnh mẽ, để có thể đối đầu trực tiếp với những thử thách mà hắn sẽ gặp phải.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Sự liên kết của thần thông

Cho dù ở thế giới nào, một số định luật của tự nhiên sẽ không thay đổi, mặc dù không đến mức vĩnh hằng bất biến, nhưng chắc chắn, bản chất của chúng sẽ không biến đổi quá nhiều.

Một hạt giống tốt có khả năng cao là sẽ nảy mầm và phát triển thành một cây tốt, ngược lại, một hạt giống xấu thì tỷ lệ trở thành một cây tốt sẽ rất thấp, một quy luật thuộc về nền móng hay còn gọi là căn cơ.

Quang Minh Giáo Đình có công pháp khác với Tu Chân giới rườm rà khó hiểu, công pháp của Quang Minh Giáo Đình rất đơn giản, bắt đầu bằng việc ngưng tụ một viên hạt giống Quang Minh và dùng nó như một máy chuyển hóa linh lực, từ linh lực thường được hấp thụ từ thế giới ở ngoài, sau đó chảy vào hạt giống và chúng được chuyển hóa thành Quang Minh Linh Lực, mức độ tinh thuần của Quang Minh Linh Lực khác nhau, đó là lý do vì sao chúng được phân cấp từ một đến mười.

Hạt giống ở trung tâm chính là căn cơ quan trọng của Quang Minh Linh Lực, những linh lực được chuyển hóa sẽ hội tụ quanh hạt giống để bảo vệ nó,

nhìn từ xa thì giống như một viên mặt trời đang tỏa sáng.

Mỗi hạt giống sẽ cho ra kết quả khác nhau, hạt giống càng tốt thì kết quả càng tốt, mà hạt giống xấu thì kết quả sẽ xấu, đó chính là thiên phú của mỗi người đã được định sẵn ngay từ khi sinh ra, đương nhiên, thiên phú có thể thay đổi bằng một số phương pháp đặc thù.

Số lượng linh lực được dự trữ xung quanh một viên hạt giống là có hạn, nếu không, hạt giống sẽ chịu áp lực vượt quá sức chịu đựng của nó và nổ tung, vì thế, phải tu luyện ra viên hạt giống thứ hai, mỗi một viên hạt giống tăng lên, thì bản chất của họ càng mạnh, sự thay đổi về chất giúp họ mạnh hơn lúc trước một khoảng cách rất lớn, vì thế chúng được chia thành các cảnh giới lớn khác nhau.

Thanh Vũ đang hấp thu năng lượng từ tinh thể biến dị và dùng năng lượng đó để gia tăng linh lực dự trữ ở xung quanh hạt giống, hành động này của hắn giống như đang thổi một quả bóng, nhưng lực đàn hồi cực kỳ mạnh mẽ, làm cho quá trình đó cực kỳ khó khăn, phải cẩn thận từ lý từng tí một.

Mỗi khi sử dụng linh lực để chiến đấu hay làm gì đó, số lượng khí ở trong bong bóng sẽ bị rút ra, nhưng nó vẫn không xẹp lại, lúc này nó đóng vai một cái bình chứa nước, linh lực sẽ từ từ cạn kiệt cho đến khi hết sạch, sau đó, việc cần làm là đổ đầy nước vào trong bình chứa, y hệt như đổ nước vào vậy, sẽ không gặp khó khăn như việc mở rộng bình chứa nữa.

Cảm nhận linh lực từ từ tăng lên, Thanh Vũ chìm vào cảm giác vô thức, hắn cảm nhận được cơ thể, nhịp tim, hay não đang hoạt động, cường độ linh hồn cho đến sức mạnh của cơ bắp, khả năng phản xạ, đủ thứ số liệu hiện ra trong đầu của hắn, đây là điều khiển thân thể một cách tuyệt đối, chỉ khi nào Thanh Vũ tập trung tu luyện thì mới có cảm giác này, hắn đã từng thử sử dụng nó trong một trận chiến, nếu được thì sức mạnh của hắn sẽ tăng theo cấp số nhân, nhưng mà, kết quả đều là thất bại.

Thần thông mà Thanh Vũ có được khi kết hợp một số bộ công pháp về phân thân và được hắn khắc họa bằng các ký hiệu huyền ảo đã biến mất, chứng tỏ rằng, thần thông của Thanh Vũ đã mất đi kể từ khi hắn và phân thân Hắc Thiên Đồ đã mất liên lạc, Thanh Vũ cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, và hắn đã từng điều tra, nhưng lại không đạt được tin tức gì liên quan đến nó.

“Đáng lẽ ra một thần thông không thể nào biến mất nếu đã ngộ ra nó.”

“Chuyện này quá kỳ lạ.”

Thanh Vũ khẽ thở dài, nghĩ lại hắn đã thử ngưng tụ lại thần thông kia nhưng chưa bao giờ thành công cả, ngay lúc thất bại đó, hắn cảm nhận được, thần thông đó thật là xa lạ, dường như nó không thuộc về hắn.

Những khó khăn cứ hiện ra và chặn đường của Thanh Vũ, hắn giống như một con người bình thường đang bị dòng nước lũ mạnh mẽ cuốn đi, và các khó khăn là những vật cản ở trước mặt hắn, nếu như hắn không cẩn thận, chắc chắn sẽ va vào vật cản và cuộc đời sẽ kết thúc.

“Ta nên ngộ thần thông gì đây? Bản tâm của ta là gì?” Thanh Vũ đau đầu nghĩ đến.

Mỗi vầng mặt trời mà Thanh Vũ tu luyện ra đều có liên kết với nhau, mối liên kết của chúng là sự cộng hưởng từ các hạt giống làm cho chúng biến đổi về chất, và cũng vì lý do đó, chỉ có hạt giống thứ hai mới có thể khắc họa được ký hiệu thần thông.

Ký hiệu huyền ảo đó là một trợ lực, nhưng cũng là một gánh nặng, chỉ một viên hạt giống không thể nào chịu nổi sức nặng của nó, nhưng đến viên hạt giống thứ năm thì khác, không thể nào ngưng tụ ra hạt giống thứ năm nếu như không có các ký hiệu thần thông trợ giúp.

Không linh ngộ ra thần thông, đồng nghĩa với việc không thể ngưng tụ ra viên hạt giống thứ năm, Ngũ Dương cảnh, hay còn gọi là Hóa Thần Cảnh, một cảnh giới dùng ý cảnh để gia trì cho thuật pháp, làm cho sức mạnh tăng đột biến và kèm theo hiệu ứng mạnh mẽ, khó chịu.

Dù cho biết được tầm quan trọng của thần thông, Thanh Vũ cũng chỉ biết ngao ngán thờ dài trong vô lực, thật sự thì, bản tâm của hắn là gì? Càng nghĩ đến nó, thì giống như hắn càng lún sâu vào vùng bùn lầy và chẳng thể thoát ra được.

“Trước hết là tăng lên sức mạnh vậy!” Thanh Vũ bỏ qua suy nghĩ về thần thông và chú tâm vào tu luyện, các viên tinh thể biến dị bị hút hết năng lượng và biến thành bột phấn rồi bị thổi bay ra ngoài cửa sổ và biến mất vào trong không gian.

Tòa tháp yên tĩnh như một con thú to lớn đang chìm vào giấc ngủ say.

...

“Ngọn lửa đã cháy theo hướng mà chúng ta đã dự tính trước, và từ từ nhỏ dần khi đến gần bờ sông, chắc chắn chúng sẽ tắt và không gây nguy hiểm gì đối với chúng ta nữa.”

Không Thiên Hà đứng trước mặt của Mặc Hàn và nhẹ giọng báo cáo.

“Không phát hiện sinh vật có mức độ nguy hiểm cao ở con sông đó, xem ra, nơi đó vẫn là một nơi an toàn, còn bọn Venger ở thành phố Nikasa ở kế bên chúng ta có một ít hành động nhỏ, dường như chúng bị trận chiến làm chú ý và di chuyển thẳng đến đây.”

“Tốt, không cần phải để ý đến đàn Venger đó, một nhóm nhỏ không đủ để tấn công chúng ta, còn nếu chúng dám di chuyển theo một nhóm lớn băng qua cây cầu thì sẽ bị các loài sinh vật ở dưới sông tấn công.”

“Đây chính là một địa thế thuận lợi, chúng ta sẽ chiếm lấy một đoạn sông nhỏ để làm nơi cung cấp nguồn tinh thể tiến hóa, và tạo điều kiện cho những

người ở đây đến đó sẵn bản.”

“Còn về nhóm trinh sát đã ra sao rồi?” Mặc Hàn hỏi.

“Tổng cộng là hai mươi bảy người, chia thành chín nhóm hoạt động riêng lẻ và sẽ được trả lương ngày và tăng thêm dựa trên số lượng thông tin mà họ thu thập được, bởi vì họ là những nhân tố không ổn định, chỉ vừa mới trở thành Tín Sứ, cho nên tôi đã sắp xếp họ và gia đình ở gần tòa tháp này, tiện cho việc quản lý và giám sát, mỗi nhóm sẽ có năm Drone để điều tra, mỗi Drone có giá trị đến mười ngàn điểm công hiến, số điểm đó được lấy ra từ kho của Giáo Đình ngay khi Giáo Hoàng vừa cấp phép, mỗi Drone có phạm vi hoạt động lên đến hai ngàn km.” Không Thiên Hà bình tĩnh trả lời.

Hắn đã tự xưng tôi thay vì xưng ta với Mặc Hàn, vì lúc trước Mặc Hàn giúp đỡ Kinh Nhân Đức muốn chiếm đoạt vương quốc, làm cho Thiên Hà cảm thấy khó chịu, bây giờ thì đã xóa tan được hiểm khích đó.

“Tốt lắm, từ giờ trở đi, ngoài việc tu luyện thì cậu hãy chỉ huy bọn họ điều tra, không cần phải quan tâm đến những vấn đề khác.” Mặc Hàn nói một cách vui vẻ.

Không Thiên Hà gật nhẹ đầu và quay người rời khỏi đây, dường như hiểm khích đã xóa bỏ, hắn vẫn không muốn chạm mặt với Mặc Hàn quá nhiều.

“Cho dù quá khứ đã xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, nhưng tại lúc này, chúng ta đang ở một phe, đó là Quang Minh Giáo Đình, cậu đừng quên nó.”

Mặc Hàn như đã nhận thấy, hắn chỉ ngẩng đầu lên và nhẹ nhàng nói trong khi nhìn thân ảnh của Không Thiên Hà từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

“Nhân lực không đủ để triển khai kế hoạch đó, bây giờ không phải là lúc để người ở Tu Chân giới đến đây, Giáo Hoàng biết được sự nguy hiểm ngay lúc chúng ta bất tỉnh vì một biến đổi nào đó chưa được kiểm soát, cho nên Giáo Hoàng đã không nhắc đến việc đó, ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhờ bọn họ giúp đỡ.” Mặc Hàn tự lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Mưu kế và hợp tác!

“Xin chào, bây giờ tôi nên gọi cô là Quân Đoàn Trưởng mới phải, Rinka cô nương.” Mặc Hàn thân thiện nói với Rinka đang ngồi ở trước hắn.

“Cứ gọi tôi là Mặc lão là được.” Thấy Rinka không biết nên nói thế nào, Mặc Hàn bổ sung thêm một câu.

“Mặc lão.” Rinka nhẹ giọng chào lại.

“Không biết các vị Quân Đoàn Trưởng đã bàn bạc về cái tên của quân đoàn hay chưa?” Mặc Hàn hỏi một câu với giọng nói nhàn nhạt, đây là một câu hỏi khá tốt để khởi đầu cho một cuộc trò chuyện, tiếp theo sau đó là trọng tâm của vấn đề.

“Chúng tôi đã quyết định rồi, quân đoàn này sẽ có tên là Gaia, tên của hành tinh này.” Rinka bình tĩnh trả lời.

“Một cái tên thật tốt và ý nghĩa.” Mặc Hàn cười rồi gật đầu nói.

Rinka đã truyền công pháp cho thuộc hạ và bây giờ bọn họ đang ra sức tu luyện, bỗng nhiên cô thấy được Mặc Hàn đi đến muốn gặp cô, chắc chắn Mặc Hàn sẽ có chuyện muốn nói.

Thế là Rinka nhìn Mặc Hàn rồi thẳng thắn nói: “Mặc lão đến đây có việc gì cứ nói!”

Mặc Hàn hít một hơi, sau đó giãn thả lỏng, hắn đã tính toán đến gặp Rinka để nhờ cô gái này hỗ trợ, hắn biết được trong ba vị Quân Đoàn Trưởng này thì Rinka có danh vọng và thực lực mạnh nhất, cho nên hắn đã tìm đến cô.

“Đúng thật là tôi có chuyện muốn bàn với cô, việc này liên quan đến sự phát triển của Quang Minh Giáo Đình.” Mặc Hàn trả lời.

“Hmm.” Rinka cảm thấy được việc mà Mặc Hàn sắp nói ra có vẻ khá nghiêm trọng, cô đưa đôi mắt chăm chú nhìn Mặc Hàn để đợi hắn nói tiếp.

“Thập Linh Hòa thành đã thiêu rụi gần như là toàn bộ số lương thực, cho dù có một bộ phận đã còn sót lại, nhưng không thể nào chống chịu được lâu.”

“Vì thế, Giáo Hoàng đại nhân đã ra lệnh cho tôi giải quyết vấn đề về lương thực của Thập Linh Hòa thành, nhưng mà số lương thành viên của Quang Minh Giáo Đình ngay tại đây quá ít, không thể thỏa mãn nhân lực để thực hiện nó, vì vậy, tôi muốn nhờ cô giúp đỡ về nhân lực, đương nhiên, sẽ có thù lao tương xứng.” Mặc Hàn nói ra.

Nghe được nội dung của vấn đề từ Mặc Hàn, Rinka khẽ cong đôi mi đẹp lại, khuôn mặt như ngọc của cô hiện lên vẻ trầm tư, sau một lúc, giọng nói như

làn gió xuân dịu nhẹ:

“Đúng như lời của Mặc lão nói, vấn đề về lương thực khá nghiêm trọng và đang dần gây ảnh hưởng xấu đến những người trong tòa thành trì này, một số người đã tiến về phía bên ngoài để đi tìm thức ăn, nhưng không được khả quan cho lắm, nếu như Quang Minh Giáo Đình có thể giúp họ thì tôi nghĩ rằng, danh vọng của Quang Minh Giáo Đình sẽ tăng lên ở một mức độ cực kỳ cao, chắc chắn sẽ có nhiều Tín Đồ hơn.”

“Tất nhiên Quang Minh Giáo Đình sẽ không khoanh tay đứng nhìn, còn việc mọi người có trở thành Tín Đồ hay không, Giáo Hoàng nói rằng sẽ không ép buộc bọn họ, mọi người đều có tự do, Quang Minh Giáo Đình tôn trọng sự tự do của họ.” Mặc Hàn nói như không để ý về sự gia tăng của các Tín Đồ, còn việc Thanh Vũ nói là giả, hẳn chỉ đang nâng cao danh vọng của Giáo Hoàng mà thôi.

“Giáo Hoàng là một người rộng lượng.” Rinka cảm thán, đương nhiên cô sẽ không cho rằng lời nói của Mặc Hàn là thật, sau khi nhận biết được giá trị của các Tín Đồ đem lại, Rinka hiểu được tầm quan trọng của các Tín Đồ hơn.

Sự quan trọng của các Tín Đồ, Tín Sứ còn được đẩy cao lên hơn vì những người đã trở thành Tín Sứ ở ngày hôm qua được Giáo Đình chiêu mộ với tư cách là thành viên chính thức, đãi ngộ mà bọn họ nhận được từ Quang Minh Giáo Đình rất cao, đây là sự chênh lệch to lớn, nó giống như là một miếng bánh béo bở đang tỏa ra mùi hương dụ hoặc để gọi mọi người trở thành Tín Đồ.

Hành động của Giáo Đình như đang thả một hòn đá vào mặt hồ tĩnh lặng, ngay khi nhận được thông tin từ thuộc hạ, Rinka đã phân tích kỹ càng.

Thêm một vấn đề quan trọng mà Mặc Hàn đang muốn nhờ cô giúp đỡ, nếu cô đồng ý thì khoảng cách thân thiết giữa ba người Quân Đoàn Trưởng sẽ trở nên xa cách, không còn có thể kết nối thành một bức tường vững chắc được.

Cô không thể từ chối sự nhờ vả của Mặc Hàn, nếu cô làm thế, Rinka sẽ bị Quang Minh Giáo Đình ‘đánh dấu’ và không còn tin tưởng cô nữa, đến một tương lai không xa, có lẽ cô sẽ bị đá ra khỏi vòng trung tâm của Giáo Đình.

Còn nếu Rinka đồng ý, hai người Dieter và Richard sẽ coi cô là một người ở chiến tuyến của Giáo Đình, bọn họ không coi cô là một chiến hữu nữa, một ngày không xa, Rinka đến và bảo họ liên minh chống lại Giáo Đình, cô sẽ bị từ chối thẳng mặt.

Đây là một dương mưu của Mặc Hàn!

Và Rinka nhận biết được cô đang bị Mặc Hàn tính kế, nhưng mà cô không thể làm gì hơn ngoài việc đồng ý với Mặc Hàn, cho dù cô không đồng ý thì sao? Mặc Hàn có thể tìm đến một trong hai người kia để thảo luận.

“Không biết kế sách này là của tên Mặc Hàn hay là của Giáo Hoàng đáng ghét kia?” Rinka thầm nghĩ trong lòng, bây giờ cô đang rất bức bối, cảm giác bị tính kế lần hai, không phải tốt đẹp gì.

Nếu có sức mạnh vượt trội, ngay lúc này, Rinka sẽ đập tên Giáo Hoàng một trận để hả giận.

Mặc Hàn ngẩn đầu lên và dùng ánh mắt thân thiện nhìn về phía Rinka, hẳn nhận thấy được tâm trạng của cô ngay lúc này, nhưng mà hẳn không quan tâm, cái hẳn cần là dùng mọi phương pháp, kế hoạch mà hẳn có thể nghĩ ra để nâng cao sức mạnh của Giáo Hoàng, điều đó nghĩa là hẳn sẽ bước thêm một bước về tương lai, tiêu diệt kẻ thù để trả thù cho sự phụ của hẳn.

“Vậy thì, Mặc lão muốn chúng tôi giúp như thế nào?” Rinka hỏi.

“Tôi cảm thấy vui mừng vì cô đã đồng ý.” Mặc Hàn thỏa mãn nói.

“Được giúp đỡ Quang Minh Giáo Đình cùng với giúp đỡ những người ở đây là một niềm vinh hạnh của chúng tôi.” Rinka nở nụ cười nói.

“Không có gì khó khăn lắm đâu, Quang Minh Giáo Đình sẽ chuyển cho cô một số lượng điểm công hiến lớn, và cô sẽ dùng chúng để mua những vật liệu, từ thức ăn cho đến nước uống hay các bộ áo giáp mạnh mẽ để bán cho những người ở đây, cô sẽ dùng một bộ phận nhân lực mà cô có để làm nhân viên buôn bán, ví dụ như một phần thức ăn nước uống trong mười ngày sẽ có giá trị bằng một viên tinh thể tiến hóa cấp một.”

“Và cô sẽ nhận được năm phần trăm trong tổng số doanh thu, ba phần sẽ chia đều cho các Quân Đoàn Trưởng làm tài nguyên tu luyện, còn các phần còn lại sẽ giao nộp cho Giáo Đình.” Mặc Hàn nhàn nhạt nói.

Nghe được lời nói của Mặc Hàn, tâm tình của Rinka khẽ rung động, cô nhắm đôi mắt lại một lúc để cho tâm trạng trở về trạng thái bình tĩnh, rồi mới mở ra, Rinka gật đầu, nói bằng giọng nói pha lẫn cảm xúc vui mừng: “Được, tôi chấp nhận lời đề nghị này.”

Lời đề nghị này quá mê hoặc, Rinka không nhắc lên một ý nghĩ từ chối ở trong lòng. Rinka cảm thấy vui mừng vì quyết định hợp tác với Mặc Hàn mà không phải bác bỏ, nếu không một phần bánh béo bở này sẽ rơi vào tay người khác.

“Vậy thì chúng ta hãy bàn về những vấn đề chi tiết.” Mặc Hàn thở dài một hơi sau đó nói ra.

“Được.” Rinka gật đầu.

Tiếp theo trong ba giờ đồng hồ, Mặc Hàn và Rinka đã thảo luận về các giá trị vật chất, cách buôn bán, và cách che dấu nguồn của nguyên liệu.

“Không cần cô phải tiễn, tạm biệt.” Mặc Hàn vươn người đứng lên, bây giờ hẳn cảm thấy được hẳn đã trẻ ra mười tuổi.

“Vậy thì ngày mai sẽ bắt đầu phải không?” Rinka hỏi.

“Đúng vậy.” Mặc Hàn trả lời trong khi bước về phía cánh cửa.

Rinka dõi theo bóng lưng của hắn cho đến khi không nhìn thấy được, một lúc lâu, Rinka mới thấp giọng nói: “Xem ra, sau này, trong Thập Linh Hỏa thành chỉ còn có một tiếng nói.”

“Lời nói thuộc về Quang Minh Giáo Đình.”

Rinka không biết hai người thủ lĩnh kia có cảm nhận gì về cô, nhưng mà, đã theo lao rồi cứ tiến thẳng mà thôi.

“Hi vọng bọn họ không làm việc gì ngu ngốc.” Rinka nhẹ giọng lầm bầm.

Cô vui vẻ khi nghĩ về tương lai, số lượng tài nguyên mà cô nhận được sẽ tăng lên nhiều, sức mạnh tổng thể của đội thợ săn Rinka sẽ tăng lên, nếu có một trận chiến xảy ra, số lượng thương vong chắc chắn giảm rất nhiều.

Cuối cùng, căn nhà chìm vào không gian yên tĩnh, Rinka bắt đầu tu luyện, chuyển hóa năng lượng tiến hóa thành Quang Minh Linh Lực, quá trình này rất dài, tiêu hao đến gần mười ngày.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Tuyệt cảnh

Tia nắng sớm từ Mặt Trời chiếu xuống luôn qua những khe hở giữa các căn nhà ở trong Thập Linh Hỏa thành, nhìn từ xa, Thập Linh Hỏa thành như đang khoác lên mình chiếc áo màu vàng đẹp rực rỡ.

Bên dưới là những dòng người hối hả ngược xuôi, dọc theo những con đường cái là các quầy hàng đang trưng bày những nguyên liệu từ xương cho đến da và thịt, các loại đồ ăn chưa được chế biến để bán cho những người có nhu cầu mua.

Đã qua sáu ngày từ khi trận chiến thảm liệt với bảy Bộ Ngựa khổng lồ diễn ra, mọi thứ trong Thập Linh Hỏa thành đã khác hẳn, bầu không khí u ám đã vơi đi nhiều, bởi vì được bảo vệ khỏi bảy quái vật bởi lớp tường thành kiên cố, nhiều nụ cười đã xuất hiện trên khuôn mặt của mọi người.

Ngay sau trận chiến đó, nhiều người đã thấp thỏm lo âu về cái ăn của họ, nhưng một ngày sau đó, bọn họ nhận được một tin tức ba vị thủ lĩnh cùng đầu nhập vào Quang Minh Giáo Đình và trở thành quân đoàn trưởng của Quân Đoàn Gaia, không những thế, một tin tức còn khiến họ cảm thấy điên cuồng hơn bao giờ hết, đó là các Quân Đoàn Trưởng Rinka đã mở ra một cửa hàng buôn bán lương thực và vũ khí, áo giáp, đồng tiền để trao đổi là các viên tinh thể tiến hóa, nhiều người đã đổ xô đến đó để điều tra thực hư, và họ nhìn thấy những thành viên của đội thợ săn Rinka ra đón tiếp.

Giao dịch rất đơn giản, bọn họ nhận được một tờ giấy để ghi lại những thứ mà bọn họ cần mua và nhìn theo bảng giá để biết số tiền cần trả, và đợi trong ít phút để nhân viên đi lấy hàng cho họ.

Giá cả đưa ra rất công đạo, bất kỳ ai ở trong Thập Linh Hỏa thành cũng có thể mua được một số lượng lớn thức ăn để dự trữ hay một vài món vũ khí để chiến đấu với các quái vật.

Hành động này được Rinka lấy danh nghĩa của Quang Minh Giáo Đình, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi chỉ vài ngày, danh vọng của Giáo Đình đã tăng lên cực cao.

Nhất là một vài người trở thành Tín Sứ đều được chiêu mộ vào trong Quân Đoàn Gaia và nhận được đãi ngộ tốt làm nhiều người mơ ước.

Nhưng muốn trở thành Tín Sứ không dễ dàng như vậy! Đó phải có một tâm linh tôn kính Quang Minh Chi Thần thật lòng mà không phải vì lợi ích mà Quang Minh Giáo Đình đem lại cho họ, vì rào cản này, ngay cả Quang Minh Giáo Đình ở Tu Chân thế giới cũng không có nhiều Tín Sứ so với số lượng Tín Đồ.

Thanh Vũ không gấp gáp để nâng lên số lượng Tín Sứ, bởi vì nếu Tín Sứ quá nhiều, Quang Minh Giáo Đình không thể nào thu nhận họ trở thành thành viên chính thức hết được, bọn họ sẽ thừa ra, không có việc gì làm ngoài trở thành một tán tu.

Sáu ngày, số lượng thành viên đã chuyển hóa năng lượng tiến hóa thành Quang Minh Linh Lực càng lúc càng nhiều, bây giờ, thời gian tiếp theo, họ sẽ phải luyện tập trận pháp, Bách Thánh Trận cho thuần thục để có thể tạo ra sức mạnh chiến đấu cao nhất mà họ có thể đạt được.

Xen kẽ những khu phố náo nhiệt là những con hẻm tối tăm vì không có ánh sáng chiếu vào, bởi vì đây là một tòa thành mới, được thiết kế gọn gàng, có đường ống dẫn nước và xử lý nước thải, cho nên chúng rất sạch sẽ, không có mùi ẩm ướt, đương nhiên, có một lớp bụi phủ lên các đồ vật và bức tường ở xung quanh.

“Này thằng nhóc kia, mau đứng lại đó.”

Con hẻm tăm tối vang lên một tiếng nói của một người nam, giọng nói hung ác phát ra từ một người đàn ông cao to, hai bắp tay có cơ bắp lớn và những vết sẹo nhỏ chần chịt ở trên đó, bên cạnh hắn là hai người, nhưng mà thái độ của họ như một thuộc hạ của người đàn ông kia.

Thằng nhóc mà người đàn ông gọi là một cậu bé khoảng chừng mười bốn tuổi, cậu mặc một bộ áo vải thô sơ và khá cũ kỹ, khuôn mặt non nớt đã bị phai đi nhiều bởi những khó khăn mà cậu gặp phải trong suốt nửa năm qua, có vẻ như hoàn cảnh sống của cậu không được tốt lắm, làm cho ấn tượng của cậu trong mắt người khác giống như một đứa bé bần cùng, rách rưới, nhưng đầu của cậu có một mái tóc màu đen gọn gàng sạch sẽ, bằng đôi mắt màu nâu nhạt, cậu bé quay đầu và nhìn về phía người đàn ông đã gọi cậu.

“Có việc gì sao?” Cậu bé cộc cằn nói, giọng nói không kiên nhẫn che lấp đi sự bồn chồn trong lòng cậu, bất giác, tay của cậu đặt lên ngực như kiểm tra xem một vật có còn ở đó hay không.

“Hừ! Thằng nhóc con, muốn sống thì hãy giao ra đây, nếu không, đừng trách bọn ta vô tình.” Người đàn ông thấy tên nhóc có thái độ như thế, hắn cười gằn thô bạo nói.

Trong lúc đó, cậu bé từ từ lùi về sau, đôi mắt cậu hiện lên vẻ lo lắng và đề phòng, người đàn ông nhìn thấy vậy, hắn tiến lên và áp sát cậu bé, hai tên đồng bạn của hắn cũng đã chia ra và căn trọng bao quanh không để một lối thoát cho cậu bé.

“Ông chủ đang nói về cái gì vậy?” Khuôn mặt của cậu hiện lên vẻ bình tĩnh, nhưng không thể nào che lấp cảm xúc sợ hãi của cậu ở ngay lúc này, tay còn lại của cậu di chuyển nhẹ nhàng đến và cầm lấy con dao găm ở bên hông.

“Mày đừng có xạo, tao biết mày đã lấy được một viên tinh thể tiến hóa cấp hai từ trong khu rừng phía nam, tao phải công nhận mày thật là gan đó, đi vào khu vực lãnh thổ của một con quái vật khổng lồ và tìm được nó, nhưng bây giờ, vật đó không còn thuộc về mày nữa, hãy giao ra cho bọn ta nếu muốn sống yên lành ở đây.” Người đàn ông gần giọng nói, khuôn mặt có nhiều vết sẹo của hắn đang co giật làm tôn lên vẻ dữ tợn, trong lúc đó, hai tên đồng bạn của hắn đã lấy vũ khí là một cây kiếm ra và nhìn về cậu bé với ánh mắt đề phòng.

Nghe được lời nói chắc như đinh thép của người đàn ông, sắc mặt của cậu bé khẽ biến, đúng là Quang Minh Giáo Đình ra thông báo một tin tức về sự hiện diện của một con quái vật mạnh ở khu rừng phía nam, thông báo này dập tắt đi dục vọng của nhiều người muốn tiến về khu rừng phía nam để tìm những xác của các con quái vật khi chúng bị đâm bẹp ở trong bẫy thú triều.

Cậu bé ở hoàn cảnh khó khăn không có lựa chọn nào khác, cậu tiến về khu rừng phía nam và xâm nhập vào sâu trong rừng, cậu khéo léo tránh đi những nguy hiểm ẩn tàng còn sót lại, cuối cùng thì lòng dũng cảm của cậu cũng có hồi báo xứng đáng, cậu bé tìm được xác của một con sinh vật biến dị cấp hai, cậu bỏ qua cái xác rất có giá trị và tìm đến viên tinh thể biến dị cấp hai.

Bởi vì cậu không muốn bị người khác chú ý đến cậu đành phải bỏ cái xác lại và rời khỏi khu rừng với tâm trạng phấn khởi, không ngờ người đàn ông này lại biết được tin tức đó.

“Thế nào, hành động của mày thật lanh lợi đến nỗi bọn tao phải ra sức tìm kiếm tung tích của mày đấy, hãy xem đó là một hãnh diện cho một thằng nhóc con như mày và giao nó ra đây ngay!” Người đàn ông nhìn thấy biểu hiện của cậu bé, hắn nở nụ cười man rợ nói.

Ba người từ từ tiến đến gần cậu bé và đề phòng cậu trong lúc di chuyển, không ai trong họ khinh thường cậu bé cả, sống đến giờ phút này, chẳng ai là một kẻ hiền lành, mà đều phải trải qua nhiều trận chiến sinh tử để sinh tồn. var adstir_vars={ver:"4.0",app_id:"MEDIA-22dfb239",ad_spot:2,center:false};

Một tên đồng bạn của người đàn ông cũng đi vào khu rừng phía nam và phát hiện cậu bé, nhưng lúc đó cậu đã rời khỏi, hắn không nắm chắc được việc giữ lại cậu ta cho nên hắn đã trở về và báo cáo với người đàn ông, thế là tình cảnh hiện tại chính là kết quả.

“Các ngươi không sợ Quang Minh Giáo Đình trừng phạt hay sao?” Cậu bé trấn định nói, trong lúc đó, ánh mắt của cậu đảo liên tục để tìm lối thoát.

“Quang Minh Giáo Đình!” Người đàn ông khinh thường nói.

“Bọn chúng sẽ để ý đến mày hay sao? Mày đừng có nằm mơ, cho dù chúng có để ý thì sao? Tao chỉ cần giết mày và chôn xác là được, sẽ không ai còn nhớ đến mày đâu, thằng nhóc láo cá.” Người đàn ông cười gằn, thân hình của hắn quá đồ sộ, cao gần gấp hai cậu bé, làm cho cậu bé cảm nhận được một áp lực mạnh.

“Giết nó, đừng để nó chạy trốn!” Sau khi đã áp sát được một khoảng cách, người đàn ông hô to với hai tên đồng bạn.

Cùng lúc, ba người đánh tới cậu bé bằng vũ khí, sức mạnh cơ bắp của họ làm phát ra tiếng xé gió, ba người cùng công kích với sức mạnh lớn nhất, rõ ràng, bọn họ muốn giết chết cậu bé.

Cậu bé đề phòng, tìm đến những khe hở và muốn chạy trốn, nhưng cậu nhận ra rằng, chẳng có cách nào để thoát khỏi bọn họ cả, ở đây đều là những con hẻm, cho dù cậu có chạy trốn thì cũng sẽ bị bắt lại trong vài giây sau đó.

Cậu cắn răng thật mạnh và muốn phản công để tìm một lối thoát, nhưng ngay lúc đó, một bàn tay được bao phủ bởi một gang tay kim loại đã đặt lên vai cậu, giọng nói âm áp vang lên và xóa tan đi sự căng thẳng trong lòng của cậu bé:

“Lùi về sau đi nhóc, những tên cặn bã này cần phải bị trừng phạt!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Vệ binh Thập Linh Hỏa thành!

Giọng nói này đột ngột vang lên, làm cho cậu bé và ba tên đang tấn công phải dừng lại động tác.

Cậu bé quay đầu lại nhìn người đã đặt bàn tay lên vai của cậu, đó là một người đang mặc một bộ giáp màu trắng bạc đẹp đẽ, dưới ánh sáng chiếu rọi của Mặt Trời làm cho một phần của bộ giáp ánh lên ánh sáng đẹp đẽ rạng ngời, chỉ nhìn sơ qua, cũng đủ biết được bộ giáp này được làm từ một loại kim loại quý giá và được chế tạo một cách tỉ mỉ từ một thợ thủ công lão luyện.

Ngay lúc đó, những âm thanh vang lên từ bốn thân ảnh đáp xuống mặt đất từ trên trời, chứng tỏ rằng, bọn họ xuất hiện ở đây từ trên không trung, bốn người đó đều mang một bộ giáp giống như vậy, phần đầu được mở ra một khe hở để lộ ra khuôn mặt nghiêm nghị của họ.

“Các ngài là ai?” Cậu bé cảm nhận được áp lực trầm trọng từ năm người phát ra, liền biết được sức mạnh của họ bỏ xa cậu, vì thế cậu dùng thái độ khá kính cẩn nói.

“Đừng lo lắng, cậu bé đừng cảm, chúng ta là những người giữ gìn trật tự trị an của Thập Linh Hỏa thành, nhiệm vụ của chúng ta là bắt lấy những kẻ có ý đồ xấu và trừng phạt chúng dưới danh nghĩa của Quân Đoàn Gaia vĩ đại.” Bàn tay của người nọ rời khỏi vai của cậu bé, sau đó bước về phía trước đối mặt với ba tên kia, anh ta khom người xuống như đang chuẩn bị chiến đấu, một tay của anh đặt lên thanh kiếm đã được tra vào vỏ ở bên hông và lạnh lùng nói.

“Tên của ta là Nathan, một thành viên của Quân Đoàn Gaia tuyên bố tội ác của các ngươi cần phải bị trừng trị, hãy chuẩn bị nhận lấy nó đi, hồi bọn cặn bã!”

Keng!

Thanh kiếm được rút khỏi vỏ bởi bàn tay cứng cỏi của Nathan, một luồng uy thế từ Nathan phát ra làm cho ba tên kia lùi lại vài bước, khuôn mặt của bọn họ hiện lên vẻ sợ hãi, bất tri bất giác, mồ hôi đã đổ xuống như mưa, tay cầm kiếm của họ run rẩy và đưa lên phòng vệ.

Tên cầm đầu bị hành động của Nathan dọa đến sắc mặt của hắn trắng bệch như người bị bệnh lâu năm, chân hắn run nhẹ trong khi tay của hắn căng lên hết cỡ để cầm lấy thanh kiếm cùn bằng tất cả sức mạnh, bây giờ thứ vũ khí đó chính là vật duy nhất có thể tiếp thêm sức mạnh cho hắn để đứng đây mà không phải bỏ chạy.

“Các ngươi thật là quá đáng, dám thực thi những điều luật độc đoán như vậy, ai cho các ngươi quyền đó?” Tên cầm đầu hét lên.

“Phải nhớ kỹ, trong tòa thành này không phải chỉ có các ngươi là mạnh nhất đâu, khôn hồn thì hãy mau rời khỏi nơi này, làm nhiệm vụ của các ngươi, đừng có mà xía vào chuyện của bọn ta!”

“Đừng có mà nhiều lời vô ích, trong Thập Linh Hỏa thành, Quân Đoàn Gaia chính là pháp luật!” Nathan vẫn lạnh lùng trả lời câu hỏi của hắn với đôi mắt chăm chú nguy hiểm.

“Hãy cho ta thấy tên cặn bã như ngươi thì có sức mạnh như thế nào!”

Biết được công kích bằng miệng không làm gì được mấy tên vệ binh này, tên cầm đầu quát về phía hai tên thuộc hạ: “Còn đứng chần chờ làm gì? Mau tiến lên cùng ta tiêu diệt hắn, nhìn đi, hắn muốn một mình chiến đấu với chúng ta, ba đánh một còn sợ hay sao?”

Hai tên thuộc hạ nhìn về phía bốn tên vệ binh ở sau, nhưng bọn họ vẫn đứng im và không phát ra một tiếng động nào, chỉ có đôi mắt sắc bén đang nhìn về phía họ, vì thế, hai tên thuộc hạ như được tiếp thêm sức mạnh, chúng cùng tên đầu đầu đứng thành một vòng cung đối diện với Nathan.

“Giết!” Tên cầm đầu gầm lên bằng tất cả sức mạnh để nâng cao khí thế đang yếu của hắn.

Ba tên cầm kiếm cùng xông lên và đồng loạt chém về phía Nathan bằng thanh kiếm thép cùn của chúng.

“Quá yếu.” Nathan mặt không đổi sắc, hắn khẽ đánh giá trong khi kiếm của hắn chém thẳng về phía ba tên kia.

Keng! Keng! Keng!

Một loại âm thanh chói tai kèm theo tiếng của một vật kim loại khi rơi xuống đất, chỉ trong thoáng chốc, ba tên kia trừng mắt nhìn thấy thanh kiếm của họ

đã bị chém thành hai khúc, tay của họ đang cầm một thứ không phải là kiếm trông rất buồn cười.

Nathan nhẹ nhàng bước về phía họ một bước, làm cho khí thế của anh tăng cao lên, ba tên kia đối mặt với khí thế này, không còn muốn chống cự nữa, bọn chúng lùi về sau để tránh khỏi Nathan.

Tên cầm đầu có sắc mặt âm tình bất định, một lúc sau, hắn cắn răng nói: “Hừ! Chúng ta chịu thua, viên tinh thể tiến hóa cấp hai của thằng nhóc đó đang giữ thuộc về các ngươi, chúng ta đi!”

Trong suy nghĩ của tên cầm đầu, hắn chắc chắn rằng bọn tự xưng là vệ binh này muốn chiến đấu với bọn hắn vì lý do muốn chiếm đoạt viên tinh thể tiến hóa của thằng nhóc kia, bây giờ bọn hắn đã đánh không lại, tất nhiên phải chuồn khỏi đây.

“Ai cho phép các ngươi được rời đi!” Giọng nói lạnh lùng của Nathan vang vọng ở sau lưng ba tên côn đồ đã và đang chạy như điên.

“Khinh thường Quân Đoàn Gaia và có ý đồ giết người đoạt tài sản, tội của các ngươi quá lớn, nhưng nể tình các người đã ra sức chiến đấu với bảy Bọ Ngựa, vì vậy, ta sẽ giảm nhẹ cho các ngươi.”

“Lưu lại một tay đi!” Nathan nhẹ nhàng nói trong khi tay cầm kiếm của hắn khẽ giơ lên và chém xuống liên tục ba lần, mỗi lần chém xuống, thì một luồng kiếm khí sắc bén bay ra và chém vào ba tên đang chạy ở trước.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

“A! Tay của ta!”

“AAAa, đau quá!!”

Máu tươi phun trào hòa lẫn vào những tiếng hét vì đau đớn xen lẫn sợ hãi của ba tên côn đồ, bọn chúng phát hiện được một cánh tay của bọn chúng đã rơi xuống đất, nhưng ngay lập tức, bọn chúng quăng ánh mắt hận thù về phía Nathan và cậu nhóc, và quay đầu chạy khỏi nơi này, bỏ lại một cánh tay như Nathan đã nói.

“Dọn dẹp đi.” Nathan tra bảo kiếm vào vỏ và lạnh nhạt ra lệnh với bốn tên vệ binh ở sau lưng hắn, bọn họ đồng loạt gật đầu và tiến về phía vũng máu tươi để dọn dẹp chúng cho tòa thành khỏi bị ô nhiễm.

Cậu nhóc quan sát tất cả bằng chính đôi mắt, cậu không thể tin được những gì cậu vừa thấy, từ khi nào mà tòa thành này lại có vệ binh vậy? Nhưng ánh mắt của Nathan chuyển sang nhìn cậu và cậu cảm nhận được một áp lực vô hình đang khóa chặt thân thể của cậu.

Tay cầm con dao găm quân dụng của cậu khẽ run rẩy, thân thể của cậu cứng đờ và lùi về sau để giảm đi áp lực từ Nathan.

“Không cần lo lắng đâu, nhóc rất dũng cảm đó, tên của nhóc là gì?” Nathan bình tĩnh nhìn cậu bé và hỏi.

“Tên của tôi là Kai, cảm ơn ngài vì đã cứu tôi khỏi bọn côn đồ đó.” Kai căng thẳng trả lời, nhưng cậu vẫn không bỏ trạng thái đề phòng Nathan, một viên tinh thể tiến hóa có giá trị rất cao, Kai không tin rằng họ có thể bỏ qua được một vật như thế, đáng lẽ trong tình huống này, Kai sẽ lấy ra tinh thể tiến hóa và đưa cho Nathan để bảo toàn một mạng, nhưng một lý do đã không cho cậu làm vậy, cậu phải bán được viên tinh thể tiến hóa này để cứu mạng một người.

“Chào nhóc Kai, ta tên là Nathan, vệ binh trưởng của Quân Đoàn Gaia, trực thuộc Quân Đoàn Trường Rinka, nhiệm vụ của bọn ta mới bắt đầu vào hôm nay, mục đích là giữ gìn trị an của Thập Linh Hóa thành, vì vậy, nhóc không cần phải lo lắng đề phòng bọn ta.” Nathan nở nụ cười và giải thích.

“Ta đã biết được viên tinh thể tiến hóa cấp hai mà nhóc có được lấy từ khu rừng phía nam, ta công nhận sự dũng cảm của nhóc khi dám phớt lờ lời cảnh báo của Giáo Đình về sự nguy hiểm ở đó, nhưng mà, ta khuyên nhóc đừng nên vào khu rừng đó một lần nào nữa, con quái vật ở đó không phải là thứ mà nhóc có thể chọc nổi.”

Kai thở dài một hơi và thả lỏng cơ thể, cậu đã xác định được Nathan không có ý đồ xấu đối với cậu, nếu không thì Nathan cần gì phải nói những lời đó?

“Cảm ơn ngài đã nhắc nhở, nhưng mà, nếu không vào đó tìm kiếm tinh thể tiến hóa thì tôi không có đủ tiền để cứu mạng của em gái tôi.” Kai khẽ cúi đầu trước Nathan và muốn rời khỏi.

“Thì ra nhóc có lý do à, đúng là một anh trai tốt đấy, thôi được rồi, nếu như nhóc không chê thì hãy đi với ta đến một nơi có thể bán đi viên tinh thể tiến hóa đó và ta sẽ giới thiệu cho nhóc một công việc ổn định.” Nathan tán thưởng nói.

Kai lập tức quay đầu lại và hỏi: “Ngài noi có thật hay không?”

Nathan gật đầu đáp lại đôi mắt tràn đầy hi vọng của Kai, và nói hỏi một cách ân cần: “Em gái của nhóc bị bệnh gì mà cần đến một số tiền lớn đến như vậy?”

Trong lời nói của Kai lúc trước, rõ ràng cậu đã để lộ ra hành động tiếp theo của cậu sau khi bán đi viên tinh thể tiến hóa, đó là vào lại khu rừng ở phía nam để tìm kiếm vật liệu.

Kai ủ rũ cúi đầu nói nhỏ: “Không phải là bệnh gì đâu, đó là do trận chiến với lũ Bọ Ngựa không lồ, em gái tôi đã bị thương nặng trong trận chiến đó và

cần phải có tiền để điều trị, nhưng chi phí quá mắc.”

Nathan nhẹ nhàng xoa đầu Kai và nói: “Bị thương nặng à? Nhóc hãy dẫn ta đến để xem vết thương đó đi, nếu có thể thì ta sẽ nhờ Quân Đoàn Trưởng Rinka chữa trị cho em gái của nhóc.”

Kai nhìn về Nathan một cách cảm kích và nói: “Cảm ơn ngài!”

“Được rồi, chúng ta mau đi nhanh.” Nathan cười gật đầu sau đó anh nói với bốn vệ binh đã thu dọn xong bãi máu và tay cụt: “Các người hãy tiếp tục nhiệm vụ tuần tra, ta sẽ trở lại sau một giờ.”

“Vâng!” Bốn vệ binh đồng thanh đáp và đi về phía con đường cái để tuần tra.

Kai cùng Nathan đi về một hướng khác, cuộc gặp gỡ định mệnh này đã làm thay đổi cuộc đời của Kai và em gái của cậu.

Trong cùng một ngày, gần một trăm vệ binh đã được điều động để tuần tra Thập Linh Hóa thành, giải quyết được gần năm mươi vụ ẩu đả, xử tử năm người, đuổi ba mươi hai người khỏi Thập Linh Hóa thành, trừng phạt gần hai mươi người, trong lúc nhất thời, người của Thập Linh Hóa thành bị hành động dứt khoát này làm kinh sợ, nhưng sau đó, họ lại vui mừng vì sống trong một môi trường trong sạch không có áp lực từ bọn đạo chích nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Không cần một thiên tài ở lúc này!

“Xem ra, mọi việc đang tiến triển rất tốt theo chiều hướng mà ông đã tính toán nhỉ?” Richard nhìn Mặc Hàn rồi cười nói.

Hai người họ đang đứng trên tường thành và nhìn xuống khu vực ở bên dưới, những đội vệ binh đang làm tốt nhiệm vụ của bọn họ.

Richard đã chuyển hóa xong, tu vi hiện tại của hắn đã tăng đến Tam Dương sơ kỳ, nhờ hấp thụ những viên tinh thể tiến hóa cấp ba, vì vậy, sức mạnh của hắn đã tăng lên một mảng lớn, cộng thêm năng lực tiến hóa, hắn có thể chiến đấu ngang sức với một cường giả Tam Dương trung kỳ, cho nên, hắn không có việc gì phải cung kính hay sợ hãi trước Mặc Hàn, tất nhiên trừ tên Giáo Hoàng thần bí kia ra.

Đội vệ binh hoạt động là đề nghị của Mặc Hàn, nếu là lúc trước, Richard và hai người kia chắc chắn không đáp ứng đề nghị vô ích này, duy trì trật tự của mười ngàn người đồng nghĩa với gây hấn với một số thế lực nhỏ, tạo thành tình huống bất lợi cho họ, ngoài nhận những công kích từ các thế lực đó, bọn họ không nhận được phần thưởng gì.

Lúc trước, chỉ cần làm cho khu vực của bọn họ an ổn là được, và không bao giờ nhúng tay vào những khu vực khác.

Còn bây giờ thì, Quân Đoàn Gaia đã tiếp nhận tất cả khu vực, áp lực mà họ phải chịu rất lớn, lý do làm họ cam chịu đề nghị của Mặc Hàn, một là sức mạnh của các thành viên đã tăng đáng kể sau khi chuyển hóa năng lượng, hai là dụng ý mà Mặc Hàn nói ra khi đề nghị thành lập các đội vệ binh này.

“Tất nhiên, hận thù làm con người mờ mắt, tham lam làm con người mất đi lý trí, nếu muốn tồn tại ở đây, chúng ta cần phải tận dụng những thứ đó để làm bàn đạp và vững bước tiến lên.” Mặc Hàn mặt không biểu tình, hắn nhẹ nhàng nói.

Trong tầm mắt của hai người, một vài tên côn đồ bị đuổi khỏi Thập Linh Hóa thành đều chạy về phía dã ngoại với tốc độ nhanh, nhìn cách di chuyển của bọn chúng, có thể đoán ra được bọn chúng đã có đích đến.

“Kế hoạch này thật điên rồ và đơn giản, nhưng cũng thật hiệu quả để thanh lý bọn chúng, bây giờ, tôi chỉ hi vọng kế hoạch của ông sẽ không trở thành thứ nuốt chửng chúng ta.” Richard nhìn theo bọn côn đồ rồi nói.

“Lo lắng chỉ là vô ích, bây giờ, chúng ta nên chuẩn bị cho trận chiến kế tiếp, đó là lúc Quân Đoàn Gaia thể hiện sức mạnh mới đạt được, đừng làm Giáo Hoàng thất vọng.” Mặc Hàn quay đầu nói với Richard trước khi rời khỏi tường thành.

“Không cần ông phải nhắc thì chúng tôi vẫn biết nên làm gì tiếp theo.” Richard khẽ nói với giọng bất mãn.

Richard nhìn lên bầu trời trong xanh, ẩn dấu sau khoảng không yên bình tĩnh lặng này là một cơn bão khổng lồ có thể xé nát tất cả thành tro bụi,

“Giáo Hoàng à?! Không biết hắn có sức mạnh cỡ nào đây? Thật chờ mong đến lúc đó!” Richard nói một cách không có chủ đích.

...

Trung tâm Thập Linh Hóa thành, tại tòa tháp cao nhất, nơi này không chỉ có một tòa tháp cao, mà là những dãy nhà sang trọng và thanh lịch kết nối với

nhau tạo thành một khu vực rộng lớn nguy nga.

Một căn nhà trong đó đột ngột có một lực hút tỏa ra xung quanh làm cho những hạt linh lực ít ỏi trong không khí bị thu hút vào trong đó, tạo thành một vòng xoáy không khí nhỏ.

Dị biến xảy ra làm cho nhiều người hiếu kỳ nhìn lại căn nhà đó, ở đây có một số thành viên của trinh sát đoàn và nhiều thành viên trung tâm của Quân Đoàn Gaia.

“Có người muốn đột phá.” Dieter khẽ hô lên một tiếng ngạc nhiên.

“Cảnh tượng này giống như lúc tôi đột phá vậy! Với mức độ ảnh hưởng này, chắc chắn là đột phá đến Tam Dương sơ kỳ rồi, không biết ai đang ở trong đó nhỉ?”

“Là Thiên Hà đang đột phá cảnh giới!” Mặc Hàn từ từ đi vào giữa đám người và nói, một luồng áp lực từ hắn vô tình tỏa ra xung quanh, đây là trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hắn muốn bảo hộ Không Thiên Hà để Không Thiên Hà có thể an tâm đột phá cảnh giới.

Cho dù ở trong đây đều là thành viên của Giáo Đình, nhưng lòng người khó đoán, Mặc Hàn không dám sơ suất trong tình cảnh quan trọng này.

“Thiên Hà, người đã ngộ ra con đường của mình rồi sao?” Mặc Hàn nhẹ giọng lầm bầm.

Sau khi trở thành thành viên của Giáo Đình, thiên phú của Không Thiên Hà đã tăng lên đạt đến nhất tinh thiên tài, đáng lẽ ra, hắn phải chờ đợi Trúc Cơ cốc mở ra để vào đó tranh đoạt cơ duyên tăng lên Trúc Cơ Viên Mãn mà không phải đột phá cảnh giới ở lúc này.

Rõ ràng là, Không Thiên Hà đã từ bỏ con đường trở thành thiên tài của hắn và muốn tăng sức mạnh bằng cách đột phá cảnh giới, hành động của Thiên Hà đã tạo cho Mặc Hàn một lực trùng kích mạnh, Không Thiên Hà quả quyết đoán làm cho Mặc Hàn cảm khái.

“Ông ta cũng là một người đạt đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, nhưng khí tức này lại có áp lực mạnh mẽ vượt quá cảnh giới đó!” Dieter khẽ nhăn mày khi cảm nhận được áp lực từ Mặc Hàn tỏa ra.

“Mặc lão đang che giấu cảnh giới thật hay sao?” Rinka cũng hiếu kỳ, đôi mắt cô hiện lên sự vui vẻ khi nhìn về phía căn nhà kia, lần Không Thiên Hà cứu Rinka, vì vậy, Rinka có một hảo cảm vô hình đối với Không Thiên Hà mà ngay chính cô cũng không nhận ra.

Ba Quân Đoàn Trưởng đã là cường giả Tam Dương sơ kỳ, không biết tại sao, bọn họ có một cảm giác thân thiết với tinh thể tiến hóa và hấp thụ chúng nhanh hơn nhiều, vì vậy, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi bọn họ đã tăng lên một cảnh giới lớn.

“Tên Giáo Hoàng cũng đang bế quan, không biết cảnh giới của hắn đã tăng lên đến mức nào?” Dieter suy nghĩ.

Ai mà chẳng mơ ước rằng họ sẽ trở thành thiên tài ngay từ khi được sinh ra, nhưng hiện thực quá khắc nghiệt làm cho họ phải bỏ đi mơ ước đó.

Không Thiên Hà cũng không ngoại lệ, hắn cảm nhận được sự vui mừng và hạnh phúc khi trở thành nhất tinh thiên tài, trong đầu hắn đã quyết định tham gia Trúc Cơ cốc để tăng lên một mức độ cao hơn nữa, cơ hội để tăng lên thiên phú ở ngay trước mặt Không Thiên Hà!

Nhưng lúc này, Không Thiên Hà nhận ra được hiện thực rằng bây giờ Giáo Đình không cần một thiên tài phát triển muộn, mà là cần những cường giả có sức mạnh lớn để bảo vệ Giáo Đình.

“Đề báo đáp ân tình của Giáo Hoàng, để bảo vệ ngôi nhà cuối cùng của ta, chi là bỏ đi nhất tinh thiên tài thì có đáng là gì?” Không Thiên Hà kiên định nói.

Ba viên tinh thể tiến hóa cấp ba ở trên tay hắn từ từ mất đi màu sắc sáng bóng và ảm đạm hơn theo thời gian trôi qua, viên hạt giống thứ ba trong cơ thể hắn từ từ được ngưng tụ và thành hình, giống như nó đang phá tan bức tường ở trước mặt và xuất hiện ở trên thế gian.

“Phá!” Thời khắc đã đến, Không Thiên Hà gầm lên.

Răng rắc! Răng rắc!

Không Thiên Hà như nghe thấy tiếng động phát ra từng trong cơ thể, sau đó một luồng khí tức mạnh mẽ từ hắn phát ra tạo thành một luồng phong bạo cuốn về tứ phía.

“Thành công!” Không Thiên Hà nhìn thấy cảnh này, hắn nhẹ giọng nói.

Mặc Hàn phát tay áo lên, xóa đi luồng phong bạo ở bên trong căn nhà để chúng không phá hủy những đồ vật ở xung quanh, sau đó hắn gạt đầu rồi quay người rời khỏi đây.

Phù! Rinka thở dài như trút được gánh nặng trong lòng, bất chợt, Rinka cảm nhận được một ánh mắt thâm ý từ Dieter đang nở nụ cười bí ối trên khuôn mặt, cô quay đầu trừng mắt nhìn một cái thật mạnh rồi mới rời khỏi.

“Còn nhìn cái gì? Mau đi tập luyện Bách Thánh Trận, nếu không thuần thục thì ta đập chết hết!” Dieter quay đầu rồi hét về phía những thanh niên, thiếu nữ đang tò mò nhìn Rinka với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Đại ca Dieter, đó là Đại Tỷ mới của tụi em hay sao?” Một tên thanh niên hiếu kỳ hỏi Dieter.

“Hừ! Nhiều chuyện quá, mau đi tập luyện.” Dieter quất một tay vào cái ót của tên thanh niên làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt.

Dieter nhìn thờ dãi, thâm than trong lòng: “Mặc dù biết được đó là kế hoạch chia rẽ của Giáo Hoàng, nhưng chúng ta không còn cách nào khác để đối phó.”

Đáng lý ra, sau khi tăng sức mạnh, Dieter và Richard nghĩ đến việc liên hợp ba thế lực lại để thử sức mạnh của Giáo Hoàng, nhưng bây giờ không thể làm được chuyện đó khi hành động trao đổi của Rinka được diễn ra dưới sự giúp đỡ của Giáo Đình.

“Kế hoạch của Giáo Hoàng thật nham hiểm, hẳn đã đoán ra được hành động tiếp theo của chúng ta, vì vậy mới đưa ra kế sách đó để đối phó.” Dieter thâm than.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Thanh Vũ xuất quan!

Quân Đoàn Gaia được thống lĩnh bởi ba vị Quân Đoàn Trưởng, trong số đó, Rinka chỉ huy sáu trăm người, Dieter chỉ huy bốn trăm người, Richard chỉ huy gần năm trăm người, tổng số lượng thành viên của Quân Đoàn Gaia là một ngàn năm trăm người, mỗi người đều có tu vi Nhất Dương Hậu Kỳ trở lên, trong đó hơn một trăm người đã trở thành Nhị Dương sơ kỳ, đây là một chi quân đoàn cực kỳ mạnh mẽ ngay tại thời điểm này.

Một phần thành viên có nhiệm vụ duy trì tri an trật tự của Thập Linh Hòa thành, phần còn lại chia nhóm và tập luyện với nhau, diễn hóa Bách Thánh Trận.

Bách Thánh Trận được chia làm bốn cảnh giới: Linh Thể, Chân Thể, Kim Thể và cuối cùng là cảnh giới khó đạt được nhất Thiên Thể, muốn diễn hóa đại trận cần một trăm người kết hợp với nhau, sức mạnh của Bách Thánh Trận dựa trên cảnh giới trung bình của một trăm người đó.

Sau đó tăng lên dựa theo mức độ ăn ý, thuần thục Bách Thánh Trận của một trăm người.

Ví dụ cảnh giới trung bình của một trăm người là Nhị Dương sơ kỳ, thì sức mạnh của Bách Thánh Trận ở cảnh giới Linh Thể là Nhị Dương hậu kỳ, ở Chân Thể là Nhị Dương Đỉnh Phong, ở Kim Thể là nửa bước Tam Dương cảnh, còn Thiên Thể là Tam Dương sơ kỳ.

Vì vậy, sức mạnh của Bách Thánh Trận quá lớn làm cho độ khó của nó cũng tăng theo, cho dù ở Quang Minh Thánh Kỳ Sĩ đoàn cũng chưa có thấy Chân Thể xuất hiện.

Linh Thể là cảnh giới một trăm người kết hợp tạo thành đại trận, phát huy ra sức mạnh và đồng bộ với nhau tạo nên một hư ảnh khổng lồ tùy thuộc vào sức mạnh mà quyết định độ to lớn của hư ảnh, còn Chân Thể khác với Linh Thể ở chỗ hiển hóa ra là một thực thể được ngưng tụ cao chứ không phải hư ảnh, Kim Thể diễn hóa ra thêm một bộ giáp vàng chói làm tăng sức mạnh của thực thể, cuối cùng, cảnh giới Thiên Thể diễn hóa ra một thực thể bằng vàng, một Thánh Kỳ Sĩ màu hoàng kim rực rỡ với đôi cánh bất tử.

Còn một số đại trận nữa là Thiên Thánh Trận, Vạn Thánh Trận, Bách Vạn Thánh Trận, Thánh Hoàng Trận... Nhưng giá cả của chúng cực kỳ mắc cho nên Thanh Vũ không thể mua được.

...

Thanh Vũ từ từ mở đôi mắt mệt mỏi sau khi tu luyện trong mười ngày, quá trình tu luyện không phải chuyện đùa, mà cần phải đặt tinh thần vào đó, chăm chú từng chi tiết tí mảy, nếu không làm như vậy, sẽ để lại hậu quả khôn lường, nó sẽ trở thành một mối nguy hiểm tiềm tàng chỉ chờ đợi thời cơ xuất hiện.

Cho nên, tu luyện cực kỳ mệt mỏi và là một việc khô khan nhàm chán, mười ngày qua, Thanh Vũ đã hấp thu nhiều tinh thể tiến hóa và nhận ra được, đó là chất độc từ quá trình tiến hóa đã xâm nhập vào cơ thể hắn ngay lúc hắn vừa bước chân vào thế giới này đã bị năng lượng tiến hóa đánh tan, bài trừ triệt để.

Điều này làm Thanh Vũ vui mừng, biết được nhiều thông tin càng làm Thanh Vũ lo lắng về vấn đề tăng nhân lực ở đây bằng cách di chuyển một bộ phận của Giáo Đình, có một lý do làm hắn cảm thấy bất an, đó là sự hoạt động của các chất độc tiến hóa, Thanh Vũ không chắc chắn tất cả ai di chuyển đến đây đều có thể kháng lại chất độc đó, nếu thất bại, họ sẽ trở thành Venger tàn bạo khát máu, Thanh Vũ sẽ tự trách mình vì đã làm hại họ.

Bây giờ, vấn đề đó có thể giải quyết bằng cách để những người ở thế giới kia hấp thụ một lượng lớn năng lượng tiến hóa trước khi đi đến đây, làm như vậy sẽ tạo thành một bức tường cản những chất độc ở trong không khí.

Chất độc đó là nguyên nhân tạo ra các Venger, cũng là nguyên nhân làm cho các sinh vật tiến hóa.

“Các sinh vật ở thế giới này, ngoại trừ con người đều có thể hấp thụ chất độc đó để gia tốc quá trình tiến hóa, làm bọn chúng trở nên mạnh mẽ cực kỳ nhanh chóng, nếu có thể lợi dụng hoàn cảnh này để bồi dưỡng các chiến thủ thì Giáo Đình sẽ có một chi quân đoàn chiến thủ mạnh mẽ.” Thanh Vũ suy nghĩ.

“Nhưng mà, ta không biết được chất độc đó có ảnh hưởng gì khác ngoài làm bọn chúng tiến hóa hay không? Nếu như có thì sẽ là một mối họa lớn, thôi thì, trước tiên hãy bồi dưỡng một chi chiến thủ với số lượng vừa phải đã.” Thanh Vũ tiếp tục tính toán.

Thanh Vũ khẽ cảm nhận cơ thể của hắn, hắn đang tu luyện Thánh Kỵ Sĩ và Thánh Điện, trong Giáo Đình đều tu luyện theo cách này, chọn một trong hai làm chính là cái còn lại làm phụ, như vậy sẽ gia tăng sức chiến đấu, Thanh Vũ khá bất với ngờ với tốc độ tu luyện này, chỉ trong mười ngày, cảnh giới của hắn đã tăng cao, từ Nhị Dương Hậu Kỳ thăng đến Tam Dương Sơ Kỳ.

“Đương như là thân thể ta đang thích ứng dần với việc hấp thụ năng lượng tiến hóa và chuyển thành linh lực, quá trình này là thích nghi với hoàn cảnh, kiểm theo thiên phú ở mức nhị tinh thiên tài, cho nên tốc độ tu luyện của ta tăng lên quá nhanh.” Thanh Vũ vui vẻ phân tích.

Lúc đầu, năng lượng từ tinh thể tiến hóa là một thứ xa lạ đối với thân thể của Thanh Vũ, nhưng thân thể của hắn đã thích ứng theo thời gian làm tốc độ hấp thụ nhanh hơn.

Một lát sau, Thanh Vũ phiền muộn nhìn một đồng bụi phấn ở xung quanh, đó là tàn tích của lần tu luyện này, Thanh Vũ thở dài một cái rồi nói: “Tài nguyên tu luyện không đủ a!”

Các tinh thể tiến hóa mà Thanh Vũ thu được từ cuộc chiến với bảy Bộ Ngựa đã chia cho nhóm của Mặc Hàn, hắn giữ lấy một phần, nhưng bây giờ phần đó đã hết sạch.

Thanh Vũ rời khỏi cái giường bằng đá có chức năng duy trì nhiệt độ ở trạng thái thoải mái, và tiến về phòng tắm để vệ sinh cá nhân, hắn nhìn xung quanh một chút, đó là một phòng tắm rộng rãi với những tia nước chảy róc rách âm áp, làn sương mù từ từ rời khỏi mặt nước và lơ lửng ở trên không.

Chẳng có người nào ở đây vào giờ này, không gian to lớn và im ắng tạo thành một bầu không khí quý dị cực điểm.

“Cái này giống như một lâu đài bỏ hoang quá a! Không biết có ma ở đây không nữa.” Thanh Vũ bèn chồm nói.

“Hừ hừ! Cho dù có ma thì ta cũng phải bắt nó quý! Bây giờ ta là một cường giả ở cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, sợ gì hồn ma?” Thanh Vũ gật đầu, cứng rắn nói.

Nếu mà Thanh Vũ biết được có một cái thế giới gọi là Âm Giới, nơi cư ngụ của hàng trăm ngàn tỷ hồn ma, trong đó không thiếu hồn ma có sức mạnh chuyển tinh hoàn nhật, thì hắn sẽ không nói ra lời nói kiêu căng này.

Không có tri thức thật sự là đáng thương!

Thanh Vũ bước đi đến hồ nước và ngâm mình xuống đó, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ thỏa mãn, thích thú vì cảm giác sáng khoái chạy dọc khắp thân thể.

“Quả nhiên chỉ có nước nóng là tuyệt nhất.” Thanh Vũ thư sướng nói.

“Tất nhiên rồi, nước nóng có nhiều tác dụng như giảm căng thẳng, mệt mỏi, thư giãn cơ bắp và nhiều công dụng khác nữa.”

Đột nhiên một âm thanh dịu nhẹ vang lên, chắc chắn chủ nhân của giọng nói này là một nữ giới, Thanh Vũ đang dựa thân thể vào thành của hồ bơi và trước mặt lên trong khi đôi mắt hắn đang nhắm nghiền để tận hưởng phút giây tuyệt vời này. Nghe được giọng nói này làm Thanh Vũ giật bắn người khỏi mặt nước, để lộ ra thân thể cường tráng ở bên ngoài.

“Là ai?” Thanh Vũ bất ngờ hỏi, trong đầu hắn nghĩ đến một con ma nữ nào đó đang nhìn lên hắn tắm?

Làn sương mù nơi cuối hồ nước nóng từ từ tan đi, để lộ một không gian ở bên trong, lúc này, có một người con gái đang ở đó, mái tóc màu đen óng ánh được cột lên cao để lộ ra một cái cổ trắng ngần mỹ lệ, đôi mắt đen to tròn đang nhìn Thanh Vũ với ánh mắt hiếu kỳ, làn da màu trắng bóng mịn tạo một cảm giác dịu nhẹ, ẩn dưới làn nước là một thân thể lồi lõm, Thanh Vũ có thể nhìn thấy hai đôi phong cao nhút ẩn hiện ở dưới đó.

“Là cô sao, Lilith?” Thanh Vũ vội vàng ngồi xuống để che đi thân thể và quay đầu nhìn về phương hướng khác.

“Không ngờ Giáo Hoàng đại nhân lại có một mặt như vậy.” Lilith cười khúc khích, âm thanh yếm ái của cô bị những bước tường vọng lại và lan tràn khắp căn phòng.

Thanh Vũ cố gắng xóa đi những suy nghĩ xấu trong đầu, nhưng chúng lại bị níu kéo bởi những âm thanh của Lilith, cuối cùng Thanh Vũ nghĩ đến hắn là một Giáo Hoàng, không thể mất đi uy nghiêm trước mặt những người khác được.

Thanh Vũ hắng giọng nói: “Tại sao cô lại xuất hiện ở đây?”

Lilith tiếp tục nở nụ cười và hỏi ngược lại Thanh Vũ: “Cái đó phải để tôi hỏi mới đúng, đây là phòng tắm của nữ mà?”

“Phòng tắm của nữ?” Thanh Vũ nghi hoặc, hắn chỉ lựa chọn một phòng tắm để vào, không biết được ở đâu là của nữ hay của nam a, Thanh Vũ muốn tát mình một tay bởi vì hắn không dùng thân thức để điều tra mà dùng mắt thường, cho nên không nhìn thấy Lilith ở sau làn sương mù đó.

“Anh không biết sao? À đúng rồi, trong lúc anh bế quan thì chuyện đó đã xảy ra, anh không biết cũng là điều hiển nhiên.” Lilith cười nói.

Thanh Vũ bùm mặt lại bằng một tay, nếu như Lilith đã ở đây từ trước, vậy là cô ấy đã nghe được những lời lảm bảm ngu ngốc của hắn rồi, hắn muốn tìm một chỗ đất để chui xuống vào lúc này, nhưng dưới chân hắn là gạch đá cứng rắn, cho nên hắn không thể chui được, đầu của Thanh Vũ sẽ vỡ nát mất.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Bí mật của năng lực tiến hóa

Nếu Thanh Vũ nói trong tình cảnh này hắn không có ý nghĩ xấu thì đó là chuyện lạ, được cùng tắm chung với một người đẹp, thẳng nào mà không bị kích thích? Nhất là Thanh Vũ đang ở độ tuổi hoàng kim và hắn là một trai tân.

“Không thể để uy nghiêm của Giáo Hoàng bị hạ thấp được.” Thanh Vũ kiên định nói.

Thế là, hắn nhất quyết không chịu nhìn về phía Lilith có ánh mắt đang cười như cô ấy đã tìm được một việc vui nào đó.

“Thành thật xin lỗi về sự nhầm lẫn này.” Thanh Vũ hắng giọng nói.

Thanh Vũ quyết định phải đánh lạc hướng Lilith, không để cô ấy ‘dụ dỗ’ hắn được, sau khi đánh lạc hướng thì tìm cơ hội chuồn khỏi nơi này ngay lập tức.

“Không sao cả, được nhìn thấy Giáo Hoàng đại nhân có một mặt giống như người thanh niên bình thường là tôi yên tâm rồi.” Lilith che miệng cười nói.

Khỏe mặt của Thanh Vũ giật giật khi nghe được tiếng cười của Lilith, hắn chắc chắn rằng, lúc trước, cô nàng Lilith này chắc chắn nghĩ về hắn như một tên thanh niên cứng không biết rung động là gì, bây giờ, lại thể hiện bộ dạng thất thố trước mặt cô ấy, làm Thanh Vũ chỉ biết than ngán thở dài, thân là một Giáo Hoàng uy nghiêm, lại đi ve vãn một cô gái, thật không thể nào chấp nhận được.

Không phải việc hắn che dấu tu vi thật trước những thành viên mới như Mặc Hàn là để bảo đảm hình tượng của Giáo Hoàng hay sao?

Nhưng lúc này, Thanh Vũ nghĩ lại, nếu không làm gì khác thì hắn sẽ độc thân cả đời, thế là hắn gật đầu trầm nghĩ trong lòng: “Thôi được rồi, ta không tin một Giáo Hoàng uy nghiêm lại không có mị lực đối với nữ giới.”

“Nếu không có thật thì từ chức Giáo Hoàng vậy?” Thanh Vũ cảm thấy không ổn cho lắm, thế là hắn bồi thêm một câu.

Bỏ đi những suy nghĩ tạp nham đang hiện ra đầy ở trong đầu, Thanh Vũ trở lại với hình tượng một Giáo Hoàng, hắn bình tĩnh nói: “Lúc trước, ta nghe nói cô rời khỏi Thập Linh Hóa thành cùng Linda, đó là một hành động nguy hiểm, ta nghĩ cô không nên liều mạng như vậy một lần nữa.”

“Anh muốn hạn chế phạm vi hoạt động của tôi hay sao?” Lilith khẽ nói.

“Không phải, cô và Linda chính là hai ân nhân cứu mạng của ta, vì vậy, xin phép cho ta can thiệp vào sự an toàn của các cô, nếu như các cô coi đó là hành động không đúng đắn, vậy thì ta sẽ không can thiệp nữa.” Thanh Vũ lắc đầu nói.

“Vậy thì không cần anh phải quan tâm, chúng tôi có khả năng tự bảo vệ mình khi ra ngoài Thập Linh Hóa thành.” Lilith tự tin nói, âm thanh của cô hòa lẫn cùng tiếng nước chảy róc rách ở trong căn phòng tạo thành một không gian có ý vị đặc biệt.

“Anh không hứng thú với lý do vì sao bọn tôi đi ra ngoài đó hay sao?” Lilith nhẹ giọng hỏi.

“Nếu cô đã nói vậy thì ta cũng có cảm giác hứng thú với lý do đó rồi đấy.” Thanh khoanh tay lại và hứng thú nói.

Lúc mới bước vào thế giới này, Thanh Vũ liền nhìn thấy hai cô gái có năng lực thức tỉnh mạnh mẽ, vì vậy, Thanh Vũ đã nghĩ rằng, việc sở hữu năng lực cực kỳ dễ dàng, nhưng sau khi đến đây, hắn nhận ra được suy nghĩ đó là sai hoàn toàn, chỉ có ba vị thủ lĩnh mạnh mẽ mới có năng lực tiến hóa, không một người đầu đi năng lực của họ, bởi vì, đầu đi năng lực ở thời điểm này là việc làm ngu ngốc, ảnh hưởng đến lợi ích.

Có năng lực mạnh, tất nhiên sẽ có người muốn trở thành chiến hữu của họ, cả hai bên lợi dụng lẫn nhau để phát triển, vì thế có năng lực tiến hóa mà đầu đi là việc làm ngu xuẩn.

Lilith và Linda có quá khứ, hay thân thế như thế nào, Thanh Vũ không cần biết, lúc này, hai người họ đang giúp đỡ Thanh Vũ, và còn là ân nhân cứu mạng của hắn, cho nên hắn sẽ không bắt họ khai ra lai lịch.

Thật ra Thanh Vũ rất hiếu kỳ về họ và những thông tin họ nắm giữ, nhất là một căn cứ cực kỳ bí mật dùng để chế tạo bộ giáp Blue Dragon mà Lilith cũng biết được, điều này làm cho Thanh Vũ càng chú ý đến Lilith hơn.

“Anh có nhận thấy năng lực của Linda mạnh quá mức so với năng lực tiến hóa của những người khác không?” Lilith nhìn Thanh Vũ rồi hỏi.

“Cô nói thì ta mới chú ý đến, năng lực của Linda thật mạnh mẽ.” Thanh Vũ nghĩ về những lần hắn được Linda sử dụng năng lực để dịch chuyển.

Rõ ràng, những loại năng lực như vậy cần tiêu hao rất nhiều năng lượng và nhận lấy một đồng hạn chế lớn, kết hợp lại tất cả những thứ trên suy ra một kết luận là đáng lẽ ra Linda chỉ có thể dịch chuyển chính cô ấy mà không thể mang theo Thanh Vũ như lần đột kích con Venger biến dị có năng lực điện được.

Lời nói đầy ẩn ý của Lilith làm Thanh Vũ sức nhớ, và hắn đoán được, có một bí mật ẩn sau các năng lực tiến hóa đó.

“Anh nhớ được con cá sấu khổng lồ có cánh giới Tam Dương đỉnh phong mà lại có lực chiến ngang với Tứ Dương sơ kỳ không?” Lilith lại hỏi thêm một câu.

“Tất nhiên là nhớ.” Thanh Vũ khẽ gật đầu, sự nguy hiểm từ nó tỏa ra tạo cho cảm giác cấp bách cho Thanh Vũ, đó là một trong những lý do thúc đẩy Thanh Vũ quyết định đột phá đến Tam Dương sơ kỳ mà không đi đến Trúc Cơ cốc, trở thành một Thiên Tài, cần có thời gian, nhất là một thiên tài từ cấp thấp nhất, không sợ hữu thể chất gì đặc biệt như Thanh Vũ, bây giờ, không phải là lúc đó, hắn cần phải đột phá đến cảnh giới cao hơn để tận dụng lợi thế từ Danh Hiệu.

“Vậy thì cô đang điều tra về năng lực tiến hóa à?” Thanh Vũ hỏi một bằng giọng nói hứng thú.

“Không phải là điều tra, mà là xác minh một chuyện.” Lilith cười nhạt nói.

“À, bên cạnh lý do đó thì còn có một lý do nữa, đó là săn vài sinh vật biến dị để hấp thu năng lượng.” Lilith nói thêm một câu.

“Thế nào? Có vẻ như anh rất hứng thú về bí mật của năng lực tiến hóa đấy.” Lilith tự tin nói như cô đã nắm được thóp của Thanh Vũ vậy.

Và Lilith đã đúng, Thanh Vũ hoàn toàn bại trận trước sự dẫn dắt của Lilith, cô gái này không phải hạng tầm thường, Thanh Vũ y hệt một con mồi béo bở của Lilith, và bây giờ, Lilith đã săn Thanh Vũ thành công.

“Bao nhiêu?” Thanh Vũ hơi nhe răng nói, khóe miệng của hắn co giật liên tục, nói đi nói lại, mục đích của Lilith là điểm cống hiến của Thanh Vũ.

“Một triệu!” Lilith trả lời ngay tức khắc, rõ ràng là Lilith đã định giá tin tức này từ trước rồi.

“Có thể là cô ta ở đây là để đợi mình đến hay sao?” Thanh Vũ không khỏi nghĩ thầm.

“Được rồi.” Sau khi chuyển xong một triệu điểm tín ngưỡng mà Thanh Vũ đã tích trữ trong mười ngày qua, Thanh Vũ đã sẵn sàng nhận lấy những lời phàn nàn của các đường chủ về sự tiêu xài quá lớn rồi.

“Giáo Hoàng đại nhân thật quyết đoán nha.” Lilith cười khế, ánh mắt Lilith đang nhìn Thanh Vũ không khác gì một người vắt sữa đang nhìn con bò sữa mập mạp.

Thanh Vũ bị ánh mắt đó nhìn làm cho hắn rung mình một cái, trong nội tâm hắn đang gào thét:

“Nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho Lilith và Linda gia nhập vào Giáo Đình, và lấy sạch thông tin của họ với lý do chính đáng là vì sự phát triển của Giáo Đình.”

Nhận được điểm cống hiến, Lilith không chần chờ, cô nhẹ giọng nói: “Năng lực tiến hóa được chia thành nhiều loại, và chỉ có năng lực cùng loại mới có thể cảm nhận được sự hiện diện của năng lực cùng loại ở một đối tượng khác.”

“Linda đã từng tiêu diệt một Venger có năng lực dịch chuyển và hấp thụ lấy tinh thể biến dị, sau một thời gian ngắn, năng lực tiến hóa của Linda đã tăng lên sức mạnh, từ dịch chuyển một mình cô ấy đến dịch chuyển nhiều người.”

“Lúc đầu, tôi không quan tâm lắm về chuyện đó, sau khi biết được hệ thống cảnh giới của Giáo Đình và nghe tin về con cá sấu khổng lồ có thể vượt cấp chiến đấu, thì tôi liền rời khỏi Thập Linh Hỏa thành để xác minh dự đoán của tôi.” Lilith vừa nói xong, khí tức của Lilith liền tăng lên nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt mà thôi, cảnh giới của Lilith đã tăng lên Tam Dương sơ kỳ.

Cùng lúc đó, Thanh Vũ có cảm giác lạ lẫm ở thân thể, giống như thân thể hắn đã thoát khỏi một thứ gì đó vô hình đang trói buộc hắn.

“Bây giờ, anh đang bị năng lực của tôi tác động đến, và làm cho anh có nhận thức về tôi như lúc mới gặp gỡ.”

“Đây chính là sức mạnh mới của tôi sau khi hấp thụ một viên tinh thể biến dị có cùng loại với năng lực của tôi, làm cho năng lực tăng cấp!” Lilith vui vẻ nói.

“Năng lực cũng có thể tăng cấp?” Thanh Vũ khẽ kinh hô.

“Đúng vậy, chỉ cần tìm đến tinh thể biến dị có cùng loại năng lực, là có thể để cho năng lực tăng cấp, chính vì thế, có thể suy luận ra được, con cá sấu kia đã hấp thụ tinh thể biến dị và làm cho năng lực tăng cấp, kết quả là nó có thể vượt cấp chiến đấu.” Lilith xác nhận.

Chương 154: Mong muốn của Mặc Hàn

Sau khi nghe Lilith nói xong, Thanh Vũ trầm mặc một vài giây, trong lòng hắn đang nhắc lên sóng lớn ngập trời.

Thanh Vũ tưởng rằng, năng lực tiến hóa đã là một kho tàng đáng giá đủ để Thanh Vũ dấn thân vào nguy hiểm cho việc khai thác nó, tạo ra nhiều Thiên Tài để làm trụ cột của Giáo Đình.

Bây giờ, Thanh Vũ lại biết thêm một thông tin làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn, năng lực tiến hóa có thể làm cho một người khiêu chiến vượt cấp, lúc này, lại thêm một tính chất, năng lực tiến hóa có thể tăng cấp.

Một người ở cảnh giới Tam Dương Đình Phong muốn có chiến lực ngang với Tứ Dương sơ kỳ thì họ phải là Nhị Tinh Thiên Tài, từ đó suy ra, con cá sấu kia là Nhị Tinh Thiên Tài, và năng lực tiến hóa đã làm cho nó trở thành một Nhị Tinh Thiên Tài.

Phải biết rằng, trong cả vương quốc Không Vũ, Thanh Vũ chỉ biết đến vài người đạt đến Nhị Tinh Thiên Tài mà thôi, mà họ còn không phải là một Nhị Tinh Thiên Tài từ khi sinh ra, Thiên Phú của họ đã tăng lên một bậc sau khi gia nhập vào Giáo Đình.

“Cảm ơn cô, Lilith, những thông tin mà cô cung cấp rất có ích cho chúng tôi, tôi sẽ thay mặt cho Quang Minh Giáo Đình để ghi khắc hành động này của cô.” Thanh Vũ chân thành nói trong lúc đó, hắn rời khỏi bồn tắm và đi về phía lối ra, cơ thể trần của hắn nhanh chóng được phủ lên bởi một bộ quần áo trang nhã.

Nói thật là Thanh Vũ có chút sợ hãi đối với Lilith rồi, hắn phải rời khỏi nơi này, tránh khỏi ánh mắt đắm chiêu của Lilith, nếu không, Thanh Vũ chắc chắn rằng, Lilith sẽ suy nghĩ ra một đồng lý do gì đó để bắt Thanh Vũ trả tiền cho cô nàng.

Nếu Thanh Vũ có dư điểm tín ngưỡng, hắn sẽ vui lòng khi tiếp tục ở lại đây, nhưng tại thời điểm này, hắn không thể điều động thêm được bao nhiêu điểm tín ngưỡng nữa.

Cần rất nhiều điểm tín ngưỡng để duy trì sự hoạt động của Giáo Đình, nhất là khi Quân Đoàn Gaia vừa mới thành lập, thiếu thốn đủ thứ vật tư, ngay cả áo giáp vũ khí còn không đủ để cung cấp cho họ, mà thêm một lý do nữa, đó là Không Yên đang yêu cầu một số lượng lớn điểm tín ngưỡng để cải cách Không Vũ quốc.

Thanh Vũ càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, số lượng linh thạch mà Tiệm Tạp Hóa Quang Minh kiếm được, chỉ đủ cung cấp cho Giáo Đình tu luyện mà thôi, không có dư để mà ban thưởng hay đầu tư vào các lĩnh vực khác như giáo dục.

“Ta nên tìm kiếm một nguồn thu nhập ổn định hoặc là một nguồn thu khổng lồ để cho Giáo Đình hoạt động ở một khoảng thời gian dài mà không cần bận tâm về vấn đề điểm tín ngưỡng, đến khi đó, ta sẽ có thể điều động một số lượng lớn điểm tín ngưỡng rồi.” Thanh Vũ âm thầm tính toán.

Trở lại tòa tháp cao nhất, Thanh Vũ mới thả lỏng ra sau khi bị ánh mắt của Lilith chiếu đến trong một thời gian, không khí có vẻ rất trong lòng, nhưng ánh sáng lại yếu đi rất nhiều bởi những đám mây đang bao phủ một vùng trời, đôi lúc các đám mây kia còn che đi Mặt Trời nữa.

Rốt cuộc thì, có tiếng mưa vang ra ở bên ngoài, những hạt nước đã không chịu nổi sức nặng và rơi xuống từ các đám mây đen, chúng rơi xuống đất, phủ lên Thập Linh Hỏa thành một cái áo ẩm ướt, dòng người vội vã ở bên dưới từ từ biến mất, cho đến khi không còn ai ở bên ngoài nữa.

Thanh Vũ khẽ nhìn ra cửa sổ, một số đứa trẻ đang đùa nghịch dưới mưa, tiếng cười trong trẻo non nớt của chúng làm Thanh Vũ phải bật cười.

“Đường như bầu không khí u ám đã bị xua tan đi rất nhiều.” Thanh Vũ đánh giá sau khi quan sát Thập Linh Hỏa Thành.

Quang Minh Giáo Đình cho phép hắn cảm nhận được những cảm xúc tiêu cực của con người tàn mát vào trong không khí, làm cho hắn biết được tình trạng của họ, bây giờ, các cảm xúc đó đã tàn đi rất nhiều rồi.

“Tham kiến Giáo Hoàng, chúc mừng Giáo Hoàng đã xuất quan.” Mặc Hàn đi từ bên ngoài vào, hắn nhẹ nhàng khom người với Thanh Vũ và cung kính nói.

Mặc Hàn không thể cảm nhận được tu vi hiện tại của Thanh Vũ vì tính năng đặc biệt của Danh Hiệu, nhưng hắn chắc rằng, Thanh Vũ sẽ đột phá sau kỳ bế quan này.

“Uh.” Thanh Vũ nhìn hắn rồi khẽ gật đầu.

“Trong mười ngày qua, có chuyện gì lạ xảy ra ở đây không?” Thanh Vũ bình tĩnh hỏi, hắn khá chờ mong Mặc Hàn sẽ làm cho hắn kinh hi, cho dù Thanh Vũ không giao trọng trách gì cho Mặc Hàn, nếu là Mặc Hàn thì hắn sẽ biết được mình nên làm gì trong hoàn cảnh này.

“Không có gì đặc biệt xảy ra ở Thập Linh Hóa thành trong mười ngày này, Quân Đoàn Gaia đã được thành lập và được tổ chức ổn định, bọn họ sẽ duy trì trị an trật tự ở đây, bên cạnh đó, vấn đề lượng thực đã được giải quyết và nhờ đó Giáo Đình đã thu được một số lượng tinh thể tiến hóa lớn để làm tài nguyên cho tu luyện.” Mặc Hàn từ tốn nói.

Thanh Vũ gật đầu, khi này, Thanh Vũ liền điều tra về tình trạng của Giáo Đình trong mười ngày, nhận thấy một số lượng lớn điểm tín ngưỡng được chuyển đến Rinka và nhìn thấy danh sách vật phẩm mà Rinka đã mua ở trong mười ngày, Thanh Vũ đoán ra được cách làm của Mặc Hàn.

“Để tận dụng tất cả nguồn thu, cho nên một số loại vũ khí, áo giáp đều đã được bán cho những người ở nơi đây, tất nhiên, những vũ khí, áo giáp đó chỉ có sự sắc bén và cứng rắn chứ không phải là một món pháp bảo.” Mặc Hàn nói tiếp, hắn tự tin rằng, cách làm của hắn cực kỳ đúng đắn, nhưng sâu trong lòng của Mặc Hàn vẫn thấp thỏm bất an về đánh giá của Thanh Vũ dành cho hắn.

“Mặc lão làm rất tốt, Mặc lão cần gì cứ nói với ta, ta sẽ ban thưởng cho Mặc lão.” Thanh Vũ rất đồng ý về cách làm cho Mặc Hàn, hắn nhìn Mặc Hàn rồi nói.

“Cảm ơn Giáo Hoàng.” Mắt của Mặc Hàn ánh lên cảm xúc vui vẻ, hắn cười nói, trong lòng hắn đã có quyết định.

“Mặc Hàn không cần gì đặc biệt, chỉ cần một viên tinh thể tiến hóa cấp ba là được.” Mặc Hàn nói một cách khiêm nhường, hắn biết được công lao của hắn không đủ để yêu cầu một vật như vậy, nhưng lúc này, đó là vật mà hắn cần nhất, Mặc Hàn đã biết thêm được một con đường để điều trị thương thế của hắn.

Đó là, năng lượng tiến hóa có thể bảo mồn ý cánh của cường giả Hóa Thân, vì vậy, hắn cả gan suy đoán thêm, là năng lượng từ tinh thể biến dị có tác dụng lớn hơn, nói không chừng nó còn có thể chữa trị hoàn toàn cho Mặc Hàn.

Thanh Vũ nhìn về phía Mặc Hàn, bất gặp được đôi mắt khát khao và kiên định của Mặc Hàn, Thanh Vũ đành phải gật đầu nói: “Ta chấp nhận yêu cầu của Mặc lão, nhưng mà, bây giờ ta không có vật đó, vì vậy, hãy kiên nhẫn chờ đợi trong một thời gian nữa.”

Mặc Hàn lập tức trả lời trong vui vẻ: “Cảm ơn Giáo Hoàng đã ban thưởng.”

“Còn đây là số lượng tinh thể tiến hóa đã thu được trong mười ngày này, mời Giáo Hoàng kiểm tra.” Mặc Hàn lấy ra một cái túi trữ vật rồi đưa cho Thanh Vũ.

Thanh Vũ đưa tay ra và nhận lấy túi trữ vật, thần thức hắn thăm dò vào không gian và nhìn thấy được một chồng núi được cấu tạo từ các viên tinh thể tiến hóa và chúng được sắp xếp theo cấp độ, chủ yếu là cấp độ một và hai, không có tinh thể tiến hóa cấp ba, điều này làm Thanh Vũ khá thất vọng, sau đó hắn lấy lại tinh thần.

Người ở đây đều ở cấp một và hai, làm sao có thể săn giết được một sinh vật tiến hóa có cấp ba được? Nhưng theo thời gian và sự ủng hộ bằng cách bán đồ của Giáo Đình, Thanh Vũ tự tin rằng, rất nhanh thôi, bọn họ sẽ săn được loại sinh vật này và dùng tinh thể tiến hóa để trao đổi với Giáo Đình.

Nghĩ về một viễn cảnh ở tương lai không xa, Thanh Vũ còn cảm thấy không hài lòng lắm về số lượng người ở đây.

“Hãy dùng nó như một phần thưởng và trao tặng Quân Đoàn Gaia khi họ có được những chiến công, bên cạnh việc khích lệ tinh thần, cảnh giới của sẽ được đẩy lên nhanh chóng.”

“Ưu tiên hàng đầu của chúng ta là lực chiến.” Thanh Vũ nhàn nhạt phản phó.

“Đúng.” Mặc Hàn gật đầu đồng ý và lấy lại túi trữ vật.

“Mặc lão có kế sách gì để tăng lên số lượng người ở đây không?” Thanh Vũ bất chợt hỏi.

“Mặc Hàn không dám dấu gì Giáo Hoàng, thật ra là, kế hoạch đó đã được triển khai trong âm thầm, chúng ta chỉ cần chờ đợi và nhận lấy kết quả.” Mặc Hàn tự tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Rurure

Nhận thấy được sự tự tin toát ra từ Mặc Hàn, Thanh Vũ không có nghi ngờ Mặc Hàn và không cần hỏi về nội dung của kế hoạch đang triển khai đó, bởi vì, Thanh Vũ muốn đặt lòng tin vào Mặc Hàn.

“Nếu Mặc lão đã nói như vậy, ta sẽ đợi kết quả, hi vọng là kế hoạch của Mặc lão sẽ không làm ta thất vọng.” Thanh Vũ nhìn Mặc Hàn rồi bình tĩnh nói, ánh nhìn của Thanh Vũ chạm vào cặp mắt của Mặc Hàn làm cho hắn cảm nhận được áp lực lớn lao.

“Tất nhiên rồi, thưa Giáo Hoàng.” Mặc Hàn khẽ khom người xuống đối với Thanh Vũ và nghiêm túc nói.

“Tốt, nếu không có gì nữa thì hãy lui ra đi.” Giọng nói bình tĩnh của Thanh Vũ lại vang lên.

“Mặc Hàn xin phép cáo lui.” Mặc Hàn cung kính nói rồi quay đầu đi ra ngoài.

Không gian trở nên yên tĩnh, chỉ còn Thanh Vũ đang đứng trước khung cửa sổ và nhìn về phương xa, đường chân trời đang bị mây đen đậm đặc bao phủ, sấm chớp lóe lên liên tục và phát ra âm thanh cuồng bạo như đang thay mặt mẹ tự nhiên thể hiện cảm xúc giận dữ trước những sinh vật nhỏ bé.

Nước mưa đổ xuống liên hồi, mặt đất bị bao phủ bởi một dòng nước, sau đó chúng chảy về con sông lớn ở bên cạnh, trong lòng sông, nhiều sinh vật tiến hóa thuộc loài cá đang nhảy lên mặt nước, với thân thể khổng lồ không phù hợp lẽ thường, chúng thể hiện sự mạnh mẽ khi ở trên không và rơi xuống mặt nước làm nhấc lên sóng lớn.

Những giai điệu hỗn loạn, không phân biệt được âm cao hay trầm, chúng hòa lẫn vào nhau một cách loạn xạ, bài trừ lẫn nhau, chúng tạo thành một bản giao hưởng đậm chất hoang dã và máu tanh.

...

“Chết tiệt, bọn vệ binh khốn nạn, nếu không phải bọn chúng thì tao đã có một viên tinh thể tiến hóa cấp hai rồi.” Bên dưới cánh rừng xanh tươi đầy rẫy những cây cổ thụ, một âm thanh mang theo cảm xúc giận dữ tột cùng pha lẫn với thù hận điên cuồng vang lên.

Giọng nói đó được phát ra từ một người đàn ông trong ba người đang chạy như bay và lâu lâu bọn họ lại ẩn nấp dưới những rễ cây hay tán lá để tránh đi các loài sinh vật biến dị đang săn mồi ở trong lãnh thổ của chúng.

Nếu Nathan có ở đây, chắc chắn hắn sẽ nhận ra được khuôn mặt của ba người này!

Đó chính là ba tên côn đồ dự định cướp một cậu bé tên là Kai, sau đó bị đội vệ binh của Nathan phát hiện ra và trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Vết thương ở chỗ vai đã được băng bó sơ xài để tránh chảy máu thêm, ba người đang men theo một con đường, đôi lúc khuôn mặt họ nhăn nhó vì đau đớn, sau đó ánh mắt họ lại tỏa ra sự thù hận, bước chân của họ rất nhanh, giống như đã biết được nơi cần đến.

Có lẽ là thiên nhiên đã giúp họ, bởi vì trời mưa, một số sinh vật biến dị đã ẩn nấp vào hang ổ và chờ đợi trời quang mây tạnh để tiếp tục săn mồi, ba người tiến lên, vượt qua một số nguy hiểm nhỏ, và đi đến một cái hang động ở ngọn đồi nhỏ.

“Bọn vệ binh chết tiệt, tao sẽ không để yên cho bọn mày!” Tên cầm đầu hung hăng nói, và hắn nhìn về phía cái hang động đã được đóng lại bằng một cánh cửa đá nặng nề ở trước mặt.

Bỏ qua con mồi sau chặn đường dài, tên cầm đầu nhặt lấy ba viên đá nhỏ và ném chúng với một lực vừa phải vào cánh cửa đá kia, sau ba lần ném, cánh cửa đá từ từ được đẩy ra, một vài người trông giống sư bọn cướp đi ra từ trong cánh cửa đá.

“Là mày à? Nuca, mày có tin tức gì cần bán hay sao?” Một người nhận ra tên cầm đầu có tên là Nuca, hắn hỏi với giọng nói không kiên nhẫn.

Nuca thay đổi sắc mặt, trở nên khiêm nhường nói: “Có một tin tức lớn cần phải nói cho thủ lĩnh Rurure, hãy để ta được gặp thủ lĩnh.”

Nghe được Nuca nói, ánh mắt của bọn cướp đồ dòn vào Nuca và nhìn thấy được vết thương đang rỉ máu ở phần vai của Nuca, bọn họ liền thận trọng lên, một người trong đó nói: “Được rồi, hãy theo tao đến gặp thủ lĩnh, còn hai thằng bây cứ ở đây chờ đợi.”

Nuca nghe vậy, khuôn mặt hiện lên vẻ vui sướng, hắn biết được bọn cướp này không phải hiền lành gì, toàn là máu lạnh vô tình, nhưng bọn họ cũng cần có tin tức, như là có Venger biến dị hay sinh vật biến dị lạc đàn, Nuca đã bán tin tức cho bọn họ nhiều lần, nên hắn muốn dụ dỗ bọn họ đi tấn công Thập Linh Hòa thành để trả thù, Nathan đã chém bay một tay của Nuca, việc làm này chẳng khác nào đã giết hắn, trong hoàn cảnh này, mất đi một tay, chắc chắn sẽ chết.

Nuca theo một tên cướp bước vào cửa đá, có một con đường mòn trong hang động, dọc theo con đường mòn này, có nhiều căn phòng bằng đá đang được chiếu sáng bởi một cây đèn côn, Nuca suy đoán, có lẽ hang động này là một khu mỏ bỏ hoang nào đó.

Bởi vì đa số thành phố đều bị Venger chiếm giữ, nhiều thế lực không thể xây dựng nổi một cái thành trì, cho nên bọn họ tìm đến một số nơi có địa thế dễ làm căn cứ, hang động này là một ví dụ cụ thể.

“Thủ lĩnh, có người muốn bán tin tức cho chúng ta.” Tên dẫn Nuca đi đến trước một căn phòng đang đóng chặt rồi cung kính nói.

“Vào đi!” Một giọng nói trầm ổn từ bên trong phát ra.

Nuca nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đá sang một bên, hắn nhìn theo khe cửa, phát hiện được một người đàn ông đang mân mê một cây đao to lớn và ngồi ở trên một chiếc giường, ánh mắt của người đàn ông như ánh mắt của một con dã thú hung tợn, khát máu làm cho Nuca phải rụt rè.

“Là người à? Có tin tức gì cứ nói, nếu là tin tức quan trọng, ta sẽ trọng thưởng cho người.” Rurure liếc Nuca một cái, sau đó nhàn nhạt nói, hắn biết được Nuca qua vài lần giao dịch.

Nuca âm thầm nuốt một ngụm nước bọt để trấn định bản thân hấn khỏi khí thế từ Rurure đang tỏa ra.

“Thủ lĩnh Rurure, tôi có một tin tức cực kỳ quan trọng, và phải mất một cánh tay để đạt được nó.” Nuca nói trong khi tay hấn chỉ về phía cánh tay cụt để chứng minh cho Rurure sự hy sinh của hấn.

Lúc này, Rurure mới coi trọng hơn, hấn lạnh nhạt nhìn về phía Nuca để đợi tin tức.

“Một tòa thành khổng lồ đã xuất hiện tại điểm tụ tập Nikasa, nó có phòng ngự cực kỳ vững chắc, tường thành cứng rắn đến nỗi một con Venger tiến hóa cấp hai cũng không thể để lại một vết cào.”

“Bên trong tòa thành đó là hàng tấn lương thực và áo giáp thuộc loại tinh phẩm có thể xé lớp phòng ngự của các sinh vật biến dị một cách dễ dàng.” Nuca khua tay múa chân để nâng lên giá trị của Thập Linh Hỏa thành.

“Lời của ngươi là thật?” Rurure hoài nghi nói, ánh mắt dữ tợn của hấn làm cho Nuca phải lùi lại một bước.

“Tôi không dám gạt ngài, thưa thủ lĩnh Rurure, ngài có thể chiếm lấy tòa thành trì đó và lấy nó làm căn cứ vững chắc.” Nuca nghiêm túc trả lời.

“Tốt lắm, hãy dẫn ta đến đó, nếu như tin tức của ngươi là thật, thì ta sẽ thưởng cho ngươi một vật mà ngươi muốn có.” Rurure cười to nói, thân hình cao đến hai mét hai của hấn từ từ đứng lên, khí thế ác liệt tràn đầy căn phòng.

“Vâng thưa ngài.” Nuca vui vẻ nói, ánh mắt hiện lên vẻ dữ tợn, hấn không cần biết sức mạnh của Rurure và Quang Minh Giáo Đình gì đó ra sao, chỉ cần hai thể lực tranh đấu là hấn vui vẻ rồi, tất cả chỉ vì trả thù cho cánh tay của hấn.

“Anh em đâu? Mau tập hợp, hôm nay chúng ta phải đi săn một con mồi cực kỳ béo bở!” Rurure gào thét, âm thanh vang vọng trong hang động đánh thức nhiều tên cướp đang ngủ say, chỉ trong giây lát, một đám cướp đã đi ra từ trong hang động, vũ khí sắc bén, ánh mắt đầy sát khí và hưng phấn khi nghĩ về chiến lợi phẩm.

“Nuca, ngươi hãy dẫn đường đi.” Rurure bước ra khỏi hang động, bên cạnh hấn là Nuca, Rurure ra lệnh cho Nuca.

“Vâng thưa ngài thủ lĩnh.” Nuca cung kính trả lời, hấn đi về một hướng, đằng sau hấn là hơn một trăm tên cướp dữ tợn, tay nhóm đầy máu tanh, con khát máu của bọn chúng làm cho hai tên thuộc hạ của Nuca phải run rẩy.

“Dẫn đường chỉ cần một người.” Rurure khẽ nhủ mảy và lạnh lùng nói.

Ngay tức khắc, hai tiếng hét đau đớn vang vọng vào khu rừng, đằng sau đoàn người để lại hai bộ thân thể với hai cái đầu đã bị chặt đi và đang chảy ra máu tươi tanh tưởi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Giết! Giết! Giết!

Ngay lúc này, tại Thập Linh Hỏa thành, không gian có chút ngưng trọng bởi sự trầm mặc và nghiêm túc biểu hiện trên khuôn mặt của các thành viên thuộc quân đoàn Gaia.

Từng người chăm chỉ luyện tập ở một khu đất trong Thập Linh Hỏa thành đến nỗi không có thời gian để đi dạo chỉ vì muốn kết hợp tạo thành Bách Thánh Trận cho thuần thực hơn.

Vì lý do đó, những người ở trong thành trì không thường xuyên thấy mặt các thành viên đó kể từ mười ngày trước, nhưng bây giờ thì...

“Này, bọn họ là thành viên của Quân Đoàn Gaia vừa mới thành lập hay sao?”

“Không phải chứ? Quân Đoàn Gaia lại có nhiều người như vậy?”

“Nhìn kia, khí tức thật là đáng sợ, tôi không cảm nhận được một chút xúi năng lượng tiến hóa từ cơ thể của họ.”

“Chắc chắn đó là công pháp tu luyện của Quang Minh Giáo Đình mà mọi người đồn đãi trong vài ngày gần đây rồi, ước gì tôi cũng có thể tu luyện được nó.”

“Bọn họ lấy đâu ra nhiều trang bị mới toanh và trông rất mạnh mẽ như thế? Tôi không nhìn thấy bọn họ vận chuyển chúng đến đây hay là chế tạo gì hết?”

“Các bộ giáp trăm trọng và lấp lánh ánh kim loại, tôi muốn có một bộ như vậy, những ánh sáng lấp lánh trên bộ giáp là gì vậy?”

Trên đường chính, con đường có thể dễ dàng có xe ngựa chạy song song với nhau, giờ đây nó đã bị lấp đầy bởi một hàng người thật dài.

Bằng ánh mắt kiên nghị, bước chân chính tề như một đội quân tinh nhuệ, khí thế như rồng, bọn họ diễu hành trên đường phố với một bộ trọng giáp đang mặc ở trên thân thể, ở hông giắt lấy một thanh kiếm đã được tra vào vỏ kiếm tinh xảo tựa như nó đã được một thợ thủ công lão luyện làm nên.

“Bọn họ định đi đâu vậy? Đừng nói là viễn chinh đó nhé.”

“Nhìn khí thế này, chắc chắn bọn họ sẽ ra ngoài thành để chiến đấu, chúng ta hãy đi theo họ nhanh.”

Rầm! Rầm!

Tiếng bước chân vang lên một cách đều đặn, hai bên đường là những người sống sót đang dõi theo đội quân được trang bị tặn răng có đến ba trăm người với ánh mắt hâm mộ, hiếu kỳ, và ghen ghét.

Cho dù bị nhiều ánh mắt chú ý đến, đội quân này vẫn không có vẻ gì là quan tâm đến những người xung quanh, chứng tỏ bọn họ đã được huấn luyện nghiêm ngặt và gian khổ.

Thật vậy, Quân Đoàn Gaia có đến một ngàn năm trăm người, những Quang Minh Giáo Đình không đủ tài nguyên để trang bị cho hết số lượng người đó, làm cho Quân Đoàn Trưởng phải tuyển chọn ra những cá nhân có năng lực xuất sắc hay tinh nhuệ nhất để phân phát trang bị, chuẩn bị cho trận chiến sắp diễn ra ở đây.

Đây là một lần hành quân để thể hiện sức mạnh và uy nghiêm của Quân Đoàn Gaia, làm cho những người ở Thập Linh Hỏa thành phải kiêng kỵ và cụp cái đuôi làm người, an phận, nhằm tạo một bầu không khí yên lành cho Thập Linh Hỏa thành.

Ba trăm người chia thành ba mươi đội ngũ, mỗi đội có mười người, trong đó có một tiểu đội trưởng và hai tiểu đội phó, thực lực của tiểu đội trưởng đạt đến Nhị Dương trung kỳ, thậm chí một số tiểu đội trưởng đạt đến Nhị Dương hậu kỳ, còn tiểu đội phó đều đạt đến Nhị Dương sơ kỳ trở lên, những thành viên còn lại đều đạt đến Nhất Dương hậu kỳ, đỉnh phong.

Chỉ là một luồng khí thế mà bọn họ vô ý phát ra thôi cũng đủ để trấn áp toàn bộ Thập Linh Hỏa thành.

Nhìn thấy Quân Đoàn Gaia mạnh mẽ như vậy, không phải ai cũng ghen ghét, mà nhiều người nở nụ cười trút hết gánh nặng, thực lực của Quân Đoàn Gaia càng mạnh, Thập Linh Hỏa thành càng kiên cố trước vòng xoáy chết chóc của thời đại tiến hóa, tỷ lệ sinh tồn của bọn họ sẽ tăng cao.

“Tham kiến Quân Đoàn Trưởng!”

Ba trăm người dừng lại ở gần cánh cổng phía tây của Thập Linh Hỏa thành, bọn họ xếp thành một đội ngũ chỉnh tề, phân bố thành ba cổ thế lực và khom người chào trước ba thân ảnh ở trên tường thành.

“Đó là các Quân Đoàn Trưởng đại nhân.”

“Thật là mạnh mẽ, tôi chắc rằng mình còn không thể đứng trước mặt họ được, chỉ nhìn sơ qua thôi mà tim tôi đã đập nhanh hơn nhiều lần.”

“Chúng ta được họ cứu không biết bao nhiêu lần.”

Nhiều tiếng kinh hô của một đội người đi theo sau quân đoàn, ánh mắt của họ khi nhìn về phía ba vị Quân Đoàn Trưởng với khí thế uy nghiêm đang đứng ở trên tường thành đều hiện lên vẻ tôn trọng và cung kính, nhiều người còn khẽ cúi đầu để thể hiện sự kính trọng mà họ dành cho ba vị Quân Đoàn Trưởng.

“Các người làm rất tốt, không phụ lòng tin của chúng ta đã đặt vào các người.” Richard là người lên tiếng đầu tiên, ánh mắt của hắn quét qua một vòng rồi nói một câu khen ngợi dành cho ba trăm người ở bên dưới.

Nhận được lời khen của Richard, tinh thần của Quân Đoàn lập tức tăng lên cao, ánh mắt còn một chút lo lắng của họ đều bị đánh tan.

“Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi mà các người đã thay đổi quá nhiều, ta cảm thấy vinh hạnh vì được trở thành Quân Đoàn Trưởng của các người.” Dieter gật đầu cảm khái, hắn nhìn thấy nhiều ánh mắt sùng bái đổ dồn vào hắn, đó là những thiếu niên, thiếu nữ, khuôn mặt non nớt và chưa thành thực đã bị đánh tan, mặc dù bọn họ còn có một chút vô lại bởi vì cái đầu đang nhuộm đầy màu của họ len lỏi qua khe của đầu giáp, nhưng khí chất đã thành thực nhiều.

“Hôm nay, chính là ngày Quân Đoàn Gaia chính thức thành lập, các người chính là đội ngũ tinh nhuệ nhất, các người mang trong mình không chỉ là sự vinh hạnh của bản thân mà còn có lòng tin, cảm xúc và trọng trách của những người không được chọn, vì vậy, đừng có mà làm họ thất vọng.” Rinka nhẹ nhàng gật đầu và vui vẻ nói.

“Vâng!” Ba trăm người cùng hô to.

“Hôm nay chỉ là sự khởi đầu, ta tin chắc rằng, tương lai của Quân Đoàn Gaia sẽ sáng lạng, một ngày không xa, chúng ta sẽ giành lấy lại quê hương từ tay những sinh vật khát máu kia bằng chính sức mạnh này! Vì vậy, ta hi vọng các người đừng ngủ quên trên vinh quang, mà hãy tiến thẳng về phía trước, một ngày nào đó, giấc mơ của chúng ta không còn là chuyện xa vời nữa.” Rinka tiếp tục nói.

“Vâng!”

“Còn bây giờ, nhiệm vụ quan trọng của Quân Đoàn Gaia là gì? Các người có nhớ hay không?” Rinka thay đổi âm lượng trở nên to hơn.

“Bảo vệ Thập Linh Hỏa thành, tạo một hoàn cảnh yên bình cho mọi người cùng sinh sống.” Ba trăm người lại đồng thanh đáp trả, ánh mắt kiên định.

“Tốt, đó chính là nhiệm vụ mà các người không được quên!” Rinka gật đầu nghiêm túc nói.

“Vậy nếu có người dám xâm phạm Thập Linh Hỏa thành, mưu đồ biến nơi đây thành một bãi chiến trường, các người cần phải làm gì?” Richard lạnh lùng nói.

“Giết!” Ba trăm người trả lời ngay tức khắc.

“Vậy nếu có người dám làm loạn tại Thập Linh Hỏa thành, biến nơi đây trở nên hỗn loạn, các người cần phải làm gì?” Dieter tiếp lời của Richard.

“Giết!” Lại một tiếng đồng thanh nữa, nhưng mang theo sát khí tràn đầy.

“Vậy nếu có người dám nhục mạ Quân Đoàn Gaia, làm cho Thập Linh Hỏa thành trở thành một nơi có tiếng xấu, các người phải làm gì?” Rinka lạnh lùng nói.

“Giết.” Lần thứ ba, bầu không khí bị sát khí bao phủ làm cho nhiều người phải lùi lại để thoát khỏi vùng ngột thở đó.

“Tốt lắm, các người hãy nhớ kỹ, nơi này chính là quê hương thứ hai của chúng ta, nơi chúng ta có thể dựa vào, chỉ cần có người dám xúc phạm đến nơi này, chúng ta chỉ cần làm một việc, đó là Giết!” Richard trầm giọng nói.

“Giết! Giết! Giết!” Ánh mắt rừng rực lửa giận bốc cháy của ba trăm người, bọn họ gầm thét.

Nhiều người ở xa bị bầu không khí và cảm xúc làm ảnh hưởng, trong lòng họ cũng gầm thét theo, ánh mắt có quyết tâm hơn, bọn họ đã không nhận ra cho đến hiện tại, đây chính là quê hương thứ hai của bọn họ, nơi mà bọn họ có thể yên tâm để lại người thân và đừng cảm bước ra ngoài hoang dã mà không phải lo lắng gì.

“Thủ lĩnh Rurure vĩ đại đã đến, người ở trong thành mau đến tiếp đón!”

Một âm thanh từ bên ngoài vọng vào làm cho bầu không khí này trở nên quý dị, và im lặng đến lạ thường, đặc biệt, âm thanh kia cực kỳ to lớn, nó vang khắp toàn bộ Thập Linh Hỏa thành, chẳng khác nào một lời khiêu khích nhục nhã đối với Quân Đoàn Gaia.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Có gì đó không đúng!!

Âm thanh mang theo cảm giác khinh miệt và không để người ở trong Thập Linh Hỏa thành vào mắt, cho dù là một người bình thường, nghe được âm thanh như vậy, cũng sẽ tức giận.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí ngột ngạt làm cho người ta hít thở không thông.

“Rurure là ai vậy? Thật là bá đạo, dám để cho người ở trong này ra tiếp đón.”

“Bọn chúng đến nhằm thời điểm rồi!”

“Không biết Quân Đoàn Gaia sẽ làm gì tiếp theo đây.”

Cho dù bọn họ có hơi tức giận, nhưng vẫn không muốn hành động gì, mà ngược lại, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Quân Đoàn Gaia, bọn họ không biết được Quân Đoàn Gaia sẽ đối phó với tình huống này như thế nào.

Sát khí như thủy triều bốc lên từ Quân Đoàn Gaia, vừa mới tuyên thệ xong, lại gặp kẻ đến khiêu khích, làm sao có thể không bức bối cho được? Chỉ trong giây lát mà thôi, sát khí giống như được ngưng tụ thành thực chất rồi.

Rinka, Dieter và Richard không thèm quay đầu để nhìn về phía bên ngoài, với một nụ cười nhàn nhạt trên môi, bọn họ đang cười vì mưu kế đã thực hiện thành công.

Thật ra, từ khi Quân Đoàn Gaia xuất hiện đến giờ phút này, Lưu Úc đã che đi âm thanh từ Thập Linh Hỏa thành, tránh để nó vang ra ngoài làm hơn một

trăm tên cướp đang dàn trận sợ hãi, nếu không thì có lẽ bọn chúng sẽ chạy trốn mất rồi, làm sao có gan để chống lại một đội quân đã được tổ chức chặt chẽ như vậy?

“Có người đang khiêu khích uy nghiêm của Quân Đoàn Gaia, mưu đồ không tốt đối với Thập Linh Hỏa thành, các ngươi cần phải làm gì?” Richard lại hỏi thêm một câu nữa bằng giọng nói cực kỳ lớn.

“Giết!” Ba trăm người đồng thanh trả lời, sát khí trực thẳng lên trời, tạo thành một vùng không gian đặc biệt có thể ảnh hưởng đến tâm tình của người khác nếu họ bước vào đó.

“Tốt lắm, vậy thì hãy theo chúng ta ra bên ngoài để nhìn xem kẻ nào lại to gan đến như vậy!” Richard gật đầu rồi lạnh lùng nói.

Ánh mắt giống như muốn giết người của ba trăm người đều nhìn về phía tường thành, không, hay nói đúng hơn là bọn họ đang nhìn về phía bọn cướp đang ở ngoài kia. Khuôn mặt đặc ý và dữ tợn của bọn cướp làm Quân Đoàn Gaia sôi máu.

...

“Thật là một tòa thành lộng lẫy và đẹp để làm sao, nếu ta có thể chiếm lấy nó thì sợ gì không có một chỗ cắm dùi ở tương lai?” Rurure liếc môi rồi nói một cách tham lam, cơ thể của hắn to lớn và cao làm nổi bật lên khí chất của kẻ cầm đầu, đặc biệt là cây đao sắc bén lớn đến dọa người kia còn vãn vượn mùi máu tanh càng tôn lên vẻ khát máu, dữ tợn của Rurure, chỉ nhìn sơ qua mà thôi, liền có thể biết được hắn không phải là hạng người hiền lành gì.

Hơn một trăm tên cướp bị chấn động mãnh liệt khi nhìn thấy tòa thành làm bọn chúng quên mất đi những người ở trong đó, nói đúng hơn là bọn chúng không biết được là ai đã xây tòa thành này, ai là chủ của tòa thành này, chỉ nghe được một tin tức là tòa thành đột nhiên xuất hiện.

Trong đầu bọn cướp đều có chung một suy nghĩ, tòa thành này là kết quả của một năng lực tiến hóa đặc biệt, chắc hẳn có người có năng lực tiến hóa đó và tạo thành một tòa thành trì, thế giới đều thay đổi, cho dù có chuyện vô lí hơn xảy ra, bọn cướp vẫn không ngạc nhiên gì.

“Đại ca, chúng ta phải làm thế nào đây?” Một tên cướp hỏi Rurure với giọng cung kính, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi khi nhìn về phía Rurure, đủ để biết được là uy nghiêm của Rurure trong lòng hắn lớn đến mức nào.

Bị tòa thành này làm cho rung động và thiêu đốt lên một dự vọng mãnh liệt từ sâu trong lòng, nhưng Rurure không phải là một kẻ ngu dốt gì, hắn biết được rằng, có thể tạo nên một tòa thành trì khổng lồ và nguy nga như thế này, chắc là tên thủ lĩnh cực kỳ mạnh.

“Chủ nhân của tòa thành trì này là ai? Có thực lực gì?” Rurure nắm lên Nuca đang hưng phấn vì sắp đạt được mục đích và hỏi một cách thô bạo.

Nuca lấp bắp trả lời bằng giọng nói hơi run rẩy: “Tòa thành trì này đột nhiên xuất hiện, và chủ nhân của tòa thành trì này thuộc về ba vị thủ lĩnh, thực lực của họ đều đạt đến tiến hóa cấp hai.”

“Tốt lắm.” Rurure nhìn Nuca một chút rồi thỏa mãn nói, với một ít trí lực, Rurure có thể suy đoán ra hành động bán tin tức về tòa thành trì này của Nuca là một hành động mang tính trả thù.

Vết thương bên vai của Nuca vẫn chưa ngừng chảy máu, chứng tỏ hắn bị thương chưa lâu, cộng với ánh mắt toát lên sự thù hận kia, Rurure liền biết được rằng Nuca này muốn mượn đao giết người, hoặc là làm cho Rurure chiến đấu sống còn với ba vị thủ lĩnh ở trong kia để Nuca hả giận.

Nhưng Rurure làm sao có thể bị một kế hoạch còn con non này gạt? Rõ ràng, chiến đấu với ba vị thủ lĩnh ở hoàn cảnh này là một hành động ngu dốt đến cực điểm, hắn chỉ là một người tiến hóa đạt đến cấp ba, không có năng lực đặc biệt gì, nhưng thân thể to lớn chính là lợi thế của Rurure làm cho hắn trở thành một thủ lĩnh của băng cướp này, hắn biết được một thông tin, một người tiến hóa cấp hai có năng lực tiến hóa sẽ có thể chiến đấu được với một người tiến hóa cấp ba.

Khi đó, Rurure sẽ bị vây công bởi ba người thủ lĩnh, chắc chắn, cho dù Rurure có thể chiến thắng, thì cũng trọng thương, lúc đó là một thời cơ quan trọng để một số người có âm mưu bắt đầu hành động.

Suy nghĩ trong giây lát, Rurure liền nhìn Nuca với ánh mắt chán ghét, thế là Rurure quăng tên Nuca xuống đất với một lực mạnh làm cho Nuca kêu rên thảm thiết, vết thương chảy ra càng nhiều máu tươi.

Nhìn thấy ánh mắt thù hận của Nuca nhìn về phía mình, Rurure cười gằn nói: “Chúng ta không cần một tên phế vật đã không có giá trị lợi dụng, giết nó đi.”

Sau khi nói xong, Rurure không quay đầu lại để nhìn khuôn mặt đang thay đổi của Nuca, hắn nhìn Thập Linh Hỏa thành và tính toán kế hoạch trong đầu.

Nuca biến sắc khi nghe được mệnh lệnh của Rurure, hắn không ngờ tên thủ lĩnh này lại ra lệnh giết hắn, thế là, từ ánh mắt thù hận trở thành tức giận, sau cùng là tuyệt vọng khi Nuca nhìn thấy một cây đao đang chém xuống đầu hắn.

“Đừng mà!!!” Nuca tuyệt vọng nói.

“Tòa thành này rất là im lặng, giống như không có một ai ở trong vậy.” Rurure khẽ cau mày nói.

“Mày lên gọi người ở trong đi ra!” Rurure lại ra lệnh cho một tên thuộc hạ.

“Thủ lĩnh Rurure vĩ đại đã đến, người ở trong thành mau đến tiếp đón!” Tên thuộc hạ nghe được mệnh lệnh từ Rurure, hân hưng phấn lên, bằng suy nghĩ phải làm cho thật tốt để được Rurure khen thưởng, hân nhìn về phía Thập Linh Hỏa thành và gào thét đến khản giọng.

Sau đó hân quay đầu lại và nhìn về phía Rurure để chờ đợi sự đánh giá từ Rurure, cái hân nhận được là một ánh mắt tán thưởng của Rurure làm hân vui vẻ lên.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt chưa được bao lâu, Thập Linh Hỏa thành đã từ một tòa thành hoang, từ từ chuyển biến thành một con thú lớn đang bị đánh thức khỏi giấc ngủ say nồng, kèm theo sự thức tỉnh đó là một sự tức giận khi bị làm phiền.

Luồng khí thể đột ngột bốc lên từ Thập Linh Hỏa thành làm cho một trăm tên cướp trở nên ngưng trọng.

Cái cổng thành không lồ từ từ hạ xuống để kết nối thành trì với mặt đất ở bên ngoài, vượt qua một rãnh nước lớn ở bên ngoài thành trì.

Trong ánh mắt kinh ngạc của bọn cướp, Quân Đoàn Gaia từ từ bước khỏi cổng thành và dàn thành một đội ngũ đứng trước mặt của bọn cướp, nhưng khác với ánh mắt khó hiểu của bọn cướp, Quân Đoàn Gaia dùng ánh mắt lạnh băng nhìn bọn chúng.

“Cái này...!” Rurure bị ánh mắt lạnh băng từ ba trăm người mặc giáp làm hân khó hiểu, ít gì hân cũng là một người tiến hóa cấp ba, bọn mặc giáp này phải cảm nhận được sức mạnh của hân rồi chứ? Tại sao bọn chúng không cảm thấy sợ hãi? Mà lại giống như có một mối thù không đội trời chung với Rurure.

Kế hoạch của Rurure là để người ở trong thành, kể cả những thủ lĩnh chiếm ngưỡng sức mạnh của hân, và dùng nó như một cái bàn đạp để có thể chen một chân vào tòa thành trì này như một thể lực thứ tư.

Tại sao Rurure lại cảm thấy có gì không đúng? Ba trăm người mặc giáp có đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Rurure, nếu ở đây chỉ có một mình hân, tất nhiên hân sẽ rời khỏi, nhưng bây giờ, sau lưng Rurure là một trăm tên thuộc hạ, hân không sợ ba trăm người mặc giáp này.

Rurure tin rằng, bọn họ sẽ không tấn công tổng lực với băng cướp của Rurure, làm vậy sẽ không có lợi ích gì ngoài nhận lấy trọng thương, làm suy giảm thực lực của thể lực.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Nghiền ép!

Rurure thân là một người tiến hóa đạt đến cấp ba, hân sẽ không thể bị ánh mắt của Quân Đoàn Gaia dọa đến lui về sau được, theo Rurure nghĩ, Quân Đoàn Gaia đang làm màu để ch Rurure lùi bước, ngăn cản Rurure vào trong thành trì mà thôi.

Hân không thể nào nghĩ đến viễn cảnh Quân Đoàn Gaia sẽ tấn công bọn hân được, ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, mất đi một người thì Rurure rất đau lòng, vì vậy, Rurure cho rằng, Quân Đoàn Gaia sẽ không tấn công trước.

Rurure thở sâu một hơi, sau đó hân dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Quân Đoàn Gaia, bằng thần thái trấn định, Rurure cầm chặt cây đao và tiến về phía trước vài bước, đối diện với ba trăm người đang bộc phát khí thể khủng bố.

“Ta chính là Rurure, hãy gọi thủ lĩnh của các ngươi ra đây để nói chuyện với ta.” Rurure nói một cách lạnh lùng, ánh mắt dữ tợn của hân trực thẳng đến Quân Đoàn Gaia.

Khí thể từ Rurure phát ra làm bọn cướp vừa sợ hãi vừa vui vẻ vì được đi theo một thủ lĩnh mạnh như vậy, bọn chúng rất hưng phấn và nghĩ đến cuộc sống ở trong tòa thành trì lộng lẫy này.

Cảm giác nặng nề khi bị Quân Đoàn Gaia chèn ép đã bị xua tan đi nhiều, bọn họ nhìn về phía Rurure với ánh mắt sùng bái nồng nhiệt.

“Hừ! Ngươi tính là thứ gì?” Một giọng nói khinh thường vang ra từ bên trong Thập Linh Hỏa thành.

Đó là giọng nói của Dieter, ngay khi giọng nói vừa ra, nhiều thân ảnh xuất hiện ở trên tường thành, đó là thân ảnh của ba Quân Đoàn Trưởng, cùng với nhiều người hiếu kỳ muốn quan sát Quân Đoàn Gaia và bọn cướp.

Rurure bị tình cảnh này làm cho biến sắc, hân chỉ vừa nhận ra, tòa thành trì này như đã được lột xuống một lớp áo khoác che đậy khung cảnh ở bên trong, vì vậy, lúc trước đó Rurure không hề nhìn thấy ba Quân Đoàn Trưởng đang đứng ở tường thành.

“Các ngươi chính là thủ lĩnh ở đây à?” Rurure bình tĩnh nói, ánh mắt trực thẳng đến phía tường thành, không thèm để ba trăm người ở dưới vào mắt, cho dù nhiều người thì sao? Đa phần chỉ có tiến hóa cấp một, không đủ để Rurure coi trọng.

“Ta muốn nói chuyện với các ngươi, bàn về kế hoạch ở tương lai.” Rurure cảm nhận được khí tức mạnh mẽ từ ba người ở trên, không giống như dự

đoán của hắn, sức mạnh của ba người đã ngang hàng với hắn rồi, nhưng hắn không muốn lùi bước, tòa thành kia quá hấp dẫn, hắn chỉ cần chứng minh sức mạnh và được một chỗ cắm dùi ở tòa thành đó.

Rurure tin tưởng, ba người kia sẽ không muốn chiến đấu sinh tử với hắn.

“Bàn về kế hoạch tương lai? Người cũng đủ tư cách để nói?” Richard lạnh lùng nói trong khí ánh mắt của hắn đảo quanh bọn cướp để kiểm tra sức mạnh của bọn chúng.

“Không đủ tư cách?” Rurure cười gằn, khí thế của hắn phóng lên cao, bắn thẳng đến ba vị thành chủ, hắn muốn dùng khí thế này để chứng minh sức mạnh.

“Ồ! Tiến hóa cấp ba, được đấy.” Richard khề nói, nhưng lời nói lại không để Rurure vào mắt, hoàn toàn xem nhẹ Rurure.

“Không cần phải nói nhiều với lũ cận bã này.” Rinka chán ghét nói, cô cảm nhận được mùi máu tươi từ bọn cướp, chứng tỏ bọn chúng đã giết không ít người.

“Giết chúng đi!” Rinka ra lệnh cho quân đoàn ở bên dưới tường thành.

“Này này, đánh thật sao? Thủ lĩnh Rurure gì đó đã đạt đến cấp ba rồi đó.”

“Bọn họ không sợ tổn thất nhiều người à?”

“Cứ bình tĩnh mà xem diễn biến đi.”

Nhiều lời bàn tán xôn xao vang ra khi nghe được mệnh lệnh của Rinka dành cho Quân Đoàn, thái độ của cô cực kỳ cứng rắn đến nỗi bọn họ phải kinh ngạc.

“Giết!” Quân Đoàn Gaia không có chần chừ, một tiếng hét vang lên làm cho sát khí sôi trào.

“Giết ta?” Rurure liếm môi và nói một cách khát máu, bọn chúng quá khinh thường Rurure rồi, chỉ có ba trăm người này mà đòi giết hắn? Rurure cầm lên cây đao, làm một tư thế như muốn xông tới và giết sạch bọn mặc giáp.

“Kết trận!” Nathan cùng những tiểu đội trưởng ra lệnh.

Lập tức, ba trăm người liền kết thành một thể thống nhất, chia làm ba phần, chỉ trong chớp mắt mà thôi, ba thân ảnh khổng lồ cao đến hai mươi mét xuất hiện ở trước mặt của Rurure.

Mỗi thân ảnh đều phát ra khí tức mạnh mẽ đạt đến Nửa bước Tam Dương cảnh, và trên tay của mỗi thân ảnh cầm lấy một cái khiên cứng cáp và một thanh kiếm khổng lồ sắc bén.

“Đây là cái gì?” Rurure kinh ngạc nói, cảnh tượng này khiến hắn phải khựng lại, không dám manh động, khí thế bị mất đi làm cho Rurure không tập trung được.

Chỉ một chút thời gian mất đề phòng mà thôi, ba thanh kiếm khổng lồ đã đồng thời chém xuống Rurure, sức mạnh khổng lồ làm cuốn lên một lớp sóng khí, bụi đất bay lên tứ phía.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba âm thanh lớn liên tiếp vang lên làm cho trái tim của bọn cướp gia tốc lên nhiều lần, bọn chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền nhìn thấy một thân ảnh từ đồng bụi mù bay ra với tốc độ cao và đâm vào bọn chúng, thân ảnh này quá cứng rắn làm những tên bị đâm trúng phải kêu rên và phun ra máu tươi.

Người ở trên tường thành thì há mồm thật to, kinh ngạc đến muốn lòi hai con mắt ra ngoài, sức mạnh thần bí này đã nằm ngoài tầm hiểu biết của họ, ai lại ngờ được lại có một sức mạnh như vậy chứ?

Đột nhiên ba trăm người biến thành ba người khổng lồ và chém bay Rurure, cảnh tượng này quá khủng khiếp và hoành tráng.

“Đây chính là sức mạnh của Quân Đoàn Gaia hay sao?”

“Quá mạnh, ngay cả tiến hóa cấp ba cũng phải bị đánh bay!”

“Quân Đoàn Gaia!”

Đù loại tiếng bàn tán vang lên, sau đó là những âm thanh thán phục và cảm khái, nhiều người còn có ý đồ xấu đều ngậm họng lại, âm thầm lùi về sau, cách xa khỏi Quân Đoàn Gaia, bây giờ, có cho họ một trăm cái lá gan thì họ vẫn không muốn chống lại Quân Đoàn Gaia nữa.

Rurure từ từ đứng lên, tay hắn lau đi vết máu tươi đang đọng trên khóe miệng và hắn nhìn về phía ba người khổng lồ với ánh mắt kinh hãi, cây đao trên tay hắn đã bị chém đến vỡ vụn.

Vật liệu làm nên cây đao không chịu nổi sức mạnh và bị hủy đi, làm cho ba thanh kiếm chém thẳng đến cơ thể của Rurure, nhưng hắn đã lùi lại, vì vậy vết thương không sâu cho lắm.

“Chúng ta đi!” Rurure không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa, hắn chắc chắn sẽ chết nếu còn cây mạnh, vì vậy, hắn muốn rút lui để bảo toàn lực lượng.

“Muốn đi à? Không dễ như vậy!” Nathan nhìn thấy bọn cướp muốn chạy, hắn cười to nói.

Trước ánh mắt không tin nổi của mọi người, ba thân ảnh lẳng không bay lên trời cao, dùng ánh mắt nhìn xuống dưới, một kiếm nơi tay xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ, sau đó mỗi thân ảnh đều chém về phía bọn cướp.

Bách Thánh Trận không chỉ là ngưng tụ một thân thể thôi, mà còn có thể sử dụng sức mạnh, từ ngũ hành cho đến phong lôi vũ điện, chỉ cần một người ở trong trận pháp có thể sử dụng pháp thuật gì, thì thân ảnh kia có thể sử dụng pháp thuật nấy, điều này làm cho Bách Thánh Trận càng trở nên đáng sợ.

Ngọn lửa từ thanh kiếm bắn ra, mang theo nhiệt độ cao, rơi thẳng vào bọn cướp.

“Aaaaaaa!”

“Aaaaaa!”

Nơi của bọn cướp như địa ngục lửa, chúng thiêu cháy bọn cướp không kịp tránh và đốt chúng thành tro bụi, Rurure nuốt một ngụm nước bọt, hắn đã không thể ý đến thuộc hạ nữa và chạy một mạch về phía khu rừng.

“Đã nói rồi, người không đi được đâu.” Lại là âm thanh tự tin của Nathan vang lên.

Ba thân ảnh không hề đồng loạt kết ấn, trước mặt Rurure xuất hiện một hàng rào bằng cây xanh, ở trên đó có đầy gai nhọn hoắc, làm cho hắn không còn đường nào để chạy nữa.

Không dừng lại ở đó, một thân ảnh lại tiếp tục kết ấn, mặt đất bên dưới Rurure nứt ra làm hắn rơi vào bên trong, sau đó hai bên mặt đất run rẩy như muốn nghiền ép Rurure thành cặn bã.

Rurure không kịp phản ứng, hắn đã bị mặt đất ép đến không thở nổi, và không thể thoát khỏi nơi đó, trong tầm mắt của hắn lại xuất hiện một cây cột chống trời, giáng xuống đầu của Rurure.

Đó là một pháp thuật của một thân ảnh không hề khác, một pháp thuật hệ kim.

Người không hề cuối cùng thì há ra miệng lớn, một nguồn ánh sáng được ngưng tụ ở trong khoang miệng và bắn thẳng đến Rurure đang bị trấn áp triệt để và không thể hành động gì, cuối cùng tia ánh sáng kia bắn đến Rurure và nổ tung.

Ầm! Ầm! Ầm!

Mặt đất chấn động mạnh, dưới bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, Rurure với vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hiện lên đầy tia máu, miệng của hắn mở rộng như muốn gào thét, nhanh chóng bị chôn vùi dưới lòng đất, một ngọn lửa còn đang bốc cháy ở nơi đó, cho dù hắn là cường giả tiền hóa cấp ba thì sao? Chỉ có được sức mạnh của thân thể, không thể bay lượn, không biết đến pháp thuật, ngay từ đầu, đã chú định rằng Rurure sẽ phải thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Giết sạch!

Nhiều tên cướp sống sót và chạy ra khỏi biển lửa nóng rực liền nhìn thấy cảnh tượng thủ lĩnh Rurure mạnh mẽ vô song của họ bị nghiền ép xuống mặt đất, chưa rõ sống chết, hai mắt của bọn cướp hiện lên vẻ kinh hãi và nhấc chân lên chạy trốn.

Những người đang quan sát trận chiến này từ trên tường thành đều không ngoại lệ, sức mạnh của Bách Thánh Trận mạnh đến họ không kịp phân tích tình huống thì trận chiến đã gần kết thúc, cường giả tiền hóa đạt đến cấp ba bị hạ chỉ trong vòng vài giây và không có sức phản kháng.

Nhất là những pháp thuật được ba thân ảnh không hề sử dụng đã trùng kích vào tinh thần của bọn họ, mặt đất ở trung tâm chiến trường đã nứt gãy và chạy về bốn phía, bên trên là ngọn lửa đang rực cháy thiêu đốt thân thể của bọn cướp, khu vực gần Rurure đều bị đánh đến thật lún xuống vài mét, sức tàn phá của ba người không hề quá kinh khủng.

Trong lúc nhất thời, bọn họ không biết phải làm gì, chỉ suy nghĩ đến một cảnh tượng, nếu như ba thân ảnh kia sử dụng pháp thuật và đánh về phía họ, thì họ có thể còn sống sót hay sao?

Đáp án là gì, trong lòng của bọn họ đều biết rõ.

Nathan điều khiển đại trận, đứng từ trên cao nhìn xuống, bao quát toàn bộ khu vực của trận chiến, hẳn nhìn bọn cướp đang sợ hãi và chạy trốn với ánh mắt khinh miệt, trong lòng Nathan rất căm ghét bọn cướp này, bởi vì điểm tụ tập Nikasa đã bị tấn công bởi những băng nhóm như vậy không ít lần, mỗi lần đều là chiến đấu một cách gian khổ, cho dù bọn họ chiến thắng, thì bọn họ cũng không vui vẻ, nhìn những đồng đội ngã xuống trước mặt, làm sao Nathan có thể không ghi hận đối với bọn cướp này.

Trong hoàn cảnh gian khổ hiện nay, nhân loại nên tập trung với nhau và đoàn kết, dùng sức mạnh mà sự đoàn kết đó đem lại và chiến đấu với Venger hay các sinh vật biến dị, ấy thế mà, lại có những thế lực rẻ mặt đến nỗi giết đi hay lợi dụng đồng loại để sinh tồn và trở nên mạnh mẽ, Nathan là một con người, hẳn không thể nào chấp nhận một hành động của loài dã thú của bọn cướp này.

Sát khí của Nathan càng tăng cao khi cảm nhận được bọn cướp này đã giết không ít người, mỗi lần như vậy, trên thân thể của họ sẽ xuất hiện một thứ gọi là oán khí, đó là oán niệm của người chết, sau khi tu luyện công pháp của Quang Minh Giáo Đình, Nathan có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng, sự sợ hãi, hay nỗi đau đến chết lặng của những người bị bọn cướp giết.

“Không cần phải nhân từ, giết bọn chúng, chỉ cần một tên sống sót là được!” Nathan nói bằng âm thanh băng lãnh vì hắn đã không thể điều khiển được sự tức giận ở trong lòng nữa rồi.

“Đây là trận chiến đầu tiên của chúng ta, cho nên phải tiêu diệt tất cả kẻ địch bằng sức mạnh áp đảo!” Lucas là người điều khiển đại trận của một trăm người khác, hẳn khẽ nói với ánh mắt lạnh lùng.

“Đúng vậy, hãy thể hiện sức mạnh của chúng ta trước toàn thể người ở trong Thập Linh Hóa thành, không chỉ như thế, tôi còn cảm nhận được vài ánh mắt từ sâu trong thành trì đang quan sát chúng ta chiến đấu, hãy nâng cao tinh thần lên, đừng do dự, bọn chúng không cần phải tồn tại nữa!” Một âm thanh khác vang lên, đó là người điều khiển trận pháp cuối cùng, dưới quyền của Richard, hẳn là một người đàn ông cao to, khuôn mặt nghiêm nghị với một vết sẹo chạy dọc từ bên trái trán xuống đến vùng bên phải của khuôn mặt, hẳn có một đầu tóc ngắn màu đen, thân hình to lớn như một con gấu xám.

“Derek nói không sai, khi vừa mới kết trận, tôi mới có thể cảm nhận được một vài ánh mắt đang nhòm ngó, xem ra, nếu không đủ thực lực thì chúng ta còn không biết được sự tồn tại của những ánh mắt đó.” Lucas gật đầu đồng ý.

“Vậy thì còn đợi chờ gì nữa? Giết!” Nathan cười to nói, Bách Thánh Trận vận chuyển, linh lực cuộn cuộn bao quanh trận pháp, làm cho áp lực tăng cao, những ngọn gió từ thân ảnh khổng lồ bắn ra tám phương trời cuốn lên những bụi mù.

Bọn cướp còn đang cảm đầu chạy đến nỗi không có dũng khí để mà nhìn về phía sau, hay muốn trợ giúp những tên còn bị kẹt lại trong ngọn lửa, đủ để biết được tinh thần của bọn chúng đang sợ hãi đến mức nào, bọn chúng muốn tan vỡ rồi, sức mạnh từ những người khổng lồ kia làm cho bọn chúng ngơ ngác.

Một trăm tên cướp, mỗi tên đều có sức mạnh đạt đến tiến hóa cấp hai, đáng lẽ ra, cho dù ở trong một thế lực lớn, bọn chúng cũng sẽ được trọng dụng, bây giờ, đứng trước mặt Bách Thánh Trận thì chẳng thể nào có thể chống cự lại.

Bầu trời trên không đột nhiên tối sầm lại, một bóng mờ che đi ánh sáng của một vực, bao trùm lên hàng chục tên cướp đang liều mạng chạy trốn với vẻ mặt kinh hoàng, khi bóng tối xuất hiện, bọn chúng mới ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, nơi đó, một thân ảnh khổng lồ đã xuất hiện, một chân của thân ảnh kia to lớn đến nỗi bao phủ một khu vực, và chân đó đang dẫm xuống bằng tốc độ cực nhanh.

“Không!”

“Đừng giết tôi!”

“Đừng mà!!”

Bọn cướp kinh hãi hét to như đang bám víu lấy một hi vọng sống sót sau cùng, thân thể của bọn chúng run rẩy đến độ không thể di chuyển vì áp lực từ người khổng lồ kia quá lớn, mắt của bọn chúng mở to thật to, trong đó là những tia máu dữ tợn chiếm lấy con mắt, một vệt nước từ trong đó chảy ra, chứng tỏ tâm linh của bọn chúng đã vỡ vụn vào giây phút này.

Bàn chân to lớn không vì những tiếng hét tuyệt vọng ở bên dưới mà dừng lại, nó vẫn vô tình dẫm xuống, nghiền nát tất cả sinh vật ở bên dưới thành căn bã, mặt đất bị lực từ bàn chân ép đến rạn nứt, một luồng sóng khí bắn ra xung quanh, thổi bay những tên cướp đang ở gần đó.

“Chết đi!” Nathan lạnh lùng nói trong khi tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Lucas điều khiển đại trận, thanh kiếm khổng lồ từ từ biến thành năng lượng và biến mất, tay của thân ảnh khổng lồ nắm chặt lại và dẫm ra một quyền về phía những tên cướp, một luồng linh lực hội tụ tại nắm tay chuyển hóa thành ngọn gió mạnh, bị lực từ nắm tay bắn đi thẳng đến bọn cướp.

Vù vù! Âm thanh phát ra từ luồng khí nén đó làm cho bọn chúng muốn nghẹt thở, trái tim trở nên lạnh giá, não của bọn chúng liền biết được nguy hiểm đến gần, nhưng mà không kịp phản ứng gì thì luồng khí nén kia đã bắn xuống, nghiền nát bọn chúng thành thịt vụn.

“Chỉ có bấy nhiêu sức mạnh mà dám khiêu khích Quân Đoàn Gaia?” Lucas lạnh nhạt nói, hẳn muốn thử những pháp thuật các hệ và tìm kiếm phương thức chiến đấu hiệu quả nhất, thế là hắn tìm đến một mục tiêu tiếp theo.

“Này này, sao các người lại yếu đuối như vậy? Sao các người lại không phản kháng?” Âm thanh to lớn cùng với tiếng cười của Derek vang vọng một vùng trời, trong khi đó, thân ảnh được hiển hóa ra từ Bách Thánh Trận do hắn điều khiển, đang nắm lấy vài tên cướp trên hai tay, và ánh mắt của thân ảnh khổng lồ nhìn thẳng vào bọn cướp đang biểu hiện sự tuyệt vọng đến tận cùng.

“Xin hãy tha cho chúng tôi.”

“Chúng tôi nguyện ý đầu hàng!”

“Tôi thề rằng sẽ không làm hại đến một ai nữa, làm ơn hãy tha cho chúng tôi.”

Đám cướp bị bắt được đang cầu xin với vẻ mặt tuyệt vọng, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đang vặn vẹo đến biến dạng, có người còn đang dùng sức để thoát khỏi bàn tay khổng lồ.

Derek nhìn biểu hiện của bọn cướp, hắn thất vọng nói: “Không phản kháng nữa sao? Vậy thì hãy chết đi!”

Tiếng nói vừa dứt, hai bàn tay khổng lồ va chạm vào nhau, tạo thành một tiếng động lớn, máu tươi chảy dài từ khe hở của các ngón tay xuống mặt đất, bọn chúng đã bị ép thành thịt nát từ lực của hai bàn tay khổng lồ.

Đây không thể gọi là một trận chiến nữa rồi, khung cảnh này chẳng khác gì ba con sư tử với nanh vuốt dữ tợn đang nhảy vào và tàn sát bầy cừu, tiếng thét thảm khốc, tiếng cầu xin hãy ngừng tiếng khóc vang lên khắp nơi, ba thân ảnh không dừng lại, bọn họ tiếp tục công việc tàn sát cho đến khi còn một người cuối cùng đang ngã quỵ trên mặt đất, xung quanh là những vệt máu tươi chảy dài làm cho hắn hoảng sợ đến không dám di chuyển.

Những người ở trên tường thành, nín thở để quan sát chiến trường đến nỗi không chớp mắt một cái nào, chăm chú nhìn xem quá trình bọn cướp bị tàn sát, nhưng bọn họ không cảm thấy bọn cướp đáng thương, sống đến giờ phút này, ai mà chẳng từ đùng độ với những tổ chức như vậy? Mỗi lần đều là chiến đấu sống còn để thoát thân, nói đúng hơn, bọn họ cảm thấy hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Màn xuất hiện cực kỳ hào nhoáng!

Trinh sát đoàn đã sử dụng drone để thăm dò và quan sát tất cả khu vực ở xung quanh của Thập Linh Hóa thành, bên cạnh việc quan sát đó, bọn họ còn có nhiệm vụ ghi lại những địa hình, địa điểm, căn cứ hay sào huyệt của sinh vật, Venger, đánh dấu các nơi đó ở trên bản đồ cùng với việc thông báo về những mối nguy hiểm đang tiến gần đến Thập Linh Hóa thành.

Vì vậy, ngay từ khi băng cướp xuất hiện ở gần đây, thì bọn chúng đã bị trinh sát đoàn phát hiện và báo cáo lại cho Không Thiên Hà, sau đó hắn lại báo cáo cho những người khác và Quân Đoàn Gaia để họ chuẩn bị ứng phó với băng cướp.

Vì thế cho nên, một cuộc diễu hành của Quân Đoàn Gaia đã diễn ra, không chỉ dừng lại ở phô trương sức mạnh và trang bị khủng, Quân Đoàn Gaia còn nhắm đến việc tiêu diệt băng cướp của Rurure để thể hiện thái độ cứng rắn của họ trước kẻ thù, răn đe những người có mưu đồ không tốt.

“Thập Linh Hóa thành có nhiều người đến và đi, trong số đó không thiếu những thám tử của các căn cứ khác, vì vậy, sau trận chiến với bầy bộ ngựa, bọn thám tử đã không rời khỏi thành mà ở lại để thám thính thêm nhiều thông tin về chúng ta, cho nên tôi đã đề xuất một cách làm cho Quân Đoàn Gaia là trực xuất một số đối tượng khả khi ra khỏi Thập Linh Hóa thành, để cho bọn chúng trở về báo cáo lại với thủ lĩnh, nhờ đó chúng ta có thể lần theo manh mối, tìm đến các căn cứ khác.” Mặc Hàn giải thích cho Thanh Vũ đang đứng ở một bên, hai người họ đã quan sát trận chiến này ngay từ lúc nó nổ ra rồi.

“Không phải căn cứ nào cũng được đặt ở trên mặt đất và dễ tìm thấy như căn cứ này, vì vậy, trinh sát đoàn không thể tìm thấy căn cứ nào ở gần đây, chúng đều được ẩn dấu kỹ mà chỉ người của căn cứ đó mới biết được, có lẽ là do bọn họ bài xích người ở ngoài, không muốn người ngoài làm náo loạn căn cứ của họ.”

“Tôi tin chắc rằng, nếu như thông tin về Thập Linh Hóa thành đến được tai của một số thủ lĩnh, lòng tham sẽ khiến họ lộ diện và tấn công nơi này, căn cứ của họ sẽ bại lộ ra, khi đó, chúng ta dùng danh nghĩa người bị tấn công và chiến đấu với bọn họ, tiến đến việc chiếm lấy căn cứ mà không làm người ở trong đó phản cảm, suy cho cùng, chúng ta là người bị tấn công.”

“Bọn cướp này chỉ là bắt đầu mà thôi, chúng ta sẽ kiếm được một khoảng tài nguyên phong phú từ những băng cướp như vậy để bổ sung vào phần tiêu hao cho Quân Đoàn Gaia.” Mặc Hàn nói ra tất cả kế hoạch mà hắn cùng những Quân Đoàn Trường đã bàn bạc cho Thanh Vũ.

“Người làm rất tốt, Mặc lão, nhưng người hãy cẩn thận, ta giao toàn quyền phụ trách ở đây cho người, đừng để chính kế hoạch của người nuốt chửng.” Thanh Vũ nhìn Mặc Hàn rồi nghiêm túc nói.

“Mặc Hàn sẽ không phụ lòng tin của Giáo Hoàng.” Mặc Hàn khẽ khom người, vui vẻ nói.

“Còn một điều nữa, nếu tìm thấy những căn cứ đang bị nguy hiểm, hay không có những hành động như muốn gây chiến thì hãy giúp đỡ bọn họ, bên cạnh đó, ta đề nghị ngươi nên chuẩn bị một chi thương đội để sẵn sàng vận chuyển lương lớn lương thực để đem bán cho những nơi đó cùng cứu trợ người đang bị nạn.” Thanh Vũ nhẹ giọng nói tiếp, hắn nhìn thấy cảnh tượng bọn cướp bị tàn sát không một chút thương tiếc làm cho Thanh Vũ khẽ nhíu mày lại, nhưng hắn lại không tiến lên ngăn cản Quân Đoàn Gaia, hắn tin tưởng vào cách làm của ba người đó.

“Cảm ơn Giáo Hoàng chỉ điểm” Mặc Hàn gật đầu nói, hắn cũng đã suy tính đến việc bán lấy lương thực để thu vào một nguồn tài nguyên, nhưng hành động này khá khó khăn, nhất là việc vận chuyển lương thực đến những căn cứ khác, ngoài con đường cực kỳ nguy hiểm ra, còn có thể bị các thủ lĩnh ở căn cứ đó tấn công, bây giờ, Thanh Vũ đã đề nghị như vậy, Mặc Hàn không sợ hãi nữa.

“Cuối cùng, đối với những cá thể mạnh mẽ như tên Rurure này, ngươi hãy chắc chắn rằng hắn phải bị giết chết trong tầm mắt của ngươi, đừng có mà lơ là như bây giờ.” Thanh Vũ quay đầu và nhìn về nơi chiến trường, cuộc giết chóc đã kết thúc, ở nơi đó chỉ còn một tên cướp sống sót, nhưng rất nhanh thôi, sau khi hắn bị lợi dụng cho việc chỉ đường thì sinh mạng hắn sẽ biến mất.

Thanh Vũ không nhìn đến tên cướp đó, mà hắn nhìn khu vực mà Rurure bị chôn vùi, suy cho cùng, Rurure khôn hơn về bề ngoài nhiều, mình chứng là sự phô trương sức mạnh trước mọi người để cảnh báo sự thiệt hại khi Quân Đoàn Gaia dám gây chiến với Rurure.

Thần thức của Thanh Vũ bao trùm khu vực đó, nhưng hắn không phát hiện một sinh vật nào, ngay cả cái xác của Rurure cũng đã biến mất, chứng tỏ Rurure đã rời khỏi đây trong lúc Quân Đoàn Gaia bận việc với những tên cướp khác.

Mặc Hàn nghe được lời nói của Thanh Vũ, hắn chuyển sự chú ý đến nơi đó, nhưng không phát hiện được Rurure làm cho hàng mi của Mặc Hàn không khỏi cong lại.

Nếu như Thanh Vũ chỉ còn ở cảnh giới Nhị Dương hậu kỳ, tất nhiên hắn chẳng thể nào tìm được Rurure, một người có thân thể đạt đến Tam Dương sơ kỳ.

Nhưng lúc này, Thanh Vũ đã là một người có cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, cộng thêm thiên phú ở mức nhị tinh thiên tài làm Thanh Vũ có thể chiến đấu vượt một cấp, và Thánh Hoàn có thể chứa đựng linh lực gấp mười lần Thanh Vũ làm khả năng chiến đấu của Thanh Vũ tăng lên mức cao nhất.

“Đến lúc ta nên xuất hiện rồi.” Thanh Vũ khẽ nói rồi biến mất ở trong tầm mắt của Mặc Hàn.

Khi Thanh Vũ xuất hiện thì hắn đã ở trên bầu trời của Thập Linh Hóa thành, đôi cánh khổng lồ có màu hoàng kim xuất hiện trên lưng, ánh sáng chói lọi của đôi cánh làm cho những người ở bên dưới phải chú ý, ngược nhìn Thanh Vũ.

“Đó là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, người đã làm Thập Linh Hóa thành xuất hiện như một thần tích!”

“Giáo Hoàng, người được Quang Minh Chi Thần lựa chọn.”

“Giáo Hoàng đại nhân!!”

Những tiếng kinh hô truyền ra khắp Thập Linh Hóa thành, bọn họ nhìn Thanh Vũ với đủ loại ánh mắt, từ tôn kính cho đến ghen ghét, nhưng nhiều hơn là sự biết ơn Thanh Vũ vì hắn đã xuất hiện và cứu lấy họ khỏi đàn bọ ngựa khổng lồ.

“Xuất hiện rồi à? Xem ra chúng ta không cần phải xuất thủ rồi.” Rinka không quay đầu lại, cô bình tĩnh nói, ánh mắt cô khóa chặt một khu vực.

“Tôi đã đoán được ngay từ đầu rồi, nhưng chúng ta không thể làm gì khác được.” Dieter khoanh tay lại rồi nói với giọng nói vô lực.

“Đây là cơ hội tốt để Giáo Hoàng xuất hiện, chúng ta không nên chiếm lấy phần hào quang này.” Richrad chỉ liếc nhìn Thanh Vũ một chút rồi tiếp tục quan sát khu vực ở bên dưới.

Quân Đoàn Gaia lấy tư thế hiện ngang nghiêng ép bọn cướp trước mặt những người ở đây, thể hiện sức mạnh của bọn họ, vì thế cho nên, nhiều người đã coi nhẹ Thanh Vũ vì bọn họ cho rằng, Quân Đoàn Gaia đã có thể đối phó với Thanh Vũ.

Lúc này, Thanh Vũ xuất hiện, nói cho bọn họ biết được, ai mới là người chường khổng Thập Linh Hóa thành, ai mới là người cho Quân Đoàn Gaia sức mạnh đó.

“Quân Đoàn Gaia cùng ba vị Quân Đoàn Trưởng, ta có lời khen ngợi dành cho các vị vì đã bảo vệ Thập Linh Hóa thành, những ai dám xâm phạm đến nơi này, chính là kẻ thù của Quang Minh Giáo Đình, là kẻ thù của ta!”

“Và ta, thân là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình sẽ dùng tất cả sức mạnh để trừng trị những kẻ đó!”

Thanh Vũ mở miệng và từ từ nói với ánh mắt lạnh lùng, linh lực đang ngưng tụ ở trên tay hắn và biến thành một ngọn thương tỏa ra ánh sáng lung linh.

“Vì vậy, Rurure, ngươi hãy chết đi!” Thanh Vũ dùng một tay và phóng ngọn thương ánh sáng thẳng đến bên ngoài tòa thành, ngọn thương bay lên và đâm xuống mặt đất tạo thành một vụ nổ kinh thiên, những làn sóng hủy diệt tuôn ra khắp nơi.

Ầm! Ầm!

Vụ nổ có các tia sáng làm cho mọi người phải nhắm mắt lại khi nhìn vào đó, rất nhanh, vụ nổ từ từ yếu đi và biến mất như chưa từng tồn tại, có một cái

hố sâu hiện ra ở khu vực đó.

Theo mọi người nhìn lại, họ thấy được ở trung tâm của hố sâu có một người đang nằm, thân hình to lớn, nhưng giờ phút này, hai mắt của người đó đã trợn lên và trắng dã chứng tỏ hắn đã chết đi, trên thân thể có nhiều vết thương còn đang chảy ra máu tươi hòa lẫn cùng với đất cát.

“Đây là thủ lĩnh Rurure của bọn cướp!” Một người ở trên tường thành kinh hô thành tiếng.

“Đúng vậy, hắn chính là Rurure!”

“Lúc này, hắn vẫn chưa đến và có ý định chạy trốn, sau đó Giáo Hoàng đã tiêu diệt hắn chỉ với một đòn!”

“Vẫn hoành tráng như lần đầu vậy!” Rinka nói, trông cô khá là bức bối thì phải.

“Thôi nào, thôi nào, đại tỷ đừng có như vậy, Giáo Hoàng đã giúp chúng ta một việc không phải hay sao?” Dieter lên tiếng nói.

“Ngọn thương kia chỉ có sức mạnh nhìn hơn Tam Dương trung kỳ một chút, xem ra Giáo Hoàng đã tính toán và hạn chế sự tổn hao linh lực đến mức thấp nhất.” Richard nhìn xác của Rurure và khẽ đánh giá.

“Đây có phải là sức mạnh của hắn hay chỉ là một phần nhỏ mà thôi?” Một câu cuối cùng, Richard thì thầm nó ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Bài phát biểu của Thanh Vũ!

Thần thức của Thanh Vũ đã tăng cao khi đột phá đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ và hắn chú ý đến Rurure ngay từ đầu đến giờ, phát hiện Rurure định bỏ chạy bằng cách đào một con đường hầm ở bên dưới lòng đất và dự định trốn khỏi đây.

Thân thể của Rurure mạnh mẽ bởi vì hắn đã tiến hóa ba lần, đôi tay cứng cáp của Rurure dễ dàng xuyên qua lớp đất đá và thành công đào lấy một con đường.

Nhưng thần thức của Thanh Vũ lại có thể xuyên qua mặt đất, thăm dò đến năm mươi mét dưới lòng đất, vì vậy, hành động của Rurure không tránh khỏi sự quan sát của Thanh Vũ.

Nếu đối thủ của Rurure là một người khác, không có tu luyện theo một hệ thống hoàn chỉnh, thì Rurure chắc chắn sẽ thoát khỏi đây, ẩn nấp và tăng lên sức mạnh, sau đó trở về trả thù, lý do hắn thất bại là không biết được sức mạnh thật sự của Thanh Vũ, không biết đến một thứ gọi là tu luyện.

Ngay từ lúc bắt đầu, Nuca không nói cho Rurure biết được sự tồn tại của Thanh Vũ và Quang Minh Giáo Đình, hắn chỉ biết được sức mạnh của ba người thủ lĩnh mà thôi, cho nên Rurure mới hung hăng như thế này và nhận lấy cái chết trong hồi tiếc.

Thanh Vũ biết được ba người Quân Đoàn Trưởng đã tập trung chú ý đến Rurure, nhưng bọn họ lại không ra tay, cho đến khi Rurure gần rời khỏi được khu vực này, thì Thanh Vũ đã không nhịn được mà xuất thủ, hắn đoán rằng, ba Quân Đoàn Trưởng kia muốn thăm dò thực lực của hắn.

Thanh Vũ sao có thể sợ bại lộ thực lực của mình đâu? Cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, cộng thêm thiên phú đạt đến nhị tinh, và một nguồn linh lực khổng lồ từ Thánh Hoàn, thêm một gia trì từ Thánh Dực, Thanh Vũ có thể giết chết một người đạt đến Tam Dương hậu kỳ dễ như trở bàn tay.

Lượng linh lực mà Thanh Vũ sử dụng cho đòn thương ánh sáng kia vừa đủ để đâm xuống mặt đất và tiêu diệt Rurure, vì Rurure lo đào hầm, ý nghĩ của hắn chỉ muốn chạy khỏi đây, cho nên hắn đã bị một đòn tấn công của Thanh Vũ làm bất ngờ và không kịp phản ứng để tránh né.

“Đây là sức mạnh của Giáo Hoàng hay sao?”

“Thật là mạnh mẽ, không hổ danh là người được Quang Minh Chi Thần chọn lựa.”

“Ở nơi này được Giáo Hoàng bảo hộ, vậy thì cuộc sống sau này của chúng ta sẽ không còn lo lắng nữa.”

“Giáo Hoàng!”

“Giáo Hoàng!”

Từ những tiếng nói bất ngờ từ từ chuyển thành tiếng hoan hô vang lên vọng khắp Thập Linh Hỏa thành, sức mạnh mà Thanh Vũ thể hiện đã đạt được sự chấp nhận của bọn họ, nhưng quan trọng nhất là lúc trước đó, Thanh Vũ không có hành động như là chèn ép bọn họ, vì vậy, bọn họ muốn đặt lòng tin vào Thanh Vũ, trong thâm tâm của mọi người đã công nhận Thanh Vũ là người quản lý của Thập Linh Hỏa thành.

“Giáo Hoàng!” Ba Quân Đoàn Trưởng cũng phải kêu lên, bởi vì họ nhìn thấy được Thanh Vũ đạt được thành mục đích.

Ba trăm thành viên đã giải trừ đại trận, bọn họ đồng thời khom người và hô to: “Tham kiến Giáo Hoàng.”

Ngay cả ba Quân Đoàn Trưởng của họ cũng đã công nhận Thanh Vũ, bọn họ phải hành động làm sao cho Quân Đoàn Trưởng không bị mất mặt.

“Quân Đoàn Gaia đã làm tốt nhiệm vụ, ta có lời khen ngợi dành cho các vị.” Đứng trên không trung, Thanh Vũ nhìn xuống và chậm rãi nói.

“Bảo vệ Thập Linh Hóa thành là nhiệm vụ hàng đầu của Quân Đoàn Gaia, nhưng chúng ta không thể ích kỷ như thế được.”

“Con người hơn các loài khác chính là tình cảm và nhân tính! Ở bên ngoài kia, có nhiều con người giống như chúng ta, phải đối mặt với những nguy hiểm đến từ các sinh vật biến dị và Venger tàn bạo, bọn họ phải tìm đủ cách để sống sót, cuộc sống của họ quá tăm tối.”

“Nhìn thấy được bọn họ chìm vào bóng đêm vô tận, chúng ta chỉ cần bảo vệ nơi này và bỏ mặc họ hay sao? Không! Chúng ta là con người, không phải sinh vật không có trí thông minh, chúng ta phải bảo vệ họ, mang họ đến đây, tạo ra một nơi mà có thể sống một cách bình yên, nơi mà ta đặt tên là Quang Minh Thánh Thổ, nơi mà chỉ có nụ cười, không có những khổ đau và chiến tranh.”

“Vì vậy, Quân Đoàn Gaia nghe lệnh, chỉ cần nơi nào có con người đang gặp hiểm nguy, các ngươi cần phải giải cứu họ và mang họ về đây, đẩy lùi bóng tối, tạo ra một Thánh Thổ giữa địa ngục này!”

“Nhưng đó không phải là nhiệm vụ riêng của các ngươi, mà còn là nhiệm vụ của Quang Minh Giáo Đình, vì vậy, nhân danh Giáo Hoàng, ta sẽ sát cánh cùng các ngươi trên chiến trường, chống lại các loài hung vật, và bảo vệ những người đang cần được cứu giúp.”

“Hãy chia sẻ lòng thương, tình yêu cho bọn họ, đến một ngày nào đó, Hành Tinh Gaia này sẽ một lần nữa thuộc về chúng ta, những con người bất khuất!!”

Thanh Vũ càng nói, đám đông càng kích động, cuối cùng, Thanh Vũ đưa tay lên trời, như đang ôm trọng viên Mặt Trời đang ở trên không, khung cảnh hết sức hùng hồn, trùng kích đến tâm linh của mọi người.

“Vâng, vì Hành Tinh Gaia, vì bảo vệ nơi này, chúng tôi sẽ chiến đấu!” Ba Quân Đoàn Trưởng nghiêm túc hô to.

Ba trăm thành viên của Quân Đoàn Gaia hét theo: “Chiến đấu!!”

Ánh mắt bốc lên ngọn lửa nhiệt huyết, thiêu đốt lên ước mơ của bọn họ, dành lấy quê hương từ những sinh vật tàn bạo, tạo ra một nơi yên bình, bài phát biểu của Thanh Vũ đã nói ra mục tiêu của hắn và Quang Minh Giáo Đình, nhiều người nhận ra được mục tiêu to lớn này, bọn họ không khỏi sôi máu lên, tinh thần phấn chấn.

“Chiến đấu!”

“Chiến đấu!”

Những người sống sót gào thét, sống qua khoảng thời gian không khác gì địa ngục, mất đi những người thân yêu, trải qua đau khổ đến tận cùng, trái tim nhỏ bé thất vọng đến nghẹt thở, bọn họ trải nghiệm tất cả, vì vậy, bọn họ biết được cuộc sống yên bình lúc trước là quý giá đến cỡ nào, bây giờ nghe được Thanh Vũ có mục đích khôi phục lấy cuộc sống đó, ai mà không bị kích động? Cho dù bọn họ không đợi đến được thời điểm đó và chết đi ở trên chiến trường, nhưng con cháu của bọn họ, người thân của bọn họ sẽ được sống tại nơi đó.

Trong đám đông, có người thanh niên cầm chặt lấy tay của bạn gái hắn, bằng ánh mắt đầy ý chí chiến đấu, một tay còn lại của hắn đưa lên cao như muốn thể hiện quyết tâm, có một người đàn ông trung niên, nhẹ nhàng xoa đầu con của ông ấy, đứa bé chỉ vừa mới sáu tuổi đang nhìn Thanh Vũ bằng đôi mắt sáng lạng và ngây thơ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây, người đàn ông vừa xoa đầu cậu bé vừa nhìn Thanh Vũ với đôi mắt tràn ngập hi vọng. . .

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi sau bài phát biểu của Thanh Vũ, thì danh vọng của hắn và Quang Minh Giáo Đình đã tăng cao, nếu như có một người ghi lại lịch sử và một người viết kịch ở tương lai, chắc chắn bọn họ sẽ nhận định được, thời khắc này chính là thời khắc mà thời đại sẽ chuyển biến, thời khắc thay đổi thời đại!

Hình ảnh Thanh Vũ với đôi cánh khổng lồ ở sau lưng, cùng với đôi tay đang đưa lên trên cao, ánh mắt đầy quyết tâm sẽ là một ấn tượng không thể xóa đi trong lòng tất cả mọi người.

“Giáo Hoàng sẽ đồng hành và chinh chiến cùng với chúng ta?” Dieter khó hiểu lắm lắm.

“Xem ra hắn không phải là một tên lừa dối.” Rinka khẽ cau mày và đánh giá.

“Đây là một chuyện tốt, tổn thất của Quân Đoàn Gaia sẽ giảm đi nhiều nếu có sức mạnh từ Giáo Hoàng.” Richard gật đầu, hắn vui vẻ đồng ý cho Thanh Vũ tham chiến với Quân Đoàn Gaia.

Thanh Vũ từ từ hạ xuống độ cao, và đứng trên tường thành, đối diện với ba Quân Đoàn Trưởng đang nhìn Thanh Vũ với đủ loại ánh mắt.

“Bọn cướp này chắc hẳn rất có tiền, hãy tìm đến căn cứ của bọn chúng và vận chuyển số lượng tài nguyên đó về đây.” Thanh Vũ nhẹ giọng nói.

Richard gật đầu, sau đó hần nhìn về bên cạnh, Quân Đoàn Gaia đã xếp hàng và đứng ở đó để đợi mệnh lệnh tiếp theo.

“Derek, hãy đem số tài nguyên đó về đây.” Richard ra lệnh cho Derek. Một trong những lý do để cho Quân Đoàn Gaia chấp nhận chiến đấu với những băng cướp là đây, chúng sở hữu tài nguyên rất lớn.

Derek nở nụ cười, hàm răng trắng bóng kết hợp với khuôn mặt già dặn của hắn tạo thành một biểu hiện khác lạ có thể dọa một đứa trẻ khóc lớn, Derek đang nắm lấy một người ở trên tay, đó là tên cướp cuối cùng đã sống sót, Derek giữ chặt tên cướp bằng một tay và đưa lên cao rồi nói: “Tôi đã hiểu, chính vì lý do đó nên thằng này mới còn sống.”

Cho dù rung lắc mạnh, nhưng tên cướp vẫn không tỉnh, cảnh tượng như một con ác mộng điên cuồng làm hắn phải ngất đi, Derek mang theo tên cướp nhảy xuống tường thành, đi về phía hang ổ của Rurure. Còn Derek dùng cách gì để làm cho tên cướp tỉnh lại và khai ra con đường thì chỉ có hắn và tên cướp mới biết được, không, chỉ có Derek mới biết được.

“Động tĩnh lớn như vậy mà nó vẫn không chú ý đến? Xem ra, con cá sấu kia có trí tuệ rất khá, nó kiên quyết bảo vệ trứng đến nỗi không quan tâm đến những việc xảy ra ở xung quanh.” Thanh Vũ nhìn về phương hướng khác, nơi mà con cá sấu làm ổ và đẻ trứng.

Thanh Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng đánh một trận với con cá sấu đó rồi, ba trận pháp cùng nhau hoạt động gây nên chấn động quá lớn, chúng mạnh đến nỗi phá nát một khu đất rộng, chắc chắn rằng con cá sấu đã phát giác, nhưng nó lại không xuất hiện lúc này, xem ra nó không có ý định đến đây để điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162: Venger di chuyển!

“Xử lý đồng hồ hỗn loạn đó đi, đừng để cho mùi của chúng dẫn một nhóm sinh vật đến đây.” Rinka ra lệnh cho Quân Đoàn Gaia dọn dẹp bãi chiến trường.

Máu tươi chảy ra và tụ hợp thành một vũng nước màu đỏ đang bốc lên mùi tanh tươi, đồng xác chết với đủ loại tư thế và chân tay cụt ở khắp nơi hòa lẫn với dòng máu và cát bụi làm cho chúng trở nên thật kinh khủng.

Nếu như không xử lý đồng hồ hỗn loạn này, chắc chắn chúng sẽ câu dẫn thêm nhiều sinh vật mạnh mẽ đến đây, Thập Linh Hóa thành không thể chịu nổi một nhóm lớn sinh vật biến dị tấn công được.

“Sau khi Derek đem tài nguyên về, hãy dùng hết số đó để ban thưởng cho mọi người, xem như đây là công lao của Quân Đoàn Gaia, không cần phải nộp năm phần lên Giáo Đình.” Thanh Vũ nhìn Rinka rồi nói.

Rinka chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, không có lên tiếng trả lời lại Thanh Vũ, xem ra cô nàng vẫn còn ảm ức trong lòng.

Nghe được Thanh Vũ nói như thế, lập tức, nhiều thành viên của Quân Đoàn Gaia vui vẻ, đừng tưởng rằng nhóm cướp của Rurure chỉ hơn một trăm tên, nhưng mà bọn chúng có rất nhiều tài nguyên, đó là do bọn chúng sẽ cướp sạch tất cả những ai dám xuất hiện trong tầm mắt.

Sau khi cướp đoạt xong, bọn cướp sẽ đi đến một căn cứ để giao dịch và mua lấy những vật tư cần thiết, nếu như căn cứ kia yếu, thì bọn chúng sẽ cướp sạch luôn, phải nói là không chứa một cọng cỏ, bọn chúng không cần để ý đến những người khác sống chết ra sao.

“Tham kiến Giáo Hoàng!” Một người phụ nữ đi lên tường thành và khom người chào Thanh Vũ.

“Có chuyện gì không?” Thanh Vũ quay đầu lại và hỏi cô ta.

“Trình sát đoàn phát hiện được một nhóm Venger biến dị bắt đầu hành động và rời khỏi thành phố Nikasa, số lượng của bọn chúng lên đến hai mươi ngàn.” Cô gái nhẹ nhàng trả lời cho Thanh Vũ.

“Bọn chúng đang đi về hướng nào?” Ánh mắt của Thanh Vũ ngưng trọng lên.

“Theo như quan sát, bọn chúng đang di chuyển về phía Thập Linh Hóa thành, nhưng mà đằng trước đã bị một con sông cắt ngang.” Cô gái trả lời.

“Có bao nhiêu cá thể đặc biệt?” Thanh Vũ tiếp tục hỏi.

“Có tất cả là bốn cá thể đặc biệt, nhưng không thể chắc chắn rằng số lượng đó không tăng lên.”

“Làm tốt lắm, Selina, hãy quay về tiếp tục quan sát hướng đi của bọn Venger và đến gặp Thiên Hà để nhận thưởng, trình sát đoàn của các người đã lập một công lao lớn, ta rất biết ơn về điều đó.” Thanh Vũ gật nhẹ đầu và khen ngợi.

Cô gái tên Selina ngẩn đầu nhìn Thanh Vũ và thấy được cặp mắt đầy tin tưởng của Thanh Vũ, thêm lời khen ngợi từ Giáo Hoàng làm cho Selina đỏ mặt, lúng túng nói: “Cảm ơn Giáo Hoàng, nếu không có Giáo Hoàng thì tôi đã chết từ lâu rồi, được giúp đỡ cho Giáo Hoàng và Quang Minh Giáo Đình là

niềm vinh hạnh đôi với chúng tôi.”

“Hãy tiếp tục cô gắng nhé!” Thanh Vũ cười nói.

Selina khẽ khom người và đi xuống tường thành, về đến khu vực của trinh sát đoàn. Thanh Vũ liền nhắn tin cho Không Thiên Hà về phần thưởng của trinh sát đoàn, hiện giờ, Không Thiên Hà đang tập trung để tu luyện, hẳn không muốn phí phạm một giây nào cả.

“Đã nghe rồi chứ?” Thanh Vũ quay sang nhìn ba người Rinka, Dieter và Richard đang khá là lo lắng về tin tức của bọn Venger vừa đi ra khỏi thành phố Nikasa ở bên cạnh Thập linh Hỏa thành.

Số lượng của bọn chúng lên đến hai mươi ngàn, gấp hai lần số người ở hiện tại của Thập Linh Hỏa thành, nếu như chiến đấu chính diện, sẽ là một trận khổ chiến, điều này trái với mục đích của Quân Đoàn Gaia là tăng lên số người ở Thập Linh Hỏa thành.

Người ở Thập Linh Hỏa thành càng đông càng tốt, như vậy sẽ có nhiều người trở thành Tấn Sứ, và Quân Đoàn Gaia sẽ thu nhận họ trở thành thành viên, mở rộng Quân Đoàn Gaia, ba Quân Đoàn Trưởng không lo lắng về những vấn đề vật tư hay tài nguyên tu luyện, bởi vì đã có cam đoan cung cấp tất cả từ Thanh Vũ.

Rinka suy tư một lúc, sau đó cô nói: “Bọn Venger bị thu hút bởi những chấn động từ trận chiến này, xem ra mục đích của bọn chúng là Thập Linh Hỏa thành.”

“Có hai con đường để bọn Venger có thể đến được đây, một là đi dọc theo dòng sông Jimith, đi đến hạ lưu của dòng sông và vòng lại, hai là vượt qua dòng sông Jimith bằng cây cầu kia, nhưng mà cây cầu đã chịu nhiều thiệt hại và sụp đổ, bọn chúng phải chiến đấu với thủy quái nếu như muốn băng qua nó.”

“Rinka nói không sai, tôi nghĩ là, bọn Venger sẽ băng qua cầu mà không phải đi vòng đến hạ lưu của dòng sông, những sinh vật biển dị ở hạ lưu không có ngồi chơi đâu, vì thế, bọn Venger sẽ băng qua cầu, chạm trán với thủy quái.” Richard tiếp tục nói.

“Có đến hai mươi ngàn Venger, bọn chúng có thể vượt qua cây cầu kia một cách dễ dàng, thủy quái chắc chắn sẽ thất bại.” Dieter gật đầu phân tích tiếp.

“Đây là một cơ hội tốt để thu thập thêm nhiều tinh thể tiến hóa và dự trữ tinh thể biến dị, chúng ta không thể bỏ qua được.” Thanh Vũ nhìn ba người rồi nói.

“Ban bố lệnh phòng ngự ngay tức khắc, chúng ta không cần phải đơn độc chiến đấu với Venger, những người dân ở trong thành trì đã nóng lên rồi.”

“Giữ lại một bộ phận thành viên để duy trì trị an, ngoài ra, tất cả thành viên còn lại của Quân Đoàn Gaia có trách nhiệm bảo vệ tường thành, ba trăm người cuối cùng sẽ do các vị chỉ huy.”

“Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng ngay bên dưới tường thành để hạn chế tổn thất đến mức thấp nhất, trong khi đó, các vị hãy tiêu diệt các cá thể mạnh mẽ trong thời gian ngắn nhất có thể.”

Thanh Vũ hít một hơi thật sâu, ra lệnh cho Quân Đoàn Gaia đang ở ngay trước mắt, bọn họ đã nhận biết được một mối nguy hiểm khổng lồ đang đến gần Thập Linh Hỏa thành.

“Vâng!” Ba người gật đầu.

“Ta sẽ cùng chiến đấu với Quân Đoàn Gaia.” Thanh Vũ nghiêm nghị nói.

“Lập tức đi cảnh báo cho mọi người và ra lệnh phòng ngự, tập trung những thành viên còn lại và để họ vào vị trí, bảo vệ tường thành, ba trăm thành viên còn lại theo chúng ta xuất chiến!” Rinka cao giọng nói với thành viên của Quân Đoàn.

“Hãy khấn trương lên, đây chính là trận chiến bảo vệ thành trì, nếu như các ngươi thất bại, tất cả mọi người sẽ trở thành thức ăn cho Venger!” Richard tiếp lời.

“Các ngươi đừng lo lắng, chúng ta rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với bọn Venger khát máu kia, hãy chiến đấu vì tương lai của các ngươi, vì tương lai của Quân Đoàn Gaia!” Dieter bỏ đi bộ dạng lưu manh, hẳn ngưng trọng nói.

“Vâng! Vì Quân Đoàn Gaia!”

“Chiến đấu!” Quân Đoàn đồng thanh trả lời.

Thập Linh Hỏa thành rơi vào bầu không khí ngưng trọng và căng thẳng, không gian ngột ngạt, lệnh phòng ngự đã được ban bố, bây giờ tất cả mọi người đều biết được họ phải đối mặt với thứ gì, bọn họ không bị cấm rời khỏi Thập Linh Hỏa thành, nhưng tất cả mọi người đều ở lại đây, chiến đấu cùng nhau.

Bọn họ tin tưởng, Quân Đoàn Gaia và Giáo Hoàng sẽ cùng với họ chống lại bọn Venger, bảo vệ thành trì.

“Giết bọn Venger tàn bạo kia!”

“Giết sạch bọn chúng!”

Nhiều tiếng la hét vang lên, ngoài những người không có khả năng chiến đấu đang ở trong nhà, tất cả người còn lại đều mặc lên những bộ giáp đơn giản và vũ khí sắc bén mà họ mua từ Quân Đoàn Gaia, bọn họ cùng nhau bước ra đường, đi lên tường thành và nhìn về phương xa, nơi mà bọn Venger sẽ tấn công.

Cùng chúng với họ là những thành viên của Quân Đoàn Gaia không được tham gia vào buổi diễn hành ở hôm nay, tinh thần của họ khá cao, cho dù không có giáp toàn thân như ba trăm người kia, bọn họ vẫn có vũ khí sắc bén.

Nhiệm vụ của họ là bảo vệ thành trì, không có Venger đột phá, xông thẳng vào Thập Linh Hóa thành và giết hại những người đang ở trong đó, trọng trách của họ rất lớn, chỉ cần một Venger xông vào được, thì nó sẽ gây hại cực kỳ nghiêm trọng.

Cánh cổng thành từ từ cao lên và đóng chặt, theo Thanh Vũ dự đoán, bọn Venger này sẽ tấn công vào phía đông của thành trì, cho nên lực lượng ở nơi này mạnh nhất, còn lại ba phía kia thì yếu hơn nhiều.

“Tất cả đã được chuẩn bị hoàn tất!” Rinka đi đến sau Thanh Vũ và báo cáo.

“Quân Đoàn Gaia đã vào vị trí, ngoài một trăm thành viên có nhiệm vụ giữ gìn trị an thì một ngàn bốn trăm thành viên đều đã ở đây.”

“Hiệu suất của Quân Đoàn Gaia cao đến nỗi ta cũng phải cảm thấy kinh ngạc, xem ra ba vị lãnh đạo Quân Đoàn rất tốt.” Thanh Vũ đánh giá một câu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Venger đến gần!

“Tham kiến Giáo Hoàng.”

“Tham kiến Quân Đoàn Trưởng.”

Derek đi đến và chào hỏi Thanh Vũ cùng ba Quân Đoàn trưởng với nụ cười rạng rỡ trên môi, chỉ cần liếc nhìn hần thái thì đủ để biết được tâm trạng của Derek đang rất vui vẻ.

Làn da màu có màu đồng trên khuôn mặt của Derek như đang tỏa sáng rực rỡ, tay hắn đang cầm một cái túi trữ vật màu vàng nhạt rồi đưa lên cao và hô to:

“Các anh em, đây chính là phần thưởng của chúng ta, sau khi chém giết bọn Venger kia, hãy cùng chia nhau thôi nào!”

Âm thanh của Derek như là một liều thuốc bổ có tác dụng cực lớn đối với tinh thần của Quân Đoàn Gaia, tâm trạng lo lắng của họ đã từ từ trở nên ổn định.

Nghĩ đến phần thưởng, khuôn mặt của ai đều hiện lên vẻ vui tươi, nhiều người còn lớn tiếng nói:

“Được đấy, Derek, đừng có mà chiếm một phần riêng nhé!”

“Đúng đó, các Quân Đoàn Trưởng sẽ đánh ngại tề ra quân.”

“Ha ha, đừng lo lắng cho ta, trên đường trở về thì ta đã lấy một phần rồi!” Derek hớn hờ trả lời.

“Cái gì, Derek, ngại làm thiệt hả?”

“Tên này chán sống rồi sao? Hắn còn khoe khoang nữa chứ, chết tiệt, ta cũng muốn một phần!”

Derek liếc nhìn những người đó với ánh mắt tự hào, nhưng sau đó hắn cảm nhận được vài đôi mắt đã chú ý đến hắn, Derek nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng để cho những giọt mồ hôi hột không đổ xuống, hắn cười to trước những ánh mắt lạnh lùng từ ba Quân Đoàn Trưởng:

“Ha ha, tất nhiên là giỡn chơi thôi, một người như ta làm sao có thể làm những chuyện đó được? Là đùa thôi, đừng có mà tin thật.”

“Xi! Tôi còn tưởng Derek đã ăn gan báo mới dám làm như vậy! Xem ra hắn chỉ ăn gan thỏ mà thôi!”

“Anh nói gì vậy? Bây giờ, một con thỏ cũng mạnh hơn Derek nhiều, tôi chắc rằng, Derek chỉ mới ăn gan kiến mà thôi!”

“Không, không, các anh đều sai rồi, tôi vừa nhìn thấy con kiến mạnh hơn Derek vào hôm qua, chỉ liếc nhìn nó thôi mà thôi đã run sợ.”

“Đừng có cãi nhau nữa, gan của Derek còn nhỏ hơn con kiến được chưa?” Cuối cùng, có một âm thanh chắc chắn vang lên.

Derek nghe vậy không khỏi đỏ mặt lên, hấn thở hổn hển, hung hăng nhìn về phía người đã nói câu đó, nhưng cái hấn nhìn thấy là khuôn mặt vui vẻ của Dieter làm hấn nghẹn họng và chỉ biết nhìn trân trối.

“Cái này không công bằng? Tại sao một Quân Đoàn Trưởng lại nói xấu thuộc hạ một cách công khai như vậy? Tôn nghiêm của người đầu? Quân Đoàn Trưởng đại nhân!” Derek tức giận nói thầm, hấn không dám nói nhỏ, bởi vì ai cũng đã tiến hóa, có thể nghe được âm thanh đó, cho dù nó cực kỳ nhỏ.

“Quân Đoàn Trưởng Dieter nói đúng lắm, thật là một ánh nhìn sắc sảo và lời đánh giá toàn diện, từ bên trong cho đến bên ngoài, chỉ một câu thôi đủ để làm nổi bật gan của Derek rồi!” Lucas vừa vỗ tay vừa ca ngợi nói làm cho Dieter ưỡn ngực lên và nhìn trời ánh mắt mất mát hận đời vô đối.

“Thằng này có biết liêm sỉ hay không?” Richard nhỏ giọng nói với Rinka.

Rinka lập tức lắc đầu, nghiêm túc nói: “Hấn là một lưu manh! Không cần biết liêm sỉ là gì đâu.”

“Này này, hai người đừng có tưởng nói nhỏ như vậy là không ai nghe thấy đó.” Dieter quay đầu và cãi lại.

“Xem ra, tinh thần của mọi người đang rất cao! Đó là một chuyện tốt.” Mặc Hàn đi đến từ đằng sau, hấn cười khê nói.

“Áp lực từ Venger đã tan biến đi nhiều, sức chiến đấu của họ sẽ tăng cao.” Thanh Vũ gật đầu trả lời, hấn cũng đã cười trước những màn khôi hài của Quân Đoàn Gaia.

Lúc trước đó, Thanh Vũ chỉ chăm chú tu luyện, không có thời gian quan sát Quân Đoàn Gaia luyện tập, hay trò chuyện với họ, làm cho Thanh Vũ tưởng rằng Quân Đoàn Gaia phải rất là nghiêm túc.

Bây giờ nhìn lại, Thanh Vũ đã sai lầm, bọn họ hành xử như bọn họ chính là một gia đình, mỗi thành viên đều hiểu nhau, biết nhiều về nhau thông qua những trận chiến.

“Đó là một nền tảng cần thiết để vươn đến một tầm cao mới.” Thanh Vũ âm thầm đánh giá.

“Đại trận đã được cung cấp đầy đủ linh thạch để nó có thể phát huy toàn bộ uy lực, Không Thiên Hà và Lưu Úc đều đã sẵn sàng để xuất chiến.” Mặc Hàn nói nhỏ.

“Loại thế về Venger sẽ bị giảm đi nhờ có bức tường thành cao và vững chắc cùng với Thập Linh Hóa trận, chắc chắn chúng ta sẽ chiến thắng áp đảo.” Thanh Vũ nói.

“Nhưng có một vấn đề là, sức mạnh của các Venger biến dị sẽ ở mức nào? Nếu bọn chúng quá mạnh, thì thiệt hại sẽ tăng cao, cho nên chúng ta cần phải diệt trừ những cái thể đó thật nhanh.”

“Khi trận chiến nổ ra, Rinka, Dieter, Richard, Mặc Hàn sẽ cùng ta giết ra ngoài, tìm đến những Venger biến dị và tiêu diệt chúng, nếu xảy ra nguy hiểm gì thì hãy lùi về tường thành, đừng có cậy mạnh.” Thanh Vũ nhìn mọi người và ngưng trọng nói.

“Vâng!” Mọi người gật đầu trả lời.

“Tham kiến Giáo Hoàng!” Selina đi đến và cúi người nói.

“Bọn Venger thế nào rồi? Bọn chúng đã vượt qua được con sông đó chưa?” Thanh Vũ khê hỏi.

“Theo như những gì trinh sát đoàn điều tra được, đám đông Venger đang cố gắng băng qua cây cầu và tiến đến đây, bọn chúng đã chạm trán với thủy quái, tình hình rất hỗn loạn, nhưng thủy quái đã từ từ rút lui sau nhiều đợt tấn công bị thất bại, mười phút nữa, bọn Venger sẽ xuất hiện ở trong tầm mắt của chúng ta.” Selina nghiêm ZA5dFwK tức báo cáo.

“Rất tốt, hãy tiếp tục nhiệm vụ.” Thanh Vũ nói, sau đó hấn dùng thần thức thăm dò đến phía xa, cách đây khoảng năm mươi km, đó chính là một con sông khổng lồ, bên trên nó có một cây cầu to lớn đang bắc ngang con sông, tạo thành một lối đi dành cho những sinh vật ở trên mặt đất.

Cây cầu đã xuống cấp nhiều, vật liệu cấu tạo nên nó đã hư hỏng và rạn nứt, bụi bẩn dính dính đầy ở trên đó, lớp sơn bóc vỏ và phơi ra các thanh kim loại có màu đỏ vì đang rỉ sét, vành chắn ở nhiều nơi đã cong đi và đứt lìa, dựa theo những vết tích ở đó, chắc hẳn là cây cầu này đã hứng chịu nhiều ảnh hưởng từ các trận chiến làm nó sụp đổ.

Ngay tại thời khắc này, đám Venger đang di chuyển trên cây cầu, vượt qua những chiếc xe ô tô khổng lồ và tiến về phía Thập Linh Hóa thành, hàng rào chắn ô tô đã không còn tác dụng nữa, chúng bị Venger vượt qua một cách dễ dàng, Venger rất linh hoạt, bọn chúng nhảy cao lên hay đá văng những vật cản đường.

Nhiều thủy quái nhảy lên từ dưới sông và cố gắng mở miệng để nuốt chửng lấy những Venger, đối với thủy quái, các Venger này chính là món ăn khoái khẩu của bọn chúng, làm sao chúng có thể bỏ qua cơ hội này?

Venger và thủy quái chiến đấu làm cho cây cầu càng sụp đổ, một phần của cây cầu đang rơi xuống và bị mặt nước nhấn chìm, phía trên đó còn có nhiều

Venger kẹt lại, và kết quả, chúng bị hàng ngàn con thủy quái chen lấn và nuốt chửng.

Thủy quái có hình dạng như một con cá, cái đuôi rẻ thành ba nhánh và có hình dạng như một cây kim tiêm, hàm răng màu vàng sắc nhọn, cặp mắt to tròn màu đỏ và linh động đang tìm kiếm con mồi tiếp theo.

Thanh Vũ nhìn thấy, trong những đợt tấn công, dường như chỉ có loài thủy quái này tham chiến, không còn những loài khác, chứng tỏ bọn chúng đang giữ lấy vị trí cao nhất ở con sông đó.

Thanh Vũ hiểu kỳ, hẳn đã nhìn thấy nhiều loài sinh vật có cùng họ, cùng nguồn gốc nhưng lại tiến hóa theo những chiều hướng khác nhau làm cho hình dạng của chúng cũng khác nhau nốt, nhưng bọn thủy quái này lại giống nhau, Thanh Vũ không hiểu chuyện này cho lắm, xem ra, thế giới này và khả năng tiến hóa còn ẩn chứa nhiều điều thần bí đang chờ Thanh Vũ khám phá ra.

Màu của nước đang chuyển thành đỏ, chứng tỏ cuộc chiến đang đến hồi gay gắt và kết thúc.

Thanh Vũ phát hiện được, trong bầy Venger có bốn cá thể rất đặc biệt, không phải về hình dạng của chúng, mà chúng tỏa ra một cảm giác làm cho Thanh Vũ không thể không chú ý, một mị lực mà chỉ những cá thể đã tiến hóa mới có thể tỏa ra được.

“Những Venger sở hữu năng lực tiến hóa.” Thanh Vũ phán khởi trong lòng, nếu tiêu diệt được bốn cá thể này, Giáo Đình sẽ có thêm bốn nhất tinh thiên tài.

Làm sao mà Thanh Vũ không chờ mong được?

Thanh Vũ nhìn một chút, sau đó chuyển hướng, dùng thần thức phóng thẳng đến thành phố Nikasa, phạm vi của thần thức không đủ để đến đó, nhưng Thanh Vũ vẫn có thể cảm nhận được, những luồng khí tức khổng lồ và mạnh mẽ đang hiện diện ở đó, kèm theo là hàng trăm ngàn luồng khí tức nhỏ yếu hơn.

“Một ngày nào đó, ta sẽ dẹp tan hoàn toàn bầy quái vật ở thành phố Nikasa, bọn chúng ở quá gần với Thập Linh Hỏa thành, một mối đe dọa cần phải bị xóa bỏ!” Thanh Vũ nói thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Chạm trán!

Bầy Venger sau khi đến được bờ bên đây, số lượng còn tới gần mười tám ngàn, đủ loại hình dạng kỳ dị, từ mọc sừng, nhiều tay, cho đến có các đặc điểm của những sinh vật khác làm bọn chúng trông thật là đáng sợ.

Đúng như suy nghĩ của Thanh Vũ, bọn Venger có mục đích là Thập Linh Hỏa thành, bởi vì bọn chúng đang chạy như điên tới đây.

Áp lực từ nhiều Venger dồn nén lại làm cho người ta cảm thấy lạnh sống lưng và gai góc, đứng trước con thủy triều tàn bạo này, không một người nào dám cản đường của nó chứ nói gì đến tấn công?

Bọn chúng đang di chuyển trên một con đường phẳng có màu đen, đó là khu vực gần bờ sông đã bị ngọn lửa từ quả lên lửa TX-011 đốt cháy thành tro bụi.

Một con đường thông thoáng, chẳng có một cây cối hay ngọn cỏ nào, đến một sinh vật tiến hóa bình thường cũng không có.

Từ Thập Linh Hỏa thành nhìn ra xa có thể thấy được bờ sông với hình ảnh mơ hồ, vì con đường mà một khoảng không, cho nên có thể quan sát được bọn Venger đang chạy ở trên đó.

Dòng lũ cuốn tới Thập Linh Hỏa thành với tốc độ cực kỳ nhanh, một cảm giác đè nén lan tỏa trong Thập Linh Hỏa thành.

Các âm thanh hô hấp trở nên trầm trọng và nặng nề, tần số giảm đi đáng kể, chứng tỏ trong lòng của mọi người đang tập trung đến cao độ và lo lắng về trận chiến sẽ xảy ra.

Ai sẽ còn sống sót sau cùng? Mọi người không dám chắc chắn họ còn sống, vì vậy, họ phải tập trung cao độ, và quyết tâm chiến đấu đến chết, bởi vì ở sau bức tường thành, chính là người thân của họ, chỉ cần họ lùi bước, thì họ sẽ hối hận cả đời.

“Hỡi những người bạn đang ở đây, tất cả mọi người rất dũng cảm vì đã không lùi bước trước lũ quái vật này, thân là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, ta rất biết ơn các vị vì đã ở lại để chiến đấu cùng với Giáo Đình và Quân Đoàn Gaia, sức mạnh của mỗi người đều rất đáng giá và chúng tôi cần sức mạnh của các vị để bảo vệ mảnh đất này.” Thanh Vũ bay lên bầu trời, đôi cánh hoàng kim tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ và mỹ lệ.

Âm thanh của Thanh Vũ rất bình tĩnh, giống như ở trong âm thanh này còn có một thứ gì đó ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người làm cho họ bình tĩnh

lại cùng với tự iYmB76Y tin hơn.

“Hãy nhìn về phía trước, đó là những sinh vật gớm giếc và tàn bạo, chúng không có trí khôn và chúng bị sự khát máu nhấn chìm mãi mãi, thật là đau lòng làm sao! Những sinh vật đó cũng từng là một người giống như chúng ta, họ có niềm vui, họ có những kỷ ức đau buồn hay trái tim đầy sức sống, nhưng hôm nay lại trở thành quái vật như thế này.”

“Ta tin rằng, linh hồn của họ, những người bị biến thành Venger đó sẽ không muốn nhìn thấy thể xác của họ lại như vậy, linh hồn đang đau đớn và cần được cứu rỗi, và chỉ có chúng ta mới có thể làm được.”

“Cho nên hãy dùng sức mạnh của mọi người để giải thoát cho những linh hồn đáng thương kia, để họ được tự do ở trong thế giới này, vì vậy, đừng do dự khi vung lên vũ khí của mình trước các Venger đó! Ta tin chắc những linh hồn đó sẽ không oán trách chúng ta đâu.”

Thanh âm ẩn chứa sự thương tiếc và một mong muốn giúp đỡ người khác của Thanh Vũ vang vọng ở trong Thập Linh Hóa thành.

Nhiều ánh mắt trở nên sáng hơn khi nghe được âm thanh đó, lúc trước, họ giờ lên vũ khí và tiêu diệt các Venger vì họ muốn bảo vệ chính mình và người thân, nhưng lúc này, sức mạnh của họ đã lớn hơn và có thể sống một cuộc sống không cần lo lắng, vì vậy, họ giết càng nhiều Venger, một cảm giác tội lỗi đang ở trong lòng họ lại lớn hơn một chút, cho đến khi, họ chán chờ, không thể giờ lên vũ khí được nữa.

Một gánh nặng vì đã giết hại nhiều Venger mà họ đã từng cho rằng chúng chính là đồng loại của họ.

Nay cảm giác đó bị xóa đi bởi Thanh Vũ, thay vào đó là một niềm tin mãnh liệt và mong muốn cứu rỗi những linh hồn yếu ớt kia, đó là một loại giải thoát.

“Đừng sợ hãi vì số lượng của bọn chúng, bởi vì Quân Đoàn Gaia và Quang Minh Giáo Đình sẽ đứng ở trước mặt mọi người, và mọi người chỉ cần theo sau yểm trợ, chiến thắng sẽ thuộc về chúng ta!” Thanh Vũ nói tiếp.

Quân Đoàn Gaia nghe được như vậy, họ ưỡn ngực lên và ánh mắt tràn đầy tự tin, đây là một loại vinh hạnh khi được coi trọng, nhưng trách nhiệm của họ nặng nề nhất.

“Giáo Hoàng đang nóng lòng muốn giao chiến đây!” Mặc Hàn cười nói.

“Sao hôm nay Giáo Hoàng hăng vậy?” Dieter tắc lưỡi nói.

“Thế nào, ông có lên tiền tuyến hay không?” Richard nhìn Mặc Hàn rồi hỏi với giọng khiêu khích.

Mặc Hàn không để ý đến giọng nói của Richard mà hần chỉ là cười khê nói: “Tất nhiên, tôi sẽ tham chiến, lấy tốc độ nhanh nhất và trừ khử những cá thể mạnh mẽ.”

Mặc Hàn nhìn Rinka rồi nói tiếp: “Vì có Giáo Hoàng tham chiến, cho nên chúng ta dư người để ứng chiến với các Venger biến dị, cho nên Rinka, cô hãy ở trên tường thành này và quan sát trận chiến, nếu có gì không lường trước được xảy ra, cô có nhiệm vụ tiếp ứng chúng tôi.”

Trong đám Venger kia, có bốn cá thể có năng lực tiến hóa, vì vậy chỉ cần bốn người để chiến đấu với bọn chúng, và thế là Rinka đã bị dư ra.

Rinka suy nghĩ rồi nói: “Được rồi, tôi sẽ quan sát, nếu phát hiện nguy hiểm thì tôi sẽ xuất chiến.”

“Cảm ơn cô, Rinka.” Mặc Hàn nói.

“Không có gì, chỉ cần chiến thắng, tôi sẽ chấp nhận làm tất cả để đạt được nó.” Rinka bình tĩnh trả lời.

“Quân Đoàn Gaia, các người chính là lớp phòng ngự vững chắc nhất, hãy thủ vững tường thành, đừng cho một Venger nào lọt vào trong!” Thanh Vũ nhìn bảy Venger đã đến gần, hần nói với giọng lớn.

“Vâng!” Những thành viên của Quân Đoàn Gaia nghiêm túc trả lời.

“Mặc Hàn, Quân Đoàn Trưởng Richard và Dieter cùng với ba trăm người còn lại hãy cùng ta xuất chiến, giết ra ngoài thành trì, phá tan thể tấn công của Veneger, chia cắt chúng đừng để chúng tạo thành một đòn tấn công phá tan đi hàng thủ của chúng ta!” Thanh Vũ nghiêm giọng ra lệnh.

“Vâng!”

Richard, Dieter và Mặc Hàn cùng với ba trăm người mặc giáp toàn thân, cực kỳ thu hút ánh nhìn đều đồng loạt bước lên, chuẩn bị tấn công ra ngoài thành trì.

“Luu Úc, điều khiển Thập Linh Hóa trận hỗ trợ cho Quân Đoàn Gaia.” Thanh Vũ nhìn về phía Luu Úc, hần đang nhắm mắt lại để tập trung điều khiển Thập Linh Hóa trận.

Một vòng ánh sáng màu đỏ xuất hiện ở trên bầu trời, mọi người có thể nhìn thấy được các ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt ở trên đó.

Chói mắt nhất là mười con hung thú đang gầm thét như tiếp thêm sức mạnh cho bọn họ, để họ an tâm mà chiến đấu với Venger.

“Một lần nữa, hãy tin rằng, chúng ta rất mạnh, chúng ta sẽ chiến thắng tuyệt đối, chỉ bấy nhiêu khó khăn sẽ không làm chúng ta chùn bước, hãy tiến lên, mục đích của chúng ta là đoạt lấy Hành Tinh Gaia từ tay của bọn sinh vật này, đây chỉ là một bước đi đầu tiên mà thôi!” Thanh Vũ tự tin và cao giọng nói.

“Giết sạch Venger!”

“Giải cứu Gaia!”

“Giết sạch Venger!”

“Giải cứu Gaia!!”

Hàng ngàn tiếng hoan hô vọng lên, tạo thành một bầu không khí nóng bức và tràn đầy ý chí cùng với nhiệt huyết!

“Gào!!”

“Gào!!”

Dòng nước lũ được tạo nên từ những Venger tàn bạo đã chảy đến gần Thập Linh Hỏa thành, tiếng gầm gừ của Venger vang vào tai của mọi người, báo hiệu cho trận chiến sắp bắt đầu.

Ầm! Ầm! Tiếng bước chân vang lên một cách dồn dập, mặt đất bị những đôi chân của Venger đạp nát, tất cả những thực vật ở trên đường của dòng lũ đều trở thành cặn bã.

Nhìn dòng lũ đang cuốn đến, mọi người tập trung đến cực hạn, bầu không khí trở nên ngưng trọng và yên tĩnh đến nỗi ai cũng có thể nghe được tiếng của tim đập.

Thành thật! Thành thật! Trái tim nảy lên đều nhịp! Không gian giống như đang đọng lại, thời gian như đã ngừng chảy!

Và khoảnh khắc đó cũng đến, dòng lũ trùng kích Thập Linh Hỏa thành hòa lẫn cùng tiếng hét tràn đầy sức mạnh của Thanh Vũ.

“Giết!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Trận chiến bảo vệ tường thành! (1)

Mười tám ngàn Venger xông tới, tạo thành một luồng sức mạnh khổng lồ và gấn va chạm vào Thập Linh Hỏa thành.

Đứng trước sức mạnh trùng kích của con lũ này, bức tường của Thập Linh Hỏa thành sẽ không chịu nổi sức mạnh và bị đâm đến vỡ vụn.

Biết được tình cảnh đó cực kỳ nguy hiểm, Rinka nói với âm lượng cực kỳ lớn và mạnh mẽ:

“Cùng tấn công, phá vỡ thế của bọn chúng!!”

“Nhất Dương Trảm Ma!!”

Ngay sau khi giọng nói của Rinka vang lên, một ngàn năm trăm người của Quân Đoàn Gaia đã tu luyện thành Thánh Kỵ Sĩ đều bộc phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ và cứng rắn.

Đó là một cỗ khí thế độc nhất vô nhị mà chỉ những người tu luyện Thánh Kỵ Sĩ mới có thể sở hữu, cảm giác mà nó tỏa ra giống như là một tức tường kiên cố, đôi khi lại là một ngọn giáo sáng bóng sắc nhọn đang đâm về phía kẻ thù.

Một ngàn năm trăm viên Mặt Trời đột ngột xuất hiện ở trên không trung, chúng tỏa ra ánh sáng chiếu rọi một vùng trời làm cho những Venger phải nhắm mắt lại để không bị ánh sáng đó ảnh hưởng đến thị lực.

Thật là kỳ lạ rằng, những ánh sáng từ Mặt Trời lại chỉ tập trung vào phía bên ngoài tường thành, không ảnh hưởng đến những người ở trong thành trì.

“Đây là phép thuật gì?”

“Không phải chứ?”

Nhiều người há to mồm khi nhìn thấy khung cảnh quá đồ sộ này, một ngàn năm trăm vàng Mặt Trời nhỏ xuất hiện tạo thành một lực trùng kích vào tâm linh của họ.

Không chỉ dừng lại ở đó, toàn bộ Mặt Trời chuyển biến thành hình dạng của một thanh kiếm dài, hiện ngang đứng giữa không trung, một cỗ khí tức sắc bén tỏa ra làm nhiều người phải nghẹt thở, chăm chú nhìn lấy cảnh tượng này.

Ngay khi dòng lũ Venger tiếp cận đến tường thành! Một ngàn năm trăm người cùng nhau quát lên:

“Nhất Dương Trảm Ma!”

Một ngàn năm trăm thanh kiếm bộc phát ra ánh sáng chói lóa và chém xuống bọn Venger, những tia sáng bắn ra từ lưỡi kiếm va chạm vào dòng lũ Venger đang di chuyển với tốc độ cao.

Xẹt! Xẹt! Ầm! Ầm!

Những âm thanh mà chỉ khi thân thể bị cắt rời mới có thể phát ra hòa lẫn cùng những tiếng nổ khi mặt đất bị lực lượng mạnh tác động vào, âm thanh to lớn đến nỗi áp đến tai của mọi người phải ù lên.

Trong khoảnh khắc đó, ánh sáng từ một ngàn năm trăm thanh kiếm quá chói lóa đến YjXNHrC nỗi làm cho mọi người phải nhắm mắt lại, sau khi bọn họ mở mắt của mình ra, thì nhìn thấy một cảnh tượng hết sức kinh người nhưng lại làm cho bọn họ vui vẻ.

“Bọn Venger chết sạch!”

“Quá mạnh mẽ, đây là sức mạnh của phép thuật hay sao?”

“Lực trùng kích của Venger đã bị đánh tan rồi!”

Bên ngoài bức tường thành cao lớn và kiên cố, là những hàng dài xác chết đang chảy ra máu đen tanh hôi và hội tụ thành một vũng nước màu đen kinh tởm, trộn lẫn với đó là những phần chân tay bị cắt rời, vết cắt cực kỳ ngọt, tựa hồ thân thể của bọn chúng quá yếu đến nỗi không có sức kháng cự lại sức mạnh của Quân Đoàn Gaia.

Nhiều phần thân thể còn bị băm đến không còn hình dáng gì, một phần của dòng lũ đã bị san bằng bởi một đòn tấn công của Quân Đoàn Gaia, sức trùng kích bị đánh tan làm bảy Venger ở đằng sau trông yếu đuối hơn nhiều.

Bên trong nhóm đầu, không thiếu những cá thể Venger đạt đến cấp ba, nhưng chúng vẫn không thoát khỏi vận mệnh như những Venger khác, một đòn hợp kích từ một ngàn năm trăm thành viên của Quân Đoàn Gaia đã giết chúng chỉ trong nháy mắt.

Tâm trạng hồi hộp và lo lắng của Quân Đoàn Gaia đã bị xóa tan khi bọn họ tận mắt nhìn thấy thành quả của chính mình, sự tự tin dâng tràn ở trong lòng của họ.

Cảm nhận được sức mạnh mới của mình, Quân Đoàn Gaia càng phát ra khí thế mạnh hơn lúc trước.

“Đừng có thả lỏng, chuẩn bị cho đòn tấn công kế tiếp.”

“Bọn Venger sẽ không sợ hãi, cho dù nhìn thấy cảnh tượng này, bọn chúng vẫn không dừng lại, vì vậy, công việc của chúng ta chưa xong đâu, hãy tiếp tục chiến đấu!” Rinka nói lớn.

Sức mạnh của toàn thể Quân Đoàn làm cho Rinka cảm thấy hài lòng, nhưng mà cô không có tham gia vào đòn hợp kích đó.

“Những ai tu luyện Thánh Pháp Sư hãy tiến lên, chuẩn bị tấn công bằng pháp thuật hệ hỏa để hỗ trợ Thập Linh Hóa trận tạo dựng phòng tuyến!” Rinka ra lệnh.

Trong một trăm ngàn năm người, không thiếu những người có sở thích chuyên về pháp thuật, Thánh Kỳ Sĩ chỉ là một chi nhánh mà bọn họ tu luyện để hỗ trợ Thánh Pháp Sư mà thôi.

Không thể để toàn bộ các Venger đều có cơ hội treo lên tường thành được, nếu không, Thập Linh Hóa thành sẽ tổn thất cực kỳ thảm trọng, vì vậy cần dựng lên một phòng tuyến loại bỏ những cá thể không đủ tư cách, đó là một phòng tuyến bằng lửa sẽ thiêu đốt tất cả những Venger không chống lại ngọn lửa đó.

“Thập Linh Hóa trận đã khởi động!” Thanh âm của Lưu Úc vang lên.

“Hỏa kích!” Rinka ra lệnh.

“Thập Linh Gầm Thét!” Lưu Úc quát lớn.

Hàng trăm Thánh Pháp Sư lập tức niệm chú ngữ, những luồng linh lực ẩn hiện ở xung quanh bọn họ và bị điều khiển tạo thành những ký hiệu kỳ dị đang bay lượn ở trên bàn tay của bọn họ.

Sau đó có một luồng khí tức nóng rực tỏa ra từ thân thể của họ, biến thành một viên hỏa cầu màu đỏ hồng mang theo nhiệt độ lớn và bắn thẳng ra bên ngoài tường thành, tiến đến trước mặt dòng lũ Venger.

Thập Linh hiển hóa trên không cùng nhau gầm thét, ngọn lửa ở trên bầu trời càng bốc cháy dữ dội, chúng như bị Thập Linh điều khiển tạo thành một cơn sóng bằng lửa cuốn tới bầy Venger, sau đó hợp nhất với pháp thuật của hàng trăm Thánh Pháp Sư tạo thành một ngọn lửa khổng lồ như một cái miệng đang há ra và nuốt chửng tất cả Venger dám tiến vào đó.

“Gào!”

“Gào!!”

Bọn Venger không sợ hãi, dầu cho ngọn lửa kia có nguy hiểm đến thế nào, bọn chúng sẽ không dừng lại bước chân, hàng ngàn Venger xông thẳng vào miệng lửa, bọn chúng muốn đánh tan cái miệng lửa khổng lồ kia, mở đường cho những Venger ở phía sau.

“Gào!!!”

“Gào!!”

Nhiệt độ cực lớn như muốn đốt cháy và làm tắt cả những vật ở gần nó nóng chảy, các Venger khi chạm vào ngọn lửa liền bị thiêu đốt, những cá thể nhỏ yếu chỉ tiến hóa cấp một không thể chịu đựng được một giây, thân thể của chúng bị đốt cháy thành than và tan vỡ khi các Venger ở phía sau chạm phải.

Chỉ có một viên tinh thể tiến hóa rơi xuống như đang chứng minh sự tồn tại của bọn chúng. Viên tinh thể tiến hóa sẽ hóa thành một vật cực kỳ cứng rắn như kim cương khi bị không khí tác động vào, cho nên chúng sẽ không bị vỡ nát hay đốt cháy, chúng chỉ trở nên mềm khi bị một nguồn năng lượng như năng lượng tiến hóa hay linh lực tác động vào, cho nên con người mới có thể hấp thụ tinh thể tiến hóa dễ dàng như thế.

Cái miệng khổng lồ bạo phát ra cỗ khí thể bá đạo nổ tung làm cho các Venger ở gần đó bị chia năm xẻ bảy, làn da sần sùi của chúng nổi lên những mụn nước vì nhiệt độ khủng bố, không khí ở xung quanh trên nên khô khan và nóng rực.

Một khu đất bị ngọn lửa bao trùm xuất hiện ở trước mặt dòng lũ Venger và cản trở những cá thể không đủ tư cách vượt qua đó.

“Làm tốt lắm, bây giờ chúng ta sẽ giết ra ngoài, những người còn lại hãy bảo vệ tường thành, chiến thắng sẽ thuộc về chúng ta!” Thanh Vũ vui vẻ nói lớn.

“Vâng!!” Hàng ngàn tiếng trả lời mang theo cảm giác hưng phấn cùng vang lên.

“Những thành viên của Quân Đoàn đã làm tốt như vậy, cho nên chúng ta không thể để bọn họ khinh thường được!” Richard cười nói.

“Đừng lo lắng về nơi này, bởi vì đã có tôi rồi!” Rinka nói.

“Mọi việc ở đây giao lại cho cô, Rinka.” Richard gật đầu.

“Tôi cảm thấy được thân thể càng ngày càng nóng lên, không được, tôi phải bạo phát!!” Giọng cười to của Dieter vang lên, khi mọi người nhìn lại thì đã thấy Dieter nhảy ra ngoài tường thành, tiến thẳng đến dòng lũ Venger.

“Không cần phải chờ đợi gì nữa, Quân Đoàn Gaia kết trận và tấn công!” Richard ra lệnh cho ba trăm Quân Đoàn Gaia, sau đó hắn cũng xông thẳng về phía bên ngoài, tốc độ của hắn quá nhanh làm cho người khác không thể nhìn thấy được, chỉ thấy được một bóng đen mờ hồ xuyên thấu và dòng lũ Venger thẳng đến một cá thể Venger khổng lồ.

“Bách Thánh Trận, Kết!” Nathan gào to.

“Giết!!” Derek nở nụ cười và hung hăng nói.

Ba thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trên không trung, sau đó đáp xuống mặt đất bằng đôi chân khổng lồ và dẫm bẹp những Venger ở bên dưới, thanh kiếm của ba thân ảnh đó cùng nhau chém xuống, hàng trăm Venger bị cắt ngang và chết đi.

“Những thành viên được chọn quá mạnh mẽ!” Các thành viên của Quân Đoàn Gaia ở tường thành nhìn ba thân ảnh với ánh mắt hâm mộ và ước ao. Chỉ khi tự thân trải nghiệm cảm giác kết hợp một trăm người thành Bách Thánh Trận thì mới hiểu được độ khó của nó.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Trận chiến bảo vệ tường thành! (2)

“Đừng có phân tâm, kẻ địch của chúng ta vẫn còn đó.” Rinka không quên nhắc nhở.

“Liên Hoa Tiễn!” Rinka lấy ra một mũi tên bằng kim loại, sau đó kéo căng dây cung, đầu mũi tên từ từ tỏa ra ánh sáng màu lam đẹp đẽ, nhưng ẩn chứa trong đó lại là một nguồn năng lượng lớn đang bị dồn nén lại, làm cho nguồn năng lượng trở nên bất ổn và nguy hiểm.

Rinka thả ra dây cung, mũi tên bị lực lượng đẩy lên, nó xẹt ngang bầu trời như một viên thiên thạch lỏng lẻo, khi còn ở trên không, mũi tên phát ra âm thanh chói tai vì nó đang ma sát với không khí, cuối cùng mũi tên bắn thẳng vào giữa bầy Venger.

Ầm!! Ầm!!

Mũi tên đâm xuống và xuyên qua đầu của một con Venger rồi nổ tung, vụ nổ mạnh mẽ làm cho những Venger ở xung quanh bị thổi bay đi và tan xác, không những vậy, vụ nổ như có hình một đóa hoa sen mười tám cánh có màu lam huyền ảo, nhưng chỉ là một đóa hoa mơ hồ.

“Khả năng điều khiển linh lực còn chưa đủ.” Rinka thở dài, Liên Hoa Tiễn là một kỹ năng của cô và cũng là một thử nghiệm của Rinka, chừng nào đóa hoa đó không còn mơ hồ nữa mà giống như một đóa hoa thật sự, thì lúc đó, Rinka đã có thể điều khiển linh khí ở một đẳng cấp cao, đồng nghĩa với sức mạnh bUkEou9 của cô tăng lên theo cấp số nhân.

Chỉ một mũi tên mà Rinka đã xử lý hàng trăm Venger, tạo ra một cái hố sâu giữa trận chiến, những ai nhìn thấy được cảnh này đều phải hít sâu một hơi khí lạnh rồi nhìn về phía Rinka với ánh mắt sùng kính.

Sức mạnh không những mang đến cảm giác an toàn mà còn mang đến nhiều thứ hơn nữa, trong trường hợp này, đó là sự kính trọng của mọi người.

“Quả không hổ là Quân Đoàn Trưởng, vẫn mạnh mẽ đến làm cho người ta phải kinh ngạc như ngày nào!” Nhiều câu than thở vang lên.

“Họ giống như là một bức tường tinh thần của chúng ta, chỉ khi có họ ở trên chiến trường, chúng ta mới có thể an tâm mà chém giết với kẻ địch!”

“Mũi tên vừa rồi cho ta một cảm giác nguy hiểm, sau khi những Quân Đoàn Trưởng tu luyện thì sức mạnh của họ đã tăng lên một mảng lớn.” Thanh Vũ đứng trên không trung, dò xét chiến trường, khi hắn nhìn thấy mũi tên kia, hắn không khỏi cảm khái.

“Gào!” Một tiếng gầm gừ vọng khắp vùng trời, từ đằng xa, có một con quái vật bước đến đây, mỗi lần nó bước ra thì thân thể lại tăng cao và to lớn hơn, khi họ vừa bước đến trước mặt Thanh Vũ thì nó đã cao đến hai mươi mét. Vào web: truyen.v.com để đọc và ủng hộ tác giả nha!

Con quái vật này có khuôn mặt màu đen giống như một con quỷ dữ tợn đang gầm thét, trên đầu nó còn có một cái sừng mới nhú ra, đầu tóc màu xanh lá dài tới vai, trên lưng mọc ra nhiều cái xương màu đen làm nó trở nên thật khủng khiếp.

“Xem ra ngươi muốn trở thành kẻ địch của ta?” Thanh Vũ cảm thấy được con Venger biến dị này đang tập trung vào hắn, thế là hắn cười khê nói.

“Gào!” Bị ánh nhìn đầy nguy hiểm của Thanh Vũ chiếu đến, con quỷ trở nên ngưng trọng và gầm thét thể hiện sức mạnh của nó. Khí tức mạnh mẽ bộc phát vang lên tận bầu trời, luồng không khí bị dồn nén và bật đi xa, những Venger ở xung quanh bị thổi bay, tạo thành một chiến trường giữa hai kẻ mạnh.

Đập! Đôi cánh của Thanh Vũ khẽ đập, giữ vững thân hình, sau đó hắn cười nói: “Không sai, ngươi đã có cảnh giới Tam Dương trung kỳ, kèm theo cái trạng thái của năng lực tiến hóa này, như vậy thì mới làm cho ta hứng thú.”

Con quỷ khổng lồ cao đến hai mươi mét, khí tức của nó đạt đến Tam Dương trung kỳ, kèm theo trạng thái kia, chiến lực của nó có thể gần đạt đến Tam Dương hậu kỳ.

Còn Thanh Vũ đang ở cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, nhị tính thiên tài ở cảnh giới này làm hắn có thể chiến đấu vượt một cấp, sau đó là Thánh Dực tăng lực chiến, nếu bộc phát ra toàn bộ chiến lực, Thanh Vũ có thể đánh với Tam Dương hậu kỳ.

“Đại Nhật Lăng Không!” Thanh Vũ nói khê, ở sau lưng của hắn xuất hiện ba viên mặt trời màu hoàng kim và từ từ bay lên cao, vượt qua khỏi đầu của Thanh Vũ.

Chúng đứng yên nơi đó, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giọng như chúng đang tạo thành một khoảng không gian chỉ thuộc về Thanh Vũ.

“Nhất Dương!” Thanh Vũ nói nhỏ, một viên mặt trời biến thành thanh kiếm khổng lồ, nhưng lần này thanh kiếm lại xuất hiện trước mặt Thanh Vũ, hắn có thể điều khiển thanh kiếm một cách dễ dàng.

“Nhị Dương!” Thanh Vũ nói tiếp, lại một viên mặt trời biến đổi thành một cái thuẫn khổng lồ, che chắn trước mặt của Thanh Vũ.

“Tam Dương!” Lần này, viên mặt trời cuối cùng biến thành một bộ giáp hoàng kim, roi vào thân thể của Thanh Vũ và bảo vệ cơ thể hắn.

“Đây chính là những kỹ năng của Thánh Kỳ Sĩ, ngươi rất vinh hạnh được nhìn thấy nó trước khi chết.” Thanh Vũ tập trung nhìn con quỷ ở trước mặt, trong lúc hắn đang trang bị kỹ năng, thì con quỷ không có đứng không.

Ngay khi Tam Dương đều biến đổi thành kỹ năng, con quỷ đã xuất hiện ở gần Thanh Vũ và đâm ra một quyền về phía hắn, tốc độ của nắm đấm cực kỳ nhanh và phát ra âm thanh phong bạo mạnh mẽ, một luồng khí tức nguy hiểm đánh thẳng vào Thanh Vũ.

“Không có tác dụng gì đâu!” Thanh Vũ lạnh nhạt trả lời trong khi nắm đấm đã tới hắn.

Ầm! Ầm!

Một âm thanh khổng lồ vọng ra khắp vùng trời, tạo thành một luồng sóng xung khí bắn ra xung quanh, những Venger gần đó đều bị đánh bay ra ngoài. Vào web: truyencv.com để đọc và ủng hộ tác giả nha!

Khói mù từ từ tản đi, để lộ trong không gian đó là một cái khiên khổng lồ đang chặn lấy nắm đấm của con quỷ, trên cái khiên có một vết máu màu đen, đó là máu tươi từ con quỷ.

Ầm! Con quỷ bị lực lượng phản chấn lùi lại vài bước, một tay của nó đã bị máu tươi phủ lấy.

“Gào!” Trong lúc đó, một thanh kiếm khổng lồ chém tới nó, ngay tức khắc, nó gào lên tiếng gầm mạnh mẽ và lấy hai tay chặn lấy thanh kiếm khổng lồ.

“Chết!” Thanh Vũ điều khiển sức mạnh chiến đấu với con quỷ.

Trong lúc đó, bên ngoài Thập Linh Hóa thành, bầy Venger đủ sức mạnh vượt qua hàng rào bằng lửa đã chạy đến bức tường, và đang leo lên bức tường thành bằng đôi tay cứng cáp, trong khi đó, chúng bị những tia lửa từ trên bầu trời bắn xuống làm một phần của thân thể bị cháy rụi, đó là sức mạnh từ Thập Linh Hóa trận.

“Thánh Kỵ Sĩ tiến về phía trước, Thánh Pháp Sư lùi về sau và yểm trợ!” Giọng nói của Rinka vang lên.

Toàn bộ bức tường phía đông đều có Venger đang leo lên, những thành viên của Quân Đoàn Gaia tu luyện Thánh Kỵ Sĩ đều bước chân về phía trước, Bọn họ cầm lấy thanh kiếm sắc bén và chuẩn bị chiến đấu giáp la cà với bầy Venger.

Xung quanh thân thể của họ tỏa ra một lồng năng lượng hộ thuẫn bảo vệ họ, đó là một kỹ năng của Thánh Kỵ Sĩ.

“Bức Tường Thánh!”

Không dừng lại chỉ ở một kỹ năng đó, nhiều Thánh Pháp Sư đã lùi về sau lập tức niệm chú ngữ, những ký hiệu huyền ảo nhảy múa ở xung quanh họ, và biến thành một luồng năng lượng gia trì cho Thánh Kỵ Sĩ.

“Giảm Mệt!”

“Sắc Bén.”

“Kiên Cường!!”

“Hỏa Thuần!”

Những Thánh Kỵ Sĩ cảm nhận được cơ thể của họ đã mạnh hơn sau mỗi lần gia trì, bằng ánh mắt ngưng trọng bọn họ vung thanh kiếm lên và chém giết với bọn Venger đã lên tới tường thành, máu tươi bắn ra tứ phía, những Venger bị đánh bật đi và rơi xuống mặt đất, rất nhanh thì chúng đã bị đồng bạn đâm đến chết.

Dòng lũ Venger cuốn tới, chúng như một làn nước chảy xiết đang chảy lên tường thành, các Thánh Kỵ Sĩ và những người ở trên nó như là một bức tường bằng núi cao đang ngăn chặn dòng lũ này vượt qua. Trận chiến hết sức thảm liệt, nhiều tiếng kêu la vang lên, kèm theo đó là tiếng hét điên cuồng của Venger.

Bất thành linh, Lilith và Linda cũng đang ở một khu vực trên bức tường, các Thánh Kỵ Sĩ đều phải trợn mắt há mồm vì kinh ngạc khi nhìn thấy các Venger đang xông đến họ đều ngã xuống và chết đi, nhưng bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Nhận thức, quả là một năng lực khủng bố, nếu một con người đang ở trong giấc mơ nhận thức rằng cơ thể của họ đã bị thương, đến khi họ tỉnh lại, thì vết thương vẫn còn đó, cho dù không bị thứ gì tấn công, cơ thể của họ tự phản ứng cho phù hợp với nhận thức.” Lilith khẽ nói, ánh mắt của cô nhìn chiến trường, những Venger bị cô nhìn thấy đều ngã xuống và chết đi.

Nhìn thấy tình cảnh quỷ dị này, nhiều người đều nổi cả da gà và lông tơ của họ dựng đứng hết cả lên, chắc chắn, không lâu nữa, một truyền thuyết ma quái sẽ xuất hiện ở trong Thập Linh Hóa thành.

“Mặc dù tôi không hiểu gì hết, nhưng vẫn biết được năng lực của cô cực kỳ mạnh mẽ, cho nên không cần khoe khoang như vậy đâu!!” Linda ở cạnh Lilith cắn nhấm.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Trận chiến bảo vệ tường thành! (3)

Các chấn động mãnh liệt xuất hiện ở khắp nơi, những vụ nổ phát ra dồn dập làm cho đất đá văng tứ tung cùng với sự xuất hiện của khói mù dày đặc, tiếng thét dài hưng phấn hòa lẫn vào tiếng kêu gào thảm thiết của Venger tạo thành một bản nhạc đặc sắc, tấu lên khúc ca đẫm máu của thời đại mới.

Thời đại tiến hóa!

Trận chiến này chỉ là một trong hàng trăm ngàn trận chiến đang diễn ra, thể hiện sự tàn khốc của thời đại này, những sinh vật không thể theo kịp bước chân của toàn thể Thế Giới sẽ bị đào thải, cho dù là Venger mạnh mẽ, hay con người thông minh cũng phải cố gắng bắt kịp bước chân tiến hóa này.

Nhưng mà, không một ai phát hiện, sự xuất hiện của Thanh Vũ là một ngoại lệ, một nhân tố bí ẩn không thuộc thế giới này, liệu hắn sẽ đem cho Thế Giới này điều gì? Ngay chính Thanh Vũ cũng chẳng biết được.

Là Quang Minh sao? Thanh Vũ chỉ muốn chiếm nơi đây thành một nơi dừng để khai thác tài nguyên và bồi dưỡng thiên tài mà thôi, việc cứu trợ những người ở đây chỉ là một công việc phụ. Thanh Vũ không phải Thánh Nhân, cho dù hắn có là Thánh Nhân thì sao? Không phải Đường Tam Tạng có Thánh Nhân phù trợ, nhưng mà ông ta vẫn phải tự mình vượt qua bảy mươi hai kiếp nạn mới thành được chân kinh.

Vì vậy, muốn vượt qua, muốn sống sót hay muốn cứu rỗi Thế Giới này, Thanh Vũ chỉ có thể cung cấp cho bọn họ một con đường, một hướng đi đúng đắn mà thôi, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh họ để bảo vệ được, bọn họ phải tự mình đi lên con đường đó.

Trận chiến với bọn Venger này chỉ là một bước đi đầu tiên, con đường mà bọn họ phải bước đi, còn dài lắm!

“Đối thủ của ngươi là ta, lưu danh vĩ đại sẽ vang danh trong lịch sử, Dieter!!” Tiếng nói hưng phấn của Dieter vang lên giữa bầy Venger tạo thành một bầu không khí khác biệt.

Đúng thế, Dieter đang ở giữa bầy Venger, xung quanh thân thể hắn đang có một ngọn lửa màu đỏ hồng thiêu đốt dữ dội, các Venger ở xung quanh muốn tấn công hắn đều bị đốt thành than đen, viên tinh thể tiến hóa bị một năng lượng cuốn lấy rồi biến RgXuTTd mất ở trong túi trữ vật của Dieter.

Có lẽ hắn đã bị ám ảnh bởi những ký ức đau thương, làm cho cơ thể của hắn tự phản ứng và xông thẳng vào chiến trường. Dieter thu hút một đám đông Venger bằng giọng nói khiêu khích, các Venger ở xa bị che mắt bởi đồng loại của chúng, đáng lẽ ra bọn chúng sẽ không thấy được Dieter, nhưng âm thanh của Dieter đã đến tai của bọn Venger làm cho số lượng Venger đổ dồn về phía Dieter tăng lên cực lớn.

“Đến đây đi!!” Dieter cười to, tiếng cười lấn áp đi những tiếng gào thét của Venger, hắn như một vị chiến thần được tạo nên từ hỏa diễm và nghiền nát tất cả kẻ thù nào dám xuất hiện ở xung quanh hắn.

Xi Xi!! Ngọn lửa thiêu đốt, hàng trăm Venger nhào lên, móng vuốt sắc nhọn hay hàm răng màu đen nhánh ánh lên tia sáng của kim loại, đủ các thứ vũ khí chết chóc đâm thẳng về phía Dieter.

Dieter bị nhiều Venger xông lên và nhấn chìm xuống mặt đất, càng lúc càng nhiều Venger xông lên, tạo thành một quả cầu bằng thịt mà trung tâm chính là Dieter.

Dieter khẽ nhép môi lên cười, và tự tin nói: “Ta chờ giây phút này đã lâu, làm một vố tóa sáng nhất chiến trường nào!!”

“Hỏa Ngục.”

Mặt đất nứt toát ra sau tiếng nói của Dieter, một cột lửa khổng lồ bắn ra từ mặt đất, bán kính của nó rất lớn, sau khi bắn ra, cột lửa cắn nuốt tất cả Venger ở trên nó và đẩy bọn chúng lên trời, nhìn từ xa, khu vực này bị một cây cọc khổng lồ đóng xuống và đang hùng hực cháy lên, các Venger như tù nhân bị thả vào hầm ngục bằng lửa và bị đốt cháy thành tro bụi.

“Gào!!” Những Venger ở xa, không kịp chạy đến, khi bọn chúng nhìn thấy cột lửa này đều phải dừng lại bước chân, bởi vì không một sinh vật nào có thể phớt lờ bản năng của chúng, trong lúc này, ngọn lửa khủng bố của Dieter đã làm cho bọn chúng sợ hãi.

“Không ngờ, sau khi tu luyện ta lại mạnh như vậy!” Tiếng cười của Dieter vang ra từ trong cột lửa, thân thể của hắn không có vết thương nào, bằng bước chân nhàn nhạt như đi dạo ở ngoài phố, Dieter xuất hiện trước mắt bọn Venger.

Bên trên bức tường thành, mọi người bỗng nhiên cảm thấy được một ánh sáng chói mắt, mắt của họ không khỏi nhìn về phương hướng đó, thấy được Dieter đang ở giữa bầy Venger, xung quanh của hắn còn có một cột lửa khổng lồ như một cái nhà giam đặc biệt.

Hai mắt họ tròn trũng lên, và há mồm to đến hết cỡ, sau một lúc lâu, họ mới bị những Venger ở trước mắt đánh thức khỏi cơn tròng trịch mạnh mẽ này.

“Quân Đoàn Trưởng Dieter thật là bá khí!” Trong lòng họ không khỏi cảm khái.

“Nếu có thể trở thành thành viên của Quân Đoàn Gaia, nhất định tôi sẽ vào phe của Quân Đoàn Trưởng Dieter!!” Có người nói với ánh mắt tỏa sáng.

Róc rách! Có tiếng nước chảy bất chợt vang lên, càng ngày càng lớn dần, giống như có một dòng suối nhỏ ở bên cạnh khu vực này.

Nghe được tiếng nước chảy kỳ lạ, ánh mắt của Dieter ngưng tụ vào, bởi vì hắn nhìn thấy các Venger ở ngoài kia đã nhường ra một con đường cho một

dòng nước chảy đến đây.

Khuôn mặt cứng đờ của bọn Venger đã thay đổi, trở thành biểu hiện kính sợ, hiển lộ rõ ở trên mặt của bọn chúng, điều này báo hiệu cho Dieter có một Venger biến dị muốn ứng chiến với hắn.

“Muốn tìm một Venger biến dị ở giữa chiến trường rất khó, cho nên ta mới tạo động tĩnh lớn như thế này, xem ra cá đã cắn câu.” Dieter thầm nghĩ.

Dòng nước chảy đến khu vực ở trước của Dieter, chúng dập tắt đi những ngọn lửa đang cháy ở đó một cách dễ dàng, dòng nước dừng lại sau đó hội tụ vào hết một điểm.

Trong ánh mắt hiếu kỳ của Dieter, một thân ảnh cao to xuất hiện ở chỗ đó, Venger đó cao khoảng năm mét, có cái lưng hơi còng xuống, khuôn mặt của loài người đã bị biến dạng nghiêm trọng, giống như một con thủy quái nào đó đang thè cái lưỡi màu hồng ra ngoài, ánh mắt sắc bén thuộc về một loài thú săn mồi trong đêm.

Chân và tay của Venger này có một lớp màng mỏng, thể hiện khả năng bơi lội của nó rất cao.

“Năng lực tiến hóa thuộc hệ thủy à?” Dieter cười nói.

“Gừ!” Tiếng gào thét như bị ngen của Venger vang lên, các Venger ở xung quanh lập tức tản đi, tiếp tục tấn công bức tường thành, để lại chiến trường giữa Dieter và Venger biến dị.

“Rất tốt, chỉ có thiên địch như ngươi mới có thể để ta kiểm tra sức mạnh thật sự, bởi vì, ngay cả ta cũng không biết được ta mạnh bao nhiêu.” Dieter cười nhạt nói.

Cột lửa sau lưng của Dieter bỗng nhiên chuyển động, nó đập thẳng xuống Venger biến dị với tốc độ kinh hồn, như một cái roi khổng lồ quất xuống, không khí khô khan và nóng rực không ảnh hưởng gì đến Dieter.

“Hỏa Tiên!” Dieter nói nhỏ, cột lửa kia chính là thứ được tạo nên từ linh lực của hắn, tất nhiên Dieter điều khiển nó rất dễ dàng, như một phần của thân thể, năng lực tiến hóa thuộc hệ lửa càng làm cho Dieter thân thiết với cột lửa hơn.

Ầm!

Ầm thanh lớn vang lên, nơi của Venger biến dị đã bị một ngọn lửa nóng bỏng thay thế, mặt đất bị đốt đến sần sùi và khô khốc, tất cả hơi nước đều bị bốc hơi.

“Gừ!” Bên dưới có tiếng gầm gừ, sau đó là những tiếng xì xì và có nhiều hơi nước bốc lên, bay thẳng vào bầu trời.

Cột lửa khổng lồ từ từ bị nâng lên bởi một bàn tay ẩm ướt, Venger biến dị xuất hiện ở trong tầm mắt của Dieter, đôi tay của nó có màu đỏ hồng báo hiệu nó đã bị bỏng nặng, nhưng sau đó lại được chữa trị nhanh chóng bởi năng lực hệ thủy làm cho nó có thể kháng cự với cột lửa khổng lồ đó.

Miệng của nó từ từ há ra đến hết cỡ, một cột nước bắn ra từ trong khoang miệng thẳng đến Dieter đang ở trong cột lửa.

Ầm!

Cột nước bắn tới với tốc độ và sức mạnh không thua gì một cường giả Tam Dương trung kỳ đánh ra một đòn toàn lực, làm cho cột lửa khổng lồ bị đục ra một lỗ thủng to lớn.

Dieter nhìn cột nước đã gần bắn tới hắn với ánh mắt khinh thường, một tay của hắn đâm ra, trong miệng gầm thét:

“Hỏa Quyền!!”

Tất cả linh lực từ cột lửa bị rút đi nhanh chóng và chuyển hóa thành một quyền ẩn bằng hỏa rồi đâm thẳng đến Venger biến dị, cột lửa khổng lồ mất đi linh lực cung cấp trở nên bất ổn và bị dập tắt.

Xi!

Hỏa quyền đâm tới, đánh nát cột lửa có áp lực mạnh kia, sau đó bắn thẳng về phía Venger biến dị. Theo bản năng, nó cảm nhận được nguy hiểm tột cùng, thân thể của nó liền lùi về phía sau, né đi hỏa quyền khủng bố kia.

Ầm!!

Mặt đất bị hỏa quyền đánh ra một cái lỗ to lớn và bốc cháy lên.

Dieter bước về phía trước, đôi mắt tập trung cao độ, hắn nhìn Venger biến dị với ánh mắt lạnh lẽo.

“Chỉ cần giết được ngươi, ta có thể cứu lấy hàng trăm người khỏi cái chết.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168: Trận chiến bảo vệ tường thành! (4)

Như một thói quen kỳ lạ, Dieter xông vào chiến trường, thu hút sự chú ý của nhiều Venger và cố gắng tiêu diệt bọn chúng thật nhiều, ngay cả Dieter vẫn không nhận ra được, cơ thể của hắn đã tự phản ứng làm một chuyện gì đó để giảm đi số lượng người sẽ chết ở trong trận chiến này.

Có lẽ những ký ức đau thương của Dieter chính là nguyên nhân khiến hắn hành động như vậy, một nỗi ám ảnh về tâm lý đang điều khiển Dieter trong vô thức.

Dieter tập trung vào đối thủ trước mặt, cho dù nó chỉ là một sinh vật có trí tuệ thấp, sự hiểu biết của nó về năng lực tiến hóa cực kỳ ít ỏi làm cho nó không thể phát huy ra toàn bộ uy lực, nhưng Dieter vẫn cảm nhận được một áp lực nặng nề từ Venger biến dị.

Dieter chưa từng chiến đấu với một Venger có năng lực hệ thủy bao giờ, nhưng theo kiến thức cơ bản mà Dieter học được từ thế giới trước kia, hắn đã dùng ngọn lửa làm bốc hơi tất cả hơi nước ở xung quanh để ngăn chặn khả năng của Venger biến dị.

Chắc hẳn năng lực hệ thủy có thể điều khiển nước, vì vậy, Dieter đã đánh lung tung, ngăn chặn được bao nhiêu lực chiến của con Venger này thì hay bấy nhiêu.

Đó là tất cả những gì mà Dieter có thể suy nghĩ ra được.

Có lẽ Dieter đã đúng, con Venger biến dị liên tiếp lùi về phía, rút ra một khoảng cách cực lớn với Dieter, địa điểm mà nó lùi ra, toàn là những có hơi nước dày đặc, độ ẩm cao.

Dương như nó rất ưa thích hoạt động ở trong những môi trường giống thế.

Một lửa bắn xuống từ trên bầu trời, giáng thẳng vào đầu của con Venger biến dị, phạm vi công kích của ngọn lửa quá lớn làm cho nó không thể thoát ra khỏi bán kính sát thương được.

Trên thân thể của Venger tràn ra những làn nước lạnh lẽo, sau đó biến thành một cái quả cầu nước khổng lồ bao phủ xung quanh Venger biến dị, nó muốn dùng thủy cầu này để ngăn chặn cột lửa khổng lồ kia.

Dieter đánh xuống một quyền, hắn ẩn nấp trong cột lửa để ngăn chặn khả năng cảm ứng của con Venger, trong lúc Venger lùi về phía sau, Dieter đã nhân cơ hội đó, nhảy vào những điểm mù của Venger và tấn công bằng đòn đánh này.

“Nhận lấy!” Dieter hét lớn trong khi cơ bắp của Dieter nổi lên trên cánh tay, đòn tấn công này được kết hợp giữa sức mạnh thân thể và linh lực.

Ầm!! Ầm!!

Một quyền đánh thẳng vào thủy cầu, cảm giác cứng rắn truyền đến cánh tay của Dieter, không như thường thức, mặt ngoài của viên thủy cầu này cứng đến lạ thường, làm cho những ngón tay của Dieter đau đớn.

Xi! Xi!

Hơi nước bay lên bởi nhiệt độ cực cao của cột lửa, viên thủy cầu từ từ nhỏ lại rồi vỡ vụn, biến thành làn nước rồi chảy xuống đất.

Nắm đấm của Dieter thừa thế xông lên, đánh thẳng vào đầu của con Venger biến dị.

Răng rắc!

Có tiếng xương nứt vang lên, Dieter đã đánh trúng cằm của con Venger bằng một hỏa quyền khủng bố, xương nó đã vỡ nứt ra và chảy đầy máu tươi.

“Thật là cứng!!” Dieter khẽ chau mày, nhìn thấy một tay của Venger đâm tới, hắn mượn lực rồi nhảy lùi ra sau, tránh đi đòn phản công của Venger.

“Gào!!” Con Venger gầm lên tiếng hét giận dữ.

Venger không hổ danh là một loài chuyên về thân thể và năng lực tiến hóa, nó hứng chịu một đòn tấn công chính giữa ZK diện từ Dieter mà chỉ bị thương nhẹ, vết thương trên cằm của nó từ từ khép lại nhanh chóng.

“Khả năng hồi phục thật đáng sợ!” Dieter cảm khái. Bàn tay của hắn còn hơi tê dại, máu tươi của con Venger còn bám trên tay của Dieter, nó truyền đến cho Dieter cảm giác lạnh lẽo như một tảng băng đang ở trên tay của hắn.

Ngọn lửa chui ra từ thân thể của Dieter và xóa đi vết máu, Dieter nhìn Venger bằng ánh mắt lạnh lùng và nghiêm túc.

“Để xem người có thể chống cự được bao lâu.”

Dieter lạnh nhạt nói trong khi con Venger sử dụng năng lực tiến hóa và tấn công hắn.

Một trận chiến giữa hai thiên địch với nhau đã thực sự bắt đầu!

...

“Venger biến dị có hai đầu?” Richard thốt lên một cách ngạc nhiên, trong tầm mắt của Richard là một con Venger không to lắm, chỉ cao khoảng ba mét, thân thể của nó có vảy giáp màu đen giống như của loài tê tê, đặc biệt là trên cổ của nó có đến hai cái đầu đang mở miệng gầm thét một cách dữ tợn.

Nước dãi có tính ăn mòn từ miệng của Venger chảy xuống đất rồi làm cho mặt đất phát ra tiếng xì xì rùng rợn.

“Cảnh giới của nó chỉ là Tam Dương sơ kỳ, đây là một đối thủ xứng tầm để kiểm chứng sức mạnh của ta.” Richard bình tĩnh lại, thần thức của hắn phóng ra, nhìn xem toàn bộ trạng cảnh ở khu vực này, kết hợp với năng lực tiến hóa thiên về tốc độ.

Lực chiến của Richard ở lúc này cực kỳ đáng sợ, Richard không còn bị tầm nhìn làm cản trở nữa, dưới thần thức mạnh mẽ, hắn có thể nhìn xung quanh ba trăm sáu mươi độ, quan sát tất cả hình ảnh, không bị đôi mắt làm giới hạn như lúc trước.

“Venger biến dị này tiến hóa nghiêng về loài thú.” Richard nhìn móng vuốt to dài của Venger trước mặt rồi đánh giá.

Ngay lúc này, Richard đang đứng giữa bầy Venger, nhưng hắn không có vẻ gì là lo lắng, giống như hắn đang đi dạo ở một chốn không người.

Sức mạnh hiện giờ của Richard tạo cho hắn một cảm giác tự tin khi đối diện với nguy hiểm.

Trên tay của Richard là một thanh kiếm có màu lục, thanh kiếm này rất thon gọn và dài đến gần một mét, lưỡi kiếm sắc bén giống như nó đang rung động.

Đây là một loại pháp bảo kết hợp với khả năng rung động của tần số, sự sắc bén của nó làm cho nhiều người phải rung mình, đứng trước lưỡi kiếm này, chỉ cần bị nó chạm phải, coi như cuộc đời sẽ kết thúc.

“Ngâm mồm lại!” Richard nhìn thấy Venger hai đầu đang gầm thét để thể hiện sức mạnh, hắn khẽ nói.

Thân ảnh của Richard lập tức biến mất, lúc hắn xuất hiện thì đã ở đằng sau của con Venger hai đầu.

Tựa hồ, con Venger kia không phản ứng kịp với chuyển động của Richard, nó bảo trì tư thế gầm thét, nhưng bây giờ nó đang cứng người lại, có một vết kiếm xuất hiện ở trên một cái đầu của nó, chém cái đầu đó thành hai nửa, vết chém cực kỳ ngọt, không bị ảnh hưởng bởi độ cứng cáp của cơ thể con Venger.

“Gầm!!” Một nửa cái đầu rơi xuống mặt đất, cảm giác đau đớn tột cùng xông vào bộ não còn lại làm nó trở nên điên cuồng, ngay tức khắc, nó trở mình và tấn công tới Richard.

Thân thể của nó lóe lên, một quyền nhanh như cắt đâm tới, Richard chỉ di chuyển thân thể một cách nhẹ nhàng tránh đi đòn tấn công của Venger.

Ầm!

Nắm đấm to lớn của Venger đâm thẳng vào mặt đất, tạo thành một cái lỗ to lớn, một luồng sóng xung kích phát ra làm cho các Venger ở gần bị thổi bay, bụi mù cuốn lên tứ phía.

“Gầm!!” Venger biến dị đột nhiên gầm thét dự dội thể hiện nó đang đau đớn, bởi vì một cánh tay của nó lại rơi xuống mặt đất, mà thủ phạm là Richard đang đứng nhìn nó với ánh mắt bình tĩnh như việc chém đi một cái đầu và một cánh tay của nó chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Con đau khủng khiếp hòa lẫn vào sự tức giận tột cùng làm cho một ít lý trí còn sót lại của Venger biến dị biến mất, thân thể của nó chuyển sang màu đỏ tươi như máu, phần thịt ở trên cái đầu đã bị cắt đi bất chợt nhúc nhích, chỉ trong nháy mắt, một cái đầu mới đã mọc ra, ngay cả cánh tay cũng thế.

Khả năng hồi phục của con Venger biến dị này còn mạnh hơn cả đối thủ của Dieter.

“Tái sinh à?” Richard lầm bầm.

“Mặc kệ năng lực của người là gì, để xem người có thể hồi phục bao nhiêu lần!!”

Thân ảnh của Richard lướt đi như một làn gió, các Venger ở xung quanh chỉ thấy được một vệt bóng mờ lướt qua và cái đầu của bọn chúng bị cắt đi, bộ thân thể thô kệch ngã xuống đất, máu tươi tanh nồng chảy ra.

Con Venger biến dị gầm thét, nó không cần nhìn thấy kẻ địch, bây giờ khả năng suy nghĩ của nó còn thua một con chuột, vì thế cho nên Venger biến dị chỉ tấn công dựa trên cảm giác và bản năng.

Một quyền của nó đâm tới, phát ra âm thanh xé gió chói tai, thẳng đến khu vực trước mặt!

Không ngờ, khu vực không người đó lại xuất hiện thân ảnh của Richard, hắn đang lùi lại để né tránh đòn tấn công bất ngờ này.

Không khi bị nắm đấm của Venger áp súc đến cực hạn và phóng thẳng đến ngực Richard.

Xẹt!

Cái áo giáp thuộc loại nhẹ bị đánh nát, vùng ngực của Richard xuất hiện một vết thương, chảy ra đầy máu tươi nhuộm đỏ thân thể của hắn.

“Vứt bỏ tất cả những suy nghĩ, chỉ chiến đấu dựa vào bản năng!” Richard khề thờ ra một hơi, hắn phân tích đòn tấn công kia.

“Không biết là do trùng hợp hay cố ý, nhưng chỉ có đối thủ như thế này mới làm ta trở nên hoàn thiện hơn.” Ánh mắt của Richard trở nên nóng rực và nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Trận chiến bảo vệ tường thành! (5)

Xẹt! Xẹt!

Thanh kiếm không lồ chém xuống, cắt ngang các Venger, thân thể hiện lên một vết cắt rồi tách rời và rớt xuống mặt đất.

Máu tươi chảy ra rồi hòa lẫn vào đất cát, xác của Venger ở khắp mọi nơi, tạo thành một khung cảnh kinh khủng và tràn đầy sát khí trộn với mùi tanh nồng khó chịu, ở nơi đây chính là một chiến trường sinh tử thật sự, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót cuối cùng.

Ba thân ảnh không lồ phát ra quang mang chói lóa, làm cho một khu vực sáng lên, các Venger ở gần nơi đó đều không thể không tập trung sự chú ý và tiến lên tấn công ba người không lồ này.

Được kết hợp từ sức mạnh của một trăm thành viên, linh lực của bọn họ đã trở thành một và người điều khiển chính là linh hồn của Bách Thánh Trận. Cho dù nhìn thấy hàng ngàn Venger tấn công tới đây, ba người không lồ vẫn không lùi, dù chỉ một bước.

“Giết!!”

“Giết sạch lũ Venger này!!”

“Bảo vệ tường thành!”

Hàng trăm tiếng hét từ thành viên của Quân Đoàn Gaia vang ra, như đang tiếp thêm tinh thần cho họ, càng làm cho họ điên cuồng và nhiệt huyết, đây chính là tinh thần của họ, tiêu diệt Venger để bảo vệ nơi an lành cuối cùng.

Cảm nhận được sức mạnh dâng trào ở trong cơ thể, bọn họ càng hăng lên, không còn cảm thấy sợ hãi khi đối diện với số lượng Venger nhiều như thế này nữa.

Chất Adrenaline được tiết ra nhiều làm cho nhịp tim của bọn họ tăng nhanh, cơ thể được sử dụng hoàn toàn để có thể phòng chống những nguy hiểm xung quanh.

Nhưng chỉ với cảm xúc thì không thể nào chống lại nhiều Venger đồng thời tấn công như vậy được.

Ầm! Ầm!

Bàn chân không lồ không chịu nổi sức mạnh từ bọn Venger trùng kích, ba thân ảnh phải lùi lại về phía sau vài bước, chỉ còn khoảng mười mét nữa là bọn họ sẽ chạm phải tường thành.

Bọn Venger đang ở trạng thái sẵn mồi, chúng xông lên như lũ thú hoang dại và xé nát tất cả những gì cản đường của bọn chúng, với đôi mắt không có trí tuệ và hàm răng sắc nhọn đang chảy ra đầy nước dãi, bọn chúng tấn công ba người không lồ bằng chính sức mạnh thuần túy từ thân XE9je6v thể.

Từ quyền, đấm, đá, cho đến lên gối, bọn chúng sử dụng tất cả bộ phận thân thể làm vũ khí và tấn công bà người không lồ.

Ầm! Ầm!

Sức phòng thủ của ba người khổng lồ rất mạnh, có thể chống lại lực lượng từ cường giả Tam Dương sơ kỳ, nhưng không thể chịu nổi sức mạnh từ bọn Venger, mỗi lần bị tấn công trúng, đều có tiếng nổ lớn vang ra, kèm theo là một luồng lực truyền vào những thành viên ở bên trong của trận pháp.

Bọn họ bị buộc phải lùi lại liên tục, nhiều thành viên ở trong trận pháp bị chấn thương đến nỗi phun ra một ngụm máu tươi, mồ hôi liên tục chảy xuống như mưa, làm cho quần áo của bọn họ bị ướt hết, sắc mặt của họ không được tốt cho lắm, đầu tóc quay cuồng, chỉ có tinh thần của họ đang giữ vững để duy trì trận pháp.

“Ngưng Kiếm!!” Nathan quát lớn.

“Ngưng Kiếm!!” Derek và Lucas cũng quát lên.

Nghe được mệnh lệnh từ ba người điều khiển trận pháp, những thành viên đang kết trận đều làm một động tác rút kiếm.

Keng!! Âm thanh của kiếm vang vọng lên khoảng trời, dường như Bách Thánh Trận đã được tiếp thêm một thứ sức mạnh gì đó.

Ánh mắt của ba người khổng lồ cùng sáng lên, như hai viên mặt trời thu nhỏ, thanh kiếm hư ảo trên tay của ba thân ảnh kia đồng loạt phát sáng, sau đó trở thành một thanh kiếm chân thật, không còn là hư ảnh nữa.

Đây chính là một trong những sức mạnh của Bách Thánh Trận, có thể tế kiếm và ngưng thực vũ khí, tăng lên sức tấn công, nhưng muốn làm được phải tốn nhiều công sức, từ vũ khí phải giống nhau cho đến độ ăn ý của mọi người, đó là lý do vì sao Quân Đoàn Gaia đã chọn ra ba trăm người này.

“Tuyệt Quang!” Nathan lạnh lùng nói.

Hàng ngàn con Venger xông tới, với tốc độ cực kỳ nhanh như con gió, bọn chúng muốn tấn công và xé nát ba người khổng lồ ghê tởm này để tấn công vào bức tường thành và thương thức mỹ thực.

Cái bụng đang kêu đói làm chúng trở nên gấp gáp, ánh mắt có chút hồng.

Động tác của ba người khổng lồ đều dừng lại, hai tay nắm chặt lấy thanh kiếm đã được ngưng thực, nó ánh lên tia sáng lạnh lẽo của kim loại, lưỡi kiếm sắc bén đến nỗi làm cho người khác phải cảm thấy lạnh gáy.

Bỗng nhiên, thanh kiếm phát sáng, ánh sáng xông thẳng lên trời, một luồng áp lực giáng xuống bọn Venger, tựa hồ lưỡi kiếm đang có một nguồn năng lực cực kỳ mạnh mẽ đang muốn được giải thoát.

Ba thanh kiếm chém xuống, ánh sáng càng phát ra mãnh liệt, ba tia sáng khổng lồ từ đầu kiếm bắn ra, thẳng đến bọn Venger.

Ầm!! Ầm!!

Tia sáng xông tới, tốc độ quá nhanh, bọn Venger chẳng thể phản ứng kịp, thân thể của bọn chúng bị tia sáng này bắn trúng rồi lập tức tan rã thành tro bụi, chỉ có một viên tinh thể tiến hóa rơi xuống mặt đất và vang lên một tiếng ‘cọc’.

Hàng ngàn Venger đứng trước ba luồng ánh sáng khủng bố đó, không khác gì những con kiến nhỏ đứng trước vàng Mặt Trời vĩ đại, trong ánh mắt của bọn Venger chỉ thấy được ánh sáng từ xa lóe lên một cái, rồi chúng đã mất đi nhận thức, tan biến mãi mãi theo thời gian.

Khu vực bị ba tia ‘tuyệt quang’ bắn qua, tất cả mọi sinh vật bị xóa sổ, chỉ với một kỹ năng từ thanh kiếm đã được ngưng thực mà bọn họ đã thanh lý hơn một ngàn Venger và cản trở đợt tấn công của bọn chúng.

Nếu như toàn bộ thân thể của Bách Thánh Trận đều ngưng thực thì nó sẽ đáng sợ đến mức nào? Nghĩ đến đây, những thành viên của Quân Đoàn Gaia càng muốn nhìn thấy khoảnh khắc đó, và đó chính là một động lực giúp họ nhanh chóng đạt được nó.

“Đừng ngừng lại, kẻ địch của chúng ta vẫn còn đó, tiếp tục tấn công!!” Derek nói với giọng như gầm thét đánh thức những thành viên khỏi cơn thất thần, làm cho bọn họ tập trung vào chiến trường.

“Ngưng Giáp!!” Lucas nói lớn.

Bộ giáp trên thân thể của thân ảnh khổng lồ trở thành thực chất, lớp kim loại sáng bóng và có sức phòng thủ cao, bộ giáp bao phủ từ đầu đến chân cản trở tất cả đòn tấn công từ bọn Venger.

Keng!! Keng!!

Bọn Venger nhanh chóng bù đắp lỗ hổng và tiếp tục tấn công, nhưng sức phòng ngự của trận pháp quá mạnh, chỉ nghe được những tiếng chói tai vang lên, ba thân ảnh khổng lồ vẫn không hề hứng gì, nhưng chân tay của Venger lại nát nhừ, chảy ra đầy máu tươi.

“Quang Thuần!” Derek gào thét.

Tiếng nói của Derek vừa kết thúc, một vòng ánh sáng xuất hiện ở xung quanh của ba người khổng lồ, các Venger chạm phải vòng ánh sáng kia đều bị hòa tan thành tro bụi, tất cả đều chết sạch.

Ba người khổng lồ như chiến thần đứng giữa trận chiến, vàng hào vang sáng chói đủ để làm tất cả sinh vật phải chú ý. Sau khi được tiếp thêm sức mạnh, ba thân ảnh khổng lồ càng mạnh mẽ, trực tiếp tấn công, tiêu diệt hàng ngàn Venger.

“Quân Đoàn Gaia đang làm rất tốt nhiệm vụ.” Rinka di chuyển ánh mắt khỏi ba người khổng lồ.

“Nếu như bọn họ còn không thể có sức chiến đấu như thế, thì không có tư cách để đứng ở trung tâm của chiến trường.” Rinka lạnh nhạt nói, giọng của cô pha lẫn một chút cảm xúc hài lòng.

Xem ra, việc bồi dưỡng những người này là đúng đắn, sức chiến đấu của bọn họ rất khá, có thể đảm đương một phương.

Rinka kéo nhẹ mũi tên và thả nó đi, lần này, mũi tên như một con u lình xuyên qua chiến trường, bắn nát đầu của một Venger đang tính kết liễu một người ở trên tường thành, người kia sợ hãi nhìn con Venger gục xuống nền đá, sau đó quay qua nhìn Rinka với ánh mắt cảm kích, rồi tiếp tục tham chiến.

Muốn đề cao tinh thần của tất cả mọi người thì phải hạn chế số người chết ở trong trận chiến này, nếu không, cho dù có chiến thắng đi chăng nữa, nhưng số người chết quá nhiều, thì sẽ làm cho tinh thần họ càng tồi tệ mà thôi.

Kết quả như thế trái ngược với mục tiêu của Quân Đoàn Gaia, cho nên Rinka thường xuất thủ, tiêu diệt Venger và cứu lấy mọi người, vì thế cho nên danh vọng của Rinka đã tăng lên nhiều trong trận chiến này.

Lâu lâu, Rinka lại liếc nhìn về một nơi ở trong chiến trường, ở đó, Thanh Vũ và một con Venger biến dị khổng lồ đang chiến đấu kịch liệt. Cô muốn nhìn ra sức mạnh của Thanh Vũ, bằng cách quan sát hấn chiến đấu với Venger biến dị.

Chương sẽ được đăng rất trễ trong khoảng thời gian này, bởi vì mình đang học và làm đồ án, cho nên có rất ít thời gian để viết truyện, xin các bạn thông cảm.

Dù sao, mình viết vì đam mê, thỏa mãn tinh thần, từ đó đến giờ, tốn biết bao nhiêu thời gian, nhưng chẳng nhận lại được một D nào.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Trận chiến bảo vệ tường thành! (6)

Cuồng phong gào thét bay qua, cái áo khoác màu trắng tinh khôi của Thanh Vũ nhẹ bay theo làn gió, càng lên cao, không khí càng lạnh dần lên, Thanh Vũ đứng trên không trung, đôi mắt tập trung chú ý vào con Venger biến dị trước mặt.

Bên dưới là những con người và Venger đang chiến đấu với nhau, nhìn từ trên xuống, bọn họ thật nhỏ bé và yếu đuối, nhưng ngọn lửa nhiệt huyết đang thiêu đốt ở trong lòng họ không hề yếu chút nào, tựa như nó đang làm cho bầu trời này trở nên nóng rực.

Thanh Vũ nở nụ cười khê khi cảm nhận được cảm giác trong nội tâm của mọi người, đây chính là thứ hấn muốn nhìn thấy, chỉ có lòng dũng cảm và mong muốn mãnh liệt mới là động lực để giúp họ đạt được mục đích sau cùng.

“Người là một đối thủ không tệ, ta có thể từ từ chiến đấu với người để mài dũa kỹ năng mà ta còn thiếu sót.” Thanh Vũ nói khê, lời nói bình tĩnh của hấn vang vào tai của con Venger biến dị khổng lồ, làm cho nó gào thét lên.

“Gào!!” Thân thể lớn đến hai mươi mét, cơ bắp to và cuộn cuộn, chỉ nhìn sơ qua liền biến được sức mạnh ẩn chứa trong đó lớn đến như thế nào, nhất là cái mồm đang mở rộng có hàm răng sắc bén, tiếng thét mạnh mẽ, đôi mắt tràn đầy dự vọng với sức mạnh làm cho Venger biến dị càng đáng sợ hơn.

Không thể chối cãi được, thân hình khổng lồ đem lại cho Venger một sức mạnh vượt trội, từ Tam Dương trung kỳ, nó có thể đánh ngang với Tam Dương hậu kỳ, nhưng Thanh Vũ cũng không kém cỏi là bao nhiêu.

Mình chứng là Thanh Vũ liên tục đẩy lùi Venger khổng lồ bằng thanh kiếm màu hoàng kim rực rỡ, cứ mỗi lần chém xuống, con Venger lại chặt vật chống đỡ, thân thể của nó quá khô làm cho tốc độ của nó khá chậm, vùng bị sát thương lớn, vì vậy nó không thể tránh né được đòn tấn công từ Thanh Vũ.

Ầm!! Ầm!!

Bước chân của Venger dẫm lên mặt đất một cách nặng nề, tạo ra một chấn động dữ dội, mặt đất run rẩy nhẹ, ở trên đó còn xuất hiện một dấu chân sâu đến một mét, mỗi lần bị đẩy lùi, con Venger biến dị này đều để lại một ít vết tích trên đất.

Bây giờ, nó đã cách khá xa so với bức tường, Thanh Vũ chỉ lạnh lẽo nhìn con Venger và điều khiển thanh kiếm để tấn công, hoặc dùng cái khiên hoàng kim để đập xuống, thân thể của Thanh Vũ được bảo vệ bởi một cái chiến giáp khổng lồ, các đòn tấn công của Venger biến dị chỉ làm cho chiến giáp hơi run một chút mà thôi, không thể đánh xuyên qua nó được.

Phải nói, Thanh Vũ đang ở thế bất bại, từ này đến giờ, hắn chỉ sử dụng các đòn tấn công cơ bản là chém và đâm, hắn muốn rèn luyện các kỹ năng chiến đấu bằng cách dây dưa với đối thủ như thế này.

Lúc trước, thời gian ở trên chiến trường của Thanh Vũ cực kỳ ít ỏi và kết thúc chỉ trong ba phút ngắn ngủi, nếu không hắn sẽ mất đi tính năng của Danh Hiệu, cảnh giới bị sụt lùi, có khả năng bị kẻ địch phản công và chém giết, vì vậy, Thanh Vũ phải chiến đấu với tâm lý chiến thắng kẻ địch trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng lúc này đã khác, đứng trước hàng chục ngàn Venger tấn công, Thập Linh Hóa thành cùng với những người sống sót ở bên dưới đã ngăn chặn được thế công của bọn Venger, không những thế mà còn phản công, đánh ZWrPO4r giết một lượng lớn Venger, từ từ hóa giải nguy cơ, bảo vệ thành công bức tường thành.

Thanh Vũ không cần phải giết con Venger biến dị một cách nhanh gọn nữa, đây là một cơ hội rất tốt để Thanh Vũ trải nghiệm khoảnh khắc chiến đấu nhiều hơn, nói không chừng, kinh nghiệm tương chừng như nhỏ bé này lại hữu ích ở trong tương lai.

Thanh Vũ tiến công từng bước một, chèn ép con Venger biến dị để nó bộc lộ ra sức mạnh lớn nhất, sau đó tìm kiếm những điểm yếu mà Thanh Vũ còn mắc phải và sửa chữa, đây là một cách học hỏi nhanh nhất để trở thành một chiến binh thiện chiến.

Dẫu cho thân thể không lồ, nhưng con Venger biến dị này có những đặc điểm nổi trội riêng, như mỗi khi nó đầm ra, tốc độ của nắm đầm cực kỳ nhanh, lúc đầu Thanh Vũ không phản ứng kịp, đành phải nhận lấy một đòn đánh chính diện, lực lượng từ nắm đầm làm cho Thanh Vũ bị bắn ra xa, thật may mắn rằng, con Venger không lồ không đủ sức để phá hủy lớp giáp từ Thanh Vũ, nếu không, kẻ bị chèn ép ở lúc này chính là hắn.

Sau một khoảng thời gian chiến đấu, Thanh Vũ đã theo kịp tốc độ đánh của Venger biến dị và từ từ tấn công nó bằng những đòn đánh bằng sát thương vật lý.

Venger biến dị bị một kiếm đâm tới, trúng vào da thịt của nó, nhưng chỗ va chạm lại có tia lửa bắn ra liên tục, chứng tỏ nó có sức phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, rất khó để cho Thanh Vũ làm trọng thương nó.

“Phòng ngự thật mạnh mẽ!!” Thanh Vũ cảm khái, nhưng trong ánh mắt lại có tia lửa nóng, đây chính là chiến đấu, tìm kiếm sơ hở của kẻ địch và tấn công, lúc này, sức mạnh của Thanh Vũ và con Venger biến dị đang ngang nhau, nếu như hắn không thể chiến thắng một kẻ địch còn không có trí khôn, thì hắn lấy tư cách gì để dẫn dắt Quang Minh Giáo Đình.

Trong nội tâm của Thanh Vũ tự đặt ra một mục tiêu cho hắn, và hắn nhất quyết phải hoàn thành nó, mỗi lần thành công, Thanh Vũ sẽ càng ngày càng hoàn thiện.

Nói thật, lần đầu tiên chiến đấu với một đối thủ khó ăn như thế này, nhất là trong một trận chiến sinh tử ở bên ngoài tường thành, Thanh Vũ phải chịu một áp lực lớn cả về nội tâm và các tác nhân bên ngoài, lúc bước ra khỏi tường thành, Thanh Vũ cảm nhận được cơ thể truyền đến cảm giác bất an, các suy nghĩ cứ hiện lên trong đầu hắn.

Con Venger biến dị này có thể có át chủ bài gì có thể giết chết hắn hay không?

Liệu trong đàn Venger này có tồn tại nào có thể đánh bại hắn chỉ trong một đòn?

Nếu như có những tình huống dị biến ngoài tầm kiểm soát xảy ra thì sao? Ta phải hành động như thế nào để chắc chắn thành công?

Làm một Giáo Hoàng, quyền lực của Thanh Vũ là cao nhất, hắn có thể chỉ phối Quang Minh Giáo Đình theo ý thích của hắn, ngay cả những thứ vô lý, chỉ cần hắn ra lệnh, là mọi người sẽ chấp nhận, nhưng áp lực của Thanh Vũ không phải nhỏ.

Mỗi một lần ra một lệnh mới, Thanh Vũ phải đắn đo suy nghĩ đến một nỗi, phải làm sao cho những mệnh lệnh kia không gây ảnh hưởng tiêu cực kỳ đến mọi người.

Trong hoàn cảnh này, Thanh Vũ cũng phải suy nghĩ không ngừng, quyết định chiến đấu trong thời gian dài với con Venger biến dị này chính là một mối nguy hiểm tiềm ẩn, đáng lý ra, hắn phải đặt an nguy của Thập Linh Hóa thành lên hàng đầu, dùng hết sức để tấn công và chém giết nó, nhưng bây giờ, Thanh Vũ lại quyết định làm như thế này, đây là một hành động cá nhân, không phải là việc một người đứng đầu nên làm.

Thanh Vũ không thể tự tin đến thái quá và cho tất cả những suy nghĩ của hắn đều đúng đắn, vì thế cho nên, hắn đã giao nhiều trọng trách cho những người có chuyên môn đi làm, nếu như hắn y hệt như các nhân vật chính nào tàn nào đó, tự cho mình là trung tâm của vũ trụ, thì chắc chắn rằng, Thanh Vũ sẽ không tồn tại được lâu, đây là thế giới thật, không phải một truyện tiểu thuyết thuộc về nhân vật chính, chỉ cần đi sai một bước chân, vạn kiếp bất phục.

Tinh thần của Thanh Vũ khá căng cứng, hắn phải chiến đấu với Venger biến dị này, trong khi phải tập trung và tìm đến các mối nguy hiểm tiềm ẩn để có thể phản ứng kịp thời và giải quyết nó.

Cho dù Thanh Vũ không nắm trong tay sinh mạng của hàng chục ngàn người ở đây, nhưng các hành động của hắn lại có thể ảnh hưởng đến sinh mệnh của họ. Trong lòng của Thanh Vũ càng cảm thấy nặng nề hơn, thời gian trôi qua, nỗi bất an càng lớn dần, đây chính là áp lực.

Khi hành động theo cảm tính cá nhân xung đột với lợi ích của tập thể, trong nội tâm của Thanh Vũ đang chiến đấu.

Thanh Vũ đã từng đọc một truyện, nhân vật chính vì tham lam, chiếm đoạt một kỳ vật, làm cho tất cả người thân của hắn gần như là chết sạch, cho dù tất cả mọi người biết được lỗi là do nhân vật chính, nhưng một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, tất cả nhân vật phụ đều không oán trách nhân vật chính mà còn động viên hắn, và một điều kỳ lạ nữa rằng, thằng nhân vật chính vẫn ung dung, tiêu dao tự tại, tiếp tục đi lên phía trước, và không có một cảm giác tội lỗi hay tự trách gì.

Thanh Vũ rất tò mò, tim của thằng nhân vật chính kia là sắc đá hay là thịt?

Nhưng Thanh Vũ biết được, hắn sẽ không thể nào có hành động giống như nhân vật chính đó được, bởi vì hắn là con người, một người có nhận thức, có thể giới quan, có quan điểm riêng và bởi vì hắn chính là Thanh Vũ.

“Phải mau kết liễu nó.” Thanh Vũ khẽ cau mày, nhìn con Venger biến dị đang chống trả quyết liệt, từ nãy đến giờ, nó vẫn chống đỡ được thế công của Thanh Vũ, và trận chiến ở trong nội tâm của hắn đã có hồi kết, giữa cá nhân và tập thể, hắn đã chọn được một bên.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Trận chiến bảo vệ tường thành! (7)

Đôi mắt của Thanh Vũ đột ngột thay đổi, ánh lên cái nhìn sắc bén và lạnh lùng tập trung vào Venger biến dị đang gầm gừ ở đằng trước.

Mặt đất không còn hình dạng như lúc đầu, ở trên nó đã có thêm nhiều vết tích như hố to vì bị ảnh hưởng bởi trận chiến ở cấp độ không còn thuộc về người bình thường.

Mỗi lần tăng lên một cảnh giới lớn, hay tiến hóa thêm một cấp, sức mạnh sẽ được tăng lên theo chất lượng, đến cấp độ hiện tại, sức phá hủy của bọn họ không khác gì những quả bom loại nhỏ, đủ sức để hủy diệt một khu vực rộng lớn.

“Rất tiếc là trận chiến của chúng ta nên dừng lại ở đây thôi, ta không có thời gian để tiêu hao với ngươi.” Thanh Vũ nhàn nhạt nói với Venger biến dị, dẫn cho nó không hiểu được ngôn ngữ của Thanh Vũ, nhưng nó có thể cảm nhận được Thanh Vũ không coi nó vào mắt, làm cho nó càng hung tợn hơn.

Một chân của Venger biến dị đã tới, như một ngọn núi to áp đến Thanh Vũ, áp lực khổng lồ đè nặng vào thân thể của hắn, không khí bị sức mạnh của bàn chân to lớn kia đánh bạo, tạo ra những tiếng nổ lớn.

Đứng trước bàn chân khổng lồ, Thanh Vũ giống như một con kiến bé nhỏ đang đứng trước ngọn núi nguy nga, hùng vĩ. Nhưng sức mạnh của con kiến kia lại vượt qua những gì mà người khác có thể tưởng tượng.

Ầm!!

Cái khiên hoàng kim chặn đứng bàn chân khổng lồ, cho dù sức mạnh của bàn chân khổng lồ cực kỳ to lớn, nhưng cái khiên lại chặn nó một cách dễ dàng, ngay cả run động hay bị đẩy lùi cũng chưa từng xuất hiện, cái khiên đang chứng minh sức phòng ngự khủng bố của nó trước Venger biến dị.

Bàn chân khổng lồ bị lực phản chấn đánh bật ra ngoài, thân thể của Venger biến dị quá khổ làm cho nó mất cân bằng và muốn ngã về một bên.

Ngay tức khắc, Venger biến dị thực hiện một động tác nhanh nhẹn, dùng một chân còn lại làm trụ và giữ vững thăng bằng, để nó tránh khỏi một lần ngã này, xem ra thân thể khổng lồ của nó cũng khá linh hoạt.

“Đây là...!” Thanh Vũ liếc nhìn, vô tình nhìn thấy được một vết màu trắng ở trên hông của con Venger biến dị, vì lúc chiến đấu, nó luôn hướng về phía Thanh Vũ, cho nên hắn không nhìn thấy được vết màu trắng này, một phần là nó rất nhỏ, Thanh Vũ không để ý.

“Vết sẹo ở trên hông?” Thanh Vũ lầm bầm. Sau đó ánh nhìn của hắn trở nên sắc bén, tập trung vào vết màu trắng của Venger biến dị.

Tựa hồ Venger biến dị càng đánh càng hăng, lúc này nó đang tấn công Thanh Vũ một cách điên cuồng, dẫn cho những đòn tấn công của nó đều bị cái khiên hoàng kim vô hiệu hóa, nhưng nó vẫn không ngừng tiến lên, dường như nó muốn dùng nhịp điệu này để nhấn chìm Thanh Vũ.

Các đòn đánh của Venger không phải không làm gì được Thanh Vũ, bởi vì, mỗi lần ngăn chặn đòn đánh, Thanh Vũ đều bị tiêu hao một lượng linh lực cực lớn, nếu bị tấn công trong khoảng thời gian dài, lớp phòng ngự của Thanh Vũ sẽ bị đánh nát và thân thể trần của hắn sẽ trực diện với Venger biến dị, thật may cho Thanh Vũ, Thánh Dực có chức năng rất đặc biệt là nó có thể chứa đựng một lượng linh lực gấp mười lần Thanh Vũ và không ngừng cung cấp, bổ sung cho hắn trong lúc chiến đấu.

“Nếu có vết sẹo, chứng tỏ rằng trước đây nó đã từng bị thương ở nơi đó, vì vậy, vết sẹo kia chính là điểm yếu của nó, nơi có phòng ngự thấp nhất, nếu ta có thể dồn một đòn tấn công toàn lực vào đó, chắc chắn sẽ tiêu diệt được nó.” Thanh Vũ khẽ nói FNDVbQO trong lúc điều khiển thanh kiếm khổng lồ tấn công Venger biến dị.

Thánh Dực khẽ vỗ nhẹ một lần, Thanh Vũ xuất hiện ở bên hông của Venger biến dị, dự định tấn công vào vết sẹo đó bằng một pháp thuật hệ kim.

Thanh Vũ mở ra miệng và thổi nhẹ một hơi, linh lực ở trong cơ thể hắn lập tức nhộn nhạo, vận chuyển và tạo thành một pháp thuật từ miệng và bắn thẳng về phía con Venger biến dị, trong lúc này, nó đã kịp phản ứng, cảm giác nguy hiểm từ bên hông kích thích thần kinh của nó, làm cho nó nhảy ra thật xa, tránh khỏi pháp thuật hệ kim có hình dạng như các mũi kim ánh sáng.

“Vây đây chính là điểm yếu của ngươi.” Thanh Vũ nở nụ cười nói, từ cách mà nó hành động, chứng tỏ nó đang sợ hãi, tránh đi đòn tấn vào thẳng vào vết sẹo đó.

“Gào!!” Con Venger biến dị mở miệng gầm thét, nước dãi chảy xuống như mưa, mùi tanh hôi từ miệng nó lan tỏa ra làm cho Thanh Vũ phải nhăn mày lại.

Venger biến dị không đủ trí thông minh để biết được kẻ địch của nó đã phát hiện ra nhược điểm và dự định tấn công vào nhược điểm đó để tiêu diệt nó, lúc này, nó chỉ hành động theo bản năng, con giận dữ làm thần trí nó càng mơ hồ hơn.

Cảm giác nguy hiểm khi này rất mãnh liệt, áp tới như một con sóng thần hủy diệt, làm cho thần kinh của nó căng cứng lên, dường như nó đang bị kích thích đến một mức nào đó.

Làn da con Venger đỏ hồng hơn nữa, thân thể của nó càng tăng cao và to lớn hơn, chỉ trong một giây, nó đã cao đến hai mươi hai mét, khí tức càng trở nên mạnh mẽ hơn lúc trước.

Thanh Vũ vừa nhìn thấy cảnh này, cảm nhận được nguy hiểm từ con Venger biến dị càng lớn hơn, trong lòng hắn liền tính toán, không thể để nó ở trạng thái này được, nếu như sức mạnh của nó tăng lên như vậy, chắc chắn nó sẽ vượt qua Thanh Vũ, lúc đó, Thanh Vũ chỉ còn cách sử dụng danh hiệu và tiêu diệt nó.

Nhưng một khi Thanh Vũ sử dụng danh hiệu, nếu con Cá Sấu khổng lồ có thể chiến đấu với Tứ Dương sơ kỳ tấn công tới Thập Linh Hóa thành thì Thanh Vũ sẽ dùng gì để chống lại nó đây?

Càng nghĩ càng cảm thấy bế tắc, thế là, Thanh Vũ lạnh lùng nhìn thẳng vào con Venger biến dị, trong lúc này, Thanh Vũ muốn tiêu diệt Venger biến dị trước khi quá muộn.

Đôi cánh hoàng kim trên lưng của Thanh Vũ mở ra hết cỡ, nó càng lúc càng to lớn, cho đến khi chiếm một khoảng không gian ở trên vùng trời, làm cho tất cả mọi người đều phải chú ý đến Thanh Vũ.

Thanh Vũ đang kích hoạt chức năng của Thánh Dực, tăng gấp mười lần lực chiến đấu!

Kế tiếp, Thanh Vũ vươn tay ra, thanh kiếm khổng lồ màu hoàng kim đang ở trên không bị Thanh Vũ triệu hồi đến bàn tay, nó nhỏ đi, kích cỡ của nó giống như một thanh kiếm bình thường, ánh sáng càng ngưng thực hơn.

Cái khiên hoàng kim cùng bộ giáp hoàng kim đang bảo vệ Thanh Vũ lần lượt biến mất, trở thành linh lực quay về thân thể của Thanh Vũ.

Thanh Vũ tập trung vào con Venger biến dị, lúc này, nó đã hoàn toàn biến thành một con quỷ dữ màu đỏ hồng, có nhiều hơi nước bốc lên từ thân thể của nó, nhất là các huyết quản đều nổi lên trông cực kỳ xấu xí, sức mạnh của Venger biến dị đang ở mức Tam Dương hậu kỳ, gần chạm đến Tam Dương đỉnh phong.

“Đến đây là kết thúc.” Thanh Vũ hít một hơi thật sâu rồi nói nhỏ.

Hắn sử dụng hai tay để cầm chặt lấy thanh kiếm hoàng kim, sau đó, Thanh Vũ điều khiển toàn bộ linh lực mà hắn có thể sử dụng được đổ dồn vào trong thanh kiếm, ánh sáng màu hoàng kim lóe ra, nhuộm cả cùng trời có thêm một màu sắc vàng rực rỡ, lộng lẫy.

Dường như có một luồng khí mạnh mẽ phát ra từ Thanh Vũ, thổi đến chiến áo khoác tung bay, một áp lực nặng nề xuất hiện, mà trung tâm là thanh kiếm kia, ai cũng có thể cảm nhận được khí tức của thanh kiếm đáng sợ đến mức nào.

“Tuyệt Quang Trảm!” Thanh Vũ nói khẽ trong lúc dùng hết sức để chém xuống, thanh kiếm nặng nề không khác gì một tòa núi cao, rất vắt và lăm, Thanh Vũ mới di chuyển được và chém xuống một cái, thẳng về phía Venger biến dị ở đằng xa.

Lúc này, nó đang trong trạng thái kỳ dị, tăng lên sức mạnh cực kỳ, nhưng làn da của nó bị căng lên, nứt nẻ nhìn cực kỳ khủng khiếp, máu tươi chảy ra từ khe hở, trọng nó y hệt như một ác ma bước ra từ địa ngục.

Xẹt!!

Một luồng sóng xung kích màu hoàng kim từ xa bắn tới với tốc độ cực nhanh, con Venger biến dị chỉ vừa phản ứng kịp, thì luồng sóng đó đã va chạm vào thân thể của nó, đây là một vết cắt nằm ngang, chém thẳng vào hông của nó, men theo vết sẹo, luồng sóng xung kích cắt ngang thân thể của nó.

Với ánh mắt khó hiểu, con Venger biến dị nhìn thấy được phần thân dưới của nó đang đứng ở trên mặt đất, nhưng phần trên lại mất đi, cảnh vật xung quanh từ từ chuyển động cho đến khi đôi mắt của nó bị một màu đen nhấn chìm, ý thức tan rã và biến mất.

Venger biến dị chết!

Chương 172: Trận chiến bảo vệ tường thành! (8)

Bịch!

Thân trên của Venger biến dị bị cắt đứt và rơi xuống mặt đất, bởi vì nó có trọng lượng lớn, cho nên khi nó va chạm vào mặt đất làm phát ra một tiếng động lớn.

Phần thân dưới mất đi thăng bằng và ngã theo, một lớp bụi mù màu trắng bị cuốn lên và theo làn gió bay về phương xa.

Cảnh tượng này quá bắt mắt, không một ai có thể bỏ qua nó được, Venger biến dị khổng lồ cao đến hai mươi hai mét, khuôn mặt như quỷ, làn da màu đỏ hồng dữ tợn, nhưng sức mạnh của nó chẳng là gì trước Thanh Vũ.

Chỉ với một đòn tấn công, Thanh Vũ đã trăm nó thành hai nửa, tước đoạt mạng sống của Venger biến dị trước bao ánh mắt đang dòm ngó.

Mọi người ở trên tường thành đều phải khựng lại một vài giây, đôi mắt mở to lên, như bọn họ không tin vào cái chính họ thấy được, phải nói, cảnh tượng Thanh Vũ giết chết con Venger biến dị quá khoa trương và trùng kích vào tâm linh của mọi người.

“Đây chính là sức mạnh thật sự của Giáo Hoàng sao?”

“Không hổ là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình!”

“Từ này về sau, tôi trở thành fan hâm mộ của Giáo Hoàng.” Có giọng của nữ giới vang lên.

“Tôi cũng muốn được mạnh mẽ như vậy!” Có người nắm chặt đôi tay và nói với giọng kiên định.

Sau đó, tinh thần của họ hồi phục, bởi vì các Venger vẫn không dừng lại cuộc tấn công, chúng nhân cơ hội hiếm có này để tấn công ồ ạt lên tường thành. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu to hòa lẫn với tiếng hét thảm thương vang vọng lên, trận chiến lại tiếp tục, máu tươi nhuộm đỏ tường thành, xác của Venger đầy đất.

Ánh mắt của Rinka khá bình tĩnh và di chuyển khỏi Thanh Vũ, cô khẽ nói: “Sức mạnh mà Giáo Hoàng vừa thể hiện mạnh hơn mình một bậc, nhưng đó chắc chắn không phải là cực hạn của Giáo Hoàng.”

“Thôi thì không cần phải dòm ngó Giáo Hoàng quá nhiều để tránh khỏi phiền phức, nếu Giáo Hoàng tiếp tục ở lại đây, tất nhiên có một ngày, hẳn phải dùng tất cả sức mạnh để chiến đấu.”

“Rốt cuộc thì, hẳn mạnh đến thế nào?”

Thánh Dực thu nhỏ lại trở thành một đôi cánh bình thường treo ở trên lưng của Thanh Vũ, chắc rằng con Venger biến dị đã chết thật, Thanh Vũ mới thở ra một hơi thật dài, trái tim của hắn còn đập mạnh và dồn dập, nghĩ lại tình cảnh chiến đấu với Venger biến dị, Thanh Vũ còn cảm thấy hơi sợ hãi.

Sức phòng ngự của Venger biến dị đủ để ngăn cản tất cả đòn tấn công của Tam Dương hậu kỳ, Thanh Vũ đánh trúng nó, chỉ để lại một vết ấn màu bạc trên da của Venger biến dị mà thôi, không đủ để coi là một vết thương nhỏ nữa là, cho nên Thanh Vũ chắc chắn sẽ thua nó nếu cứ tiếp tục như thế này.

Thật may mắn, tinh thần của Venger biến dị rất yếu, thần kinh của nó bị kích thích mãnh liệt làm cho nó vô thức tăng lên sức mạnh, thân thể bị trì hoãn trong vài giây, Thanh Vũ đã nhân cơ hội đó để tung một đòn toàn lực và kết liễu nó.

Điểm quan trọng ở trận chiến này là điểm yếu của Venger biến dị, nếu Thanh Vũ không tìm được điểm yếu này, chắc là Thanh Vũ sẽ phải sử dụng Danh Hiệu và tiêu diệt nó thôi.

Đòn tấn công này men theo điểm yếu và dựa vào nơi đó để cắt ngang thân thể của Venger biến dị, nếu đòn tấn công này không trúng điểm đó, thì chỉ làm Venger biến dị bị thương nặng mà thôi, với sức hồi phục đáng kinh ngạc, nó có thể lành lặn trong vài phút, khi đó, Thanh Vũ sẽ bị nó đập tơi bời.

Thu nhỏ Thánh Dực, giải trừ trạng thái gấp mười lần lực chiến để tránh việc tiêu hao linh lực không cần thiết, thanh kiếm ánh sáng tàn đi, biến thành các hạt ánh sáng và trở về thân thể Thanh Vũ.

Đến đây, một Venger biến dị đã bị tiêu diệt, Thanh Vũ phát tay, một đạo pháp thuật bay ra, đánh vào thân thể của Venger, cắt nó thành nhiều mảnh, bây giờ, nó không còn nguồn năng lượng để duy trì lớp phòng thủ đó nữa, Thanh Vũ có thể xé toang lớp da nó bằng tay không, còn pháp thuật càng dễ dàng hơn nữa.

Thanh Vũ vẫy nhẹ tay, một viên tinh thể biến dị có màu trắng xám bay lên từ thân thể to lớn, rơi vào bàn tay của Thanh Vũ, sau đó hắn cảm nhận được một nguồn năng lực khổng lồ ẩn chứa trong tinh thể biến dị, Thanh Vũ nở nụ cười nhẹ, điều này đại biểu cho, Quang Minh Giáo Đình lại xuất hiện thêm một nhất tinh thiên tài.

Thanh Vũ suy đoán, viên tinh thể biến dị này có năng lực là biến lớn và tăng cường sức phòng thủ, đổi lại, tốc độ sẽ bị hạn chế, đây là một năng lực chuyên về phòng thủ.

Cất đi viên tinh thể biến dị vào túi trữ vật, Thanh Vũ nhìn xuống chiến trường, nhưng chỉ trong giây lát, đôi mắt của Thanh Vũ mở lớn hết cỡ ra, tia máu nổi lên phủ đầy con ngươi của hắn, linh lực của Thanh Vũ sôi trào và tràn ra ngoài thân thể, hắn tựa như một con thú dữ đang bị chọc tức.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Thanh Vũ nghiêng răng và nói ra từng chữ một, đôi tay của hắn bắt giắc nắm chặt lại thành nắm đấm, máu tươi chảy ra khe hở giữa các ngón tay.

Bên dưới, Thập Linh Hóa thành, đáng lẽ ra, B7IODRv Thanh Vũ phải nhìn thấy khung cảnh Quân Đoàn Gaia và những người sống sót đang chiến đấu với Venger và từng bước đẩy lùi bọn chúng khỏi Thập Linh Hóa thành mới đúng.

Và các Quân Đoàn Trường cùng Mặc Hàn phải đang chiến đấu với Venger biến dị.

“Tại sao, mọi thứ lại trở nên như thế này?” Hô hấp của Thanh Vũ dồn dập nói.

Đập vào mắt của Thanh Vũ, đó là một khung cảnh đầy máu tươi, Thập Linh Hóa trận bị nghiền nát thành bụi, các kiến trúc to lớn và tinh xảo bị đập nát đến không còn hình dạng, gạch đá vỡ vụn, ngôi nhà sụp đổ, bên trên đó là các xác chết của Quân Đoàn Gaia cùng với những người sống sót mà Thanh Vũ không hề quen biết.

Thanh Vũ ngơ ngác nhìn xuống dưới, xem kỹ từng chi tiết một, hắn không tin vào mắt mình nữa rồi.

Trái tim Thanh Vũ càng thất lại khi hắn nhìn thấy được Mặc Hàn, giờ phút này, trên miệng của Mặc Hàn có máu tươi chảy ra, một phần đầu của Mặc Hàn bị vỡ vụn, khí tức đã đoạn tuyệt, sinh cơ từ từ biến mất.

“Mặc Hàn.” Thanh Vũ khẽ kêu lên, một cảm giác đau nhói xuất hiện ở trong lòng hắn, tựa hồ hắn càng trở nên khó thở, cảm giác khó chịu này làm cho Thanh Vũ muốn phát điên.

Từng người quen thuộc bị Thanh Vũ nhìn thấy, nhưng họ đã chết hết, không một ai còn sống, khuôn mặt của họ hiện lên vẻ sợ hãi tận cùng như đang gặp một ác ma trước khi chết.

Dieter, Richard, Rinka, Không Thiên Hà, Lưu Úc, cho đến Celena, Lilith, Linda, từng khuôn mặt thân quen đã in vào sâu trong đầu của Thanh Vũ, lúc này, họ đã chết hết, thân thể họ bị tàn phá, máu tươi chảy ra nhuộm mặt đất thành màu đỏ.

Màu tanh gay mũi xộc thẳng vào Thanh Vũ.

“Đây không phải là sự thật!” Thanh Vũ gầm lên.

Thanh Vũ đánh ra một quyền, linh lực biến ảo thành một nắm đấm to đến mười mét, đánh thẳng xuống mặt đất.

Ầm!!

Mặt đất bị sức mạnh từ Thanh Vũ đánh tới rạn nứt, bụi mù bay lên, một luồng sóng khí thổi ra bật ra những cây xanh ở xung quanh.

Cảm giác này chân thật đến nỗi Thanh Vũ phải tuyệt vọng, từng cục gạch nát vụn, cho đến đất cát bị bay lên, Thanh Vũ nhìn kỹ từng chi tiết, nó cực kỳ chân thật, không khác gì lúc trước.

“Đây không phải là thật!!” Thanh Vũ không tin, hắn đánh thêm chương vào mặt đất, trúng vào đồng xác của Venger.

Lực lượng bạo phát đánh đồng xác thành tro bụi, máu tươi màu đen bắn lên bầu trời, một bãi hỗn tạp xuất hiện ở trên mặt đất.

Càng lúc Thanh Vũ càng tin đây là sự thật, hắn cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng.

Gió từ xa thổi đến, cuốn lên mùi tanh nồng của máu tươi bay về phía xa, cái áo khoác của Thanh Vũ tung bay, một vùng trời rộng lớn, bên dưới là một mảnh phế tích băng đá, hòa lẫn vào một dòng sông máu.

Cho dù vùng trời này rộng lớn đến như vậy, nhưng chỉ có một mình Thanh Vũ ở đó, ngắm nhìn tất cả với đôi mắt bất lực và mê mẩn, trong ánh mắt kia còn có một chút cô quạnh.

Con gió cuốn về phương xa, để lại một mình Thanh Vũ đứng giữa không trung, tựa hồ, thế giới này chỉ còn lại một mình hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Di biến! Âm thanh du dương kỳ ảo

Chuyện này đột ngột xảy ra, Thanh Vũ không thể nào hiểu được làm sao Thập Linh Hòa thành lại có thể bị hủy hoại và những người ở trong đó cùng các Venger đang tấn công lại chết sạch.

Thanh Vũ chỉ mới vừa chớp mắt một cái, sau đó nhìn lại khu vực ở bên dưới thoi. Chắc chắn trong khoảng thời gian đó, không đủ để bất cứ thứ gì có thể làm được như thế này, nhất là Thanh Vũ không cảm nhận được có gì đó bất thường vừa xảy ra ở đây.

Thanh Vũ cố gắng bình tĩnh lại, chăm chú quan sát xung quanh, hẳn muốn tìm ra bất kỳ thứ gì không đúng, nhưng khung cảnh lại quá chân thật, Thanh Vũ chẳng thể nào phân biệt được nữa.

Nhất là, qua làn da, Thanh Vũ cảm nhận được làn gió từ xa thổi đến mang cho Thanh Vũ một cảm giác mát mẻ, mùi tanh nồng của máu tươi xực thẳng vào mũi của hắn làm hắn phải chau mày lại.

Thanh Vũ sử dụng linh lực và ngưng tụ vào đôi mắt, con ngươi của Thanh Vũ phát sáng lên, trở thành hai viên mặt trời lung linh rọi xuống mặt đất, đây là một loại pháp thuật chuyên về mắt, nó có thể giúp Thanh Vũ phân biệt được nhiều thứ và nhìn thấy nhiều vật mà mắt thường không thể thấy được.

“Oan hồn!” Thanh Vũ khẽ lầm bầm, trong mắt của hắn, ở bên dưới mặt đất có đầy oan hồn mờ ảo, với khuôn mặt vặn vẹo và dự tợn, chúng liên tục gầm thét, nhưng lại không có một âm thanh nào phát ra cả, chúng không phải đang kêu rên, mà chúng muốn thể hiện sự giận dữ cùng với không cảm lòng về những chuyện mà khi sống oan hồn chưa làm được.

Với Quang Minh Thánh Điển, Thanh Vũ cảm nhận được những cảm xúc tiêu cực đó rất dễ dàng, oán niệm hội tụ thành một điểm, xông thẳng vào tâm linh của hắn, cảm nhận được các cảm xúc này, Thanh Vũ rất khó chịu, nó như muốn làm Thanh Vũ phát điên lên.

Nói thật, Thanh Vũ rất phiền não, tại sao Quang Minh Thánh Điển lại có năng lực kỳ quái này? Tự nhiên lại cảm nhận được oán niệm ở trong thiên địa, cái này không phải đang muốn tự mình làm khó mình hay sao?

Từ trước đến giờ, Thanh Vũ đã cảm nhận được nhiều, cho nên hắn đã có khả năng miễn dịch với cảm xúc tiêu cực, tựa hồ tâm linh của hắn càng ngày càng kiên định và vững chắc cùng mạnh mẽ hơn.

Đây cũng coi là một loại lịch luyện để rèn luyện ý chí! Ngay cả cảm xúc tiêu cực còn không chống lại, nói gì đến muốn cứu giúp chúng sinh khỏi biển lửa của địa ngục trần gian? Nói gì đến chống lại những tham lam, dục vọng đang ngày càng lớn dần khi trải nghiệm thế gian đầy dụ hoặc này?

Nếu không kháng cự được, thì không có tư cách để làm chuyện tiếp theo, lạc mất lý trí, mất hết m3QagO niềm tin, tâm linh yếu đuối, tất cả những thứ đó cần phải bị loại trừ!

Từng bước, đi về phía trước, vượt qua chông gai, lòng kiên định tiến về mục tiêu cuối cùng!

Nghĩ đến đây, Thanh Vũ mới ngộ ra được, thì ra đây chính là mục đích của Quang Minh Thánh Điển, giúp cho thành viên của Quang Minh Giáo Đình trở nên mạnh mẽ, rèn luyện ý chí và tinh thần, kháng cự những thứ cám dỗ, chỉ khi nào làm được, bọn họ mới có tư cách nhúng tay vào chuyện cứu rỗi sinh linh.

“Đây không phải là sự thật!” Thanh Vũ trầm giọng nói.

“Có lẽ là một năng lực nào đó kéo tinh thần của ta vào ảo ảnh.”

“Nếu như vậy thì, cần có một người đánh thức ta khỏi ảo ảnh này. Và đó chỉ có thể là cô ấy.” Thanh Vũ suy nghĩ một chút rồi nói.

Một năng lực tiến hóa làm cho Thanh Vũ rơi vào ảo ảnh, không phải thân thể, mà là tinh thần, vì vậy, ở trong thế giới này, Thanh Vũ cảm thấy nó rất chân thật, bởi vì đây chỉ là tinh thần của Thanh Vũ mà thôi, chắc hẳn thân thể của hắn còn đang lơ lửng giữa bầu trời.

“Nếu đã có thể làm cho ta rơi vào đây một cách vô thức, xem ra kẻ sở hữu năng lực này rất mạnh, không biết phạm vi ảnh hưởng của nó có rộng lớn hay không?”

“Hi vọng là mọi người vẫn bình an.” Thanh Vũ thở dài một hơi, thả lỏng viên đá ở trong lòng ra, lúc này, Thanh Vũ đã chắc rằng, cảnh tượng ở trước mắt hắn chỉ là giả mà thôi, cho nên hắn không cần phải bị nó ảnh hưởng nữa.

Ngược lại, Thanh Vũ rất lo lắng, một kẻ địch núp sau lưng và tấn công hắn bằng năng lực này, nếu như năng lực này mạnh mẽ, ảnh hưởng đến toàn bộ người ở Thập Linh Hòa thành thì sao? Ngay cả Thanh Vũ cũng bị kéo vào, thì mọi người ở bên dưới làm sao có thể kháng lại năng lực này?

Thân thể họ sẽ dừng lại động tác, đứng như một bức tượng và bọn Venger rất sẵn lòng mở ra một buổi tiệc thịnh soạn mà con mồi không hề chống cự nữa.

Giờ phút này, lo lắng là vô ích, Thanh Vũ tin rằng, có một người sẽ không bị ảnh hưởng bởi những năng lực loại này, và hẳn đang chờ người đó đánh thức hắn khỏi đây.

...

Trên bức tường thành hùng vĩ cao lớn, bầy Venger khát máu tấn công, chiến đấu với Quân Đoàn Gaia cùng với những người sống sót, tiếng kêu la không ngừng vang ra.

Mọi người tập hợp lại thành một hàng phòng ngự, lấy các thành viên của Quân Đoàn Gaia là trung tâm, vừa phòng thủ vừa phản kích, làm cho Venger không thể xuyên phá được để tấn công vào trong thành trì.

Máu tươi chảy lênh láng ở trên tường thành, tiếng thở nặng nề vì mệt mỏi, khuôn mặt kiên nghị hay điên cuồng, cùng với hi vọng, đủ loại biểu tình của mọi người có thể hiện ra đều có thể nhìn thấy ở đây.

Trận chiến này quá ác liệt, bọn Venger tấn công không ngừng, chết một lại tiến lên thêm hai, đối mặt với các đợt tấn công, mọi người đành phải chiến đấu với nhịp điệu cao, bất kỳ người nào bị thương hay mệt mỏi đều phải lùi về phía sau để nghỉ ngơi, khi có lại sức thì tiếp tục thay thế người khác, chiến đấu với Venger.

Những ai không thể chiến đấu được nữa sẽ được đưa xuống tường thành vào trại y tế và được điều trị vết thương miễn phí.

Nhưng mà, cũng có một vài trường hợp ngoại lệ, một số người không kịp rút lui và bị Venger giết chết, xác của họ bị chúng kéo đi để chia sẻ, trở thành thức ăn cho Venger, thỏa mãn cơn đói của bọn chúng.

Ba thân ảnh khổng lồ đang chịu áp lực lớn nhất, và cũng là cổ máy giết chóc Venger nhiều nhất, xung quanh ba người khổng lồ đã có một chồng xác của Venger, chất cao đến mấy mét, thân thể nát như không có hình dạng.

Lúc này, hình dạng của bọn chúng đã thay đổi nhiều, không còn giống như loài người nữa, mà y hệt một đồng giống loài trộn lẫn vào nhau, vì vậy, mọi người không bị khó chịu khi nhìn thấy nhiều xác của Venger như thế.

Lilith và Linda bước đi trên tường thành như đang đi dạo ở một công viên giải trí nào đó, với đôi chân mảnh mai và thon gọn, Lilith trở thành tâm điểm của mọi người.

Và Venger cũng không ngoại lệ.

Một con Venger gào thét, nó vừa leo lên đây, nhìn thấy hai nhân loại đang bước đi, nó hưng phấn nhảy lên, xông thẳng vào Lilith.

Khi nó vừa bay lên vào, đột nhiên, trong mắt nó nhìn thấy một cây thương màu bạc đâm tới, xuyên thủng cái đầu của nó, sau đó, bóng đêm hàng lâm, nó mất đi nhận thức.

Trước bao ánh mắt kỳ dị, đầu của con Venger đó nổ tung, viên tinh thể tiến hóa bay lên và rơi vào tay của Lilith, nhưng mà Lilith không hề chú ý nó, dù chỉ một lần, nó chẳng khác nào một viên đá bên đường không đáng được chú ý.

Cảnh tượng này xảy ra liên tục, những nơi Lilith đi qua, bọn Venger đều chết sạch, không một lý do gì, đột nhiên đầu của chúng nổ tung và chết đi, cảnh tượng kỳ lạ này cực kỳ thu hút ánh mắt của mọi người, và bọn họ nhìn về phía Lilith, người gây ra cảnh tượng này với đôi mắt khó hiểu, pha lẫn một chút sợ hãi.

“Hình như cô ta là một người đi cùng với Giáo Hoàng?”

“Cô ấy tên là gì vậy? Năng lực này thật khủng bố, tôi chắc chắn bọn Venger không biết được tại sao bọn chúng lại chết.”

“Lại là một thành viên của Giáo Đình hay sao?”

“Không biết cô gái bên cạnh có mạnh mẽ như thế hay không?” Có người nhìn Linda đang hớn hờ đi theo sau Lilith rồi nói với giọng hiếu kỳ.

Ở trong hiểu biết của bọn họ, người của Giáo Đình đều có sức mạnh vượt trội, không kẻ nào là quả hồng mềm, vì vậy, họ có một cảm giác lép vế khi đối diện với người của Giáo Đình. Giống như, bọn họ tự nhận biết được mình thua Giáo Đình một bậc vậy.

Lilith liếc nhìn Thanh Vũ giết chết Venger biến dị chỉ với một đòn tấn công, cô không có vẻ gì là ngạc nhiên cả, tựa hồ kết quả này đã bị Lilith biết được từ trước. Lilith vừa mới dự định tiếp tục tiêu diệt Venger để thu thập tinh thể tiến hóa, thì bất chợt có một dị biến xảy ra.

“Cô oa!” Một âm thanh của loài cóc vang lên, tràn ngập không gian của Thập Linh Hóa thành, bất cứ ai, cho dù là Venger cũng nghe được âm thanh này.

Âm thanh này khá nhẹ nhàng, giống như nó được phát ra từ một loại nhạc cụ nào đó mà không phải từ một sinh vật sống, nó du dương không dứt, trải dài theo thời gian, nó mềm mại xâm nhập vào không gian ở xung quanh. Ngay khi âm thanh này vừa dứt, Lilith nhận ra được, không khí ở xung quanh cô đã khác hẳn, chỉ trong nháy mắt, Lilith có ảo giác là cô vừa bị dịch chuyển đến một nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Sinh mệnh thật mong manh! Lilith hành động!

Năng lực tiến hóa của Lilith bị động kích hoạt, cô không hề sử dụng nó, đây là một năng lực rất đặc biệt, cho phép cô điều khiển ‘nhận thức’ của bất kỳ sinh vật nào, miễn là từ trường sinh mệnh của chúng không mạnh hơn Lilith quá nhiều.

Ánh sáng xung quanh của Lilith chuyển đổi liên tục làm cô phải nheo mắt lại, cô nhìn thấy được những mảnh gương vỡ vụn ở khắp nơi, sau đó ánh sáng trở lại bình thường, Lilith lại xuất hiện ở trên tường thành.

Năng lực tiến hóa bị động của Lilith cho phép nhận thức của cô luôn luôn ở thực tại, không bị ảnh hưởng bởi những thứ như trí tưởng, ảo ảnh, ảo giác, hay bất cứ thứ gì có thể tác động vào não bộ của Lilith và gây nguy hại đến cô.

“Tiếng cóc kêu?” Lilith định thần lại, cô khẽ nói, trong khi nhìn xung quanh cô.

Với đôi mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, Lilith nhìn thấy khu vực trong chiến trường đã yên tĩnh lại, cảnh vật này ngưng đọng như chưa từng có một trận chiến nào xảy ra ở đây, người m8nL7r sống sót vùng sinh vật Venger đều đã dừng lại động tác, tất cả đang đứng yên ở một chỗ, đôi mắt mê mang như lạc vào một nơi thần bí nào đó.

“Năng lực tiến hóa.” Lilith xác định được thứ gì đã tấn công cô, sức mạnh của nó rất lớn, bao phủ toàn bộ vùng đất xung quanh của Thập Linh Hỏa thành, và ảnh hưởng đến tất cả sinh vật, cho dù là các Quân Đoàn Trường hay Venger biến dị cũng không ngoại lệ.

Ầm!! Ầm!!

Tiếng động lớn truyền đến từ đằng xa, đó là phương hướng của dòng sông ngăn cách thành phố Nikasa và Thập Linh Hỏa thành, Lilith nhìn về đằng đó, cô đã biết được âm thanh cóc kêu là từ nơi đó phát ra, và sinh vật đó đang đến đây.

“Có vẻ như thân thể của nó rất lớn, cho nên mỗi bước chân đều phát ra động tĩnh như thế, nhìn vào thời gian cách biệt, đây là một con cóc khổng lồ sở hữu năng lực tiến hóa về tinh thần.” Lilith khẳng định.

Giống như cô suy đoán, âm thanh càng ngày càng lớn dần, cho đến khi một sinh vật rơi xuống từ trên không, cặp chân mạnh mẽ đập lên mặt đất làm cho mặt đất vỡ vụn, nhiều Venger xấu số ở dưới bị đập thành cặn bã, chúng không biết được tại sao chúng lại chết đi, tinh thần của chúng đang đắm chìm ở trong ảo ảnh mà con cóc này tạo ra.

“Tam Dương hậu kỳ!” Sắc mặt của Lilith biến đổi thành ngưng trọng và nói.

Một sinh vật tiến hóa đạt đến Tam Dương hậu kỳ và sở hữu một năng lực tiến hóa, hèn chi nó có thể tác động đến tất cả sinh vật ở đây, một loại năng lực thật bá đạo.

Đây là một con cóc màu xám với thân thể cao mười lăm mét, đôi chân trắng kiệu đầy sức mạnh, cùng với lớp da như của loài cá sấu có sức phòng ngự cao, đôi mắt màu xanh lục đậm của nó đang đảo quanh một cách hiểu kỳ, nó đang khảo sát giá trị của những con mồi nhỏ bé ở bên dưới.

Đối với nó, tất cả sinh vật ở đây đều là bữa ăn của nó, nhưng có rất nhiều sinh vật, không thể bắt nó ăn hết số thức ăn này à? Cho nên, nó phải tuyển ra những con mồi có giá trị nhất và đánh chén, sau đó trở về hang ổ để tiêu hóa thức ăn và tăng cường sức mạnh.

Một công việc mà nó đã làm nhiều lần, trận chiến này xảy ra ở bên cạnh dòng sông, gần với hang ổ của nó, cho nên nó bị kinh động khỏi giấc ngủ, với con đoi đang còn cào, nó quyết định đi săn bắn.

Con cóc nhìn xung quanh, một cảnh tượng mà nó cực kỳ quen thuộc, tất cả con mồi đều đang đứng yên, như mồi gọi nó đến ăn cơm vậy, từ lúc mà nó nhận ra, tiếng kêu của nó trở thành một vũ khí, nó đã sử dụng tiếng kêu để săn mồi cùng chiến đấu, trong ấn tượng của nó, tiếng kêu có thể ảnh hưởng đến cả một sinh vật mạnh hơn nó.

“Cô oa.” Con cóc kêu lên một tiếng, một luồng sóng kỳ lạ phát ra từ miệng nó, nó muốn chắc chắn rằng tất cả con mồi phải bị thôi miên, đây là một bài học mà nó đã được dạy từ một con mồi mạnh mẽ thoát khỏi tiếng kêu của nó, sau đó con mồi kia còn làm nó bị thương, tất nhiên, bây giờ con mồi đó đã thành phân không biết từ đời nào rồi.

Lilith nhìn xem con vật khổng lồ đang đứng yên và quan sát, cô đều chỉ nhip tim và hơi thở để không bị con vật này chú ý, sức mạnh của nó hơn cô, cho nên cô không thể chiến đấu lại nó, với lại Lilith tin tưởng, con cóc này còn chưa biết được Lilith không bị năng lực của nó tác động đến.

Tiếng kêu của con cóc vang lên, Lilith bị một luồng sóng kỳ lạ xâm nhập vào thân thể, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, tinh thần hỗn loạn, Lilith sử dụng năng lực tiến hóa ở mức độ cao nhất để ổn định lại tinh thần, nhưng đầu của cô vẫn còn đau đớn như có một cây búa đang liên tục gõ vào.

Lilith cố gắng ổn định thân thể, cô nhìn về phía bầu trời với ánh mắt hi vọng, đó là nơi Thanh Vũ đang đứng, nhưng cô lại thất vọng vì nhìn thấy ánh mắt

mê mang của Thanh Vũ.

“Giáo Hoàng cũng bị năng lực này ảnh hưởng?” Lilith khẽ chau mày lại, trong ấn tượng của Lilith, Thanh Vũ đã từng thể hiện ra một trạng thái kỳ dị, sức mạnh tăng lên đến nỗi Lilith không thể nào sử dụng năng lực tiến hóa với Thanh Vũ.

“Có lẽ là hấn chưa kích hoạt trạng thái kỳ lạ đó cho nên bị năng lực này ảnh hưởng.” Trong lòng Lilith đã có đáp án.

Cả tòa Thập Linh Hóa thành yên tĩnh đến quỷ dị, tất cả sinh vật đều đứng yên để chờ đợi trở thành con mồi cho con cóc khổng lồ kia, không một ai biết được có một nguy hiểm đang đứng ở gần họ đến như vậy.

Lưu Úc không thể điều khiển trận pháp Thập Linh Hóa trận, màn sáng ở trên bầu trời từ từ mờ nhạt rồi biến mất, không còn một lớp phòng thủ nào, giờ phút này, sinh mạng của họ thật là mong manh, trước đó chắc chắn rằng không ai nghĩ đến có một sinh vật biến dị lại mạnh đến như thế.

Đương nhiên, Lilith là một nhân tố ngoại lệ, năng lực tiến hóa của cô làm cho cô thoát khỏi ảo giác, bây giờ, chỉ có Lilith mới có thể cứu lấy mọi người.

“Trạng thái của mình không tốt lắm, nhưng con cóc kia đang ở thời kỳ toàn thịnh.”

“Mình phải đánh thức một người khỏi ảo giác này, và người đó phải có sức mạnh đủ để đối kháng với con cóc.” Lilith lẩm bẩm, trong lúc đó, đôi mắt của cô đang tìm kiếm đối tượng.

Bởi vì khoảng cách từ Lilith và Thanh Vũ khá xa, cần phải có thời gian ba giây để Lilith tới được chỗ của Thanh Vũ, trong lúc đó, con cóc sẽ không để yên cho Lilith hành động như thế.

“Không có ai đủ điều kiện cả.” Lilith thở dài, các Quân Đoàn Trưởng chỉ có cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, không thể nào đánh lại con cóc với Tam Dương hậu kỳ, nếu đánh thức họ, thì họ cũng vô dụng thôi, con cóc cứ việc kêu lên một tiếng, và họ sẽ bị vô hiệu hóa ngay lập tức.

“Chỉ có hấn mới có thể chiến đấu với con cóc.” Cuối cùng thì Lilith vẫn phải nhìn về phía Thanh Vũ.

Cô quyết định đánh thức Thanh Vũ và hỗ trợ hấn chiến đấu với con cóc kia. Lilith tính toán và ra quyết định chỉ trong hai giây, trong lúc đó con cóc đã chọn xong con mồi của nó.

Đó là một con Venger biến dị đang chiến đấu với Mặc Hân, cảnh giới của nó ở Tam Dương trung kỳ, nhưng nó lại không có sức mạnh gì, phương hướng tiến hóa của nó đã làm cho nó mạnh mẽ ngang các Venger biến dị, một Venger khá to lớn với những lưỡi dao trên bốn tay.

Mặc Hân chiến đấu với nó cùng tâm trạng câu giờ, hấn chỉ muốn đánh hòa không phải muốn tiêu diệt nó, bởi vì Mặc Hân đang bị thương, chẳng thể tung ra hết sức được nếu không vết thương của hấn sẽ nặng thêm, bằng các pháp thuật từ Quan Minh Thánh Điện, hấn có thể điều khiển linh lực của nhiều hệ, và dung hợp chúng thành các pháp thuật đa hệ để tấn công Venger này.

Lilith quan sát con cóc khổng lồ, cô gần như là nín thở lại để và cố gắng áp chế khí tức đến mức nhỏ nhất, chỉ cần Lilith bị nó phát hiện là cô sẽ chết, kéo theo đó là tất cả mọi người ở đây cũng phải chết.

Lilith trải qua rất nhiều chuyện trong sáu tháng, nói thật cô đã vượt qua nhiều tình huống như thế này, bằng chứng là cô đang đứng ở đây, Lilith không phải là một người thanh niên ở thế kỷ hòa bình như Thanh Vũ, một kẻ chẳng có kinh nghiệm gì trong chiến đấu lẫn kỹ năng sinh tồn hay kinh nghiệm sống sót, chính vì thế, Thanh Vũ mới phải bị dồn vào tình cảnh này, hấn đang mong chờ một người đến để đánh thức hấn khỏi ảo giác.

Lilith cực kỳ bình tĩnh và nhìn con cóc bằng ánh mắt chăm chú, cô có thể nghe được tiếng tim đập nhỏ xíu, tiếng hít thở của những người xung quanh hay khuôn mặt hạnh phúc của Linda ở kế bên, có thể là Linda đang ở trong một ảo ảnh cực kỳ vui vẻ.

Trong ánh mắt của Lilith, con cóc từ từ há cái miệng lớn nhốt nháp ra, rồi bắn cái lưỡi màu đỏ nhạt khỏi miệng với tốc độ nhanh đến phát ra tiếng xé gió, trên đầu lưỡi là một vật thể như một cục xương nhọn hoắc, mục tiêu của nó là con Venger đang chiến đấu với Mặc Hân.

Nhìn thấy vậy, ngay lập tức, không bỏ qua một chút xíu thời gian nào, Lilith di chuyển!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Chuyển đi săn hoàn mỹ

Cái lưỡi dài có đầu là một cục xương màu trắng xó nhọn hoắc lao khỏi miệng của con cóc khổng lồ, với tốc độ cực kỳ nhanh đến nỗi mắt của người thường chẳng thể nhìn thấy được, nó lao vùn vụt qua không trung, phóng tới con Venger to xác đang đứng yên ở đằng xa.

Cục xương đâm xuyên qua lớp không khí, lực ma sát làm phát ra tiếng xé gió chói tai, như một sợi ggEZIs roi cứng rắn đâm tới thân thể của con Venger.

Cái lưỡi nhẹ nhàng xuyên qua lớp da có sức phòng ngự cao của con Venger, đầu cho Venger biến dị đang ở trạng thái chiến đấu, nhưng lớp phòng ngự đó giống như là một tờ giấy mỏng mảnh trước một cây kim sắc nhọn cứng rắn.

Xẹt!

Âm thanh da thịt bị xé rách vang ra, máu tươi từ chỗ vết thương trên thân thể chảy đầy ra ngoài, cục xương trắng xó đâm sâu vào thịt của Venger làm cho thân thể của nó hơi run rẩy vì đau đớn, sự kích thích này khiến cho não của con Venger bị kích thích mạnh, đôi mắt của nó khẽ nhúc nhích như muốn tỉnh lại khỏi ảo giác.

Mặc dù Venger rất to lớn, nhưng so với con cóc thì Venger chẳng khác gì một đứa trẻ sơ sinh đứng trước một người đàn ông trưởng thành đang khoe ra ngoài phần cơ bắp lực lưỡng, rắn chắc.

Cảm nhận được con mồi đã bị bắt lấy, con cóc có vẻ khá háo hức, đôi mắt liên tục đảo qua đảo lại chính là minh chứng, bất kỳ lúc nào, chỉ cần có một con mồi ngon bị bắt, con cóc đều không thể kiềm chế lại con dục vọng đói khát đang cào cào cái dạ dày của nó.

Thông qua xúc cảm của cái lưỡi, con cóc thưởng thức hương vị của máu tươi một cách ngon lành, đôi mắt của nó nhắm lại một lúc, rồi mới mở ra, đó là quá trình tận hưởng thú vui khi săn mồi. Một công việc mà nó cực kỳ thích làm, đặc biệt, với những con mồi ngon đến như thế này, nó càng hưng phấn hơn nữa.

Từ khi có được sức mạnh vượt trội, con cóc đã không còn là một sinh vật nhỏ bé phải sống chui rút trong những ao đầm nhỏ bé hay các cống rãnh bẩn thỉu đậm mùi nữa.

Dù cho con cóc chỉ là một sinh vật có trí tuệ thấp, nhưng những ký ức khi con là sinh vật yếu đuối vẫn in sâu trong tâm trí của nó, đó là một cuộc sống đói khổ, chồn chui chồn nhui khỏi những kẻ săn mồi khác, cố gắng tìm được một nơi ẩn nấp trong cái hoàn cảnh tồi tệ nghèo nàn, mỗi lần nhớ lại ký ức đó, con cóc đều cảm thấy khó chịu đến nỗi nó muốn tàn sát tất cả sinh vật ở trong tầm mắt của nó.

Lúc đó, đôi mắt với những kẻ săn mồi đang đuổi giết nó, nó rất hận chúng, nó hận cả hoàn cảnh ở xung quanh, tại sao lại có nhiều sinh vật muốn giết nó và ăn thịt đến như thế? Tại sao lại bọn chúng lại phải đuổi giết mình? Nó không thể nào hiểu được chỉ với bộ não nhỏ bé gần như là không tồn tại kia.

Bây giờ, năng lượng tiến hóa giúp nó trở nên mạnh mẽ, từ ngày này qua ngày khác, nó cảm nhận được sự tiến bộ rõ rệt, bằng chứng xác thực nhất là cái thân thể của nó đã trở nên to lớn hơn, kèm theo là sức mạnh mà nó thể điều khiển cũng tăng lên.

Không biết từ bao giờ, nó không còn là một sinh vật nhỏ yếu, phải chạy trốn những kẻ săn mồi nữa, mà ngay lúc này, nó chính là một sinh vật đứng ở đỉnh cao của chuỗi thức ăn, nó đã nhận ra được qua thời gian sinh sống sau khi năng lượng tiến hóa tràn vào thân thể của nó.

Chỉ hấp thụ năng lượng từ mặt trời, cây cỏ, hay không khí là không đủ để cung cấp năng lượng cho thân thể hoạt động, và nó không thể nào đủ năng lượng để tiến hóa thêm một bậc nữa, không cần ai chỉ dạy, không cần ai mách bảo hay dẫn lối, nó đã thức tỉnh bản năng săn mồi, truy tìm năng lượng tiến hóa để cung cấp cho thân thể thông qua việc săn mồi, ăn các sinh vật khác, biến chúng trở thành năng lượng.

Nó vẫn nhớ như in cái lần đầu tiên nó giết một sinh vật và ăn sinh vật đó trong lúc thân thể của sinh vật đó vẫn còn nóng, đó là nhiệt độ của thân thể, máu tươi ầm chảy vào khoang miệng, cung cấp năng lượng cho toàn thân thể và lấp đầy cái dạ dày của nó.

Cảm giác kia thật thoải mái và mỹ diệu làm sao!

Chỉ một lần thử qua, nó đã nghiện, nó quyết định trở thành thú săn mồi, trở thành một thứ sinh vật mà lúc trước nó không thể nào hiểu được, và cho đến bây giờ, nó vẫn không hiểu được bởi vì nó không cần phải hiểu, cứ việc săn mồi, tiến hóa, tiêu diệt bọn thấp kém kia trong tuyệt vọng bằng cái lưỡi mạnh mẽ đầy tự hào.

Con cóc đã trải qua sự lựa chọn tiến hóa như thế, và với tiềm thức, con cóc đã chọn trở thành một sinh vật chuyên về tấn công, tất cả chỉ vì muốn tăng lên sức chiến đấu, tiếp tục bước đi trên ngọn núi gọi là chuỗi thức ăn.

Một ví dụ điển hình cho các sinh vật bị năng lượng tiến hóa kích thích, trong đó có cả loài người với trí thông minh vượt trội.

Mùi vị của máu tươi làm cho thân thể của con cóc run lên vì sung sướng, khác hẳn với lý do mà con Venger run lên, bởi vì Venger run lên vì đau đớn, và vì sợ hãi đã ăn sâu vào trong linh hồn của nó.

So với một sinh vật khác, Venger đã trải qua một lần tiến hóa thất bại, linh hồn của nó vỡ vụn, mất đi ý thức, nhân tính, hay trí khôn đáng tự hào của nhân loại, chúng trở thành một sinh vật cực kỳ ghê tởm, cực kỳ thối nát đến nỗi cả thứ năng lượng thần kỳ như 'tiến hóa' cũng muốn vứt bỏ chúng xuống cái địa ngục không có lối thoát này.

Thật là bi ai làm sao! Con người tự nhận là sinh vật đứng đầu, có trí thông minh vượt qua tất cả các loài khác, nhưng ngay hôm nay, hiện thức đã chứng minh cho loài người thấy được, bọn họ nhỏ yếu đến mức nào, bọn họ thất bại đến mức nào.

Trong vô vàn sinh vật trên hành tinh khổng lồ, trong hàng trăm ngàn loài sinh vật, một loài tự nhận là đứng đầu, chính là loài bị tiến hóa thất bại nhiều nhất, và cũng chính là loài đáng thương nhất.

Venger là sản phẩm thất bại, không có trí khôn, tinh thần của chúng yếu đuối còn thua một con côn trùng, nhưng thật lạ rằng, các cảm giác, sợ hãi, kích

thích, tức giận, tham lam, thèm khát lại vẫn tồn đọng trong não của bọn chúng, với lượng tinh thần nhỏ yếu đến như vậy, chẳng khác nào một con ngựa gầy đang kéo một chiếc xe hàng có trọng tải đến một ngàn tấn. Cho dù có dùng hết sức để kéo đi chẳng nữa, chiếc xe hàng vẫn đứng im, nhưng con ngựa lại bị thương và chết đi trong tuyệt vọng.

Venger biến dị mở ra đôi mắt mở mịt và nhìn vào vết thương chí mạng ngay vùng tim, cảm giác đau đớn xông thẳng vào não bộ của nó, sự sợ hãi sinh ra và chiếm lấy toàn bộ tinh thần, hai mắt đỏ hiện lên vẻ sợ hãi như một sinh vật bé nhỏ biết nó sắp chết đi.

Cho dù một con người thật sự, khi bị một vết thương giống như vậy, thì con người kia cũng phải gục ngã, mất đi hết ý chí, cuối cùng là chấp nhận cái chết trong đau đớn tột cùng, mà Venger còn thua cả một đứa bé loài người, chúng làm sao có thể chịu đựng được?

“Gào!” Tiếng kêu tràn đầy hung tợn phát ra từ Venger, nó gào thét trong sự tuyệt vọng, nó trừng mắt hết cỡ và nhìn vào con cóc, kẻ đang cố giết nó bằng vũ khí sắc bén đang nằm trong tim của nó, thật là đáng sợ, nó không hề biết được, cảm giác của cái chết khi đến gần là đáng sợ như thế này.

Hai tay của nó nắm lấy cái lưỡi đỏ hồng có nhiều sợi xúc giác và giật mạnh, nó muốn kéo lại sự sống trong tuyệt vọng sâu thẳm, níu kéo lại sinh mạng mà nó đang mất đi.

Con cóc lạnh lùng nhìn con mồi đang chống cự trong vô thức, nó cực kỳ thích cái cảnh tượng này, mỗi khi nhìn thấy được con mồi như thế, con cóc mới cảm nhận được chỗ đứng của nó, một kẻ săn mồi đứng ở đầu của chuỗi thức ăn!

Và hình ảnh tiếp theo chính là thứ mà nó mong đợi nhất, cảnh con mồi nhìn thấy mình sắp bị con cóc nuốt chửng, ánh mắt kia, biểu hiện kia, tất cả tạo nên sự kích thích, hưng phấn và đó là thú vui mà không bất gì thứ gì có thể so sánh, săn mồi!

Cái lưỡi cuốn vào trong miệng kéo theo thân thể to xác của Venger đang dẫy dụa trong vô vọng, ánh mắt Venger nhìn vào con cóc không lồ là sự sợ hãi. Venger sử dụng tất cả sức mạnh để níu kéo cái lưỡi đỏ, nó muốn tránh ra khỏi tên khủng bố này, chạy trốn khỏi đây, chạy về một nơi mà nó cảm thấy an toàn nhất, nơi mà nó tận hưởng cái gọi là ‘địa vị’ mang đến cảm giác, nhưng mà ‘địa vị’ là gì vậy?

Con Venger tự hỏi! Nó không hề hiểu được các khái niệm đó, nhưng nó lại có ấn tượng sâu đậm với chúng.

Mang theo một cổ nghi hoặc, Venger không lồ rơi vào trong miệng của con cóc, đôi mắt nó bị bóng đêm nhấn chìm, thân thể Venger bị xé nát thành mảnh vụn bởi hàm răng sắc nhọn, mỗi lần con cóc nhai thì có tiếng răng rắc vang lên, xương cốt của Venger bị nghiền nát.

Phần thưởng cuối cùng dành cho cuộc săn, đó là tận hưởng hương vị thân thể cùng với nỗi sợ hãi của con mồi, tất cả tạo nên một chuyến đi săn hoàn mỹ, nhưng cuộc săn này chỉ mới bắt đầu!

Con cóc đưa đôi mắt lạnh nhạt nhìn về các con mồi ở bên dưới, bữa tiệc của nó chỉ mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Lilith và cóc khổng lồ!

Lilith tập trung nhìn vào con cóc và cô quan sát tất cả chuyển động của nó, cho dù là một cừu nhỏ nhất cô vẫn không bỏ qua, sự tập trung cao độ này làm cho mọi âm thanh, hình ảnh ở xung quanh của Lilith trở nên mờ nhạt và tĩnh lặng, tất cả những gì cô có thể nhìn thấy và quan sát ở lúc này chính là con cóc kia.

Một kỹ năng đáng kinh ngạc đối với một cô gái ở độ tuổi như Lilith, sự tập trung này thuộc về những lính bắn tỉa có kỹ năng cao và chuyên nghiệp đã được huấn luyện ở hoàn cảnh khắc nghiệt cùng với trải qua sự đào thải tàn khốc.

Không ngờ, Lilith lại có một kỹ năng như thế này, tất cả nhận thức của cô đổ dồn vào con cóc kia.

Nếu một cô gái bình thường ở tình cảnh như Lilith, chắc chắn rằng cô ấy sẽ run sợ, khiếp đảm mà hi vọng con cóc kia sẽ không phát hiện, trong đầu của cô ấy chẳng thể nào bốc lên một suy nghĩ nào cả, tất cả chỉ là một cảm giác hoảng sợ, chạy trốn thực tại, rời khỏi chốn nguy hiểm này.

Mọi thứ cứ như một gia vị chết chóc đang được nêm nếm, kết quả là, thân thể của cô gái sẽ cứng lại, chân tay không thể động đậy, rồi sau cùng là ngã khụy xuống, chờ đợi tử vong giáng dQgxv9F xuống.

Cái áp lực khi nhìn thấy tất cả mọi người đều đứng im, không gian tĩnh mịch, có thể nghe được tiếng của chiếc lá rơi ở bên dưới tường thành, bên ngoài là con cóc khổng lồ hung tợn đang tuyển chọn con mồi, và chỉ một hành động nhỏ nhoi như tiếng thở cũng đủ để con cóc chú ý đến, và lúc đó, cái chết sẽ ập tới.

Không một chút trì hoãn nào, cái lưỡi con cóc sẽ phóng đến, xuyên qua thân thể của cô gái. Bị những cảnh tượng bi thảm kia kích thích, hiếm có người nào có thể kháng cự lại và vạch ra một loại kế hoạch để hành động Lilith.

Ngay khi con cóc dùng cái lưỡi để bắt được Venger to xác, Lilith lập tức di chuyển bằng, chân cô dẫm mạnh xuống bề mặt cứng rắn ở trên tường thành, cô muốn dùng tất cả sức mạnh để đẩy thân thể của cô lên cao, hướng về phía Thanh Vũ.

Trong lúc đó, Lilith lạnh nhạt nhìn về con cóc khổng lồ, cô sử dụng năng lực tiến hóa, mục tiêu là con cóc, một luồng sóng vô hình bắn ra từ thân thể của Lilith, thẳng đến thân thể của con cóc khổng lồ, lúc đó, nó đang bắt được Venger và muốn kéo vào trong mồm để thưởng thức.

Bữa ăn ngon lành ở trước mắt làm cho con cóc bỏ qua những sự vật ở xung quanh nó, cho dù là tiếng động lớn hay thân thể đang bay về phía không trung của Lilith, nó phớt lờ sự tồn tại đó với niềm mong muốn lấp đầy cái dạ dày.

Lilith như biết trước được con cóc sẽ hành động như vậy, linh lực sôi trào, tốc độ của cô tăng lên nhanh chóng, và muốn đến gần Thanh Vũ.

Thường thì, khi sắp thưởng thức một bữa ăn, hay nhâm nhi ly rượu ngon lành, con người sẽ bỏ mặc tất cả những thứ ở xung quanh, chỉ tập trung vào một mục đích thưởng thức để thỏa mãn dục vọng ăn uống hay tận hưởng cảm giác hạnh phúc khi được ăn các món mà họ thích.

Trong hoàn cảnh của con cóc cũng giống như thế. Năng lực tiến hóa của Lilith là nhận thức, nó cho phép cô điều khiển, thao túng tất cả những thứ gì liên quan đến nhận thức.

Thứ sóng vô hình đã xâm nhập vào bộ não của con cóc và bóp méo nhận thức của nó, tạo ra một ảo giác ở hiện thức, đánh lừa bộ não và lừa tất cả những giác quan của con cóc, bởi vì nó đang muốn ăn, cho nên nó đã không hề đề phòng, Lilith dễ dàng ảnh hưởng đến nó bằng năng lực tiến hóa.

Con cóc đột nhiên quay đầu và nhìn về nơi khác, không chú ý đến con Venger đang bị cái lưỡi của nó đâm xuyên tim và đang có dấu hiệu thức tỉnh khỏi ảo cảnh được tạo nên từ năng lực tiến hóa của nó.

Ngay lúc đó, trái tim của Lilith nhảy lên mãnh liệt, cô cảm nhận được nguy cơ đang bao phủ lên thân thể của cô, đó là sự tập trung của thú săn mồi vào con mồi ở ngay trước mắt. Cảnh giới của Lilith thấp hơn con cóc, cho nên năng lực của cô không thể kéo dài quá lâu, và con cóc đó đang dần thoát khỏi sự trói buộc của luồng sóng vô hình, trở về với thực tại, các giác quan hoạt động bình thường.

Bằng đôi mắt hiện lên vẻ mờ mịt, con cóc khổng lồ chú ý đến Lilith đang bay trên không trung, nó sử dụng một trăm phần trăm công suất của bộ não nhỏ bé để hiểu được tình hình ở lúc này, tại sao một con mồi đáng lẽ ra phải đứng im lại đang bay trên không trung?

Chỉ trong khoảnh khắc, con cóc phát ra một cỗ khí tức nguy hiểm, giống như bên ngoài thân thể của nó có một luồng khí vô hình đang sôi trào như núi lửa, luồng khí tức kia tạo ra một cảm giác nặng nề và không thể chống cự.

Một con mồi lại thoát khỏi âm thanh của nó và di chuyển!

Nhục nhũ! Con cóc cảm thấy một khái niệm xuất hiện ở trong đầu của nó, lúc này, nó đang có trí tuệ như một loài linh trưởng, loài có trí khôn gần bằng với con người, sự kỳ diệu mà năng lực tiến hóa đem đến cho những sinh vật bậc thấp!

Mặc kệ con mồi đã dùng cách gì để thoát khỏi sự ảnh hưởng từ năng lực tiến hóa. Con cóc chỉ nghĩ ra được một cách làm ở thời khắc này, tiêu diệt con mồi đáng chết, và biến nó trở thành thức ăn như Venger biến dị to xác, dấu cho con mồi có vẻ khá nhỏ bé và không ngon lành gì.

Theo phản xạ tự nhiên mà nó đã làm nhiều lần, cơ thể nó tự hoạt động, cái lưỡi ở trong miệng nó sẽ phóng ra và đâm xuyên con mồi đang ở trên không với tốc độ cực kỳ nhanh chóng đến nỗi con mồi không nhận ra được.

Nhưng mà, lúc này, con cóc bị kẹt lại, dường như cái lưỡi của nó đang bị một thứ gì đó bắt lấy, làm cho con cóc không thể bắn ra thứ vũ khí chết chóc đó được.

Trơ mắt nhìn con mồi càng bay càng xa, con cóc đưa đôi mắt tức giận dõi theo, sau đó nó muốn điều tra ra nguyên nhân tại sao cái lưỡi nó lại bị kẹt ở một nơi và chẳng thể thoát ra được.

Có vẻ như nó đã bỏ qua một việc gì thì phải? Năng lực tiến hóa của Lilith hết hiệu lực, thần kinh của con cóc trở về bình thường, cái dạ dày của nó bắt chột phát ra một âm thanh kỳ lạ làm cho nó nhận ra rằng, con mồi to xác phải bị nó nhồi vào bao tử lại đang đứng ở xa và bắt lấy cái lưỡi nó bằng hai tay.

Trong khoảng khắc đó, một lực kéo mạnh mẽ truyền đến cái lưỡi đỏ hồng, thân thể của con cóc bị kéo về phía trước, nó không thể nào phản ứng kịp, nó chỉ vừa đưa mắt nhìn vào con Venger to xác và bỗng nhiên hình ảnh thay đổi, quay tròn đều.

Ầm! Một âm thanh nặng nề vang ra, thân thể khổng lồ của con cóc bị kéo lên và rơi xuống mặt đất, kèm theo lực lượng của Venger, nó bị đập xuống như một cây búa đóng vào cục sắt cứng rắn, và đương nhiên, thân thể của con cóc không cứng bằng mặt đất được.

Vết thương nát nhừ xuất hiện ở trên đầu của con cóc và chảy ra máu tươi, thật may mắn, nó đã kịp nhắm mắt lại và bảo vệ được đôi mắt, bộ não của nó bị tác động mạnh và truyền đến cảm giác đau đớn, cả về thể xác lẫn tinh thần, con cóc đang bị tra tấn bởi vết thương.

“Gào!” Venger gào thét, cái tên ghê tợn đã bị nó đánh ngã, nhưng cái lưỡi dính chặt vào tim của Venger, máu tươi phun ra như suối, Venger cảm nhận được sinh mệnh của nó đang mất đi từng chút một, cảm giác thật là tồi tệ và khủng khiếp.

Bây giờ, nó chỉ biết trút giận vào sinh vật đã khiến nó trở thành như vậy, cơ tay hiện lên, Venger lại kéo thân thể khổng lồ và quất xuống bằng tất cả sức mạnh kèm theo sự tức giận tận cùng, con cóc không có thắng bằng, chẳng thể nào hành động như ý muốn được nữa rồi.

Àm!

Lại một tiếng động nặng nề vang ra, mặt đất run rẩy, không gian yên tĩnh càng khiến âm thanh này trở nên lớn hơn nữa, thân thể của con cóc bị kích thích, lúc bấy giờ, nó đã nhận biết được chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Một con mồi nhỏ yếu đang đánh đập nó như một món đồ chơi rẻ tiền!

Hai mắt con cóc tròn trừng lên vì tức giận, nó nhìn thấy Venger to xác muốn thực hiện lại động tác đã làm cho nó đau khổ.

Thân thể của con cóc lại bay lên không trung, nhưng lần này lại khác hẳn hai lần trước, bằng một cách kỳ diệu nào đó, phần chân của con cóc đáp xuống mặt đất và giữ vững thân hình, tạo cho con cóc một thế để dùng lực và phản công.

Với sức mạnh vượt trội hơn hẳn so với Venger, cái lưỡi màu đỏ hồng cấp tốc rút lại, kéo theo đó là thân thể to xác của Venger bị lôi đi như một con vịt đuổi sức, Venger chỉ biết gào thét, dùng lực từ đôi tay để níu kéo lại, nhưng tất cả chỉ là vô ích.

Sinh vật mà Venger đang đối mặt thuộc về tầng thứ cao nhất của chuỗi thức ăn, cơ bản là kết quả đã được xác định từ trước.

Âm thanh nhai nuốt vọng ra từ cái miệng khổng lồ của con cóc, xử lý xong con mồi đáng ghét, nó lại chú ý vào con mồi nhỏ bé đang ở trên không trung kia, hai lần phản kháng của bọn chúng làm cho con cóc nổi nóng, nó muốn dùng tư thế nghiền ép để ăn hết bọn phản nghịch này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Thanh Vũ thức tỉnh!

Lilith lao lên bầu trời, dùng linh lực nâng đỡ thân thể của cô và bắt đầu bay về phía Thanh Vũ, chỉ trong khoảng vài giây ngắn ngủi, tốc độ của Lilith được gia tốc ở mức cao nhất, trong khi đó, Lilith đã tấn công con cóc khổng lồ bằng năng lực tiến hóa.

Thực hiện một loạt hành động ở áp lực như thế này là một gánh nặng lớn đối với cô, nhưng cô đã hoàn thành nó thật xuất sắc, không có một tỳ vết nào có thể chê được.

“Lợi dụng các cảm xúc ẩn sâu trong sinh vật, vạch ra một kế hoạch để giải cứu Giáo Hoàng khỏi ảo giác của con cóc, tất cả đã thành công triệt để.” Lilith nhìn thấy Thanh Vũ ở đằng trước của cô, đến được tới đây, cô mới thở phào nhẹ nhõm và nở một nụ cười tươi như hoa,

Lúc này, con cóc chỉ mới vừa lấy lại thăng bằng và đang nuốt chửng con Venger to xác, Lilith chỉ liếc nhìn cảnh đó trong nháy mắt, cô đã đến gần Thanh Vũ.

Ngon gió lạnh thổi đến từ bầu trời ở phía xa, mái tóc dài của Lilith bay theo làn gió như một thác nước tuyệt mỹ, tạo thành một cảnh tượng có nét đặc trưng riêng.

Với khuôn mặt có chút trắng xám, Lilith đưa bàn tay trắng nõn và đặt lên vai của Thanh Vũ, kèm theo đó là một giọng nói dịu dàng như gió xuân:

“Và bây giờ thì... tỉnh lại đi.”

Mỗi sinh vật sống sẽ có một thứ bao quanh thân thể gọi là sinh mệnh từ trường, nó không có hình dạng, không có thực thể, nó còn vô hình hơn cả không khí, nhưng nó thật sự lại tồn tại ở xung quanh của mỗi sinh vật.

Nói đến tác dụng thì chắc chắn nó là thứ không đem lại bao nhiêu tác dụng cho sinh vật, nói thẳng ra, sinh mệnh từ trường đang dựa vào sinh vật để tồn tại, mật độ của nó có thể cao, có thể thấp, điều đó chủ yếu phụ thuộc vào cấp độ của sinh vật.

Sinh vật mạnh sẽ có sinh mệnh từ trường mạnh, và ngược lại, sinh vật yếu sẽ có sinh mệnh từ trường yếu.

Các dạng năng lực như của Lilith hoạt động dựa theo cơ chế thần bí, chúng như một luồng sóng vô hình sẽ làm ảnh hưởng các sinh vật mỗi khi sinh vật bị chạm phải, và có một việc đặc biệt là, sinh mệnh từ trường lại có thể ngăn cản luồng sóng vô hình kia.

Đối với Lilith, sinh mệnh từ trường là một bức tường, một thiên địch của cô, năng lực tiến hóa của cô phải xuyên thấu qua thứ đó thì mới có thể gây ảnh hưởng đến sinh vật.

Và đương nhiên, sau khi bị đánh hai đòn từ con cóc, Lilith đã bị thương không nhẹ, sau đó cô tiếp tục sử dụng năng lực tiến hóa để tấn công con cóc, xuyên thấu qua lớp sinh mệnh từ trường làm cho thân thể của cô phải chịu một gánh nặng cực kỳ lớn.

Bàn tay của Lilith đặt lên vai của Thanh Vũ, đó không phải là một bàn tay bình thường, đó là thứ mang trong mình sức mạnh của Lilith để đánh thức

Thanh Vũ khỏi ảo cảnh, bàn tay va chạm vào sinh mệnh từ trường, linh lực của Lilith bị rút đi như đang xả một con đập khổng lồ, sắc mặt của cô càng ngày càng khó coi.

Không chỉ như vậy, bàn tay nhỏ bé này tựa hồ còn mang theo một thứ gì đó, một sức mạnh mà con người không thể nào hiểu nổi, một tồn tại mà con người chẳng thể nào chạm tới, sức mạnh đó được gọi là sự tin 3bqbtll tưởng.

“Hãy tỉnh lại đi, Giáo Hoàng, mọi người đang chờ anh đến cứu họ khỏi thứ sinh vật ở đằng kia.” Đôi mắt của Lilith trĩu nặng, thân thể cô hơi run rẩy, cô cảm nhận được rằng, cô không thể nào điều khiển được thân thể của cô nữa, cảm giác lạnh lẽo từ từ tăng dần truyền đến từ đôi tay.

Cuối cùng thì, Lilith mất đi linh lực duy trì, thân thể của cô như một chiếc lá nhỏ bé và rơi xuống từ trên không, đôi mắt của cô khẽ khép lại trong lúc đó, cô nhìn thấy khoảng cách giữa cô và Thanh Vũ đang trở nên xa dần, tai của Lilith nghe được tiếng vù vù của không khí ở kế bên, khoảng cách đó, thứ mà ngày thường, Lilith chỉ cần bước ra một bước là đến, nhưng ở lúc này, nó giống như một vùng đất vô tận mà cô không thể nào chạm tới được.

Bất chấp tất cả, một nụ cười vẫn xuất hiện ở trên khuôn mặt của Lilith, đó là một nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, y hệt như một sự hạnh phúc khi con người làm được một việc mà họ mong muốn.

“Tại sao mình lại hành động như vậy?”

“Ở đây, tất cả mọi người, mọi sinh vật đều xa lạ, sự sống chết của họ thì liên quan gì đến mình?”

“Mình thật là ngu ngốc khi tự làm cho bản thân tồi tệ như thế này.”

“Mình đã trở nên mềm yếu sao? Thật là...!”

“Nhờ vào anh đó, Thanh Vũ.”

Lời nói như tiếng thì thầm vang lên, Lilith dần mất đi nhận thức, tinh thần của cô đau đớn, thân thể rã rời, nếu như không có gì xảy ra, chắc chắn rằng Lilith sẽ phải chết khi rơi từ độ cao này.

“Lilith!!!” Bỗng nhiên, một tiếng gọi vọng vào tai của Lilith, âm thanh này không khác gì một âm thanh được phát ra từ thiên đường và cứu rỗi lấy cô.

Bị thanh âm này làm cho tỉnh táo lại, Lilith khẽ mở đôi mắt ra, hình ảnh lu mờ và rõ lại, bằng đôi mắt ánh lên sự khó hiểu pha lẫn chút ngạc nhiên, ngay sau đó, cô nở một nụ cười rạng rỡ.

“Mau bắt lấy!” Thanh Vũ gấp gáp và hô lớn trong đưa tay về phía Lilith, tốc độ rơi xuống của Lilith rất nhanh, nếu ở trạng thái bình thường, Thanh Vũ có thể bắt được Lilith mà không tốn giọt mồ hôi nào, nhưng hần chỉ vừa mới tỉnh lại sau ảo giác kia, cường ép phá tan năng lực tiến hóa của con cóc.

Trong đầu của Thanh Vũ như đang có hàng ngàn cây búa gõ xuống, mắt hiện lên vằn vằn tia máu vì đau đớn, Thanh Vũ chẳng thể nào khống chế thân thể như lúc thường được.

“Không cần phải...!” Lilith chỉ nhìn về Thanh Vũ, hần nghe được một âm thanh nỉ non và nụ cười rạng rỡ hòa lẫn cùng một cảm xúc... được giải thoát.

Đúng vậy, đôi mắt của Lilith ở lúc này rất kỳ lạ, khác hoàn toàn so với bình thường, nhưng lại giống một cách chính xác vào thời khắc mà Thanh Vũ vừa gặp cô.

Một đôi mắt biết nói.

Một đôi mắt hi vọng và tự giễu.

Một đôi mắt hoang mang cùng tự trách.

Đôi mắt kia, như đang nói rằng: “Mình sẽ chuộc lại lỗi lầm sau khi cứu lấy một người, cứ thế cho đến một ngày nào đó, mình không còn cảm thấy có lỗi nữa, hoặc là chết đi.”

Thanh Vũ không hiểu được đôi mắt kia đang muốn nói về vấn đề gì, chuộc lại lỗi lầm thông qua các hành động như cứu một người xa lạ để rồi tự dẫn thân vào tình cảnh nguy hiểm?

Vì hành động đó, Thanh Vũ mới được cứu khỏi bầy Venger khát máu, và tin tưởng vào Lilith, một niềm tin không có nguồn gốc, không có gì là bảo đảm, vậy mà hần đã tin tưởng vào Lilith như thế này, để rồi đạt được kết quả mà Thanh Vũ hài lòng.

Nhưng mà, vì hành động đó, Lilith lại đẩy cô vào tình cảnh nguy hiểm, Thanh Vũ không biết Lilith đang muốn chuộc lại lỗi lầm như thế nào, hần không hề đồng ý với Lilith về điểm này.

Thanh Vũ cảm thấy tức giận! Hần rất tức giận, cực kỳ tức giận, và vì thế cho nên:

“Năm lấy!” Thanh Vũ nói với giọng gần như là gào thét.

Bỏ mặc sự đau đớn từ thân thể và bộ não, tựa hồ Thanh Vũ được tiếp thêm sức mạnh, tốc độ của hần tăng lên, gần chạm lấy Lilith.

Chỉ một vài giây nữa thôi, Lilith sẽ rơi xuống đất, Thanh Vũ không thể cho phép chuyện đó xảy ra được.

Ở sau lưng của Thanh Vũ, Thánh Dực phát ra ánh sáng chói lọi, sau đó Thanh Vũ vỗ nhẹ một cái, Thanh Vũ liền tiến đến gần Lilith, nhưng sử dụng sức mạnh không được kiểm soát tại hoàn cảnh này làm cho Thanh Vũ bị tổn thương, vùng lưng của cái áo choàng từ từ biến thành màu đỏ, lưng hắn bị áp lực này xé rách.

Cảm giác đau đớn ấy không thể làm cho Thanh Vũ dừng lại, tay hắn vươn ra hết cỡ, và bắt lấy được một bàn tay trắng nõn nhỏ bé, sau đó Thanh Vũ dùng sức để triệt tiêu lực và giữ cho thân hình hắn cùng Lilith lơ lửng ở trên không.

Một tay của Thanh Vũ choàng qua lưng của Lilith và cuối cùng thì hắn cũng đã cứu được Lilith. Thân thể của Lilith lạnh lẽo, cảm giác khiến Thanh Vũ nhận ra, để hắn thoát khỏi ảo cảnh của con cóc, Lilith đã trải qua khó khăn đến như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 178: Chiến đấu với cóc khổng lồ!

Bàn tay lạnh lẽo đã buông xuôi, bỏ mặc tất cả, để lại phía sau là một thế giới đang tỏa ra ánh sáng, cho dù thế giới kia bị hắc ám ăn mòn, cho dù thế giới kia có nhiều đau khổ, nhưng nó vẫn đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một ánh sáng của niềm hi vọng vào tương lai, ánh sáng thuần khiết của sự tin tưởng.

Lilith muốn bỏ lại thế giới đó, nhưng lỗi lầm trong cô đã khiến cô hành động như vậy, dường như cô đang trút bỏ tất cả gánh nặng cũng như xiềng xích đang trói chặt cô.

Bỗng nhiên, bàn tay lạnh lẽo, vô lực kia lại cảm nhận được sự ấm áp, Lilith nhìn thấy được khuôn mặt của Thanh Vũ, tiếng gào thét của hắn, và Thanh Vũ đang nỗ lực đến cứu cô, phía sau lưng của hắn đã trở thành màu đỏ, vết thương rất nghiêm trọng.

Lilith không hiểu nói nhỏ: “Tại sao anh lại làm như vậy?”

“Đáng lý ra anh nên tập trung hồi phục và chuẩn bị chiến đấu với kẻ địch ở trước mặt, chứ không phải cứu lấy một người đã không còn giá trị như tôi, để rồi trạng thái của anh trở nên xấu đi.”

“Đây là chiến trường đó! Lẽ ra anh nên bỏ mặc tôi để cứu lấy mọi người ở đây.”

“Tại sao lại cứu tôi?” Lilith nhỏ giọng nói, trong khi nước mắt chảy ra từ lúc nào mà không hay.

Thân nhiệt của Thanh Vũ truyền đến bàn tay của Lilith, như một ánh sáng của mặt trời ấm áp xua tan đi bóng đêm lạnh lẽo đang nuốt chửng Lilith, đối với Lilith, điều đó không khác gì sự cứu rỗi từ thiên đàng, mang cô trở về sự sống từ cái chết tĩnh lặng đen tuyền.

Bất tri bất giác, những NgwSvMy ký ức ở sâu trong tiềm thức của Lilith lại ủa về, đó là những ký ức đen tối, nó là một dòng xoáy cuốn lấy Lilith, và cô chẳng thể nào thoát ra khỏi vòng xoáy đó, cho dù cô đã làm tất cả, bất chấp tất cả, kết quả vẫn là như thế, Lilith chỉ có thể chấp nhận đề vòng xoáy kia nuốt chửng.

Lần đầu tiên, khi năng lượng tiến hóa tràn ra, lan truyền khắp toàn bộ thế giới, Lilith đã được giải thoát khỏi vòng xoáy đó, ít nhất là cô đã cho rằng cô đã được tự do, từ khi đó, Lilith quyết định thực hiện những ước mơ mà cô đã ấp ủ bấy lâu nay, nhưng cũng là lúc cô nhận ra được, trên thân thể cô, không biết từ lúc nào đã có đầy xiềng xích nặng trĩu, đó là cảm giác tội lỗi lớn đang động ở trong lòng của cô.

Cảm giác đó được sinh ra từ những tháng ngày Lilith bị vòng xoáy chi phối, nhưng không phải xiềng xích chỉ được tạo nên từ những thứ đó, mà còn có một phần rất lớn thuộc về sự mong muốn chuộc lỗi và được tha thứ của Lilith.

Tất cả tạo nên một Lilith như bây giờ, nhìn về ngoài, cô là một người rất chừng mực và bình tĩnh, cho dù Lilith rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, nhưng cô vẫn không có vẻ gì là hoảng loạn, một cô gái ở độ tuổi trẻ lại sở hữu kỹ năng đáng kinh ngạc, nhưng đâu ai biết kỹ năng kia được rèn luyện qua quá trình gian khổ đến như thế nào? Nhìn vào bên trong, Lilith sẽ hành động theo bản năng, cứu lấy người như thể đang muốn nói tôi sẽ chuộc lại lỗi lầm thông qua những hành động đó, vì thế, cô đã rơi vào nguy hiểm không biết bao nhiêu lần, và phải nhờ sự trợ giúp của Linda để thoát khỏi tình cảnh đó.

“Tại sao anh lại cứu tôi? Nó có đáng giá không?” Lilith nhẹ giọng hỏi.

Lilith được Thanh Vũ giữ vững thân thể ở trên không, cảm nhận được thân nhiệt của Thanh Vũ đã xua tan đi cái lạnh buốt của Lilith, làm cho thân thể của cô khỏe hơn một chút.

“Thật may mắn là tôi đã bắt kịp!” Thanh Vũ thở dài một hơi rồi nói với giọng trút được gánh nặng.

“Còn việc có đáng giá hay không là do tôi quyết định, đừng bao giờ hỏi một câu ngu ngốc như thế này.”

“Và hơn nữa, cô chính là ân nhân của tôi, vì vậy đừng có tự ý mà chết trước khi được sự cho phép của tôi.” Thanh Vũ trả lời bằng ánh mắt nghiêm túc. Hắn là một cô nhi, không cha không mẹ, ngay từ khi được sinh ra đã không cảm nhận được tình thương thiêng liêng đó, và chính vì vậy, hắn rất trọng tình nghĩa, bất cứ ai đã giúp đỡ hắn, cho dù chỉ là một hành động nhỏ bé, không đáng kể, Thanh Vũ sẽ ghi nhớ họ ở trong đáy lòng, một ngày nào đó, hắn muốn trả ơn họ bằng sự chân thành của hắn.

“Anh có nghĩ đến tình cảnh sau khi cứu tôi và nhận lấy trọng thương như thế này, còn phải đối mặt với một kẻ địch nguy hiểm, anh có tự tin để chiến thắng nó không? Nếu anh thất bại, thì anh sẽ phụ tất cả niềm tin mà mọi người đặt vào anh đấy.” Lilith khẽ hỏi. Trong thâm tâm của Lilith cho rằng tất cả hành động của Thanh Vũ là không được suy tính kỹ càng, tự đẩy hắn vào tình huống nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ đây là một tác dụng phụ khi Lilith bị vòng xoáy đen tối nhấn chìm quá lâu.

“Ách! Lúc trước còn không cảm thấy gì, nhưng ngay sau khi cô nói thì tôi mới nhận biết được, vết thương này quá đau.” Thanh Vũ nhe răng nói. Sau đó hắn nhanh nhẹn cởi ra chiếc áo choàng màu trắng và đắp lên người của Lilith để bảo vệ cô khỏi cái lạnh.

“Thông cảm cho tôi, không còn cái áo nào sạch sẽ nữa, làm một cái Giáo Hoàng, không phải lúc nào cũng có thể vung tiền như nước a, cô thấy không? Tôi chỉ có một cái áo choàng để mặc thôi!” Thanh Vũ than vãn nói.

Lilith khẽ cười, cô biết được hắn đang than vãn về điều gì, cô đã từng nói là làm Giáo Hoàng tất nhiên có nhiều tiền, bây giờ hắn lại muốn phản bác lại lời nói của cô.

“Kẻ địch của chúng ta là nó à? Một đối thủ khá mạnh đấy.”

“Để tôi trả lời câu hỏi của cô luôn nhé, tôi rất tự tin chiến thắng nó đấy.” Thanh Vũ trở nên nghiêm túc. Hắn nhìn thấy con cóc đã quay đầu và đối mặt với hắn, đây chính là kẻ đã sử dụng năng lực tiến hóa để đánh lên Thập Linh Hóa thành, đây Thanh Vũ vào tình thế nguy hiểm, nhém chút nữa thì Lilith sẽ phải chết.

Ở trong mắt của Thanh Vũ, con cóc chắc chắn phải chết, kẻ gây ra biết bao nhiêu chuyện, gây thương tổn đến Quang Minh Giáo Đình và ân nhân của hắn, cho dù kẻ đó có là thiện nhân, hay cùng hung cực ác, chỉ cần động chạm đến chấp niệm của Thanh Vũ, hắn sẽ tiêu diệt kẻ đó mà không một chút chần chừ.

Lilith cảm nhận được quyết tâm của Thanh Vũ, cô không còn cách nào khác, việc không nên làm cũng đã làm, cho dù có nói gì đi chăng nữa cũng không thể thay đổi hiện thực, lúc này, thân thể của cô đã đến giới hạn, sự mệt mỏi lan ra toàn thân của Lilith.

“Anh phải chiến thắng nó đấy.” Lilith nói bằng giọng yếu ớt, sau đó nhắm đôi mắt lại và chìm vào giấc ngủ sâu, cái cô hi vọng rằng, cô có thể thấy thế giới này một lần nữa, được nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc nhưng thật ra lại đang giả vờ của Thanh Vũ, và cô hi vọng rằng sẽ được tham gia vào Quang Minh Giáo Đình, thực hiện một mục tiêu mà Thanh Vũ đã từng nói ra, đó là cứu rỗi mọi người, như thế mới làm cho Lilith được giải thoát khỏi xiềng xích đang trói buộc cô.

Thanh Vũ không có thời gian để quan tâm cho Lilith, hắn biết được Lilith đang ngủ say mà để hồi phục sức khỏe, với đôi mắt lạnh lùng mà Thanh Vũ chưa từng thể hiện qua lần nào, hắn nhìn về phía con cóc không lơ.

Vù vù!! Âm thanh của một vật thể đang di chuyển ở trong không khí với tốc độ cao vang lên, vọng vào tai của Thanh Vũ.

Chẳng có một động tác dư thừa, con cóc há mồm và phóng ra cái lưỡi dài có màu đỏ hồng, cục xương sắc nhọn ở trên đầu lưỡi xé rách không khí, giảm lực ma sát đến mức thấp nhất.

Như một cây mâu mạnh mẽ đâm sát khí, nó đâm thẳng về phía Thanh Vũ.

“Ngươi đã làm ta thật sự tức giận!” Thanh Vũ mặt không biểu tình, nói bằng giọng lạnh nhạt. Con tức giận của Thanh Vũ đã đạt đến giới hạn!

“Cho nên, ngươi cần phải biến mất, sự tồn tại của ngươi là vô nghĩa!” Thanh Vũ lạnh nhạt nói.

Cái lưỡi bắn đến gần Thanh Vũ, mắt thấy nó sẽ xuyên qua Thanh Vũ, nhưng chỉ trong chớp mắt, Thanh Vũ phát tay lên, một cái thuẫn màu hoàng kim xuất hiện ở trước mặt của hắn, chặn đi cái lưỡi sắc nhọn kia.

Ca!!!

Cục xương màu trắng sắc nhọn tựa hồ có thể đâm xuyên tất cả, được tiếp thêm sức mạnh từ cơ bắp của con cóc càng làm nó trở nên đáng sợ hơn, nhưng cái thuẫn hoàng kim chặn lại cây mâu màu trắng một cách dễ dàng làm phát ra âm thanh chói tai của kim loại.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Là khó khăn, cũng là thứ giúp con người trưởng thành!

Caaaa!!

Âm thanh ma sát chói tai vang lên liên tục, bề mặt va chạm giữa cái thuẫn hoàng kim và đầu lưỡi của con cóc bắn ra những tia lửa màu đỏ, không thể nghi ngờ gì về độ cứng rắn của cái đầu lưỡi này, nó có thể trực tiếp chống lại cái thuẫn hoàng kim mà không bị nứt nẻ hay vỡ vụn. Nếu là một kim loại bình thường thì đã bị phân lực tổn thương và trở thành phế liệu rồi.

Con cóc sử dụng lực truyền vào cái lưỡi của nó để xuyên phá cái thuẫn hoàng kim, sau đó là đâm xuyên thân thể của Thanh Vũ, nó trỗi lên hai mắt, các chân của nó lấy lực từ mặt đất làm cho phần mặt đất ở bên dưới nó bị đè nén và nứt nẻ.

Thanh Vũ ngưng trọng, lực lượng truyền từ cái thuẫn đến thân thể của hắn làm cho hắn cảm nhận được áp lực và gánh nặng trầm trọng, con cóc đang dồn thêm lực, Thanh Vũ cùng cái thuẫn hoàng kim bị đẩy lùi về sau.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!!

Cho dù cái Thánh Thuẫn này có thể triệt tiêu bốn mươi phần trăm lực tác động vào, nhưng Thanh Vũ phải chịu phần lực còn lại, linh lực sôi trào ở trong cơ thể hắn để cung cấp cho cái thuẫn chống lại đầu lưỡi sắc nhọn.

Không phải năng lực hoạt động của Thanh Vũ bị hạn chế khi phân chia một phần chú ý vào Lilith, để giữ cô không bị thương tổn hay chấn động lúc Thanh Vũ chiến đấu. Mà Thanh Vũ cần hấp dẫn sự chú ý của con cóc, để nó triệt để tập trung vào Thanh Vũ.

Nếu không, Thanh Vũ có thể bay lên cao, tuốt ở trên không trung và sử dụng pháp thuật để mài chết con cóc không lộ, nó sẽ không có cách nào để tổn thương đến hắn, và chắc chắn nó sẽ chuyển sự chú ý đến những người ở bên dưới, những con mồi không có năng lực hoạt động.

Trận chiến của Thanh Vũ và con cóc sẽ rất ác liệt, vì vậy, hắn không muốn tổn thương đến những con người khi hắn chiến đấu với con cóc, lúc này, họ không có phòng vệ gì, chỉ cần một dư chấn từ hắn hoặc con cóc không đủ để xóa đi sinh mệnh của họ rồi.

Trong khi Thanh Vũ bị đẩy lùi, hắn chậm rãi chuyển hướng đi về phía bên ngoài, tránh khỏi bức tường thành có nhiều người hôn mê đang ở trên đó. Thanh Vũ từ từ di chuyển, từng chút một, làm cho con cóc phải chuyển đầu lưỡi để bắt kịp Thanh Vũ.

“Đến đây nào!” Thanh Vũ cười nói.

Ca!!

Tiếng ma sát chói tai vang lên không ngừng, cuối cùng thì Thanh Vũ đã rời khỏi Thập Linh Hóa thành, hắn đang đứng ở trên không của một cánh đồng màu đen, các cây lương thực này bị đốt cháy bởi ngọn lửa từ Thập Linh Hóa thành, nhờ đó là Thập Linh Hóa thành mới tránh khỏi tai kiếp thú triều.

Bây giờ, Thanh Vũ chọn khu vực này làm nơi giao chiến với con cóc. Vì con cóc tập trung vào Thanh Vũ, cái đầu lưỡi của nó bị uốn cong như một cái móc câu cá, cho nên nó không thể dồn lực một cách tự nhiên để tấn công Thanh Vũ được.

Nhìn thấy con mồi đang rời xa khu vực tấn công của nó như là con mồi sẽ phải chạy trốn, con cóc trỗi lên đôi mắt, chân của nó khễ động, thân thể không lộ bay lên cao rồi đáp xuống cánh đồng đen, đối diện với Thanh Vũ.

Cái lưỡi bị nó thu vào trong miệng, toàn bộ chân của nó đều đặt lên mặt đất, một tư thế tấn công mà nó rất thích, tư thế này cho phép nó sử dụng gần một trăm phần trăm lực lượng, nó muốn tiêu diệt con mồi phiền phức này bằng cách đó.

“Nơi đây là vị trí thích hợp cho trận chiến giữa ta và ngươi.” Thanh Vũ nhìn con cóc đang muốn tấn công rồi nói.

Thanh Vũ có tâm trạng nhẹ nhõm, bây giờ hắn sẽ chiến đấu với con cóc mà không cần phải lo lắng về an nguy của những người khác nữa, còn việc Thanh Vũ vẫn mang theo Lilith vì không muốn cô ấy bị đòn tấn công bằng năng lực tiến hóa của con cóc tác động đến, Lilith ở trạng thái suy nhược chẳng thể nào sống sót nổi nếu chịu thêm một đòn tấn công kỳ lạ đó.

Vì vậy, Thanh Vũ đành mang theo Lilith để chiến đấu, và đỡ lấy đòn tấn công bằng năng lực tiến hóa kia.

“Đến đây đi, để xem ngươi có thực lực như thế nào!” Thanh Vũ nhẹ giọng nói.

Gánh nặng từ Thánh Dực làm cho phần lưng của Thanh Vũ bị thương, cho nên hắn không thể sử dụng Thánh Dực để tăng tốc độ nữa, Thanh Vũ bị ép buộc phải chống lại sức mạnh từ con cóc mà không tránh né, đầu thế, Thanh Vũ rất có tự tin, bởi vì Thánh Dực còn một năng lực nữa.

Đôi mắt màu xanh lục nguy hiểm của con cóc tập trung vào Thanh Vũ, trong mắt nó đây là con mồi đang phản nghịch lại nó, cho nên nó rất giận dữ và

muốn nghiền nát con mồi bằng sức mạnh áp đảo.

Bất chợt, con cóc há miệng ra, trong nháy mắt, một vật thể màu đỏ hồng bắn về phía Thanh Vũ như một ngọn giáo được phóng ra hết sức, tốc độ cực kỳ nhanh như tia chớp, sức mạnh của đòn tấn công này hơn nhiều so với lần trước.

“Tăng lực chiến gấp năm lần!” Thanh Vũ lạnh giọng nói, Thánh Đức phát ra ánh sáng màu hoàng kim, ánh sáng này tuông ra và bao phủ thân thể của Thanh Vũ, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, khí tức của Thanh NMMnE6a Vũ tăng lên.

“Hừ!” Thanh Vũ bắt kịp tốc độ của đòn tấn công từ con cóc, một tay hấn cầm lấy Thánh Thuần và đập về phía trước bằng tất cả sức mạnh, huyết quản chấn chập xuất hiện ở trên tay Thanh Vũ.

Keng!!

Thánh Thuần và ngọn giáo va chạm vào nhau, hai vật thể đều cứng rắn làm phát ra âm thanh lớn.

Trong ánh mắt nghi hoặc của con cóc, con mồi quá bé nhỏ so với cái thân thể khổng lồ to đến mười lăm mét lại chặn được vũ khí chết chóc của nó, mà còn để con cóc khó hiểu hơn là cái đầu lưỡi nó lại bị lực phản chấn và bật ra.

“Gruuu!!” Con cóc phát ra âm thanh đau đớn, cái lưỡi nó bị lực phản chấn mạnh mẽ từ Thánh Thuần làm cho bị thương, có một vết nứt xuất hiện ở trên đó, máu tươi chảy xuống, nó có thể cảm nhận được mùi vị máu tươi của chính nó.

“Người chỉ có sức mạnh như thế này thôi sao?” Thanh Vũ bình tĩnh nói, Thánh Thuần được tạo nên từ Quang Minh Thánh Thạch, một loại vật liệu quý giá và cứng rắn, Thanh Vũ không biết được nó cứng đến mức nào, dầu thế, Thanh Vũ tự tin, vũ khí của con cóc sẽ mềm hơn Thánh Thuần là cái chắc.

Kèm theo sức mạnh của Thanh Vũ, việc đánh bật con cóc nằm trong dự đoán của hắn.

Nghe được âm thanh bình tĩnh của con mồi khiến cho con cóc không hề khó chịu, nhất là con mồi luôn đứng ở trên không, cao hơn cả cái đầu kiêu ngạo của nó làm cho nó không thể nào chấp nhận được.

“Cô oa!” Một tiếng cóc kêu có âm thanh du dương vang ra.

Ngay tức khắc, một luồng sóng vô hình ập từ con cóc phát ra ập đến Thanh Vũ. Thanh Vũ có thể nhìn thấy luồng sóng vô hình này bằng cách sử dụng linh lực vào đôi mắt, lúc trước bị năng lực này ảnh hưởng và rơi vào ảo cảnh là do Thanh Vũ chưa có đề phòng, nhưng bây giờ, Thanh Vũ sao có thể lặp lại việc đó một lần nữa?

Như vậy chẳng khác nào phản bội lại niềm tin mà Lilith và mọi người đang đặt lên vai của hắn. Áp lực từ việc mang theo sinh mạng của hàng chục ngàn người ở trên vai rất lớn, Thanh Vũ cảm nhận rõ nhất ở trong thời khắc này, chỉ một chút sai lầm, tất cả sẽ kết thúc.

Nhưng đó chính là một nguồn động lực để Thanh Vũ trưởng thành, một nền móng giúp hắn phát triển, trở nên chính chắn hơn.

Con người cần phải trải qua sóng gió để trưởng thành, tu sĩ trải qua sự tàn khốc để đạt được sức mạnh, con người ở Hành Tinh Gaia cần vượt qua khó khăn để giành lại quê hương.

Mà Thanh Vũ, cần trải qua tất cả những thứ đó, hắn là một Giáo Hoàng, một người lãnh đạo của Quang Minh Giáo Đình, hắn cần phải hoàn thiện chính mình thông qua tất cả khó khăn mà hắn gặp phải, trước mặt hắn là khó khăn từ Hành Tinh Gaia với con bão năng lượng tiến hóa khủng bố.

“Năng lực của người không có tác dụng gì đối với ta đâu.” Thanh Vũ lạnh nhạt nhìn con cóc và nói, trong khi đó, một vòng ánh sáng kỳ lạ xuất hiện ở xung quanh của Thanh Vũ, đó là một năng lực của Thánh Thuần.

Cóc có ánh mắt kiêu ngạo vì nó đã sử dụng năng lực mạnh mẽ nhất, nó tin tưởng con mồi sẽ bị ảnh hưởng và sau đó nó tiêu diệt con mồi bằng vũ khí chết chóc, một kết cục mà nó đã thực hiện nhiều lần, không phải vừa mới này con mồi đáng ghét này đã bị năng lực của nó làm ngậy đại hay sao?

Âm thanh du dương mang theo luồng sóng vô hình ập tới và đụng vào vòng phòng vệ, chỉ thấy các gợn sóng xuất hiện ở trên vòng phòng vệ và triệt tiêu đi năng lực tiến hóa của con cóc.

“Cô oa!” Con cóc kêu lên một tiếng kinh ngạc, mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Thánh Pháp Sư - Ngũ Hành Thánh Thuật!

Trong đầu con cóc có một trăm ngàn con cóc cái nhảy nhanh qua, nhìn thấy năng lực đáng tự hào, năng lực mà nó có tự tin tuyệt đối lại không thể tồn

thương một chút gì đến con mồi nhỏ bé đáng ghét.

Tế bào não của nó bị kích thích và vận chuyển ở công suất tối đa để nghĩ xem chuyện quái quỷ gì vừa mới xảy ra, đáng tiếc, mặc dù được năng lượng tiến hóa rèn 33sUoAQ luyện từ thân thể cho đến trí khôn, nhưng thời gian nó chìm đắm trong năng lượng tiến hóa rất ít, mới nửa năm mà thôi, chẳng thể nào thay đổi trí khôn của một con cóc ghẻ bình thường trở thành một con cóc ghẻ khôn như con người được.

Dẫu cho năng lượng tiến hóa rất thần kỳ, nhưng cũng cần phải có thời gian để trải nghiệm, mura dầm thấm lâu.

“Cô oa!” Con cóc kiêu lên một tiếng bất mãn, nó đã không tìm được nguyên nhân, vậy thì cần gì phải suy nghĩ cho một não? Cứ việc tiêu diệt con mồi ở trước mặt là được, bây giờ con mồi này thành công khơi dậy sự hứng thú của nó.

Trí khôn tăng lên theo thời gian, đối với con cóc ghẻ to xác, mỗi một ngày trôi qua, nó đều cảm thấy thế giới này càng mới lạ và thần bí, mặc dù nó khám phá thế giới mỗi ngày, vẫn không đáp tất được sự hứng thú đang sôi trào ở trong tâm trí của nó.

Việc này là một tác dụng phụ khi trí khôn tăng lên quá nhanh, phải biết rằng, quá trình tiến hóa của loài người dài đằng đẵng, lúc này, con cóc hay nói đúng hơn là tất cả sinh vật ở Hành Tinh Gaia, trừ con người ra, bọn chúng đã bỏ qua yếu tố thời gian và tiến hóa với tốc độ chóng mặt.

Thanh Vũ cảm thấy được thân thể của hắn hơi khó chịu một chút khi năng lực tiến hóa của con cóc ập tới hắn,. Thánh Thuần cực kỳ bá đạo vì chức năng bỏ qua bốn mươi phần trăm sát thương nhận vào, kèm theo Thánh Dực tăng lực chiến và Thánh Hoàn dư sức truyền linh khí để bổ sung tiêu hao cho Thanh Vũ, hắn đã cản trở được đòn tấn công của một sinh vật biến dị đạt đến Tam Dương hậu kỳ.

Thật may mắn cho Thanh Vũ vì đối thủ không có năng lực mạnh như năng lực hệ hỏa, nếu không Thanh Vũ đành phải bật chức năng của danh hiệu và tiêu diệt con cóc thôi.

Nhìn con cóc đang biểu hiện như nó đã bị ngậy người và không hiểu gì, sao Thanh Vũ có thể bỏ qua cơ hội tấn công này được.

“Nhất Dương, đi!” Thanh Vũ quát khẽ, linh lực sôi trào, một vầng mặt trời xuất hiện ở trên đầu hắn và nhanh chóng biến thành một thanh kiếm khổng lồ màu hoàng kim, sau đó thanh kiếm bắn tới con cóc đang ngậy người kia.

Vù! Vù!

Thanh kiếm lao qua không trung khiến cho âm thanh vang ra, nó như một viên thiên thạch đang lao xuống Trái Đất và kéo theo một cái đuôi đang bốc cháy đẹp rực rỡ.

Con cóc đã hồi phục tinh thần lại, bản năng của nó đang báo động vì cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, thế là nó dùng đôi chân cứng cáp để nhảy lên không trung, rơi về phía sau, tránh khỏi đòn tấn công của Thanh Vũ.

Ầm!

Thanh kiếm không đâm trúng con cóc, nó lao xuống mặt đất và nổ tung, luồng sóng khí nóng rực bắn ra xung quanh và làm những cây cối đổ ngã, các bụi cỏ ở xung quanh bị đốt cháy hoàn toàn.

Thanh Vũ không có vẻ gì là hấp tấp, hắn lạnh nhạt vung tay lên không trung, bỗng nhiên có những ký hiệu huyền ảo xuất hiện ở xung quanh hắn và nhấp nháy lên ánh sáng màu đỏ đậm, chỉ trong nháy mắt, các ký hiệu hội tụ ở đằng trước Thanh Vũ, tạo thành một vòng ma thuật kỳ lạ.

Vòng ma thuật ẩn chứa một lượng lớn năng lượng và tỏa ra cảm giác nóng bỏng, tựa hồ nó chính là một ngọn lửa đang rực cháy.

“Ngũ Hành Thánh Thuật, hỏa!” Thanh Vũ nhìn vòng tròn ma thuật đang ngày càng mở rộng, nó như một đóa hoa đầy mê hoặc đang nở rộ ở trên không trung.

Ngay sau khi tiếng nói của Thanh Vũ vừa dứt, vòng tròn ma thuật lập tức động, như các bánh răng bắt đầu chạy và ăn khớp với nhau một cách hoàn mỹ không chút tỳ vết nào, chỉ nhìn thôi liền hiểu được sự mỹ lệ của vòng tròn ma thuật.

Xẹt!! Xi!!

Ánh sáng của vòng tròn ma thuật nhấp nháy một cái, năng lượng của nó bị dẫn động, trong ánh mắt của Thanh Vũ, vòng tròn ma thuật bắn ra một cục lửa có hình tròn và lao thẳng đến con cóc ở đằng xa.

Con cóc vừa nhảy xuống, thân hình còn chưa vững thì lại bị bản năng mách bảo, thế là nó đành phải bỏ qua thân thể béo mập đang muốn ngã và dùng sức để nhảy lên một lần nữa.

Ầm!!

Viên lửa hình tròn có đường kính lên đến hai mét lao thẳng đến chỗ của con cóc, nhưng con cóc đã tránh khỏi khu vực đó, vì thế viên lửa đâm xuống mặt đất rồi nổ tung như một quả bom.

“Tốc độ của ngươi thật nhanh, nhưng mà ngươi có thể tránh được bao nhiêu lần?” Mặt của Thanh Vũ vẫn bình thản, đứng nhìn con cóc vừa ổn định thân hình.

Vòng tròn ma thuật xoay tròn nhanh hơn và liên tục gia tốc, các bánh răng được nối một cách hoàn mỹ làm cho vòng tròn ma thuật càng mạnh.

Vù!! Vù!! Vù!!

Ba viên lửa hình tròn có đường kính lên đến ba mét lại bắn ra từ vòng tròn ma thuật, chúng lao thẳng đến con cóc.

“Cô oa!” Con cóc vừa nhảy xuống, nó kêu lên một tiếng, sau đó nó vừa ngẩng đầu nhìn con mồi thì hai mắt nó lại trợn trừng lên.

Mẹ nó, lại phải nhảy!!

Đây là tiếng lòng của con cóc. Ba viên lửa đang cháy rực và có nhiệt độ đủ để đốt con cóc thành món cóc nướng than đang lao đến.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba viên lửa hình tròn bao phủ một vùng đất, con cóc không thể nào tránh khỏi, thế là nó bị trúng một viên lửa làm cho thân hình nó bị bắn ra xa, có mùi khét bốc lên từ chỗ vết thương.

Con cóc cảm nhận được đau đớn khiến cho đôi mắt nó biến thành màu đỏ, con mồi nhỏ bé lại đang liên tục đẩy lùi nó, không những thế, nó còn bị thương, lần này nó không thể không chế tâm trạng được nữa, bản năng hung tàn của loài vật ăn thịt bị đánh thức.

Ánh mắt màu lục của nó lóe lên, bằng một cách nào đó, con cóc đã chuyển sang trạng thái chiến đấu, bốn chân nó chống vào đất, cái lưỡi liềm phóng ra ngoài, đâm thẳng đến vòng tròn pháp thuật đang tỏa sáng ở trên bầu trời.

“Đúng là loài sinh vật hung tàn, nhưng để xem ai là kẻ chiến thắng cuối cùng.” Thanh Vũ không sợ, hắn vận chuyển linh lực vào vòng tròn ma thuật để nó càng mạnh hơn nữa và quay tròn nhanh hơn nữa.

Cái lưỡi đỏ hồng cực dài phóng tới vòng tròn ma thuật, bất chợt, một quả đấm được tạo nên từ ngọn lửa xuất hiện ở trung tâm của vòng tròn ma thuật và va chạm với cái lưỡi.

Ầm!!

Ầm thanh lớn vang ra, Thanh Vũ đứng gần vụ nổ, thân thể của hắn bị luồng sóng khí bắn lùi về sau, ánh sáng và gát khiến Thanh Vũ phải nhắm chặt đôi mắt lại.

Một lúc sau, Thanh Vũ mới mở ra để xem kết quả, trên không trung, ngọn gió gào thét, vòng tròn ma thuật vẫn ở đó, với ánh sáng liên tục chớp tắt, Thanh Vũ còn nhìn thấy vòng tròn ma thuật đang giảm tốc độ xoay tròn lại.

Răng rắc! răng rắc!!

Ầm thanh nứt vỡ vang ra, vòng tròn ma thuật đứng yên trên không trung, các ký hiệu huyền ảo bị đứt rồi rồi chia năm xẻ bảy, sau đó từ từ biến mất vì không còn năng lượng để duy trì hoạt động.

Ngũ Hành Thánh Thuật – hòa vỡ nát!

Đây là kỹ năng của Thánh Pháp Sư, mỗi ngưng tụ ra một vầng mặt trời, Thánh Pháp Sư sẽ sử dụng được một nguyên tố, từ Kim – Mộc – Thủy – Hỏa – Thổ, bằng cách tham ngộ các ký hiệu huyền ảo đại diện cho ‘quy luật’, rồi tạo nên các pháp thuật có nhiều dạng và cách dùng, ký hiệu cấu tạo nên ma thuật càng nhiều, sức mạnh của ma thuật càng lớn, không dừng lại ở đó, Quang Minh Thánh Điện thể hiện sự bá đạo bằng một khả năng nữa, đó là sự kết hợp giữa các ký hiệu của các hệ để tạo thành một pháp thuật đa hệ, uy lực của nó tăng lên theo cấp số nhân.

Lúc này, Thanh Vũ đã sử dụng các ký hiệu huyền ảo để cấu tạo thành một ma thuật bắn ra các viên hỏa cầu mạnh mẽ bằng với một đòn của Tam Dương hậu kỳ, nhưng đáng tiếc, con cóc đã phá hủy vòng tròn đó bằng cái lưỡi chuyên về tấn công, dù sao nó cũng có cảnh giới Tam Dương hậu kỳ.

Việc con cóc phá hủy pháp thuật của Thanh Vũ đã được hắn dự đoán trước, cho nên trước khi pháp thuật vỡ vụn, Thanh Vũ liền ngắt sự kết nối giữa hắn và ma thuật rồi, chính vì thế, Thanh Vũ không bị tổn thương vì pháp thuật phản phệ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Kỹ năng của cóc khổng lồ!

Nhìn thấy con mồi đáng ghét nhỏ bé không những có thể bay cao được mà còn có sức mạnh kỳ lạ, không tuân theo lẽ thường, con cóc càng đánh, nó càng cảm thấy tức giận, dấy đưa với con mồi bé nhỏ quá lâu khiến cho lòng tin về sức mạnh của nó bị lung lay.

Lẽ nào nó không thể giết chết được con mồi còn chưa bằng một phần mười thân thể của nó?

Tuy nhiên, thật sự thì con mồi này có quá nhiều thứ kỳ lạ, từ khả năng bay lượn, cho đến kêu gọi các ngọn lửa to lớn để tấn công nó, rồi còn tồn thương đến nó nữa.

Người được chỗ vết thương đang tỏa ra mùi khét khó chịu, con cóc cảm thấy đau đớn và tức giận.

Đám nát vòng tròn pháp thuật bằng cái lưới khiến con cóc bị sức nóng của vòng tròn ảnh hưởng đến, vì vậy, một phần lưới của nó đã bị đốt, tạo thành một vết bỏng nặng, thật may mắn cho nó, phần đầu lưới đã triệt tiêu nhiều sức mạnh của ngọn lửa, nếu không bây giờ cái lưới nó đã thành món lưới cóc nướng rồi.

Đôi mắt nguy hiểm của con cóc ánh lên cái nhìn hung tợn, cái lưới vừa trở về miệng của nó, không cần đợi vết thương dịu lại, con cóc lại phóng ra cái lưới một lần nữa, đâm thẳng về phía Thanh Vũ đang còn quan sát vòng tròn ma thuật.

Vù!

Âm thanh sắc bén làm cho Thanh Vũ phải chú ý đến kẻ địch, đó là một loài sinh vật đáng sợ, từ khả năng của năng lực tiến hóa có thể ảnh hưởng phạm vi cực lớn, cho đến cái lưới như một ngọn mâu sắc bén, Thanh Vũ phải chiến đấu với nó một cách cẩn thận, chỉ sợ xuất một giây thôi đủ để tính mạng của Thanh Vũ gặp nguy hiểm.

Đây là trận chiến sinh tử, Thanh Vũ không chỉ đặt cược tính mạng của hắn, mà còn bao gồm tất cả tính mạng của mọi người ở đây, những người đã tin tưởng Thanh Vũ.

“Ngũ Hành Thánh Thuật – Kim!” Thanh Vũ nói nhỏ, một lần nữa, linh lực trong cơ thể hắn lại bị dẫn dắt rời khỏi thân thể.

Chúng tràn ra ngoài rồi biến thành các ký hiệu huyền ảo màu vàng kim, ngoại trừ vẻ bề ngoài đẹp đẽ đủ để hút hồn bất cứ cô gái nào trên đời này, các ký hiệu huyền ảo kia còn tỏa ra cảm giác của kim loại, sắc bén, cứng cỏi, lạnh lẽo.

Vòng tròn pháp thuật hiện lên trên không trung, sau đó nó xoay tròn, năng lượng linh lực bị chuyển hóa thành các pháp thuật mạnh mẽ hệ kim.

Trước mặt Thanh Vũ, một cái vòng tròn năng lượng hiện lên, sau đó từ từ ngưng thực và biến thành một bức tường vàng chói cứng rắn.

“Đề xem cái lưới của ngươi cứng hay là pháp thuật của ta cứng!” Thanh Vũ nói trong khi nhìn về phía cái lưới đỏ hồng đang xé rách không khí để đâm đến hắn.

Keng!!!!

Âm thanh chói tai vang lên, âm thanh này mạnh đến nỗi đủ để làm một người bình thường bị điếc tạm thời, nhưng không đủ để gây hại gì đến Thanh Vũ, hắn đang được bảo vệ bởi bức tường pháp thuật, che chắn hắn khỏi bất cứ thứ gì muốn tổn hại đến hắn.

Thanh Vũ nhìn lại, cái lưới với đầu là một cục xương sắc nhọn đang đâm vào bức tường, thật kỳ lạ rằng, thứ cứng rắn như bức tường kim loại lại không hề bị đâm nát, mà bức tường bị cái lưới đâm sâu vào trong như, cứ như bức tường này được làm từ cao su vậy.

“Ngũ Hành Thánh Thuật – Kim có thể diễn hóa ra bất cứ thứ gì thuộc về Kim, tất nhiên nó cũng sẽ có đặc tính giống vậy, và đây chính là một trong những đặc tính của kim loại, sự co giãn.” Thanh Vũ nhàn nhạt nói.

Con cóc trừng mắt một cái khi cái lưới đâm vào bức tường, bởi vì nó cảm nhận được sự tê dại đến điếng người truyền tới thần kinh nó từ đầu lưới, vì đầu lưới nó có cấu trúc như răng vậy, ngoài sự cứng rắn ở bên ngoài, bên trong còn có tủy, một số xúc cảm nữa.

Cảm giác tê dại này y hệt như con người bị đâm nát toàn bộ hàm răng vậy.

“Cô oa!” Con cóc rú lên một tiếng kêu thảm thiết, nó nhanh chóng rút đầu lưới về khoang miệng.

Con mồi này quá đáng ghét và độc ác, tại sao con mồi nhỏ bé lại có thể sử dụng những thứ kỳ lạ như vậy? Con cóc có trí khôn bằng loài linh trưởng cảm thấy hiếu kỳ, tựa như một nhà thám hiểm vừa tìm thấy một vùng đất mới lạ, không thể kháng cự lại sự ham muốn đang thôi thúc ở trong lòng được.

Bỗng nhiên, có những khí thể đang tràn ra từ lớp da sần sùi của con NUiqzM1 cóc, và thân thể của con cóc đang nhỏ dần, đến khi nó nhỏ hơn một phần so với ban nãy thì mới dừng lại.

Thanh Vũ khẽ nhíu mày, hành động kỳ lạ này của con cóc là có mục đích, bỏ qua sự to lớn để đòi lấy gì? Thanh Vũ quan sát con cóc, hắn muốn tìm ra điểm yếu của kẻ thù và tiêu diệt nó.

Bầu không khí đã thay đổi, con cóc tập trung vào Thanh Vũ, hắn có thể cảm nhận được cảm xúc ẩn sâu trong đôi mắt màu xanh của con cóc, đó là một cảm xúc đầy dục vọng, muốn tìm hiểu cái lạ, tìm kiếm thông tin mà nó chưa biết.

Thanh Vũ biết được đây là một tin xấu, lúc này, con cóc đã bỏ qua phần ham muốn về ăn uống để cho phần hiếu kỳ về cái lạ lên ngôi, chứng tỏ nó sẽ dùng toàn bộ sức mạnh để bắt được Thanh Vũ.

“Người giống như một người nguyên thủy đang muốn tìm hiểu thế giới hiện đại bằng vũ lực vậy.” Thanh Vũ nói khẽ.

“Nhưng thật đáng tiếc, đứng trước sức mạnh của khoa học, ngọn giáo bằng cây gỗ của người nguyên thủy chỉ là đồ chơi trẻ con mà thôi.”

Như nghe hiểu được Thanh Vũ đang nói gì, con cóc liền tấn công hấn.

Keng! Keng! Keng!

Thanh Vũ nghe được ba âm thanh chói tai vang lên gần như là cùng lúc, rồi sau đó, hấn mới biết được thứ gì vừa tạo ra âm thanh đó.

Bức tường từ vòng mà thuật có ba vết lõm sâu vào, Thanh Vũ bắt đầu trở nên ngưng trọng hơn, bởi vì hấn hiểu được, con cóc đã tấn công ba lần trong chớp mắt, tốc độ của nó nhanh đến nỗi Thanh Vũ không thể nào theo kịp, linh lực trong cơ thể của Thanh Vũ nhanh chóng bị rút đi, nếu không có Thánh Hoàn đang chuyển linh lực cho hấn, thì hấn đã không còn sức lực để chống lại ba đòn tấn công này rồi.

“Cô oa!” Lại một tiếng kêu pha lẫn sự đau đớn từ con cóc, bức tường kim loại kia quá cứng rắn, tấn công ba lần làm cho con cóc đau đến muốn khóc, vết thương đầu lưỡi vừa được hồi phục lại bị thương lại, lần này nặng hơn lần trước.

Nhìn thấy con cóc bé nhỏ bị tấn công đến lùi về sau, con cóc có vẻ rất tức giận, lúc này, con cóc đang ngạc nhiên về sự bạo phát của nó.

Đúng vậy, đây là một kỹ năng của con cóc, nó học được trong lúc tiến hóa, tiêu hao một phần thân thể, đổi lấy sự hồi phục cấp tốc, năng lượng dư ra sẽ chuyển thành sức mạnh cho nó trong một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng kỹ năng này tiêu hao rất lớn, hậu quả là con cóc cần phải bổ sung nhiều năng lượng ngay sau khi chiến đấu. Nó quyết định sử dụng kỹ năng này vì ở đẳng cấp có một đồng con cóc đang chờ nó ăn, nó không sợ bị rút khô đến chết.

Lại một lần nữa, làn da của con cóc xuất hiện khí thể bay lên không trung, như hơi nước vậy, các vết thương của nó lành lại, cả thân thể nó lại được sức mạnh dư thừa từ kỹ năng bao trùm khiến nó hưng phấn đến muốn rống lên.

Con cóc bé nhỏ mang trong mình những thông tin kỳ lạ về thế giới, hầy run sợ trước sức mạnh này đi, người sẽ sợ hãi khi đối mặt với sức mạnh của loài thú săn mồi, và hầy chết đi!

“Cô oa!” Con cóc kêu lên một tiếng. Lần này, nó chắc chắn phá hủy được bức tường chó chết đó và đâm xuyên con cóc bằng cái lưỡi đầy tự hào này, nó tin chắc là dự đoán của nó sẽ không sai, sau nhiều lần tấn công, nó đã kiểm tra được độ cứng của bức tường rồi, lúc này, sức mạnh của nó dư sức để làm điều đó.

Thanh Vũ nhìn thấy trên thân thể của cóc không lồ lại có một làn khí thể như hơi nước thoát ra, liền biết được nó đã sử dụng kỹ năng nào đó để khôi phục vết thương, Thanh Vũ biết được như thế bởi vì hấn đã nhìn thấy cái lưỡi của con cóc hoàn hảo, không bị tổn thương gì sau khi đâm vào bức tường cứng rắn, vết cháy biến mất.

Thế là Thanh Vũ suy đoán về năng lực khôi phục của con cóc, trong trận chiến, các đối thủ cần phải điều tra thông tin từ kẻ địch trong quá trình chiến đấu, tổng hợp các thông tin lại với nhau để tìm ra năng lực thật sự của kẻ địch hay điểm yếu để dùng nó tấn công và giành chiến thắng.

Nói thật, Thanh Vũ đang trải qua trận chiến đúng nghĩa lần đầu tiên, có một cảm giác gì đó đang chi phối lấy toàn thân, kể cả bộ não của hấn, dục vọng chiến thắng kẻ địch để chứng minh sức mạnh của bản thân mà không nhờ vào thứ sức mạnh từ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Con cóc đáng sợ!

“Tại sao mình lại có ham muốn chiến thắng mãnh liệt đến như vậy?” Thanh Vũ chợt nhận ra, hấn đang làm một việc sai lầm, bởi vì Thanh Vũ đang tận hưởng trận chiến với con cóc, tất cả chỉ là hành động mang tính cá nhân, đáng lý ra hấn phải tiêu diệt con cóc nhanh nhất để tránh có tình huống ngoài tầm kiểm soát xảy ra.

Một con cóc không lồ sở hữu năng lực kỳ dị thôi đã đủ để Thanh Vũ lâm vào tình cảnh nguy hiểm, gần như là tiến thoái lưỡng nan.

Nếu dị biến lại xảy ra một lần nữa, thì chỉ một mình Thanh Vũ chưa chắc có thể giải quyết được.

“Ham muốn chiến thắng kẻ thù, tựa hồ có một ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt ở trong lòng vậy.”

“Có lẽ đây là nhiệt huyết của thanh niên mới lớn đang khát khao được chiến đấu như một chiến binh dũng mãnh.”

“Nếu không phải mình đã học cách kiểm soát cảm xúc lẫn thần trí thì đã bị ham muốn này chiếm lấy rồi.”

Thanh Vũ lẩm bẩm, trong lòng hắn nghĩ về cái cảm xúc đang dâng trào kia, rất khó khăn để Thanh Vũ thoát khỏi nó, nhưng hắn đã thành công, trải qua nhiều lần tiếp xúc với các cảm xúc tiêu cực, Thanh Vũ đã trưởng thành hơn nhiều.

Cảm xúc tiêu cực kia rất mạnh, có thể cộng hưởng cả cảm xúc ở trong lòng, chỉ khi nào chiến thắng được cảm xúc tiêu cực ở trong lòng, thì con người mới cảm nhận được sự trưởng thành của họ, và đó cũng là lúc họ có tư cách để trở thành một thành viên của Giáo Đình, những thành viên với niềm khao khát cháy bỏng, cứu lấy nhân loại đang chìm trong địa ngục u tối, để họ tận hưởng được sự thoải mái khi được ánh sáng mặt trời chiếu đến.

Thanh Vũ thả lỏng cơ thể, và thở sâu một hơi để làm cho tâm trạng của hắn ổn định lại, con người đôi khi sẽ lạc lối, và ngộ nhận, và chỉ khi họ trải qua tất cả những thứ ấy, họ mới cảm nhận được mình đã lớn lên.

Đôi mắt của Thanh Vũ mở ra, quan sát con cóc đang ở trạng thái chiến đấu mạnh nhất, tiếp theo, con cóc sẽ tung các đòn tấn công dồn dập và có tốc độ cực kỳ nhanh, tệ nhất là Thanh Vũ sẽ không thể nào bắt kịp chuyển động của nó.

“Ngũ Hành Thánh Thuật – Kim, sẽ bị hủy diệt nếu phải nhận thêm bốn đòn tấn công từ con cóc, nếu như mình canh thời gian chuẩn xác, thì sẽ thành công tiêu diệt nó.” Thanh Vũ suy tính ở trong đầu, hắn đang vạch ra viễn cảnh của lần tấn công kế tiếp, đối thủ của Thanh Vũ là một sinh vật chỉ có trí khôn bằng với loài linh trưởng, tư duy của nó sẽ hạn chế khi chiến đấu với một thứ không biết như Thanh Vũ.

Con cóc đương nhiên là chưa từng chiến đấu với một người tu luyện như Thanh Vũ, ngoài những kỹ năng mà Thanh Vũ thể hiện từ trước đến giờ, chỉ bấy nhiêu đó là không đủ để tổng kết sức mạnh của một tu sĩ.

“Không còn nhiều thời gian nữa, đến đây đi, cóc khổng lồ!!” Thanh Vũ nói nhỏ.

Thân thể béo mập, ục ịch của con cóc đã bị thu nhỏ vài vòng khi nó liên tục xả ra làn khí thể để nhận lấy năng lượng cho việc bạo phát, gia tăng sức tấn công.

Con mồi này quá trơn trượt, con cóc cảm thấy nó phải tiêu diệt con mồi trong chớp mắt, nếu không con mồi lại lấy ra những thứ quái lạ và tấn công nó nữa.

Mặc dù nó là sinh vật ở đỉnh cao của chuỗi thức ăn, không có nghĩa là nó vô địch.

Ở bên ngoài kia, cả lục địa, lẫn đại dương, có nhiều sinh vật có thể diệt nó chỉ trong nháy mắt, nó đã từng nhìn thấy một sinh vật như vậy, kết quả là nó phải chạy chồm trên và nhảy xuống sông mới chạy thoát, và lý do lớn nhất giúp nó chạy được là do sinh vật kia không biết bơi.

Cho nên, học được cách săn mồi công thêm bị sinh vật đó hù dọa, con cóc biết cách lẩn trốn. Đơn giản, tiêu diệt con mồi rồi chuồn khỏi đây ngay lập tức, mùi máu tươi sẽ kích thích khoang mũi của các sinh vật khác, nó biết được bởi vì nó cũng bị kích thích, mùi này thật sự quá thoải mái, cả người nó đều tê dại luôn ấy chứ.

“Cô oa!” Cuối cùng thì kỹ năng dừng lại, tại thời điểm này, thân thể khổng lồ của con cóc chỉ còn mười mét và khá là gầy so với lúc trước.

Nó giống như một sinh vật vừa ngủ đông ra và bị tiêu hao tất cả năng lượng đã dự trữ vậy. Cái bụng còn cào rất khó chịu làm cho con cóc càng hấp tấp.

Nhìn con mồi nhỏ bé đứng yên trên không trung, trước mặt là cái vòng ánh sáng kỳ lạ cứng rắn, chính thứ đó đã làm cho cái lưỡi đầy tự hào T9ZDoiv của nó bị thương, nó cực kỳ hận thứ đáng ghét kia.

Đương nhiên nó rất muốn nếm thử mùi vị của con mồi này, nó đã từng ăn tươi một con mồi có năng lực kỳ lạ, và kết quả làm cho nó phải ngạc nhiên, mùi vị cực giai và ẩn chứa một nguồn năng lượng khổng lồ, chính con mồi kia đã giúp nó thành công tiến hóa lần thứ ba.

Nghĩ đến đây, nó không kịp chờ đợi nữa rồi, có thể con mồi này sẽ giúp nó tiến hóa thêm một lần nữa, ánh mắt của dục vọng tăng lên sức mạnh liền chiếm lấy cả người nó.

Phải ăn tươi con mồi này!

Thanh Vũ nhìn thấy con cóc đã vào trạng thái chiến đấu, nó thật dễ đoán, bất cứ khi nào, bốn chân của nó chạm đất, là nó lại tung ra tất cả sức mạnh, dẫu cho có một chút trí khôn thì sao? Muốn thoát khỏi cái lóp ‘thú’ thì không chỉ cần trí khôn thôi đâu.

Bằng chứng là con người! Không phải ai cũng xứng đáng được gọi là ‘người’, nhất là trong các thế giới tàn bạo không có pháp luật này.

Cộc cộc cộc!

Tiếng bước chân bắt chọt vang lên dồn dập, đó là tiếng của những người đang chạy hết sức lực, ở lúc này, không ai là người bình thường nữa rồi, cơ bản, nếu là thế giới ở trước kia, ai cũng có thể được gọi là siêu nhân.

Thanh Vũ nghe được tiếng bước chân càng ngày càng nhiều, mặt đất khẽ run động, trong một thoáng chốc, Thanh Vũ phải nhìn về phía đó, nơi tiếng bước chân đang vang ra.

Keng!!

Ngay khi đôi mắt của Thanh Vũ vừa chuyển hướng, một âm thanh chói tai vang lên làm cho tai hắn phải ong ong, Thanh Vũ phân tích và biết được chuyện gì vừa xảy ra.

Bên kia, là hàng trăm con Venger đang chạy đến đến, chúng đang nhìn về phía Thanh Vũ, mục tiêu của chúng chắc chắn là hắn, Thanh Vũ liếc nhìn rồi quay đầu lại, vòng pháp thuật bị cái lưới cứng của con cóc đâm vào, tạo thành một vết lõm.

Khi Thanh Vũ tập trung vào con cóc, nó vẫn đứng im như cũ, cái miệng đang khép lại, tựa hồ đòn tấn công kia chỉ là một ảo giác.

Thanh Vũ biết được mình vừa bị tấn công do hắn phải xác nhận tiếng bước chân, con cóc đã nhận cơ hội đó và tấn công hắn.

Cái ánh mắt chứa đầy dục vọng và sự tập trung cao độ của con cóc làm Thanh Vũ phải lạnh người.

“Đây là cái mà người ta gọi là bản năng?” Thanh Vũ lẩm bẩm.

“Tại sao bọn Venger lại di chuyển được?”

“Chúng bỏ qua con cóc và tấn công mình, có lẽ chúng đang bị con cóc điều khiển.” Thanh Vũ suy đoán về hành động lạ của bọn Venger đang trùng phải năng lực tiến hóa của con cóc.

Đúng như Thanh Vũ suy đoán, tiếng kêu vừa rồi không phải chỉ để vui tai, sự thay đổi năng lực tác động vào con mồi, khiến chúng hành động như mong muốn, đó là khả năng thật sự của con cóc.

Đương nhiên, năng lực này nhận rất nhiều hạn chế, nó chỉ đánh lừa được một vài sinh vật có cấp độ yếu hơn nó mà thôi, nếu như nó sử dụng năng lực này lên một sinh vật bằng với nó, chắc chắn nó sẽ phải đau khổ, sinh vật kia chống trả, đồng nghĩa với năng lượng của nó sẽ bị rút đi, tệ nhất là nó sẽ chết.

Bọn Venger chạy rất nhanh, chúng không thèm để ý đến những con người ở xung quanh, chỉ nhìn về phía Thanh Vũ bằng ánh mắt dò dẫm pha lẫn một chút khát máu.

“Dùng Venger để làm nhiều mình và tấn công trong lúc mình đang phải đối phó với bọn Venger.” Thanh Vũ nhìn con cóc thật sâu, trí khôn của nó, tư duy của nó đang ngày càng hoàn thiện thông qua những hiểu biết mà nó đạt được khi săn mồi.

“Thật là một sinh vật nguy hiểm, nếu như có thời gian, chắc chắn người sẽ trở thành một sinh vật khủng bố, nhưng đáng tiếc, đối thủ của người là ta, cho nên người chẳng có một hi vọng nào đâu.” Thanh Vũ lạnh nhạt nói, trong khi linh lực trong cơ thể chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Thần Quang!

Hàng trăm Venger khát máu lao đến với tốc độ cao, bởi vì chúng là loài sinh vật không có tinh thần, hay nói đúng hơn là LaAIHKI tinh thần của bọn chúng cực kỳ yếu đuối, cho nên con cóc có thể điều khiển bọn chúng một cách dễ dàng, tạo ra một ảo giác làm cho bọn chúng tấn công Thanh Vũ.

“Gào!!

Bọn Venger chạy tới gần Thanh Vũ, nhìn thấy hắn đang lơ lửng ở trên không ngay tại độ cao mà chúng không thể với tới, cho nên bọn chúng đã nhảy lên, hùng hổ tấn công Thanh Vũ.

Khuôn mặt dữ tợn, thân thể quái lạ như các loài sinh vật đang kết hợp với nhau, ẩn sâu trong đó là một sức mạnh phi thường, bọn Venger làm sao biết được cách điều khiển sức mạnh của chúng để làm sao cho cơ thể không bị tổn thương?

Con người có thể hoạt động nhờ vào tín hiệu cảnh báo của bộ não, làm cho con người không thể sử dụng ra toàn bộ sức mạnh của họ tránh cho sức mạnh đó mất kiểm soát và làm cho thân thể họ bị thương.

Nhưng Venger không thể nào có một bộ não như thế được, chúng dùng toàn bộ sức mạnh của bắp chân lực lưỡng để nhảy lên không trung, chúng chẳng hề suy tính đến việc sử dụng sức mạnh quá nhiều sẽ làm chúng đau đớn và bị thương, lúc này, trong mắt chúng chỉ có một thân ảnh, đó là Thanh Vũ.

Con mồi béo bở đang ở trước mắt, làm sao chúng có thể chú ý đến thứ khác được cơ chứ?

Răng rắc!

Âm thanh của tiếng nứt vỡ vang ra, Thanh Vũ nghe được âm thanh này, có rất nhiều tiếng động như vậy cùng vang lên, Thanh Vũ liền biết được, chân của bọn Venger đã gây làm đôi vì sử dụng nhiều sức mạnh để cố gắng lao đến độ cao này và tấn công Thanh Vũ.

“Thật đáng thương, các người cũng đã từng là một con người, có vui, có buồn, có hạnh phúc của riêng mình, hôm nay lại trở thành thứ quái vật, trở thành công cụ cho kẻ khác.” Thanh Vũ không sợ gì bọn Venger, sức mạnh của chúng chỉ ở khoảng Nhị Dương sơ kỳ, cho dù bọn chúng có nhảy lên tới đây và tấn công hắn, thì hắn vẫn không bị thương gì.

Ngược lại, Thanh Vũ lại cảm thấy phiền não, Venger này cũng đã từng là con người, những con người giống như Thanh Vũ, có ước mơ, có hoài bão, có thứ cần bảo vệ, và họ cũng có nụ cười của riêng mình.

Nhưng họ lại không may mắn như Thanh Vũ.

“Nếu như các người có còn một chút ý thức, ta tin chắc rằng, các người sẽ không muốn mình trở thành một sinh vật như thế này.” Thanh Vũ nói khẽ trong khi tay của hắn đang vung lên không trung, những kí hiệu huyền ảo bay múa ở xung quanh Thanh Vũ, sau đó ngưng tụ thành một vòng tròn ma thuật.

Vòng tròn ma thuật chỉ về phía các Venger đang nhảy lên, bọn chúng đã gần chạm đến Thanh Vũ rồi. Nhìn thấy khuôn mặt Venger, Thanh Vũ chỉ có thể thở dài, hiện thực quá tàn khốc, trong đám Venger lao đến đây, có Venger còn ở độ tuổi rất trẻ, theo như hình dạng, đó là một bé gái tám chín tuổi, khuôn mặt non nớt đã trở thành khuôn mặt có đầy gai nhọn dữ tợn, thân thể không còn như hình dạng của con người.

“Đề ta giúp các người một đoạn đường đi. Hi vọng, ở kiếp sau, các người sẽ trở thành một người tốt và có cuộc sống hạnh phúc, không buồn không lo.” Thanh Vũ lầm bầm.

Vòng tròn ma thuật xoay tròn ở tốc độ cao, sau đó nó phát ra ánh sáng màu vàng.

Bọn Venger xông tới, không thèm để ý đến cái thứ chói lóa đó, bọn chúng chỉ muốn tiêu diệt Thanh Vũ và ăn thịt hắn. Một con mồi ngon chứa đầy năng lượng tiến hóa, thứ mà bọn chúng cực kỳ khát khao.

Cứ thế bọn Venger lao lên, cái chờ đợi bọn chúng ở phía trên không là những cây cọc màu vàng sắc nhọn, các cây cọc bắn ra từ vòng tròn pháp thuật, sau đó đâm xuyên thân thể của bọn Venger, có Venger còn bị cây cọc đâm vào đầu rồi chết đi.

Hàng trăm Venger bị đòn pháp thuật này đánh rớt xuống mặt đất, bởi vì bọn chúng rơi từ trên cao, thân thể của chúng va chạm và mặt đất cứng rắn rồi trở thành một đồng thịt vụn, chết không thể chết lại.

“Lên đường bình an.” Thanh Vũ nhìn vào bên dưới, ở trên những cái xác của Venger, các điểm ánh sáng nhỏ đang bay lên, các mảnh vỡ của linh hồn, không phải là một linh hồn trọn vẹn, quá trình tiến hóa thất bại khiến linh hồn của họ bị chôn vùi, để lại các mảnh vỡ không có ý chí, nhưng Thanh Vũ lại cảm nhận được tín hiệu mà các mảnh vỡ đang truyền đến hắn.

“Cảm ơn.” Chỉ đơn giản là hai chữ, nhưng đó là tất cả sự biết ơn của họ đối với Thanh Vũ, vì đã giải thoát cho họ khỏi hình dạng xấu xí này, nếu không có Thanh Vũ, nói không chừng, một ngày không xa, chính họ sẽ ra tay giết đi người thân yêu nhất của họ.

Mảnh vỡ nhỏ bé đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt lao lên không trung rồi tan biến. Thanh Vũ không biết bọn họ đang đi đâu và họ có thể đến được đích khi ở tình trạng tồi tệ như vậy không, Thanh Vũ chỉ có thể cầu nguyện cho họ.

Trong khoảng khắc mà Thanh Vũ chú ý đến hàng trăm Venger, con cóc đã vào trạng thái tấn công liền nắm bắt cơ hội này, chắc chắn ở thời khắc này, Thanh Vũ không có sự phòng bị.

“Cô oa.” Con cóc mở ra cái miệng khổng lồ, sau đó phóng cái lưỡi đi với tốc độ cao, sức mạnh của đòn đánh này vượt xa tất cả những đòn tấn công ở lúc trước, nhưng tốc độ lại giảm đi nhiều, bởi vì con cóc không có độ chính xác cao nếu như dùng đòn tấn công mạnh mẽ cộng thêm tốc độ nhanh, nó sợ rằng, nó sẽ hụt mất.

“Chờ người đã lâu.” Thanh Vũ đang nhìn các mảnh vỡ linh hồn biến mất, bất chợt, đôi mắt hắn tập trung vào con cóc ngay lúc nó đang tấn công, tựa hồ Thanh Vũ đã biết trước hành động này của nó.

“Quả thật, đối phó với loài sinh vật như người rất dễ so với đấu với những con người.” Thanh Vũ lạnh nhạt nói, tay hắn phát một cái.

Cái lưỡi vừa rời khỏi miệng của con cóc bỗng nhiên lại đứng im, trong đầu con cóc đã tính toán, đáng lẽ ra cái lưỡi này phải xuyên thấu thân thể của Thanh Vũ trong lúc hắn lơ là, tại sao lại đứng im rồi.

“Cô oa!” Một tiếng thét thê thảm vang lên và vọng ra khắp vùng trời, đó là tiếng kêu của con cóc.

Không biết từ bao giờ, trên mặt đất, chỗ con cóc đang đứng, có một cái vòng tròn pháp thuật đang xoay tròn và tỏa ra ánh sáng có hai màu, đó là màu vàng chói mắt và cứng rắn, màu đỏ hồng rực rỡ như ngọn lửa đang cháy.

Vòng tròn pháp thuật được kết hợp từ hai nguyên tố là Kim và Hỏa đang ở vị trí trước miệng của con cóc, có một vật hình trụ đang đâm lên từ trung tâm của vòng tròn pháp thuật, đó là một cây cọc nhọn hoắt, với màu vàng pha lẫn một chút màu đỏ, cây cọc đang phát ra nhiệt độ cao, và đâm xuyên cái lưỡi ở trên của nó.

Vì thế, cái lưỡi của con cóc bị chặn đứng lại, không thể động đậy, con cóc cảm nhận được sự đau đớn tột cùng và nóng bỏng như cái lưỡi của nó đang bị thiêu đốt, khiến con cóc gầy dựa mảnh liệt, muốn tránh khỏi cái cóc nóng bỏng, nhưng càng gầy dựa, nó càng đau đớn hơn nữa.

“Trong một trận chiến, người rất ít khi di chuyển trừ lúc bị tấn công, cho nên đó là điểm yếu của người.” Thanh Vũ nhìn con cóc và nói, hẳn không biết nó có hiểu ngôn ngữ phức tạp của con người không, nhưng Thanh Vũ đã coi là một đối thủ ở trong trận chiến đúng nghĩa đầu tiên của hắn, cho nên hắn phải giải thích cho nó biết được điểm yếu, và sau đó đưa nó lên đường.

“Thật đáng tiếc, nếu có thời gian, ta sẽ cùng người chiến một trận, nhưng mà, lúc này, ta đang mang trên mình niềm hi vọng của tất cả mọi người, vì thế, người cần phải chết đi.” Thanh Vũ vừa nói xong thì Thánh Dực, Thánh Hoàn và Thánh Thuần đồng thời phát ra ánh sáng màu hoàng kim, làm cho một vùng trời bị màu sắc mỹ lệ này nhấn chìm.

Thanh Vũ đang ở trung tâm của vùng trời hoàng kim, càng làm cho hắn nổi bật hơn, như một chiến thần bước ra từ thiên đường và giáng xuống kẻ thù một đòn tấn công hủy diệt. Thánh Dực, Thánh Hoàn và Thánh Thuần biến mất, không thấy đâu nữa.

Thanh Vũ có sắc mặt trắng bệch vì đã sử dụng tất cả linh lực để dồn vào vòng tròn ma thuật khóa chặt lưỡi của con cóc, không có Thánh Hoàn cung cấp linh lực, hắn đã mất đi năng lực chiến đấu, nhưng tại thời khắc này, hai mắt của Thanh Vũ rất sáng, như hai viên mặt trời đang phát ra quang mang vậy.

“Người là kẻ đầu tiên được chiêm ngưỡng hình dạng thật sự của Thánh Vật.”

Mặc dù không gian toàn màu hoàng kim, nhưng Thanh Vũ vẫn nổi bật, bởi vì, trên tay hắn đang cầm một thứ vũ khí kỳ lạ, một cái nòng dài, trên đó là những ký hiệu thâm ảo, chúng kết nối với nhau một cách hoàn mỹ, bên trên là một cái kính hình tròn đẹp đẽ, và cuối cùng nhất, là phần dùng để kích hoạt được trang trí bằng các Thánh Vũ kinh điểm.

Một vũ khí được tạo nên nhờ sự kết hợp của ba Thánh Vật.

“Thần Quang!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Có được tất có mất! Thần Quang tấn công!!

“Bởi vì ký chủ kích hoạt vũ khí có sức mạnh mà ký chủ không thể sử dụng được, mở ra hình thức bù đắp, mỗi lần sử dụng Thần Quang, ký chủ sẽ bị mất một năm tuổi thọ.” Âm thanh không có cảm xúc của Hệ Thống vang lên ở trong đầu của Thanh Vũ ngay sau khi hắn cầm lấy Thần Quang.

“Một năm tuổi thọ.” Thanh Vũ thở dài, hắn biết được là cần phải bỏ ra gì khi sử dụng vật này, nhưng mà Thanh Vũ đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, con quái vật đang muốn thoát khỏi vòng tròn pháp thuật, Thanh Vũ không còn một chút xíu linh lực để chiến đấu, hắn đã liên tục sử dụng nhiều kỹ năng từ lúc chiến đấu với Venger rồi.

Nếu như con cóc thoát khỏi, nó sẽ tiêu diệt Thanh Vũ mà không cần tốn một giọt mồ hôi nào cả. Còn vấn đề Thanh Vũ nên sử dụng tính năng của danh hiệu và tiêu diệt con cóc, nhưng sau đó thì sao? Hẳn chỉ có sức mạnh đó ở trong thời gian ba phút, Thanh Vũ không phải là thanh niên vừa mới nhận được thứ quý giá và tiêu xài hoang phí, lúc này, hắn đã trưởng thành và biết suy nghĩ rồi.

“Nếu như mình sử dụng Danh Hiệu thì sẽ giải quyết được tất cả mối nguy hiểm, nhưng mình không thể làm như thế được, con cá sấu khổng lồ có lực chiến ngang với Tứ Dương sơ kỳ đang ở kề bên, nếu nó tấn công vào Tháp Linh Hòa thành trong khoảng thời gian Danh Hiệu còn chưa hồi phục, vậy thì tất cả sẽ chấm dứt.” Thanh Vũ phiền não, cho nên hắn đành phải sử dụng Thần Quang mà thôi.

Thánh Hoàn cung cấp linh lực và là đôi mắt của Thần Quang, Thánh Dực là bộ phóng vững chắc có thể tiếp nhận được sức mạnh lớn, còn Thánh Thuần đã chuyển hóa thành thứ vũ khí chết người, thân là một Thánh Vật, nó có nhiều loại chức năng là chuyện quá đỗi bình thường.

“Mất đi một năm tuổi thọ à?” Thanh Vũ nhắm đôi mắt lại một lúc rồi mới mở ra, sự kiên định đang đóng chặt vào đôi mắt ấy.

“Một năm tuổi thọ, cứu sống được mọi người đây, mình còn mong muốn gì hơn nữa?” Thanh Vũ nở nụ cười, trong một ngày, hắn, một Giáo Hoàng lại bị cảm xúc cá nhân chi phối và hành động vì lợi ích cá nhân, hoàn toàn quên mất tất cả mọi người ở đây.

Giá như Thanh Vũ cẩn thận hơn, thì tất cả đã khôngbettấn như vậy rồi. Con cóc sẽ không có cơ hội để tung một kỹ năng ảo giác lên mọi người.

“Đây là cái giá phải trả, chỉ khi nào mất đi, con người mới quý trọng, hi vọng đây là một bài học đáng giá dành cho mình.” Thanh Vũ cầm chặt Thần Quang, ngay lúc này, linh hồn hắn và Thần Quang đã dung hợp lại với nhau, Thanh Vũ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thần Quang, hắn có thể sử dụng Thần Quang như một cánh tay vậy.

“Đã để người đợi rồi!” Thanh Vũ nhìn con cóc và lạnh nhạt nói, để ra quyết định sử dụng Thần Quang, Thanh Vũ mất khoảng bốn giây, con cóc vẫn

đang giãy dụa, nhưng nó không thể thoát khỏi vòng tròn pháp thuật được, đó là kỹ năng mà Thanh Vũ đã dồn toàn bộ linh lực của hắn vào.

Đương nhiên, con cóc sẽ phá hủy được vòng tròn pháp thuật, nhưng mà nó chẳng có thời gian để làm chuyện đó được.

“Cô oa!” Con cóc nhìn thấy con mồi nhỏ bé thất thần trong chốc lát, sau đó con mồi nhỏ bé lại cầm một vật kỳ lạ, chỉ trong cái nhìn đầu tiên, con cóc đã bị vật kỳ lạ kia làm lạnh sống lưng, một cảm giác khủng bố bao phủ linh hồn của nó, đây là bản năng của loài sinh vật, vật kỳ lạ mà đẹp đến mê cóc kia rất nguy hiểm

Thanh Vũ nghe được tiếng cóc kêu, đó là tiếng kêu ẩn chứa năng lực tiến hóa của nó, một đòn tấn công mà nó đã dùng trong vô thức khi bị Thần Quang ảnh hưởng.

“Thần Quang.” Thanh Vũ lảo lảo trong khi nâng Thần Quang lên ngang với vai của hắn, Thanh Vũ hơi cúi đầu xuống, để cho mắt của hắn có thể nhìn thông qua một cái kính ở trên của Thần Quang. Đó là đôi mắt của Thánh Hoàn, một thứ dùng để quan sát.

Mắt của Thanh Vũ nhìn xuyên qua cái kính, hắn thấy được các số liệu kỳ lạ đang được diễn đạt bằng các ký hiệu huyền ảo, chỉ cần Thanh Vũ vừa tập trung vào các ký hiệu, hắn sẽ bị choáng đầu, thế là Thanh Vũ không quan sát các ký hiệu nữa.

Cái kính này rất thần kỳ, Thanh Vũ nhìn xuyên qua đó và thấy được cảnh tượng, tựa hồ thế giới sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều, mỹ lệ đến nỗi Thanh Vũ gần như là trầm luân, cái tính hiếu kỳ của hắn lại không bị khống chế, Thanh Vũ kích hoạt chức năng ‘nhìn xuyên tương lai’ của cái kính, và chỉ trong nháy mắt, ngay khi chức năng này vừa bị kích hoạt, Thanh Vũ phải nhắm chặt đôi mắt, vì mắt hắn đang chảy ra hai hàng máu tươi.

“Kích hoạt chức năng ‘nhìn xuyên tương lai’, vì tu vi của ký chủ không đủ, cường ép sử dụng chức năng đó, tuổi thọ của ký chủ bị trừ một năm, ký chủ không đủ khả năng để sử dụng chức năng vì vậy chức năng đã bị đóng lại.” Âm thanh băng lãnh của Hệ Thống chọt vang lên ở trong đầu của Thanh Vũ.

Thanh Vũ muốn chửi thề thật to, cái tính hiếu kỳ khi gặp cái lạ đã hại Thanh Vũ, nói thật, hắn đang rất phiền não, tại sao hắn lại phạm nhiều sai lầm như thế?

Có lẽ Thanh Vũ đã quên, hắn chỉ là một thanh niên còn chưa đến hai mươi tuổi mà thôi, phạm nhiều sai lầm là chuyện đương nhiên, chẳng ai buồn lòng mà đi trách những người trẻ tuổi khi họ phạm phải sai lầm cả.

“Được rồi, làm việc chính thôi, uy lực của Thần Quang sẽ mạnh đến như thế nào đây? Thật là chờ mong.” Thanh Vũ lấy một tay nâng Thần Quang, một tay giữa chặt nút kích hoạt, trong khi hắn đang ôm lấy Lilith vào trong ngực.

Ngay lúc Thanh Vũ đã nhắm vào con cóc ở đằng trước, hắn liền nói nhỏ:

“Kích hoạt!”

Bỗng nhiên, Thần Quang bộc phát ra ánh sáng đủ loại màu sắc, chúng trộn lẫn với nhau tạo thành một khung cảnh đẹp đẽ, mỹ lệ vô song. Tất cả ánh sáng tụ hợp vào trước Thần Quang, bằng đôi mắt bình thường, Thanh Vũ có thể nhìn thấy, ngoài ánh sáng có năng lượng khổng lồ kia, tựa hồ còn có một thứ khác, thứ đó vô hình, nhưng lại tồn tại, Thanh Vũ chẳng nhìn thấy được, nhưng hắn có thể cảm nhận được, mỗi khi thứ đó dung nhập vào Thần Quang, sức mạnh của Thần Quang lại tăng lên.

“Ký chủ kích hoạt Thần Quang, sử dụng Quang pháp tắc, một trong chín trụ cột của Vũ Trụ, đòn tấn công này có thể xóa bỏ bất cứ thứ gì ở cảnh giới Tứ Dương sơ kỳ trở xuống, tuổi thọ của ký chủ bị trừ một năm.” Âm thanh của Hệ Thống lại vang ra, Thanh Vũ không kịp nghe hết, thì đã bị Thần Quang cuốn hút.

Với sự quan sát bằng tất cả giác quan, kể cả đôi mắt bị thương, Thanh Vũ muốn chiêm ngưỡng đòn đánh mà hắn đã bỏ ra một năm tuổi thọ để đổi lấy.

Rốt cuộc, Thần Quang tích lũy đủ năng lượng và pháp tắc, một luồng ánh sáng bảy màu, trong đó có màu trắng bạc là nổi bật nhất, luồng ánh sáng bắn ra từ Thần Quang, thẳng đến con cóc với tốc độ kinh hồn, không gian bị tốc độ này bẻ cong, chứng tỏ đòn tấn công này đã vượt qua tốc độ ánh sáng.

Con cóc bị thứ nguy hiểm tập trung, khiến nó dùng toàn bộ sức mạnh để thoát khỏi khu vực khủng bố này, vì vậy, nó chẳng cần để ý thứ gì khác, nó đơn thuần muốn chạy trốn khỏi đây mà thôi.

Thân thể không lồ giãy dụa liên tục, vòng tròn ma thuật bắt đầu vỡ vụn, các ký hiệu bị đánh bật ra sau đó tan vỡ vào hư vô, cuối cùng thì nó đã thoát khỏi vòng tròn ma thuật, thân thể không lồ sImJqF nhảy lên không trung, tránh khỏi nơi này.

Bỗng nhiên, con cóc cảm nhận được tim của nó tựa hồ đã ngừng đập, chỉ trong một khoảng khắc, nó mơ màng nhìn thấy được một luồng ánh sáng chớp lên rồi biến mất, cơ thể không lồ của con cóc rơi xuống đất và làm phát ra âm thanh nặng nề.

Ánh sáng bảy màu từ từ biến mất, Thần Quang lập lòe quang mang đang ở trên tay của Thanh Vũ, cả vùng trời này lâm vào sự yên tĩnh, không còn một tiếng động nào.

Thanh Vũ bị cường độ ánh sáng chiếu đến, khiến hắn phải nhắm mắt lại khi Thần Quang bắn ra, lúc này, hắn mới mắt và nhìn về đằng xa để nhìn thấy kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Bóng mờ xa thẳm! Giáo Hoàng Chi Tâm!

Thân thể con cóc khổng lồ đã nằm im trên mặt đất ở đằng trước Thanh Vũ, đầu cho con cóc đã tự làm cơ thể nó nhỏ đi nhiều, nhưng mà lúc này, nó thật sự rất lớn, cho dù bị trúng một đòn tấn công từ Thần Quang, nhưng Thanh Vũ vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm mà nó phát ra.

Rốt cuộc thì con quái vật đã ở yên một chỗ, theo như Hệ Thống nói, bất cứ thứ gì, chỉ cần ở dưới cảnh giới Tứ Dương sơ kỳ, sẽ bị xóa bỏ nếu bị Thần Quang bắn trúng, con cóc chỉ có cảnh giới Tam Dương hậu kỳ, có lẽ nó đã chết rồi.

Thanh Vũ chẳng thể nào lại sợ xuất thêm một lần nữa, cho dù hắn biết Thần Quang rất mạnh, nhưng mà hắn chưa mất đi sự chú ý đến con cóc, tay hắn cầm chặt Thần Quang, đôi mắt nhìn xuyên qua lăng kính, chỉ cần con cóc dám động đậy một chút, hắn sẽ bắn nó thêm một lần nữa.

Một năm tuổi thọ, Thanh Vũ không thiếu! Cảnh giới Tam Dương sơ kỳ có tuổi thọ lên đến hai trăm năm mươi năm, có nghĩa là Thanh Vũ có thể bắn Thần Quang hơn hai trăm lần.

Thanh Vũ có thể cảm nhận được thân thể của hắn đã mất đi một thứ gì đó khiến Thanh Vũ rất uể oải, tay chân không còn bao nhiêu sức lực.

Ngay tại thời khắc quan trọng này, bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, Thanh Vũ nhìn qua lăng kính, đáng lẽ ra, với thị lực của một cường giả Tam Dương sơ kỳ, nhìn xuyên màn đêm chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Thanh Vũ lại không thể nhìn xuyên qua màn đêm này nữa, cho dù hắn dùng một ít linh lực còn sót lại vào đôi mắt, vẫn không được.

Bị cảnh tượng dị biến này làm cho giật mình, Thanh Vũ ngược nhìn bầu trời và lầm bầm: “Có chuyện gì đang xảy ra?”

Trong tầm mắt của Thanh Vũ, bầu trời màu trong xanh, tươi mát và thoáng đãng lại bị một màn đêm bao phủ, Mặt Trời mất đi ánh sáng, tinh thần bị che khuất, một cảm giác tăm tối cùng với khủng hoảng đè nặng vào sâu trong lòng của Thanh Vũ.

“Bóng đêm này là thứ gì?” Thanh Vũ nhìn thấy được thế giới dường như đã mất đi màu sắc vốn có, chỉ còn lại một màu đen, tựa như địa ngục đang hiện lên thế gian, cảm giác khủng bố như hàng vạn quỷ dữ đang gào thét.

Thanh Vũ hoàn toàn quên mất con cóc đang bất động, hắn bị tình cảnh này thu hút, không chờ đợi được lâu.

Bỗng nhiên, ở trên bầu trời xa thẳm, vượt qua tất cả những tinh thần, tựa hồ nơi đó đã ở ngoài Vũ Trụ, có một bóng mờ hiện lên, bóng mờ này cao đến nỗi Thanh Vũ không thể nhìn thấy đầu của bóng mờ, hắn chỉ thấy được thân thể đang tản ra hắc ám đang muốn xâm nhập vào Vũ Trụ.

“Không ngờ ta lại bắt gặp một Thế Giới hoang vu như vậy!” Âm thanh nhẹ nhàng, tựa như hư ảo vang lên, Thanh Vũ có thể nghe được âm thanh này, nhưng không thể biết được nó phát ra từ đâu, nhưng dựa theo tình huống, chắc chắn bóng mờ đã nói.

“Thế Giới vô Thần, ta thật là may mắn, xem ra Thế Giới này quá nhỏ yếu để dưỡng dục ra một Thần linh.” Âm thanh hư ảo, xa xăm lại vang lên.

“Ta chỉ cần thôn phệ căn nguyên của Thế Giới này là có thể tăng lên Thần lực, nói không chừng còn có thể chạm đến cảnh giới cao hơn.”

Bóng mờ vừa nói xong rồi động đậy, bàn tay khổng lồ, to hơn bất cứ Mặt Trời nào, vượt xa bất cứ Tinh Vực nào, bàn tay to lớn đến nỗi không thể hình dung vùng lên, có một năng lượng kỳ dị rời khỏi bàn tay và va chạm vào Vũ Trụ,

Rắc rắc!

Có âm thanh nứt vỡ của thứ gì đó vỡ ra, Thanh Vũ nhìn cảnh tượng vượt quá tầm hiểu biết của hắn, mồ hôi của hắn chảy ra như mưa, cái bóng mờ kia quá khủng khiếp, Thanh Vũ chỉ cần nhìn là đủ để biết được chủ nhân của bóng mờ có thể giết Thanh Vũ chỉ bằng một ánh mắt.

“Thần linh?” Thanh Vũ nhỏ giọng nói, giống như chỉ cần Thanh Vũ nói lớn hơn một chút nữa là bóng mờ sẽ phát hiện hắn vậy.

Tay của hắn không còn cầm nổi Thần Quang nữa, vì vậy mất hắn rời khỏi lăng kính, bất chợt, tất cả cảnh tượng Thanh Vũ vừa nhìn thấy biến mất, giống hệt như mộng ảo, không hề tồn tại.

“Là ảo giác sao?” Thanh Vũ không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, hắn lại nhìn vào Thần Quang ở trên tay, thế là, Thanh Vũ nhìn xuyên qua lăng kính.

Lúc này, cảnh tượng khủng bố kia lại hiện ra ở trước mắt của Thanh Vũ.

“Cái lăng kính này có thể nhìn thấy cảnh tượng đó, vậy thì đây không phải là ảo giác.” Thanh Vũ ngờ ngác nhìn bóng mờ ở cuối chân trời.

“Thế Giới vô Thần, không có Thần Linh bảo vệ làm sao có thể chống lại sức mạnh của ta, nát đi, trở thành một phần của ta!” Bóng mờ khinh thường nói, đối với hắn, những Thế Giới như thế này gọi là thế giới hoang vu, ngay cả một Thần Linh cũng không có, lấy gì để chống lại hắn?

Cho dù có Thần Linh, hần cũng phải bắt được Thế Giới này, đây là một cơ hội triệu năm có một, hần quá may mắn mới gặp phải một Thế Giới như vậy, một cơ duyên mà hần vô tình đạt được, làm sao hần có thể bỏ qua?

Thanh Vũ nhìn thấy luồng năng lượng kỳ lạ nhưng lại mạnh mẽ phi thường va chạm vào Vũ Trụ, âm thanh nứt vỡ vang ra, có một luồng sóng nhộn nhạo cuốn lên, ngay sau đó, Thanh Vũ không thể nhìn thấy gì nữa, bởi vì tất cả hình ảnh đã biến mất.

“Luồng sóng kia đã ảnh hưởng đến Thần Quang??” Thanh Vũ nuốt một ngụm nước bọt rồi nói nhỏ, hình như cái bóng mờ kia muốn đánh nát Thế Giới mà Thanh Vũ đang ở để chiếm đoạt cái thứ gọi là căn nguyên để bóng mờ đột phá đến cảnh giới cao hơn.

“Hần là Thần Linh?” Dựa theo những lời của bóng mờ nói, xem ra chủ nhân của bóng mờ là một vị Thần Linh vừa mới thấy được Vũ Trụ, một chuyện nữa, Thanh Vũ phân tích lời nói và phát hiện ra một điều:

“Thế Giới vô Thần!”

“Còn có một khu vực khác ở ngoài Vũ Trụ! Nơi đó có Thần Linh tồn tại!” Thanh Vũ hít một hơi khí lạnh rồi nói. Rồi Thanh Vũ lại nhìn vào Thần Quang, một thứ có thể nhìn thấy những cảnh tượng mà người khác không có tư cách để nhìn thấy, nhưng Thanh Vũ chỉ sử dụng chưa đến 1% sức mạnh của Thần Quang, làm cho luồng sóng kỳ lạ nhộn nhạo nhiều Thần Quang.

Còn về chuyện bóng mờ kia đang tấn công Vũ Trụ, Thanh Vũ không cần phải nghĩ đến, cho dù hần có nghĩ cũng vô ích, cái thứ sức mạnh khủng bố đến không có bạn ân trong bóng mờ kia khiến cho Thanh Vũ chẳng có niềm tin để chống lại.

Ngay cả Vũ Trụ, tên kia còn không để vào mắt, huống chi một người bé nhỏ ở trong Vũ Trụ đó như Thanh Vũ? Tên kia chỉ cần liếc một cái, Thanh Vũ sẽ chết đến không thể chết lại.

“Hi vọng Vũ Trụ này sẽ không bị tên đó đánh nát.” Thanh Vũ thở dài, lúc này hần chỉ có thể cầu nguyện mà thôi.

“Nếu như mình có sức mạnh đạt đến Thần Linh thì đã không thể rơi vào trạng thái bị động như vậy rồi!” Thanh Vũ ngao ngán, nhưng lúc sau, mắt hần lại tỏa ra tinh mang, không có sức mạnh thì có thể tăng lên.

“Giáo Đình chính là sức mạnh của mình, phát triển Giáo Đình chính là đang làm cho sức mạnh của mình tăng lên, mình phải đẩy nhanh tốc độ mới được.” Thanh Vũ quyết định.

Sau nhiều lần bị cảm tính cá nhân ảnh hưởng và bị cảnh tượng lúc này kích thích, Thanh Vũ liền xác định mục tiêu của hần.

“Chỉ cần Giáo Đình phát triển, bỏ qua một chút lợi ích cá nhân thì có tính là gì?” Thanh Vũ nói trong khi mắt hần ánh lên mãnh liệt.

“Chúc mừng ký chủ ngộ ra Giáo Hoàng Chi Tâm, thân là một Giáo Hoàng cần phải làm cho Giáo Đình phát triển, Giáo Hoàng không cần phải là người mạnh nhất, hay khôn nhất, Giáo Hoàng là trái tim của Giáo Đình, chỉ cần trái tim kia vẫn đập, Giáo Đình vẫn sẽ tồn tại và phát triển!” Âm thanh của Hệ Thống vang lên ở trong đầu của Thanh Vũ.

“Giáo Hoàng Chi Tâm?” Thanh Vũ lẩm bẩm, nói thật thì lúc trước, hần chỉ coi Giáo Đình là công cụ để phát triển sức mạnh của hần, trong lòng Thanh Vũ vẫn hi vọng là hần có thể đứng ở trên chiến trường, tiêu diệt kẻ ác, làm cho tất cả người ở trong Giáo Đình phải kính ngưỡng, tôn trọng hần, và thế là, Thanh Vũ bắt buộc hần phải là người mạnh nhất, thần bí nhất, có sức ảnh hưởng nhất.

Chỉ cần Thanh Vũ mạnh thì Giáo Đình sẽ mạnh, mà không phải Giáo Đình mạnh thì Thanh Vũ sẽ mạnh.

Chủ nghĩa cá nhân như một ngọn lửa đang bốc cháy ở trong lòng của Thanh Vũ, bằng chứng là hần đã bị nhiệt huyết anh hùng ảnh hưởng và lao lên chiến trường, không hề suy tính gì, đề rồi, tất cả lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Một Giáo Hoàng không hề có trách nhiệm thì còn được coi là Giáo Hoàng hay không? Làm Giáo Hoàng, thì không phải là hần sẽ bị cảm hành động cá nhân, hay hành động theo nhiệt huyết, cái quan trọng ở đây, là Thanh Vũ đã thực hiện những hành động đó vào thời điểm và thời gian không thích hợp.

“Bởi vì ký chủ ngộ ra Giáo Hoàng Chi Tâm cho nên ký chủ đã chính thức trở thành Giáo Hoàng, ban thưởng cảnh giới tăng lên một bậc, cách để ngưng tụ Khí Vận, một ký hiệu biểu diễn Quang pháp tắc, Thánh Thư, cứ tăng lên mười ngàn Tín Đồ thì ban thưởng một cơ hội đột phá(mỗi người chỉ sử dụng được một lần ở trong cảnh giới), mở bán những vật phẩm bị giới hạn, mở ra chức năng khen thưởng: dựa theo quy mô Giáo Đình, thành tựu đã đạt được và nhiều yếu tố khác để khen thưởng cho Giáo Đình.”

“Ký chủ nhận được nhiệm vụ mới: Đức luyện Thánh Thổ, ngưng tụ Khí Vận.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Sinh vật ở dưới lòng sông!

Nghe hết một loạt lời nói của Hệ Thống, Thanh Vũ ngây người trong một vài giây, hấn bị các phần thưởng này làm cho choáng đầu luôn rồi, y hết như đang đi đường lại lượm được một viên kim cương vậy.

Lúc trước, Thanh Vũ muốn phát triển Giáo Đình với mục đích xuất phát từ cá nhân, còn khi này, hấn đã có lối suy nghĩ khác đi, lúc này, Thanh Vũ muốn phát triển giáo đình với mục đích xuất phát từ tập thể, cho dù là hành động giống nhau, đều muốn phát triển Giáo Đình, nhưng lại hành động dựa trên mục đích khác nhau, vì thế, nó sẽ có kết quả hoàn toàn khác nhau.

Hệ Thống chỉ công nhận Thanh Vũ là Giáo Hoàng chính thức khi hấn ngộ ra, và đó được gọi là Giáo Hoàng Chi Tâm, dù có sức mạnh lớn đi chăng nữa, Thanh Vũ cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi, một thanh niên lại có quyền lực lớn, thì hấn muốn tận hưởng quyền lực là chuyện bình thường, hay muốn được người người kính sợ và sùng bái cũng là điều bình thường.

Lúc trước, Giáo Đình là phụ, là công cụ để Thanh Vũ kiểm điểm tín ngưỡng cho việc tăng sức mạnh của hấn, nhưng bây giờ, Giáo Đình và Thanh Vũ là một, hấn là trái tim, Giáo Đình là thân thể, những thành viên của Giáo Đình là mạch máu, là các bộ phận quan trọng khác.

“Nếu như ta không ngộ ra Giáo Hoàng Chi Tâm thì chuyện gì sẽ xảy ra vậy Hệ Thống?” Thanh Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Trong vòng một năm, ký chủ không ngộ ra Giáo Hoàng Chi Tâm sẽ bị mất đi quyền hạn, rời khỏi chức vụ Giáo Hoàng, Hệ Thống sẽ tìm kiếm một ký chủ khác.” Hệ Thống nói với giọng máy móc, chẳng hề có một cảm xúc.

“Cái này...!” Thanh Vũ hơi giật mình.

“Không ngờ Hệ Thống lại đặt ra một nhiệm vụ ẩn cho mình.” Thanh Vũ bất mãn nói, cái nhiệm vụ này liên quan đến vận mệnh, số phận của Thanh Vũ, vậy mà hấn không biết được gì cả, nếu như không phải Thanh Vũ nhận ra được cảm xúc của hấn dễ dàng bị dao động cùng với sự kích thích từ bóng mờ có sức mạnh đạt đến Thần Linh, thì Thanh Vũ sẽ không thể ngộ ra được Giáo Hoàng Chi Tâm rồi.

Trong vòng một ngày ngắn ngủi, Thanh Vũ bị cảm xúc cá nhân chi phối nhiều lần, nhờ trọng trách và sự tin tưởng của mọi người ở Thập Linh Hóa thành, Thanh Vũ đã trở lại, nghĩ ra được việc quan trọng cần phải làm, vượt qua được cảm xúc cá nhân.

“Nhưng nghĩ lại thì Hệ Thống rất đúng, không ngộ ra Giáo Hoàng Chi Tâm, cho dù mình có vượt qua được hoàn cảnh này, nói không chừng, ngày sau, chính các hành động này của mình lại làm cho Giáo Đình sụp đổ, hàng chục ngàn thành viên chết đi.” Thanh Vũ lẩm bẩm.

Thanh Vũ hơi tính toán lại từ đầu, nếu như trở về nửa giờ trước, Thanh Vũ sẽ không tiến lên đến chiến đấu với Venger biến dị nhằm mục đích thể hiện sức mạnh và mong muốn đạt được sự ngưỡng mộ của mọi người, chính vì Thanh Vũ tiến lên chiến trường, cho nên Rinka phải ở trong, đáng lý ra, một mình Rinka đủ sức để chiến đấu với Venger không lồ kia rồi.

Và lúc đó, Thanh Vũ sẽ ở trong Thập Linh Hóa thành để quan sát cuộc chiến, và có thể quyết định cùng với hỗ trợ mọi người khi có dị biến xảy ra. Thanh Vũ thở dài, năng lực tiến hóa của con cóc sẽ bị Thập Linh Hóa trận cùng với Thánh Thuần cản trở, Thanh Vũ sẽ có thời gian để phản ứng và làm ra hành động để ứng phó.

Còn Rinka, hay Không Thiên Hà đang có nhiệm vụ phòng thủ tường thành không thể tránh khỏi sự ảnh hưởng của năng lực tiến hóa từ con cóc, dù sao con cóc có cảnh giới Tam Dương hậu kỳ.

“Chuyện không nên xảy ra, cũng đã xảy ra, từ lúc này trở đi, mình cần phải có một cái đầu lạnh.” Thanh Vũ nói trong khi cơ thể của hấn đang nước một dòng nước âm áp cọ rửa, một phần thưởng đến từ Hệ Thống, cảnh giới của Thanh Vũ đã tăng lên một bậc, thành Tam Dương trung kỳ.

Thanh Vũ bỏ qua các suy nghĩ lung tung ở trong đầu, hấn trở lại với thực tại, hấn nhìn về phía đằng xa, nơi mà con cóc bị Thần Quang bắn trúng và rớt xuống mặt đất.

“Nó đâu rồi?” Thanh Vũ không khỏi kêu lên một tiếng, con cóc khổng lồ đáng lý ra bị bắn chết đã biến mất từ bao giờ, Thanh Vũ không hề phát hiện được một chút gì luôn.

Ầm! Một âm thanh nặng nề vang vào tai của Thanh Vũ như để trả lời câu hỏi của hấn.

Thanh Vũ nhìn về nơi âm thanh đó, thấy được một con vật khổng lồ đang nhảy lên rồi đáp xuống mặt đất, sau đó lại nhảy lên, đây không phải là con cóc khổng lồ hay sao?

“Con cóc còn sống?” Thanh Vũ lại thốt lên.

“Bị Thần Quang tấn công mà nó lại còn sống, thằng này thành tinh rồi hả?” Thanh Vũ nói với giọng khó hiểu, rõ ràng Hệ Thống đã nói bất cứ thứ gì, chỉ cần dưới cảnh giới Tứ Dương sơ kỳ đều sẽ bị xóa bỏ nếu bị Thần Quang bắn trúng, chẳng lẽ Hệ Thống này nói sai?

“Không phải vậy!” Thanh Vũ tập trung, nhìn thấy được thân thể của con cóc có một vết thương hình tròn đang chảy ra máu tươi, mỗi khi nó nhảy lên, máu tươi sẽ phun ra như suối.

“Đòn tấn công của Thần Quang sẽ xóa bỏ bất cứ thứ gì bị chạm phải, mình đã nhắm vào bộ não của con cóc, hình như trong lúc đó, con cóc đã thoát khỏi vòng tròn ma thuật và nhảy lên, vì vậy, Thần Quang đã bị lệch, trúng vào tim của con cóc.”

Thanh Vũ bình tĩnh phân tích trong lúc nâng lên Thần Quang và dự định bắn thêm một phát để tiêu diệt con cóc khổng lồ, làm sao hấn lại có thể để một

‘thiên tài’ chạy trốn khỏi bàn tay?

Nói thật thì con cóc cũng đang hoang mang và ngây dại, nó nhìn thấy tia sáng chói mắt chớp lên rồi mắt hút, sau đó tìm nó ngừng đập, theo bản năng, nó đành phải lặn ra ngoài, bộ não nó đã quyết định nó chết rồi, nhưng nằm một lúc, nó lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Ai nói bị bắn trúng tim sẽ chết? Cái bộ não mới tiến hóa của nó đã phán đoán sai lầm, vì vậy, với trái tim đã bị xóa bỏ bởi Thần Quang, con cóc lặng lẽ nhảy lên, rời khỏi vùng đất nguy hiểm, trở về với con sông thân thương, nó không dám chiến đấu nữa, bởi vì cây Thần Quang kia vẫn còn đó, cái vũ khí khủng khiếp.

Ta nhảy! Ta nhảy! Ta nhảy!

Con cóc lặng lẽ nhảy trong khi con mồi nhỏ bé đang ngẩn người.

Không bị con mồi phát hiện! Con cóc thở dài!

Thế là, theo sự hiếu kỳ nó nhìn về sau một cái.

Mẹ nó! Con mồi đã tỉnh lại và muốn chú ý đến nó!

Ta nhảy! Ta nhảy! Ta nhảy!

Con cóc tăng tốc độ lên đến mức cao nhất, bỏ qua vết thương đang chảy máu, thân thể khổng lồ nặng đến mấy tấn rơi xuống mặt đất làm ra phát âm thanh nặng nề, chính âm thanh này đã thu hút sự chú ý của Thanh Vũ.

Mất thấy con cóc khổng lồ đã đến gần bờ sông, chỉ trong mười giây nữa thôi nó sẽ chạy thoát. Thanh Vũ nâng lên Thần Quang và nhắm vào con cóc, mỗi một lần bắn, mất đi một năm tuổi thọ, nói thật thì Thanh Vũ phải đấu tranh tinh thần lắm mới có dũng khí để bóp cò.

Ngay khi ngón tay của Thanh Vũ vừa chạm đến phần kích hoạt Thần Quang, thông qua lăng kính, Thanh Vũ nhìn thấy được một cảnh tượng khiến hắn phải dừng lại hành động ngay lập tức.

Chạy thoát rồi! Con cóc vui sướng khi nó chỉ còn ba lần nhảy nữa là có thể xâm nhập vào con sông, lúc đó nó có chỗ ẩn nấp, không còn sợ cái vật kỳ lạ kia nữa.

Một bước! Con cóc vui vẻ.

Hai bước! Con cóc hưng phấn.

Ba bước! Con cóc lao lên không trung, cái bóng khổng lồ của nó in đậm vào dòng sông, thân thể đang lơ lửng, mất thấy nó sẽ rơi xuống dòng sông thì...

Một bóng đen xuất hiện ở dưới dòng sông, cái bóng này quá lớn, ít nhất phải gấp hai đến ba lần con cóc, con cóc nhìn cái bóng đen này với ánh mắt nghi hoặc, và sau đó.

Ầm! Ầm! Tiếng nước bắn ra tung tóe, bóng đen nổi lên mặt nước, để lộ ra một bộ hàm khổng lồ, những cái răng sắc nhọn trắng tinh, và cái hàm khổng lồ kia đang mở rộng để chờ đón con cóc.

“Cô oa!” Con cóc vừa nhìn thấy nó liền kêu lên một tiếng sợ hãi, rõ ràng, bóng đen khổng lồ này là một sinh vật đang chờ nó nhảy xuống dòng sông.

Ầm! Ầm!

Thân thể khổng lồ rơi vào bộ hàm của sinh vật, sau đó bộ hàm hung hăng kia khép lại, các cây răng sắc nhọn đâm sâu vào da thịt của con cóc, nó không thể không gãy dựa, muốn thoát khỏi hàm răng, nhưng càng vùng vẫy, nó càng bị cắn chặt hơn.

Thanh Vũ nhìn thấy tất cả, sắc mặt của hắn đã thay đổi, trở nên ngưng trọng và căng thẳng. Ở góc nhìn của Thanh Vũ, hắn có thể nhìn thấy được, sinh vật kia rất lớn, gấp ba lần con cóc, giống như là một ngọn núi nhỏ, hình dạng của nó rất quen thuộc đối với Thanh Vũ.

“Cá sấu khổng lồ!” Thanh Vũ khẽ nói, tay hắn cầm chặt Thần Quang nhưng lại do dự, không thể nào quyết định được là bắn hay không bắn.

Cuối cùng, con cá sấu đang nhai con cóc khổng lồ, máu tươi nhuộm cả dòng sông, sau đó con cá sấu lặn xuống, biến mất khỏi tầm mắt của Thanh Vũ.

Nước sông lặng lẽ chảy theo dòng và lấp lánh do phản chiếu lại tia sáng của Mặt Trời, tạo thành một khung cảnh mỹ lệ, nó càng đẹp hơn khi được một đóa hoa làm bằng máu tô điểm.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Con cá sấu chết bầm!

Khoảng thời gian mà con cá sấu lộ đầu ra khỏi mặt nước và há miệng để nuốt chửng con mồi béo bở, ánh mắt của Thanh Vũ và con cá sấu đã va chạm vào nhau giữa không gian.

Thanh Vũ nhìn con cá sấu đang đóng vai ‘ngư ông’ đắc lợi và cuồn lấy con cóc khổng lồ khỏi tay của Thanh Vũ, đó là ánh mắt chần chờ, như thể đang suy nghĩ về một quyết định nào đó.

Với Thần Quang đang ở trên tay, Thanh Vũ đang do dự, hẳn có nên tiêu diệt con cá sấu khổng lồ này ngay tại đây hay không? Nó là một mối nguy hiểm lớn luôn rình rập Thập Linh Hòa thành.

Còn ánh mắt của con cá sấu khi nhìn về phía Thanh Vũ, hay nói đúng hơn là nó đang nhìn vào toàn bộ Thập Linh Hòa thành, một ánh mắt treu tức, tựa như nó đang nói: “Làm tốt lắm, mọi việc ở sau cứ để ta lo.”

Và thật sự, nó đã lo mọi chuyện ở sau gium Thanh Vũ, việc làm nhẹ nhàng nhưng lại có lương cao, đó là ăn thịt con cóc khổng lồ rồi sau đó lặn xuống nước biến mất.

Đến cuối, Thanh Vũ quyết định không tấn công con cá sấu, để cho nó rời khỏi, bây giờ đây, Thanh Vũ đã cạn kiệt linh lực, Thánh Hoàn chưa đựng linh lực đã biến thành Thần Quang cho nên hẳn không có nguồn cung cấp bổ sung.

Thêm nữa, Thanh Vũ chỉ ở cảnh giới Tam Dương trung kỳ, khi sử dụng Danh Hiệu đạt đến Tứ Dương trung kỳ trong ba phút, đáng tiếc rằng, chỉ với bấy nhiêu sức mạnh đó, Thanh Vũ chưa tự tin về việc chém giết hay đánh bại con cá sấu, nhị tinh thiên tài, càng lên cao, khả năng khiêu chiến vượt cấp càng khó.

Ở Nhị Dương cảnh, Thanh Vũ nhờ vào thiên phú, hẳn có thể khiêu chiến vượt hai cấp độ.

Ở Tam Dương cảnh, Thanh Vũ có thể đánh bại kẻ địch lớn hơn hẳn một cấp độ, hẳn rơi xuống nhất tinh thiên tài.

Nhưng ở Tứ Dương cảnh, linh lực cấp tám không đủ làm cho Thanh Vũ khiêu chiến kẻ địch vượt cấp, cho nên, nếu hẳn sử dụng Danh Hiệu, cùng lắm thì Thanh Vũ chỉ đánh bại được Tứ Dương trung kỳ mà thôi.

Vấn đề không nằm ở đó, nếu có thời gian dư giả, Thanh Vũ tự tin chém giết được con cá sấu, nhưng mà, Danh Hiệu chỉ có ba phút, hơn nữa, vùng lưng Thanh Vũ đã bị thương vì cưỡng ép sử dụng Thánh Dực, cộng với việc, khả năng phá hoại của cảnh giới Tứ Dương rất lớn, nếu chiến đấu cùng với con cá sấu khổng lồ ở đây, chỉ trong nháy mắt, Thập Linh Hòa thành sẽ bị đập nát, tất cả mọi người sẽ chết.

“Nó không có ý định tấn công?” Thanh Vũ nghi hoặc khi nhìn thấy con cá sấu biến mất, cho dù nhìn thấy nhiều con mồi đứng im, nhưng tại sao nó lại không tấn công?

“Cái ánh mắt của nó!” Thanh Vũ tức giận nói trong khi thả người xuống tường thành, một tay của hắn đang giữ lấy Lilith còn đang hôn mê.

Thanh Vũ rất quen thuộc với ánh mắt mà con cá sấu vừa để lộ ra hồi nãy, tựa như một người câu cá nhìn về phía mồi câu đang dẫy giữa trên lưỡi câu, ánh mắt đó của con cá sấu chính là như thế.

“Nó coi chúng ta là mồi, dùng để hấp dẫn các sinh vật khác đến ăn, và sau đó nó sẽ tiêu diệt cá sinh vật khác.” Thanh Vũ tức giận nói.

Ai bị xem là mồi mà không có cảm giác tức giận ở trong lòng?

“Hèn chi, từ đầu đến giờ, nó không hề xuất hiện, mình chắc chắn, những động tĩnh mà trận chiến này gây ra đủ để hấp dẫn một sinh vật như nó rồi.”

“Không phải nó không muốn xuất hiện, mà là nó đang quan sát ở dưới lòng sông, rất hiếm có sinh vật nào có khả năng chiến đấu lại cá sấu khi ở dưới nước.”

“Nghĩ lại thì, sào huyết của nó ở rất gần đây, còn có trứng chưa nở, vì vậy, nó không thể đi xa được, cho nên nó đã không tấn công các sinh vật ở gần, dùng các sinh vật đó hấp dẫn con mồi, và sau đó, nó chỉ cần bước vài bước khỏi sào huyết là có ngay một bữa ăn thịnh soạn.”

Thanh Vũ vừa rơi xuống bức tường thành trong khi suy nghĩ về lý do con cá sấu không tấn công Thập Linh Hòa thành.

“Con cá sấu này thật ranh mãnh và khôn ngoan, thật không ngờ được, việc một sinh vật vừa mới tiến hóa chỉ trong sáu tháng lại có trí khôn như vậy.”

“Chẳng lẽ thôn phệ nhiều tinh thể biến dị cùng cấp khiến nó trở nên đặc biệt?”

“Ài! Nếu có thể bắt được nó thì tốt biết mấy.” Thanh Vũ thở dài, nhưng hẳn lại tin tưởng, chỉ cần cho Thanh Vũ thời gian, hẳn sẽ chuẩn bị đủ các yếu tố để đánh đuổi hoặc tiêu diệt con cá sấu, đương nhiên, Thanh Vũ còn suy tính đến việc bắt lấy con cá sấu để nó trở thành chiến hữu nữa.

Sinh vật có trí khôn có thể chiến đấu với Tứ Dương sơ kỳ, nếu cứ giết chết như vậy, không phải quá uổng phí hay sao? Dù gì đi nữa, nó là một sinh vật có thiên phú đủ để khiến tất cả mọi người ao ước.

Thanh Vũ nhủ mảy, nhìn về Thập Linh Hóa thành, tất cả mọi người đều đứng im với trạng thái mơ màng, có kẻ còn lẩm bẩm gì đó nữa.

“Con cóc có năng lực tiến hóa đã chết, vì vậy, cưỡng ép phá hủy năng lực sẽ không làm bọn họ bị thương nữa.”

“Năng lực không có năng lượng chèo chống, giống như bèo không rễ.” Thanh Vũ nói trong khi vung tay lên và đặt lên người của Linda, cô nàng này đang bị ảo giác đây.

“Tĩnh lại.” Thanh Vũ nói.

Bị tác nhân ở bên ngoài tác động vào, Linda mở ra đôi mắt ngẩn ngơ, sau đó cô lấy lại được tinh thần, và đưa ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Thanh Vũ.

Nhận thấy bạn thân đang bị hôn mê, Linda vội vàng, hấp tấp nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Lilith lại suy yếu đến thế?”

“Lúc này không phải là thời gian để trò chuyện, cô hãy lo cho Lilith.” Thanh Vũ nói trong lúc chuyển Lilith sang cho Linda ôm lấy.

“Đừng quá lo lắng, Lilith chỉ bị suy yếu vì sử dụng quá sức mà thôi, cô ấy đã làm rất tốt, bây giờ hãy để cô ấy nghỉ ngơi.”

Nói xong một câu, Thanh Vũ quay đầu rời khỏi, để lại Linda đang ôm chầm lấy Lilith và khá lo lắng, nghe được lời nói của Thanh Vũ, Linda liền hiểu được, Lilith vừa làm một việc quan trọng gì đó, Linda quan sát xung quanh, và nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ, rồi sau đó, Linda nhìn Thanh Vũ đang đi về phía Rinka và nói:

“Tôi sẽ lo cho cô ấy, còn anh đừng quên trả tiền xứng với công sức của Lilith đó nhé.” Nói xong, Linda ôm Lilith và nhảy xuống tường thành, đi vào trong, để Lilith nghỉ ngơi ở trung tâm của Thập Linh Hóa thành, ngọn tháp cao nhất, Linda và Lilith đã được cho phép ở đó với tư cách là thành viên chính thức của Giáo Đình.

Nghe được câu đầu, Thanh Vũ bình thường, đến câu tiếp theo, khóe miệng của Thanh Vũ co giật, ở trong tình cảnh hiện tại, lại có tâm trạng nghĩ đến công lao, chắc chắn cô nàng Linda này đã bị Lilith tha hóa đi, không phải Lilith cũng moi móc Thanh Vũ một khoảng tiền khá lớn hay sao?

Bộ hai cô nàng này coi hán là cây ATM di động rồi hả? Bộ làm Giáo Hoàng thì giàu đến nỗi vung tiền như nước rồi hả? Công bằng ở đâu? Ta còn phải nhin ăn các món ngon để tích góp tiền đó!

“Nói cái gì vậy, Lilith có công lớn, không thể tính toán bằng tiền được, ta sẽ ghi nhớ công lao này và tuyên dương Lilith trước toàn thể Giáo Đình.” Thanh Vũ rất muốn nói một câu như vậy, hán thật không dám nghĩ đến, việc làm của Lilith chuyển thành tiền thì sẽ bằng bao nhiêu? Thanh Vũ đang nghèo a!

Không có thời gian để nhìn xem các phần thưởng của Hệ Thống có gì đặc biệt, Thanh Vũ bước nhanh đến Linda, các Venger biến dị đang có dấu hiệu thức tỉnh, còn Mặc Hàn, Richard, Dieter vẫn đứng im.

Bọn Venger sẽ đầu đá lung tung ở trong ảo giác, nói không chừng đây là cách để thoát khỏi ảo giác, nhưng nó sẽ làm tiêu hao tinh thần, bọn Venger ngoại lệ, bọn chúng thì có thể biết được cách để tránh tổn thương hay sao?

“Rinka, tĩnh lại.” Thanh Vũ đặt tay nhẹ lên vai của Rinka, cô ấy đang đứng với tư thế giương cung, mũi tên còn chưa kịp để lên.

Phải nói, năng lực biến dị của con cóc rất hữu dụng, Thanh Vũ thêm muốn năng lực đó, muốn một người ở Giáo Đình có được năng lực của con cóc, đó là động lực để Thanh Vũ sử dụng Thần Quang, nhưng bây giờ có muốn thì chẳng có ích gì nữa, con cóc đang ở trong bao tử con cá sấu chết bầm kia rồi.

“Giáo Hoàng!?” Rinka mở mắt, và nhìn về phía Thanh Vũ, cô nói với giọng khó hiểu.

“Rinka, ta có một việc nhờ cô làm ở ngay lúc này!” Thanh Vũ nhìn Rinka rồi nói, có lẽ Rinka vừa nhận ra được có gì đó xảy ra mà cô không biết, vì vậy, Rinka đã sử dụng thần thức để quan sát, nhìn thấy được mọi người đều đứng im, với cả bọn Venger biến dị đang muốn tĩnh lại, cô cũng nhận thấy, Thanh Vũ đang ở tình trạng đuối sức.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Nước mắt cá sấu! Quang Minh Phổ Chiếu!

“Mọi chuyện là như thế này, ta sẽ giải thích thật ngắn gọn cho cô.” Thanh Vũ nhìn Rinka cũng đang nhìn về phía với ánh mắt nghi hoặc.

Thấy Rinka gật đầu, Thanh Vũ nói tiếp: “Chúng ta vừa bị tấn công bởi một sinh vật ở cảnh giới Tam Dương hậu kỳ, nó có một năng lực tiến hóa khá đặc biệt và chính vì năng lực đó đã khiến cho tất cả mọi người lẫn Venger rơi vào ảo giác không thể tự thoát ra được.”

“Ta đã đánh đuổi sinh vật kia và dùng hết linh lực, các Venger biến dị đang có dấu hiệu thức tỉnh, còn mọi người thì không có, vì vậy, để tránh các động tĩnh làm cho Venger tỉnh lại và đồ sát mọi người, ta đành phải lựa chọn là đánh thức cô, Rinka.”

“Cô hãy dùng năng lực tiến hóa và tiêu diệt các Venger biến dị ngay khi ta làm cho tất cả mọi người tỉnh giấc, nhưng bọn Venger sẽ cũng tỉnh lại, vì vậy, để tránh trận chiến trở nên khó khăn, tiêu diệt các Venger biến dị là việc tất yếu.”

Thanh Vũ không còn linh lực, hắn cũng chẳng còn sức lực để chiến đấu, dường như hắn mất đi một năm tuổi thọ khiến hắn rất mệt mỏi, cả về tinh thần lẫn cơ thể, vì vậy Thanh Vũ không muốn trận chiến này kéo dài thêm và làm hấp dẫn các sinh vật hay Venger biến dị mạnh mẽ khác.

Đương nhiên, Thanh Vũ không lo lắng về việc các sinh vật khác có thể công phá Thập Linh Hóa thành, với Danh Hiệu, Thanh Vũ có tự tin, nhưng có một lý do khác, con cá sấu sẽ không để mỗi nhữ bị con mỗi ăn mất, như thế ảnh hưởng đến lợi ích của nó, việc tìm ra một mỗi như ‘béo bở’ như vậy là một việc tốn thời gian, con cá sấu phải trông chừng những đứa con chưa nở của nó, chỉ cần nó rời khỏi sào huyết năm phút, thì tất cả quả trứng sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho các loài vật khác.

Diễn hình là...

Tiếng kêu của loài chim Đại Bàng dũng mãnh vọng khắp vùng trời, với thân thể được bao phủ bởi một lớp lông vũ dày nặng có màu xám, sự tiến hóa làm cho sức phòng thủ của lớp lông này tăng lên nhiều, con Đại Bàng đang bay vòng ở trên bầu trời, hai chân to khỏe có móng vuốt sắc nhọn đủ để xé nát sắt chỉ trong nháy mắt.

Nó quan sát khu vực ở bên dưới bằng đôi mắt kiêu hãnh của loài chim Đại Bàng, một loài chim gần như là bá chủ của bầu trời, đương nhiên, đó chỉ là ở trong quá khứ, lúc này, có đến vài ngàn loài chim còn mạnh hơn cả nó.

Vì thế cho nên nó phải đi săn mỗi, tìm đến các sinh vật có nguồn năng lượng lớn để nó tiến hóa, đoạt lại danh hiệu bá chủ của bầu trời một lần nữa.

Bên dưới mặt đất, chính là sào huyết của con cá sấu khủng bố, Đại Bàng đã quan sát sào huyết này hai ngày rồi, từ khi phát hiện ra ba quả trứng khổng lồ, nó đã không thể nào rời khỏi đây nếu như không nếm thử vị ngon của trứng.

Cơ hội đã tới, con cá sấu lặn xuống dòng sông và biến mất, với đôi mắt có thị lực cao, Đại Bàng nhìn thấy con cá sấu đã rời khỏi đây, vì vậy, sào huyết có ba quả trứng không còn ai bảo vệ.

Nhưng với tính tình đa nghi mà nó học được khi thế giới càng ngày càng nguy hiểm, nó lượn lơ ở trên bầu trời vài vòng để xác định sào huyết cá sấu đã an toàn.

Cuối cùng, thân thể lớn của Đại Bàng xà xuống mặt đất, nhắm về phía ba quả trứng chứa đầy năng lượng mê người.

Đại Bàng thấy được quả trứng chỉ cách nó khoảng vài chục mét, nó gần như là quên mất tất cả.

Ầm!

Ngay khi con Đại Bàng vừa định chộp vào quả trứng thì có một tiếng động lớn vang lên từ dưới lòng sông, theo bản năng, con Đại Bàng liếc nhìn về phía đó.

Chỉ thấy được một cột nước khổng lồ đang đâm thẳng đến nó, chuẩn đến từ cen ti mét và trúng vào đôi cánh Đại Bàng, lực lượng khủng bố từ cột nước đã làm cho con Đại Bàng bị đẩy lùi ra xa rồi rơi xuống mặt đất, cái cánh cụp xuống vì cột nước đã đánh nát xương cánh.

Con Đại Bàng còn chưa kịp phân tích chuyện gì vừa xảy ra, thân thể nó hành động theo thói quen và muốn bay lên bầu trời, ở lúc này, mặt đất chính là vùng đất mà nó sợ hãi nhất, nhưng kỳ lạ, nó không thể bay lên, cho dù nó cố hết sức để vỗ cánh.

Bất chợt, con Đại Bàng to lớn bị bóng râm bao phủ, khi nó ngược nhìn lên bầu trời, nơi mà nó tự tin để tung hoành, nay nơi nó đã bị một sinh vật chiếm giữ.

Sinh vật kia có lớp da dày đến khó tin, thân thể còn lớn hơn nó gấp vài lần, Đại Bàng vừa nhìn thấy sinh vật đó liền muốn chạy khỏi đây, bởi vì đó là chủ nhân của sào huyết, con cá sấu khổng lồ đang nhảy lên không trung và đưa cái hàm đầy sức mạnh nhắm vào con Đại Bàng.

Ầm!! Một tiếng động lớn phát ra, thân thể con cá sấu rơi xuống mặt đất, đó cũng là hình ảnh cuối cùng mà con Đại Bàng nhìn thấy, nó đã trả giá vì muốn ăn đi ba quả trứng, con cá sấu đã coi người ở Thập Linh Hóa thành là mỗi nhữ, vậy thì tại sao ba quả trứng ở sào huyết không phải là mỗi nhữ? Người xưa có câu, nước mất cá sấu, không phải chỉ là nói suông.

...

“Cô có thể làm được không?” Thanh Vũ nhìn Rinka và hỏi, hắn giải thích tất cả mọi chuyện xảy ra và chờ đợi quyết định từ Rinka.

“Theo như lời của Giáo Hoàng nói thì tình cảnh hiện tại của chúng ta không có khó khăn lắm, muốn tiêu diệt một sinh vật không có đề phòng rất dễ dàng, nhưng vấn đề nằm ở đặc tính của sinh vật.” Rinka bình tĩnh nói trong khi chỉ tay về phía Venger biến dị đang đứng trước mặt Richard.

“Venger biến dị kia có năng lực hồi phục kinh người, cho dù bắn nát hai cái đầu của nó trong cùng một lúc thì nó cũng sẽ hồi phục lại, vì vậy, tôi sẽ tiêu diệt Venger đang chiến đấu với Dieter, đó là một sinh vật dễ đối phó hơn nhiều.”

“Richard có năng lực tiến hóa về tốc độ, vì vậy, anh ta có thể rời khỏi khu vực nguy hiểm đó nhanh hơn Dieter.”

“Được, hãy làm theo lời cô nói, tất cả mọi chuyện trông cậy vào cô, Rinka.” Thanh Vũ không suy nghĩ nhiều, hấn đồng ý ngay lập tức.

“Chỉ là giết chết một Venger đứng im mà thôi, cực kỳ đơn giản.” Rinka cười nói trong lúc đưa mũi tên kim loại lên dây cung rồi nhắm về phía Venger biến dị đứng trước Dieter.

Khu vực chiến đấu của Dieter và Venger biến dị hệ thủy đã bị phá hủy hoàn toàn, một bên là nước chảy đầy đất, một bên đang có ngọn lửa rực cháy, mặt đất bị đốt đến khô cằn. Tạo thành một khung cảnh đối lập có ý vị riêng, nếu có một người họa sĩ nào nhìn thấy, tất nhiên sẽ dừng chân lại và vẽ nó.

“Ngay sau khi cô vừa bắn mũi tên, ta sẽ đánh thức mọi người.” Thanh Vũ nhìn Rinka và nói, hấn vừa hồi phục được một chút linh lực vì đã hấp thụ vài viên linh thạch.

Thanh Vũ có cảnh giới Tam Dương trung kỳ, mỗi một Dương sẽ có thể quyết định sử dụng thêm một loại thuộc tính trong Ngũ Hành, Thanh Vũ sử dụng Hỏa và Kim để tạo ra pháp thuật mạnh chuyên về tấn công, và đương nhiên thuộc tính cuối cùng, đó chính là Quang, ai cũng vậy, khi tu luyện Quang Minh Thánh Điển, thuộc tính đầu tiên họ nhận được luôn luôn là Quang, bởi vì đây là thuộc tính dịu nhẹ và bao dung nhất.

Thích hợp để làm căn cơ cho việc phát triển các thuộc tính khác, Lâm Phong đã từng dùng Quang thuộc tính vào Phong Lực Chi Thể và tạo ra một sức mạnh lớn, đánh bại Tiểu Hắc hay một vài thành viên của Đà La Môn.

“Làm đi.” Thanh Vũ ra hiệu cho Rinka, hấn đã sẵn sàng.

Rinka tập trung vào Venger biến dị hệ thủy, đây là một năng lực đối nghịch với Dieter, vì thế, hấn chẳng thể kết thúc trận chiến trong thời gian ngắn được, hai bên đang làm tiêu hao sức lực của nhau.

Linh lực như một dòng nước, bị Rinka điều khiển, khả năng điều khiển các dòng năng lượng của cô đã được mài dũa lúc còn chưa tu luyện rồi, vì vậy, lúc này, Rinka điều khiển linh lực rất dễ dàng, nói không chừng còn thuần thục hơn Thanh Vũ nữa.

Dây cung căng ra, mũi tên kim loại ra, như một vệt ánh sáng lóe lên, lấy tốc độ cực nhanh đâm thẳng đến đầu của con Venger biến dị ở đằng xa.

Cùng lúc đó, Thanh Vũ cũng sử dụng linh lực, làm cho một vầng Mặt Trời xuất hiện ở trên không trung, bên trên đầu của hấn, Mặt Trời tỏa ra ánh sáng chiếu rọi toàn bộ Thập Linh Hỏa thành.

“Thánh Quang Phổ Chiếu!” Thanh Vũ vừa nói xong, nồng độ ánh sáng từ Mặt Trời còn mạnh hơn, xâm nhập vào cơ thể của mọi người và Venger, dường như ánh sáng này mang theo một sức mạnh kỳ lạ gì đó, ảnh hưởng lên cơ thể của mọi người.

Ầm!! Mũi tên đâm tới Venger biến dị, xuyên thấu vào đầu của nó rồi nổ tung, tạo ra một tiếng động lớn, đánh thức tất cả Venger, động tĩnh đủ để đánh thức Dieter đang chìm trong ảo giác, nhưng lại không đủ để đánh thức mọi người.

Và khi đó, cũng là lúc Thanh Vũ sử dụng toàn bộ linh lực vừa hồi phục vào kỹ năng, Quang Minh Phổ Chiếu.

Bất cứ ai, khi soi sáng bởi Quang Minh Phổ Chiếu đều có dấu hiệu thức tỉnh, đôi mắt của bọn họ hơi run lên, rồi sau đó, từ từ mở ra!

“Giết!! Trận chiến của chúng ta còn chưa kết thúc!!” Thanh Vũ gầm lên, âm thanh của hấn như tiếng nổ của một viên đạn pháo vang vào tai của mọi người trong lúc họ còn đang ngán ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Ảo giác của Richard!

“Đây là đâu?” Richard mở mắt nhìn xung quanh bằng đôi mắt ngờ vực.

Đây là một khoảng không gian âm u, chỉ có ánh sáng mờ nhạt đủ để Richard nhìn thấy được năm mét ở ngoài, chân hấn đang đạp lên mặt đất, xúc cảm truyền đến thần kinh làm cho Richard biết được mặt đất này không có gì đặc biệt.

“Không khí có oxi, không ảnh hưởng đến việc duy trì sự sống, nhưng tại sao ánh sáng nơi đây lại yếu đến thế?” Richard lẩm bẩm, thế là hấn đi về phía trước, tiến vào vùng không gian mà hấn không thấy rõ.

Chẳng có một âm thanh nào, sự yên tĩnh đến kỳ lạ khiến Richard phải cẩn thận từng ly, từng tý để tiến lên.

“Đáng lẽ mình đang ở trong trận chiến với Venger, đột nhiên lại xuất hiện ở nơi đây, chuyện này quá kỳ lạ.”

“Chẳng lẽ là mình lại bị năng lực tiến hóa ảnh hưởng?” Richard khó chịu nói, không gian này làm cho Richard cảm thấy buồn bực, tựa hồ cảm xúc của hắn đang bị khuếch đại gấp trăm lần vậy.

“Chắc chắn là vậy rồi, mình phải tìm ra cách để thoát khỏi nơi đây.” Đi được một lúc, Richard mới chắc rằng suy đoán của hắn là đúng, và Ricahrd nói một cách hấp tấp, trận chiến còn chưa kết thúc, nếu như hắn không trở lại để chiến đấu, Richard sẽ không cảm thấy an lòng, dù sao đi nữa, những người bạn vào sinh ra tử với hắn đang ở chiến trường, làm sao hắn không lo lắng?

Richard nghĩ đến một số kiến thức mà hắn đã đọc được khi truy cập vào kho dữ liệu của Thần, đây là một cái chức năng cực kỳ đặc thù, ở nơi đó, Richard có thể tìm và đọc các thông tin mà Giáo Đình tuyên bố, trong đó có nhiều sách vở viết về các kiến thức của Tu Chân giới, Richard nghĩ đến một thông tin, đó là các năng lực như thế này, đa phần thuộc về dạng tinh thần, nếu tinh thần của hắn mạnh mẽ thì có thể kháng cự được và thoát khỏi đây.

“Phá!” Richard để lộ ra một bộ mặt hung tợn, nếu như hắn bị năng lực chuyển về tinh thần tấn công, vậy thì thân thể của hắn đang ở giữa chiến trường, nghĩ đến việc đó, Richard bị cảm xúc chi phối, bởi vì hắn còn có một việc chưa hoàn thành, hắn cần phải sống sót để làm được việc đó, nếu không, cho dù chết đi, Richard cũng sẽ đội mồ lên để thực hiện.

Đừng khinh thường các cảm xúc như thế này, đa phần oan hồn đều được sinh ra từ những người như vậy, trong một số sự kiện đáng chú ý của Tu Chân giới, trong đó có một chuyện gây ra bởi một oan hồn muốn báo thù, trong sự kiện đó, hàng chục ngàn tu sĩ đã bỏ mình, cho nên nhiều tông môn, vương triều rất coi trọng oan hồn, nếu tìm thấy oan hồn, bọn họ sẽ độ hóa hoặc tiêu diệt.

“Phá! Phá! Phá!” Richard gầm lên và sử dụng linh lực rồi chém vào không gian, muốn xé rách nơi này để hắn có thể trở về với thực tại, đây chỉ là một hành động không có gì chắc chắn của Richard, hắn chỉ biết một số thông tin mà thôi, còn việc phá hủy hay thoát khỏi các năng lực này, Richard hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là người mù mò mẫm một mình.

Đây là ảo giác tác động vào tinh thần, khiến cho linh hồn con người bị vây khốn, vì vậy, khi Richard sử dụng quá sức, làm cho linh hồn hắn suy yếu, hắn cảm thấy thân thể hắn rất mệt mỏi.

Richard khom người xuống và đặt hai tay lên mặt đất để chống lấy thân thể của hắn, mồ hôi của hắn chảy ra liên tục, dường như Richard đang bị lạc lối, cảm xúc này quá chân thật, giống như đây không phải là ảo giác, mà là thể giới thật sự vật, đã qua năm phút, Richard thủ thủ để tìm cách rời khỏi đây nhưng không được.

“Chết tiệt!! Chẳng lẽ mình lại phải chết ở đây?” Richard nói với giọng không cam lòng, ánh mắt hắn hận sự thù hận vô biên, về điểm tĩnh ở thường ngày đã biến mất, bây giờ Richard giống như một con thú đang bị thương và dữ tợn đến nỗi tấn công bất cứ thứ gì dám bước vào khu vực của nó.

“Richard...!”

Tại thời khắc Richard đã muốn từ bỏ, thì một âm thanh yêm ái vang vọng vào đầu của hắn, nghe được âm thanh này, Richard như bị điện giật, cái sự giận dữ, thù hận tan biến như chưa từng tồn tại,

Richard khẽ run rẩy, và từ từ nâng đầu lên, rất chậm, rất chậm, hành động của Richard như đang gieo niềm tin vào một thứ gì đó gần như là không tồn tại, hắn không có can đảm để nhìn về phía người phát ra âm thanh này, giống như chỉ cần hắn nhìn vào sự thật, thì tất cả sẽ biến mất, Richard sẽ phải rơi vào vũng lầy một lần nữa.

“Orla...!” Richard ngẩn đầu lên, cuối cùng thì hắn vẫn lựa chọn, hi vọng vào một thứ mong manh mà hắn đã biết kết quả từ đầu, trong tầm mắt của Richard, đó là một người phụ nữ tầm ba mươi, nhưng hình ảnh lại mờ dần, mờ dần, cho đến khi Richard chỉ còn nhìn thấy đường viền và các màu sắc pha trộn lẫn nhau.

“Orla!!” Richard hét lớn, hắn muốn níu giữ lại khoảng thời gian này, muốn thời gian dừng lại, để hắn có thể ghi nhớ được hình ảnh của người phụ nữ kia.

“Đừng đi mà!!” Richard chỉ biết nói trong vô vọng, hắn không có đuổi theo, chỉ ngược nhìn hình ảnh càng ngày càng mờ dần, bởi vì hắn biết được đây không phải là sự thật, và cũng vì vậy, Richard mới nhận ra và tin chắc một điều rằng.

“Cảm ơn em, Orla, nhờ có em mà anh nhận ra được, đây chỉ là ảo giác.” Richard nói nhỏ, bờ vai của hắn run nhẹ, hắn đang cố nén lại cơn giận bùng phát.

Bỗng nhiên, có một tia nắng từ bầu trời chiếu xuống, nhuộm mảnh không gian âm u thành một màu vàng rực rỡ, những tia nắng mang theo sự ôn hòa và ấm áp, xua tan đi cái lạnh lẽo ở đây, Richard nhìn lên bầu trời, tận hưởng cảm giác mà các tia nắng này đem lại.

Hư không từ từ rạn nứt, rồi sụp đổ và tan biến, hình ảnh cuối cùng mà Richard nhìn thấy ở không gian đó, một người thanh niên đang nở nụ cười nhìn hắn, trên đầu người thanh niên này có vô vàn viên Mặt Trời, tạo thành một khung cảnh cực kỳ hùng vĩ và mỹ lệ.

Chính người thanh niên này đã đánh thức Richard, khi hắn nhận ra, thì hắn đã trở về với thân thể quen thuộc, cảm giác mệt mỏi bị xua tan đi nhiều, áp lực của linh hồn bị thân thể tiếp được.

“Orla, em nhất định phải chờ anh, không còn lâu nữa đâu, anh sẽ cứu em ra khỏi đó.” Richard lầm bầm trong khi ngẩn đầu nhìn về phía con Venger biến dị có hai cái đầu.

“Đầu tiên là mày, sau cùng chính là tên đó.” Richard lạnh lùng nói trong khi cầm lên cây vũ khí tàn số, chỉ cần nhìn hấn thôi đủ để biết được tâm trạng của Richard rất là tệ và hấn đang muốn phát tiết.

Venger biến dị thoát khỏi ảo giác, nó gầm lên giận dữ, ở trong ảo cảnh nó đã đầu đá lung tung, đập chết không biết bao nhiêu con mồi, nhưng cứ mỗi lần đập chết một tên, thì một tên lại đứng lên, vì vậy, nó đã tàn sát cho đến khi sức cùng lực kiệt.

Trở về với thân thể, nó đã được tiếp thêm sức mạnh, mắt của nó hiện lên hung quang, con mồi chó chết đập mãi không chết đang ở trước mặt của nó, bây giờ nó đã có sức lực, làm sao nó có thể bỏ qua được?

“Gào!!”

Hai cái đầu cùng nhau gầm thét, cái luồng áp lực kinh khủng từ nó tỏa ra xung quanh làm cho nhiều Venger phải tỉnh lại và chạy khỏi đây theo bản năng, bọn chúng sợ hãi cái tên Venger hai đầu này.

Cánh tay khổng lồ vung lên và đập xuống, nó muốn nghiền nát Richard thành mảnh vụn để hả giận ở trong lòng.

Richard đón nhận luồng áp lực từ Venger mà không hề hấn gì, hấn đang cảm nhận, hấn đang suy đoán, và tìm ra cách để tiêu diệt Venger này.

“Hừ! Mày chỉ được cái to xác.” Richard nói trong khi vung thanh kiếm về phía trước, hấn đã bước lên một bước, né tránh đi cánh tay lực lưỡng của con Venger.

Xẹt!

Cây kiếm chém ra, tạo thành một vòng cung đẹp đẽ, cánh tay của con Venger đứt lìa rồi rơi xuống đất, vấy lên một đám bụi mù.

Ầm!! Ầm!! Ầm!!

“Grừ!!!!!!” Cảm nhận được sự đau đớn, con Venger gầm thét rồi bước về sau mấy bước để ổn định lại thân thể, máu tươi chảy ra ồ ạt.

Bắp thịt ở chỗ vết thương của nó nhúc nhích, dấu cho bị thương nặng đến thế, cánh tay của nó đang muốn hồi phục, xương tay nhú ra, máu thịt được hình thành, một cánh tay mới gần như đã được tái sinh.

Xẹt!!

Lại một âm thanh thon gọn vang lên, chẳng biết từ lúc nào, Richard đã đứng ở trên vai của con Venger biến dị, một cánh tay đang nắm lấy cánh tay vừa tái sinh rơi xuống.

“Gào!! Tiếng gầm thét vang vọng vùng trời, con Venger biến dị đã đỏ mắt, mặt kệ cánh tay còn chưa hồi phục hoàn toàn, nó dùng cánh tay đó đập về phía bả vai, muốn nghiền nát Richard.

“Mày quá chậm” Richard mặt không biểu tình, chỉ thấy thân hình của hấn lóe lên, lúc xuất hiện, Richard đã đứng trên một cái đầu của Venger, một cái đầu ở kẻ bên đã bị chém làm đôi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 190: Chạm đến chiến thắng!

Ánh sáng của Quang Minh Phổ Chiếu xóa tan đi các trạng thái bất lợi của mọi người, trong lúc này, ảo giác đang vây khốn tinh thần của họ sẽ bị ánh sáng đó xé nát, đưa họ trở về thân thể.

Mũi tên được Rinka bắn đã đâm thủng đầu con Venger biến dị hệ thủy và nổ tung, sức mạnh của vụ nổ xé xác con Venger biến dị thành nhiều mảnh vụn, máu tươi bắn ra bốn phía.

Nếu như ở lúc bình thường, con Venger biến dị sẽ né được mũi tên đó thật dễ dàng, dù sao đi nữa, nó cũng là một sinh vật đạt đến Tam Dương sơ kỳ, có thêm năng lực biến dị, nó có thể chiến đấu với Tam Dương trung kỳ, việc Rinka tiêu diệt nó trong một đòn là gần như không có khả năng.

Nhưng con Venger biến dị không chỉ bị tấn công từ Rinka, mà nó còn bị con cóc ảnh hưởng, hai đánh một, không chột cũng què, thật đáng tiếc, nếu nó có thể tỉnh lại, cho dù chỉ trong một giây ngắn ngủi trước khi bị mũi tên bắn trúng, vậy thì nó có thể dùng năng lực tiến hóa để sống sót.

Ầm!! Răng rắc, răng rắc!

Vụ nổ phát ra âm thanh to lớn và mặt đất bị chấn động mãnh liệt, động tĩnh như thế làm cho các Venger thoát khỏi ảo giác, chúng nhìn thấy những người

sống sót ở trên tường thành liền đạp chân mạnh xuống đất và chạy đến tấn công họ.

Khu vực ở gần Dieter chỉ toàn là lừa với lừa, vì vậy, bọn chúng không hề có ý định tấn công Dieter, có vẻ như hắn đang trải qua việc gì đó rất khủng khiếp, trên mặt Dieter có hai hàng nước mắt chảy dài từ khóe mắt, vai của hắn hơi run rẩy, theo tình hình này, có lẽ Dieter sẽ tỉnh lại trong vài giây tiếp theo.

“Trận chiến của chúng ta còn chưa kết thúc! Giết!!” Âm thanh mạnh bạo pha lẫn ý chí chiến đấu của Thanh Vũ khiến mọi người bị kích thích, vì vậy, bọn họ đã tạm thời bỏ qua cái ảo giác đó và tập trung vào Venger ở trước mặt.

“Giết!!”

“Bọn chó chết!! Tao liều mạng với tụi mày.” Derek tức giận nói trong lúc hắn điều khiển đại trận và muốn tấn công về phía trước.

“Đừng có mất bình tĩnh, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ tường thành, Derek đừng có bị cảm xúc lấn áp chứ!” Nathan thì điềm tĩnh hơn nhiều, hắn vừa ổn định Bách Thánh Trận vừa nói.

“Hừ hừ!!” Derek không còn muốn tấn công lên nữa, hắn là một người nóng tính, y như cái cơ thể thô cứng của hắn vậy, nhưng mà hắn không phải là một kẻ không có lý trí, được Nathan nhắc nhở, Derek không phản bác lại mà trở về lại vị trí.

“Này, còn mơ màng cái gì? Mau ổn định đại trận cho ta!” Derek nhủ thầm nhìn về phía thành viên đang kết trận và nói lớn tiếng.

Bị tiếng quát này làm cho giật mình, các thành viên đang ngẩn ngơ lập tức lấy lại tinh thần và sẵn sàng chiến đấu.

“Đừng để Bách Thánh Trận bị lung lay, hãy đánh thức người còn đang bị ảnh hưởng bởi ảo giác và tập trung vào trận pháp, chúng ta chính là đầu tàu, vật mang lại chiến thắng cho Quân Đoàn Gaia!!” Lucas gào to về phía mọi người đang kết trận, có một vài người tỉnh lại được, nhưng một số tỉnh lại thì lại ngẩn ngơ, không hề có ý định tấn công Venger, có lẽ ảo giác đó đã làm cho họ mất tinh thần.

“Chó chết, cuối cùng cũng ra khỏi cái ảo giác chó má đó!”

Dẫu cho họ đã trở thành một tu sĩ, hay người tiến hóa có sức mạnh khổng lồ, nhưng trong thâm tâm họ chỉ là một con người, ai mà không có niềm vui, nỗi buồn? Ảo giác này quá đúng thời điểm, trong hơn sáu tháng qua, nhiều người đã có trải nghiệm mà họ rất muốn quên đi, bây giờ lại bị ảo giác gọi lên, làm cho họ không thể nào không bị tổn thương được.

“Là Giáo Hoàng!” Richard nhìn về phía âm thanh của Thanh Vũ, thấy được người thanh niên có chức vụ Giáo Hoàng lại đang ở trạng thái suy yếu, quần áo xộc xệch, còn có vết máu nữa, đây là lần đầu tiên, Richard nhìn thấy Thanh Vũ lại thể thảm đến như vậy.

Nhưng Richard không có cười thầm, hay há giận, chỉ nhìn một chút là hắn đã suy đoán ra được Thanh Vũ vừa trải qua một trận chiến khó khăn đến mức nào. Hơn nữa, Thanh Vũ đã đánh thức hắn khỏi không gian tăm tối đó, còn cho hắn một cơ hội để thực hiện mục tiêu của hắn.

Richard quay qua nhìn cái đầu vừa bị hắn chém làm đôi, ở chỗ đó, vết thương đang động đậy, hình như cái đầu đó đang được khôi phục.

“Năng lực hồi phục thật mạnh mẽ.” Richard cảm khái, bị chém làm đôi còn hồi phục được, bị cắt cũng hồi phục được, tên này thật khó chơi, nếu không phải tốc độ của Richard nhanh đến nỗi nó không theo kịp chuyển động thì Richard đã bị cái năng lực này vây đến chết rồi.

Biết làm sao được, đánh thì không chết, nhưng mà không đánh thì bị nó đâm vỡ mặt!

Àm!! Âm!!

Một tiếng động truyền đến từ đằng xa, Richard liếc nhìn liền thấy được một ngọn lửa cao chọc trời đang bùng cháy dữ dội, nhiệt độ cực kỳ khủng khiếp đủ để giết một sinh vật Nhị Dương kỳ trong nháy mắt.

Đây chính là một trong những năng lực có sức phá hoại và khả năng chiến đấu mạnh nhất, Dieter với năng lực biến dị hòa đã thức tỉnh và đang lao đầu vào giữa bầy Venger để tàn sát.

“Dám lôi tao vào cái ảo giác chó chết đó! Đừng để tao bắt được, nếu không tao sẽ phân thân mày thành ngàn mảnh.” Dieter tức giận nói, hắn không biết kẻ nào vừa sử dụng năng lực vào hắn, nhìn thấy Venger biến dị hệ thủy đã chết, Dieter đành phải nhảy vào giữa bầy Venger để trút giận.

“Mọi chuyện đến đây đều đã ổn.” Thanh Vũ gật đầu thỏa mãn, tình hình hiện giờ rất có lợi cho người của Thập Linh Hóa thành, đa phần mọi người đều có ý chí sắt đá vì đã được rèn luyện qua những lần vào sinh ra tử, Thanh Vũ chỉ cần xúc tác một chút thì họ đã lấy lại chính mình.

Bịch bịch!! Đứng trên tường thành, Thanh Vũ nghe được các âm thanh của Venger khi chúng bị rơi xuống mặt đất, tường thành cao đến mười lăm mét, chúng phải dùng các chi lực lưỡng để đâm vào đá và leo lên, ở lúc này, nhiều khu vực ở trên tường thành đã bị phá hoại, không còn hình dạng ban đầu, các viên đá bị vỡ vụn, cho dù chất liệu của chúng rất tốt, nhưng lại không chịu nổi cường độ chiến đấu này.

Thanh Vũ còn nhìn thấy được một cậu nhóc nhỏ con cầm lấy một cây dao găm và núp ở trong mọi người, khi có các Venger bị vây quanh, cậu nhóc liền xông lên và kết liễu các Venger đó, hành động cực kỳ dứt khoát.

Cây dao găm này thuộc dạng vật phẩm mà Quân Đoàn Gaia bán ra, không phải là pháp bảo có tính năng kết hợp với linh lực, nhưng lại có sự sắc bén

không thua gì pháp bảo. Có lẽ cậu bé này đã mua nó từ Quân Đoàn Gaia, hoặc cũng có thể là được một ai đó tặng cho.

Dù gì đi nữa, trận chiến đang ngã ngửa, Thập Linh Hóa thành chiếm được địa thế, chiếm được nhân lợi, không muốn thắng cũng khó!

“Giáo Hoàng, có vẻ như Richard đang rất khó khăn.” Rinka bỗng nhiên nói với Thanh Vũ.

“Khó khăn?” Thanh Vũ nghi ngờ nhìn lại.

“Richard chẳng thể nào kết liễu được một Venger có khả năng hồi phục khủng khiếp như thế này được.” Rinka cười khổ nói, cô nhìn thấy toàn bộ trận chiến đó, Richard cứ tấn công bằng thanh kiếm với tốc độ vượt trội như một bóng mờ, nhưng mà con Venger kia không hề gục ngã, nó cứ hồi phục và đứng lên.

“Richard đang có lợi thế, nhưng cứ tiếp tục kéo dài, vũ khí của hắn không chịu nổi áp lực nữa và vỡ nát, khi đó Richard sẽ rơi vào bị động.” Thanh Vũ nhận ra được tình trạng của Richard.

“Rinka cô hãy bắn nát hai cái đầu của con Venger đó, ta sẽ truyền âm cho Richard, và nhắc nhở hắn tấn công vào điểm yếu của Venger khi nó không còn hoạt động được nữa.” Thanh Vũ tiếp tục nói.

Venger biến dị này khá lớn, gấp ba bốn lần một người trưởng thành, làn da màu xanh đậm, nó là một gã khổng lồ xanh đúng nghĩa. Richard chỉ có thể tấn công vào các bộ phận khác, mà không tấn công vào điểm yếu của con Venger, phần gần tim, đó là nơi mà viên tinh thể biến dị đang ở.

Phần đó có sức phòng thủ lớn nhất, muốn phá hủy được lớp phòng thủ đó, Richard cần thời gian, và trong lúc đó, con Venger biến dị dư sức đập Richard thành thịt nghiền.

“Được.” Rinka nghe đến có việc làm, cô liền hào hứng, nói thật thì đứng ở trên tường thành, lâu lâu lại bắn chết một vài Venger cực kỳ nhàm chán, dù sao máu của Thợ Săn đã ăn sâu vào trong cô, nhìn thấy người khác đánh nhau chết sống, cô lại đứng chơi ở một bên, thì Rinka rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Hợp tác! Rinka và Richard!

Rinka hít thở sâu một hơi để điều chỉnh trạng thái, vào thời điểm này, Rinka là người có nhiều sức lực nhất, bởi vì cô chỉ bán hỗ trợ ở ngoài, không tham gia chiến đấu với các Venger biến dị, thể lực của cô không bị tổn hao nhiều lắm.

Ngược lại, tinh thần Rinka có vẻ khá căng thẳng vì bị ảnh hưởng từ năng lực tiến hóa của con cóc, dù sao ở trong ảo cảnh đó, Rinka chắc chắn sẽ tìm cách để thoát khỏi đó, dẫn đến việc tinh thần bị mệt mỏi là chuyện tất nhiên.

Thanh Vũ đứng ở một bên và quan sát trận chiến, hắn không thể rời khỏi và tập trung vào việc hồi phục linh lực hay thương thế được, Thanh Vũ cần phải ở đây để nhìn trận chiến này, nếu có chuyện gì đó không hay xảy ra, Thanh Vũ có thể phản ứng kịp thời, bây giờ, hắn không hề khinh thường cái thế giới này nữa, các sinh vật quá mạnh đến nỗi Thanh Vũ không muốn hành động thiếu suy nghĩ một lần nữa.

Cho nên trong lúc đó, Thanh Vũ vừa nhìn vừa hấp thụ linh thạch để hồi phục linh khí được phần nào hay phần đó. Thần Quang đã bị giải thể biến thành ba món Giáo Hoàng Sáo Trang và trở về thân thể của Thanh Vũ, hắn không thể sử dụng được ba món Giáo Hoàng Sáo Trang trong một ngày tới, đó là sự hạn chế.

“Trận chiến đang đi đúng chiều hướng của nó.” Thanh Vũ khẽ thở dài, Quân Đoàn Gaia đứng đầu chống đỡ các đợt tấn công từ Venger, những người sống sót và các thành viên chuyên về pháp thuật ở sau để hỗ trợ cho những người ở trước, tạo thành một bức tường không thể bị xuyên phá.

Những Venger cứ liên tục tấn công rồi bị đẩy lùi, tiêu điểm là ba Bách Thánh Trận đang đứng đầu chiến tuyến và vùng thanh kiếm khổng lồ có thể chém giết hàng chục Venger ở mỗi lần chém xuống.

Vì vậy, ba người khổng lồ được ngưng tụ từ Bách Thánh Trận bị các Venger nhắm vào, sự hấp dẫn của họ làm giảm đi áp lực của nhiều nơi, các Venger càng tập trung đông đúc thì sẽ có lợi cho mọi người, nhất là các Thánh Pháp Sư hay Lưu Úc đang điều khiển Thập Linh Hóa trận rất thích tấn công vào khu vực có mật độ Venger nhiều nhất.

Àm! Âm!! Âm!!

Xẹt!! Xẹt!!

“Gào!!”

Rinka tập trung nhìn vào con Venger biến dị đang cố gắng đuổi theo và tấn công Richard, nhưng tốc độ của nó cực kỳ chậm so với Richard, vì vậy, các

đòn đánh của nó đều hụt hết cả, đôi khi nó còn tự làm tổn thương bản thân, máu tươi đã nhuộm nó thành một người khổng lồ máu.

Các âm thanh vang lên liên tục không thể ảnh hưởng tới Rinka được, thân là một thợ săn kỳ cựu cộng với sự rèn luyện khi sinh tồn ở trong một thế giới đầy rẫy nguy hiểm, Rinka càng ngày càng trưởng thành, lúc này, dẫu cho tinh thần bị mệt mỏi, Rinka vẫn có được sự tập trung đến kinh ngạc.

Trong con người của Rinka chỉ có một thân ảnh, đó là con Venger khổng lồ, khác với những gì mà diễn viên thể hiện trong các bộ phim viễn tưởng có sự góp mặt của cung tiễn, Rinka cần phải tập trung quan sát chuyển động của con Venger, dự đoán hướng đi cùng với các bước di chuyển tiếp theo của nó.

Một thợ săn cần phải có tính nhẫn nại, không thể bị những thứ khác ảnh hưởng dẫn đến mất tập trung, con mồi không chỉ đứng im để chờ đợi thợ săn đến, con mồi sẽ cố gắng tìm mọi cách để trốn thoát, đó là lúc thử thách của thợ săn thật sự bắt đầu.

Rinka tỏa ra một khí thế khác thường, luồng khí thế này lạnh băng như một sinh vật ăn thịt đang chờ đợi con mồi sai lầm. Thanh Vũ ở một bên cảm nhận được khí thế của Rinka, hẳn không khỏi nghi ngờ, những khí thế chỉ có thể phát ra từ những người đã có nhiều kinh nghiệm nhất định, Rinka có được khí thế, chứng tỏ bản lĩnh Thợ Săn của cô cực kỳ mạnh mẽ.

Phải biết, cho dù là Giáo Hoàng của Quang Minh Giáo Đình, Thanh Vũ chẳng thể nào bộc lộ ra được một luồng khí thế nào đó khác biệt thuộc về Giáo Hoàng cả, cái Thanh Vũ làm được ở lúc này là lộ ra lượng linh lực khổng lồ và tạo áp lực cho những tu sĩ có cảnh giới thấp mà thôi.

“Mình chỉ nghe được Rinka từng là một thợ săn có tài, không ngờ cô ấy lại có khí thế độc nhất vô nhị, xem ra chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết được sự thật chân chính.” Thanh Vũ lầm bầm, sau đó hần nhìn về phía Richard và truyền âm.

“Richard, hãy tấn công vào điểm yếu của Venger và đừng lo lắng về nó, Rinka sẽ hỗ trợ từ xa, tận dụng cơ hội này và kết liễu nó đi.”

Xẹt!

Thanh vũ khí tần số chém tới bắp chân của Venger khổng lồ tạo thành một vết chém cực kỳ ngọt cắt đi gân chân của nó khiến con Venger khổng lồ phải khụy một chân xuống đất.

Richard nhìn thấy vậy, hẳn không dám khinh thường cho dù Venger không thể di chuyển, khả năng hồi phục của tên to con này quá khiếp người, Richard chỉ có thể lợi dụng tốc độ và tổn thương Venger, câu kéo thời gian mà thôi.

Mà tình huống rất là tệ hại, món pháp bảo của Richard đang báo hỏng, dù sao cắt đi thân thể của một sinh vật Tam Dương sơ kỳ, mà sinh vật đó lại chuyên về thân thể, cho nên pháp bảo rất dễ tổn hại, chỉ cần chiến đấu thêm vài phút, Richard sẽ mất đi vũ khí, lúc đó hẳn đành phải lôi kéo con Venger đi vòng vòng mà không thể nào tấn công được nó nữa.

Ngay lúc này, Richard nhận được truyền âm từ Thanh Vũ, hẳn quay sang nhìn về khu vực ở tường thành, thần thức cho phép hẳn có thể quan sát được khu vực đó một cách rõ ràng nhất.

Richard thấy được Rinka đang tập trung và Thanh Vũ đang đứng ở bên cạnh, thế là hẳn gật đầu nhẹ rồi chuyển sang đối phó với Venger.

“Gào!!”

Con mồi bé nhỏ nhưng lại có tốc độ vượt trội hơn nó gấp mười lần, thân thể quá khổ làm cho nó bị hạn chế ở nhiều mặt, con Venger biến dị đang có tâm trạng xấu và tức giận.

Một quyền của nó đánh xuống, không trúng Richard nhưng lại trúng vào mặt đất, sức mạnh của Tam Dương sơ kỳ dồn nén xuống làm cho mặt đất bị nổ tung, một luồng sóng khí bắn ra xung quanh, một cái hồ nhỏ hiện ra ở bên cạnh của con Venger.

Đây là sức phá hoại của Tam Dương sơ kỳ, chỉ bằng một nắm đấm có thể tạo ra sức mạnh tương đương với một vụ nổ, chỉ cần nắm đấm này đánh trúng Richard, hẳn sẽ tan xác trong nháy mắt.

Richard di chuyển vòng quay, hẳn muốn tạo ra một điều kiện thuận lợi dành cho Rinka.

Rinka quan sát được cách di chuyển của con Venger biến dị và bước di chuyển của Richard, cô liền hiểu được việc mà Richard đang cố gắng làm.

“Được hợp tác với một người có kinh nghiệm thật là tốt.” Rinka cảm khái, con Venger biến dị hoàn toàn bị Richard thu hút, nó không thể cảm thấy được có một người đang nhìn nó từ xa, nếu ở thời điểm bình thường, Rinka sẽ bị phát hiện trong chớp mắt, và cô không thể bắn trúng nó từ một khoảng cách như vậy được.

“Chính là lúc này!”

Mắt của Rinka ánh lên hàn mang khi nhìn thấy con Venger biến dị đang đưa phần lưng về phía cô, với một sinh vật chỉ có thể quan sát bằng mắt thì đây chính là điểm mù, Richard đã tạo ra một điều kiện cho Rinka.

Mũi tên được Rinka đưa lên dây cung, rồi dây cung bị kéo căng ra, đây là một món pháp bảo của Rinka, sức kéo từ dây cung cộng thêm sức mạnh từ linh lực dồn vào mũi tên, nó có thể xuyên thấu qua lớp phòng ngự của một cường giả Tam Dương sơ kỳ dễ dàng.

Không có chiêu thức hoa mỹ hay động tác đẹp đẽ gì, chỉ với một đôi mắt tập trung cao độ và sự bất lấy thời cơ cực tốt, Rinka bắn ra mũi tên thẳng về

phía Venger, mũi tên tiếp theo được lên dây cung chỉ trong vòng chưa đến nửa giây, Rinka đã làm động tác đưa tên và kéo lên hàng chục ngàn lần, mũi tên thứ hai bắn ra gần như là cùng lúc với mũi tên thứ nhất.

Mũi tên có đầu đang được dồn nén một lượng lớn linh lực gào thét xuyên thấu qua bầu trời, bay thẳng đến Venger biến dị hai đầu.

Richard cảm nhận được hai luồng áp lực đang đến chỗ hắn với tốc độ còn hơn hắn, vì vậy, hắn đoán được đây là mũi tên do Rinka bắn để hỗ trợ hắn.

Richard không thèm để ý đến những đòn tấn công của Venger khổng lồ, hắn dùng tốc độ cực kỳ nhanh chạy đến vùng ngực của con Venger rồi dùng thanh kiếm tấn số đâm thẳng vào đó.

Ầm!! Ầm!!

Đúng như dự kế hoạch, Richard nghe được hai tiếng nổ vang lên ở gần hắn.

“Có lẽ hai cái đầu của nó đã bị bắn nổ, trong lúc nó đang tập trung vào hồi phục thì đây là cơ hội của mình.” Richard tính toán, thanh kiếm đâm thẳng vào lớp da màu đỏ vì máu và xuyên thấu qua lớp da một cách dễ dàng, thanh kiếm dài gần một mét đâm sâu vào trong thân thể của con Venger biến dị.

“Dừng lại!!” Đột nhiên, Richard nhận được truyền âm của Rinka, đó là một giọng nói hấp tấp xen lẫn sự lo lắng.

“Tại sao phải dừng lại?” Đây là câu hỏi đầu tiên mà Richard có thể nghĩ đến, ngay lập tức, hắn phản ứng lại với truyền âm của Rinka, thần thức của Richard không thể quan sát phần đầu của Venger vì bị ảnh hưởng từ vụ nổ.

Hắn nhìn lên trên đầu bằng đôi mắt nghỉ ngơi, sau đó ánh mắt của Richard co rút lại, một cảm giác nguy hiểm áp thẳng lên cơ thể của hắn.

“Nó né tránh được mũi tên của Rinka?” Richard không thể tin tưởng vào những gì mà hắn đang thấy.

“Gào!!” Một tiếng gầm dữ tợn vang lên, con Venger dùng cánh tay khổng lồ đâm xuống, thẳng đến vị trí của Richard.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Không Thiên Hà!! Phá Thiên!

Richard vừa nghe thấy Venger gầm thét, hắn liền cảm nhận được một sự nguy hiểm đang bao phủ hắn, nhưng ngay tại lúc này, Richard chỉ vừa đâm thanh kiếm vào cơ thể của con Venger, không thể nào thực hiện động tác khác nữa.

Hai mũi tên được Rinka bắn ra, chỉ có một mũi tên bắn trúng đầu của Venger, cái đầu còn lại của nó đã né được, không biết con Venger đã né được mũi tên đó bằng cách nào, có lẽ đây là sự thích nghi khi chạm trán với một đối thủ thiên về tốc độ như Richard đã kích thích nó, làm cho nó phản ứng nhanh chóng hơn và né được một mũi tên.

Cho dù một cái đầu bị nổ tung thành hàng ngàn mảnh, máu tươi văng ra bốn phía, Venger biến dị cứ tập trung vào Richard, con mồi nhỏ bé đang làm nó bị thương nghiêm trọng.

“Gào!!” Tiếng thét dữ tợn vang lên, Rinka đứng nhìn từ xa và nhìn thấy được cảnh này, cô không khỏi biến sắc, việc con Venger biến dị né được đòn tấn công của Rinka không nằm ở trong dự liệu của cô, đó là hai đòn tấn công chớp nhoáng, trúng vào điểm mù của Venger.

“Tại sao nó có thể né được?” Rinka tự hỏi cùng với lo lắng, cánh tay khổng lồ của Venger đâm xuống, chỉ trong tích tắc nó sẽ trúng thân thể của Richard và sức mạnh từ cánh tay sẽ nghiền nát Richard. Rinka có thể làm một việc ở lúc này, đó là truyền âm cảnh báo cho Richard, cô không thể tấn công thêm một lần nữa, thời gian không cho phép cô làm việc đó.

“Richard, đừng xảy ra chuyện gì!!” Rinka lắp bắp.

Thanh Vũ nhìn thấy, hắn chẳng khác hơn Rinka là bao nhiêu, linh lực cạn kiệt, cho dù có còn thì sao, Thanh Vũ chỉ có tro mắt nhìn mà thôi, hắn đang tính kích hoạt danh hiệu lên và cứu lấy Richard thì có một chuyện xảy ra.

Keng!! Keng!!

Có tiếng oanh minh vang vọng vào không gian, tiếng này rất sắc bén, chắc chắn đây là một loại vũ khí có hình kiếm.

Thanh Vũ chú ý đến tiếng động lạ, thế là hắn quay đầu nhìn về phía xa, ở gần khu vực chiến đấu của Richard và Venger hai đầu.

Khói mù cuộn cuộn bay lên bầu trời, mũi tên chứa năng lượng đã bạo tạc, tạo ra một vụ nổ kinh thiên, cái đầu bị xé nát và có khói mù bốc lên.

Thanh Vũ không nhìn đến đó, hần nhìn ở bên cạnh Venger hai đầu, có một người đang lơ lửng giữa không trung, con gió làm cho áo choàng của người đó tung bay, tạo ra một khí chất hào hiệp, đó chính là một người thanh niên mà Thanh Vũ rất quen thuộc.

“Không Thiên Hà?” Thanh Vũ ngạc nhiên.

“Richard được cứu rồi!” Rinka vui vẻ nói.

Không Thiên Hà lạnh lùng nhìn con Venger biến dị, hần đã trải qua ảo giác kinh hoàng làm khơi gợi lên những ký ức mà hần muốn quên nhất, nhưng Không Thiên Hà đã không thể nào tự thoát khỏi ảo giác đó được, bị hành hạ về mặt tinh thần, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng khiến hần đau đến thấu tim, dù cho Thiên Hà đã linh ngộ được thần thông, hần có thể kiểm soát cảm xúc rất tốt, nhưng cũng bị ảo giác này làm tức giận.

Và khi Không Thiên Hà tức giận, hần nhất định phải phát tiết! Bỏ mặc lời nói của Thanh Vũ là bảo vệ khu vực ở trong tường thành, Không Thiên Hà bay đến tiền tuyến, nhìn thấy các Venger đang tấn công dồn dập, Richard bị Venger hai đầu cuốn lấy.

Cho nên Không Thiên Hà đã chọn mục tiêu là Venger hai đầu, ở giờ phút này, con Venger này có sức mạnh cao nhất, chỉ cần tiêu diệt được nó, chiến thắng nằm ở trong tầm tay.

“Giết!!” Không Thiên Hà hét dài, hần cầm thanh kiếm đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ chứng tỏ đây là một món pháp bảo tốt, hần chém về phía Venger, kiếm minh vang vọng lên không trung.

Keng! Keng!! Hai tia kiếm khí xuất hiện và bay thẳng về phía Venger đang muốn tấn công Richard.

Xẹt!! Một âm thanh vang lên, kiếm khí chém bay cái đầu còn lại của Venger biến dị, không những vậy, một tia kiếm khí còn cắt đứt một chân của nó, thân thể không lồ bị mất thăng bằng, con Venger hai đầu không thể tấn công Richard được nữa, nó ngã ngửa ra sau.

Ầm!! Tiếng động nặng nề phát ra từ mặt đất, ánh mắt của Richard ngưng tụ, đây là cơ hội tốt để kết liễu Venger biến dị trong lúc nó đang muốn hồi phục lại các bộ phận đã bị tổn thương.

Linh lực ở trong cơ thể Richard sôi trào lên, hai tay của Richard cầm chặt thanh vũ khí rồi dồn tất cả sức lực và linh lực vào trong đó, xung quanh thân thể của hần xuất hiện một luồng khí, tạo ra những cơn gió mạnh gào thét bay ra xung quanh.

Ca!! Thanh vũ khí đâm sâu vào trong cơ thể của Venger hai đầu, một âm thanh chói tai vang lên, nó được phát ra từ việc thanh vũ khí đã đâm trúng xương cứng của Venger.

“RUUU!!” Richard gầm nhẹ, hần muốn dùng thanh vũ khí xuyên thấu qua khúc xương này, lớp phòng thủ cứng rắn nhất, nhưng cũng là lớp phòng thủ cuối cùng trước khi Richard chạm đến tinh thể biến dị.

Răng rắc!! Răng rắc!!

Mồ hôi nhễ nhại, hơi thở của Richard có phần nặng nề hơn, nhưng cuối cùng thì có một âm thanh nứt vỡ vang lên, trong lúc con Venger biến dị đã khôi phục được một chút, khúc xương chắn trước vùng chứa tinh thể biến dị đã nứt vỡ.

Xẹt!! Thanh kiếm tần số xuyên qua xương rồi đâm vào thịt ở trong, Richard xé mở lớp phòng ngự, hần nhìn thấy được một viên pha lê đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh nhỏ như trứng gà, Richard hơi cảm nhận, phát hiện được viên pha lê này đang chứa một nguồn năng lượng tiến hóa cực kỳ lớn và tinh thuần.

Không chỉ vậy, nó còn có một thứ khác, thứ đó không có hình dạng, nhưng lại tồn tại, đây là một chất xúc tác khiến người hấp thụ viên pha lê có được năng lực biến dị.

“Đây rồi, viên tinh thể biến dị của nó, nguồn cung cấp năng lượng cho Venger hoạt động, chỉ cần lấy đi nó, Venger sẽ mất đi sự nguồn cung cấp này và chết.” Richard vui vẻ nói trong khi hần đưa tay về phía sâu trong cơ thể của Venger, xâm nhập vào đến vùng tinh thể biến dị rồi cầm lấy viên pha lê.

Richard rút ra cánh tay đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi vì máu của Venger biến dị, ở chỗ vết thương của nó, máu tươi phun ra như suối, chảy dọc theo thân thể khổng lồ của Venger xuống mặt đất.

“Làm tốt lắm!!” Rinka thở dài, cô thả lỏng, lần này vì sai sót của cô mà Richard rơi vào tình thế nguy hiểm, nhưng hần đã thoát được nhờ Không Thiên Hà, Rinka thật sự lo lắng khi Venger biến dị tấn công Richard, cô còn tưởng rằng Richard sẽ chết.

“Tốt lắm Thiên Hà!!” Thanh Vũ cười nói, Không Thiên Hà xuất hiện rất đúng lúc, cứu lấy một cường giả Tam Dương sơ kỳ có thể chiến đấu với Tam Dương trung kỳ, nếu như mất đi một người như vậy, Thanh Vũ sẽ không chịu được tổn thất này, hần đã đặt nhiều niềm tin cũng như kỳ vọng vào Quân Đoàn Gaia, nếu như mất đi một Quân Đoàn Trưởng khi Thanh Vũ còn chưa nhìn thấy kết quả thì đây là một sự thất bại lớn.

“Richard mau trở về!!” Thanh Vũ truyền âm cho Richard, thể lực của Richard ở lúc này là rất yếu, hần sẽ bị bao vây và tấn công đến chết bởi các Venger nếu như Richard cứ tiếp tục ở khu vực đó.

Richard nghe được truyền âm của Thanh Vũ, âm thanh này giúp hần thoát khỏi mê hoặc do tinh thể biến dị gây ra, thân thể của hần truyền ra một cổ cảm giác khao khát, muốn hấp thụ tinh thể biến dị và tăng sức mạnh lên, Richard đã lạc mất chính mình vào lúc chạm vào viên tinh thể biến dị đó.

“Không được, tinh thể biến dị đồng nghĩa với một người sẽ có năng lực tiến hóa, nếu như mình hấp thụ nó vậy thì đây là một lãng phí lớn.” Richard khẽ nói, sau đó hắn nhìn xung quanh và thấy nhiều Venger đang chạy đến đây, số lượng lên đến hàng trăm con, thế là Richard tung người nhảy lên không trung, dùng linh lực nâng đỡ thân thể của hắn rồi bay về phía tường thành.

Richard không sợ những Venger chỉ có cảnh giới Nhất Dương, Nhị Dương này, nhưng số lượng của chúng quá nhiều, hắn không thể chống lại nếu bị vây quanh được.

Không Thiên Hà xuất thủ đã thương Venger hai đầu, giải cứu Richard, sau đó hắn không hề nhìn đến cảnh tiếp theo, Không Thiên Hà quay đầu nhìn về nơi xa, tập trung vào khu vực có nhiều Venger nhất rồi hắn bay đến đó với tốc độ cao.

Keng!! Keng!! Xet!!

Trong lúc bay ở không trung, ánh mắt của Không Thiên Hà toát ra vẻ lạnh lùng, thanh kiếm chém xuống liên tục, tạo ra những luồng kiếm khí xé nát những Venger đang ở dưới, mỗi một tia kiếm khí, Không Thiên Hà có thể tiêu diệt hàng chục Venger, con giận ở trong lòng hắn chưa nguôi, hắn cần phải phát tiết nhiều hơn nữa.

“Phá Thiên!!” Không Thiên Hà lạnh lùng nói, thần thông được kích hoạt, trăm thiên ở đây không phải là thiên địa, mà là cái lồng đang trói buộc hắn, ngăn cản hắn tiếp xúc đến thế giới rộng lớn hơn.

Xet!! Xet!! Kiếm khí như vòi rồng xuất hiện ở xung quanh của Không Thiên Hà, tất cả các Venger ở gần hắn đều bị chém nát, bọn chúng chính là chiếc lồng đang cản trở Không Thiên Hà, vì vậy, chúng sẽ bị phá hủy!!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Thần bí Giáo Đình!

Richard bay lên không trung, sau một lát, hắn đặt chân lên bức tường thành cao mười lăm mét, Richard không để ý đến cảnh chiến đấu ở gần, hắn đi đến trước mặt Thanh Vũ rồi nói:

“Giáo Hoàng.”

“Venger biến dị đã bị tiêu diệt hoàn toàn, đây là tinh thể biến dị của nó.” Richard vừa nói vừa đưa tay ra để đưa cho Thanh Vũ, hắn để lộ biểu hiện tôn trọng Thanh Vũ hơn nhiều, tuy Thanh Vũ là Giáo Hoàng, nhưng hắn vẫn còn rất trẻ tuổi, Richard sẽ không giao hết sự tin nhiệm hay tôn trọng một người trẻ tuổi như vậy.

Điều khiến Richard công nhận Thanh Vũ là khi Thanh Vũ sử dụng Quang Minh Phổ Chiếu để cứu hắn ra khỏi cái ảo giác của con cóc biến dị.

“Quả là một màn thể hiện rất ngoạn mục, Quân Đoàn Trưởng Richard đã vất vả rồi.” Thanh Vũ gật đầu, đưa tay ra nhận lấy tinh thể biến dị, tất cả chiến quả sẽ được thu thập lại rồi công khai kiểm kê để phân phát, việc Thanh Vũ nhận lấy tinh thể biến dị là chuyện tất nhiên.

“Nếu không phải có Không Thiên Hà trợ giúp thì tôi đã không thể làm được rồi.” Richard lắc đầu, nói với giọng cảm khái, khi này quá nguy hiểm, hắn đã gần như là chắc chắn sẽ phải chết, không ngờ lại được người thanh niên Không Thiên Hà cứu lấy.

“Thật xin lỗi anh, tất cả lỗi lầm đều do tôi gây ra, nếu không phải tôi bán huyệt thì sẽ không xảy ra chuyện như thế được.” Rinka ở một bên, nhìn thấy cuộc đối thoại giữa Thanh Vũ và Richard kết thúc, cô liền nói với giọng ái náy, cái đầu hơi cụp xuống thể hiện sự biết lỗi.

“Không sao, tôi tin rằng cô cũng không muốn chuyện như thế xảy ra, đó không phải là lỗi của cô.” Richard lắc đầu và an ủi.

“Nhưng mà...!!” Rinka định nói tiếp thì âm thanh của Thanh Vũ vang lên.

“Đừng có tự trách mình nữa, đó chỉ là một ngoài ý muốn, ngược lại, nếu cô muốn bù đắp lỗi lầm thì hãy tiêu diệt các Venger ở trước mặt đi.”

“Đúng vậy, Giáo Hoàng đã nói thế thì cô hãy tiêu diệt các Venger đó đi, tôi cảm thấy rất mệt mỏi cho nên không thể tham gia vào trận chiến được nữa, phần còn lại đều nhờ vào cô đó, Quân Đoàn Trưởng Rinka.” Richard tiếp lời Thanh Vũ. Lời nói của hắn là thật, Richard đã sử dụng tất cả sức mạnh vào trận chiến với con Venger hai đầu đó, hắn quá mệt mỏi để tiếp tục chiến đấu.

“Được rồi.” Rinka gật đầu chấp nhận lời đề nghị của hai người.

“Quân Đoàn Trưởng Richard hãy nghỉ ngơi, tôi sẽ lo phần của anh.”

Rinka nói xong, cô chào Thanh Vũ một cái rồi mới tiến về phía tuyến tiền, lúc này, trận chiến đang xảy ra cực kỳ ác liệt, các Venger xông tới tường thành rồi leo lên để tấn công, ở trên tường thành, các thành viên của Quân Đoàn đứng đầu, chịu đựng áp lực ở hàng thứ nhất, các Thánh Pháp Sư sử dụng

pháp thuật tấn công ở sau, ánh lửa rực rỡ, màu sắc tỏa ra bốn phương tám hướng, khung cảnh mỹ lệ nhưng không kém phần ác liệt.

“Richard, anh hãy nghỉ ngơi, ta sẽ trông chừng ở đây.” Thanh Vũ phân phó cho Richard rồi quay đầu tiếp tục quan sát trận chiến, hắn đang tập trung khôi phục linh lực bằng cách hấp thu linh thạch.

“Vâng, nhưng Giáo Hoàng hãy cho phép tôi được ở lại đây để tận mắt nhìn thấy chiến thắng của chúng ta.” Richard gật đầu rồi nói.

“Ta không phiền khi ngươi ở lại đây đâu.” Thanh Vũ trả lời, không để ý đến Richard nữa.

Nhận được sự đồng ý của Thanh Vũ, Richard ngồi xuống, lấy ra những viên hạ phẩm linh thạch từ túi trữ vật rồi hấp thụ để khôi phục linh lực, trong lúc đó, hắn sẽ chú ý đến chiến trường, trận chiến này có rất nhiều ý nghĩa đối với Richard, cũng như Quân Đoàn Gaia hay những người sống sót ở đây, hắn cần phải nhìn thấy bằng chính đôi mắt này.

“Hừ!! Hừ!! Các ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao?” Dieter gầm gừ nói, hắn đang ở giữa bầy Venger, sau khi tu luyện, hắn đã mạnh hơn lúc trước gấp nhiều lần, bằng chứng là ngọn lửa của Dieter có thể thiêu đốt các Venger ở cách xa hắn đến năm mét.

Dieter như một con quỷ lửa khổng lồ đang há miệng máu để thôn phệ tất cả Venger nào dám tấn công hắn.

“Chẳng phải bọn mày rất dữ tợn khi tấn công những người yếu đuối hay sao?”

“Tại sao, lúc này bọn mày lại đứng yên đó?” Dieter lạnh lùng nhìn những Venger đang đứng ở xa, không dám tấn công hắn, ngọn lửa hay chính là khắc tinh của những sinh vật còn sống, ở sâu trong tiềm thức của chúng đã sợ hãi lửa.

“Nếu không tấn công tao thì tao đành phải tấn công bọn mày vậy!!” Dieter nói bằng ánh mắt giận dữ, sau đó Dieter đánh ra một quyền, linh lực sôi trào biến thành một bàn tay khổng lồ được tạo nên từ ngọn lửa nóng bỏng, nó mang theo nhiệt độ cao bay thẳng đến bọn Venger.

Ầm!! Ầm!! Xi xi xì!!

Hỏa Quyền rơi xuống mặt đất tạo thành một vụ nổ lớn, phong bạo xuất hiện cuốn ra bốn phía, các Venger ở gần đều bị thổi bay và cháy thành than, cho dù có Venger đạt đến Nhị Dương đỉnh phong cũng không ngoại lệ, tất cả bọn chúng đều đã chết bởi một đòn tấn công của Dieter, tinh thể tiến hóa rơi xuống mặt đất làm phát ra âm thanh keng keng.

Dieter không nhìn những viên tinh thể tiến hóa này, cho dù hắn không nhặt thì chẳng người nào có gan nhặt chúng, trừ những thành viên của Quân Đoàn, ở trong lúc này, hắn đã tạo thành một khí tràng của cường giả, bất cứ ai khi nhìn thấy Dieter đều không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Uy nghiêm của cường giả! Mà cường giả này đang chiến đấu ở giữa chiến trường, tàn sát kẻ địch như giết gà, bọn họ có lòng tôn kính là chuyện đương nhiên.

Trong lúc Dieter đang xung phong, đánh giết Venger, hắn nhìn thấy dày đặc ánh kiếm ở đằng xa, thế là hắn dùng thần thức để kiểm tra xem đó là gì, Dieter thấy được Không Thiên Hà đang lơ lửng giữa không trung, như là một con bảo găm thét được tạo nên từ kiếm khí, sắc bén, lạnh lẽo, bất cứ Venger nào định tấn công hay ngăn đường đều bị chém thành nhiều mảnh.

“Ồ! Là anh Thiên Hà! Xem ra anh cũng đang tức giận.” Dieter cười, hắn rất biết ơn Không Thiên Hà vì đã từng cứu hắn ra khỏi nguy hiểm, trong lòng hắn đã coi Thiên Hà như một người anh rồi, một lưu manh trải qua nhiều sóng gió, hắn rất coi trọng ân tình.

“Gào!!” Dieter nghe được tiếng gầm gừ, hắn nhìn thấy có nhiều Venger đã bỏ đi nỗi sợ và đang muốn công kích hắn, xem ra bọn này đã bị nỗi sợ không chế dẫn đến mất kiểm soát và trở nên điên cuồng, bọn chúng nhảy vào khu vực của ngọn lửa, thân thể bị đốt cháy nhưng vẫn tiến tới không hề lùi bước.

“Đến đây nào!! Tao sẽ nghiền nát bọn mày!!” Dieter hưng phấn nói, hắn chẳng hề sợ hãi, cho dù đứng trước hàng ngàn Venger đang xông tới, bước chân trầm ổn của Dieter dẫm mạnh xuống mặt đất, ngọn lửa bùng lên thiên không chống lại bầy Venger.

“Đó là cái gì?” Ở trên tường thành có người bị cảnh tượng đó làm cho chú ý, phải nói là cảnh tượng này quá nổi bật, ngọn lửa bùng lên hàng chục mét ở giữa bầy Venger, xung quanh là ngàn hàng Venger đang xông đến.

“Có người đang ở trong đó!!” Họ nhìn thấy một bóng người ở trung tâm của ngọn lửa, bóng người hiên ngang, cho dù đứng ở xa, bọn họ vẫn cảm nhận được khí thế mãnh liệt này.

“Là Quân Đoàn Trưởng Dieter!!”

“Quân Đoàn Trưởng đại nhân quá mạnh mẽ.”

“Đây chính là Quân Đoàn Trưởng của chúng ta, chỉ có bọn họ mới có tự tin và dũng cảm chiến đấu ở nơi đó.”

“Cái gì? Cậu nói người đó là một trong ba Quân Đoàn Trưởng, Dieter?” Có người thốt lên khi nghe được tin này.

“Từ khi nào mà Quân Đoàn Trưởng Dieter lại mạnh đến vậy? Tôi nhớ rằng, khoảng mười ngày trước, Dieter không có sức mạnh như thế đâu?” Có người không tin và nói.

“Thông tin của cậu quá chậm, Quân Đoàn Gaia được thành lập dựa trên Giáo Đình, họ đã nhận được chỗ tốt của Quang Minh Giáo Đình và sức mạnh của họ đã tăng lên, cậu đã quên rằng là ai đã làm ra tòa thành trì to lớn này rồi sao?”

“Trời ơi, sao tôi lại quên được cơ chứ, Giáo Đình này quá thần kỳ!!”

Số lượng Venger càng lúc càng giảm đi, áp lực mà bọn họ phải nhận đã giảm đi rất nhiều, cho nên bọn họ có thời gian để thở dốc và nói chuyện, người bị thương đều đã được đưa xuống bức tường để trị thương, tất cả thuốc men, vật dụng y tế đều do Giáo Đình cung cấp.

Xẹt!! Xẹt!! Âm!!!!!!

Mũi tên lao đi như một tia chớp, rồi sau đó có tiếng nổ động trời vang lên, Rinka lạnh nhạt nhìn xuống khu vực ở bên dưới, cô sẽ tấn công bất kỳ khu vực nào có số lượng Venger nhiều nhất, một mũi tên của cô sẽ thanh lý một vùng, làm giảm đi áp lực của tường thành, trong lúc tấn công, Rinka tập trung để điều khiển linh lực, cô muốn hoàn thiện kỹ năng của mình hơn nữa.

“Đó là Quân Đoàn Trưởng Rinka!!” Có người nhìn thấy, họ liền nhận ra Rinka.

“Tại sao bọn họ lại trở nên mạnh đến như vậy chỉ trong thời gian mười ngày?”

“Là Quang Minh Giáo Đình đã giúp họ hay sao?”

Trong bất tri bất giác, danh tiếng và độ thần bí của Giáo Đình tăng lên đến mức cao nhất, tất cả mọi người đều hiếu kỳ về Giáo Đình, chắc chắn sau trận chiến, Giáo Đình sẽ đón nhận thêm nhiều thành viên mới.

Đó là chuyện Thanh Vũ rất thích nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Sự quyết tâm! Một con đường gần như là không tồn tại!

“Giết, đừng có dừng tay lại, số lượng của bọn chúng đã giảm đi nhiều, lúc này người thắng cuộc cuối cùng chính là chúng ta!!”

Có một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, có bộ râu màu đen phong cách, hắn vừa đâm cây giáo dài có đầu nhọn hoặc xuyên qua đầu của một Venger, đôi mắt Venger trừng lên, hắn rút cây giáo ra, thân thể của Venger ngã xuống đất, rồi hắn hô to với giọng nói phấn khởi, sau đó hắn lấy viên tinh thể tiến hóa của Venger và tấn công mục tiêu kế tiếp.

“Giết a!! Chính bọn chúng đã cướp đoạt quê hương của chúng ta, cướp đoạt người thân của chúng ta, ngay bây giờ, bọn chúng lại muốn cướp cả ngôi nhà cuối cùng của chúng ta, hận thù này là không thể nào hóa giải!! Chỉ có tiêu diệt bọn chúng, chúng ta mới có thể sống một cuộc sống yên lành, trả thù cho những người đã mất.”

Có người thanh niên bị không khí này cảm nhiễm, nhiệt huyết dâng trào, hắn vừa rống lên vừa xông tới một con Venger đã bị thương, hắn chém bay cái đầu của Venger bằng một con dao sắc bén.

“Bảo quê ngôi nhà cuối cùng, đánh đuổi bọn Venger tàn bạo, tất cả chúng ta phải liều chết để bảo vệ nơi yên bình này!!”

Một người thiếu nữ với khuôn mặt mộc, nhưng lại xinh đẹp rạng ngời, nhưng khác với những người thiếu nữ ở cùng lứa tuổi, cô có vẻ trầm ổn hơn nhiều, khuôn mặt đã được mài dũa qua nhiều sóng to gió lớn, cô vừa nói vừa tấn công Venger ở trước mặt, giọng nói của cô thể hiện sự quyết tâm cao.

“Gù!!” Thập Linh Hóa trận hiển hóa ra mười loại linh thú, thân thể của chúng được tạo nên từ lửa, chúng không sợ gì cả, xông vào chiến trường, thiêu rụi và đập tan xác tất cả Venger dám cản đường của chúng, mỗi một lần tấn công thì Thập Linh Hóa trận sẽ tiêu diệt một đám lớn Venger, giải tỏa áp lực cho mọi người.

“Này, đội y tế ở đây có người bị thương, mau đến đây giúp đỡ!!” Có người hét lên trong khi diu dắt người khác, hắn lùi lại vừa phòng bị để tránh Venger vượt qua và tấn công đến đây, sau khi hắn nói lớn, tức khắc, nhiều người nhận nhiệm vụ cứu hộ và y tế đã chú ý đến và chạy đến để giúp đỡ.

“Vết thương này không nặng lắm, chỉ cần tịnh dưỡng vài hôm là có thể hồi phục.” Nhân viên y tế là một cô gái có mái tóc ngắn ngang vai, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người cao ráo, cô vừa kiểm tra vừa nói.

“Cảm ơn cô đã giúp đỡ, hãy lo cho Minas giúp tôi.” Người diu dắt nghe vậy, hắn liền thả lỏng, giao người bị thương cho các nhân viên cứu hộ xong, hắn nói một câu rồi tiếp tục chiến đấu.

“Không cần lo lắng, nhiệm vụ của chúng tôi là cứu người, anh hãy yên tâm mà chiến đấu.” Nhân viên y tế cười nói, sau đó bốn năm người liền rời khỏi, đưa người bị thương xuống tường thành.

Có chiến đấu, tất nhiên sẽ có người bị thương hay tệ nhất là mất đi mạng sống, ba Quân Đoàn Trường đã lường trước được việc này, họ đã tự tập hợp một nhóm người thành một tổ chức y tế và cứu hộ, đó là những người có chuyên môn, ở trước khi tai nạn xảy ra, họ có thể là bác sĩ, y tá hay điều dưỡng viên, dinh dưỡng viên, đủ loại nghề nghiệp có thể lo cho người bị thương đều bị triệu tập.

“Hãy đưa người bị thương vào trong.” Cô gái vừa đưa người xuống tường thành rồi nói, chưa kịp làm gì hết, liền có một người đi đến với bước chân hấp tấp.

“Bác sĩ Laura, có một người bị thương rất nặng cần phải phẫu thuật ngay.”

“Được rồi, mau dẫn đường và hãy chuẩn bị tất cả vật dụng cho cuộc phẫu thuật, tôi sẽ tham gia vào ca phẫu thuật này, tình trạng của người bị thương như thế nào?” Laura nhìn người vừa đi đến rồi nói, sau đó Laura đi theo sự chỉ dẫn của nhân viên đến một phòng bệnh.

“Vết thương bị nhiễm độc rất nặng, độc tính tiến hóa đã xâm nhập vào cơ thể, cho nên cần phải loại bỏ trong vòng mười phút.” Nhân viên kia vừa dẫn đường vừa thuật lại.

“Bị nhiễm độc tiến hóa nặng à? Hãy chuẩn bị tinh thể tiến hóa.” Laura gật đầu, cô thay vào bộ đồng phục phẫu thuật và bước vào phòng, độc tính hóa sẽ bị ức chế bởi tinh thể tiến hóa, hai năng lượng này có cùng nguồn gốc, nhưng lại khắc chế lẫn nhau, bởi vì chiến đấu với Venger có thân thể tràn đầy độc tính, việc nhiễm độc là chuyện bình thường, nhưng mà vết thương này có vẻ như là khá nặng.

“Đây là một cuộc phẫu thuật với cơ hội thành công cực thấp, hi vọng anh sẽ được Quang Minh Chi Thần phù hộ.” Laura nhìn thấy vết thương, cô vừa nói vừa bắt đầu phẫu thuật, các nhân viên ở kê bên bận rộn chuẩn bị.

Ánh đèn sáng lên, căn phòng chìm vào bầu không khí căng thẳng, nhưng ở đây không phải là duy nhất, nhiều căn phòng đã có ánh đèn từ trước, các nhân viên y tế đang cố gắng cứu lấy mạng sống của mọi người, hành động theo nghề nghiệp của họ, lương tâm của họ không cho phép có bệnh nhân chết trước mặt.

Từ khi tai nạn xảy ra đến nay, họ đã không thể thực hiện được nghĩa vụ của một người bác sĩ, người y tá nữa, họ phải sống một cách chật vật, khó khăn để tìm miếng ăn, đương nhiên, nhiều người sẽ được trọng dụng, nhưng họ nhận được thù lao cực kỳ ít ỏi, không thể nào đủ để sinh sống hay nuôi nấng người thân được.

Vì thế, họ đành phải tìm thức ăn ở bên ngoài, tương chừng như cuộc đời của một nhân viên ngành y tế đã chấp dứt, nhưng tại lúc này, họ lại được làm trọn chức nghiệp một lần nữa, không những thế, ngoài nhận được thù lao cực kỳ lớn ra, họ còn được tự tay tham gia vào xây dựng và bảo vệ nơi này khỏi các Venger dữ tợn, một tổ âm mưu lợi giữa thế giới khắc nghiệt, nơi này chính là nơi an toàn và bình yên nhất, họ có thể để lại gia đình ở đây và an tâm không lo lắng.

“Trận chiến này quá ác liệt, sẽ có bao nhiêu người sẽ chết? Nhưng mà, cảm ơn Giáo Đình và Quang Minh Chi Thần vì đã tạo ra một nơi như vậy để mọi người có được mục đích để sinh sống tiếp.”

“Cho dù có gặp phải tình cảnh nguy hiểm ra sau, tất cả mọi người ở đây đều sẽ chiến đấu hết mình, cho dù phải chết.”

“Tất cả chỉ có chung một mục đích, bảo vệ ngôi nhà cuối cùng này.”

Từ sâu trong đáy lòng họ đã có một lời cảm ơn gửi đến Giáo Đình, nếu không có Thanh Vũ xuất hiện ở đây thì tất cả mọi người đã chết hết, bây giờ, họ không những không bị gì cả, lại có một nơi an toàn như vậy, họ còn mong muốn gì hơn nữa chứ?

Thương vong đã xuất hiện rất nhiều, bởi vì sự thay phiên chống cự ở hàng đầu đã bị thu hẹp thời gian, một số người còn chưa hồi phục đầy đủ đã phải đứng ở trước và kết cuộc, tất nhiên họ sẽ bị tấn công, chỉ cần phạm phải một sai lầm nhỏ, họ sẽ mất đi mạng sống.

Thanh Vũ nhìn toàn bộ tràng cảnh ở đây, tất cả hành động, lời nói hay cảm xúc mà mọi người đang bộc lộ ra, Thanh Vũ đều có thể cảm nhận được, chẳng biết từ bao giờ hắn đắm chìm trong cái hoàn cảnh này, tựa hồ Thanh Vũ và hoàn cảnh này đã hòa hợp thành một thể vậy.

“Những người ở đây đang chiến đấu bằng tất cả sức mạnh và quyết tâm của họ, bọn họ bảo vệ, cũng đồng thời là tìm kiếm một hi vọng vào trận chiến này.”

“Đối với họ, đây là trận chiến đầu tiên mà họ thật sự đặt hi vọng vào, không phải đơn thuần là để chiến thắng, mà là xác định một việc, con người có thể chiến đấu với Venger và giành lấy thắng lợi, thế là, một con đường tương lai đã được mở ra, loài người thật sự có thể đoạt lại được quê hương mà họ đã đánh mất.”

“Đây chính là ý niệm cũng là thứ mà họ muốn thấy ở trong trận chiến này.”

Thanh Vũ lẩm bẩm, hắn hoàn toàn bị bầu không khí này làm hấp dẫn, ngắm nhìn những con người đang tạo nên lịch sử một cách hào hùng và bi tráng, Thanh Vũ cảm thấy vinh hạnh khi được chứng kiến tất cả và cùng họ sát cánh ở đây.

“Mọi người ở đây ai cũng thật tuyệt, có đã tìm ra được bản tâm.”

“Chỉ có một mình mình là lạc lối, chẳng thể nào tìm kiếm được bản tâm chân chính.” Thanh Vũ vừa nói xong, hần lại thở dài, đây không phải là quê hương của hần, hần không có tình cảm đặc biệt gì với nơi đây.

Thanh Vũ chỉ muốn tìm kiếm lợi ích cho Giáo Đình thông qua việc đạt được niềm tin của mọi người, biến nơi đây thành một nơi sản xuất thiên tài, một nguồn máu mới cho Giáo Đình mà thôi.

Lúc này, Thanh Vũ đã bị Hành Tinh Gaia cảm nhiễm, cái cách họ chiến đấu, cái cách họ đặt niềm tin vào một thứ gần như là hư vô, trông họ thật lộng lẫy và đẹp đẽ làm sao.

Vậy thì, Thanh Vũ sao có thể để mặc họ được cơ chứ?

“Quyết tâm của mọi người, ta lấy danh nghĩa là Giáo Hoàng, nguyên Quang Minh Giáo Đình sẽ chiến đấu cùng mọi người.” Thanh Vũ khẽ lẩm bẩm, tựa hồ việc giúp đỡ người khác không tệ một chút nào, khi này, Thanh Vũ vừa mất đi một năm tuổi thọ để có thể tạo ra một điều kiện để bảo vệ mạng sống của người ở đây.

Thanh Vũ không cảm thấy hối tiếc hay ray rứt về hành động tự hủy hoại bản thân đó, ngược lại, hần cảm thấy việc làm đó là đúng, một việc làm xuất phát từ nhân tính của con người, chẳng vì một thù lao, mục đích gì, chỉ đơn thuần là bảo vệ mọi người mà thôi. Thanh Vũ cảm thấy thanh thản vì đã làm việc đó.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Sức cùng lực kiệt! Tinh thần bất diệt!

Tích tích tích!!

Áng mây màu đen kéo tới từ phương trời ở nơi xa xôi, chúng không chịu nổi sức nặng của hơi nước nữa, và thế là có những giọt nước mưa rơi xuống, chúng phủ lên mặt đất một lớp áo dày ướt át.

Tích tích tích!!

Trận chiến vẫn chưa hề dừng lại, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết, hay tiếng thét xung trận vang lên dồn dập, trộn lẫn vào màn mưa mờ ảo, tạo thành một khung cảnh nghiệt ngã.

Nước mưa rơi xuống, cọ rửa đi những vết máu đã bị khô lại ở trên mặt đất, mùi tanh tươi bốc lên nồng nặc, bỏ mặc những thứ đó, con người cứ lao lên, dùng vũ khí để tiêu diệt Venger.

Gầm!! Gầm!!

Âm thanh lớn vang lên, tiếng sấm gầm gừ ở khoảng trời, các tia lửa điện màu trắng đánh xuống mặt đất để lại các vết cháy đen và xẹt lửa.

Nhìn những giọt nước mưa thấm vào lớp áo của mình, Dieter hơi khó chịu, năng lực của hần hệ hỏa, bị suy yếu khi chiến đấu ở trong mưa, nhưng trận mưa này đã giúp Dieter tỉnh lại, không còn گیান dữ như lúc trước nữa.

“Ngọn lửa đã bị dập tắt.” Dieter quay đầu và nhìn xung quanh, sức mạnh của hần quá lớn làm cho một vùng đất bị thiêu đốt thành màu đen, đáng lẽ ra hần không nên sử dụng loại sức mạnh này ở diện rộng để tránh tạo ra một thảm họa về lửa, nhưng cơn giận đã lấn át lý trí của Dieter.

“Thật may mắn, màn mưa này đã giúp mình thoát khỏi một tội lỗi.” Dieter khẽ thở dài, ở xung quanh hần toàn là những xác chết màu đen đã bị đốt đến không còn hình dáng ban đầu nữa rồi.

Không có Venger nào dám tấn công hần nữa, cho dù lúc này, ngọn lửa ở quanh hần đã bị yếu đi bởi trận mưa, các Venger chỉ đứng ở xa xa để nhìn Dieter, thần thái kiêng kỵ.

“Trở về thôi, mình quá mệt mỏi để tiếp tục chiến đấu.” Dieter hơi cảm nhận thân thể, sức lực của hần đã cạn kiệt, bởi vì tức giận cho nên Dieter đã tung hết sức trong mỗi đòn đánh, nó rút cạn thể lực và linh lực của hần.

Dieter tung bay lên không trung rồi dùng linh lực còn sót lại để giữ vững thân thể, rồi tiến về phía bức tường.

“Cảm giác khi bay thật là dễ chịu.” Dieter bình tâm lại, cảm nhận những cơn gió gào thét, mặc dù ở lúc này, cơn gió thổi vào màn mưa làm cho những giọt mưa đập lên mặt hần, thì hần vẫn phô ra cái khuôn mặt hướng thụ, ngọn lửa ở trên làn da co lại vào trong, Dieter giải trừ trạng thái chiến đấu.

“Bay, không bị giới hạn bởi mặt đất, đây là ước mơ lớn nhất của con người, từ bay lên không trung cho đến bay ra ngoài vũ trụ, con người vì đạt được những thứ đó nên đã phải nghiên cứu, nhưng mà họ đánh đổi cũng quá lớn.” Dieter thở dài, lúc này, hình như cái thói lưu manh đã bị thu lại.

“Năng lực tiến hóa làm cho con người mạnh mẽ, nhưng cũng lấy nhiều thứ quan trọng của con người, không biết thứ năng lượng này có phải là do con người tạo ra hay không?” Dieter chỉ lầm bầm, không thèm nghĩ đến câu trả lời, con người là như vậy, luôn muốn tìm kiếm những thứ vượt qua ngoài tầm với của họ, trong lúc đó, họ quên đi những thứ sẽ bị đánh mất, đến khi nhận ra, thì tất cả đã quá muộn màng.

“Giáo Hoàng!” Dieter rơi xuống mặt đất ở trên tường thành, hần hơi chào Thanh Vũ rồi đưa cho Thanh Vũ viên tinh thể biến dị năng lực hệ thủy của Venger đã chiến đấu với hắn.

“Dieter, cậu đã vất vả rồi, hãy nghỉ ngơi đi, mọi việc còn lại cứ giao cho bọn họ.” Thanh Vũ khẽ gật đầu, vừa lấy tinh thể biến dị vừa nói, sau đó Thanh Vũ lấy ra nhiều linh thạch để cho Dieter khôi phục.

“Cảm ơn Giáo Hoàng.” Dieter nói rồi đi đến ngồi cạnh Richard.

“Thế nào? Sắc mặt của chú hơi tái đấy, bị con Venger đánh ra bã rồi hả?” Richard trêu chọc nói.

“Haha!!” Dieter cười trừ rồi không tiếp tục nói chuyện, hình như tâm trạng của hần hơi tệ thì phải.

Richard hơi khó hiểu vì lời trêu chọc của hắn không làm cho Dieter nổi cáu lên và đáp trả lại, xem ra tên này bị đánh ra bã một trận rồi!

Chiến trường đang tiếp tục, con người chiến đấu với Venger...! Thanh Vũ nghiêm túc quan sát, nếu có dị biến xảy ra, hắn sẽ xuất thủ để giải quyết, cho nên hắn phải tập trung cao độ, người nào cũng có công việc mà họ phải làm, lúc này công việc của Thanh Vũ chính là canh chừng nơi đây.

Àm!! Âm thanh của một vụ nổ vừa vang ra, ở đó, một đóa hoa đang xòe ra cánh hoa ra, ánh mắt rực rỡ, đẹp không sao tả xiết, nhưng đóa hoa này lại hơi lu mờ, không có hình dạng chân thực lắm.

“Liên Hoa Tiễn.” Đó chính là kỹ năng của Rinka, cô vừa bắn xong một mũi tên thì cô lại bắn ra một mũi nước, Rinka đứng trên tường thành, tàn sát những Venger bằng tất cả sức lực, lúc này cô sẽ không còn cần phải giữ thể lực làm gì nữa.

Mọi người đang dần trở nên kiệt sức, Rinka phải giúp họ kết thúc cuộc chiến càng nhanh càng tốt.

Mặc Hàn đang ở một khu vực khác trên tường thành, Venger, đối thủ của hắn bị con cóc xoi tái, Mặc Hàn thoát khỏi ảo giác, nhưng vết thương cũ đã bộc phát làm cho hắn phải dùng toàn bộ lực để áp chế, trong lúc đó, hắn vẫn ở chiến trường, hắn sẽ xuất thủ khi cần thiết.

“Mặc kệ lựa chọn của Giáo Hoàng là gì, tất cả những gì mình nên làm ở lúc này là dùng toàn bộ khả năng mà mình có được để giúp đỡ cho Giáo Hoàng.” Mặc Hàn khẽ lầm bầm, thế giới này quá ác liệt, chỉ là một khu vực nhỏ mà đã làm cho Giáo Đình chật vật đến vậy, Mặc Hàn không dám nghĩ đến những nguy hiểm còn đang rình rập, hắn chỉ cần giúp đỡ Giáo Hoàng, cảm xúc dè chừng lo sợ của Mặc Hàn là vô ích.

Àm!! Âm!! Âm!! Tiếng nổ vang lên ở khắp nơi, bất kỳ lúc nào, cũng có thể nhìn thấy các viên hỏa cầu rơi xuống mặt đất và xóa sổ một vài Venger, cho dù hỏa cầu bị nước mưa làm cho yếu đi nhiều, nhưng uy lực từ linh lực khiến nó mang theo một lượng sát thương lớn đủ để tiêu diệt Venger.

Đây là kỹ năng của những Thánh Pháp Sư, điều khiển các nguyên tố bằng cách chuyển hóa linh lực, họ cần tiêu hao một lượng tinh thần nhất định, họ đã chiến đấu từ lúc đầu cho đến giờ, liên tục sử dụng các kỹ năng khiến sắc mặt họ trở nên xanh xao như người bị bệnh lâu năm, nhưng họ vẫn không nghỉ ngơi, bất cứ thời gian nào, chỉ cần họ có thể sử dụng pháp thuật, họ sẽ đánh ra mà không chần chừ, một số Thánh Pháp Sư bị gục ngã xuống mặt đất, không thể động đậy.

“Ynie!! Anh có sao không?” Nhìn thấy có người ngã xuống, lập tức có người tiến lên đỡ lấy, dấu cho họ không còn sức lực gì, nhưng mà họ vẫn cố gắng nâng đỡ người khác.

“Ynie đã bất tỉnh, hãy đưa anh ấy xuống đi.”

“Đừng... tôi muốn tiếp tục... đừng đưa tôi xuống.” Ynie nói với giọng vô lực.

“Anh đừng quá cố, trận chiến này chỉ là bắt đầu, anh không muốn tiếp tục cuộc hành trình và chiến đấu nữa hay sao?” Có người khuyên bảo.

“Nhưng mà....!” Ynie vừa nói đến đây, đầu của anh ta gục xuống, Ynie đã quá mệt mỏi đến nỗi không mở được đôi mắt.

“Hãy chăm sóc cho anh ấy.” Người diu dặt nói với nhữn nhân viên y tế và tiếp tục chiến đấu.

“Tất nhiên rồi, đây là một chiến binh dũng cảm.” Nhân viên y tế gật đầu và kiên định nói.

Ba thân ảnh khổng lồ ở đằng xa tỏa ra ánh sáng vạn trượng, nhưng lúc này, ánh sáng đó đang nhấp nháy và tan vỡ, ba thân ảnh khổng lồ bị rạn nứt như bình hoa đã rơi xuống mặt đất.

Răng rắc! Âm!!!

Ba trăm người kết hợp thành đại trận rơi xuống tường thành, nhiều người không có sức lực hoặc đã bị hôn mê, Nathan, Lucas, Derek là ba người chủ trì đại trận, họ tiêu hao nhiều nhất, là người nhận lấy áp lực nhiều nhất.

Nathan nằm ở trên mặt đất và để cho những giọt nước mưa rơi vào thân thể hắn, cảm giác lạnh lẽo và thoải mái khiến hắn muốn nhắm đôi mắt lại và ngủ thiếp đi.

“Ngài Nathan, ngài không sao chứ?” Bỗng nhiên Nathan nghe được một âm thanh hơi non nớt, đó là một cậu bé trai đang cầm con dao găm đã nói và tiến lại gần Nathan.

“Là cậu à? Kai! Không phải là cậu nên ở trong tường thành hay sao?” Nathan nói với giọng yếu ớt.

“Tất cả mọi người đang liều chết, tại sao tôi phải ở trong đó?” Kai trả lời và dìu Nathan lên.

Nathan cười, nụ cười này không thường được hắn thể hiện ra, hắn nhớ được lúc hắn cứu lấy Kai, cậu ấy vẫn cứng rắn như thế này, cho dù đối diện với ba tên cướp hung mãnh, Kai vẫn không lùi bước, chính vì lý do đó Nathan rất coi trọng Kai và tặng cho cậu con dao găm đó, một loại vũ khí mà Nathan đã bỏ ra nhiều thứ để có được.

“Cảm ơn ngài vì con dao găm này.” Kai đưa lên con dao găm và nói.

“Nếu không có nó, tôi sẽ không thể tham gia vào một trận chiến ở cấp độ này được.”

Đúng thật là vậy, Kai sẽ không thể tổn thương đến Venger nếu chỉ dùng những vũ khí bình thường, con dao găm này đã giúp cậu tiêu diệt được nhiều Venger, và đạt được nhiều tinh thể tiến hóa.

“Ngài nên nghỉ ngơi đi.” Kai khẽ nói.

“Không sao, ta vẫn còn có thể tiếp tục.” Nathan vươn người đứng lên, hắn cầm lấy cây kiếm dài to bản và hào hùng nói.

“Nếu như ta nghỉ ngơi trong khi một cậu bé như nhóc đang chiến đấu thì đó chính là một sự thất bại.” Nathan nói tiếp.

“Haha! Tôi tưởng anh còn phải nằm dài ở đó một lúc đây.” Có tiếng nói thô lỗ vang vào tai của Nathan.

“Hừ!” Nathan hừ lạnh, nhìn Derek đang chống lấy thân thể cao to bằng thanh kiếm, hắn đã gần đến giới hạn rồi.

“Nhiệm vụ của chúng ta chưa kết thúc, đi thôi nào.” Lucas bước lên một bước, đôi chân nặng nề, nhưng ánh mắt hắn lại không thể hiện sự nặng nề đó một chút nào.

Và cứ thế, từng thành viên của Quân Đoàn Gaia đứng lên, dùng toàn bộ sức mạnh của họ tham gia vào trận chiến...!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Yếu ớt và Mạnh mẽ! Đánh chặn Venger!

“Gừ!!”

Thời gian của trận chiến này đã lên đến gần một giờ, tiếng kêu gào của Venger đã ít hơn hẳn đi, nhưng mọi người cũng đã mệt lử, chân tay cứng ngắt lại, cái miệng thì thở gấp để hấp thụ từng khí oxi bổ sung cho thân thể.

“Bọn chúng đang làm gì thế này?” Bỗng nhiên, có tiếng kinh hô vang lên, đó là một người thanh niên, quần áo của hắn đã bị ướt hết, thân thể dính đầy máu, chân tay có nhiều vết thương, nhưng tinh thần của hắn không hề mệt mỏi chút nào, hắn đang chém giết với một Venger, đột nhiên hắn nhìn thấy bọn Venger nhảy xuống tường thành và chạy về phía ngoài xa.

Xẹt!! Có một cô gái vừa chém bay đầu một con Venger dữ tợn, sau đó cô cũng nhìn thấy hình ảnh tương tự.

“Hình như là bọn Venger đang chạy trốn?” Cô khẽ nói trong khi đưa tay ra và lấy viên tinh thể tiến hóa, đây là một trong những lý do khiến mọi người điên cuồng như vậy, thứ giúp con người tăng sức mạnh lên trong một khoảng thời gian ngắn, ai mà không ham muốn vật đó.

Tăng thêm một phần sức mạnh nghĩa là tăng thêm một phần bảo đảm cho bản thân cũng như là những người thân của họ.

“Viên thứ tám.” Cô gái nói với giọng vui vẻ, chỉ có chiến đấu ở tần số này mới làm cho cô kiếm được nhiều tinh thể tiến hóa đến vậy, ở lúc bình thường, đi đâu tìm những Venger lạc đàn?

Đúng là có nhiều bầy Venger rời khỏi khu vực trung tâm thành phố để ra đi tìm kiếm thức ăn, nhưng cô gái chẳng thể nào dám tấn công một đàn Venger. Còn có một số Venger khác biệt, ngay từ đầu, chúng không hề tụ tập lại với những con khác, chúng hành động một mình ở bên ngoài hoang dã, chiến đấu và tiến hóa, những cá thể như vậy cực kỳ nguy hiểm và có sức mạnh lớn, một người như cô gái đó sẽ chết nếu chạm phải loại Venger này.

Trong một vài giây tiếp theo, các con Venger đều hành động giống nhau, bọn chúng nhảy khỏi tường thành và chạy về khu rừng ở xa.

“Bọn Venger đang chạy trốn!!”

“Chiến thắng đã thuộc về chúng ta!!”

“Chúng ta đã chiến thắng rồi hay sao?”

“Đây không phải là mơ chứ? Có ai đó làm ơn hãy nói cho tôi biết đi!!”

Nhiều tiếng hoan hô vang lên khắp nơi, các khu vực của tường thành đã trống trải đi nhiều, những Venger còn sống đang chạy trốn, để lại những thi thể của đồng loại và cổ găng đào tẩu.

“Giết!! Đuổi theo bọn chúng!!”

“Bọn chúng chính là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta, mau đuổi theo và tiêu diệt sạch!!”

Có tiếng la hét vang lên, nhiều người khôi phục lại tinh thần, họ cầm lên vũ khí và đuổi theo bọn Venger, tốc độ của họ rất chậm, chẳng thể nào đuổi kịp các sinh vật đang chạy trốn với tốc độ cao nhất và bỏ qua những thương tổn về cơ thể được.

“Quân Đoàn Gaia ở đâu!! Tiến lên, đừng để bọn chúng chạy thoát.” Nathan gầm lên.

“Giết! Giết! Giết!” Tiếng gào thét của Derek vang ra, nhiều thành viên của Quân Đoàn đã tấn công, đuổi theo bọn Venger đang trốn chạy ngay lập tức.

“Chúng ta đã chiến thắng lũ quái vật đã cướp đi ngôi nhà của chúng ta!” Nhiều người còn chưa phản ứng kịp, họ ngẩn ngơ nhìn theo lũ Venger đã chạy ở đằng xa.

“Cha ơi con đã trả thù cho cha rồi. . .!” Có người lâm bầm, vũ khí rơi khỏi tay, nước mắt của họ đã chảy ra không biết từ bao giờ, mặc cho thương thế ở trên cơ thể, họ ngã quỵ xuống đất và gào khóc.

Quá nhiều đau thương, quá nhiều mất mát, tất cả là do những Venger khát máu này đem lại cho họ, ở trong những lúc đó, họ chỉ biết chạy trốn và chiến đấu để bảo vệ bản thân, người thân của họ đã hi sinh để họ được sống tiếp.

Tất cả mọi người đều có một vết thương ở sâu trong đáy lòng, nhưng hoàn cảnh không cho phép họ bộc lộ ra nỗi đau đớn khôn cùng đó mà thôi, nhưng mà, lúc này, nỗi đau đớn đó không thể nào bị kiềm nén lại được, trong một thoáng chốc, họ đã để nỗi đau đó chiếm lấy thân thể, họ đã chiến thắng Venger, sinh vật đã cướp đi tất cả từ họ, bây giờ, họ có quyền đau đớn và gào khóc.

Chi đơn giản là một chiến thắng trước Venger, nhưng nó lại mang một ý nghĩa to lớn hơn nhiều! Họ có thể chống trả và chiến thắng Venger, đến một ngày nào đó, họ có thể tiêu diệt tất cả Venger ở trên thế giới, xây dựng lại thế giới mà họ đã đánh mất.

Cho dù thế giới kia rất trống trải vì họ không còn nhìn thấy các khuôn mặt quen thuộc và thân thương nữa, nhưng họ có thể nghĩ về tương lai, nghĩ về viễn cảnh mà những người đã khuất đã gửi gắm hi vọng vào họ.

Nghe được các tiếng khóc, Thanh Vũ chỉ trầm mặc, cảm xúc vui sướng, hạnh phúc nhưng lại xen lẫn nỗi đau tận cùng, một trải nghiệm mà hắn chưa từng gặp phải.

“Lúc này, cứ để họ như vậy đi, sự yếu ớt ở hiện tại, chính là sức mạnh của tương lai.” Thanh Vũ khẽ thở dài.

“Ngày mai, họ lại là những con người đứng cầm đầu đấu tranh vì sự sống.”

...

“Chúng ta sẽ không đuổi kịp bọn chúng mất, anh Nathan hãy ra mệnh lệnh đi.” Có thành viên của Quân Đoàn Gaia nói trong khi đuổi theo bọn Venger, bọn chúng đã gần chạy đến khu rừng rồi, bọn họ cách rất xa Venger.

Nathan không trả lời, mà là chăm chú nhìn về phía bọn Venger, bọn chúng có khoảng một ngàn mấy con, chỉ bấy nhiêu đó, Nathan tự tin Quân Đoàn Gaia và những người sống sót đang đuổi theo có thể tiêu diệt được.

“Không cần phải gấp, có người đã giúp chúng ta rồi!” Lucas bình tĩnh nói.

“Đúng vậy, những người đáng kính.” Derek nói với giọng hâm mộ, khác với biểu hiện thường thấy, chỉ khi nhìn thấy những con người này, Derek để lộ ra thái độ như vậy.

“Gào!!” Lũ Venger vừa chạy, chúng vừa gầm thét với sự sợ hãi, chúng thật là bị những người sống sót giết đến sợ rồi, dù sao tinh thần của chúng cực kỳ yếu, nhìn thấy xung quanh toàn là xác của đồng loại, chúng không sợ hãi mới lạ, nhất là khi chúng nhận ra được một chuyện quan trọng, tất cả thủ lĩnh mạnh mẽ của chúng đã chết hết, không một vị thủ lĩnh nào còn sống.

Con sợ hãi lan ra xung quanh, từ Venger này sang Venger, bắt đầu là một Venger không chịu nổi bầu không khí quý dị nữa, nó chạy trốn, nhảy khỏi tường thành, Venger khác nhìn thấy vậy, nó cũng bắt trước theo con đầu tiên, cứ thế, các Venger còn sống sót sau cùng đã chạy trốn.

Bước chân nặng nề của chúng dẫm lên mặt đất cứng rắn, hàng ngàn Venger cùng nhau chạy trên đất bằng tạo thành một khung cảnh rầm rộ, cùng với những chấn động mạnh mẽ.

Mất thấy khu rừng đã xuất hiện ở trước mặt, các Venger liền tăng tốc, chỉ cần chạy vào đó, bọn chúng mới cảm thấy an toàn, giống như một con người thường tìm kiếm một vật che chắn họ khỏi sự nguy hiểm vậy, lúc này, Venger cần sự che chở từ khu rừng.

Một loài sinh vật chẳng có trí khôn thì chỉ có thể hành động bằng bản năng mà thôi.

“Muốn chạy trốn?” Không Thiên Hà đứng ở giữa không trung, hân hạnh nhìn bầy Venger, sau đó hân hạnh ra một kiếm về phía trước, kiếm quang xuất hiện rồi phóng thẳng đến bầy Venger.

“Tất cả lưu lại đi, để các người chạy đi thì sẽ có người phải chết nếu gặp phải các người nữa.” Rinka đứng ở một bên, đối diện với Không Thiên Hà, cô lấy mũi tên ra và kéo lên dây cung, mũi tên bay khỏi Rinka, gào thét đâm tới bọn Venger.

“Ngũ Hành Thánh Thuật – Thổ.” Một âm thanh nhàn nhạt vang lên, đó là Mặc Hàn, hắn đang đứng ở bìa rừng, vừa nói xong, tay hắn vừa kết ấn, các ký hiệu huyền ảo hiện ra ở xung quanh thân thể của Mặc Hàn, tạo thành một vòng tròn ma thuật có ánh sáng màu nâu nhạt, vòng tròn xâm nhập vào mặt đất.

Chỉ trong nháy mắt, một bức tường cao đến mười mét xuất hiện phía trước bầy Venger đang bỏ chạy, không dừng lại ở đó, trên bức tường còn có các cây cọc nhọn hoắt.

Ba kỹ năng sử dụng gần như là đồng thời khiến bọn Venger lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Xệt!!

Kiếm quang lướt qua, từng con Venger bị chém làm đôi, có Venger còn chưa chết, nó lê lét thân thể để tiến về phía trước, không để nó đợi lâu, mũi tên của Rinka liền bay đến rồi đâm xuống mặt đất.

Ầm!! Vụ nổ có hình một đóa hoa sen mỹ lệ hiện lên giữa bầy Venger, hai kỹ năng có sát thương diện rộng đã tiêu diệt một phần hai Venger.

Chúng không thể nào dừng lại được nữa và bọn Venger đành phải dùng sức mạnh để phá tan bức tường thành của Mặc Hàn!!

Ầm!! Ầm!! Chúng dùng tốc độ cực nhanh đâm vào, làm cho bức bằng đất run lên và làm cho bức tường bị rạn nứt, nhưng mà bọn Venger rất thảm thiết, thân thể của chúng bị cọc nhọn xuyên qua, có Venger còn bị đâm chết ngay tại chỗ.

Cuối cùng bức tường thành đã đổ nát, các Venger còn sống sót nhảy qua lớp đất đá và bụi mù, tường chừng như bọn chúng đã đến được khu rừng an toàn, thì có một âm thanh hưng phấn vang vào tai của chúng.

“Bọn mày định chạy trốn? Hỡi tao chưa vậy?” Đó là âm thanh của Dieter, hắn đang đứng ở một cái đồi nhỏ trước khu rừng, với ánh mắt hưng phấn vì sắp được đánh nhau, ngọn lửa màu đỏ hồng cháy rực ở trên thân thể của hắn.

“Hỏa Quyền!!” Một đòn đánh đậm chất lưu manh, không có chiêu thức hoa mỹ gì, chỉ cần đâm ra một quyền cực kỳ hung mãnh, ngọn lửa của Dieter liền cắn nuốt các Venger ở hàng đầu.

Mùi khét tỏa ra xung quanh, Dieter nhảy vào giữa bầy Venger, ánh lửa trùng thiên, soi sáng khu vực đó, đến nỗi người ở trên tường thành còn nhìn thấy được.

“Thằng này đang phát tiết à?” Richard đang ở trên bức tường, hân hạnh nhìn thấy rõ ràng bằng thần thức, tất cả đều đã được tính sẵn, chiến thắng này cần phải là một chiến thắng hoàn toàn, không để lại một Venger nào còn sống hay chạy trốn, tất cả vì muốn tạo nên lòng tin của mọi người.

“Giết!!” Không Thiên Hà, Rinka, Mặc Hàn cùng xông vào bầy Venger và tàn sát, các thành viên đang đuổi theo ở sau đã đến kịp và tham gia buổi tiệc chết chóc, một phương là Venger đang bị đồ sát, cảnh tượng hết sức máu tanh làm cho nhiều người không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Kết thúc!

Rầm!! Rầm!!

Tiếng sấm chớp vang lên rừng trời, màn mưa rơi xuống liên miên bất tuyệt, mưa lớn như thế nào thì gió lớn như thế này, các tia lửa được tạo ra bởi dư ba

của trận chiến đã bị dập tắt hoàn toàn, nước mưa lao vào các bụi cây, lá của cây cổ thụ đọng đưa như đang chào đón cơn mưa đầu mùa.

“Cuối cùng thì trận chiến đã kết thúc.” Thanh Vũ đứng ở trên tường thành, hắn nói trong khi nhìn về phía xa.

Bầy Venger đã bị chặn giết bởi những người mạnh nhất của Giáo Đình ở Hành Tinh Gaia, và có sự giúp đỡ của một số người sống sót và thành viên của Quân Đoàn.

Bọn chúng chỉ biết kêu gào thảm thiết và chống cự trong vô vọng, kết quả này đã được định đoạt ngay từ khi chúng chạy trốn.

Không Thiên Hà chém xuống đầu của một con Venger cấp hai, đó cũng là thời khắc mà trận chiến dài hơn một giờ này hạ màn.

“Thu dọn đồng xác, tìm kiếm những viên tinh thể biến dị rồi tập hợp.” Rinka nhủ mảy khi nhìn đồng xác chồng chất lại với nhau, mùi của máu tươi bốc lên nồng nặc khiến cô khó chịu.

“Vâng.” Các thành viên của Quân Đoàn Gaia đồng thanh đáp lại, dầu cho thân thể họ đã mệt nhừ, nhưng tinh thần của bọn họ vẫn đang ở mức cao nhất, việc thu dọn đồng xác chỉ là một chuyện nhỏ, quan trọng hơn, bọn họ sẽ thu thập được nhiều tinh thể tiến hóa.

“Còn bọn họ thì sao?” Nathan nhìn những người sống sót đã giúp đỡ và đang đứng ở một bên, bọn họ không dám có hành động gì khi nhìn thấy các vị thủ lĩnh quá mạnh mẽ.

“Hãy để họ thu lấy chiến lợi phẩm, chúng ta làm sao có thể cướp đoạt công lao của họ được?” Không Thiên Hà lên tiếng trước Rinka, Nathan hơi chần chờ, hắn nhìn về phía Rinka và Dieter để xác nhận.

“Cứ làm như vậy đi.” Dieter tỏ ra không quan tâm lắm, hắn vươn người lên cho gân cốt giãn ra, sau đó Dieter nhảy lên không trung và bay về Thập Linh Hỏa thành.

Rinka chỉ gật nhẹ đầu rồi đi theo Dieter.

“Cảm ơn các vị vì đã theo đến tận đây để tiêu diệt Venger, và bây giờ thì các vị có quyền lấy đi chiến lợi phẩm.” Nathan nhìn hơn trăm người sống sót rồi nói.

Nghe được lời nói của Nathan, những người sống sót toát ra sự vui sướng, bọn họ cùng nhau nhìn về Không Thiên Hà và nói:

“Cảm ơn ngài.”

Dầu cho bọn họ không hiểu lắm về thân thể cũng như chức vị của Không Thiên Hà, nhưng mà, bọn họ biết được người thanh niên này mạnh mẽ đến nhường nào, sức mạnh đó khiến bọn họ tôn trọng, bây giờ thêm cách cư xử trên cả tuyệt vời này càng khiến bọn họ tôn kính hơn, Không Thiên Hà nói và không có vị thủ lĩnh nào từ chối, xem ra người thanh niên này không đơn giản.

“Này, cậu làm gì mà vội thế?”

“Tất nhiên là tìm kiếm chiến lợi phẩm rồi, trong lúc loạn lạc, có một số bị tôi bỏ sót.”

“Nhưng cậu không cần phải gấp như vậy chứ?”

“Anh bạn, tôi nói cho anh biết chuyện này, nếu anh không muốn hối hận thì hãy mau lên, thu thập chiến lợi phẩm thật nhanh đi.”

“Tại sao vậy?” Người hỏi nghe được vậy, hắn hiểu kỳ.

“Vì tinh thể tiến hóa là đồng tiền mạnh, nhưng mà vũ khí, áo giáp còn mạnh hơn cả mạnh, nếu anh không nhanh chóng thu lấy chiến lợi phẩm và trở về để mua chúng, thì sau này sẽ hối hận.” Người này nói một cách thần bí, sau khi nói xong, không đợi tên kia trả lời, hắn đã chạy mất tiêu.

“Vì sao mình lại phải hối hận?” Nhìn thấy tên kia đi mất, người này còn thất thần, chỉ trong vài giây tiếp theo, hắn mới giật mình.

“Vũ khí, áo giáp được Quân Đoàn Gaia bán, nhưng mà số lượng sẽ bị giới hạn, nếu không nhanh chân thì tất cả sẽ bị bán hết, đến lúc đó mình có tinh thể tiến hóa cũng không mua được gì.” Người này tỉnh ngộ, hấp thu tinh thể tiến hóa cần thời gian dài, trong lúc đó, một số tinh thể bị dư thừa, họ phải dùng chúng để tăng lên sức mạnh như mua áo giáp, vũ khí.

Khoảng năm phút sau, đồng xác của Venger đều đã bị thiêu cháy thành than bởi một pháp thuật hệ hỏa của Mặc Hân, hắn còn cố ý dùng thêm linh lực để gia tăng sức nóng, đốt cháy thân thể cứng rắn của Venger chỉ là chuyện nhỏ.

Xung quanh khu vực của trận chiến, đất đá lồm chồm, nhiều nơi có hố sâu, vết cháy đen, hay mảnh vụn của những viên đá lớn, chúng như nhân chứng đang kể lại một trận chiến ác liệt.

...

“Tất cả mọi người đều đã làm rất tốt, chúng ta đã chiến thắng với bọn quỷ dữ.” Thanh Vũ thấy được tình cảnh ở xung quanh đã ổn định nhiều, những người đang gào khóc đã nín lại, một số người đã hồi phục được thể lực.

Họ đang không biết phải làm gì tiếp theo, thì Thanh Vũ đã bay lên không trung và làm hấp dẫn sự chú ý của họ.

“Đoàn kết chính là sức mạnh, nhưng đừng vì vậy mà chủ quan, đây chỉ là trận chiến đầu tiên mà thôi, ở sau này, chúng ta sẽ phải gặp phải nhiều sự tấn công từ các Venger hay các sinh vật biến dị, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần đi.”

Nói đến đây, Thanh Vũ khẽ cười rồi nói tiếp: “Nhưng đó chỉ là việc ở tương lai, còn bây giờ thì, mọi người hãy thu thập chiến lợi phẩm và dùng nó để tăng lên sức mạnh, những người bị thương sẽ được Giáo Đình hỗ trợ việc trị thương, gia đình của họ sẽ được Giáo Đình chăm lo, và những ai đã dũng cảm chiến đấu ở trong trận chiến sẽ được Giáo Đình cung cấp thức ăn miễn phí trong vòng một năm.”

“Cái gì...!” Tiếng nói của Thanh Vũ vừa dứt, thì có nhiều tiếng bàn luận của mọi người vang lên.

“Lời nói của Giáo Hoàng là thật sao?”

“Chúng ta không nghe lầm đó chứ?”

“Việc cho phép chúng ta nhận lấy chiến lợi phẩm thì là một việc bình thường, nhưng Giáo Hoàng còn nói là chăm sóc cho người bị thương và gia đình của họ, còn cung cấp thức ăn miễn phí cho mọi người trong vòng một năm là sao? Giáo Đình có nhiều lương thực đến vậy hay sao?”

Lương thức, tất cả những việc họ làm chỉ vì muốn sinh tồn, vì thức ăn, nước uống và có sức mạnh để chống lại bọn Venger, lúc này, nghe được Thanh Vũ nói rằng sẽ cung cấp thức ăn cho họ trong vòng một năm, có nghĩa là một năm tới, bọn họ sẽ không lo gì đến thức ăn, bọn họ có thể ở trong Thập Linh Hóa thành và sống một cuộc sống tốt đẹp, không lo sợ gì nữa.

“Mọi người không có nghe lầm đâu! Với tư cách một Giáo Hoàng, ta tuyên bố những lời của ta là thật, ngay hôm nay, các vị chính là những người hùng đã làm nên một chiến tích vĩ đại, Giáo Đình sẽ không bao giờ quên công lao của mọi người.”

“Còn việc Giáo Đình có thể có lương thực để cung cấp cho mọi người hay không thì mọi người không cần phải lo lắng.” Thanh Vũ bình tĩnh nói trước hàng chục ngàn ánh mắt đang đổ dồn vào hắn.

“Được rồi, tất cả mọi người đã mệt mỏi, hãy thu dọn nơi này, sau đó nghỉ ngơi để hồi phục thể lực, tối nay, Giáo Đình sẽ mở một buổi tiệc để mừng cho sự chiến thắng của chúng ta, mọi người hãy nhớ đến để dự tiệc.” Thanh Vũ nói xong, hắn không để ý đến họ nữa, và đi về phía trong Thập Linh Hóa thành.

“Cảm ơn Giáo Hoàng, cảm ơn Quang Minh Giáo Đình.” Sau khi Thanh Vũ đi khỏi đây, tất cả mọi người mới hồi phục lại tinh thần, bọn họ nhìn theo bóng lưng của Thanh Vũ và nói với giọng cảm kích.

Từ từ, những tiếng nói cảm kích trở thành cuồng nhiệt, như một con sóng lan truyền ra khắp ngõ ngách.

“Quang Minh Giáo Đình!!”

“Quang Minh Chi Thần!!”

Tiếng hoan hô vang vọng Thập Linh Hóa thành, tạo thành một bầu không khí vui vẻ, tràn đầy nhiệt huyết và sự vui mừng cho chiến thắng.

“Mọi người hãy nhanh tay lên, thu dọn đồng xác này, đừng để chúng làm cho những sinh vật khác tấn công đến đây.” Nathan vừa trở về, hắn nghe được tiếng hoan hô và hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra, thế là hắn chỉ cười một cái rồi thúc dục mọi người.

Đám người truy kích Venger cũng đã trở lại, nhận được tin tức quan trọng, bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, rồi cảm xúc bị vỡ òa và mất kiểm soát vì vui sướng.

Khoảng mười lăm phút sau, ở trước Thập Linh Hóa thành, có nhiều cột khói mù bay lên không trung, chúng được tạo ra từ việc các xác của Venger bị đốt, mọi người đứng ở trên tường thành cao, ánh mắt mê mang ngắm nhìn hoàng hôn đang được tô điểm thêm bởi những cột khói màu trắng, chúng cứ bay lên cao, cao mãi, cho đến khi tan biến thành hư vô.

“Trận chiến này đã kết thúc, nhưng còn nhiều trận chiến mà chúng ta sẽ phải đối mặt.”

“Nhưng chúng ta có một niềm tin rằng, cho dù các trận chiến ở tương lai có khó khăn, tàn khốc bao nhiêu đi chăng nữa, người chiến thắng cuối cùng vẫn là chúng ta.” Rinka nhắm đôi mắt lại và nói với giọng êm ái, tiếng nói của cô không lớn lắm, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe được, tiếng nói của Rinka như đang trấn an tiếng lòng của họ, những con người đau khổ đang dần thức tỉnh và chiến đấu.

...

“Lilith thế nào rồi?” Thanh Vũ bước vào một phòng ở trong dãy nhà gần tòa tháp trung tâm, đây là khu vực của Linda và Lilith, lúc này Linda đang ngồi ở trên một cái ghế gỗ, kế bên cạnh có một cái giường, Lilith đang nằm ở trên đó, mặc dù sắc mặt còn xanh xao, nhưng đã đỡ hơn nhiều rồi.

“Lilith chỉ bị kiệt sức, bác sĩ đã kiểm tra cho cô ấy rồi, chỉ cần nghỉ ngơi vài hôm là hồi phục.” Linda trả lời, sau đó cô nhìn thấy vết máu ở sau lưng của Thanh Vũ, thế là cô không khỏi hỏi:

“Còn anh thì sao? Vết thương có vẻ khá nghiêm trọng, anh đã cho bác sĩ kiểm tra hay chưa?”

“Không sao cả, đây chỉ là một vết thương ngoài da, nếu như Lilith đã không có chuyện gì, thì tôi đi đây, hãy chăm sóc cho cô ấy nhé.” Thanh Vũ cười nói với Linda.

“Anh không nói thì tôi vẫn chăm sóc chu đáo cho Lilith.” Linda bĩu môi nhìn theo thân ảnh của Thanh Vũ, sau khi hắn đi khỏi đây, Linda mới chợt nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng.

“Tiền công của Lilith đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Du Thần! Vùng đất bị lãng quên!

Lúc này, ở sâu trong tinh không, vượt qua tất cả những Thiên Hà, đây là vùng không gian ở bên ngoài Vũ Trụ, không có quy tắc, không bị ảnh hưởng bởi bất cứ thứ gì, làm cho nơi đây trở thành một vùng không gian chết, nó còn nguy hiểm hơn cả các tầng không gian nữa.

Một bóng mờ như một cây cột chống trời đang đứng ở đây, với hai đôi mắt kỳ dị, lấp lánh ánh sáng mờ ảo, huyền diệu vô cùng, chỉ cần một người nào đó dám nhìn thẳng vào đôi mắt này, họ sẽ bị hút hồn đến mất đi bản thân.

Đây là một tồn tại cực kỳ kinh khủng, một tồn tại có tư cách tự xưng là Thần!

Ở xung quanh bóng mờ này có những làn sóng vô hình đang đập chồm và chảy về phía xa, quy tắc được hình thành, và cũng bị hủy diệt, nó lặp lại hàng trăm ngàn lần, xen kẽ trong những làn sóng quy tắc khủng bố đang phát ra sức mạnh kinh hồn, đó là những tia thần quang sắc sỡ.

“Vồ!!” Bóng mờ nói với âm thanh bình tĩnh, đầu cho hắn đang đứng trước mặt một tạo hóa, cơ duyên triệu năm có một, thì hắn vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, một tồn tại đã trải qua không biết bao nhiêu là sóng gió, không biết bao nhiêu là vào sinh ra tử như hắn, việc kích động là một cảm xúc dư thừa.

Bàn tay của bóng mờ vỗ xuống, ở trong lòng bàn tay đó, như đang có một thế giới vừa hình thành, nhưng cũng vừa đổ nát, tạo ra một nguồn năng lượng vượt trên tất cả, siêu việt cả quy tắc, sức mạnh khủng khiếp va chạm vào màng của Vũ Trụ.

Nhộn nhạo!!

Chỗ va chạm xuất hiện các sóng vô hình cuốn về bốn phương tám hướng, trôi dạt vào sâu vào bên ngoài Vũ Trụ, bị sức mạnh từ nguồn năng lượng đó đánh trúng, ấy vậy mà, Vũ Trụ vẫn đứng sừng sững giữa không gian màu đen vô tận, tựa hồ đòn đánh chẳng hề có một chút tác dụng gì.

“Di!!” Bóng mờ khê hô một tiếng, sức mạnh đó đã là toàn bộ năng lượng mà hắn có thể đánh ra, tại sao lại không thể làm cho Vũ Trụ bị nứt vỡ?

“Hừ! Bồn tọa không tin là ta sẽ không làm gì được ngươi.” Bóng mờ hừ lạnh, tiếp tục công kích bằng thứ sức mạnh kỳ ảo đó, liên tục đánh xuống ba lần, Vũ Trụ ở trước mặt hắn vẫn bình lặng, không có một tiếng động hay vết tích nào.

“Chuyện gì thế này?” Bóng mờ hỏi rồi lâm vào trầm mặc.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một vật thể hình tròn xuất hiện ở trước mặt hắn, ở trên màng của Vũ Trụ.

“Vũ Trụ Chi Linh.” Bóng mờ nghiêm túc nói, thần lực nổi lên ở xung quanh hắn, đây là trạng thái chiến đấu mạnh nhất mà hắn có thể phát ra. Nếu là một Vũ Trụ Chi Linh của một Vũ Trụ hoang sơ, bóng mờ sẽ không đề phòng đến như vậy, nhưng mà Vũ Trụ này quá tà môn, hắn công kích bằng tất cả sức mạnh lại chẳng thể làm gì được nó.

Vì thế, hắn phải cẩn thận hơn. Cơ duyên ở trước mặt, làm sao hắn có thể cam lòng bỏ qua đây?

Vật thể hình tròn này là một con mắt, không phân biệt nhãn cầu hay con ngươi, ở trong con mắt này chỉ có một thứ, đó là ánh sáng màu trắng bạc, ánh sáng này không có cảm giác ấm áp, hay lạnh lẽo, chẳng có một chút cảm xúc nào được thể hiện ở trong đó cả, nếu như nói chính xác, đây là một sự hờ hững, xem tất cả đều bình đẳng, lạnh lùng như chưa hề tồn tại một chút cảm xúc nào.

“Chỉ là một Vũ Trụ Chi Linh, làm sao có thể ngăn cản bồn tọa.” Bóng mờ nói trong khi tấn công Vũ Trụ Chi Linh để thăm dò, ánh sáng sắc sỡ, thần lực cuốn về bốn phương tám hướng, sức mạnh đủ để hủy diệt bất cứ thứ gì chỉ cần nó chạm phải.

Nhưng đòn tấn công này còn chưa chạm đến màng của Vũ Trụ, thì con mắt đó đã bắn ra một vệt ánh sáng, ánh sáng này có màu trắng ngà, được cấu tạo từ những quy tắc huyền diệu đan xen lại với nhau, chúng như một biển cả vô tận được cấu thành từ quy tắc, nếu một người bình thường nhìn thấy thì tinh thần hắn sẽ vỡ vụn vì thử thăm dò huyền ảo của vệt ánh sáng này.

Vết ánh sáng lướt qua hư không, như một u linh, không để lại một tiếng động nào, khi vết ánh sáng này va chạm vào sức mạnh của bóng mờ, thì sức mạnh của hắc biến mất, tan rã, sau đó vết ánh sáng dùng tốc độ cực nhanh bắn trúng vào thân thể của bóng mờ.

Rắc rắc!! Rắc rắc!!

Bóng mờ còn chưa định thần, thì hắc đã nghe được một âm thanh của sự nghiền nát vỡ vụn, âm thanh đó được thân thể của hắc phát ra, cơ thể không lồ, bao trùm ở trên hư vô đang rạn nứt, sau đó nổ tung thành hàng trăm triệu mảnh vụn đang lập lòe thần quang.

“Chỉ là một Du Thần cũng dám tấn công nơi này!” Mảnh vỡ bắn khắp nơi, chúng mang theo thần lực, thần quang, một tạo hóa dành cho bất cứ sinh vật nào gặp phải, cuối cùng, con mắt khổng lồ tan biến, có một âm thanh nhàn nhạt vang lên, âm thanh ẩn chứa sự khinh thường cùng với nặng nề giống như âm thanh này rất một mối.

“Ở bên ngoài của Vũ Trụ, đây là một vùng không gian không xác định, quy tắc hỗn loạn, không có một thứ gì có thể áp đặt tính chất lên nơi này được, một vùng không gian nguy hiểm, không dành cho một sinh vật yếu ớt nào, nơi đây chỉ có cường giả, là một thánh địa máu, nó chứa sự khủng bố, nó chứa sự nguy hiểm tận cùng, nhưng nó cũng chứa luôn cả tạo hóa.

Trên một hòn đảo được tạo nên từ những vật chất kỳ dị, không bị chi phối bởi các quy tắc vật lý nào cả, chúng cứ tồn tại, chúng chẳng hề bị ảnh hưởng bởi vùng không gian này, đây là một trong các khu vực thường thấy ở nơi đây, vùng đất của sự lãng quên.

“Phân thân của ta đã chết?”

Bất chợt, một âm thanh thương cổ vang lên kèm theo đó là một cỗ khí tức vô hình cực kỳ khổng lồ, tựa hồ đây là một con hung thú vừa tỉnh lại sau giấc ngủ đông dài, hình như người này đã không nói trong một thời gian cực kỳ dài, giọng nói của hắc hơi khô khan, giống như hắc chỉ vừa nhớ lại ngôn ngữ của mình, có người đang ở trên một đỉnh núi cao hàng tỷ mét, hắc là một ông lão, râu tóc bạc trắng, trên người có một cái áo vải cũ nát, ở trên áo vải có nhiều bụi bẩn, cái áo này đã bạc màu, chứng tỏ nó rất cũ kỹ và được giặt đi giặt lại hàng trăm ngàn lần rồi.

“Kẻ nào dám tiêu diệt phân thân của ta? Một vạn năm sau, bản tọa xuất quan tất tiêu diệt ngươi!” Ông lão chỉ mở mắt ra, đó là một con mắt thâm thúy, hắc nhìn vào không gian màu đen vô tận, tựa hồ hắc đang nhìn về một nơi khác vậy, cuối cùng, ông lão chỉ nói một câu, sau đó nhắm mắt lại, tất cả khí tức đều biến mất, chỉ để lại một vùng đất hiu quạnh, khô cằn đang trôi dạt ở vùng không gian vô định, không biết một vạn năm sau nó sẽ trôi đến đâu?

...

“Mọi người làm tốt lắm, mùi máu đã bị che bởi loại phấn này, vì vậy cho nên chúng ta sẽ an toàn, các sinh vật hay Venger sẽ không tìm đến đây được.” Mặc Hàn đứng trên bức tường và nói trong khi nhiều người đang tập hợp ở bên dưới, qua nhiều giờ làm việc, họ đã thu dọn xong chiến trường, lau đi các vết máu, xử lý các thi thể, tu sửa những nơi bị hư hỏng, ở lúc này, bọn họ đã hoàn thành một ngày dài bằng một sự kết thúc đầy thỏa mãn.

Loại phấn mà Mặc Hàn nói đến là một vật phẩm hắc mua từ Cửa Hàng, nó có công dụng là xóa đi mùi, một vật phẩm được phát hiện bởi Mặc Hàn, ở hoàn cảnh này nó rất có ích. Tất cả mùi đều đã biến mất, việc các sinh vật khác ngửi thấy mùi máu và lần theo đến đây là chuyện không thể xảy ra được, cho dù cho chúng đến đây thì sao? Cuối cùng bọn chúng sẽ biến thành thức ăn cho mọi người mà thôi.

“Mọi người hãy nghỉ ngơi đi, trong lúc đó, Giáo Đình cần một số đầu bếp để nấu nướng buổi tiệc vào giữa đêm nay, vì vậy ai có tay nghề hãy đứng ra, Giáo Đình sẽ trả lương xứng đáng cùng với việc hỗ trợ cho họ sự khôi phục nhanh nhất.” Mặc Hàn nói tiếp.

Trong đám người, nghe được lời nói của Mặc Hàn, đa số bọn họ tỏ ra không hứng thú và muốn rời khỏi, bọn họ cần đi tắm, tận hưởng phút giây yên bình và vui vẻ này, một số người thì có ánh mắt sáng lên.

Có một người đàn ông, thân thể to lớn và mập mạp, hắc có đôi mắt híp, mỗi lần hắc nhìn qua nhìn lại thì trông rất buồn cười, người này nghe được lời của Mặc Hàn, hắc nhìn xung quanh, thấy những người mà hắc quen biết đều đang do dự, thế là hắc đi lên trước, nhìn Mặc Hàn rồi áp ứng nói:

“Lương mà ngài nói ở đây là gì? Còn việc hỗ trợ khôi phục nữa?” Trái ngược với cái thân thể béo út ích và một cây dao làm bếp to lớn đang giắt ở hông của hắc, giọng nói của hắc rất nhỏ và rất e dè.

Mặc Hàn cảm thấy buồn cười, nhưng hắc vẫn bình tĩnh trả lời: “Lương ở đây tùy thuộc vào công việc mà một đầu bếp làm, ngươi không cần phải lo lắng, Giáo Đình sẽ trả lương tương xứng cho ngươi, bây giờ ngươi rất mệt mỏi, không thể khôi phục để làm bếp được, Giáo Đình sẽ giúp ngươi hồi phục hoàn toàn để làm bếp.”

“Nếu đã hỏi như vậy, ngươi là một đầu bếp phải không?” Mặc Hàn hỏi.

Nghe Mặc Hàn, giải thích, càng ngày, ánh mắt của tên béo này càng sáng lên, hắc trả lời với giọng nói e dè: “Tôi là một đầu bếp, xin hỏi tôi có thể tham gia vào việc chuẩn bị bữa tiệc được hay không?”

“Tất nhiên là được rồi, bất cứ người nào, chỉ cần có khả năng và kỹ năng nấu nướng sẽ được tham gia vào.” Mặc Hàn gật đầu cười nói.

“Vậy tôi muốn tham gia.” Tên béo áp ứng nói.

“Ngươi được hoan nghênh.” Mặc Hàn trả lời.

“Còn các ngươi thì sao?” Mặc Hàn nhìn những người đang đứng ở đó, nhiều người khác đã rời khỏi, trở về nhà để nghỉ ngơi, họ ở đây lại tất sẽ có lý

do.

“Tôi cũng là một đầu bếp, tôi muốn tham gia vào việc nấu nướng.” Một cô gái tự tin nói.

“Tôi từng là bếp trưởng của một nhà hàng năm sao, ngài dự định sẽ trả công cho tôi như thế nào?” Một người thanh niên còn rất trẻ nói với giọng tự hào.

“Tôi từng đạt được danh hiệu đầu bếp của năm ở trong chương trình Kỳ Tài Trù, nếu như ngài không phiền thì hãy để tôi tham gia với.” Một người phụ nữ ở tuổi khoảng ba mươi nói, thế là người thanh niên này liền ngậm miệng lại, hẩn nhìn người phụ nữ này với ánh mắt đề phòng.

“Còn nguyên liệu nấu ăn thì sao? Giáo Đình có thể cung cấp được bao nhiêu loại.”

“Chúng tôi không có dụng cụ làm bếp, Giáo Đình sẽ cung cấp tất cả phải không?”

“Tôi là một đầu bếp chuyên biệt, nếu như ngài có thể làm ra một dụng cụ làm bếp như yêu cầu của tôi thì tốt biết mấy, tôi có thể nhận ít tiền lương đi một chút cũng được.”

“Tất cả đều sẽ được tham gia, chúng ta sẽ bàn về tiền lương ở sau buổi tiệc.” Mặc Hàn gật đầu liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Kiểm tra phần thưởng

Thanh Vũ trở lại phòng của mình và ngồi lên cái giường để chuẩn bị trị thương, ở sau lưng hắn, máu tươi đã ngừng chảy, vết thương này do Thanh Vũ sử dụng Thánh Dược trong lúc hắn đang ở tình trạng bất tỉnh, khiến cho Thanh Vũ không thể điều khiển một cách thuận lợi, dẫn đến việc Thanh Vũ bị thương.

Tình trạng không có gì là đáng quan ngại cho lắm, nhưng cơn đau cứ âm ỉ ở vùng lưng, cho nên Thanh Vũ cảm thấy không được thoải mái.

“Để xem đan dược này có hiệu quả như thế nào!” Thanh Vũ mua một viên đan dược trị thương có cấp bậc đạt đến Nhị Tinh, hắn đã trở thành một cường giả Tam Dương, vì vậy sử dụng các loại đan dược có phẩm cấp thấp không được hiệu quả cho lắm, Thanh Vũ chưa từng sử dụng một viên đan dược nào, ngoại trừ Trúc Cơ đan dùng để trùng kích cảnh giới Nhị Dương.

Rốt cuộc, điều khiến Luyện Đan Sư trở thành một trong những nghề nghiệp có giá trị cao nhất và được mọi người tôn trọng đã hiện ra ở trước mặt Thanh Vũ, một viên đan dược có tên là Liệu Thương Đan, giá trị của nó khá thấp, chỉ có một trăm ngàn điểm tín ngưỡng, Thanh Vũ dư sức để đạt được nó từ Cửa Hàng.

Thanh Vũ bỏ viên Liệu Thương Đan vào miệng rồi nuốt xuống, linh lực ở trong cơ thể hắn xông tới, luyện hóa viên đan dược này, mỗi lần luyện hóa, dược lực như thủy triều lan tỏa khắp cơ thể hắn, và chữa trị các vết thương, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vết thương ở phần lưng đã từ từ lành lại, mười phút sau, vết thương đã biến mất như chưa từng tồn tại.

“Công hiệu của nó rất mạnh mẽ, hèn chi Luyện Đan Sư được nhiều người truy cầu đến như vậy!” Thanh Vũ gật đầu nhẹ một cái, hắn rất hài lòng với Liệu Thương Đan, cái giá phải trả ra là xứng đáng với một loại đan dược như vậy.

Suy nghĩ về đan dược, Thanh Vũ bỗng nhiên nhớ lại Nguyễn Thanh, hiện đang là Đường Chủ của Luyện Đan Đường, từ khi sự việc ở vương thành của Không Vũ quốc kết thúc, Thanh Vũ đã đưa cho Nguyễn Thanh một viên Tinh Thần Ấn Ký của một nhị tinh Luyện Đan Sư, sau đó Nguyễn Thanh liền bế quan, chìm đắm vào đan đạo.

“Không biết Nguyễn Thanh đã đột phá đến Nhị Tinh đan sư hay chưa? Đan Đường phát triển đến quy mô cỡ nào rồi!” Thanh Vũ lầm bầm, chỉ mới hơn mười ngày, từ khi Thanh Vũ đến thế giới này, quá nhiều chuyện đã xảy ra làm hắn hoài niệm về cuộc sống ở Giáo Đình, ở đó rất bình yên, không có tu sĩ ngoại lai, không có sinh vật khủng bố, một khung cảnh yên bình làm Thanh Vũ muốn ở đó mãi.

Nhưng càng nghĩ Thanh Vũ lại càng nhận ra, hắn là một Giáo Hoàng, người cần phải duy trì khung cảnh yên bình, hạnh phúc đó, trách nhiệm của hắn rất nặng nề, tại sao hắn lại có thể hưởng thụ khi chưa thực sự có năng lực bảo vệ Giáo Đình?

“Phải nhanh lên mới được.” Thanh Vũ khẽ nói một câu, hắn chợt nhận ra một việc, đó là những phần thưởng khi hắn ngộ ra Giáo Hoàng Chi Tâm, Hệ Thống đã phát cho hắn nhiều vật phẩm, và còn có một nhiệm vụ kèm theo nữa.

Đầu tiên, phần thưởng là cảnh giới của Thanh Vũ tăng lên một bậc, vì vậy, hắn đang ở cảnh giới Tam Dương trung kỳ, tiết kiệm nhiều thời gian của Thanh Vũ, một phần thưởng rất thực tế, còn việc căn cơ bị hao tổn khi tăng lên tu vi quá nhanh, Thanh Vũ không hề lo lắng, vì đây là lợi ích được Hệ Thống ban thưởng.

Thứ hai, cách để ngưng tụ khí vận, Thanh Vũ nhìn vào phần thưởng đó ở trên một cái bảng trước mặt hắn, trên đó có vài dòng chữ viết.

“Khí vận, một loại khí mờ ảo đại diện cho vận mệnh, sự phát triển, thịnh vượng của một thế lực, khí vận càng lớn, vận mệnh càng tốt, khí vận kéo dài, căn cơ vĩnh tồn.” Thanh Vũ đọc dòng chữ đầu tiên.

“Lại có một vật tốt đến thế?” Thanh Vũ nghi hoặc, hần đọc tiếp:

“Khí vận, mờ ảo, huyền bí, không một ai có thể nói rõ nó được tạo ra từ đâu, chỉ biết rằng, một thế lực cần làm là phát triển, bên cạnh đó, không được phá hư hoàn cảnh, làm nhiều việc dẫn đến sự phát triển của thế giới như đột phá đến cảnh giới cao hơn, tạo ra thế giới mới, mở rộng thổ địa, khí vận sẽ bị mất đi nếu như làm những việc gây ảnh hưởng xấu đến tự nhiên.”

“Nói chung là làm cho thế giới càng tốt thì khí vận càng nhiều, còn phá hoại thế giới, sẽ bị trừ đi khí vận.” Thanh Vũ tổng kết.

“Cách để ngưng tụ khí vận, đầu tiên cần có Khí Vận Thánh Vật, thứ hai, cần phải luyện hóa pháp tắc, xác định thổ địa, khiến thổ địa trở thành một phần của Khí Vận, khi đó thổ địa sẽ được Khí Vận gia trì, bất cứ sinh vật nào có thể tương dung với pháp tắc đều có thể được tăng lên sức mạnh khi chiến đấu ở trong vùng đất đó.”

“Luyện hóa pháp tắc là gì?” Thanh Vũ khó hiểu, hần nhìn vào phần thưởng Quang pháp tắc, bởi vì Thanh Vũ cảm thấy việc Quang pháp tắc xuất hiện tất có nguyên do.

“Quang pháp tắc, một loại ký hiệu biểu diễn pháp tắc trong Vũ Trụ, một trong chín loại trụ cột.”

“Nhưng mà phần thưởng này chỉ có một ký hiệu mà thôi, Quang pháp tắc vô biên, vô tận, một cái ký hiệu thì làm được gì?” Thanh Vũ khê thờ dài, thế là hần nhìn vào viên ánh sáng màu trắng tinh khôi đang tỏa ra quang mang âm áp ở trên tay, đây là Quang pháp tắc.

Bất tri bất giác, Thanh Vũ đã bị pháp tắc này hút hồn, tất cả khung cảnh đã bị thay đổi, Thanh Vũ xuất hiện ở bên cạnh một viên Mặt Trời khổng lồ, mắt hần không hề bị chói một chút nào, Mặt Trời này cực kỳ âm áp, cho dù Thanh Vũ đang ở rất gần nó, hần không cảm thấy không khỏe gì cả.

“Đây là Quang pháp tắc?” Thanh Vũ nói trong khi đưa tay và chạm vào Mặt Trời. Ngay tức khắc, một luồng ánh sáng tràn vào cơ thể hần rồi tụ lại ở một viên Mặt Trời đại diện cho tu vi của Thanh Vũ, ánh sáng lập lòe rồi biến thành một ký hiệu huyền ảo chỉ có ba nét, cực kỳ tối giản, Thanh Vũ chưa đủ tư cách để thăm do huyền ảo của nó.

“Sức mạnh của mình vừa được tăng lên đáng kể?” Thanh Vũ nói với giọng vui vẻ, hần thử câu thông với ký hiệu này, lúc đó, ký hiệu hòa lẫn vào linh lực của Thanh Vũ, rồi sức mạnh của hần tăng lên năm phần.

“Ký chủ cần luyện hóa ký hiệu khiến ký hiệu đóng dấu vào phạm vi mà Giáo Đình quản lý, mỗi một km cần đóng một cái ký hiệu, các ký hiệu ở gần nhau sẽ cộng hưởng tạo ra một trường lực hấp dẫn khí vận, sau đó khí vận sẽ được Khí Vận Thánh Vật thu thập và bảo tồn, khí vận càng nhiều, Giáo Đình càng mạnh, thiên tài sinh ra lớp lớp, linh vật dùng mãi không hết.” Âm thanh của Hệ Thống chọt vang lên ở trong đầu của Thanh Vũ để giải thích cho hần.

“Thì ra chuyện luyện hóa pháp tắc là vậy.” Thanh Vũ gật đầu tỏ ra đã hiểu, nhưng mà công việc có vẻ rất khó khăn và cực nhọc, mỗi một km cần đóng một cái ký hiệu, một mình hần làm thì đến bao giờ mới xong hết?

Hoàn cảnh ở xung quanh Thanh Vũ đã thay đổi, hần trở lại với căn phòng thân thuộc, quả cầu ánh sáng đại diện cho một ký hiệu Quang pháp tắc đang ở trên tay hần mà không mất đi, Thanh Vũ thấy được, hần liền nghĩ ra một cách.

“Để mọi người đều cảm ngộ Quang pháp tắc và cho họ làm công việc luyện hóa này đi.”

“Quang pháp tắc đang ở trong viên Mặt Trời thứ ba, có lẽ muốn cảm ngộ Quang pháp tắc thì cần đạt đến cảnh giới Tam Dương kỳ mới được.” Thanh Vũ trầm ngâm.

Thế là, hần nhìn vào phần thưởng tiếp theo, các phần thưởng đầu tiên dành cho việc phát triển Giáo Đình, phần thưởng này cũng không ngoại lệ, đó là các cơ hội đột phá cảnh giới.

“Giáo Đình hiện có sáu trăm năm mươi ngàn Tín Đồ, lẫn Tín Sứ, tất cả chuyển thành cơ hội đột phá, ký chủ đang có sáu mươi lăm cơ hội đột phá cho Nhị Dương kỳ, nếu muốn đột phá ở cảnh giới cao hơn, cần mười lần cơ hội đột phá ở cảnh giới trước đó, hiện tại ký chủ đang có sáu cơ hội đột phá tại Tam Dương kỳ và năm cơ hội đột phá tại Nhị Dương kỳ, nhắc nhở: cần phải chuẩn bị thật kỹ càng trước khi sử dụng các cơ hội đột phá, vì ký chủ cần trải qua khảo nghiệm khắc nghiệt, nếu như thất bại cần bỏ ra một cái giá lớn.” Thanh âm của Hệ Thống lại vang lên.

“Sáu trăm năm mươi ngàn người mà chỉ được sáu cơ hội đột phá ở Tam Dương kỳ?” Thanh Vũ cảm thấy Hệ Thống cực kỳ keo kiệt, nhiều người như vậy mà chỉ cho một vài lần, cái này làm sao chia?

“Được rồi, tình trạng hiện tại của mình không thích hợp để thử đột phá, xem phần thưởng tiếp theo là gì nào.” Thanh Vũ nói tiếp.

Phần thưởng tiếp theo là một số vật phẩm bị giới hạn đã được mở ra, ví dụ như Tinh Thần Ấn Ký, lúc này, Thanh Vũ có thể mua được mười cái, trước đó hần chỉ mua được một cái mà thôi, nhưng giá cả của nó lại mắc hơn rất nhiều, ví dụ khi Thanh Vũ đột phá đến Tam Dương kỳ, hần có thể mua được mười cái tinh thần ấn ký của một Nhị Tinh Luyện Đan Sư, cái đầu tiên rất rẻ, cái thứ hai thì giá cả đã lặt lên hàng trăm lần rồi.

“Tại sao trừ Quang Minh Thánh Thạch, Quang Minh Thánh Vũ ra thì tất cả những vật phẩm đặc thù của các hệ khác đều không mua được?” Thanh Vũ khê nhủ mày, không phải đã mở ra vật phẩm giới hạn hay sao, vì sao hần không mua được các loại vật phẩm đặc thù khác.

“Những vật phẩm đặc thù cần ký chủ thu thập được thì Hệ Thống mới có thể bán ra.” Hệ Thống trả lời cho Thanh Vũ.

“Lại phải làm việc rồi!”

Thanh Vũ than thở, lúc trước Hệ Thống chỉ bán ra Quang Minh Thánh Thạch, Quang Minh Thánh Vũ, có giá trị bằng một trăm ngàn điểm tín ngưỡng cố định, sáu trăm năm mươi ngàn Tín Đồ, Tín Sứ tương đương với sáu trăm năm mươi ngàn điểm tín ngưỡng cố định. Bây giờ, Hệ Thống lại mở ra thêm nhiều vật phẩm kỳ lạ, như Hỏa Diễm Ngọc Thạch, Thủy Lưu Tinh Thạch, Mộc Quan Băng Thạch, Vạn Vật Thổ, Yêu Sinh Hòa, Băng Hồn Mộc, Hàn Viên Thủy, Viêm La Hỏa giá trị cũng bằng với Quang Minh Thánh Thạch, nhưng Thanh Vũ chẳng biết tác dụng của nó là gì cả, thật sự là quá gần gà rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Nhiệm vụ mới! Căn cứ hoang tàn!

Kiểm tra phần thưởng của Hệ Thống xong xuôi, Thanh Vũ vui vẻ, hẳn đã suy tính đến một số việc cần làm ở tương lai.

“Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, Bảo Vệ Căn Cứ tại Hành Tinh Gaia, ban thưởng hai mươi triệu điểm tín ngưỡng.”

“Ký chủ nhận được nhiệm vụ mới, Quét Sạch Venger, kiến tạo khu vực an toàn.”

Bất chợt, giọng nói của Hệ Thống vang lên ở trong đầu của Thanh Vũ.

Thanh Vũ hơi kinh ngạc, thế là hẳn càng vui vẻ hơn, hỗ trợ Quân Đoàn Gaia tiêu hao hàng chục triệu điểm tín ngưỡng, có lẽ Giáo Đình ở Tu Chân Giới đã gặp rất nhiều khó khăn vì Thanh Vũ chuyển nhiều điểm tín ngưỡng sang đây, lúc này hẳn được thưởng hai mươi triệu điểm tín ngưỡng, như đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi.

“Tại sao lại có nhiệm vụ này vậy?” Thanh Vũ không khỏi hỏi một câu.

“Tất cả việc làm của Giáo Đình và thành tựu đạt được đều được xem xét và ban thưởng.” Hệ Thống trả lời ngay lập tức.

Thanh Vũ nhớ lại đây là một trong những mục đã được bổ sung ở trong phần thưởng trước đó, Thanh Vũ nhìn đến nhiệm vụ vừa mới được Hệ Thống ban bố.

Nhiệm vụ: Quét Sạch Venger, kiến tạo khu vực an toàn

Mô tả: Xung quanh Căn Cứ Thập Linh Hỏa thành toàn những Venger khát máu hung tàn đang chờ chực để ăn thịt nhân loại, hãy quét sạch chúng khỏi đây để tạo ra một khu vực an toàn, giúp cho Thập Linh Hỏa thành ngày càng phát triển hơn, mốc hoàn thành nhiệm vụ được tính khi tiêu diệt Venger ở Thành Phố Nikasa.

Ban thưởng:???

“Cái gì! Tiêu diệt toàn bộ Venger ở gần đây, nhiệm vụ chỉ hoàn thành khi quét sạch Thành Phố Nikasa?” Thanh Vũ kinh hô thành tiếng, cái nhiệm vụ này tựa hồ hơi quá khả năng của hắn rồi.

“May là chỉ có quét sạch Venger chứ không phải quét sạch các sinh vật khác!” Thanh Vũ vỗ vỗ ngực rồi than thở.

“Nhưng mà làm sao để quét sạch Venger ở Thành Phố Nikasa ở bên cạnh đây? Nói giỡn, mặc dù Nikasa được biết đến như một thành phố nhỏ, nhưng dân số ở đó lên đến gần một triệu người, tính toán một chút, ở đó có khoảng hơn ba trăm ngàn Venger, trong đó còn có các Venger biến dị sở hữu các loại năng lực tiến hóa.” Thanh Vũ càng nghĩ càng cảm thấy nhiệm vụ này vượt quá sức của hắn rồi.

“Ài! Đám Venger tấn công hồi nãy chỉ là những tốp nhỏ ở ngoài rìa Thành Phố mà thôi, càng vào sâu trong trung tâm, Venger càng mạnh, chẳng biết con Venger mạnh nhất đã đạt đến cảnh giới gì nữa!” Thanh Vũ nói xong, hẳn quyết định không nghĩ về nhiệm vụ này nữa, ngược lại, Thanh Vũ không có bị giới hạn thời gian, để sau này hắn có đủ sức mạnh rồi sẽ hoàn thành nó vậy.

“Đã một giờ trôi qua rồi sao?” Thanh Vũ nhìn vào cái đồng hồ mà hắn mua ở trong cửa hàng của Hệ Thống, lúc này đã đến bảy giờ tối, hắn nhớ hắn chỉ mới vào đây ngồi và hồi phục mất vài phút, tại sao thời gian lại qua nhanh đến thế cơ chứ?

“Có lẽ là lúc cảm ngộ Quang pháp tắc thì thời gian sẽ trôi nhanh hơn.” Thanh Vũ ngẫm nghĩ một cái.

“Giáo Hoàng.” Giọng nói của Mặc Hàn truyền từ bên ngoài vào, kèm theo đó là một tiếng gõ cửa.

“Là Mặc lão à? Vào đi.” Thanh Vũ chỉ chu quần áo rồi nói.

Tiếng cửa mở vang lên, Mặc Hàn với khuôn mặt phấn chấn, nào có bị thương giống như lúc chiến đấu với Venger gì? Xem ra hắn đã sử dụng đan dược để hồi phục, nhưng còn có một lý do khác khiến Mặc Hàn vui vẻ như vậy.

“Giáo Hoàng, tất cả chiến quả đã được kiểm kê hoàn tất.” Mặc Hàn nói trong khi lấy ra một tờ giấy, có nhiều chữ viết đẹp để được ghi ở trên đó.

“Giáo Đình thu hoạch tổng cộng mười ngàn một trăm viên tinh thể tiến hóa, trong đó có hai viên tinh thể biến dị có năng lực thủy và tái sinh cấp tốc, hai năng lực này rất mơ hồ, không thể phân biệt chính xác chúng là gì.”

“Số lượng thành viên bị thương của Quân Đoàn là bảy trăm người, hơn một trăm người bị thương nặng cần điều trị trong một tuần mới có thể khôi phục, số còn lại có thể tiếp tục chiến đấu vào hai ngày sau, không một thành viên nào của Quân Đoàn Gaia bị chết.” Mặc Hàn nói đến đây, giọng hắn đã tươi tỉnh hơn nhiều.

“Đó là một tin tức tốt nhất mà ta được nghe ở trong ngày hôm nay.” Thanh Vũ cũng cảm thấy việc này như một kỳ tích, chiến trường loạn lạc, chiến đấu liên miên, lại không có một thành viên nào của Quân Đoàn Gaia chết hết, cái này là một kỳ tích thực sự.

Nghĩ lại thì các thành viên đó đều đã được tu luyện, thần thức mạnh mẽ, họ có thể phản xạ nhanh hơn và thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Mặc Hàn nhìn đến dòng tiếp theo, sắc mặt của hắn hơi khó coi, rồi hắn đọc lên:

“Số lượng người tham gia chiến đấu là tám ngàn người, ngoại trừ những người không có khả năng chiến đấu như trẻ con, đa phần mọi người, từ già đến trẻ đều tiến lên chiến trường, số lượng người bị thương là bảy ngàn, trong đó có gần một ngàn người bị trọng thương, hơn một trăm người đã vĩnh viễn nằm xuống.”

“Cho dù chúng ta đã sử dụng chiến thuật thay người, nhưng việc có người chết đi là chuyện không thể nào tránh khỏi, hãy ghi tên họ vào để thế hệ mai sau có thể biết đến chiến công vĩ đại này, và hãy an táng họ cho thật tốt.” Thanh Vũ trầm giọng nói.

“Vâng, Mặc Hàn đã an bài xong.” Mặc Hàn gật đầu nói.

“Mặc Lão hãy ban thưởng cho những người bị thương các loại đan dược để họ hồi phục trong khoảng thời gian ngắn nhất, chúng ta cần sức mạnh của họ, vì vậy chúng ta không thể bỏ mặc họ được.” Thanh Vũ tiếp tục nói trong khi chuyển cho Mặc Hàn năm triệu điểm tín ngưỡng, số điểm này đủ sức mua các loại đan dược hay các loại nước chữa thương, từ hồi phục các chi đã mất cho đến hồi phục các loại vết thương nghiêm trọng.

Còn vì sao nhiều người như vậy chỉ cần năm triệu điểm là đủ, bởi vì họ chỉ có cảnh giới khá thấp, đa phần ở Nhất Dương hậu kỳ cho đến Nhị Dương Đình Phong mà thôi, các loại đan dược cùng cảnh giới có giá trị khá thấp.

“Mặc Hàn tin chắc rằng mọi người sẽ biết ơn Giáo Hoàng nếu nhận được số đan dược này, tất cả mọi người đều sẽ vui vẻ.” Mặc Hàn cười nói.

“Vậy thì, Mặc lão hãy đưa cho họ trước khi buổi tiệc bắt đầu, ta không muốn nhìn thấy họ đi dự tiệc đó với trạng thái bết bát đâu.” Thanh Vũ nói.

“Vâng.” Mặc Hàn nghiêm túc nói và hắn nhìn Thanh Vũ với một ánh mắt mong đợi.

Thanh Vũ nhận thấy ánh mắt của Mặc Hàn, hắn liền biết tên này muốn gì, thế là Thanh Vũ đem ra một viên tinh thể biến dị cấp ba hệ thủy ra và cười nói ra:

“Còn đây là của Mặc lão, với chiến tích của ngày hôm nay, ta xác định là Mặc lão đủ tư cách để nhận nó như một công lao.”

“Cảm ơn Giáo Hoàng ban thưởng, Mặc Hàn sẽ ghi nhớ ơn huệ này và dùng tất cả sức lực để trợ giúp Giáo Đình cho đến một ngày Giáo Đình không còn cần Mặc Hàn nữa.” Mặc Hàn khom người thật sâu rồi nói với giọng cứng rắn.

“Giáo Đình luôn luôn cần Mặc lão.” Thanh Vũ nói chắc như đinh đóng cột. Mặc Hàn nghe được, hắn chỉ hơi sững người lại, trong lòng hắn có một cảm xúc khó tả, với sự phát triển khủng bố của Giáo Đình, một ngày nào đó không xa, sự tồn tại của Mặc Hàn sẽ trở thành dư thừa.

Mặc Hàn biết điều đó, vì thế hắn đang cố gắng để trở nên mạnh mẽ, trở nên có tác dụng, hắn cầm chặt viên tinh thể biến dị ở trên tay, vật này là hi vọng giúp hắn đạt được mục đích, đó là trả thù tên Hóa Thần đã giết sư phụ hắn và hành hạ hắn trong một khoảng thời gian cực dài bằng thứ ý cảnh đó, một mục đích khác nữa, nếu như mạnh mẽ, khoảng thời gian mà Mặc Hàn có thể giúp đỡ Giáo Đình càng dài hơn, cho đến một ngày, Mặc Hàn biến mất như một cơn gió, Giáo Đình vẫn cứ tồn tại mãi...

“Mặc Hàn xin cáo lui.” Mặc Hàn nói nhỏ rồi nhận được cái gật đầu của Thanh Vũ, hắn rời khỏi bằng bước chân không phát ra tiếng động.

“Tính toán thời gian không còn sớm, buổi tiệc cũng sắp bắt đầu, nhân khoảng thời gian này, mình nên hồi phục một chút sức lực nữa.” Thanh Vũ nói trong lúc kiểm tra tình trạng của thân thể, cảm giác mệt mỏi đã vơi đi nhiều, đầu thể, Thanh Vũ vẫn còn uể oải.

...

Cách Thập Linh Hòa thành không xa, chừng chỉ có gần một trăm ba mươi km về phía Tây Nam, đây là khu căn cứ quân sự với hơn một ngàn quân nhân đang đóng quân tại đó, trải qua tai nạn, ba trăm quân nhân đã chết đi, Treis lên nắm quyền ở đây, tạo ra một khu vực độc đoán, chỉ có tiếng nói của hắn là pháp luật, vì vậy khu căn cứ này rất âm u mặc dù có nhiều nạn dân đang ở đây.

Lúc này, Treis đã chết bởi Venger biến dị có năng lực điện năng. Davine phản bội và tấn công Treis bằng tên lửa TX-011 gây nên một vụ cháy rừng lớn, làm cho nhiều sinh vật tiến hóa phải chạy khỏi vụ cháy đó, hàng trăm, hàng ngàn sinh vật tiến hóa to lớn chia ra thành nhiều nhóm để thoát khỏi khu rừng.

Chẳng may rằng, căn cứ quân sự mà Davine vừa mới nắm quyền nằm trong con đường đi của một nhóm sinh vật tiến hóa khổng lồ, ở ngay thời điểm này, khu căn cứ quân sự không còn hình dạng ban đầu nữa, tường cao, lưới điện sụp đổ, vỡ nát, đất đá tứ tung, nhiều mảnh vỡ của tường cao ở khắp nơi, rơi vãi ở trên mặt đất đang có nhiều dấu chân to lớn.

Thoạt nhìn thì đây là một căn cứ hoang tàn đúng hơn là một căn cứ quân sự. Nhìn cái tràng cảnh tan hoang nơi đây đủ để biết được lũ sinh vật khổng lồ đã chà đạp nơi này như thế nào rồi.

Tiếng cánh cửa bằng thép đang mở ra vang lên ở giữa căn cứ hoang tàn, đó là một căn hầm bí mật dùng để tránh khỏi những vụ tấn công bất ngờ từ các mối nguy hiểm khác, Davine đã cho mọi người di tản vào căn cứ ngầm đó để tránh khỏi việc đụng độ và chiến đấu với bầy sinh vật tiến hóa.

Davine với khuôn mặt âm trầm, hần nâng lên cái kính rồi nhìn xung quanh nơi này, thấy được khung cảnh tối tệ làm cho hần càng tức giận, hần chỉ vừa mới nắm giữ quyền kiểm soát thì lại xảy ra chuyện như vậy, quả thật Davine quá xui xẻo đi.

“Thu dọn tất cả và xây dựng tường thành, hãy khẩn trương lên.” Davine ra lệnh cho đám người đang ngơ ngác nhìn xung quanh bằng ánh mắt hơi buồn lẫn sợ hãi, không có bức tường thành cứng rắn bảo vệ, liệu họ có thể sống sót qua đêm nay?

“Vâng!” Bọn họ đồng thanh nói và bắt tay vào xây dựng lại căn cứ, bọn họ có dư nguyên liệu để tạo dựng lại nó một lần nữa, dù sao đây là một nơi có địa thế tốt, nhiều lương thực ở trong kho cho phép họ có thể sống sót nhiều năm, họ không thể bỏ lại nơi này và di chuyển đến nơi khác được.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Chia sẻ yêu thương! Xua tan đi bóng đêm lạnh lẽo!

“Rốt cuộc kẻ nào đã lấy đi viên tinh thể biến dị điện đó và thoát khỏi tên lửa TX-011 do ta điều khiển chứ! Rõ ràng bọn chúng đang ở trong tầm mắt, chỉ trong thoáng chốc, bọn chúng đã biến mất, chuyện này thật là kỳ lạ.”

Davine có suy nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa thì hần vẫn không thể nào có lời giải đáp cho việc đó được, hôm ấy, hần đã sử dụng viên tên lửa TX-011 để chắc chắn rằng tinh thể biến dị sẽ phải thuộc về hần.

Nhưng rồi cuối cùng, tất cả những việc Davine làm chỉ là vô ích, hần không nhận được bất cứ thứ gì để bù đắp cho sự tổn hao của tên lửa TX-011 được, căn cứ quân sự chỉ có bảy quả mà thôi, Davine đã sử dụng ba quả, Treis đã sử dụng một quả, lúc này ở đây chỉ còn ba quả tên lửa TX-011, một sự tổn thất cực kỳ nặng nề.

Thật may mắn rằng, Davine thuận lợi lên nắm quyền ở căn cứ này, ở dưới trướng của hần có hàng trăm người lính được trang bị vũ khí hiện đại tân tiến, hàng chục chiếc xe tăng thiết giáp, và gần một ngàn người sống sót có sức chiến đấu, việc xây dựng lại căn cứ sẽ không gặp phải quá nhiều khó khăn.

Trước hết, căn cứ của Davine phải vượt qua được đêm nay đã!

Ánh trăng chiếu sáng toàn bộ hành tinh Gaia, ánh sáng từ hai viên Mặt Trăng treo cao ở trên trời cho phép những sinh vật có thể nhìn thấy ban đêm, xuyên qua màn đêm u tối đang ngày càng trở nên lạnh dần và bầu không khí ngưng trọng và căng thẳng.

Đây là một đêm dài đằng đẵng đối với mọi người ở căn cứ này, cũng như tất cả mọi người còn sống sót, bọn họ hi vọng vào một ngày mai, họ sẽ lại được nhìn thấy ánh sáng Mặt Trời, một bình minh rực rỡ và ấm áp xua tan đi cái lạnh này...

...

“Celena, chị về rồi đây.” Rinka đi với bước nhẹ vào căn nhà của cô và Celene, Amity, hai người họ chỉ có cảnh giới Nhất Dương hậu kỳ vì vậy Rinka đã không cho phép họ tham gia chiến đấu ở chiến trường, nhất là Celena vì sử dụng năng lực tiến hóa tiên tri cho nên tự làm tổn thương bản thân, đến giờ phút này Celena còn chưa khôi phục, sắc mặt của cô bé hơi nhợt nhạt.

“Rinka về rồi à? Chúc mừng em đã chiến thắng, chị nghe mọi người nói là trận chiến này rất khó khăn.” Amity bước ra khỏi căn bếp, cô đang mặc một bộ quần áo dành cho đầu bếp.

Rinka ngửi được mùi hương thoang thoảng từ căn bếp tỏa ra khiến cái bụng cô phải kêu lên.

“Đã có nhiều người phải chết, nhưng chúng ta đã chiến thắng.” Rinka nói với giọng buồn man mát, khi nghe tin được số lượng người tử vong, Rinka cảm thấy có một cái gì đó rất là nặng nề, đầu cho Rinka không biết được bọn họ là ai, cô đã từng gặp và nói chuyện hay chưa, có lẽ đây là một thứ cảm xúc bắt nguồn từ đồng cảm.

Amity tiến lên và ôm lấy Rinka, tay cô vuốt lên đầu của Rinka và nói nhỏ: “Em đã vất vả rồi.”

“Cảm ơn.” Rinka nói với giọng cực kỳ nhỏ.

“Thôi đừng có buồn nữa, em cũng đã đói rồi phải không, đến đây, chị có làm vài món mà em thích, hãy ăn cho thật nhiều nhé.” Amity cười nói và kéo Rinka vào phòng bếp.

“A!!” Celena đang cầm lấy một miếng gà chiên giòn có màu vàng rục rờ và bỏ vào miệng rồi nhai móm mém, dầu mỡ dính đầy lên vùng miệng của cô bé, bỗng nhiên Celena thấy được Rinka và Amity bước vào phòng bếp, cô bé nhanh nhẹn giấu đi miếng thịt gà và đặt hai tay lên bàn như đang chờ đợi.

“Chị Rinka.” Celena nói bằng giọng nón nót, ánh mắt của cô bé lấp lánh, tựa hồ có những ánh sao đang lấp lóe ở trong đó.

Rinka nhìn cái miệng đầy dầu mỡ của Celena, cô không khỏi bật cười lên, nụ cười trên khuôn mặt tuyệt mỹ khiến cô như một đóa hoa màu trắng đang nở rộ giữa mùa đông lạnh buốt.

Thấy được nụ cười này của Rinka, Celena mới giật mình lên, cô bé lấy tay và lau đi vết mỡ rồi nở nụ cười khoe ra hàm răng khềnh.

“Con bé này!!” Amity vừa cười vừa nói.

“Chị Rinka mau lên đi, thức ăn đã nguội hết rồi.” Celena thúc dục nói.

“Được rồi!” Rinka nói và ngồi vào bàn ăn. Bữa ăn đầm ấm của một gia đình cứ diễn ra như thế, Mặt Trăng rọi xuống một màn sáng mờ ảo che phủ bầu trời, cảnh đêm của Hành Tinh Gaia rất đẹp, nhưng lúc này, chẳng một ai có tâm trạng để thưởng thức cảnh này cả.

“Lại nhớ về bác ấy sao?” Amity nhìn ánh mắt xa xăm của Rinka khi bữa ăn đã xong xuôi.

Rinka không đáp lại, cô chỉ gạt đầu nhẹ một cái rồi trầm mặc. Celena lén lút nhìn hai người, cô bé nhảy khỏi cái ghế, chạy đến khu vực bếp và tìm kiếm một số thức ăn đã nấu dư, đó là vài miếng thịt gà, một tô canh nóng hổi đang tỏa hương thơm.

Sau đó Celena nhìn Rinka và Amity, nhân lúc hai người không để ý, cô bé đi nhẹ nhàng để ra khỏi phòng.

“Celena!!” Amity bất chợt gọi tên của Celena.

“Em đang làm gì đó?” Amity hỏi với giọng hiếu kỳ.

“Không có gì!” Celena đang muốn xua tay nhưng cô nhận ra được hai tay của cô đang cầm lấy thức ăn.

“Em lấy thức ăn này đi đâu vậy?” Amity tiếp tục hỏi khi nhìn thấy thức ăn trên tay của Celena.

“Em muốn đưa số thức ăn này cho bạn Sophia.” Celena hơi cụp đầu xuống và nói nhỏ, giống như cô bé vừa làm một điều gì đó sai trái vậy.

“Tại sao em lại đưa thức ăn cho bạn ấy?”

“Bạn Sophia ở gần với chúng ta, nhà của bạn ấy không có điều kiện, bạn ấy là người đầu tiên bắt chuyện với em, mặc dù lúc này, bạn ấy không còn nói chuyện với em nữa và một điều nữa...”

“Em vừa nghe được, cha bạn ấy đã mất ở trên chiến trường, chắc hẳn Sophia đang rất đau khổ, em muốn chia sẻ nỗi buồn này với Sophia.” Celena vừa nói, cô bé vừa ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt của Amity, Rinka ở kế bên chỉ im lặng, không hề lên tiếng.

Celena là hiểu rất rõ cảm giác mất đi người thân là đau đớn đến nhường nào, là tuyệt vọng đến thế nào, vì vậy, cô bé đang muốn làm một điều gì đó dành cho Sophia, Celena muốn xua dịu nỗi đau của người bạn đã không còn nói chuyện với Celena nữa.

Rinka đi đến gần Celena và xoa đầu cô bé, sau đó Rinka nói với giọng nhỏ nhẹ: “Em đi đường cẩn thận nhé!”

“Vâng!!” Celena ánh lên đôi mắt vui vẻ, cô bé liền chạy khỏi căn nhà và đi vào màn đêm lạnh lẽo, ở đâu đó trong Thập Linh Hóa thành, tồn tại song song với niềm vui khi chiến thắng Venger là những nỗi buồn không tên, nỗi buồn cô đơn lạnh lẽo giữa chốn đông người, cảm giác áp áp ở trong các ánh đèn đang soi sáng rất xa xỉ đối với họ...

“Em đã nghĩ kỹ rồi, chị Amity.” Rinka nhìn thấy bóng lưng của Celena biến mất, cô quay lại đối mặt với Amity và nói.

“Em sẽ đi tìm cha nếu có cơ hội.” Rinka quyết định.

“Chị sẽ luôn ủng hộ và ở bên em, Rinka.” Amity nói với cảm xúc xuất phát từ tận đáy lòng.

“Em đã nghĩ kỹ rồi, chị Amity.” Rinka nhìn thấy bóng lưng của Celena biến mất, cô quay lại đối mặt với Amity và nói.

“Em sẽ đi tìm cha nếu có cơ hội.” Rinka quyết định.

“Chị sẽ luôn ủng hộ và ở bên em, Rinka.” Amity giọng nói của cô chứa cảm xúc xuất phát từ tận đáy lòng.

...

“Tất cả mọi người nghe đây, cần phải trao số đan dược này đến tận tay cho những người bị thương, đây là đan dược giúp đỡ họ trị liệu thương thế, vì vậy hãy khẩn trương lên.” Mặc Hàn đứng trước vài trăm người, họ là những thành viên của Quân Đoàn Gaia, ở trong trận chiến trước đó, họ chỉ bị thương nhẹ mà thôi, không có gì phải lo lắng, vì vậy Mặc Hàn đã triệu tập họ để cho họ làm một việc.

“Đây là đan dược mà tôi vừa mới sử dụng, nó rất có hiệu quả.” Một thành viên của Quân Đoàn nói với giọng bất ngờ, hắn đã được phân phát đan dược trị thương dành cho Quân Đoàn Gaia, lúc này hắn lại nhìn thấy nhiều đan dược ở trước mắt, từng thùng từng thùng chồng chất lên nhau.

“Quả thật thứ gọi là đan dược này quả thần kỳ.” Một người ở kế bên gật đầu khen.

“Tôi thấy Giáo Đình quá tốt, thứ thần kỳ như vậy thì chắc chắn nó rất có giá trị, ấy vậy mà Giáo Hoàng lại phân phát cho những người bị thương, không hề luyến tiếc gì.” Có người nói ra vấn đề ở hiện tại.

“Giáo Hoàng là một người nhân từ.”

Mặc Hàn nhìn về một người ở trong hàng ngũ và nghiêm giọng nói: “Tôi giao tất cả việc này lại cho cậu toàn quyền phụ trách đây Lucas.”

“Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất.” Lucas gật đầu và nói bằng giọng cứng cỏi.

“Được rồi, khẩn trương lên.” Lucas quay qua nhìn các thành viên khác, hắn cao giọng nói và khiêng lấy một thùng đan dược, nhiều thành viên thấy vậy, họ cũng tiến lên nhận lấy đan dược và đi về bốn phương tám hướng, tìm kiếm những người bị thương để phân phát.

Việc này tạo nên một oanh động không nhỏ ở trong Thập Linh Hòa thành. Vì hành động lần này, nhiều người đã được cứu sống và hồi phục vết thương, từ mất đi cánh tay cho đến trọng thương, bọn họ đều hồi phục đến trạng thái tốt nhất.

“Cảm ơn Giáo Hoàng đại nhân.” Có một ông lão nói trong khi quỳ xuống về phía tòa tháp cao nhất, hắn biết người Giáo Hoàng đang ở đó và nhìn họ, ông lão chảy nước mắt trong khi dập đầu, ở sau lưng hắn là một cô gái có sắc mặt trắng bệch đang nhanh chóng trở nên tốt hơn, đáng lý ra cô đã bị thương gần chết đi, nếu không phải có viên đan dược thần kỳ này thì cô sẽ không còn ở trên đời này nữa, chỉ để lại một mình ông lão đơn côi chống chịu với sự khắc nghiệt của thế giới này.

“Cha...!” Thấy ông lão làm ra hành động đó, cô gái khẽ kêu lên, rồi cô nhìn về trung tâm, tòa tháp cao nhất kia với ánh mắt cảm kích, người này đã cứu họ khỏi cái chết, lại cho họ một nơi yên thân, một căn nhà đứng nghĩa, lúc này lại cứu cô một mạng, ân tình này làm sao để báo đáp hết được cơ chứ?

Cô gái không có hành động gì, chỉ là khắc ghi ân tình vào sâu trong đáy lòng, ông lão đã đứng lên, với khuôn mặt vui vẻ, ông lão đi vào phòng bếp và lấy ra bát cháo nóng hổi để cho cô gái trẻ ăn.

Cảnh tượng như thế này diễn ra ở khắp Thập Linh Hòa thành, những nơi các thành viên đang vận chuyển đan dược đi qua, đều để lại những nụ cười, sự vui sướng và hạnh phúc, có người tuyệt vọng vì mất đi tứ chi, nay lại hồi phục hoàn toàn, có người mất đi đôi mắt, lúc này lại nhìn thấy thế giới một lần nữa.

“Cảm ơn Giáo Hoàng, cảm ơn Giáo Đình.” Đây là những tiếng lòng của họ, chỉ đơn giản là một ánh nhìn thành kính và cảm kích, bọn họ đã vĩnh viễn ghi nhớ khoảng khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Buổi tiệc chiến thắng!

Tiếng côn trùng kêu vang lên giữa trời đêm có đầy ánh sao đang lấp lánh, Thập Linh Hòa thành đang tràn ngập một cảm xúc, niềm vui của chiến thắng trước bầy Venger khát máu.

Đã ba giờ trôi qua kể từ khi cuộc chiến kết thúc, tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi để hồi phục sức khỏe, họ sử dụng đan dược do Thanh Vũ đưa đến để trị thương.

Ở một khu vực ở trong dãy tòa nhà trung tâm của Thập Linh Hòa thành, đây là khu vực làm bếp, nó rất rộng lớn, như một cái quảng trường thu nhỏ, bây giờ, tiếng người rộn rã, tiếng bước chân dồn dập, kèm theo đó là những âm thanh của đầu bếp đang nấu nướng hòa lẫn vào hương khí đang tỏa ra bát ngát, ánh lửa dập dờn thiêu đốt, các món ăn đang được tạo ra với khung cảnh đầy mê hoặc.

“Khẩn trương lên!”

“Thêm nhiệt độ, nếu không nguyên liệu này sẽ không đủ chín.”

“Thật không ngờ Giáo Đình lại có nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, chúng ta phải nấu ra những món ngon nhất để chúc mừng chiến thắng này mới được.”

“Tất cả đầu bếp đều có nguyên liệu mà họ cần, Giáo Đình thật đáng kinh ngạc.”

“Thời gian không còn nhiều lắm, nhưng món ăn của tôi cũng sắp hoàn thành rồi.”

Nhiều âm thanh bàn luận của những vị đầu bếp vang ra, với động tác xào nấu, sự chuẩn mực, sự khéo léo thể hiện họ là những đầu bếp lành nghề, họ như những người nghệ sĩ đang phô ra nghệ thuật đẩy sức cuốn hút.

...

Nathan đang đi trên một con đường cái, có nhiều người đang dạo bước thong thả ở trên đó, họ cười nói, họ quan sát và bàn luận đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cả tòa Tháp Linh Hòa thành được soi sáng bởi chức năng của đại trận, khung cảnh nhộn nhịp như là một lễ hội.

Đã từ bao lâu rồi bọn họ không được thả lỏng như thế này? Cứ về đêm, cuộc chiến thật sự của họ lại bắt đầu, bọn Venger tấn công, bọn sinh vật biến dị tấn công dồn dập vào tụ điểm, vì thế, họ sợ nhất là màn đêm, họ đã không ngủ từ nhiều tháng trước rồi.

Cái hoàn cảnh khắc nghiệt này vắt đi từng tí sức lực, tinh thần của họ, làm sao họ có thời gian để dạo bước được như ngày hôm nay chứ?

Lúc này, họ đã có thể làm được, tận hưởng một buổi tối vui vẻ trong bầu không khí yên bình, dầu cho họ vừa mới trải qua một trận chiến khốc liệt, họ vẫn cứ tận hưởng phút giây này, bởi vì họ biết được, khoảng khắc này rất ngắn ngủi, ngày mai, khi mặt trời lên cao, ánh bình minh ló dạng, trận chiến mới sẽ lại bắt đầu.

“Kai!” Nathan quan sát mọi người, hần nhìn thấy thân ảnh của một cậu bé thoáng qua, Nathan lên tiếng gọi cậu lại.

“Là ngài Nathan!” Kai quay đầu về phía âm thanh, cậu thấy được Nathan đang nở nụ cười nhìn cậu.

“Hôm nay nhóc đã chiến đấu rất tốt!” Nathan thấy Kai đi đến trước mặt hắn, hắn đưa tay ra và đặt lên vai của Kai rồi nói.

“Không đâu! Em vẫn không thể nào so sánh với ngài được, nếu không có ngài dừng cảm chiến đấu ở tuyến đầu thì phòng tuyến ở trên tường thành đã bị vỡ rồi.”

Kai lắc đầu và nói với giọng sùng bái, ba thân ảnh không lồ quá chói mắt, thu hút gần như là một phần ba Venger, vậy mà ba thân ảnh khổng lồ kia có thể chống chịu được một khoảng thời gian cực dài, nhiều người đã bàn tán về chuyện này và tôn sùng ba trăm thành viên của Quân Đoàn Gaia.

“Nếu như nhóc cứ cố gắng như vậy, việc đạt đến trình độ của ta còn là vấn đề thời gian mà thôi.” Nathan nói bằng giọng cổ vũ.

“Thế nào? Nhóc đang đi đâu đó?”

“Em đã mua được một số vật dụng và đang muốn trở về nhà!” Kai trả lời.

“Thế à? Chúng ta cùng đi nhé, ta đang muốn dẫn nhóc và em gái nhóc đi dự buổi tiệc mừng chiến thắng này!” Nathan bước về phía trước, hắn biết được nhà của Kai ở đâu vì hắn là người đã phân phát cho cậu căn nhà đó, Kai thấy vậy, cậu vội vàng bước theo sau.

“Buổi tiệc mừng chiến thắng, nếu được đi đến đó thì Neala sẽ rất vui vẻ.” Kai nói.

“Đúng vậy, dù sao con bé vừa mới khôi phục, quá trình điều trị khiến con bé mệt mỏi, nếu được đi ra ngoài dự một buổi tiệc thì sẽ giúp ích được cho con bé.” Nathan gật đầu.

Cả hai cùng bước về phía ngôi nhà của Kai, căn nhà có hai tầng, tất cả đều mới toanh, không có một hạt bụi hay vết nứt gì, trước nhà là một cái vườn có nhiều loài hoa được trồng ở đó, lúc này, cánh hoa dưới sự chiếu sáng của mặt trăng, chúng tỏa ra ánh sáng trắng bạc và lung lay theo làn gió thom.

“Neala, anh về rồi đây, ngài Nathan cũng theo đến đây nữa.” Kai mở cánh cửa rồi nói to.

“Anh hai về rồi hả!” Neala đưa cái đầu nhỏ nhón ra khỏi phòng và nhìn về phía cánh cửa, cô bé vui vẻ nói bằng giọng non nớt dễ thương.

“A! Là chú Nathan!” Neala nhảy cẫng lên khi thấy Nathan, cô bé chạy đến và đưa hai tay ra định ôm chầm lấy Nathan.

Nathan thấy một đứa trẻ khoảng bảy tuổi đang đi chân trần, mặc một bộ quần áo bằng vải bình thường vừa chạy vừa cười về phía hắn, thế là hắn nhìn không được cười lên rồi bồng Neala lên.

“Cháu ở nhà có ngoan không? Có làm phiền anh trai Kai không hả?” Nathan cười nói.

“Cháu không có! Cháu rất là ngoan ngoãn, không làm phiền anh hai bao giờ hết.” Neala chu mỏ nói.

“Vậy thì tốt, ta có phần quà cho cháu này.” Nathan vừa nói vừa lấy ra một cây kẹo ngậm rồi đưa cho cô bé. Hắn đã biết cô bé từ lúc theo Kai về nhà để kiểm tra tình trạng sức khỏe của Neala, lúc đó, Naela với khuôn mặt thần thờ, ánh mắt không có tiêu cự đang nằm trên một đồng rom, vết thương thì đang làm cô bé đau đớn, Nathan đến và dùng chiến công để đổi lấy một phần thuốc để điều trị cho Naela, nếu không thì lúc này con bé có lẽ đã chết rồi.

Từ đó đến nay, Nathan thường xuyên ghé thăm Naela, vì vậy, con bé rất thân và quấn quýt với Nathan.

“Cảm ơn chú Nathan.” Naela cười khúc khích và lấy đi cục kẹo từ Nathan.

“Naela nè, hôm nay chúng ta sẽ đi đến một buổi tiệc, cháu có muốn đi không?” Nathan hỏi.

Neala nghe được, mắt của cô bé sáng lên và hỏi bằng giọng mong chờ: “Ồ đó có thức ăn ngon không chú Nathan?”

“Tất nhiên là có rồi, cháu có thể ăn đến khi nào không còn ăn được mới thôi.” Nathan trả lời.

“Cháu muốn đi đến đó!!” Neala hoan hô nói. Sau đó cô bé bỗng nhớ ra chuyện gì, thế là cô bé nói tiếp:

“Cháu muốn cùng anh trai và chú Nathan đi đến đó, ba chúng ta sẽ cùng nhau ăn đến no mới thôi.”

“Vậy cháu mau vào thay đồ thật đẹp rồi chúng ta sẽ đi nhé.” Nathan cười nói và lấy ra một bộ đồ cực đẹp từ trong túi trữ vật, hắn biết được Naela chẳng có một bộ nào đẹp cả, vì vậy Nathan đã chuẩn bị từ trước.

“Oa!! Bộ đồ này đẹp quá, chú cho cháu thật hả?” Naela nhìn bộ đồ bằng ánh mắt khao khát, sau đó cô bé hỏi Nathan.

“Tất nhiên rồi, cả Kai nữa, hai đứa mau vào thay đồ rồi chúng ta sẽ đi.” Nathan gật đầu, lấy ra thêm một bộ đồ dành cho con trai đưa cho Kai.

“Hoan hô!!” Naela vui mừng hô to, cô bé nhảy khỏi người Nathan và cầm lấy bộ đồ đẹp chạy vào phòng, Kai đứng ở bên cạnh, cậu cười khỏ, nhận lấy bộ đồ từ Nathan rồi đi thay.

Sau vài phút, Kai và Naela đã thay đồ xong xuôi, hai đứa nhìn vào gương và không nhận ra được đó là mình, Nathan cười nói đánh thức hai đứa nhóc: “Chúng ta đi thôi.”

Ba người bước ra khỏi nhà, hòa nhập vào dòng người đông đúc, không biết từ bao giờ, các ánh đèn từ các căn nhà đã biến mất, chỉ để lại một căn nhà trống trơn, họ đã rời khỏi đó để đi đến quảng trường ở trước tòa tháp trung tâm, đó là nơi diễn ra buổi tiệc mừng chiến thắng.

Lúc đầu, họ coi đây là một hành động xa xỉ, bởi vì, vừa chiến đấu xong, họ đã hết thể lực, vết thương đầy mình, tinh thần thì suy yếu, nào có tâm trạng để tham gia bữa tiệc này? Nhưng Thanh Vũ đã giúp họ có tình trạng tốt nhất để tận hưởng một buổi tối hoành tráng, họ đã chống chọi với nguy hiểm trong một thời gian dài, đây là một cơ hội tốt để họ thả lỏng và nghỉ ngơi.

“Oa!! Có nhiều người quá!!” Naela vừa ra khỏi nhà, cô bé liền được Nathan đưa lên đầu gối, cô bé nhìn xung quanh bằng ánh mắt hiếu kỳ, từ lâu lắm rồi, cô bé mới nhìn thấy một cảnh tượng vui vẻ, nhộn nhịp đến vậy, trong trí nhớ của Naela, mỗi lần cô bé ra khỏi nhà, cô bé đều cảm nhận được một bầu không khí căng thẳng, ngưng trệ làm cho cô bé sợ hãi.

“Có thật là chúng em sẽ được tham gia vào buổi tiệc này không?” Kai hỏi bằng giọng không tự tin lắm, dù sao hai anh em cậu quá nhỏ.

“Tại sao không được? Nhóc không nhìn thấy sao?” Nathan vừa nói vừa chỉ về một nơi.

Kai hiếu kỳ nhìn qua, thấy được có vài đứa trẻ con đang mặc các bộ đồ đẹp để đang cười đùa với nhau, ở gần các đứa trẻ ấy là những người lớn, Kai nhận ra được đó là một số người thuộc Quân Đoàn Gaia và một số người có sức chiến đấu mạnh mẽ đã lập nhiều công lao ở trong trận chiến này.

Dường như họ đã mua những bộ đồ đẹp để và dẫn các đứa con của họ tham gia vào buổi tiệc.

“Nào, đi theo đến đây, ta đã tìm được chỗ cho chúng ta rồi.” Nathan dẫn Kai đi đến quảng trường và tìm đến một nơi mà hắn đã có được từ trước.

Ở trên quảng trường cực kỳ rộng lớn trước tòa tháp cao nhất, có nhiều cái bàn dài với nhiều loại thức ăn đã được bày biện ở trên đó, ở một nơi còn có các vỉ nướng đang có ánh lửa cháy lên thiêu đốt các món nướng, mùi hương thơm ngát kích thích vị giác của tất cả mọi người.

Nathan, Kai, Naela ngồi vào một cái bàn, cùng với họ là những thành viên của Quân Đoàn Gaia, trong đó có cả Derek với thân thể to lớn, Lucas bình đạm.

Thời gian dần trôi qua, khi mọi người đều đã tìm được một chỗ cho riêng mình, thức ăn đã được đem ra hết, thì đó cũng là thời khắc mà buổi tiệc bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Tam Kính!

Bầu không khí nhộn nhịp được dịu đi khi ánh đèn tập trung vào khu vực ở phía trong, đó là một cái bục cao, dường như tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn vào một người thanh niên đang bước lên cái bục đó.

Người thanh niên này mặc một cái áo choàng màu trắng tinh khôi, bước đi chậm rãi, từ từ đi lên bục cao, đó chính là Thanh Vũ.

Thanh Vũ thấy mọi người đang nhìn hắn, thế là hắn cười nói từ tốn:

“Ta rất vui khi tất cả mọi người đều có mặt ở đây để chúc mừng cho chiến thắng của chúng ta trước bọn Venger tàn bạo, khát máu kia.”

Tiếng vỗ tay vang lên dồn dập, mọi người đều đưa tay lên và dùng động tác này để chúc mừng cho chiến thắng.

“Chúng ta đã chiến đấu rất dũng cảm, liều mình tranh một cơ hội sinh tồn với bọn Venger đó, với vị thế là một giống loài đang ở trên đà diệt vong, chiến thắng này của chúng ta còn có ý nghĩa hơn tất cả mọi người tưởng tượng nhiều, chiến thắng này đại diện cho việc chúng ta còn có thể chiến đấu và chiến thắng thêm nhiều trận chiến nữa để giành quê hương, hành tinh mà chúng ta sinh sống.” Thanh Vũ chậm rãi nói tiếp.

“Nhưng bên cạnh cái chiến thắng đầy vinh quang này, có nhiều người phải trả một cái giá rất đắt, hơn một trăm người đã anh dũng hi sinh để đổi lấy cơ hội sinh tồn, góp phần làm nên chiến thắng này, vì vậy, chúng ta hãy dành một phút để tưởng nhớ họ.” Thanh Vũ nói xong, hắn đưa tay lên ngực và nhắm mắt lại, thần thái cực kỳ trang nghiêm.

Thấy được Thanh Vũ làm động tác đó, hầu như tất cả mọi người đều dùng khuôn mặt thương tiếc và mặc niệm hơn một trăm người đã chết.

“Đau buồn của quá khứ, chính là sức mạnh của hiện tại, sự hi sinh của họ làm chúng ta đau khổ, nhưng đừng vì đó mà làm cho sự hi sinh cao cả ấy là vô ích, chúng ta phải chiến đấu, và chiến thắng, bất cứ trận chiến nào ở tương lai, chúng ta cần mạnh mẽ tiến bước, đập tan tất cả những thứ dăm cản đường, chúng ta cần phải chiến đấu cho cả phần của những người đã ngã xuống, có lẽ một ngày nào đó, ta cũng sẽ tan biến ở trên chiến trường hoa mỹ tàn khốc kia, nhưng tinh thần, linh hồn và đức tin của ta vẫn tồn tại mãi mãi theo ý chí của tất cả mọi người.”

“Hôm nay, chúng ta được quyền đau đớn, chúng ta được quyền vui vẻ, nhưng ở ngày mai, chúng ta cần phải chiến đấu, vì tương lai của chúng ta, vì tương lai của nhân loại, tất cả mọi người hãy cùng nhau bước đi trên con đường này cùng ta!” Thanh Vũ càng nói, giọng của hắn càng lớn, hầu như là vang vọng khắp Tháp Linh Hòa thành.

Nghe được lời nói của Thanh Vũ, nhiều người bị ảnh hưởng, thế là họ hô to và giơ lên nắm đấm, bất kể là người già, cho đến trẻ con, dường như nhiệt huyết và tinh thần đều đã bị kích thích.

“Chiến đấu!!”

“Chiến đấu!!”

“Chiến đấu!!”

Một người hầu gái bước lên bục cao, cô đang cầm một cái khay chứa đựng ba ly rượu đỏ hồng, Thanh Vũ gật đầu nhẹ với cô hầu gái sau đó hắn lấy lên một ly rượu rồi giơ lên cao.

“Ly thứ nhất, ta kính chiến thắng vĩ đại của ngày hôm nay!” Thanh Vũ nói lớn, mọi người đều riêng phần mình lấy lên một ly rượu đã được đặt sẵn ở trên bàn và giơ lên cao.

“Kính chiến thắng vĩ đại của ngày hôm nay!”

“Cạn ly!!”

“Ly thứ hai, ta kính những linh hồn đã ngã xuống!”

“Kính linh hồn đã ngã xuống!”

“Ly thứ ba, ta kính tất cả mọi người, kính cái tương lai đầy đau khổ đang chờ đợi chúng ta!”

“Kính tất cả mọi người, kính tương lai đầy đau khổ đang chờ đợi chúng ta!!”

Những ly rượu chảy vào thân thể mang theo sức nóng khiến cơ thể ảm dần lên, Thanh Vũ đứng trên bục cao, làn gió thổi cái áo choàng của hắn tung bay, hắn có thể nhìn thấy từng khuôn mặt của mọi người, từng biểu cảm của họ, từ vui mừng, cho đến kích động và bi thương. Thanh Vũ kính luôn cái tương lai đầy đau khổ, dù cho hắn có làm gì, thì tương lai vẫn ở đó, hắn cần phải dẫn dắt mọi người đối mặt với nó với một tư thái ‘kính’, không hề sợ hãi hay trốn chạy.

“Ta còn có một số việc cần tuyên bố.” Thanh Vũ nói tiếp bằng giọng bình tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc.

“Đầu tiên, tất cả người thân của những người đã ngã xuống đều được Giáo Đình bảo hộ và cung cấp tất cả tài nguyên cần thiết để sinh tồn, Giáo Đình sẽ tuyệt đối không bao giờ quên đi công lao của họ.” Thanh Vũ bình thản đối mặt với họ và nói bằng giọng nghiêm túc.

“Cái gì! Tất cả đều được Giáo Đình bảo hộ?” Có người kinh ngạc nói, giữa hoàn cảnh này, việc giúp đỡ một người khác từ cái ăn đến cái mặc là một chuyện cực kỳ khó khăn, vì vậy họ mới kinh ngạc như thế.

“Tôi đã nghe nói tất cả chiến lợi phẩm của những người chết đều đã được đưa về cho người thân của họ, bây giờ Giáo Đình lại còn tuyên bố việc này, Giáo Đình thật là quá tốt.”

“Thứ hai, Giáo Đình sẽ ban hành một loại đồ vật có thể làm cho tất cả mọi người hấp thụ để tăng sức mạnh tiến hóa, vật đó gọi là linh thạch.” Thanh Vũ lấy ra một vài viên linh thạch và giơ lên trước mắt của mọi người, sau đó hân hấp thụ linh thạch, chỉ trong nháy mắt, vài viên linh thạch đã biến thành bụi phấn và bay mất.

“Mọi người có thể hấp thụ linh thạch ở trước mặt, sau này đó chính là loại đồng tiền của Giáo Đình.” Thanh Vũ nói tiếp. Linh thạch đã được đặt ở trên bàn của tất cả mọi người, ai cũng có thể thử hấp thụ một viên.

“Vật này quá thần kỳ, tôi có thể cảm nhận được sức mạnh đang tăng lên.”

“Trời ạ, nó thật dễ hấp thụ làm sao, tôi có thể hấp thụ nhiều viên linh thạch chỉ trong vòng một giờ đó.”

“Nếu có vật này thì sức mạnh của chúng ta sẽ nhanh chóng tăng lên.”

“Giáo Hoàng định dùng nó làm vật trao đổi thật sao?”

“Cuối cùng, đây là một chuyện cực kỳ quan trọng, sau bao ngày thảo luận, Giáo Đình quyết định công bố cách tu luyện để tất cả mọi người đều có thể đạt được sức mạnh như là pháp thuật, tất cả đều sẽ miễn phí, mọi người bất kỳ ai cũng có thể tu luyện nó.”

“Chuyện này quá điên rồ!” Có người nghe xong, hân kinh hô thành tiếng.

“Lời của Giáo Hoàng là thật à?”

“Chúng ta cũng có thể tu luyện và sử dụng pháp thuật? Đây là mơ có phải hay không?”

Nói giỡn, cách để tu luyện là một bí mật cực kỳ quan trọng, ít nhất là đối với bọn họ thì như vậy, họ rất thêm muốn cách tu luyện, nhưng họ không thể nào đạt được nó, đoạt lấy từ tay của Giáo Hoàng? Một việc làm cực kỳ ngu xuẩn, vì vậy, họ chỉ ham muốn mà thôi, không hề có ý đồ xấu gì, lúc này lại nghe được Thanh Vũ tuyên bố ra chuyện này, thật sự tâm linh của họ đã bị trùng kích.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều sáng lên, trong lòng họ không thể chờ đợi được khoảng khắc mà họ có thể sử dụng pháp thuật rồi.

“Giáo Hoàng làm thật à?” Mặc Hàn đang đứng ở dưới bục, hân cười khổ nói.

“Đây là một việc làm cực kỳ nguy hiểm nhưng cũng mang lại nhiều lợi ích to lớn, chúng ta sở hữu các loại công pháp, chỉ cần hạn chế cảnh giới là chúng ta có thể điều khiển sức mạnh của họ, trong khi đó, họ có sức mạnh của pháp thuật, vì vậy, họ có thể làm được nhiều việc, sau đó dùng nó để giao dịch với Giáo Đình để đổi lấy tài nguyên là linh thạch tu luyện, cuối cùng, người có lợi vẫn là chúng ta.” Rinka ở bên cạnh, cô đánh giá bằng giọng nói chờ mong, tài nguyên mà Giáo Đình cần nhất, cũng như Quân Đoàn Gaia cần nhất ở lúc này là tinh thể biến dị.

“Kết hợp sự công bố về linh thạch và công pháp tu luyện, thời thế của Hành Tinh Gaia sẽ thay đổi, không biết nó sẽ tạo ra một cơn địa chấn như thế nào đây?” Mặc Hàn nghĩ về tương lai, hân không khỏi thờ dài, việc Giáo Đình có công pháp tu luyện để sử dụng pháp thuật mà truyền ra ngoài, không biết bao nhiêu người muốn đến đây để cướp đoạt, lúc đó thử thách thật sự của Giáo Đình sẽ bắt đầu.

Bên cạnh nguy hiểm, là các lượng tài nguyên khổng lồ sẽ dồn về đây, những căn cứ bí mật sẽ trôi nổi, lúc đó chính là lúc sát phạt, đương nhiên, muốn sự việc này truyền đến khoảng cách xa ở trong tình cảnh không hề có thiết bị liên lạc là một việc tốn thời gian dài, nhân khoảng thời gian này, Giáo Đình sẽ phát triển để chuẩn bị cho đợt phong bạo đang sắp ập tới.

“Richard và Dieter không đến tham dự buổi tiệc à?” Không Thiên Hà đang im lặng, bỗng nhiên hân hỏi một câu, vì hân thấy được cái sự tức giận đến bất bình thường của Richard và Dieter khi đang chiến đấu, để cảm xúc chi phối hành động khi ở trên chiến trường là một việc làm ngu xuẩn, đáng lý ra họ không nên phạm phải sai lầm đó chứ.

“Richard không đến tham gia, có vẻ như anh ấy đang có một tâm trạng xấu, còn tên Dieter thì đang ăn uống no nê ở đằng kia kia.” Rinka trả lời Không Thiên Hà, khi cô đứng ở bên cạnh Không Thiên Hà, Rinka có một cảm giác rất kỳ lạ, khiến cho trái tim cô đập nhanh hơn, nhất là ánh sáng từ Mặt Trăng rọi xuống khuôn mặt điển trai và có khí chất cao quý của Không Thiên Hà, Rinka vô tình nhìn thấy và cô phải quay đầu đi ngay lập tức.

“Chúng ta cũng nên tìm đến một bàn tiệc thôi, tôi muốn ăn thử thức ăn của thế giới này lắm rồi.” Mặc Hàn cười nói. Không Thiên Hà gật đầu biểu thị đồng ý.

“Vậy thì chúng ta hãy mau nhanh lên, tôi nghe nói các đầu bếp nấu ở trong buổi tiệc này rất giỏi đó.” Rinka nói, ba người cùng nhau đi đến một bàn tiệc, ở đó Celena đang ăn ngấu ngiến, bên cạnh cô bé là một cô nhóc nhỏ tuổi khác, cả hai cứ hồn nhiên ăn uống làm cho mọi người ở xung quanh nhìn thấy

đều phải cười lên.

“Chị Rinka, mau đến đây, nếu không thì em sẽ ăn hết phần của chị đó.” Celena vui vẻ nói với Rinka. Hình như cô bé không hề quan tâm gì đến những gì Thanh Vũ nói thì phải.

“Đó là tất cả những gì ta cần tuyên bố, còn bây giờ, buổi tiệc mừng chiến thắng xin được bắt đầu, ta chúc các vị ăn ngon miệng,” Thanh Vũ nói lời kết thúc và nhận lấy một tràng pháo tay nồng nhiệt, hân bước xuống bục cao.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Đào tẩu!

Thanh Vũ không tiếc điểm tín ngưỡng để mua nguyên liệu thuộc loại cao cấp nhất, trong đó không thiếu nguyên liệu nấu ăn đạt đến Nhất Tinh, bằng với cảnh giới Trúc Cơ kỳ, bởi vì đây là một buổi tiệc tôn vinh chiến thắng của tất cả mọi người, cho nên việc thức ăn là không thể sơ xài được.

Dù sao để tất cả mọi người ăn no, họ càng có sức làm việc. Còn việc canh gác, đề phòng các sinh vật tiến hóa hay Venger tấn công đã có Lưu Úc, hắn đang điều khiển Thập Linh Hỏa trận và tu luyện, nếu có sinh vật nào dám đến gần Thập Linh Hỏa thành, Lưu Úc sẽ phát hiện, có vẻ như Lưu Úc đang dùng hết sức để tu luyện, từ khi đến đây đến giờ này, Thanh Vũ không thấy Lưu Úc dùng tay một chút nào.

“Áp lực khi đứng trước đám đông thật quá khủng khiếp, nó làm trái tim mình cứ nhảy mạnh lên, thật mừng vì đã phát biểu thành công.” Thanh Vũ than thở nói trong khi bước xuống bục cao, tiếp theo là chương trình văn nghệ với sự góp mặt của một số ca sĩ, âm thanh là một dàn loa cực kỳ tân tiến.

Thanh Vũ ngửi được mùi thơm của thức ăn cứ thoang thoảng ở trong không khí làm cho dạ dày hắn kêu lên.

“Nhắc mới nhớ, từ khi đến mình đã không hề ăn một chút gì.” Thanh Vũ vừa nói vừa tìm kiếm một nơi để hắn dùng chân và ăn uống một bữa no nê, từ lúc đặt chân đến thế giới này, hắn chỉ có chiến đấu và tu luyện, không hề đụng đến một chút thức ăn, việc này quá phí phạm, đây là một thế giới khác, nếu đã đến đây mà không thưởng thức một chút đặc sản thì thật ngu ngốc.

“Giáo Hoàng!!” Bỗng nhiên, Thanh Vũ nghe được tiếng gọi hắn. Thanh Vũ nhìn theo âm thanh, đó là Mặc Hân đang ngồi chung một đám người và đang đứng lên gọi Thanh Vũ.

Trong lòng của Thanh Vũ cười, nhưng khuôn mặt lại nghiêm túc bước đi đến cái bàn đó và ngồi xuống nhập tiệc, phải giữ gìn uy nghiêm của Giáo Hoàng trước mặt tất cả mọi người, làm sao hắn có thể hào hứng chạy đến như một đứa trẻ nhìn thấy cái ăn được?

“Mọi người tốt.” Thanh Vũ gật đầu chào hỏi.

“Giáo Hoàng tốt.” Mọi người chào lại.

Ngay khi Thanh Vũ vừa muốn nói tiếp vài câu thì bất chợt có một âm thanh vang lên.

O o o o!!!

Thế là tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái!

...

Căn cứ quân sự của Davine vào buổi đêm không có tường thành bảo vệ, chỉ có một lớp tường thấp bé bao bọc một khoảng không gian mà thôi, bức tường nhỏ này quá yếu đuối, một sinh vật tiến hóa đến Nhị Dương sơ kỳ có thể dễ dàng đập nát nó.

“Chết tiệt!”

“Không được lùi bước!!”

“Giữ vững phòng tuyến, bắn yểm trợ!!”

“Giết!! Giết! Giết!!!”

“A! Tay của ta!!”

“Đừng chết mà, anh trai!!!”

Ngay tại thời điểm này, căn cứ quân sự của Davine đang bị sự hỗn loạn bao trùm, tiếng la hét, tiếng kêu gào hòa lẫn vào âm thanh của súng đạn và tiếng

gầm gừ của loài thú. Tất cả pha trộn vào nhau tạo thành một khúc ca đầy điên cuồng.

Căn cứ quân sự này gần như là bại lộ trước mặt bầy thú, các quân nhân đã lập phòng tuyến và dùng các loại súng máy với sức sát thương khủng khiếp để tiêu diệt bầy thú đang tấn công họ, một số sinh vật biến dị đột phá vòng vây và tàn sát nhiều người sống sót ở bên trong. Những người tiến hóa đang cầm lấy vũ khí và chống trả sinh vật biến dị.

Davine lơ lửng giữa không trung vì hắn sử dụng năng lực tiến hóa để đỡ lấy thân thể hắn, đó là một miếng sắt hình tròn, với lực lượng tinh thần khổng lồ, Davine đang điều khiển hơn một trăm cây súng máy, chúng lơ lửng ở xung quanh Davine và đồng loạt nổ súng, tia lửa từ đầu súng cực kỳ chói lóa.

Các sinh vật biến dị bị hàng trăm cây súng chia vào đều bị bắn thành cái sàng, Davine đã mất đi sự bình tĩnh vốn còn, bây giờ hắn chỉ còn lại sự điên cuồng, bằng ánh mắt vẫn vện tia máu, Davine gào thét:

“Chết đi!!!”

...

“Cứu tôi với!!”

“Tôi không muốn chết ở đây, xin hãy cứu tôi.”

Ba người đàn ông có thân thể gầy còm, khuôn mặt hốc hác và đang có biểu tình sợ hãi cực độ đang chạy hết tốc lực, xuyên qua khu rừng âm u của buổi đêm lạnh lẽo, trên người bọn họ có nhiều vết thương, đa số thuộc về các loại cây gai mọc ở trong rừng, một người có vết cào cào của loài động vật có móng vuốt sắc bén.

Ba người đang ở trong tình trạng mệt mỏi, dù cho chân của họ đang tê cóng và mất đi cảm giác, họ vẫn chạy hết tốc lực, chạy vì sự sống, điểm đích của họ là một khu biệt thự to lớn có một lớp tường dày và cao to.

Ở sau ba người đàn ông là gần mười con sói màu xám, chúng to hơn sói thường gấp ba lần, móng vuốt rất dài, chúng có đôi mắt đỏ lờm khát máu, đàn sói dẫm đạp lên các loài thực vật và đuổi theo ba người đàn ông dựa theo mùi máu.

Vài giây sau, ba người đàn ông chạy ra khỏi phạm vi của khu rừng, biệt thự khổng lồ như một cái hoa viên đang ở trước mặt họ không đến một trăm mét.

“Cứu mạng!!”

“Làm ơn hãy cứu chúng tôi.”

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, xin các ngài hãy cứu chúng tôi.”

Ba người gào lên bằng giọng thảm thiết, ánh mắt của họ nhìn vào bức tường thành là ánh mắt của hi vọng, nhưng cũng có sự hận thù.

“Chúng đã trở lại thưa ngài.” Một người đang ở trong bức tường nhìn khu vực bên ngoài bằng cái ống nhòm xuyên đêm, hắn nhìn thấy ba người đàn ông và bầy sói khát máu, hắn liền quay đầu và nói với một người khác.

“Không cần!” Người còn lại nói với giọng không cảm xúc, hắn cũng đang nhìn về bên ngoài, nhưng ba người đàn ông không phải là thứ hắn nhìn, hắn chỉ nhìn về bầy sói mà thôi.

“Hãy chuẩn bị tiêu diệt bầy sói này.”

“Cứ để ba tên đó chết đi, chúng ta không có dư lương thực và thuốc men dành cho chúng.”

“Vâng thưa ngài.” Người đang cầm ống nhòm trả lời.

Ba người đàn ông chạy đến gần tường thành bằng thép cứng cỏi, nhưng càng chạy đến gần, họ càng nhìn thấy được một sự tuyệt vọng đang chờ đợi họ, cánh cổng to lớn kia không hề ra một kẽ hở nào.

“Không!! Chúng ta đã dẫn bọn nó đến đây, tại sao các người lại không cứu chúng ta?”

“Làm ơn, xin các người hãy cứu chúng tôi!!”

Ba người càng kêu càng sợ hãi, bầy sói với bốn chân to khỏe đã đuổi kịp họ, hơn mười con sói nhào đến, tấn công ba người đàn ông, họ không có một chút sức lực để chống lại bọn sói này, miếng máu của chúng mở ra và cắn xé, máu tươi bắn tung tóe.

Một lát sau, cánh cổng mở ra, có một đội ngũ hơn ba mươi người được trang bị vũ khí sắc bén, đàn sói đã ngấu ngiến ba người xong xuôi, chúng thấy được con mồi tiếp theo, thế là chúng nhào lên, tấn công đội ngũ này.

...

“Đi nhanh, nhân lúc bọn chúng đang tiêu diệt lũ quái vật chúng ta phải trốn thoát khỏi đây.”

“Bọn chúng chính là súc vật, không phải con người, nếu còn ở lại chúng ta sẽ chết hết.”

Ở một khu vực bên trong tòa biệt thự có diện tích cực lớn, bốn người đang tập trung ở đây, với thân thể gầy gò, khuôn mặt tiều tụy, bọn họ đang đi với bước chân nhỏ nhẹ, lén lút đi đến một đoạn tường.

“Mau lên.” Người dẫn đầu nói với giọng hấp tấp. Ánh mắt của hắn đảo quanh để đề phòng.

Bốn người lần lượt leo lên tường thành cao, sức mạnh từ năng lượng tiến hóa cho phép họ leo tường với tốc độ cực nhanh, chỉ vài giây sau, bốn người đã ở bên ngoài tường thành.

“Chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Một người thanh niên hỏi.

“Tôi không biết thế giới hiện tại đã ra sao, nhưng có lẽ quân đội sẽ kiểm soát nhiều nơi, lập ra trại tị nạn, chúng ta hãy tìm đến đó nhờ trợ giúp, quân đội sẽ tới đây tiêu diệt bọn cướp này để cứu lấy mọi người đang kẹt ở đó.” Người dẫn đầu là một phụ nữ có khuôn mặt đoan trang, thành thực.

“Vậy thì chúng ta phải đi nhanh thôi, bọn chúng sẽ phát hiện ra chúng ta mất.” Một người trong nhóm hồi thức.

“Được rồi, đi thôi, tôi quen đường ở nơi này, vì vậy hãy để tôi dẫn đường.” Người cuối cùng tự tin nói.

“Vậy mọi việc xin nhờ cậu.” Cô gái gật đầu nói.

Ngay khi bốn người vừa đi đến gần khu rừng, thì có âm thanh vang lên ở phía sau họ.

“Các người đang làm gì đó?”

“Bọn chúng muốn chạy trốn!!”

“Bắt chúng lại!!”

Bốn người vừa nghe được âm thanh, họ không hề quay đầu lại, họ dùng tốc độ cực nhanh để chạy vào khu rừng, ở sau và vài chục người đang cầm vũ khí đuổi theo.

“Các người chạy được sao?” Trong những người đuổi theo, có một người đạt đến cạnh giới Tam Dương sơ kỳ, hắn có tốc độ vượt qua tất cả, vì vậy hắn đã chặn đầu được bốn người, đó là một tên thanh niên, khuôn mặt xấu xí và gian xảo, hắn đang cầm một vũ khí nhọn hoắt và dài, có hình dạng như một cây giáo.

“Là người Sulai!” Cô gái lên nói bằng giọng tức giận.

“Haha! Người không ngờ chính là ta phải không?” Sulai nhìn cô gái bằng ánh mắt nóng rực. Dù chỉ có một mình hắn đối mặt với bốn người, hắn vẫn ung dung, không lo lắng gì, đó là sức mạnh đã mang lại sự tự tin này cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Đuổi bắt!

“Các người định bỏ chạy chứ gì? Kế hoạch này quá ngây thơ, thừa dịp bọn kia đang đánh nhau sống chết với lũ quái vật rồi chuồn khỏi đây, rất là ngây thơ đó nha.” Sulai cười khinh bỉ liếc bốn người.

“Chỉ có một mình hắn ở đây, chúng ta không cần phải sợ hãi, hãy hợp lực để giết chết hắn thật nhanh.” Một người đàn ông trong bốn người hung hăng nói, mắt hắn ánh lên cái nhìn dữ tợn.

“Đúng vậy, chúng ta không cần sợ hãi, chỉ có một mình hắn mà thôi.” Một cậu thanh niên gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo.

“Giết ta? Thật là một chuyện cười lớn!” Sulai nghe vậy, hắn giận quá hóa cười nói. Bọn họ bị nhốt trong một khu vực cách ly, chỉ biết thế giới bên ngoài qua những lần bị ép buộc tham gia dụ dỗ sinh vật tiến hóa đến đây mà thôi, không hề biết gì về sức mạnh của đám người nhốt họ cả, dù sao bọn họ cần sức mạnh, sự dẻo dai để dụ dỗ sinh vật, cho nên bọn chúng đã cho họ tình thế tiến hóa để tăng cấp.

“Không nói đến chuyện cười này, các người nghĩ chỉ bằng một kế hoạch nhỏ đó mà có thể thoát khỏi ánh mắt của bọn ta hay sao?” Sulai thu liễm lại giọng cười, hắn thần bí nói.

“Không cần nói nhiều với hắn làm gì, giết!!” Người đàn ông đã không kiềm chế được cảm xúc, hắn dừ tợn nói và xông lên tấn công Sulai, bấp chân đã được tiên hóa cho phép người đàn ông có sức mạnh vượt trội, chân hắn dẫm mạnh xuống mặt đất tạo thành một chấn động nhỏ, hắn phóng đến Sulai với tốc độ nhanh.

“Ầy da! Mạnh mẽ làm sao! Ta sợ quá à!!” Sulai thấy vậy, hắn thực hiện một động tác sợ hãi, và yếu đuối nói. Trong lúc đó, người đàn ông đã tiếp cận Sulai, nhìn thấy tên khốn kiếp ở trước mặt, người đàn ông gầm lên, đánh ra một quyền như trời giáng thẳng đến Sulai.

“Thật sợ quá đi!!” Sulai nói xong, hắn quất ra một cái tát như tia chớp, người đàn ông không nhìn thấy gì, chỉ thấy được trời đất quay cuồng, thân thể của người đàn ông lộn nhào ở không trung vì ông ta đã trúng một cái tát mạnh của Sulai.

Bịch! Thân thể của người đàn ông rơi xuống đất làm phát ra âm thanh nặng nề.

“Will!!” Cậu thanh niên thấy vậy, cậu liền kêu tên đàn ông bằng giọng lo lắng.

“Haha!! Chúng ta trở lại với chuyện chính nào!!” Sulai nheo mắt nói, hắn nhìn thân thể đầy đặn của người phụ nữ, không hề kiêng dè gì đánh giá cô.

“Để coi, các ngươi đi đến được đây cũng là do một phần công lao của ta!!” Sulai cười nói.

“Để các ngươi thoát khỏi đây thật là khó khăn a, ta phải gặp nhiều phiền phức mới giúp đỡ được các ngươi.”

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?” Người phụ nữ không khỏi hỏi, cô không giải trừ trạng thái phòng bị Sulai.

“Ta làm tất cả mọi chuyện là vì ngươi thôi.” Sulai tình cảm nói.

“Ngươi biết không? Đại ca không cho phép ai động vào ngươi, cho nên ta phải để ngươi rời khỏi biệt thự để có thể động vào ngươi đó.” Sulai nói đến đây, hắn làm một biểu tình đau đớn.

“Ta đã nghĩ về ngươi bất kể ngày hay đêm, thân thể của ngươi thật là tuyệt vời, làm sao có thể phí phạm một thân thể hấp dẫn như vậy?”

“Cặn bã!” Người phụ nữ tức giận nói.

“Chị Scarlet đừng nói nhiều với hắn, chúng ta phải thoát khỏi đây trước khi viện binh của hắn đến, nói không chừng hắn đang câu kéo thời gian để chờ viện binh đó.” Cậu thiếu niên tức giận nói.

“Chúng ta cùng xông lên giết hắn!”

Cậu thanh niên vừa nói xong, người còn lại ở trong nhóm gật đầu, cả hai cùng tấn công Sulai với tốc độ cực nhanh.

“Đúng là tuổi trẻ nha!” Sulai vẫn một bộ dạng ung dung, hắn cười nói.

“Ignor, ngươi biết nên làm gì rồi chứ!” Sulai nhìn người cuối cùng đang tấn công đến hắn và nói.

Nghe được tiếng nói của Sulai, Ignor lạnh lẽo quét nhìn cậu thanh niên đang tấn công Sulai, hắn đá ra một chân như vũ bão đến cậu thanh niên ở bên cạnh hắn, bởi vì cả hai đang di chuyển với tốc độ cao, cho nên cậu thanh niên không phản ứng kịp, thân thể bị trúng một chân, vang lên tiếng xương nứt, thân thể của cậu thanh niên như đứt dây, bay ra ngoài xa.

“Ngươi!! Ignor, ngươi đang làm gì vậy?” Người phụ nữ có thể Scarlet kêu lên.

“Xin lỗi, Scarlet, tôi chỉ là đang làm nhiệm vụ của mình mà thôi.” Ignor nhìn Scarlet và thản nhiên nói.

“Người là ngươi của Sulai?” Cậu thanh niên ho ra một ngụm máu tươi rồi suy yếu nói.

“Tại sao ta không thể là người của Sulai?” Ignor cười lạnh nói.

“Ngươi không nhớ Sulai đã làm gì với vợ của ngươi sao Ignor?” Scarlet tức giận nói, sắc mặt của cô rất khó coi.

“Đó chỉ là chuyện ở quá khứ, bây giờ, đại ca Sulai đã hứa sẽ cho ta tiền tài và địa vị, chỉ cần có những thứ đó thì một người phụ nữ tính là cái đỉnh gì?” Ignor phun ra một ngụm nước bọt rồi nói.

“Thế nào? Mãn kịch này hấp dẫn không? Nếu không nhờ Ignor thì các ngươi có thể ra khỏi nơi đó sao?” Sulai cười to nói.

“Ngươi làm rất tốt Ignor!!” Sulai đến gần vào vỗ vai Ignor, hắn khen.

“Nhưng mà, việc làm của ngươi đã hoàn thành, cho nên ngươi không cần phải tồn tại, vĩnh biệt!” Tiếp theo, Sulai thay đổi một bộ mặt, hắn lạnh nhạt nói, tay đang ở trên vai của Ignor dùng lực, cái cổ của Ignor bị bẻ gãy chỉ trong nháy mắt.

“U!! U??” Ignor dường như muốn nói gì đó, nhưng miệng hắn chỉ tràn ra máu tươi, sau đó hai mắt hắn trắng dã, mất đi sinh mệnh.

“Chị Scarlet, chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Cậu thanh niên thấy Scarlet đang từ từ di chuyển đến cậu, thế là cậu lên tiếng hỏi.

“Chúng ta không thể nào chiến thắng hắn được, vì vậy hãy chạy khỏi nơi đây ngay khi chị ra hiệu.” Scarlet cẩn thận nói.

“Bây giờ đến lượt các ngươi!!” Sulai nhìn qua Scarlet và cậu thanh niên như đang treu đùa mèo con. Hắn vừa nói xong, thì có một âm thanh nhỏ, Sulai hiểu kỳ nhìn lại, hắn thấy được một người đàn ông đang đâm tới hắn.

“Grrrrrrrrrr!” Mặc dù thân thể có đầy máu tươi, Will vẫn xông lên, cùng với đôi mắt dữ tợn quyết tâm liều chết, Will dùng tất cả sức lực cuối cùng để tấn công Sulai.

“Hai ngươi hãy chạy khỏi đây mau!!” Giọng của Will gầm gừ vang lên.

“Will!!” Cậu thanh niên kinh hô.

“Đi mau!!” Scarlet không hề chần chừ, cô quát lên một tiếng rồi nắm lấy cậu thanh niên để hắn định thần lại, hai người chạy vào màn đêm hòng lẫn trốn Sulai.

“Con ruồi phiền toái này!” Sulai khinh thường nói một câu, Will đã đâm tới Sulai, nhưng mà toàn bộ sức lực của Will đã bị chặn đứng lại bởi một tay của Sulai.

“Chỉ có tiến hóa cấp một mà cũng dám tấn công ta?” Sulai nhìn Will bằng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.

“Chết đi! Sâu bọ!!” Sulai đâm ra một quyền, quyền phong gào thét bay đến đầu của Will.

Bụp!! Âm thanh nát vỡ vang lên, cái đầu của Will bị một quyền làm cho nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, trong lúc đó Sulai đã nhảy ra xa, tránh khỏi máu tươi tung bay.

“Đội trưởng!!” Đám người đuổi theo ở phía sau vừa đi đến, thấy được cảnh tượng xung quanh, bọn họ không khỏi kinh hãi.

“Đám người bỏ chạy đã bị ta giết sạch, các ngươi hãy về báo cáo đi, ta còn có việc cần phải nán lại đây một chút.” Sulai gật đầu và nói.

“Vâng!!” Đám người cung kính trả lời và trở về.

“Haha!! Chạy thật tốt, như vậy các ngươi sẽ không bị ai phát hiện!” Sulai nhìn về phương hướng mà hai người vừa chạy khỏi và âm u nói.

“Chị Scarlet, chúng ta nên đi đâu bây giờ?” Cậu thanh niên vừa hỏi vừa ôm lấy vết thương, hơi thở của cậu rất nhanh vì mệt mỏi.

“Không cần phải nghĩ về nó, chúng ta phải chạy khỏi tên Sulai, nếu không chúng ta phải chết, còn việc tìm đường cứ để sau.” Scarlet trả lời.

Khu rừng hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, các tán cây che hết phần ánh sáng của Mặt Trăng, không khí lạnh lẽo, yên lặng như không có một sinh vật nào tồn tại, chỉ có tiếng bước chân dẫm lên lá cây vang lên đều nhịp.

“Chạy đủ rồi chưa?” Sulai bỗng xuất hiện ở trước đường đi của hai người và cười nói. Hắn là một người đã đạt đến cấp ba, đuổi theo hai người chỉ có tiến hóa cấp một như là một trò đùa mà thôi.

Thấy được Sulai, Scarlet và cậu thanh niên dừng lại, hai người nhìn về phía Sulai bằng ánh mắt đề phòng.

“Chị Scarlet hãy chạy đi, em sẽ cản đường hắn!” Cậu thanh niên nói trong khi bước lên phía trước đối mặt với Sulai.

“Không! Muốn chạy thì chúng ta cùng chạy!” Scarlet lắc đầu và nói.

“Anh hùng cứu mỹ nhân à? Hi sinh tính mạng để người khác được sống, thật là một hành động cao đẹp làm sao, haha, nếu ta được nghiền nát cái hành động này thì sẽ có cảm xúc gì nhỉ?” Sulai cười to nói, vừa nói xong, hắn phóng về phía Scarlet.

“Chị Scarlet chạy mau!!” Cậu thanh niên hét lên, nhưng sau đó cậu nhận ra được một việc lạ, Scarlet đã bắt lấy tay của cậu và dùng một sức mạnh mà cậu không thể phản kháng lại. Cậu thanh niên chưa kịp nói gì thì đã nhìn thấy ánh mắt vô tình của Scarlet, cậu bị Scarlet nhấc bổng lên rồi quăng thẳng đến Sulai.

“Chị Scarlet??” Cậu thanh niên khê kêu lên bằng giọng khó hiểu.

“Tạm biệt!” Scarlet lạnh lùng nhìn cậu thanh niên và nói, sau đó cô dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng, vượt qua tiến hóa cấp một, đã đạt đến tiến hóa cấp hai, Scarlet biến mất vào trong màn đêm.

“Hừ!! Con hồ ly!!” Sulai nói trong khi đâm một quyền về phía trước, hắn muốn đánh vỡ thân thể của cậu thanh niên.

“Nếu chị đã vô tình như vậy thì em cũng không cần phải lo lắng gì nữa!” Khác hẳn với biểu tình sợ hãi trước đó, khi xác định được Scarlet đã âm toán mình, cậu thanh niên bình tĩnh nói, ngay lúc nắm đấm của Sulai chạm vào người của cậu, thì thân thể của cậu biến thành một vệt bóng đen rồi hòa lẫn vào màn đêm, biến mất như chưa từng tồn tại.

“Năng lực tiến hóa!” Sulai đánh ra một quyền không trúng gì cả, hấn gầm lên bằng giọng đồ kị, phải biết hấn không có năng lực tiến hóa, một tên bị nhốt lại thức tỉnh năng lực, sao hấn không đồ kị cho được!

“Hừ! Coi như ngươi may mắn, còn con đàn bà kia không may mắn như vậy được!” Sulai bình tĩnh lại và đuổi theo Scarlet, ánh mắt hấn chứa đầy dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Lilith gia nhập, Mặc Hàn nguy hiểm!

“Cầu cho linh hồn người chết sẽ được siêu thoát.” Một ông lão nói bằng giọng buồn mang mát.

Đó là một buổi sáng đầy trầm lặng, trời còn sớm, nhưng tất cả mọi người ở Thập Linh Hóa thành đã thức dậy, họ ăn mặc những bộ đồ màu trắng, trên đầu có một miếng vải tang đang bị những làn gió thổi lên.

Khi trời se se lạnh, giọng nước trong vút vẫn còn đọng lại trên những tán lá, chúng không cam lòng rơi xuống mặt đất và kết thúc cuộc đời ngắn ngủi, mọi người đã tập trung tại một nơi ở trong Thập Linh Hóa thành, bầu không khí yên tĩnh và trang nghiêm.

Bởi vì họ đang tham gia một tang lễ dành cho một trăm hai mươi một người đã chiến tử ở trong trận chiến ngày hôm qua, ở trước đám đông là các ánh lửa đang rực cháy thiêu đốt thân thể của người chết thành tro tàn, người thân của người chết thì đang thút thít với ánh mắt đau thương.

“Hãy vĩnh viễn ghi nhớ bọn họ, những anh hùng đã chết đấu và hi sinh, hãy vĩnh viễn ghi nhớ thời khắc đau khổ này, và hãy chứng minh rằng sự hi sinh của họ là vô ích, chúng ta có thể chết ở trên chiến trường, nhưng ý chí của chúng ta sẽ mãi mãi vĩnh tồn ở nơi đây và dõi theo mọi người.”

“Một lần nữa, hãy dành cho họ một lời cảm ơn.” Thanh Vũ nói trong khi khom người. Hàng chục ngàn người cũng khom người đối với những người chết, biểu hiện sự cảm kích từ tận đáy lòng.

“Cảm ơn rất nhiều!”

Sau đó, tro cốt của những người chết được thu lại và đặt vào một căn nhà thờ, trước đó đã có nhiều người chết được thờ ở đây, hương thơm của nhang nghi ngút bay lên rồi biến mất tại khoảng không bầu trời, lần lượt, từng người thấp nén nhang dành cho linh hồn của những vị anh hùng đã ngã xuống.

“Cha!!” Có một đứa trẻ con nhận ra được người cha đã chăm sóc cho nó đã ra đi vĩnh viễn, nó gào khóc, tiếng khóc của trẻ con vang lên, như cộng hưởng sự đau thương tiềm ẩn, nhiều người nhìn không được rơi lệ.

Thanh Vũ nghe được tiếng khóc, hấn không nói gì, chỉ biết trầm mặc, đáng lẽ ra hấn có thể cứu lấy tất cả mọi người bằng cách sử dụng sức mạnh của Danh Hiệu, nhưng hấn đắn đo về sự nguy hiểm của con cá sấu khổng lồ.

Hấn cần sức mạnh của Danh Hiệu để chuẩn bị ứng phó các dị biến, vì vậy Thanh Vũ quyết định không sử dụng Danh Hiệu, đây là cách thức tối ưu nhất ở thời điểm đó, nhưng mà hậu quả của nó không phải là một ý nghĩ hay lời nói suông, đó là sinh mạng của một trăm hai mươi một người, kéo theo đó là một chuỗi đau khổ của nhiều người khác, trong lòng Thanh Vũ sao có thể không cảm thấy được gì?

Dẫu hấn không phải trực tiếp giết chết họ, nhưng cái chết của họ vẫn liên quan đến Thanh Vũ, cái cảm xúc nặng nề ở trong lòng càng làm cho Thanh Vũ muốn rời khỏi đây, chạy trốn khỏi cái không gian này.

Bỗng nhiên, một bàn tay đặt lên vai của Thanh Vũ, xóa đi tất cả những cảm xúc đó khỏi hấn,

“Anh không cần phải tự trách bản thân, họ không phải là kẻ yếu đuối đến nỗi cầu xin sự giúp đỡ từ anh, họ đã chiến đấu vì họ muốn thế, và họ chết đi cho đức tin của họ, đối với họ, điều đó là đáng giá.” Âm thanh dịu nhẹ vang vào tai của Thanh Vũ, hấn nhận ra được âm thanh này là của Lilith.

“Cảm ơn cô, Lilith.” Thanh Vũ nhìn về phía sau và nói.

“Không có gì, nhưng một người đứng ở vị trí thủ lĩnh như anh không thể dễ dàng bộc lộ cảm xúc như vậy được.” Lilith nở nụ cười và nói.

Trong mắt của Thanh Vũ, nụ cười của Lilith được tôn lên bởi ánh sáng mờ ảo của bình minh, một nụ cười đẹp để giúp hấn thoát khỏi cái cảm xúc tiêu cực.

Đôi khi, Thanh Vũ không biết phải làm gì, cuộc sống bắt hấn phải lựa chọn, bởi vì đây chính là cuộc sống, nó đau khổ như vậy, nó mờ mịt như vậy, nhưng tất cả những thứ đó, cho dù chỉ thiếu một thứ thì đây không được gọi là cuộc sống rồi.

Mỗi ngày qua đi, Thanh Vũ càng cảm thấy được bản thân hấn đang dần trưởng thành, từ một người thanh niên chưa từng nhìn thấy máu, cho đến một

Giáo Hoàng có thể giết chết Venger mà không hề sợ hãi gì.

“Cô đã khỏe rồi à?” Thanh Vũ hỏi.

“Nhờ vào số đan được mà anh gửi đến hết đó.” Lilith hí hóp nói.

“Tất nhiên rồi, cô là một trong những thành viên quan trọng của Giáo Đình mà, bấy nhiêu đan được không tính là gì cả.” Thanh Vũ nghiêm giọng nói.

“Tôi nhớ là tôi còn chưa nói với anh về việc gia nhập Giáo Đình đâu?” Lilith cười nói.

“Cho dù cô chưa từng nói nhưng tất cả mọi người ở Giáo Đình đã xem cô như một thành viên rồi.” Thanh Vũ trả lời.

“Nếu cô cần một lời nói chính xác thì tôi xin được mời cô gia nhập vào Giáo Đình.” Thanh Vũ đưa tay ra rồi nói.

Lilith ngần ngại một chút, sau đó cô nói: “Như vậy có được không? Anh không biết gì về tôi cả, cả quá khứ lẫn con người thật của tôi, có thể tôi sẽ là một mối nguy hiểm đối với Giáo Đình đó.”

“Tôi tin chắc việc làm của tôi sẽ được tất cả mọi người ở trong Giáo Đình đồng ý, huống chi một con người liễu mình để cứu lấy tất cả mọi người chắc chắn không phải là một mối nguy hiểm gì cả.” Thanh Vũ nói tiếp.

“Cho dù anh không biết gì về tôi, như vậy cũng được hay sao? Giáo Đình là một tổ chức tốt, nhưng tôi là một người xấu, tôi từng giết rất nhiều rồi, dù cho tôi không có trực tiếp giết họ, nhưng tất cả họ chết là vì tôi, tôi không xứng đáng được gia nhập vào một tổ chức tốt như vậy.” Lilith lắc đầu rồi nói.

“Tôi rất xứng đáng, tất cả những việc mà cô làm cho Giáo Đình đã chứng minh điều đó, nên nhớ, ở trong mắt tôi, hiện tại cô là một người cực kỳ tốt, tôi không cần biết cái quá khứ của cô như thế nào, chỉ cần hiện tại cô vẫn là một Lilith mà tôi biết là đủ.” Thanh Vũ nói.

“Nếu như anh đã nói như vậy thì tôi không thể nào từ chối được rồi nhì.” Nghe được Thanh Vũ nói, Lilith thay đổi thái độ, cô thể hiện ra một bộ mặt bất lực và than thở, có vẻ như Lilith che giấu cảm xúc rất tốt, năng lực tiến hóa thường bắt nguồn từ bản chất của một con người.

“Hoan nghênh cô gia nhập vào Giáo Đình, còn về việc chức vụ, Giáo Đình sẽ có một buổi họp để bàn về nó sau.” Thanh Vũ nói trong khi bắt tay với Lilith.

“Anh nhớ phải đưa tôi một chức vụ nào cao cao nhé!” Lilith nháy nháy mắt nói. Nghe được câu trêu đùa của Lilith, Thanh Vũ cười khan, đang tính trả lời thì nghe được tiếng bước chân đến gần.

“Hai người đang nói gì mà thần thần bí bí vậy hả?” Linda đi đến và hiếu kỳ nói.

“Ngài Giáo Hoàng đã mời tôi gia nhập Giáo Đình, và tôi đã đồng ý.” Lilith nhìn Thanh Vũ rồi nói.

“Không được!!” Linda lắc đầu ngay lập tức.

“Tự nhiên mời cô gia nhập Giáo Đình, chắc chắn ngài Giáo Hoàng đây đang âm mưu gì đó!” Linda đặt một tay lên cằm rồi nhìn chằm chằm Thanh Vũ.

Ở thời điểm này, tất cả mọi người đều đã trở lại với công việc thường ngày, người ra ngoài đi săn bắn, người thì chạy đến điểm giao dịch để mua đồ, người thì tập trung hấp thụ tinh thể tiến hóa, số lượng người ở ngoài đường của Thập Linh Hóa thành đang dần ít đi.

Thanh Vũ bất ngờ cảm nhận được một luồng khí tức không ổn định, hắn không trả lời được Linda và quay đầu rời khỏi, đi thẳng đến nơi phát ra luồng khí tức hỗn loạn đó.

“Trời ạ!! Lilith, tôi đoán ra được ý định của anh ta rồi, nếu như cô gia nhập vào Giáo Đình thì anh ta sẽ không cần phải trả công lao cho cô đâu!!” Linda giật mình nói.

Nếu Thanh Vũ còn ở đây và nghe được lời nói của Linda thì hắn sẽ đen mặt lại, Thanh Vũ mời Lilith gia nhập không phải bởi vì các lý do đó, Lilith có một năng lực tiến hóa mạnh mẽ nếu như cô ấy khai thác được hết tiềm năng, Thanh Vũ vừa nhận được một số điểm tín ngưỡng lớn, dư sức để trả phần công lao của Lilith.

“Luồng khí tức này...!” Thanh Vũ chạy về một phía, đó là trung tâm của Thập Linh Hóa thành, hình như không một ai cảm nhận được luồng khí tức này ngoại trừ Thanh Vũ, nói thật thì Thanh Vũ mới chính là người điều khiển thật sự của Thập Linh Hóa thành, cho nên hắn rất nhạy cảm với những việc xảy ra ở trong tòa thành trì này.

“Đây là căn phòng của Mặc Hàn!?” Thanh Vũ nhìn địa điểm mà luồng khí tức đó tỏa ra, đó là căn phòng của Mặc Hàn.

“Mặc lão đang làm gì vậy chứ?” Thanh Vũ không dám vọng động, hắn dùng thần thức để điều tra xem chuyện gì đang xảy ra, nếu ở bình thường việc điều tra người khác bằng thần thức là một việc làm không có lịch sự, nhưng lúc này Thanh Vũ không nghĩ nhiều như vậy.

Căn phòng này giống hệt như những căn phòng khác, Mặc Hàn đang ngồi ở trên cái giường của hắn, đầu hắn toàn là mồ hôi, khuôn mặt khổ sở, thân thể run rẩy.

“Mặc lão bị gì vậy?” Thanh Vũ khó hiểu, tại sao Mặc Hàn lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Kỳ ngộ của Mặc Hàn!

Thanh Vũ làm sao có thể đứng nhìn mà không làm gì được? Không biết Mặc Hàn bị gì, Thanh Vũ đành phải sử dụng chức năng điều tra của Hệ Thống, tiêu hao một trăm ngàn điểm tín ngưỡng, Thanh Vũ biết được tình trạng hiện tại của Mặc Hàn.

Mặc Hàn bị như vậy là do hắn sử dụng tinh thể biến dị hệ thủy mà Thanh Vũ đưa cho, năng lượng kỳ dị ẩn chứa trong tinh thể biến dị va chạm với ý cảnh của cường giả Hóa Thần làm phát sinh ra năng lượng dư thừa, năng lượng đó tác động vào thân thể của Mặc Hàn và khiến cho hắn cảm thấy đau đớn.

Năng lượng kỳ dị và ý cảnh đó đang triệt tiêu lẫn nhau, thân thể của Mặc Hàn đã biến thành một bãi chiến trường ác liệt, khí tức của Mặc Hàn càng ngày càng suy yếu, nếu như Thanh Vũ không làm gì thì có lẽ Mặc Hàn sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Làm sao bây giờ?” Thanh Vũ hơi gấp rút, nhưng mà hắn phải làm gì ở lúc này đây? Chiến trường ở trong thân thể của Mặc Hàn, hắn chẳng thể nhảy vào đó và giúp đỡ, còn việc dùng linh lực truyền cho Mặc Hàn để hắn chống lại năng lượng dư thừa kia là một việc làm ngu xuẩn, cơ thể của Mặc Hàn sẽ không chịu nổi nhiều năng lượng xâm nhập vào đâu.

Ý cảnh của cường giả Hóa Thần đã ở trong cơ thể của Mặc Hàn và tàn phá hắn hơn một trăm năm, nó đã ăn sâu vào trong, tạo thành một căn cơ vững chắc, nhưng năng lượng kỳ dị từ tinh thể biến dị cũng không phải dạng vừa, tiềm lực của năng lượng này quá lớn, hai bên ma sát vào nhau liên tục, sắc mặt của Mặc Hàn đã trở thành màu trắng.

“Phải trụ vững! Nếu không tất cả sẽ chấm dứt tại đây, mối thù của sư phụ, nỗi hận trăm năm dần vặt, ta sẽ trả lại cho ngươi!! Dù cho ngươi có cảnh giới Hóa Thần đi chăng nữa, ta vẫn sẽ báo thù!” Mặc Hàn gầm thét ở trong lòng, đôi mắt màu đỏ của hắn có tia máu vằn vện, mồ hôi chảy xuống liên tục, có những làn khói bốc lên từ cơ thể hắn.

“Phải trụ vững!! Phải trụ vững!!”

Trong lòng của Thanh Vũ rất là nôn nóng, cảnh giới thật sự của Mặc Hàn là Kết Đan đỉnh phong, bị thương bởi một đòn tấn công của cường giả Hóa Thần khiến Mặc Hàn rơi xuống Kết Đan sơ kỳ, Thanh Vũ không thể nào biết được Mặc Hàn có thành công xóa đi ý cảnh của cường giả Hóa Thần hay không?

Năng lượng kỳ dị đã bại lui, nhưng dường như năng lượng kỳ dị này đã tìm được một cách để chống lại ý cảnh khủng khiếp kia, nó hòa nhập vào thân thể của Mặc Hàn, cải tạo cơ thể hắn, khiến Mặc Hàn càng lúc càng mạnh mẽ, thiên phú của hắn cũng thay đổi, hắn đang nhận được một năng lực hệ thủy từ năng lượng kỳ dị kia, nhưng Mặc Hàn phải chịu áp lực cực lớn, thân thể đang từ từ vỡ vụn, máu tươi nhuộm đỏ quần áo.

“Thiên phú của ta đã tăng lên một bậc, nhưng cơ thể này sẽ không chịu nổi một phút nữa, ta sẽ thất bại hay sao?” Mặc Hàn có vui có buồn, thiên phú tăng lên là một sự việc ngoài ý muốn, lúc đầu hắn chỉ muốn mượn năng lượng kỳ dị của tiên hóa để ma diệt ý cảnh mà thôi, cảnh giới Hóa Thần có uy năng mạnh mẽ đến như thế nào, Mặc Hàn không hiểu rõ, hắn chỉ cầu một cơ hội để có thể tiến bước.

Có vẻ như cơ hội đã đến hồi thất bại, cuộc đời của Mặc Hàn sẽ chấm dứt tại đây thì Thanh Vũ chợt nhớ ra một vật mà hắn đã bỏ quên từ lâu.

“Đừng rồi!!” Thanh Vũ kêu lên sau đó hắn lấy ra một viên đan dược màu đỏ đậm óng ánh, đan dược này có một sự hấp dẫn kỳ lạ làm cho Thanh Vũ bị nó cuốn hút.

“Không hổ danh là Tọa Hóa Đan, thứ đan dược chưa từng tồn tại trên thế giới này, nhưng mà nó sẽ giúp được Mặc Hàn sao?” Thanh Vũ cảm khái.

“Mặc kệ nó, mình có mười viên Tọa Hóa Đan, nhưng chỉ có một Mặc Hàn duy nhất, hi vọng ngươi sẽ giúp được Mặc Hàn, đi đi Tọa Hóa Đan!!” Thanh Vũ nói rồi bắn viên Tọa Hóa Đan vào miệng của Mặc Hàn.

“Ý thức của mình đang tan biến...!” Mặc Hàn nói nhỏ, xung quanh hắn chỉ toàn là một màu đen, hắn có thể cảm nhận được hai luồng năng lượng đang chiến đấu với nhau, nhưng hắn không thể nhìn thấy được chiến trường đó, bởi vì hắn đang cố gắng chống cự lại thứ năng lượng dư thừa mà trận chiến ác liệt đó phát ra.

“Ngươi đã giết sư phụ ta, hành hạ ta hơn một trăm năm, bây giờ ngươi lại muốn giết chết ta!!” Mặc Hàn nói với giọng không cam lòng.

“Ta không cam lòng!!!!!!!!!!” Mặc Hàn gần như là điên cuồng, hắn đã gần mất đi sự kiểm soát thần trí, tinh thần, cơ thể của Mặc Hàn đều nhận áp lực cực lớn.

Ngay tại lúc Mặc Hàn không chịu nổi nữa và định buông xuôi thì bỗng nhiên có một thứ gì đó xuất hiện ở trong thân thể hắn, thứ đó mang lại cho cơ thể của Mặc Hàn một nguồn năng lượng huyền ảo, khiến cho sự hòa hợp của năng lượng tiên hóa càng nhanh hơn, không những vậy, ý cảnh của cường giả

Hóa Thần không còn đáng sợ như trước, ý cảnh kia bị năng lượng thần bí bao phủ trở nên dịu nhẹ hơn.

Mặc Hàn nào có thể bỏ qua cơ hội tốt này, hắn vận chuyển toàn bộ sức lực để luyện hóa năng lượng tiến hóa, không dừng lại ở đó, Mặc Hàn còn nhận ra được một việc khiến hắn cười như điên, ý cảnh của cường giả Hóa Thần đang trở thành một bộ phận của hắn.

Tại thời điểm này, Mặc Hàn có thể biến ý cảnh khủng bố kia trở thành một phần của hắn, nhưng Mặc Hàn lại tỉnh táo một cách lạ thường.

“Ý cảnh này dù sao cũng là của người khác, lấy ý cảnh của người khác biến thành của mình là một việc ngu xuẩn, ý cảnh này không thuộc về mình.” Mặc Hàn trầm tĩnh nói.

“Nếu như vậy thì hãy để ta dùng ngươi như một đá mài, mài dũa bản chất của ta, cấu tạo nên ý cảnh của riêng ta!!” Hai mắt của Mặc Hàn sáng lên, hắn nghĩ đến việc này.

Dù sao ý cảnh tự thân mình lĩnh ngộ thì vẫn hơn nhiều so với ý cảnh của người khác, ý cảnh này như một phần của cơ thể, Mặc Hàn sẽ mạnh hơn nếu lĩnh ngộ ra được nó, khi đó hắn sẽ sử dụng được thần thông, trở thành một thiên tài đáng kiêu ngạo.

“Thật là nhân quả tuần hoàn, ý cảnh của người hành hạ ta hơn một trăm năm, tưởng chừng như tất cả sẽ kết thúc, không ngờ ngươi lại giúp ta thành tựu thần thông vô thượng của Giáo Đình.”

“Đây chính là ý trời!!” Mặc Hàn đã không còn cảm thấy đau đớn nữa, lúc này hắn tập trung vào việc hấp thụ năng lượng từ tinh thể biến dị và dùng ý cảnh làm đá mài để mài lên thần thông.

Các ký hiệu huyền ảo lóe lên ánh sáng chói lọi xuất hiện, sau đó chúng được Mặc Hàn khắc lên vàng Mặt Trời ở trong cơ thể, mỗi lần khắc lên một ký hiệu, Mặc Hàn đều cảm nhận được bản chất của hắn càng đến gần với hắn hơn.

“Sư phụ ta từng dạy ta một môn công pháp có tên là Đại Hải Trần Quyền, nay lại hấp thụ thêm một năng lực tiến hóa hệ thủy, quả thật là may mắn, nếu có thể kết hợp năng lực tiến hóa và công pháp này, tạo thành thần thông thì sẽ như thế nào?” Mặc Hàn suy nghĩ. Môn công pháp mà hắn được sư phụ dạy chỉ có cấp bậc Nhân cấp thượng phẩm mà thôi, nhưng nhiều đó đã đủ để tung hoành một phương, phải biết công pháp càng mạnh thì giá trị càng cao, không dễ dàng đạt được.

Mặc Hàn từ từ cảm nhận được sức mạnh hắn đã mất đi bấy lâu nay đang trở về, từ Tam Dương sơ kỳ đến Tam Dương hậu kỳ chỉ trong năm phút, sau đó mười phút tiếp theo, hắn đã trở lại Tam Dương đỉnh phong, nhưng như vậy còn chưa dừng lại, năng lượng quá nhiều làm cho cảnh giới của hắn kéo lên, đạt đến Nửa Bước Tứ Dương kỳ!! Lúc này thì nguồn năng lượng ở trong cơ thể hắn mới biến mất, vết thương của Mặc Hàn cũng biến mất theo.

Cầu kỳ ngộ trong hung hiểm, Mặc Hàn cả gan hấp thụ năng lượng biến dị để ma diệt ý cảnh của cường giả Hóa Thần, tưởng chừng hắn sẽ chết đi trong vô vọng, nhưng chỉ sau một thoáng, tình cảnh đã nghịch chuyển, không những không bị gì, còn được tăng sức mạnh lên.

“Ta cần phải củng cố cảnh giới!” Mặc Hàn không xuất quan, hắn chìm đắm vào tu luyện để căn cơ càng thêm vững chắc.

“Phù!!” Thanh Vũ thở phào một hơi nhẹ nhõm, trái tim đập nhanh của hắn đã trở lại bình thường, bởi vì khi Mặc Hàn sử dụng Tạo Hóa Đan thì tình trạng đã đỡ hơn nhiều, không còn nguy hiểm nữa.

“Tạo Hóa Đan đúng là thần kỳ, không thẹn với cái tên Tạo Hóa.” Thanh Vũ than thở.

“Lúc Mặc lão xuất quan, cũng là lúc hắn trở thành một ngôi sao sáng chói.” Thanh Vũ khẽ cảm nhận được khí tức của Mặc Hàn, có lẽ bây giờ, Mặc Hàn chính là cường giả mạnh nhất của Giáo Đình ngoại trừ Thanh Vũ ở trạng thái kích hoạt danh hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Nhiệm vụ kế tiếp!

“Giáo Hoàng, tất cả mọi người đã tập hợp đầy đủ tại đại sảnh.” Không Thiên Hà đi đến gặp Thanh Vũ rồi nói.

Thanh Vũ thấy Mặc Hàn đã an toàn, hắn không cần phải ở lại đó làm gì, sau khi bế quan một thời gian Mặc Hàn sẽ trở thành một trụ cột vững chắc của Giáo Đình.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Thanh Vũ gật đầu với Không Thiên Hà.

Hai người cùng bước vào một cái đại sảnh rộng lớn, nó là một căn phòng rộng rãi thuộc về khu vực trung tâm của Thập Linh Hỏa thành, sau trận chiến thảm khốc kia, Thanh Vũ để họ nghỉ ngơi một ngày rồi mới triệu tập họ lại đến bàn giao công việc kế tiếp.

Ở trong căn phòng này có một cái bàn dài với hai hàng ghế gỗ được chạm khắc tinh mỹ, chỉ cần nhìn sơ qua đủ để biết chúng được tạo nên bởi những

nghệ nhân lành nghề tài giỏi.

Lúc này, có nhiều người đã ngồi ở trên các cái ghế gỗ đó, bao gồm Rinka, Richard, Dieter, Lilith, Linda và một số người có chức vụ khá quan trọng ở trong Quân Đoàn Gaia như Derek, Lucas, Nathan.

Thanh Vũ và Không Thiên Hà bước vào căn phòng và đi đến chỗ ngồi, Thanh Vũ ngồi ở vị trí đầu, Không Thiên Hà ngồi bên phải gần với Thanh Vũ.

“Có vẻ như tinh thần của mọi người đều rất tốt nhỉ?” Thanh Vũ mỉm cười và nói bằng giọng ấm áp như gió xuân.

Tất cả mọi người đáp lại lời nói của Thanh Vũ là một nụ cười rạng rỡ, nói thật thì đã lâu lắm rồi bọn họ mới có cơ hội thả lỏng và ăn uống hết mình mà không lo lắng để phòng gì, sau đó bọn họ làm một giấc ngủ đến Mặt Trời mọc mới thức dậy, phải nói là quá sáng khoái.

“Ta sẽ không làm mất thời gian quý báu của mọi người nữa, hôm nay ta triệu tập tất cả ở đây là có một số việc để nói.” Thanh Vũ thay đổi thái độ, hần trở nên nghiêm túc hẳn lên.

“Đầu tiên, về chuyện phân chia chiến lợi phẩm cứ làm theo những gì mà ta cùng với ba vị Quân Đoàn Trưởng đã thảo luận, năm phần thuộc về Quân Đoàn Gaia, năm phần thuộc về Giáo Đình, ba vị Quân Đoàn Trưởng có ý kiến gì không?” Thanh Vũ nhìn ba người Rinka, Dieter và Richard rồi hỏi.

“Chúng tôi không có ý kiến, đó là quyết định mà chúng ta đã xác lập từ trước.” Rinka lắc đầu và nói.

“Đây là chiến lợi phẩm của Quân Đoàn Gaia, cùng với một số linh thạch xem như Giáo Đình trợ cấp thêm cho Quân Đoàn Gaia vì đã chiến đấu dũng cảm.” Thanh Vũ lấy ra một cái túi trữ vật rồi đưa cho Rinka, trong đó có năm phần chiến lợi phẩm, cùng với một trăm ngàn viên linh thạch hạ phẩm, và một viên tinh thể biến dị thuộc hệ tái sinh.

Rinka nhận lấy, sau đó cô kiểm tra rồi đưa cho Richard và Dieter, cả ba người cùng gật đầu, Rinka nói: “Tôi thay mặt cho các thành viên của Quân Đoàn Gaia cảm ơn Giáo Hoàng về phần trợ cấp này.”

“Tôi tin rằng nếu các thành viên nhận được phần trợ cấp, bọn họ sẽ càng ra sức hơn nữa.” Dieter cười nói.

“Ta rất chờ mong sự thể hiện của họ, được nhìn thấy các chiến binh mãnh mẽ và dũng cảm là một vinh hạnh của ta.” Thanh Vũ cười nói.

“Việc thứ hai, nếu như các vị đã ngồi ở đây, có nghĩa là các vị đã là những người quan trọng của Quang Minh Giáo Đình, ta sẽ không dấu diếm các vị làm gì, hiện tại, Giáo Đình rất cần thêm những Tín Đồ, vì vậy, ta quyết định mở rộng, thu nạp thêm nhiều người đến Thập Linh Hóa thành, một công đôi việc, Quân Đoàn Gaia sẽ có thêm nhiều thành viên mới gia nhập, Giáo Đình sẽ có thêm nhiều Tín Đồ để phát triển.”

“Để có thể thu nạp thêm nhiều người đến đây, đó là một công việc cực kỳ khó khăn, vì vậy, ta xin nhờ vào Quân Đoàn Gaia, ba vị Quân Đoàn Trưởng sẽ trực tiếp tham gia vào nhiệm vụ này.”

“Ta sẽ để Mặc Hàn cùng ba vị bàn bạc chi tiết về nhiệm vụ, đoàn kết chính là sức mạnh, hãy kết nối những người đang ở bên ngoài đó lại với chúng ta, tất cả mọi việc xin nhờ vào ba vị Quân Đoàn Trưởng.”

“Chúng tôi sẽ làm hết sức mình!” Rinka, Richard và Dieter cùng trả lời, thần sắc nghiêm túc. Bọn họ đã nghĩ đến việc tăng lên số lượng người sống sót, nhưng ở trước kia, việc làm đó không khác gì tự sát cả, vấn đề lương thực, nguồn nước cũng như các tranh chấp giữa con người với nhau, nói không chừng, khi bọn họ chiến đấu ở tiền tuyến còn bị đâm sau lưng bởi chính người nhà, vì thế họ không hề muốn tăng lên số lượng người sống sót một chút nào cả.

Còn bây giờ, Giáo Đình có thể lo tất cả nhu yếu phẩm của bọn họ, giá cả của thức ăn rất thấp, Thập Linh Hóa thành còn có nhiều căn nhà trống, có thể chứa khoảng ba mươi ngàn người ở lại. Có điều kiện đầy đủ mà không tính đến việc tăng thêm nhân số là chuyện ngu ngốc, nếu như ở trận chiến trước đó, Thập Linh Hóa thành có ba mươi ngàn người, vậy thì bọn Venger sẽ bị tiêu diệt nhanh chóng, không có gây được một chút nguy hiểm nào.

“Thiên Hà, ngươi hãy chỉ huy trinh sát đoàn để họ phối hợp hoạt động với Quân Đoàn Gaia.” Thanh Vũ quay sang nhìn Không Thiên Hà rồi nói.

“Vâng!” Không Thiên Hà gật đầu trả lời.

“Lilith, cô có thể chỉ ra địa điểm chính xác nơi đặt phân bộ của tập đoàn phát triển công nghệ cao YSK được không?” Tiếp theo, Thanh Vũ nhìn Lilith rồi hỏi.

Lilith gật đầu: “Tất nhiên là được rồi, anh muốn đến đó à?”

“Đúng vậy, phân bộ đó có thể sản xuất ra bộ giáp Blue Dragon, tôi định dùng nó như một loại vũ khí để tiêu diệt Blue Dragon, nếu có thể chiếm lấy phân bộ thì an toàn của chúng ta sẽ được bảo đảm.” Thanh Vũ trả lời.

“Nhưng nó quá xa so với Thập Linh Hóa thành, anh định làm gì để vượt qua gần tám ngàn km kia, còn việc vận chuyển các bộ giáp thì sao? Có rất nhiều vấn đề, nhưng vấn đề quan trọng nhất, nếu anh muốn chiếm lấy nơi đó tất nhiên sẽ chạm trán với Tập Đoàn YSK, hãy cẩn thận vì bọn họ rất nguy hiểm!” Lilith nói.

“Tôi còn chưa tính đến những chuyện đó, trước hết tôi sẽ thăm dò phân bộ YSK, tính toán các mối nguy hiểm liên quan và ra quyết định, nhưng còn một khoảng thời gian nữa cho đến khi tôi đến đó, chúng ta phải giải quyết con cá sấu khổng lồ thì tôi mới yên tâm rồi khỏi đây được.” Thanh Vũ suy nghĩ một

chút rồi nói.

“Nói tóm lại, chúng ta cần ổn định trị an của Thập Linh Hòa thành và loại trừ tất cả mối nguy hiểm ở gần, như các băng nhóm, hay những địa điểm tụ tập của người sống sót, chúng ta cần phải kiểm soát tất cả, việc giết chóc là không thể tránh khỏi, nhưng ta hi vọng chúng ta sẽ không lạm dụng nó quá mức, dù sao đi nữa, mục đích của chúng ta là tạo ra một nơi yên lành mà tất cả mọi người có thể sống hạnh phúc, hãy nhớ lấy điều đó.”

“Vâng!” Mọi người đồng thanh nói.

“Nếu không có gì nữa, vậy thì cuộc họp sẽ kết thúc tại đây, mọi người có thể rời khỏi.” Thanh Vũ nhìn quanh một vòng rồi nói.

“Giáo Hoàng, một số thành viên của Quân Đoàn đã bắt giữ được vài người có ý đồ xấu với người khác, có lẽ họ đã bị tinh thể tiến hóa hấp dẫn, chúng tôi nên xử lí họ như thế nào?” Richard bỗng nhiên lên tiếng.

Thanh Vũ trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu họ có tham gia vào trận chiến với bầy Venger thì hãy nể tình này mà chỉ giam giữ họ trong một khoảng thời gian nhất định tùy thuộc vào mức độ phạm tội, hãy thể hiện sự khoan dung của Giáo Đình.”

“Đây là một cách xử lí rất tốt, chúng tôi sẽ làm theo lời của ngài.” Richard gật đầu, nói với giọng hài lòng.

“Còn một việc nữa, nếu như một số căn cứ khác muốn giao dịch với chúng ta, thì chúng ta nên làm gì? Có nên bán cho họ những vật phẩm mà họ yêu cầu, dù sao việc Quân Đoàn Gaia bán ra lương thực là một chuyện mà ai cũng biết được, không thể nào dấu diếm được các căn cứ khác.” Rinka hỏi tiếp.

“Nếu họ đến đây và có ý mua lương thực của chúng ta với thiện ý, vậy thì tại sao ta không thể bán cho họ? Hãy tận dụng các nguồn đó để kiếm thêm tinh thể tiến hóa!” Thanh Vũ trả lời.

“Chúng tôi hiểu phải làm sao rồi!” Rinka cười nói.

“Đồng minh chính là một lợi thế!” Richard gật đầu.

“Còn hai bọn tôi sẽ làm gì?” Linda hiếu kỳ hỏi.

“Tạm thời không có việc gì dành cho hai cô, cứ tiếp tục hấp thụ năng lượng tiến hóa để tăng sức mạnh đi nhé.” Thanh Vũ cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Viễn chinh!

Keng--! Keng--!

Tiếng chuông vang lên dồn dập ngay lúc bình minh vừa ló dạng, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt đất xua tan đi màn đêm u ám cùng với cái lạnh đồng hành với nó.

Đây là một buổi sáng bình thường như mọi ngày, Thập Linh Hòa thành được bảo vệ nghiêm ngặt, ngoại trừ những bầy Venger lớn tấn công tới đây, hầu như tất cả các sinh vật biến dị hay một số lượng nhỏ Venger đều không phải là uy hiếp gì quá lớn.

Thập Linh Hòa trận cùng với những người lính gác thuộc quân đoàn Gaia có thể dễ dàng tiêu diệt bọn chúng nếu bọn chúng dám xâm phạm, hơn nữa, nhiều người sống sót đã bắt được cơ hội vào ban đêm, họ tụ tập thành những nhóm nhỏ, lớn, xông ra bên ngoài tường thành và hợp sức tiêu diệt quái vật để thu thập được tinh thể tiến hóa và chiến lợi phẩm như thân thể của động vật.

Đến đây, màn đêm đó không còn là một nỗi sợ hãi như trước, đối với mọi người, lúc này màn đêm chính là thời gian dành cho việc săn bắn, tìm kiếm nguyên liệu để trao đổi với Quân Đoàn Gaia, lấy được nhiều vũ khí, áo giáp để có thể trang bị cho mình.

Nhìn thấy những hành động này của mọi người, các Quân Đoàn Trưởng của Gaia không hề có ý định ngăn chặn, mà ngược lại, ba Quân Đoàn Trưởng còn ủng hộ việc này, mọi người có thể có can đảm bước ra ngoài bức tường thành kiên cố và tiêu diệt kẻ địch vì sinh tồn, đó là một tín hiệu tốt đối với mọi người ở đây, chứng tỏ họ đã vượt lên nỗi sợ hãi và cầm lấy vũ khí chiến đấu.

Nhờ có những người can đảm và gan dạ như vậy, sự phòng thủ của Thập Linh Hòa thành đã tăng lên nhiều, Quân Đoàn Gaia không cần phải đổ nhiều nhân lực cho việc phòng thủ tường thành vào buổi đêm nữa, nhiều thành viên của Quân Đoàn Gaia có thể được ngủ yên giấc vào ban đêm, để bổ sung tinh lực cho một công việc quan trọng hơn vào buổi sáng.

Đúng vậy, đó là một công việc mà họ phải chấp nhận đưa mình vào hoàn cảnh có thể hi sinh bất cứ lúc nào, kẻ địch của họ không còn là các quái vật khát máu vô tri nữa, bởi vì, bọn họ phải chiến đấu ở bên ngoài tường thành, một thế giới đang lâm vào thời kỳ man hoang, không hề có luật lệ, ở đây, chỉ

có sinh tồn, bất cứ thứ gì đều có thể trở nên nguy hiểm đối với họ, kể cả những con người có lý trí mà họ từng quen bước trước khi đại tai nạn xảy ra.

Ở trong sách lịch sử ghi lại, có một đoạn đã miêu tả về công việc của Quân Đoàn Gaia. Các cuộc Viễn Chinh tiến về vùng đất hỗn loạn. Chỉ vài dòng ngắn ngủi, không hề bắt mắt, nhưng nó lại ẩn chứa một ý vị khác, hời hợt vài chữ, nhưng nó lại tỏa ra một mùi máu tanh cay nồng. . .

“Quân Đoàn Phó, Nathan có mặt.” Nathan đứng nghiêm túc và chào một người ở trên đài cao, đó là vị thủ lĩnh mà tất cả Quân Đoàn Gaia đều tôn trọng tận sâu trong trái tim.

Với thân hình mảnh mai ẩn dấu bên dưới bộ giáp sắt có màu trắng bạc rực rỡ, một đôi mắt chứa đầy ý chí và một niềm tin bất diệt, như chẳng thể nào có một thứ gì có thể lay động niềm tin ấy của cô.

Một trong ba Quân Đoàn Trưởng, Shimizu Rinka, với vẻ bề ngoài trẻ trung của một cô gái tuổi đôi mươi, mái tóc màu bạch kim bắt mắt đang bay bổng theo làn gió dịu nhẹ, đứng trước vẻ đẹp này, không một người nào có thể kháng cự được mà nhìn Rinka nhiều lần và cũng không có một ai dám nghi ngờ năng lực của Rinka, một vị Quân Đoàn Trưởng mạnh mẽ, tất cả đã được Rinka chứng minh bằng hành động và chiến tích trong các trận đánh trước.

“Thưa Quân Đoàn Trưởng, năm trăm thành viên đã tập hợp đầy đủ và có thể xuất phát bất cứ lúc nào!!” Nathan nghiêm nghị nói bằng giọng cao to, ở sau hắn là một đội ngũ đang đứng chỉnh tề, bọn họ được trang bị bằng những bộ giáp trắng bạc, cùng với các thanh kiếm dài to rộng sắc bén, bằng ánh mắt kiên định đầy ý chí, khí chất quân nhân hội tụ thành một con bão nhỏ, chứng minh họ là một đội quân tinh nhuệ.

“Tốt lắm!” Rinka nhìn xuống bên dưới, đây là nhánh quân đoàn do cô chỉ huy, Quân Đoàn Gaia phân ra làm ba đội ngũ và được ba Quân Đoàn Trưởng trực tiếp lãnh đạo. Đây là quyết định chung của ba Quân Đoàn Trưởng.

“Mọi người cũng đã biết sứ mạng của chúng ta là gì!” Rinka nói bằng giọng yêm ái nhưng âm thanh của cô vang vào tai của tất cả thành viên.

“Đứng ở đây vào phút này, có nghĩa là tất cả đã chuẩn bị tâm lý, một khi bước ra bên ngoài đó, sinh tử đã không thuộc về chúng ta nữa, chúng ta chỉ có thể chiến đấu!!”

“Nhưng đây là việc mà chúng ta không thể không làm, bên ngoài kia, nhiều người đang phải trốn chui trốn nhủi trong những hang động, trong những nơi u ám, để thoát khỏi các quái vật và Venger, tính mạng của họ đã ở trạng thái ngàn cân treo sợi tóc, bọn họ đã chờ một sự cứu rỗi, một thứ gì đó đến và đưa họ thoát khỏi địa ngục đó.”

“Thân là một người của Hành Tinh Gaia, chúng ta không thể trở mặt nhìn đồng loại của chúng ta chết đi và biến thành thức ăn trong miệng bọn quái vật được, vì vậy, chúng ta phải trở thành thứ cứu rỗi mà những người bên ngoài đang mong chờ!!”

“Vì thế, Quân Đoàn Gaia sẽ biến thành một mũi mâu sắc nhọn đâm xuyên tất cả quái vật và đưa bọn họ trở về đây!!”

“Đây là sứ mạng của Quân Đoàn Gaia!!”

Nghe được giọng nói yêm ái nhưng lại hung hãn đến không cách nào hình dung, lời nói của Rinka đánh sâu vào tâm linh của những thành viên của Quân Đoàn. Nghĩ lại thì, trong đây không ít người đã từng trải qua cuộc sống như địa ngục kia, bọn họ khắc sâu các hình ảnh trong thời gian đó, bọn họ biết được nơi đó khốn khổ và cay nghiệt đến mức nào và họ cũng thấu hiểu được họ cần thứ gì lúc đó.

Một sự cứu rỗi!! Và Rinka đã xuất hiện, mang bọn họ giết ra, đi đến được đây, có một cuộc sống tốt đẹp như thế này. Nghĩ đến nhiều người đang phải trải qua cuộc sống đó, các thành viên Quân Đoàn Gaia đều nắm chặt nắm đấm, quyết tâm càng trở nên kiên định hơn.

Qua một trận chiến nguy hiểm với một bầy Venger lớn đến vậy, và họ đã chiến thắng, cho nên ấn tượng ở bên ngoài tường thành đã không còn mạnh mẽ và nguy hiểm nữa rồi, ngay cả một đội Venger khủng bố đến vậy họ còn thắng được thì vài con quái vật có thể làm gì họ?

Đến đây, bất tri bất giác, Quân Đoàn Gaia từ những người khốn khổ đã phát triển thành một đội ngũ có sức mạnh vươn tay về phía hoang dã và cứu lấy những đồng loại của họ.

“Các cậu đều là những người có thân nhân, bạn bè, tôi biết được công việc này rất nguy hiểm, vì vậy, lần sau cùng, nếu như có người nào không nguyện ý tham gia thì hãy rời khỏi đây, tôi tuyên thệ với danh nghĩa Quân Đoàn Trưởng rằng sẽ không gây ra bất cứ khó khăn gì đối với những người đó.” Rinka vừa nói vừa nhìn xung quanh một vòng. Cái mà Rinka nhận được đó là những ánh mắt tin tưởng vào cô, chẳng có một thành viên nào cuối đầu xuống cả.

Đều đó đã chứng minh họ muốn làm gì.

“Tốt lắm, thật vinh hạnh khi được chỉ huy một Quân Đoàn như thế này, tôi xin hứa rằng, tất cả mọi người ở đây sẽ trở về đầy đủ, không một chiến sĩ nào sẽ hi sinh cả.” Rinka nói bằng giọng rắn chắc.

“Quân Đoàn Gaia xuất phát!” Rinka phát tay lên, cô nhảy xuống đài cao và đi trước, Nathan cùng với năm trăm chiến sĩ của Quân Đoàn theo sau, rất nhanh, bóng lưng của họ dưới sự nhìn chăm chú của mọi người đã biến mất sau bức tường thành, xâm nhập vào hoang dã nguy hiểm.

Mọi người đứng hai bên đường không tự chủ được cầu nguyện cho quân đoàn Gaia, bởi vì, ở trong đội ngũ xuất chinh kia cũng có người thân của họ, hoặc là người yêu, hoặc là cha, hoặc là bạn tri kỷ lâu năm.

“Giáo Hoàng, Rinka đã lãnh đạo năm trăm thành viên rời khỏi Thập Linh Hóa thành.” Không Thiên Hà đi đến gặp Thanh Vũ và báo cáo.

“Hãy để trình sát đoàn phối hợp với bọn họ thật tốt.” Thanh Vũ chỉ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn xuyên qua khung cửa sổ, như đang nhìn về đội ngũ của Rinka.

“Vâng.” Không Thiên Hà đáp một cái rồi rời khỏi một cách nhẹ nhàng.

“Đây là lần viễn chinh đầu tiên, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Thanh Vũ nói nhỏ, tựa hồ hắn còn không an tâm, bởi vì chuẩn bị cho lần viễn chinh này, Thanh Vũ cùng Quân Đoàn Gaia đã mất khoảng mười ngày, Thanh Vũ không tiếc điểm tín ngưỡng để trang bị cho năm trăm người đó những bộ áo giáp và vũ khí mạnh nhất, đạt đến cấp bậc Nhất Tinh, đương nhiên Thanh Vũ không muốn họ gặp phải tổn thương gì rồi.

Dù sao bọn họ viễn chinh là để thăm dò hoang dã cùng với cứu lấy những nạn dân ở ngoài đó, tăng thêm số lượng dân cư ở Thập Linh Hóa thành, Thanh Vũ cực kỳ coi trọng.

Thế là với tâm trạng lo lắng, Thanh Vũ đang muốn đứng lên và đi theo sau Quân Đoàn, một âm thanh vang lên ngăn cản Thanh Vũ lại.

“Giáo Hoàng không cần lo lắng, Rinka là một vị thủ lĩnh giỏi có kinh nghiệm nhiều nhất, có cô ắt lãnh đạo, chắc chắn Quân Đoàn sẽ thu hoạch được toàn thắng.”

“Mặc lão?” Thanh Vũ nghe được âm thanh này, hắn vui vẻ nói.

“Nhờ Giáo Hoàng, Mặc Hàn đã chữa trị được thương thế, không những vậy, tu vi còn tăng tiến đến Nửa Bước Tứ Dương kỳ.” Mặc Hàn xuất hiện ở bên cạnh Thanh Vũ và nói bằng giọng cảm kích.

“Không có gì, Mặc Lão là một thành viên của Giáo Đình, xem như là người thân của ta, không cần phải khách khí.” Thanh Vũ cười nói trong lúc quan sát Mặc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Viễn chinh (2)

Thanh Vũ có thể cảm nhận được Mặc Hàn đã thay đổi, trở nên hoàn toàn khác hẳn so với lúc trước. Bởi vì khí huyết của Mặc Hàn không còn khô bại nữa, mà là cực kỳ dồi dào, tựa hồ như là một cái núi lửa đang không ngừng bộc phát mãnh liệt.

Ẩn chứa bên trong thân thể đó, là một cỗ sức mạnh khiến cho tim Thanh Vũ đập nhanh hơn một chút, không có sử dụng thủ đoạn gì, Thanh Vũ chắc chắn không thể nào có thể đối kháng với một cường giả nửa bước Tứ Dương kỳ đã ngộ ra ý cảnh của chính mình.

Lúc này, mỗi động tác của Mặc Hàn đều hết sức nhẹ nhàng, chứng tỏ hắn có thể điều khiển thân thể một cách hoàn mỹ và thông dong, trình độ thao túng linh lực rợn người, đó là một trong những lợi ích khi ngộ ra ý cảnh.

Giờ phút này, Mặc Hàn như thu được một lần tân sinh! Mở ra một cuộc đời huy hoàng!!

“Được trở thành một phần của Giáo Đình là một vinh hạnh lớn nhất của Mặc Hàn!” Mặc Hàn khẽ khom người và nói bằng giọng thành kính.

Thanh Vũ cười nhẹ và không trả lời gì, hắn nhìn thấy cảnh giới của Mặc Hàn đã tăng lên, thế là hắn chợt nhớ ra một chuyện, Thanh Vũ liền liên lạc với Hệ Thống.

“Hệ Thống, Mặc Hàn còn có thể sử dụng một lần cơ hội đột phá để tăng lên cảnh giới không?”

“Cảnh giới của Mặc Hàn là Nửa Bước Tứ Dương Kỳ, thuộc về một cảnh giới cực hạn, không thể sử dụng bất gì cơ hội đột phá nào, cần tự thân đột phá đến Tứ Dương kỳ mới có thể sử dụng cơ hội đột phá của Tứ Dương Kỳ.” Hệ Thống trả lời bằng giọng bình thản, không ẩn chứa một chút cảm xúc nào.

“Xem ra, không thể sử dụng cách đó để đột phá một cảnh giới lớn rồi.” Cho dù Thanh Vũ đã đoán được kết quả này, nhưng hắn không khỏi thờ dãi, trong lòng mất mát.

“Nếu có thể thì tốt quá, Giáo Đình sẽ có một cường giả Tứ Dương kỳ rồi!”

Mặc Hàn đứng bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt sầu khổ của Thanh Vũ, hắn liền nghĩ đến việc Thanh Vũ đang lo lắng đến cuộc viễn chinh của Quân Đoàn Gaia, Mặc Hàn nói:

“Nếu như Giáo Hoàng còn lo lắng, vậy thì Mặc Hàn xin nhận nhiệm vụ theo sau Quân Đoàn để có thể tương trợ trong lúc khó khăn.”

“Việc này không cần Mặc lão lo lắng, ta dự định theo sau bọn họ, còn Mặc lão cứ tọa trấn Thập Linh Hóa thành là được.” Thanh Vũ suy nghĩ một chút rồi nói, lần viễn chinh đầu tiên có ý nghĩa rất lớn, dẫn đến hai kết quả.

Một là, thành công vang dội, khích lệ tinh thần của mọi người, chứng thực rằng hoang dã không phải là một nơi chết chóc, không những vậy, bọn họ còn có thể cứu lấy đồng loại, tạo nên một niềm tin vững chắc, bọn họ đã có khả năng thăm dò hoang dã.

Hai là, thất bại thảm hại, quân đoàn viễn chinh tử thương vô số, nhưng lại không đạt được chiến lợi phẩm gì, làm cho tinh thần của mọi người sa sút, dẫn đến một nỗi sợ hãi vô hình ám ảnh họ, khiến cho họ không dám bước chân ra ngoài đó nữa.

Tất nhiên là Thanh Vũ muốn nhìn thấy kết quả thứ nhất, dù sao đi nữa, một thành viên của Quân Đoàn chết đi cũng có thể làm cho Thanh Vũ đau lòng, họ không chỉ đơn giản là một thành viên thuộc Giáo Đình, mà họ còn là những người đã vào sinh ra tử, chiến đấu vì bảo vệ Thập Linh Hóa thành, đối với Thanh Vũ, tất cả họ như là bạn thân của hắn, thế nào hắn lại có thể nhìn bọn họ chết trong miệng quái vật.

Mục đích của viễn chinh là thăm dò những nơi bí ẩn mà trinh sát đoàn không điều tra được và thu nạp những nạn dân, bên cạnh đó, Thanh Vũ còn muốn rèn luyện Quân Đoàn Gaia, chỉ có đối diện xương máu, họ mới có thể trưởng thành, bằng chứng là sau trận chiến với bầy Venger, nhiều thành viên đã đột phá cảnh giới, lúc này năm trăm người kia đề đã đạt đến cảnh giới Nhị Dương trở lên, có thể nói, đây là Quân Đoàn mạnh nhất của Giáo Đình.

Nếu như Thanh Vũ có thể đem năm trăm người đó mang trở về Tu Chân Giới, hắn tự tin rằng, cho dù một thế lực Tam Tinh cũng phải e dè khi muốn tấn công Giáo Đình.

“Không thể được, thưa Giáo Hoàng!!” Mặc Hàn nghe vậy, hắn kinh hô thành tiếng, việc này quá mạo hiểm, thân là Giáo Hoàng sao có thể tự đặt mình vào nguy hiểm được?

“Mặc lão yên tâm, ta tự có phân tât.” Thanh Vũ nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Mặc Hàn, hắn an ủi.

“Nhưng mà...!” Mặc Hàn còn chưa nói xong, đã bị Thanh Vũ cắt ngang.

“Mặc lão không phải không biết, một khi ta ra quyết định thì rất khó thay đổi, huống chi chỉ là thăm dò tình hình ở ngoài một chút mà thôi, chúng ta đã từng đi xuyên qua rừng rậm, cho nên việc đó không thể gây nguy hiểm gì cho ta được.”

“Hành Tinh này lớn đến như vậy, nếu đã đến thì ta phải tìm hiểu một phen, thân là Giáo Hoàng, không thể cứ ngồi ở trong nhà kiếng mà để cho mọi người bảo vệ được.” Thanh Vũ từ từ giải thích.

“Vậy thì Mặc Hàn sẽ ở lại thủ hộ Thập Linh Hóa thành, Giáo Hoàng cứ yên tâm.” Mặc Hàn đành phải nhận mệnh.

Trong trận chiến với bầy Venger kia, Thanh Vũ đã mất không chế nhiều lần vì dục vọng chiến đấu của bản thân, hắn biết được không thể kiềm nén dục vọng này, đó là một thứ gì đó khó tả, khiến cho tâm hồn hắn ở vào trạng thái hưng phấn khi gặp kẻ địch, và muốn tiến lên đánh nhau vài hiệp. Hơn nữa, Thanh Vũ cảm thấy được tu vi của hắn trở nên ngưng thực hơn sau trận chiến, chắc hắn chiến đấu sẽ làm cho tu sĩ trở nên mạnh mẽ hơn.

Trinh sát đoàn đã điều tra các khu vực xung quanh và đánh dấu một số nơi, trong đó có nhiều khu vực có dấu vết của con người hoạt động, nhưng không thấy ai cả, một số khu vực là địa bàn của băng nhóm, một số thì là sào huyệt của quái vật khổng lồ và Venger, căn bản không có một mối đe dọa nào có thể làm cho Thập Linh Hóa thành sụp đổ, vì vậy Thanh Vũ quyết định tiến về hoang dã và rèn luyện bản thân.

Đương nhiên, dựa vào Mặc Hàn thủ hộ ở đây là một trong những điều kiện mà Thanh Vũ cần phải có, bởi vì con cá sấu kia đang ở rất gần, nếu nó tấn công thì Mặc Hàn sẽ chống cự được vài phút và cầu thời gian cho Thanh Vũ trở về.

“Mọi việc ở đây nhờ vào Mặc lão.” Thanh Vũ đứng lên căn cơ một chút rồi nói. Sau đó hắn bước về phía lối ra, biến mất ở tầm mắt của Mặc Hàn.

“Cảnh giới tăng lên quá nhanh, mặc dù không ảnh hưởng đến căn cơ, nhưng có một thứ gì đó không hợp, giống như tu vi này không phải thuộc về ta vậy.” Thanh Vũ khẽ cảm nhận thân thể, hắn cười khổ nói.

“Chỉ có chiến đấu với khiến tu vi ngưng thực hơn.” Thanh Vũ nhận định, hắn quyết tâm đến vậy là vì hắn đang mong chờ sử dụng cơ hội đột phá, nếu sử dụng lúc này, càng làm cho Thanh Vũ không thể điều động linh lực một cách tự nhiên, lực chiến đấu giảm sút.

Thanh Vũ bước đến tường thành, thần thức liên bạo phát, bao phủ phương viên mấy dặm, truy tìm tung tích của năm trăm người, bọn họ không đi được quá xa so với Thập Linh Hóa thành, theo như Thanh Vũ biết được, Quân Đoàn Gaia đang viễn chinh đến một thị trấn nhỏ ở gần đây, nơi đó, trinh sát đoàn phát hiện ra có dấu hiệu của con người, cho nên Rinka quyết định thăm dò nơi đó trước.

Thanh Vũ sử dụng thần thức, cũng không phải trực tiếp nhìn xem Quân Đoàn, cho nên không ai phát hiện cả, vì thế, Thanh Vũ che dấu tung tích, lẩn mình một cái đi theo sau Quân Đoàn Gaia.

“Không hổ là người có kinh nghiệm về rừng sâu, cả năm trăm người hành quân nhưng lại không phát ra một tiếng động nào, che dấu khí tức cực tốt, xem ra vì lần viễn chinh này Rinka đã chuẩn bị rất hoàn mỹ.” Thanh Vũ cảm khái trong lúc đi theo sau họ.

Đúng thật là như vậy, vì hành động lần này quá lớn, Rinka đã mua một bộ kỹ năng có thể che dấu khí tức và dạy cho tất cả mọi người, còn làm cho họ hiểu rõ về rừng sâu, mỗi người đều là tu sĩ, khả năng học tập tăng lên nhiều lần, vì vậy họ đã hấp thụ được hết kiến thức của Rinka.

Việc này khiến cho Rinka rất hài lòng.

“Thưa Quân Đoàn Trưởng, chúng ta cách mục tiêu còn hai mươi phút, trong đó chúng ta phải đi qua một khu vực bình nguyên, trên đó có nhiều sinh vật

tiến hóa, xin ngài hãy cẩn thận.” Bên cạnh Rinka là một con bọ cánh cam nhỏ bằng một ngón tay, âm thanh là do nó phát ra, đây là một công cụ trinh sát của trinh sát đoàn, lúc này họ đang hỗ trợ Rinka từ xa.

“Rất tốt, hãy giúp ta quan sát khu vực xung quanh, nếu có dấu hiệu của sinh vật thì báo cáo.” Rinka gật đầu nói.

“Tuân mệnh!” Bọ cánh cam đáp một cái rồi phát tín hiệu cho những trinh sát đoàn ở xung quanh, vì tránh những sự va chạm bất ngờ, trinh sát đoàn trở thành tai mắt của Quân Đoàn Gaia, ở xung quanh đây có đến hàng trăm bọ cánh cam khác đang ẩn nấp.

Đương nhiên, với trình độ khoa học kỹ thuật này, bọ cánh cam không thể nào phát hiện ra Thanh Vũ đang ở trạng thái che dấu được, dù sao hắn là tu sĩ, rất dễ dàng tránh ra khỏi tầm hoạt động của Bọ Cánh Cam.

Trên đường đi, Quân Đoàn do Rinka chỉ huy đã chạm trán với nhiều sinh vật tiến hóa, trong đó không thiếu sinh vật đạt đến Tam Dương sơ kỳ, nhưng tất cả bọn chúng nếu dám chặn đường của Quân Đoàn, đều bị Quân Đoàn giết sạch, thu lấy thân thể để vào Trữ Vật Giới Chỉ.

Trong lúc đó, Rinka không hề có ý định tấn công giúp đỡ Quân Đoàn, năm trăm người tu sĩ có trang bị đầy đủ, kèm theo trận pháp Bách Thánh Trận còn không thể chiến thắng bọn quái vật này, nói gì đến cứu ai? Năm trăm người, đều là chiến binh thiện chiến, đối mặt với bọn quái vật, không hề nao núng, bọn họ hợp thành trận pháp chém giết kẻ địch hơn cấp, nếu gặp một số bầy đàn, bọn họ hợp lực tiêu diệt từng bộ phận

Chỉ trong mười lăm phút, thu hoạch của họ đã rất kinh người. Thanh Vũ ở đằng sau, hắn chỉ quan sát, thấy được cảnh này, hắn không khỏi gật gù, mặc dù một số thành viên bị thương, có đôi khi còn nguy hiểm đến mạng sống, nhưng tất cả nằm trong phạm vi mà Thanh Vũ có thể tiếp nhận, mục đích luyện binh đang gần hoàn thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Viễn chinh (3)

Tốc độ của tu sĩ Nhị Dương kỳ rất nhanh, cho dù bọn họ cố gắng áp chế lại, nhưng trong hai mươi phút vẫn đi được một đoạn đường dài mà người thường không hề dám nghĩ đến, xuyên thấu qua hoang dã, bọn họ mới thấy được toàn cảnh, nơi đây không nguy hiểm giống như những gì họ nghĩ ở lúc trước thì phải.

Quân Đoàn viễn chinh từ từ rời khỏi khu rừng u ám, bầu không khí nặng nề và ngột ngạt bao phủ họ mấy chục phút bị tan đi dưới ánh nắng chói chang của Mặt Trời, lúc này, đã gần đến buổi trưa, nhiều người bị ánh nắng nóng bỏng chiếu tới đều phải đỏ mồ hôi hột.

Những ai bị thương trong lúc hành quân sẽ được bảo vệ ở vòng trong, ở đó cực kỳ an toàn, vì vậy bọn họ có thể an tâm sử dụng đan dược được phân phát để trị thương.

“Đây là mục tiêu của chúng ta à?” Nathan nhìn xuống khu vực bên dưới, ra ngoài khu rừng, đó là một ngọn đồi cao, có thể quan sát một tầm nhìn rộng lớn, bằng nhãn lực của một tu sĩ Nhị Dương kỳ đỉnh phong, Nathan nhìn được toàn cảnh.

“Đúng vậy, đây là thị trấn nơi trinh sát đoàn phát hiện dấu vết của con người hoạt động, nhưng đã ba ngày rồi, trinh sát đoàn không phát hiện được một con người nào cả, tựa hồ tất cả đã biến mất như chưa từng tồn tại.” Bọ Cánh Cam phát ra âm thanh của một cô gái để trả lời Nathan.

“Có gì đó rất là kỳ lạ!” Rinka nói một cách khả nghi.

“Chẳng hề có một sinh vật nào tồn tại ở bên dưới, đây chỉ là một nơi trống không!” Natha nghe vậy, hắn gật đầu nói.

“Chúng ta nên làm thế nào đây, Quân Đoàn Trưởng?” Nathan nhìn Rinka và hỏi.

“Nếu đã đến đây thì chúng ta nên thăm dò và kiểm tra thị trấn này, tạm thời mọi người cứ chia mười người một tổ đi.” Rinka ra lệnh.

“Vâng!” Nathan cung kính nói và nhanh chóng di chuyển về phía sau, nói rõ cụ thể tình hình cho Quân Đoàn.

“Nhớ kỹ, nếu có nguy hiểm xuất hiện hãy báo động ngay, không được chọi cứng, tính mạng là trên hết, hơn nữa, trong lúc thăm dò hãy lấy đi những thứ hữu dụng như là lương thực.” Nathan lớn tiếng nói.

“Vâng!!” Năm trăm người đồng thanh trả lời.

Thị trấn này có khoảng năm chục ngàn dân cư, được xây dựa vào một cái núi nhỏ, với những căn nhà hiện đại nhiều tầng nối tiếp nhau, chúng được bao phủ bởi nhiều lớp bụi trần, bên cạnh đó, có các dây leo chọc trời đang bám víu vào các căn nhà để phát triển.

Bọn dây leo này có thân thể rất thô to, cho dù bọn dây leo ở trong rừng còn không bằng chúng nữa, có lẽ đây là khu vực thoáng đảng, chúng hấp thụ được nhiều năng lượng mặt trời hơn.

Khung cảnh hoang vắng, không một bóng người đi lại, đường nhựa vỡ vụn, những chiếc xe ô tô sắp xếp một cách loạn xạ đang nằm im trên đó đã nửa năm, đôi khi còn nhìn thấy các cửa kính vỡ vụn và các mảnh xương người hay thú, chẳng thể nào phân biệt ra được nữa.

Rinka từ từ bước đi, cảm nhận được khu vực này bằng chính thân thể và đôi mắt, đây chính là một góc nhỏ không đáng kể của tận thế, thời đại tiến hóa, khung cảnh này còn ẩn chứa một vẻ đẹp riêng, một vẻ đẹp chết chóc trầm lặng.

Nếu có thể phát họa thành một tác phẩm nghệ thuật trên tranh vẽ, chắc hẳn nó sẽ được bán với giá rất cao và lưu danh đến thiên cổ.

Rinka cười khẽ bỏ đi tất cả suy nghĩ của cô, tay Rinka đã cầm lấy cây cung màu trắng bạc và bất cứ lúc nào, chỉ cần kẻ địch xuất hiện trong phạm vi cảm ứng của cô, cô sẽ bắn ngay ra một mũi tên hủy diệt.

“Vũ khí được gọi là pháp bảo này thật mạnh.” Rinka cảm khái, cây cung này là vũ khí mà Thanh Vũ đưa tặng, mỗi Quân Đoàn Trưởng đều nhận được một món pháp bảo Nhị Tinh, tương đương với cho cường giả Tam Dương sử dụng.

Tất nhiên đi đôi với công dụng, giá cả của nó cũng cực kỳ cao. Tại sao Thanh Vũ lại hào phóng đến như vậy? Đó là vì Thanh Vũ phát hiện, tổng tất cả điểm tín ngưỡng mà mọi người ở Hành Tinh Gaia cộng lại bằng gần một phần ba điểm tín ngưỡng ở Tu Chân Giới.

Đó là vì người ở Hành Tinh Gaia đều có sức mạnh đạt đến Nhất Dương hậu kỳ trở lên, còn đa số người ở Tu Chân Giới chỉ mới nhập môn tu hành mà thôi, không có đủ điều kiện tu luyện như là tinh thể tiến hóa được.

Phải biết rằng, một viên tinh thể tiến hóa cấp hai có giá trị gấp mười lần một viên Trúc Cơ Đan, không dừng lại ở đó, tinh thể tiến hóa ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần, không ảnh hưởng đến căn cơ và làm cho thân thể bọn họ hấp thu dễ dàng.

Hội tụ tất cả yếu tố trên, người dân ở Tu Chân Giới thua thiệt là chuyện bình thường. Một viên đan dược dùng để đột phá kết đan có giá trị cao, nhưng ở đây, Thanh Vũ chỉ cần sản giết một Venger tiến hóa cấp ba là được rồi, vì vậy cho nên Không Thiên Hà mới đột phá đến Tam Dương kỳ dễ dàng như thế.

Còn nữa, Thanh Vũ vừa nhận được nhiệm vụ quét sạch Venger, và mức tính hoàn thành là tiêu diệt toàn bộ Venger ở Thành Phố Nikasa, có nghĩa là Thanh Vũ và Giáo Đình giết càng nhiều Venger, thì lúc đó hoàn thành nhiệm vụ sẽ được phần thưởng càng lớn.

Cho nên, cuộc viễn chinh này có quá nhiều tác dụng, Thanh Vũ cực kỳ coi trọng cuộc viễn chinh, nhưng lại không an tâm và theo sau, hẳn không muốn lộ diện bởi vì nếu Rinka nhìn thấy Thanh Vũ, cô ta chắc chắn sẽ nghĩ đến Thanh Vũ không tin tưởng vào Quân Đoàn Gaia, một vết rạn nứt sẽ xuất hiện giữa mối quan hệ hai người họ.

Đến đây, Thanh Vũ chỉ biết thở dài ngao ngán, quả nhiên chức vụ càng lớn, quyền lực càng lớn nhưng lại nhận lấy ràng buộc càng lớn hơn nữa, không thể tự do hành động, mà cần phải có suy nghĩ thấu đáo mới được, phải chi hẳn không mất đi phần thân Hắc Thiên Đồ thì hay biết mấy.

“Thế nào rồi?” Rinka kiểm tra khu vực ở thị trấn một phen, thu lấy được nhiều lương thực vào Trữ Vật Giới Chỉ, đó là vật phẩm mà Thanh Vũ đề nghị các Quân Đoàn Trưởng mua, quả thật đồ vật này rất thần kỳ, có thể đến một trăm mét vuông không gian ở trong đó, chứa được rất nhiều thứ và thuận tiện.

“Thưa Quân Đoàn Trưởng, chúng tôi đã kiểm tra gần như toàn bộ thị trấn, không phát hiện một người hay địa điểm khả nghi nào, ngược lại, chúng tôi thu lấy được nhiều tấn lương thực còn sử dụng được.” Nathan tổng kết rồi báo cáo lại cho Rinka.

“Vậy à? Xem ra, tất cả mọi người ở trong thị trấn này đều đã rời khỏi.” Rinka nói trong khi thu lấy các loại lương thực vào Giới Chỉ.

“Được rồi, khả năng là chúng ta sẽ không phát hiện được gì, mọi người hãy nghỉ ngơi, sau mười phút, chúng ta sẽ tiến đến địa điểm tiếp theo.” Rinka ra lệnh.

“Vâng!!!”.

Năm trăm tu sĩ muốn che dấu khí tức, ở trong cảm nhận của sinh vật khác, bọn họ không khác gì các hòn đá cả, chỉ có nhìn thấy bằng mắt thường thì mới biết đó là năm trăm con người. Vì vậy, Rinka không lo về vấn đề quái vật đột kích, đương nhiên đề phòng là phải có, vì có nhiều loại quái vật biến dị không theo lẽ thường.

“Nathan đại ca.” Bỗng nhiên có một người thanh niên trẻ tuổi đi đến và nói chuyện với Nathan.

“Có chuyện gì sao? Mike?” Nathan nhìn Mike và nghi ngờ nói.

“Đây là nơi mà tôi sinh ra, dựa theo một số thông tin, chắc hẳn tôi biết được mọi người sẽ ẩn nấp ở đâu, hãy để tôi đi đến đó và điều tra.” Mike nói, trong ánh mắt hẳn còn ẩn chứa một chút ưu thương và đau khổ, có lẽ khi đến đây, nhiều kỷ ức không đáng nhớ đã hiện lên trong đầu của Mike.

“Không được! Việc điều tra một mình là quá nguy hiểm, hãy ở yên đây, tôi sẽ báo cáo lại với Quân Đoàn Trưởng.” Nathan lắc đầu, ra hiệu cho Mike và đi đến gặp Rinka.

“Quân Đoàn Trưởng, đây là quê hương của một thành viên trong Quân Đoàn, cậu ấy biết một số thông tin và xin được đi điều tra, có lẽ nơi đó là nơi mà mọi người còn sống ẩn nấp.” Nathan nói.

“Hãy đưa cậu ấy đến đây.” Rinka trầm ngâm trong chốc lát rồi nói.

Nathan dẫn Mike đến gặp Mike, sau đó Mike nhìn Rinka bằng ánh mắt sùng kính xen lẫn ái mộ rồi nói:

“Thưa Quân Đoàn Trưởng, ở thị trấn này có một cái mỏ than đã bỏ hoang, mỏ than này rất rộng lớn, có lẽ trong lúc loạn lạc, mọi người đã xuống đó để trú ẩn.”

“Xin hãy cho tôi đi đến đó điều tra.” Mike nói bằng giọng kiên quyết, khát vọng được gặp lại người thân đang cháy bỏng ở trong thân thể của hắn, nói không chừng Mike còn gặp lại được cha và mẹ nữa.

“Thông tin của cậu rất hữu ích, nhưng ta sẽ không cho cậu đi đến đó điều tra, Nathan hãy ra lệnh cho mọi người chuẩn bị chiến đấu, trinh sát đoàn sẽ giúp chúng ta điều tra nơi đó.” Rinka lắc đầu và nói với Nathan.

Sau đó Rinka nhìn Bộ Cánh Cam và gật đầu. Nhận được mệnh lệnh, hàng chục con Bộ Cánh Cam bay lên bầu trời, thẳng về phía khu mỏ than bỏ hoang.

Nathan dẫn Mike rời khỏi và chuẩn bị, thấy được khuôn mặt thất vọng của Mike, hắn đập vai Mike vài cái rồi cười nói: “Cậu đã có một cống hiến tuyệt vời vào ngày hôm nay, nếu thông tin của cậu chính xác, thì phần công lao này sẽ thuộc về cậu, hãy cố lên chàng trai, một ngày nào đó Quân Đoàn Trưởng sẽ đề ý đến cậu đó.”

Mike nghe vậy liền gật đầu: “Cảm ơn Nathan đại ca.”

Hai tay của Mike run rẩy nhẹ, bởi vì hắn đang có một hi vọng lớn để tìm thấy mọi người, bạn bè, người thân, và cả cha mẹ của hắn nữa. Nathan chỉ hiểu lầm Mike là đang cố gắng chứng minh mình trước Quân Đoàn Trưởng Rinka mà thôi.

Tất nhiên, Mike có ái mộ Rinka, nhưng không quan trọng bằng việc tìm thấy cha mẹ của Mike đâu. Mike biết được rằng, giữa hắn và Rinka là chuyện không thể nào, cho dù hắn cố gắng cách mấy, rồi Rinka sẽ bỏ xa hắn mà thôi, như vậy thà rằng hạn chế tình cảm ở mức thấp nhất, chỉ cần sùng kính và ái mộ là được.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Viễn chinh (4)

Khu vực mỏ than cách không xa lắm, Bộ Cánh Cam là thiết bị công nghệ cao, cho dù với trình độ phát triển khoa học kỹ thuật của Hành Tinh Gaia này cũng không thể nào chế tạo ra một thiết bị thăm dò có nhiều tính năng như vậy.

Đôi cánh bằng kim loại hoa mỹ đập nhẹ trên không, Bộ Cánh Cam lao đến khu vực đó, nó không phát ra một âm thanh nào, bởi vì nó chẳng phải là sinh mệnh, cho nên các sinh vật không chú ý đến nó.

Mỏ than dựa vào lưng núi, để lộ ra một cái cửa vào to lớn, nhìn sơ qua thì khu vực mỏ than đã bị bỏ hoang từ lâu, nhưng có nhiều vết chân người, chứng tỏ nơi đây có con người từng ở lại.

Bộ Cánh Cam phát họa địa hình, sau đó từng con một bay vào hang động đen kịt, nhưng nhiều đó chả thể nào ngăn trở được Bộ Cánh Cam, nó có thể nhìn xuyên màn đêm một cách dễ dàng.

Hang động to lớn hơn nhiều so với bề ngoài của nó, tựa hồ trong hang động này là một cái thế giới khác, một thế giới nằm sâu trong lòng đất với những tiếng nước nhỏ giọt đều nhịp, không khí se lạnh cùng với các luồng gió xuyên qua những cái lỗ tạo nên các âm thanh kỳ lạ.

“Hãy điều tra toàn bộ khu vực mỏ than này!” Bộ Cánh Cam dẫn đầu ra lệnh cho những Bộ Cánh Cam khác.

“Xem ra, chúng ta phải mất một khoảng thời gian dài để điều tra nó!”

“Mỗi một thiết bị thăm dò đều có giá cao, hãy cẩn thận đừng làm hao tổn bất cứ thiết bị nào!”

“Vâng...!”

Thế là, hàng chục con Bộ Cánh Cam biến mất tại màn đêm của mỏ than.

...

“Nơi này có cái gì đó rất kỳ lạ!” Nathan nhăn lại đôi lông mày rồi nói. Theo như kinh nghiệm của Nathan, một người từng thăm dò một số nơi có dân cư,

ở các nơi đó rất nguy hiểm, không có hàng ngàn Venger thì cũng có những sinh vật tiến hóa khổng lồ.

Mỗi lần Nathan gặp phải đều phải bỏ chạy một cách chật vật để bảo toàn mạng sống. Nhưng tại sao một thị trấn lớn đến thế này lại không có một sinh vật nào tồn tại?

“Thị trấn này có một bí mật mà chúng ta chưa biết!” Rinka đồng ý với Nathan, thần thức của cô tản ra xung quanh, không điều tra được một chút manh mối nào. Rinka còn cảm thấy nguy cơ khi đứng ở trên thị trấn này, càng lúc, nguy cơ càng lớn làm cho tâm thần của cô bất an.

Trong lúc hai người nói chuyện, Bộ Cánh Cam dần dần đã bay về phía mọi người, đôi cánh của nó đập hết công suất, xem ra Bộ Cánh Cam phát hiện được gì đó rồi.

“Thưa Quân Đoàn Trưởng, trinh sát đoàn phát hiện được một loại sinh vật ở trong mỏ than.” Bộ Cánh Cam bay đến, liền có âm thanh hót hoảng vang lên.

Không đợi Rinka trả lời, đôi mắt nhỏ bé của Bộ Cánh Cam bùng lên ánh sáng mãnh liệt, tạo thành một màn ảnh hư ảo ở trên không, ở màn ảnh này, có nhiều đoạn phim, đó là những đoạn phim được truyền từ các Bộ Cánh Cam đang thăm dò khu vực mỏ than khác.

“Đây là...!” Rinka ngược nhìn màn ảnh, thấy được cảnh tượng làm cho Rinka thốt lên.

“Thật là nhiều nhện!” Nathan nuốt một ngụm nước bọt nói.

Màn ảnh chiếu ra các đoạn phim, đó là khu vực bên trong của mỏ than bỏ hoang, ở trong đó, toàn là những tơ nhện, chúng dày đặc đến nỗi chiếm lấy phần lớn mỏ than, bên trên các tơ nhện là những con nhện khổng lồ có màu đen pha lẫn một chút ánh tím, chúng nằm im trên cái lưới nhện, thân thể của chúng rất lớn, nhỏ nhất bằng một cái thùng phi, mà lớn nhất thì bằng một căn nhà.

“Xem kia!!!” Một thành viên của Quân Đoàn Gaia chỉ tay về phía một đoạn phim khác.

“Mike, khu vực mỏ than có rộng lớn đến thế này sao?” Nathan nhìn theo, hần liền hỏi Mike đang ở bên cạnh.

Mike hoảng hồn nhìn theo rồi lắc đầu liên tục, đó là một đoạn phim do một con Bộ Cánh Cam đang đi sâu vào hang động, mà hang động kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng dài, tựa hồ nó đang xuyên qua cả thị trấn, có nghĩa là, các hang động đó đang nằm bên dưới thị trấn.

“Dựa theo các dấu vết, cái hang động này chỉ mới được đào ra cách đây không lâu!” Rinka xác định.

“Đó là gì vậy?” Một người hỏi khi nhìn thấy những cái kén hình dọc đang được treo trên vách của hang động, xen lẫn đồng kén có số lượng lên đến hàng ngàn đó là những con nhện đang ngo ngoe nguy kinh tởm.

Như để cho Quân Đoàn Gaia một đáp án, bỗng nhiên có con nhện khổng lồ di chuyển, nó chạy dọc theo đồng tơ tiến đến một cái kén, sau đó nó mở cái kén bằng chân, xé ra một khe hở, vật ở bên trong đó đã lộ ra ngoài.

“Con người?” Nathan nhìn thấy vật bên trong, hần kinh hô thành tiếng.

Đúng vậy, vật mà con nhện đang muốn lấy đó là một con người, thân thể nhúm nhám do dính dịch kén, đôi mắt nhắm nghiền nhưng vẫn còn thở, chứng tỏ con người kia chỉ bị hôn mê. Con nhện nhanh chóng lấy ra sau đó.

Cập!!

Mặc dù không hề có âm thanh, nhưng tiếng nhai nuốt vang lên ở trong lòng của mọi người, tận mắt nhìn thấy một con người bị xem như là thực phẩm ăn, nhiều thành viên của Quân Đoàn Gaia bùng lên lửa giận ngập trời.

“Ồ đó phải có hơn hai ngàn cái kén.” Nathan tức giận nói.

“Đó là loài nhện Mygalomophae, chúng là loài nhện sống ở trong mỏ than, nhưng theo như tôi được biết thì kích cỡ của chúng không to đến như vậy.” Mike thất thần nói, phải mất một lúc sau thì hần mới nhận ra loài nhện này.

“Quân Đoàn Trưởng, chúng ta nên làm gì đây?” Nathan hỏi.

“Bọn chúng có số lượng rất lớn, theo như tin tức ghi lại, cả thị trấn này đều là hang ổ của chúng.” Giờ thì Rinka đã biết đáp án vì sao thị trấn lại vắng vẻ đến thế, tất cả sinh vật, kể cả Venger hay sinh vật tiến hóa đều bị lũ nhện bắt lấy làm thức ăn dự trữ, Rinka còn nhìn thấy các cái kén khổng lồ to bằng căn nhà nữa.

“Chúng ta đang đứng trên hang ổ của lũ nhện này sao.” Nhiều thành viên của Quân Đoàn hốt hoảng, đối mặt với lũ Venger bọn họ có thể không sợ, nhưng đối mặt với sinh vật khổng lồ đầy lông lá dữ tợn này khiến tâm linh họ chùn bước.

“Bọn chúng còn chưa phát hiện chúng ta.” Rinka nói tiếp.

“Không thể cứ thế mà rời đi được, chúng ta phải cứu lấy mọi người đang bị bắt giữ và rời khỏi đây, Bộ Cánh Cam hãy tiếp tục thăm dò.”

“Vâng!!” Bộ Cánh Cam trả lời. Ở giờ phút này, trinh sát đoàn chỉ mới thăm dò khu vực ngoài mà thôi, hang ổ của lũ nhện cực kỳ sâu, tựa hồ là không thấy đáy.

“Khu vực kia chắc là nơi dự trữ thức ăn, chúng ta phải đột kích vào đó và cứu lấy đồng loại, sau đó rời khỏi trong thời gian ngắn nhất, tránh việc bị bao vây.” Rinka tính toán.

“Nhưng đi vào đó theo đường mỏ than là không được, hãy đục một lỗ ngay trên đầu khu vực kia để đột kích, Bộ Cánh Cam hãy vẽ bản đồ và chỉ ra địa điểm đó.”

“Vâng!!”

“Mọi người hãy chuẩn bị, chúng ta phải làm thật nhanh và rời khỏi đây!!” Rinka lớn tiếng nói.

Nghe được kế hoạch của Quân Đoàn Trưởng là chỉ cứu lấy những đồng loại rồi rời đi, không tiêu diệt hết lũ nhện, các thành viên của Quân Đoàn Gaia mới thở ra một hơi, tinh thần trở lại.

Tu sĩ tu luyện, có được năng lực xu cát tị hung, Rinka nhìn thấy lũ nhện khổng lồ, cảm giác bất an càng lúc càng mãnh liệt, dựa theo Rinka suy đoán trên kích thước của lũ nhện, cảnh giới của chúng khoảng chừng Nhất Dương đến Nhị Dương, một số con đạt đến Tam Dương, chỉ một khu vực dự trữ thức ăn mà thôi đã có hơn ba trăm con nhện.

Nếu còn đi sâu xuống thì chúng sẽ đạt đến số lượng kinh người cỡ nào đây? Rinka biết hành động lần này rất nguy hiểm, làm không cẩn thận sẽ khiến cho Quân Đoàn Gaia, năm trăm người tính như chết hết, nhưng nhìn thấy đồng loại bị bắt như vậy, Rinka không muốn bỏ mặc họ.

Thật may mắn, năm trăm người tu sĩ có cảnh giới Nhị Dương đều biết bay, còn lũ nhện không hề biết, vì vậy, cứu lấy những người sống sót rất dễ dàng, chỉ cần làm nhanh là được.

“Thưa Quân Đoàn Trưởng, chúng tôi đã xác định địa điểm mà ngài cần.” Bộ Cánh Cam tiêu hao không đến mười giây để tính toán.

“Tốt lắm! Quân Đoàn Gaia hành động!!” Rinka gật đầu và ra lệnh.

Quân Đoàn Gaia với tinh thần căng cứng, mỗi bước đi của họ đều rất nhẹ nhàng, như đang sợ chỉ cần bước mạnh một chút thì bọn nhện sẽ tấn công lên đây vậy.

Cuối cùng, Rinka đã đến khu vực đó, đó là một nền đá rộng lớn, ở khu vực ngoài bìa của thị trấn.

“Nathan hãy chuẩn bị!!” Rinka nói.

“Vâng!! Theo như Bộ Cánh Cam, chúng ta chỉ cần sử dụng một lượng thuốc nổ như vậy là đủ, sẽ không tổn thương đến những người ở trong cái kén đó.” Nathan lấy ra hàng loạt thuốc nổ và đặt lên một chỗ.

Việc tiêu hao linh lực để phá đi địa hình là chuyện vô bổ, cho nên Rinka đã chuẩn bị nhiều thuốc nổ để sẵn sàng cho các tình huống bất ngờ.

“Làm đi!” Nhìn thuốc nổ đã đặt vào đúng vị trí, Rinka gật đầu.

Nathan hít sâu một hơi để đè xuống cảm giác lo lắng, kế tiếp, Nathan nhấn nút, kích hoạt thuốc nổ.

Ầm!! Ầm!! Ầm!!

Ngay lập tức, một âm thanh vang vọng lên thiên không, bầy chim ở đằng xa tán loạn, đất đá bay lên bầu trời rồi rơi xuống làm phát ra âm thanh lớn.

Không đợi khói mù tan đi, Rinka liền ra hiệu, Quân Đoàn Gaia bùng lên linh lực, tựa như một ngọn giáo ánh sáng đâm xuyên qua làn khói mù dày đặc, thẳng đến một cái lỗ ở trên nền đá.

“Giết!!” Âm thanh đầy sát khí vang lên, như Quân Đoàn Gaia đang dùng âm thanh quyết tâm này để đè nén sự lo lắng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Trận chiến tại Tổ Nhện! (1)

Thuốc nổ bộc phát, tạo ra một sức mạnh khổng lồ trùng kích vào hang động bên dưới, đất đá bị nổ tung, bay lên bầu trời, hang động ầm ầm đổ sập xuống, một bên của hang động bị đất đá vùi lấp ngăn chặn không cho bọn nhện tấn công từ hướng đó.

Rinka đã tính toán kỹ càng, khoảng cách từ địa điểm đột kích này đến khu dự trữ của lũ nhện chỉ có vài chục mét mà thôi.

Ánh sáng xuyên thấu qua màn đêm, chiếu rọi toàn bộ khung cảnh của hang động, những con nhện khổng lồ đang còn say giấc nồng bị chấn động đánh thức, đối mặt với chúng là những tia sáng như kim châm khiến chúng phải mất đi thị lực trong chớp lát.

Cho dù đã tiến hóa thành một giống loại mạnh mẽ hơn khi trước hàng trăm ngàn lần, nhưng bọn chúng không bỏ đi tập tục của giống loài, vì vậy, loài nhện này chỉ thích sinh hoạt trong bóng đêm mà thôi. Gặp ngay ánh sáng gay gắt như vậy, bọn chúng không kịp phản ứng.

Và đó cũng là một trong những lý do khiến chúng bị chém thành mảnh nhỏ bởi những tia kiếm khí như thủy triều ập tới.

Quân Đoàn Gaia xuất thủ, không có một chút nhân nhượng hay chần chừ nào, vũ khí sắc bén màu trắng bạc bùng lên luồng sáng của linh lực, tạo ra hàng trăm ngàn tia kiếm khí cuốn tới, xé nát tất cả những gì ở trên đường đi.

Xẹt! Xẹt! Âm thanh vang lên không dứt, mới vài giây trời qua, đã có vài trăm con nhện bị miểu sát, không kịp phản ứng một chút nào.

“Gào!! Gào!!”

Các con nhện khổng lồ không bị chết dưới đòn tấn công của Quân Đoàn Gaia lập tức nhận ra được tình trạng, tổ nhện của bọn chúng bị tấn công bởi những sinh vật nhỏ bé yếu kém!! Một con giận dữ ngẩng trời lan tỏa ở trong đầu bọn chúng, hơn nữa, đây là một thời điểm rất quan trọng, một thời điểm mà bọn chúng cực kỳ hung tợn...!

Lũ nhện liền tấn công đến Quân Đoàn Gaia, thân thể có màu đen pha lẫn ánh tím hiện lên dưới ánh sáng, khổng lồ và dữ tợn, bọn chúng có tám cái chân và hai chiếc càng đầy uy lực, không những vậy, đầu của những cái chân là những lưỡi dao sắc bén màu đỏ có thể xuyên thấu qua sắc thép cực kỳ dễ dàng.

“Giết!!”

Đối mặt với hàng trăm con nhện đang lao đến, Quân Đoàn Gaia không sợ hãi, không gian rộng lớn của hang động cho phép họ đủ phạm vi để ngưng kết thành đại trận.

“Bách Thách Trận!!”

Năm tôn thân ảnh khổng lồ hiện lên, ánh sáng chiếu rọi xung quanh, cơ thể của năm tôn thân ảnh được bao phủ bởi bộ giáp cứng cỏi, và trên tay là một cái thuẫn khổng lồ cùng với một thanh kiếm rộng dài to bản. Khí thế mà họ tỏa ra đủ để bất kỳ một tu sĩ Tam Dương sơ kỳ nào cũng phải lùi lại, không dám tranh phong.

Đặc biệt là, năm người khổng lồ này không phải là hư ảnh như lúc trước nữa, mà đã trở thành một thực thể, có nghĩa là, năm trăm người kết hợp thành Bách Thánh Trận đã đạt đến một cảnh giới mới, Chân Thể, mạnh hơn nhiều so với Linh Thể.

Ầm!! Ầm!! Mỗi bước đi của người khổng lồ đều để lại một dấu chân sâu hoắm in lên mặt đất, trái ngược với cơ thể quá khổ, người khổng lồ có tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong thoáng chốc, lũ nhện và năm tôn thân ảnh khổng lồ đã chạm trán!! Không một chút ngừng lại, năm người khổng lồ giơ lên cái thuẫn để phòng thủ và chém xuống một cái, thẳng đến lũ nhện.

Xẹt!! Xẹt!! Năm tia sáng bắn ra từ lưỡi kiếm, chém nát lũ nhện đầu tiên như thái rau, sức mạnh của đòn tấn công này trùng kích tới, làm cho tốc độ của lũ nhện giảm nhiều. Tốc độ của Quân Đoàn Gaia vẫn không hề giảm đi.

Bọn họ dùng lợi thế của mình xông thẳng đến, nghiền ép từng con nhện khổng lồ, không! Hiện giờ, ở trong mắt Quân Đoàn Gaia, kích cỡ của lũ nhện không phải là vấn đề nữa.

Ầm! Ầm!! Âm thanh chấn động vang lên, làm cho hang động run rẩy dữ dội, đất đá bay tứ tung, bụi mù bao phủ cả một khu vực rộng lớn.

Ở sâu trong hang động, âm thanh tạo thành một tín hiệu cảnh báo cho những con nhện còn ngủ say, bọn chúng nở rộ lên đôi mắt màu đỏ, ở trong màn đêm lạnh giá, có thể thấy được, ở đâu cũng toàn là màu đỏ đang di chuyển, số lượng đạt đến kinh người, hàng chục ngàn đôi mắt đang hướng về phía Quân Đoàn Gaia.

Rinka không tấn công, cô đứng trên vai một người khổng lồ và quan sát chiến cuộc, sự phòng thủ của lũ nhện bị phá vỡ vì Quân Đoàn Gaia sử dụng phương án tấn công nhanh, hơn nữa, lũ nhện ngoài cùng có thực lực khá yếu, căn bản không cùng cấp độ với họ.

Chỉ trong vài chục giây, Quân Đoàn Gaia đã đến khu dự trữ lương thực, Rinka thấy vậy, cô liền ra lệnh:

“Nathan, hãy để một trăm thành viên cứu lấy những người bị bắt, trong lúc đó, chúng ta sẽ phòng thủ, đừng để lũ nhện đột phá vào đây!”

“Vâng!!” Nathan nghiêm túc gật đầu, hẩn liền ra lệnh. Nathan đã biết được kế hoạch từ trước, thật may mắn rằng hang động này chỉ có hai hướng, một hướng đã bị vùi lấp với đồng đất đá, bọn họ chỉ cần phòng thủ một hướng cho đến khi người của Quân Đoàn cứu lấy những người đang bị bắt là được rồi.

Thành viên của Quân Đoàn Gaia đều có thực lực Nhị Dương trở lên, họ có thể nâng một tảng đá vài trăm kg dễ dàng, không tiêu hao bao nhiêu sức lực, việc mang đi vài ngàn người bằng một trăm thành viên là chuyện cực kỳ đơn giản.

Một trăm thành viên Quân Đoàn Gaia liền giải tán đại trận, nhanh chóng chạy đến những cái kén và cắt ra, cứu lấy những đồng loại của họ, xen lẫn trong đó còn có những cái kén chứa Venger hay sinh vật tiến hóa, thân là tu sĩ, bọn họ có thể cảm ứng được đâu là nhân loại đâu là Venger, nhưng phải mất một thời gian kha khá.

“Chúng tôi cần hai phút thừa Quân Đoàn Trường!” Một thành viên quan sát một chút rồi báo cáo, họ cần hai phút để thực hiện nhiệm vụ này.

“Được!” Rinka gật đầu, trong lúc đó, bốn người khổng lồ đã đứng chặn ở một hướng, ngăn không cho lũ nhện tấn công vào khu vực dự trữ lương thực của bọn chúng.

Tiếng chém giết vang lên, tràn ngập khắp hang động, chuyện này càng dẫn thêm nhiều nhện khổng lồ đến đây, thực lực của bọn chúng cũng càng ngày càng mạnh mẽ. Bốn người khổng lồ, đều có sức mạnh đạt đến Tam Dương trung kỳ, nếu như cho bọn họ chém giết hết lũ nhện, thì đó là chuyện tự sát, nhưng phòng thủ ở một nơi trong hai phút thì quá dễ dàng.

“Giữ vững phòng tuyến, không được cho một con nhện chết tiết nào vượt qua đây!!” Nathan cao giọng nói trong lúc điều khiển một cái Bách Thánh Trận để chiến đấu, ở trạng thái Chân Thể, sức mạnh, phòng ngự, nhanh nhẹn của người khổng lồ tăng lên nhiều, khiến hắn điều khiển trở nên đơn giản, như đây là thân thể của hắn vậy, cảm giác này thật dễ chịu.

...

Ngay tại lúc Quân Đoàn Gaia đang chiến đấu trong hai phút tàn khốc, Bộ Cánh Cam đã xâm nhập sâu vào trong hang động, nó nhìn thấy hàng ngàn con nhện đang chạy đến nơi Quân Đoàn Gaia, số lượng càng lúc càng lớn, trong đó không thiếu con nhện đạt đến Tam Dương sơ kỳ, khí thế hung hăng, tàn bạo kinh người, thậm chí chúng còn đập chết vài con nhện ngăn đường.

Càng đi sâu, không khí càng lạnh lẽo, không đứng, phải nói là tâm linh của người điều khiển Bộ Cánh Cam càng lúc càng lạnh, tựa như hắn đang đi vào hang ổ của một con quái vật đến từ địa ngục. May cho hắn rằng, đây chỉ là Bộ Cánh Cam, nếu như hắn mà ở đây, chắc chắn hắn sẽ bỏ chạy ngay lập tức vì áp lực vô hình này.

“Hình như ta thấy có cái gì xẹt qua thì phải?” Một âm thanh nghi hoặc vang lên giữa hang động, âm thanh này rất nhỏ, nhiều con nhện ở xung quanh bị kinh động khi nghe được âm thanh này, nhưng chúng không biết nó phát ra từ đâu.

Đây là một căn phòng đá, âm u tối tăm và băng lãnh, có nhiều viên đá được đặt ở bên trong căn phòng này, số lượng lên đến hàng chục ngàn viên, và có một người thanh niên đang ngồi ở trên đồng đá đó, xung quanh là hàng chục con nhện tản mát ra khí tức Tam Dương sơ kỳ, xem ra căn phòng này rất quan trọng, một điều kỳ lạ nữa rằng, bọn chúng không hề quan tâm đến người thanh niên này, nói đúng hơn bọn chúng không thể nhìn thấy hắn.

“Tại sao lũ nhện này lại bạo động vậy? Việc này chưa từng xảy ra!” Người thanh niên nghi hoặc ở trong lòng, nhưng rất nhanh, hắn không để ý đến nữa, hắn nhặt lên một viên đá rồi nhắm mắt lại, bởi vì, viên đá mà hắn đang cầm là một viên tinh thể tiến hóa đạt đến cấp hai, và hắn đang hấp thụ nó.

Căn phòng trở về với không khí yên lặng như thường...! Chỉ có một người thanh niên cổ quái và vài chục con nhện khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 214: Trận chiến tại tổ nhện (2)

Một trăm thành viên đang xé mở ra các cái kén để cứu người, theo thời gian trôi qua, lũ nhện tấn công đến đây càng ngày càng nhiều, trong đó đã xuất hiện vài con nhện đạt đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ.

Bốn thân ảnh khổng lồ che chắn toàn bộ một phương hướng và chém ra liên tục từng đạo kiếm khí mãnh liệt, sắc bén, trảm sát tất cả nhện khổng lồ đang tấn công tới đây, nhiều con nhện Tam Dương kỳ bị đánh bay ra ngoài, đè bẹp hàng chục con nhện ở sau đó.

Nhưng như vậy chưa đủ để giết chết lũ nhện có cảnh giới cao, chúng chỉ bị đứt vài cái chân mà thôi, sau một lúc hồi phục, chúng nó lại xông lên, đôi mắt đỏ ngầu dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống Quân Đoàn Gaia bất chấp cái giá phải trả.

Ầm!! Ầm!!

Sóng xung kích từ trận chiến phát xạ ra xung quanh, hang động không thể chịu nổi cấp bậc chiến đấu này, thành đồng bị luồng sóng đánh nát, đất đá rơi xuống, ngay cả trần động cũng bị đục một lỗ to.

Lũ nhện chỉ tấn công bằng bản năng, không hề có một chút xíu chiến thuật gì, bọn nó bị Quân Đoàn Gaia chết chết thảm trọng, xác nhện chất chồng thành một đồng lớn. Lũ nhện ở đằng sau chạy đến, đập nát xác của đồng loại thành cặn bã, nhện trước ngã xuống, nhện sau tiến lên, ác liệt cực kỳ.

Hai phút là một khoảng thời gian cực kỳ ngắn, nhưng trong chiến đấu, Quân Đoàn Gaia cảm nhận được, hai phút này chẳng khác nào là hai giờ đồng hồ, bọn họ luôn tập trung tinh thần, linh lực bị rút đi như thủy triều, nhiều thành viên còn lấy ra đan dược để khôi phục linh lực, loại đan dược này đã được họ chuẩn bị từ trước.

Cho dù thế, bốn người khổng lồ bị đẩy lùi ra sau, Rinka không có xuất thủ mà là đứng coi chừng, đề phòng tình huống ngoài ý muốn.

Không để Rinka đợi lâu, ở một hướng khác của hang động đã xuất hiện dị động, đất đá chôn vùi một hướng bị xóc lên, bay tứ tung lên bầu trời, chỉ nhìn sơ qua liền biết con nhện có sức mạnh khủng bố đã làm điều đó.

“Ta sẽ ngăn chặn bọn chúng!!” Rinka nói với Quân Đoàn Gaia vừa bị phân tâm bởi chuyện đó, trấn an tinh thần của họ.

Rinka nhảy lên không trung, lơ lửng giữa hang động, làn tóc dài màu bạch kim tung bay, tay cô cầm lấy một cây cung, một tay chuẩn bị lấy ra tên để bắn.

Ầm!!

Một tiếng nổ vang lên, con nhện khổng lồ đánh xuyên qua đồng đất đá, cuồng bạo vô cùng, thân thể nó lớn phải bằng đường kính của hang động, mỗi lần chân nó đập xuống mặt đất đều để lại một dấu chém, ngay cả các tảng đá cứng vẫn không thoát khỏi vận mệnh.

“Tam Dương trung kỳ!” Rinka cảm nhận đối thủ của cô rồi nói khẽ. Ánh mắt của Rinka ngưng tụ vào, đối thủ có cảnh giới vượt cô một bậc, như Rinka có năng lực tiến hóa, không hề sợ hãi một chút nào, trái lại Rinka còn trông chờ có thể chiến một trận với con nhện khổng lồ.

“Liên Hoa Tiễn!!”

Rinka bắn ra một mũi tên, nó vượt qua hư không như một viên lưu tinh sáng chói, bay thẳng đến con nhện khổng lồ ngay từ khi nó vừa xuất hiện, Rinka nắm bắt cơ hội rất tốt, trong lúc đánh giá thực lực của con nhện thì cô cũng đã kéo căng mũi tên và bắn đi.

Con nhện khổng lồ còn chưa thích ứng với ánh sáng, nó liền bị tấn công, theo bản năng của một loài thú săn mồi dữ tợn, nó sử dụng một đôi chân để chặn mũi tên. Nhưng Liên Hoa Tiễn là một thần thông mà Rinka lĩnh ngộ, nào có thể đơn giản chặn lại như thế?

Ầm!!! Một tiếng nổ vang lên rung trời, hang động bị chấn động đến run lắc một chút, sóng xung kích quét tan bụi mù xung quanh, có lẽ sau vụ nổ này, càng nhiều nhện khổng lồ sẽ bị kích động và tiến đến đây.

Rinka không thêm đề ý đến việc đó, nhiệm vụ của cô chỉ có hai phút, hai phút sau, tất cả chuyện ở đây đều không liên quan gì đến Rinka, bọn chúng chạy đến đây sẽ không nhìn thấy một thành viên của Quân Đoàn Gaia nào.

Nhện khổng lồ bị một mũi tên bắn trúng, thân thể nó bay về phía sau một khoảng dài, mặt đất bị kéo ra một lần dài, hai chân chặn lấy mũi tên của nó bị tạc thành mảnh vụn, máu tươi màu xanh chảy ra ồ ạt.

“Gào!” Con nhện khổng lồ bị đau, nó gầm thét và đứng lên, tấn công thẳng đến Rinka bằng tốc độ cao.

Rinka cười nhạt, hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn có lợi cho cô, con mồi chỉ có thể di chuyển thành một đường thẳng, làm sao có thể chống lại một thợ săn sở hữu vũ khí mạnh mẽ như thế?

Vậy là, Rinka bắt đầu một trò chơi, con nhện bị ngược đãi đến không còn hình thù gì, cực kỳ biệt khuất, thân thể khổng lồ khiến nó không thể né tránh, chỉ có thể tiến lên, trực tiếp kháng cự với những mũi tên. Trong khi đó, nhiều nhện nhỏ hơn chạy đến, nhưng chúng bị ảnh hưởng bởi vụ nổ làm cho tan xác, không gây được chút tác dụng nào.

“Quân Đoàn Trưởng, chúng tôi đã làm xong nhiệm vụ, chúng ta có thể rời đi!” Một thành viên báo cáo với Rinka.

Nghe được như thế, Rinka không hề có ý định chơi đùa với con nhện này, cô lấy liền lấy ra một mũi tên có màu kim, đầu mũi tên cực kỳ sắc nhọn, đây là một loại tên mà Rinka mua được từ trong cửa hàng, có giá trị rất cao, sự sắc nhọn của nó có thể dễ dàng xuyên phá lớp phòng ngự của Tam Dương hậu kỳ.

Xẹt!! Mũi tên màu kim ma sát với không khí tạo ra tiếng xé gió, đâm thẳng đến con nhện khổng lồ, nó đánh phải dùng đôi càng cứng cáp để chặn lại, nhưng nó lại không ngờ rằng, mũi tên này khác với tất cả mũi tên lúc trước.

Cái đầu khổng lồ của nó bị xuyên thấu qua, máu tươi phun ra ngoài, rồi có một tiếng ầm vang lên ở trong cơ thể của nhện khổng lồ, nó trực tiếp nhận lấy một vụ nổ ngay trong cơ thể, nội tạng vỡ nát, não bị tạc thành bùn nhão.

Thân thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống mặt đất, đè chết vài chục con nhện nhỏ ở bên dưới. Rinka thấy vậy, cô liền sử dụng linh lực, lấy ra viên tinh thể tiến hóa của con nhện Tam Dương trung kỳ này, sau đó ra lệnh.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành, Quân Đoàn Gaia mau rút khỏi đây, cùng phi hành rời khỏi tổ nhện này!!”

Từ khi nhận được báo cáo đến giết chết con nhện, Rinka chỉ mất chưa đến hai giây, những thành viên khác đã thu hẹp vòng phòng thủ vì nghe được báo cáo kia, vì vậy, sau lời nói của Rinka, các thành viên của Quân Đoàn Gaia đang nâng lấy người hôn mê liền bay lên không trung, sau đó là bốn thân ảnh khổng lồ cùng với Rinka.

Lũ nhện vội vàng đuổi theo, nhiều con nhện đạt đến Tam Dương trung kỳ đã xuất hiện, chúng như là cự vô phách, thân thể to lớn chui lên mặt đất. Ngay khi nó vừa chồi lên, liền nhận lấy một loạt mưa tên từ bầu trời.

Ầm! Ầm! Ầm! Mỗi mũi tên mang theo một vụ nổ khủng bố, xé nát thân thể của lũ nhện đang muốn rời khỏi hang động, câu kéo được một khoảng thời gian cho Rinka và Quân Đoàn.

Nhìn thấy cảnh này, Quân Đoàn Gaia vừa định thở dài một hơi vì tai qua nạn khỏi, thì dị biến đã xảy ra.

“Gào!!” Tiếng gầm gừ vang lên từ bốn phía, Rinka liền chú ý đến, mặt đất ở thị trấn bắt đầu sụp đổ xuống, lộ ra những đường ống hang động vĩ đại, kéo theo đó là những con nhện khổng lồ xuất hiện giữa thị trấn.

“Tam Dương hậu kỳ!!” Rinka khẽ cảm nhận, ánh mắt của Rinka trở nên ngưng trọng, cảm giác bất an của cô mãnh liệt hơn bao giờ hết, có nghĩa là lũ nhện có cánh giới Tam Dương hậu kỳ này không phải nguyên nhân làm cho Rinka bất an.

“Quân Đoàn Trưởng, bọn chúng muốn làm gì đó!!” Nathan đột nhiên hét to.

Bốn phía, bốn con nhện khổng lồ có cánh giới Tam Dương hậu kỳ đang tập trung vào bọn họ, đôi mắt màu đỏ ngầu lạnh lùng và dữ tợn khiến Quân Đoàn Gaia phải nổi da gà, bỗng nhiên, bọn chúng mở cái miệng ra hết cỡ.

“Mau bay lên trời, càng cao càng tốt!!” Rinka biết sự tình không ổn, ngay tức khắc, Rinka ra lệnh.

Quân Đoàn Gaia không dám chần chờ, bọn họ liền bay lên không trung, bây giờ không phải là lúc chú ý đến sự nguy hiểm ở bầu trời được, bởi vì ở dưới mặt đất là địa ngục thực sự, cả cái thị trấn rộng lớn đang bị bao phủ bởi sắc đen hung tàn, chúng bò lít lét ở trên đường, trong các tòa nhà, hay cao ốc.

Rinka vừa bay, cô vừa bắn ra hàng chục mũi tên, thẳng đến lũ nhện đang muốn tấn công bọn họ bằng cái miệng, những con bị bắn trúng đều phải rống lên vì đau đớn và tri hoãn đòn tấn công.

Xệt!! Nhện thật sự nhiều lắm, Rinka có thể làm cho một số ngưng lại, nhưng càng nhiều nhện khổng lồ đã tấn công tới.

Chỉ thấy, hàng chục ngàn sợi tơ bắn ra từ trong miệng của bọn chúng, xuyên thấu vòm trời, bay đến Quân Đoàn Gaia. Theo Rinka tính toán, các tơ nhện này sẽ không thể nào bắt được một thành viên nào.

Rinka vừa cảm thấy an tâm, thì một tiếng rống dữ tợn vang lên từ mặt đất, tiếng rống này cực kỳ mạnh mẽ, tạo thành một luồng sóng xung kích, thổi bay tất cả lũ nhện, không dừng lại ở đó, mục tiêu của tiếng rống này là Quân Đoàn Gaia đang ở trên không trung.

Rinka cảm nhận được, tiếng rống này ẩn chứa một cỗ sát khí băng lãnh và một tâm tình bạo nộ của dã thú khi bị dồn đến chân tường.

“Không ổn!!” Rinka nhìn thấy một số thành viên không chạy kịp, bị luồng sóng chấn động, thân thể rơi xuống mặt đất như điều đứt dây. Mà cô cũng bị tiếng rống này làm cho khí huyết sôi trào, phải mất một lúc thì Rinka mới ổn định được thân hình.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Trận chiến tại Tổ Nhện (3)

Ngay tại thời gian mà Rinka cùng Quân Đoàn vừa rời khỏi hang động, Bộ Cánh Cam đang phụ trách nhiệm vụ thăm dò tổ nhện đã đi được một đoạn đường thật dài, càng lúc, không khí càng lạnh lẽo cùng với âm u, tiếng nước nhỏ giọt xuống, cùng với tiếng bước chân nhỏ nhẹ của lũ nhện khi chúng nhúc nhích.

Dư âm từ trận chiến của Quân Đoàn tựa hồ không làm cho lũ nhện ở khu vực này phải thức tỉnh, theo Bộ Cánh Cam quan sát được, số lượng nhện đã giảm nhiều, nhưng thể hình của chúng lại cực kỳ khổng lồ, y hệt các tòa núi nhỏ.

Hang động này cực sâu, giống như nó đã đâm xuyên đến tận tâm của Trái Đất vậy. Nếu như đặt ở thời đại văn minh như trước, chắc hẳn hang động này sẽ trở thành một trong những kỳ quan của thế giới, sự thần bí của nó đủ để cuốn hút bất kỳ mạo hiểm gia nào.

Cuối cùng thì Bộ Cánh Cam đã đến được điểm cuối của tổ nhện, đến đây, khu vực xung quanh hoàn toàn trống rỗng và rộng rãi, chẳng có một con nhện khổng lồ nào ở đây, Bộ Cánh Cam nhìn thấy được một vật còn to hơn cả lũ nhện.

Vật này có hình dạng như một cái kén khổng lồ, ở xung quanh cái kén còn hàng trăm sợi tơ liên kết với nhau, nâng đỡ cái kén trôi nổi giữa không trung của hang động, nhất là Bộ Cánh Cam còn nhìn thấy cái kén này đang chuyển động một cách nhịp nhàng, có quy luật.

“Đây là thứ gì?” Người điều khiển nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói có vẻ không dám tin cái mà hắn nhìn thấy trước mắt.

Hắn nhanh chóng truyền lại tin tức và hình ảnh về cái kén cho người quản lý của trinh sát đoàn, rất nhanh, hắn nhận được một mệnh lệnh rằng hãy điều tra cái kén.

Đôi cánh của Bọ Cánh Cam khẽ động, rời khỏi vị trí và hướng đến cái kén, phải đến gần thì nó mới sử dụng một số chức năng điều tra được.

Bất kỳ một sinh vật nào khi ở trạng thái ngủ đông, hoặc trạng thái tương tự như thế, chúng nó đều có một đặc điểm chung, đó là vùng bất khả xâm phạm. Trong khoảng thời gian đó, bất cứ một thứ gì, kể cả một sinh vật to lớn hay nhỏ bé như con ruồi, chỉ cần dám xâm phạm vào vùng bất khả xâm phạm đó liền sẽ đánh thức sinh vật đang ở trạng thái ngủ đông.

Trong trường hợp này, người điều khiển Bọ Cánh Cam không hề biết được hắn đang đến gần thứ gì, cứ thế, Bọ Cánh Cam bay đến gần cái kén không lờ.

Chỉ trong nháy mắt, ngay khi Bọ Cánh Cam vừa vượt qua vùng bất khả xâm phạm, sự chuyển động nhịp nhàng của cái kén liền ngừng ngay lập tức, tựa hồ có một sinh vật khổng lồ nào vừa thức tỉnh khỏi cơn ngủ say vì bị làm phiền.

Chắc chắn không một sinh vật nào, kể cả con người sẽ có tâm tình tốt khi bị đánh thức thô bạo thế này, nhất là, sinh vật ở trong cái kén còn đang trong quá trình tiến hóa, sự tiến hóa này quan trọng đến nỗi Bọ Cánh Cam không tài nào hiểu được.

Xẹt!!

Màng kén bị một vật dài và sắc bén chém ngang, đó là một cái chân nhện khổng lồ, đặc biệt, cái chân nhện này có màu vàng lóa mắt, nó tỏa sáng rực rỡ bỏ qua hoàn toàn cái màn đêm của sơn động này.

Ngay lúc đó, một đôi mắt đã nhắm nghiền rất lâu mở ra, kèm theo là một tiếng rống giận kinh thiên động địa, luồng sóng âm bắn đi với tốc độ kinh hồn, nó va đập vào thành động làm chúng vỡ vụn như cận bã, Bọ Cánh Cam chịu trực tiếp sức mạnh khổng lồ này khiến nó bị nghiền thành phần vụn.

“Không xong rồi!!” Người điều khiển hoảng hồn nói và truyền đi hình ảnh cuối cùng cho cấp trên, tim hắn đập nhanh hơn bao giờ hết, bởi vì hắn vừa chắc rằng mình đã đánh thức một sinh vật khủng khiếp và làm nó tức giận.

Các con nhện khổng lồ ở gần đó còn đang ngủ say bị luồng sóng âm đánh trúng, thân thể rơi xuống mặt đất một cách nặng nề, sau đó chúng liền hiểu rõ được, thứ gì vừa thức tỉnh.

“Gào!!” Hàng trăm con nhện khổng lồ gầm lên với lửa giận ngập trời. Chúng nó đã nhận ra được, vương của chúng đã bị ngắt đi quá trình tiến hóa đến một thực thể mạnh hơn. Và ngay tức khắc, chúng liền tập trung thẳng vào Quân Đoàn Gaia cùng với Rinka.

Bất thành linh, khí tức của mỗi con nhện đều đạt đến Tam Dương trung kỳ trở lên! Nếu bọn chúng mà tấn công ra bên ngoài thì đó không khác gì một tràng tai kiếp lớn.

Hàng trăm con nhện gào thét rời khỏi, mục tiêu của bọn chúng là tiêu diệt những con mối nhỏ bé đáng hận này. Đi sau cùng là một con nhện, nó không to hơn lũ kia là bao nhiêu, nhưng toàn thân của nó đều có màu vàng tạo ra một cảm giác cứng cáp, con nhện này bất động, bởi vì nó còn phải ổn định vì quá trình tiến hóa bị kết thúc đột ngột.

“Chết tiệt!! đại gia hỏa bị đánh thức rồi!!” Người thanh niên đang hấp thụ tinh thể tiến hóa bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm. Hắn không chần chờ dù chỉ đến một giây, thân thể của người thanh niên này biến thành một vệt bóng đen biến mất ở trong màn đêm, nếu nhìn kỹ, có nhiều viên tinh tiến hóa cũng bị vệt bóng đen này cuốn theo.

Người thanh niên rời khỏi hang động, hắn dùng tốc độ cực nhanh, nhưng luồng sóng âm đã bắn tới va chạm vào hắn, mặc dù ở trạng thái của năng lực tiến hóa, nhưng người thanh niên này vẫn bị thương nặng vì luồng sóng âm kia thực sự mạnh lắm.

“Chết tiệt!! Ta còn chưa hấp thụ đủ!!!”

“Là tên khốn kiếp nào ăn gan cộp dám đánh thức nó vậy?? Không, gan cộp không đủ để làm chuyện điên rồ này!!”

“Trời đánh nó!!”

Người thanh niên hậm hực, hắn liên tục mắng thầm ở trong lòng. Vất vả lắm hắn mới lên vào được phòng để tinh thể tiến hóa rồi lén lút hấp thụ. Mỗi lần lấy lên một viên tinh thể tiến hóa, hắn cẩn thận từng li từng tí để tránh cho lũ nhện kia phát cuồng.

Nhờ vào năng lực tiến hóa cộng với tập tính của loài nhện, hắn gần như vô hình trong mắt lũ nhện, nhưng cảnh giới của hắn quá thấp so với con đại gia hỏa kia, nếu như đại gia hỏa không ngủ say, nó sẽ phát hiện ra được hắn đang trà trộn vào tổ nhện.

Vì thế, người thanh niên điều tra một phen, biết được đại gia hỏa kia ngủ say, hắn mới có can đảm xâm nhập vào tổ nhện. Thế mà chưa hấp thụ được gì nhiều, đại gia hỏa đã thức tỉnh, còn giận dữ ngập trời nữa chứ, thật là xui xẻo mà!!

Người thanh niên than dài thở ngắn, mắt hắn thấy được cửa hang, sau đó người thanh niên rời khỏi hang động.

...

“Không ổn!!” Thanh Vũ quan sát ở xa, thấy được Quân Đoàn Gaia chiến đấu với lũ nhện, tình hình khá an toàn, lại không ngờ được dị biến xuất hiện.

Lúc này, lũ nhện đã bao trùm thị trấn, số lượng kinh khủng lên đến hàng trăm ngàn con, một số thành viên của Quân Đoàn Gaia không chạy khỏi tầm ảnh hưởng của sóng âm, bọn họ bị trùng kích nghiêm trọng, tinh thần hỗn loạn rồi rơi xuống mặt đất.

Mà hàng ngàn sợi tơ đang bắn tới, nếu như không có ai giúp đỡ, thì các thành viên đó sẽ bị trói lại, sau đó, cái mà họ đối mặt sẽ rất tàn khốc.

“Hừ!!” Thanh Vũ sao có thể trơ mắt đứng nhìn, Thánh Dực xuất hiện ở lưng của hắn, rồi vỗ một cái, Thanh Vũ bay đến Quân Đoàn Gaia nhanh như cắt.

“Hóa Diệt Chương!!” Thanh Vũ đánh ra một đòn, linh lực sôi trào, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, trên đó còn có ngọn lửa đang thiêu đốt, nhiệt độ rất cao.

Đây là một trong những kỹ năng mà Thanh Vũ học được khi quản lý hai vương quốc, các quốc gia có nhiều quyền công pháp, Thanh Vũ đã học được loại công pháp này từ trong đồng đó.

Bàn tay hỏa diễm lao thẳng đến những sợi tơ nhện, cả hai va chạm vào nhau, bởi vì lửa khắc chế tơ, cho nên hàng ngàn sợi tơ bị thiêu đốt thì khí thể rồi bay mất.

Thanh Vũ phát tay một cái, dùng linh lực nâng đỡ Quân Đoàn Gaia, giữ họ vững vàng ở không trung.

“Giáo Hoàng, nguy hiểm!!”

Giọng nói của Rinka đột ngột vang vào tai của Thanh Vũ, hắn liền chú ý xung quanh, ẩn dưới hàng ngàn sợi tơ vừa bị đốt cháy kia, đó là bốn cái lưới nhện khổng lồ được bắn ra từ bốn con nhện đặt đến cảnh giới Tam Dương trung kỳ.

Lúc này, bọn chúng bị mũi tên của Rinka làm bị thương, không thể không ngừng tấn công, nhưng bây giờ, chúng đã khôi phục được vài phần, nhất là bọn chúng nhận ra giọng của luồng sóng âm kia, vương của chúng bị thức tỉnh, một cỗ lửa giận thiêu đốt, điều khiển cả thân thể của bọn chúng.

Nhận thấy đòn tấn công từ bốn con nhện cùng tu vi, Thanh Vũ không dám khinh thường, trở tay liền đánh ra bốn chương để ngăn lại.

Ầm!! Sức mạnh của hai bên gần như là bằng, thế là hai loại lực lượng trùng kích ở trên không tạo ra một luồng sóng chấn động lan ra tứ phía.

Bốn con nhện không dừng lại ở đó, trong mắt của chúng, những tên nhân loại nhỏ bé này cực kỳ đáng hận, cho dù bọn chúng chết cũng phải giết sạch lũ nhân loại này, tội ngăn cản quá trình tiến hóa của vương là một tội lỗi không thể nào bù đắp được.

Chúng dùng tám cái chân chắc khỏe để nhảy lên không trung, hai cái càng ở miệng tấp đến Thanh Vũ.

Thanh Vũ thấy thế, hắn liền bay lên cao, mang theo những thành viên của Quân Đoàn Gaia. Tốc độ bắn lên của bốn con nhện rất nhanh, chúng nhào đến, lại không bắt được Thanh Vũ, nhưng chúng đánh rơi nhiều cái kén rớt xuống đất.

Thanh Vũ nào có thể lo được hết vài trăm người mà hắn mang theo, nhất là mỗi người đều cách xa nhau, khiến hắn càng khó điều khiển hơn, Thanh Vũ có lòng nhưng lại vô lực, chỉ đành bỏ lại vài cái kén rơi xuống mặt đất.

Mà Mike đang đứng trên bầu trời và nhìn xuống dưới với tâm trạng sợ hãi, luồng sóng âm cùng với tiếng gào thét quá khủng bố, may mắn thay, Mike không nằm trong vùng chấn động đó.

Khi Mike nhìn xuống dưới, quan sát Thanh Vũ cứu lấy các thành viên của Quân Đoàn, bất ngờ rằng, một cái kén đã vỡ vụn, lộ ra một người trong đó, Mike nhìn thấy được khuôn mặt này, hai mắt trừng ra không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Trận chiến tại Tổ Nhện (4)

Đó là khuôn mặt của một người đàn ông đã ở tuổi ngoài sáu mươi, làn da của ông ta hơi nhăn nheo, và có vẻ tang thương vì sự bào mòn của năm tháng.

Đối với người khác, ông ta chỉ là một ông lão đáng thương không thể nào có thể quyết định được vận mệnh của mình, ông lão chỉ là một chiếc lá úa vàng đang bị dòng sông vận mệnh nhấn chìm.

Và cuối cùng thì, chiếc lá đó từ từ tàn tạ cho đến khi không còn đủ tư cách để trôi nổi theo dòng sông. Quy tắc của hành tinh Gaia, hay toàn thể vũ trụ là vậy, con người được ánh sáng ban cho sinh mệnh, nhưng cũng bị nhiều thứ khác tước đoạt sinh mệnh.

Mike biết ông lão đó, cái khuôn mặt mà đã hằn in sâu vào trái tim của Mike ngay từ khi cậu còn bé. Cho dù có bao lâu đi nữa, cho dù toàn bộ thế giới này biến mất, chỉ cần Mike còn sống thì cậu sẽ không thể nào quên được khuôn mặt ấy.

“Papa, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Chúng ta đang đi đến nơi mà ở đó có rất nhiều kẹo, con có thể chọn một loại mà con thích!” Người đàn ông phần chần nói, nhưng các nhịp hô hấp đã bán đứng ông ta, kết thúc một chuỗi công việc gian khổ, rốt cuộc thì ông cũng đủ tiền để mua nhìn viên kẹo mà đứa nhỏ thích, mặc dù chúng đều thuộc hàng cao cấp, có loại còn hơn cả tiền lương một tháng nữa.

Ấy vậy mà, ông ta vẫn nở nụ cười, nắm tay đứa nhóc hát vang điệu nhảy quen thuộc để rời khỏi căn nhà.

...

Các kỷ niệm như một con sóng đánh từ đại dương thần bí nhất, đại dương đó là chỗ sâu của linh hồn, chúng ủa về, xông thẳng vào nơi yếu nhất Mike.

“Cha...!” Mike thốt lên, và sau đó, cậu lao thẳng đến bên dưới, không để ý đến các sợi tơ nhót nháp của lũ nhện, và không để ý đến cả những tiếng kêu gọi của đồng đội.

Vì đó là người đàn ông tuyệt vời nhất mà Mike từng biết, vì đó là một niềm vinh hạnh lớn nhất mà Mike từng được cảm nhận, đến giờ phút này, Mike mới nhận ra được động lực thôi thúc hấn sinh tồn giữa thế giới hỗn loạn này là gì.

“Cha... là con đây, cha hãy tỉnh lại đi.” Mike ôm chầm lấy thân thể của cha cậu. Rất nặng, nặng hơn tất cả những thứ gì mà Mike biết, dù về bề ngoài đó chỉ là một cơ thể không đến sáu mươi kg, nhưng ở trên vai của ông ta là một gánh nặng mà Mike không thể nào hiểu ra cho đến lúc cậu ôm lấy người cha mình.

Người đàn ông này đã vì cậu chịu đựng tất cả gian khổ, tạo ra một bóng râm vững chắc bảo vệ cậu trong suốt gần hai chục năm. Bất giác, những giọt lệ óng ánh phản chiếu ánh sáng đã trào ra.

Người đàn ông có vẻ đã tỉnh lại, ông mở ra đôi mắt mệt mỏi và nhìn vào Mike, một đứa con còn hơn cả những thứ ân huệ của thần. Với ông, gia đình chính là tất cả.

“Cha... đừng lo lắng nữa, con có thể chia sẻ gánh nặng này với cha...!”

“Bởi vì Mike của cha đã lớn rồi!”

Cha cậu nghe được lời nói, ông nở nụ cười, đôi mắt đầy tự hào và ông đưa tay lên chạm vào khuôn mặt của Mike. Ông ta có thể cảm nhận được Mike đã thực sự trưởng thành, có thể nhìn thấy được đôi mắt sáng long lanh như các vì sao, chúng tỏa sáng rực rỡ vì đã được rèn luyện trong một khoảng thời gian dài.

Bóng đêm bao trùm hai người bọn họ, màn đêm huyền ảo không có một thứ gì chỉ đường, bởi vì, đó là hàng trăm ngàn con nhện đã nhấn chìm Mike cùng với cha của cậu.

Ngay từ lúc quyết định lao xuống, Mike đã dự đoán được kết cục của cậu, và cậu chấp nhận điều đó...! Niềm tin tưởng rằng Mike sẽ tìm lại được gia đình chính là động lực để cho cậu tiến bước. Ở trong mắt người khác, hành động của cậu giống như là tự sát, nhưng đôi khi con người có những lúc như vậy, và chỉ họ mới có thể biết được việc làm của họ là đúng hay không.

“Mike!!” Tiếng kinh hô vang lên từ phía Quân Đoàn Gaia, bọn họ bị luồng sóng âm làm cho hoảng hồn, khi Mike nâng lên người cha đáng kính, bọn họ mới nhận ra được.

Tất cả đã quá muộn màng, hàng trăm ngàn con nhện lao đến, những sợi tơ đâm lên không trung đến một giới hạn rồi rơi xuống, chúng phủ lên Mike và cha cậu tạo thành một tấm bia mộ màu trắng ngần.

Thanh Vũ nhìn thấy được cảnh này, hấn không thể nào ngăn cản được Mike, chỉ có thể trách Thanh Vũ không thể cứu lấy tất cả mọi người, kể cả những người gặp nạn đang bị nhốt trong các cái kén đó.

Thanh Vũ đã chần chờ, có nên kích hoạt danh hiệu hay không? Một loạt lo lắng xuất hiện khiến Thanh Vũ mất một giây, khi đó Mike đã chết, và Thanh Vũ đã có câu trả lời, hấn sẽ không kích hoạt danh hiệu chỉ vì cứu một người để rồi đẩy cả Thập Linh Hóa thành vào nguy hiểm không tên.

Dù biết được lựa chọn đó cực kỳ tàn khốc, Thanh Vũ vẫn chọn, giữa cứu lấy một người và nhiều người, chắc chắn quyết định cứu lấy nhiều người sẽ tốt hơn. Nhưng Thanh Vũ vẫn rơi vào tự trách, hận mình không có đủ thực lực để cứu Mike cùng cha cậu.

Ầm!!

Vào lúc này, mặt đất của thị trấn bị đục một lỗ thủng, các chân nhện đâm lên từ hang động, xé nát nền đất như giấy vụn, sau đó các con nhện khổng lồ chui lên, chúng ngự trị ở thị trấn, thân thể còn to hơn một số tòa nhà.

“Mau rời đi nơi này!!” Thanh Vũ nói một tiếng để cảnh tỉnh Rinka đang đau thương vì có người chết.

Rinka nghe được âm thanh của Thanh Vũ, cô mới hồi phục tinh thần rồi gật đầu một cái thật mạnh. Quân Đoàn Gaia bay lên không trung, thẳng đến Thập Linh Hỏa thành.

Lũ nhện khổng lồ sao có thể bỏ qua cho đám nhân loại đã làm hỏng chuyện lớn của bọn chúng, các con nhện đạt đến cảnh giới Tam Dương trung kỳ nhảy lên bầu trời, mỗi cái chân của chúng đều là lợi khí giết chóc.

“Hừ!!” Thanh Vũ âm trầm nói, tâm tình của hắn không tốt một chút nào, một người chết ở lần đầu tiên viễn chinh, một con số cực kỳ nhỏ bé không đáng kể, nhưng đó là một con người sống sờ sờ, một con người có hiểu nhất Thanh Vũ từng biết được.

Lũ nhện này là nguyên nhân gây ra cái chết của Mike, Thanh Vũ muốn xả con giận vào bọn chúng, báo thù cho Mike. Đây là lỗi suy nghĩ của đa số người, ruộng bỏ trách nhiệm của mình lên kẻ khác, và khi đó họ sẽ thoát khỏi cái gọi là tội lỗi.

Cuối cùng thì Thanh Vũ chỉ là một người bình thường! Trách nhiệm này là do Thanh Vũ tự nhận lấy mà thôi, dù cho Mike biết được tất cả, biết được Thanh Vũ có thể cứu lấy cậu, nhưng sau đó, chính vì hành động của cậu mà làm cho cả Thập Linh Hỏa thành rơi vào nguy hiểm, chắc chắn rằng Mike sẽ từ chối, bởi vì ở đó, cậu cũng có những bạn bè vào sinh ra tử.

Ầm!! Ầm!! Ầm!!

Âm thanh cùng với những chấn động lớn liên tục truyền ra, Thanh Vũ không tiếc sử dụng linh lực dự trữ của Thánh Hoàn tấn công lũ nhện khổng lồ bên dưới. Mỗi một đòn tấn công của Thanh Vũ có thể giết đi hàng trăm con nhện và làm trọng thương lũ nhện khổng lồ có cảnh giới Tam Dương trung kỳ.

Thanh Vũ không tin rằng lũ nhện này sẽ không có thủ đoạn đặc thù gì để giữ chân Quân Đoàn Gaia, hơn nữa, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức mạnh mẽ từ nơi sâu nhất tổ nhện. Khí tức kia khiến Thanh Vũ phải kinh hồn và rung động.

“Ồ nhện này có thực lực đủ để tiêu diệt Thập Linh Hỏa thành, nếu bọn chúng tấn công đến, mình chỉ có cách sử dụng danh hiệu để chống lại.” Thanh Vũ nhận ra, bọn nhện quá đông, trong đó có hơn ba chục con nhện cảnh giới Tam Dương trung kỳ, mà số lượng đang còn tăng lên.

“Thánh Thuần!!”

“Thánh Hoàn, công kích!!”

Thừa dịp thời gian còn dư dả, Thanh Vũ tàn sát lũ nhện bên dưới, hắn sử dụng gần như là tất cả thủ đoạn của mình. Xác nhện chất thành đống, khói lửa tung bay lên bầu trời của thị trấn. Một cảnh tượng máu tanh tàn khốc cực kỳ.

“Một thời gian sau tất diệt các ngươi!!” Ánh mắt của Thanh Vũ đầy sát khí, lần đầu tiên hắn tức giận đến như vậy kể từ khi đặt chân vào thế giới này, hắn là một cô nhi, trong quá trình sinh sống tại Trái Đất, hắn phải trải qua nhiều tuổi nhục để sống, chuyện có thể làm hắn tức giận rất hiếm.

Thanh Vũ thấy được Quân Đoàn Gaia đã rời khỏi thị trấn, hắn lắc mình một cái, bay theo Quân Đoàn Gaia, Thánh Dực tăng tốc, Thanh Vũ bỏ lại thị trấn nhện ở đằng sau.

Mà trong lúc đó, trinh sát đoàn, các Bộ Cảnh Cam phụ trách điều tra, quan sát tình hình ở bên ngoài phát hiện một bầy đàn đang bay đến Quân Đoàn Gaia, chắc chắn rằng bầy đàn này sẽ chạm trán và chặn đường đi của Quân Đoàn.

“Mau đi thông báo cho Mặc lão!!!”

Tin tức này quá kinh người, trinh sát đoàn quan sát trận chiến ở tổ nhện, thấy rằng Quân Đoàn Gaia chạy khỏi đàn nhện, bọn họ liền an tâm, ai ngờ một bầy đàn khổng lồ lại tấn công chặn đầu Quân Đoàn Gaia, nếu như Quân Đoàn Gaia dây dưa với bầy đàn này, lũ nhện sẽ đuổi kịp mất. Sau đó là kết cục như thế nào, các thành viên của trinh sát đoàn không dám tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Viện trợ

Trong lúc lũ nhện đang đuổi theo Quân Đoàn Gaia, thì một vệt bóng đen rời khỏi hang động, men theo mặt đất để đi theo lũ nhện đó.

Chẳng có một con nhện nào có thể phát hiện ra được việc này.

“Thật trâu bò!!” Vệt bóng đen hơi rung động một chút, bóng đen này là người thành niên biến thành, một loại năng lực tiến hóa mạnh mẽ có nhiều công dụng.

“Những người kia là ai? Tại sao bọn họ có sức mạnh đó? Chắc chắn rằng đó không phải là một loại năng lực tiến hóa nào!!”

“Quá thần kỳ, bọn họ còn cứu lấy người trong hang nhện làm cho mình bớt một cọc tâm sự.”

“Ài!! Có lòng nhưng không có lực.”

“Nếu bọn họ đã làm thế thì chắc hẳn bọn họ không phải là người xấu.”

“Minh phải đi theo họ mới được!” Người thanh niên quyết định trong lòng, suốt thời gian sinh tồn bên ngoài hoang dã, đôi mắt không biết bao nhiêu là nguy hiểm, hẳn có thể còn sống là nhờ sức mạnh tiến hóa này, những người hẳn gặp đều khổ không tả nổi, nguy hiểm chồng chất, đa số đều bị quái vật hay Venger ăn thịt.

Người thanh niên muốn cứu giúp cũng không được, vì sức mạnh của hắn chỉ ở mức tiến hóa cấp hai mà thôi, không đủ nhét kẻ răng cho bọn quái vật nữa là.

Một thời gian lang bạt, hắn phát hiện có một cái hang động, mà trong hang động có rất nhiều người tụ họp lại với nhau để sinh tồn, họ tiêu diệt nhiều Venger biến dị trong thị trấn, từ từ, họ đã đạt được quyền khống chế một khu vực.

Thế là người thanh niên đành gia nhập vào nhóm người đó, nhưng thật không may, một đàn nhện khổng lồ bất ngờ tấn công từ dưới lòng đất, sau đó là một tràng cảnh máu me, nhiều người chống cự bị đồ sát, một số thì bị bắt làm lương thực.

Người thanh niên dùng năng lực tiến hóa tránh được một kiếp, nhưng hắn không thể rời khỏi, bỏ mặc những người trong hang động được. Cho nên hắn đã trà trộn vào lũ nhện, ăn cắp tinh thể tiến hóa để cho hắn càng mạnh hơn, có sức mạnh để cứu mọi người.

Nay thấy Quân Đoàn Gaia đã làm việc đó, người thanh niên đã an tâm, lòng hiếu kỳ của hắn đã thôi thúc hắn chạy theo Quân Đoàn Gaia mặc dù hắn đang bị trọng thương.

“Nhiều người mạnh như vậy chắc là nơi ở của bọn họ rất an toàn.” Người thanh niên thầm nghĩ.

...

“Cái gì?” Mặc Hàn giật bắn người khi nghe được thuộc hạ báo cáo lại tin tức.

“Một đàn bộ ngựa đang chặn đầu của Quân Đoàn, mà ở sau lại có một đàn nhện khổng lồ?”

“Bọn chúng có bao nhiêu?”

]var abd_media="media.adnetwork";var abd_width=500;var abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var abd_content_id="#abd_itvcplayer";var abd_position=0;

“Theo như ước tính, số lượng của bầy bộ ngựa có thể lên đến hai ngàn.” Người báo cáo thành thật trả lời, vẻ lo lắng cùng với sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

“Được rồi, thông báo cho hai Quân Đoàn trưởng còn lại để họ tập hợp Quân Đoàn hỗ trợ Quân Đoàn đang viễn chinh, sau đó thông báo Lưu Úc để hắn khởi động đại trận chuẩn bị ứng phó, tạm thời không cần tiết lộ tin tức này ra bên ngoài tránh cho lòng người sợ hãi.” Cho dù bị tin tức này làm bất ngờ, rất nhanh thì Mặc Hàn bình tĩnh lại rồi ra lệnh.

“Vâng!!” Người báo cáo cung kính trả lời và rời đi.

“Có chuyện gì xảy ra vậy Mặc lão?” Không Thiên Hà xuất hiện ở bên cạnh Mặc Hàn.

“Quân Đoàn viễn chinh đang gặp nguy hiểm, xem ra ta phải đi đến hỗ trợ.” Mặc Hàn nói trong lúc đứng lên, khí thế mạnh mẽ của hắn lan ra xung quanh làm cho Không Thiên Hà kinh hãi.

Không Thiên Hà biết Mặc Hàn đột phá, không ngờ lại trở nên mạnh mẽ vượt qua tưởng tượng của hắn đến thế này, nhưng nghĩ lại, đây là một việc vui cho Giáo Đình.

“Nếu như Mặc lão rời đi thì ai sẽ bảo vệ Thập Linh Hóa thành? Ở bên ngoài đã có Giáo Hoàng, Mặc lão cứ yên tâm.” Không Thiên Hà chần chờ một chút rồi nói.

“Ta đã nghĩ kỹ việc này, Quân Đoàn viễn chinh cách Thập Linh Hóa thành không xa, ta chỉ cần hai phút là có thể trở về, còn nữa, ta suy đoán rằng, có một con nhện khổng lồ có cánh giới nửa bước Tứ Dương kỳ.”

“Nhện khổng lồ có cánh giới nửa bước Tứ Dương kỳ?” Không Thiên Hà kinh ngạc, ở xung quanh Thập Linh Hóa thành lại nguy hiểm đến thế, cộng thêm con cá sấu khổng lồ kia, chẳng phải có đến hai tồn tại nửa bước Tứ Dương kỳ.

Mặc Hàn gật đầu từ từ nói: “Nếu chỉ có một mình Giáo Hoàng đối kháng với nó, ta sợ rằng Giáo Hoàng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vậy thì Mặc lão hãy đi viện trợ Giáo Hoàng, tôi sẽ bảo vệ Thập Linh hóa thành.” Không Thiên Hà nghiêm túc nói. Ở trong mắt hắn và Mặc lão, có Giáo Hoàng mới có Giáo Đình, nếu như Giáo Đình mất đi Giáo Hoàng, tất nhiên sẽ tan rã trong chớp lát.

Hơn nữa, Thanh Vũ còn là ân nhân của bọn họ, cho hai người họ một sinh mạng mới. Cho dù hành động lần này của Mặc Hàn có thể sẽ làm Thập Linh Hóa thành tổn thất nghiêm trọng, thậm chí sụp đổ, mọi người chết hết, hắn vẫn chọn cứu viện Giáo Hoàng.

Phải nói người của Tu Chân Giới, nhất là những tu sĩ lâu năm như Mặc Hàn đều rất quyết đoán và tàn nhẫn, một người bình thường ở thời hiện đại không thể nào có quyết đoán như vậy được.

Mặc Hàn gật đầu, hắn bay lên không trung, lúc này, hơn một ngàn thành viên của Quân Đoàn đã tập hợp đầy đủ ở bên dưới, dẫn đầu là hai Quân Đoàn trưởng Dieter và Richard.

“Mặc lão!”

Nhìn thấy Mặc Hàn xuất hiện, Richard và Dieter tiến lên chào hỏi, khuôn mặt nghiêm trọng và lo lắng. Năm trăm thành viên có nhiệm vụ viễn chinh đang gặp nguy hiểm, trong đó có người của bọn họ, vì để cho lần viễn chinh thành công, bọn họ điều ra những thành viên ưu tú nhất, nếu tất cả chết đi đó sẽ là một sự mất mát rất khó đền bù.

“Thời gian không còn nhiều, chúng ta mau xuất phát cứu viện Quân Đoàn viễn chinh.” Mặc Hàn lớn giọng nói.

“Quân Đoàn Gaia xuất phát!!” Richard ra lệnh.

“Richard, Dieter, hai cậu hãy cùng đi với Quân Đoàn, còn ta sẽ đi trước một bước.” Mặc Hàn nhìn Quân Đoàn Gaia đã bay lên không trung và khởi hành, hắn để lại một câu rồi hóa thành một vệt ánh sáng biến mất tại chân trời.

“Hi vọng mọi người sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Richard và Dieter nhìn theo Mặc Hàn, trong lòng cầu nguyện.

Mặc Hàn đi ra Thập Linh Hóa thành, hắn sử dụng toàn bộ tốc độ mà cường giả nửa bước Tứ Dương có thể đạt được. Một lúc sau, Mặc Hàn bỗng nhiên dừng lại, khuôn mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, hắn nhìn về một phương hướng.

Đó là một dòng sông lớn, kéo dài cả đất nước này, bên trong có nhiều sinh vật biến dị, không thiếu cả thể đạt đến cảnh giới Tam Dương kỳ, Mặc Hàn đã xuất thủ đánh giết nhiều sinh vật đó để lấy tinh thể tiến hóa dùng cho tu luyện.

Mặc Hàn thấy được một bóng đen khổng lồ kéo dài vài chục mét đang di chuyển ở dưới dòng sông, theo hình dạng thì đó là một con cá sấu.

“Là con cá sấu kia!” Mặc Hàn chắc chắn.

“Hừ!! Người muốn đục nước béo cò một lần nữa sao?” Mặc Hàn cảm nhận được chấn động ở đằng xa, tất nhiên Quân Đoàn Gaia và Giáo Hoàng đang chiến đấu với lũ nhện. Còn bảy bộ ngựa chưa đến nơi, Quân Đoàn do Richard và Dieter chỉ huy có trách nhiệm chặn đầu lũ bộ ngựa, không cho chúng tấn công Quân Đoàn viễn chinh, mà Mặc Hàn thì tiến tới hỗ trợ Thanh Vũ.

“Lần trước không thể làm gì người, nhưng lần này thì khác, ta đã đạt đến cảnh giới nửa bước Tứ Dương, ngộ ra ý cảnh của riêng mình, không những thế, ta còn lĩnh ngộ được một ký hiệu của Quang pháp tắc, sức chiến đấu của ta tăng lên nhiều lần.” Mặc Hàn tính toán.

“Mà quan trọng nhất, ta còn cảm nhận được thiên phú của mình tăng lên một bậc, lúc này đây ta chính là Nhị Tinh thiên tài.”

Khi biết được chuyện này, Mặc Hàn rất vui mừng và khó hiểu, tại sao hắn luyện hóa ý cảnh của cường giả Hóa Thần lại tăng lên thiên phú, chuyện này thật bất khả tư nghị. Mặc Hàn không biết được hắn đã sử dụng Tạo Hóa Đan, thứ đan được thần kỳ không tồn tại ở trên đời.

Dường như con cá sấu không biết được sự tồn tại của Mặc Hàn, nó dựa theo những chấn động của dòng chảy để tiến đến khu vực chiến đấu, im lặng mà chết chóc, đó chính là sự đáng sợ của con cá sấu này.

“Ngũ Hành Thánh Thuật – Thủy!” Mặc Hàn khẽ quát, các ký hiệu huyền ảo xuất hiện ở xung quanh hắn rồi tạo thành một cái vòng tròn ma thuật kỳ lạ, các ký hiệu như các bánh răng đang hoạt động rồi ăn khớp với nhau một cách hoàn mỹ.

Không những vậy, khác với lần Thanh Vũ sử dụng Ngũ Hành Thánh Thuật, lần này, các ký hiệu có vẻ huyền bí và mạnh mẽ hơn rất nhiều, đó là do Mặc Hàn đã lĩnh ngộ được một ký hiệu Quang pháp tắc rồi đưa vào sử dụng, mặc dù ký hiệu này cực kỳ nhỏ bé và không đáng kể so với Quang pháp tắc, nhưng nó lại làm cho Ngũ Hành Thánh Thuật mạnh hơn nhiều lần.

Mặc Hàn đã từng tu luyện công pháp hệ thủy, dù chiến đấu với con cá sấu ở dòng sông, hắn chẳng hề e ngại chút nào, mà ngược lại còn hưng phấn, nhiệt huyết đã dập tắt nhiều năm trước của Mặc Hàn bị thiêu đốt lên.

Mặc Hàn sẽ không thể để con cá sấu này tiến đến chiến trường ở đằng kia được, nếu nó liên hợp với nhện khổng lồ rồi tấn công Quân Đoàn Gaia thì sao? Mặc Hàn không dám đánh cược vào hành động của con cá sấu này.

“Vậy thì giết đi!!” Mặc Hàn hét lên một tiếng, xông thẳng về phía con cá sấu, các ký hiệu huyền ảo hệ thủy bộc phát ra sức mạnh hủy diệt, tạo thành một cột nước kinh thiên đâm thẳng đến con cá sấu.

Chương 218: Mặc Hàn chiến Cá Sấu khổng lồ!!

Boi ngược theo dòng nước cuộn cuộn đang chảy thẳng về phía hạ nguồn sông, với sức mạnh khủng bố của mình, con cá sấu dễ dàng chống lại áp lực thủy lưu và vượt lên bằng tốc độ nhanh chóng.

Lớp da đã được thay thế bằng lớp vảy cứng óng ánh phản xạ lại những tia sáng mặt trời, nó như là một đế hoàng đang đi tuần đất nước của mình với tâm trạng nhàn hạ thoải mái.

Các sinh vật khác cảm nhận được áp lực vô hình đang đến gần đều nhanh chóng chạy trốn xa xa, không dám dừng lại chút nào, nếu không thì bọn chúng sẽ biến thành thức ăn cho con quái vật to xác này.

Đôi mắt màu vàng hung tợn của con cá sấu hơi híp lại tận hưởng phút giây yên bình cùng với sự thanh cao trước những loài sinh vật khác. Cái đuôi của nó thích ý đong đưa theo dòng nước ấm áp.

Từ khi ăn được con cóc biến dị mà không tốn một giọt mồ hôi nào, cộng với nhai luôn một số sinh vật không biết sống chết dăm đến gần hang ổ của nó, con cá sấu cảm nhận được thời khắc đột phá đã đến gần.

Hôm nay, lúc đang đi nghỉ dưỡng ở khúc sông thuộc về lãnh địa của mình, bữa ăn không khác biệt so với mọi ngày là bao, vẫn là vài tấn cá nhỏ, phải nói thịt của bọn chúng quá khó ăn, không bằng một phần ngàn so với con cóc khổng lồ kia.

Con cá sấu có trí tuệ bằng một đứa trẻ mười tuổi vừa suy nghĩ lung tung thì nó phát hiện được những con chấn động nhẹ ở dưới mặt nước. Nó liền biết được ở đằng xa có một trận chiến kinh thiên, thế là con cá sấu đã xác định được mục tiêu ở trong ngày.

Nó bơi đi và rời khỏi lãnh địa mà chẳng lo lắng gì đến những cái trứng to lớn, bởi vì có rất nhiều xương trắng chất chồng ở xung quanh sào huyệt, đồng xương kia là một cảnh báo nguy hiểm dành cho lũ sinh vật khác.

Ngày trứng nở đã tới gần, nó không muốn mạo hiểm để rồi đánh mất vài đứa con được.

Trở lại với hiện tại, con cá sấu đang trông chờ bữa ăn thịnh soạn tiếp theo, chắc hẳn rằng sau lần này nó sẽ đột phá đến loại sinh mệnh cao hơn, đạt được sức mạnh mới. Con cá sấu cảm thấy hưng phấn cực kỳ.

Đang lúc nó đang ảo tưởng về tương lai tương sáng thì một cột nước giáng xuống như một viên thiên thạch, mang theo sức mạnh khủng bố, cột nước đánh xuyên dòng sông đánh tới cá sấu.

“Gào!!” Một tiếng gầm gừ vang vọng trời đất, con cá sấu đã bị trúng đòn tấn công kia, thân thể nó bị đánh sâu xuống lòng sông và biến mất khỏi tầm mắt của Mặc Hàn.

“Hừ!! Còn muốn ở dưới đến chừng nào?” Mặc Hàn lơ lửng trên không trung, đôi mắt chăm chú nhìn xuống dưới, hẳn biết đòn tấn công của hắn chỉ có thể làm con cá sấu bị thương nhẹ mà thôi.

Nên Mặc Hàn dùng một tay rồi nhấn xuống dòng sông, linh lực trong cơ thể hắn vận chuyển hết công suất, chỉ thấy một nhánh sông nhỏ đã bị sức mạnh của Mặc Hàn chèn ép.

Nước sông có áp lực kinh người đè nặng vào con cá sấu ở bên dưới.

“Gào!!” Lại một lần nữa, con cá sấu cảm nhận được cơ thể nó truyền đến cảm giác đau đớn. Hai mắt nó liền chuyển thành màu đỏ, nó liền phát ra một cỗ khí thế hung tợn của loài thú săn mồi bá chủ một nhánh sông lớn.

Từ khi có trí tuệ cho đến bây giờ, nó nào có bị người khác đánh cho thê thảm như vậy?

Con cá sấu ổn định lại thân thể, nó liền sử dụng năng lực tiến hóa hệ thủy điều khiển một lượng nước lớn rồi làm chúng bắn thẳng vào bầu trời, nó muốn tấn công Mặc Hàn.

Mặc Hàn thấy thế, hắn chỉ cười nhạt, rồi tránh đi đòn tấn công của con cá sấu một cách nhẹ nhàng, nước bay lên đến độ cao giới hạn rồi rơi xuống, tạo thành một cơn mưa nhỏ, trong đó lượng nước đó còn có một số loại sinh vật tiến hóa không kịp chạy trốn, lúc này chúng đã chết không thể chết lại.

Chấn động tạo ra âm thanh truyền ra bốn phía, lũ sinh vật tiến hóa ở gần cảm giác được nguy hiểm, chúng dùng hết tốc độ bú sữa mẹ để chạy khỏi vùng đất này.

Con cá sấu phóng ra khỏi mặt nước, bốn chân nó chạm vào mặt đất ở bên bờ sông, đôi mắt hung hăng khóa chặt Mặc Hàn ở đằng xa.

“Gào!!” Một tiếng gầm gừ thị uy gửi đến Mặc Hàn.

Thân thể khổng lồ như một tòa núi nhỏ, những miếng vảy cứng cỏi còn hơn sắt thép vài lần, con cá sấu này là loài sinh vật sinh ra để giết chóc, một cỗ máy giết người hoàn hảo không một tỳ vết.

Nước sông đã tràn vào vùng trứng, Mặc Hàn đối mặt với con cá sấu, hắn mới cảm nhận được cỗ khí tức lạnh người kia.

“Quả nhiên ngươi đã mạnh hơn lúc trước mấy phần.” Mặc Hàn lạnh lùng nói, hắn vẫn còn nhớ như in và tiếc nuối về việc mất đi thân thể của con cóc khổng lồ, nếu có được vật đó thì Giáo Đình lại có thêm một thiên tài.

“Muốn đạt được chỗ tốt của Giáo Đình mà không phun ra một thứ gì đó nào có đơn giản như vậy, hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một bài học.” Mặc Hàn vừa nói xong, hắn lấy ra một thanh kiếm có màu trắng ngà pha lẫn một chút ánh sáng màu lam huyền ảo, đó là một pháp bảo có cấp bậc Tam Tinh, tương đương với pháp bảo của tu sĩ Tứ Dương kỳ.

Thanh kiếm này do sư phụ của Mặc Hàn tự tay luyện chế, để khi nào Mặc Hàn đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ sẽ đưa cho hắn coi như là lễ vật chúc mừng, lúc đó Mặc Hàn đã đạt đến cảnh giới cực hạn của Kết Đan kỳ, nào ngờ lại xảy ra chuyện không may, cho nên sư phụ Mặc Hàn trước khi chết đã đưa Mặc Hàn thanh kiếm này.

Nắm lấy pháp bảo trên tay, Mặc Hàn càng có lòng tin đánh bại con cá sấu khổng lồ, còn việc chém giết nó thì thôi đi, ai biết được lúc trước khi chết nó sẽ phát cuồng đến trình độ nào?

“Đại Hải kiếm quyết!” Mặc Hàn quát khẽ, hắn chém ra một kiếm, linh lực biến thành những thủy kiếm hiện lên xung quanh của Mặc Hàn, sau đó phóng thẳng đến con cá sấu, số lượng lên đến gần hai chục thanh kiếm.

Con cá sấu mở miệng cho thật to rồi phun ra một cột nước bắn tới những thanh thủy kiếm này, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau tạo ra một cỗ phong bạo đẩy những vật xung quanh bay về phía xa.

Chưa dừng lại ở đó, con cá sấu sử dụng sức mạnh từ bốn chân để nhảy lên, cái mõm máu của nó mở rộng ra rồi tấp tới Mặc Hàn.

“Ăn một quyền của ta!!” Mặc Hàn không sợ hãi, hắn sử dụng Đại Hải Trần quyền có mang theo ý cảnh, một ảo ảnh hình nắm đấm hiện lên không trung đâm thẳng đến con cá sấu.

Ầm!! Ầm!! Ầm!! Con cá sấu bị một quyền nện liên rơi xuống mặt đất, nó bị đẩy lùi đến gần bờ sông, vảy giáp bong tróc, máu tươi tanh nồng tràn lan khắp phần đầu nó.

Một quyền đánh bay con cá sấu, Mặc Hàn nào có thể bỏ qua cơ hội tốt này, hắn liền sử dụng các ký hiệu tụ hợp lại thành những trận pháp ở trên đầu con cá sấu, trận pháp vận chuyển, ngũ hành chi lực biến thành những đòn tấn công khủng bố giáng lên người con cá sấu.

Ầm!! Ầm!! Ầm!! Ầm!! Ầm!! Mỗi lần chấn động vang lên như có người đang cầm chùy gõ vào tim con cá sấu, bụi mù tan ra, con cá sấu đã bị đánh xuống mặt đất tạo thành một hố to, thân thể của nó có đầy vết thương, có chỗ bị xuyên thấu, có chỗ bị đốt cháy hay bị nện thành thịt nát.

“Mình mạnh như vậy?” Mặc Hàn thấy thế, hắn còn không tin tưởng mình đã đánh ra những đòn tấn công mạnh đến thế.

Mặc Hàn đã đánh giá thấp bản thân, hắn là nhị tinh thiên tài đã lĩnh ngộ ý cảnh mà chỉ có cường giả Hóa Thần mới lĩnh ngộ được, thêm nữa Mặc Hàn tu luyện Quang Minh Thánh Điển, linh lực cuộn cuộn không dứt, cuối cùng, thứ quan trọng nhất là viên ký hiệu kia, nó tăng sức mạnh cho Mặc Hàn lên đến năm mươi phần trăm.

Bây giờ, Mặc Hàn có thể dễ dàng chiến thắng cường giả Tứ Dương sơ kỳ. Mà con cá sấu kia chỉ có cảnh giới nửa bước Tứ Dương, chiến lực đạt đến Tứ Dương sơ kỳ, với lại nó chỉ là một sinh vật tiến hóa chưa đến một năm, làm sao có kinh nghiệm chiến đấu như Mặc Hàn? Lão ta đã sống gần hai trăm năm mười năm a.

Con cá sấu bị đánh đến trời chân không kịp, thần kinh của nó bị kích thích bởi những vết thương và cảm giác đau đớn toàn thân, huyết tính của con cá sấu bị kích hoạt, nó nhìn chòng chọc vào Mặc Hàn với ánh mắt dữ tợn, trong lúc đó, các vết thương của nó từ từ hồi phục lại.

Ở trong trận chiến ngắn ngủi này, nó đã tìm thấy được một công dụng mới của năng lực tiến hóa, hồi phục cấp tốc! Chiến đấu chính là môi trường giúp bất cứ sinh vật nào trở nên mạnh mẽ, con cá sấu cũng không ngoại lệ.

“Tốt!! Như vậy thì ngươi mới xứng đáng là đối thủ của ta!!” Mặc Hàn cười to nói, hắn không muốn trận chiến này kết thúc nhanh đến thế, bởi vì hắn còn nhiều thủ đoạn chưa sử dụng ra.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Vật thể từ bầu trời kia

Con cá sấu da dày thịt béo, sức phòng ngự cao, ngay cả ở trong cảnh giới Tứ Dương sơ kỳ thì nó cũng thuộc dạng đỉnh phong, thêm năng lực tiến hóa hệ thủy cho phép tốc độ khôi phục nó cao hơn nhiều, vì vậy nó đã chiến thành một đoàn với Mặc Hàn.

Trong lúc nhất thời, Mặc Hàn đánh đắm túi bụi với con cá sấu, chiến trường kéo dài theo lưu vực con sông, cây cối bị đổ ngã, mặt đất vỡ vụn xuất hiện nhiều hố sâu, tạo thành một khung cảnh hỗn loạn, các sinh vật ở gần trận chiến đều gắng hết sức lực để mà chạy trốn.

Khu vực ở bên Quân Đoàn Gaia cũng ác liệt không kém là bao. Lũ nhện đuổi theo bọn họ, trong đó số lượng của nhện cảnh giới Tam Dương đã tăng lên cực nhanh, đạt đến gần một trăm con, chúng không màng đến sống chết, liều mạng đuổi theo Quân Đoàn.

Thế là trong một khoảng thời gian, chúng đã bắt kịp Quân Đoàn Gaia, những đòn tấn công bằng tơ nhện bắn lên bầu trời, Quân Đoàn Gaia bị chúng nó ngăn cản.

“Lại có nhiều cá thể mạnh đến như vậy?” Thanh Vũ có sắc mặt ngưng trọng, hẳn thật không ngờ ở bên cạnh Thập Linh Hỏa thành tồn tại một bầy nhện khổng lồ, may mắn rằng Thanh Vũ phát hiện kịp thời, nếu không để một thời gian sau chúng nó sẽ tiến hóa đến một cấp độ khủng bố.

Khi đó mới thật sự là tuyệt vọng! Chúng sẽ giáng lâm và càn quét tất cả sinh mạng nào ở trong tầm mắt chúng.

Thanh Vũ đánh ra một chuồng, linh lực tạo thành một bàn tay khổng lồ cháy rực to khoảng mười mét, nó mang theo nhiệt độ hủy diệt bay thẳng đến lũ nhện ở đằng xa.

Ầm!! Một tiếng nổ vang lên tận bầu trời xanh thẳm, bàn tay khổng lồ đánh bay vài chục con nhện ở hàng đầu rồi thiêu đốt chúng, mùi thịt khét bốc lên nồng nặc, khu rừng ở bên dưới liền bị bắt lửa, những ngọn lửa nhỏ hơn bay ra xung quanh, thiêu chết những con nhện nhỏ.

Thân thể của lũ nhện rất lớn, có nhiều lông lá, Thanh Vũ có thể đánh trúng bọn chúng mà không cần phải tính toán gì, nhưng số lượng của bọn chúng rất lớn, nhiều con nhện đã tiến đến gần, tấn công Quân Đoàn Gaia ở trên không trung, tơ nhện bắn ra bốn phía, bao trùm một mảnh bầu trời, Quân Đoàn Gaia đành phải phòng thủ.

“Bách Thánh Trận!” Nathan quát lớn, trừ đi một trăm người có nhiệm vụ mang theo những cái kén thì bốn trăm người kia đã nắm bắt được tình hình, bọn họ tụ lại với nhau tạo thành một người khổng lồ, bảo vệ những cái kén ở bên trong.

Bốn thân ảnh khổng lồ trôi nổi, bỗng nhiên, cánh tay cầm kiếm của họ chém xuống một nhát về phía lũ nhện, tạo thành những đường kiếm khí sắc bén xuyên thấu vào chúng nó.

Xẹt!! Xẹt!!

Đối mặt với đòn tấn công sắc bén của Quân Đoàn Gaia, lũ nhện khổng lồ bị chém rụng vài cái chân, có con còn bị xé thành hai mảnh, máu tươi chảy ra ngưng tụ thành một dòng suối nhỏ bốc lên mùi hôi tanh.

Rinka cũng đã gia nhập vòng chiến đấu, cô không hiểu vì sao lũ nhện lại bất chấp tất cả để đuổi theo họ, nhưng lúc này, việc đó không còn quan trọng, cái trước mắt là đánh đuổi lũ nhện, bỏ xa bọn chúng, nếu không làm được vậy thì lũ nhện sẽ theo họ đến Thập Linh Hỏa thành mất.

Rinka kéo căng mũi tên rồi buông ra, linh lực của cô rút đi nhanh chóng, mũi tên vọt ngang qua bầu trời rồi giáng lâm vào giữa bầy nhện.

Ầm!! Lại một tiếng nổ rung trời nữa vang ra, mặt đất bị run lắc dữ dội, vài chục con nhện khổng lồ bị tạc thành vài mảnh, những con nhện nhỏ hơn thì biến thành bụi phấn.

Các viên tinh thể tiến hóa rơi ra từ xác của lũ nhện lăn lóc ở trên mặt đất, Quân Đoàn Gaia thấy mà không thể làm gì được làm cho họ tiếc nuối.

Một vệt bóng đen đột ngột cuốn tới, lấy đi các viên tinh thể tiến hóa rồi đuổi theo chiến trường. Lúc này thì khu rừng đã bị kinh động hoàn toàn, cái gì báo động hai đầu, cái gì chim ăn xác sống khổng lồ đều đang quan sát trận chiến kéo dài này.

Còn những sinh vật ở trên trận chiến đều kinh hãi, bỏ hang động, bỏ sào huyết hốt hoảng bỏ chạy, chúng không dám khiêu khích uy nghiêm của bầy nhện, những sinh vật không chạy kịp thì bị bao phủ bởi đàn nhện.

Phốc! Phốc! Phốc!!

Thanh Vũ đang dùng sức mạnh để đẩy lùi lũ nhện thì có những cái lông màu vàng bay tới, đâm thẳng đến hắn, Thanh Dực khẽ vỗ một cái, Thanh Vũ liền tránh thoát khỏi những cái lông nhọn hoắt này, chúng đâm xuống, mặt đất xuất hiện vài chục cái lỗ nhỏ.

Thanh Vũ đang tìm kẻ nào tấn công mắt ngờ thì một con nhện màu vàng của kim loại đã xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, những đôi mắt của nó đều dữ tợn cực kỳ chứng tỏ tâm trạng của nó không được tốt cho lắm.

Khí thể mạnh mẽ áp đến lòng tơ Thanh Vũ dựng đứng lên cả lên, mà những con nhện ở gần nó đều tránh xa ra, nhưng đang nghênh đón bậc đế vương của chúng, không còn nghi ngờ gì nữa, nó chính là con nhện mạnh nhất ở trong tổ và cũng là thứ đã phát ra luồng sóng âm kia.

“Nửa bước Tứ Dương kỳ!” Thanh Vũ nói khẽ, hẳn không dám ở quá gần những cá thể như thế này, ai biết nó có thủ đoạn gì miêu sát hẳn hay không? Thánh Dực vỗ một cái, Thanh Vũ đã cách xa con nhện hai trăm mét.

“Xem ra không thể không kích hoạt danh hiệu rồi.” Thanh Vũ nói trong khi quan sát, thấy được số nhện có cảnh giới Tam Dương trung kỳ đã lên đến một trăm, trong đó còn có một chục con có cảnh giới Tam Dương hậu kỳ, còn cảnh giới thấp hơn thì nhiều vô số kể, cả khu rừng bị nhuộm thành màu đen chết chóc.

Thanh Vũ phải ngăn bọn chúng ở đây, không thể để bọn chúng theo đến Thập Linh Hóa thành, lúc đó, dù cho Thanh Vũ có sử dụng Danh Hiệu thì Thập Linh Hóa thành cũng tổn thất nghiêm trọng. Vất vả lắm hẳn cùng các thành viên của Giáo Đình mới ổn định lại tòa thành trì đó.

Thanh Vũ quyết định liền làm, hẳn câu thông Hệ Thống, muốn kích hoạt danh hiệu để tăng cảnh giới lên một bậc thì nhìn thấy một vật khổng lồ đang bay ở trên không trung, lấy tốc độ cao lao đến, thẳng vào giữa bầy nhện, vị trí ngay con nhện màu vàng kia.

“Đó là?” Thanh Vũ nghi hoặc, sau đó mắt hắn trừng lên, không thể tin được.

Đây không phải con cá sấu khổng lồ đã đoạt thức ăn trong miệng của Thanh Vũ hay sao? Cho dù nó bị đốt thành than thì Thanh Vũ cũng nhận ra được!

Bành!! Bành! Bành!!

Bầy nhện còn chưa phát hiện ra được, chúng đang muốn tiếp tục tấn công Quân Đoàn Gaia thì thân thể khổng lồ như một cái núi nhỏ đã đập thẳng vào bọn chúng. Trọng lượng của con cá sấu có thể lên đến mười tấn, thêm tốc độ này nữa, cho dù là con nhện màu vàng bị đập trúng cũng phải mất đi nửa cái mạng.

“Gào!!” Con cá sấu gầm thét dữ tợn, đây là một sự sỉ nhục lớn nhất mà nó từng nhận được, tuyệt không thể nào tha thứ.

Con cá sấu đập xuống giữa bầy nhện rồi lộn nhào gần chục vòng mới ổn định cơ thể, hơn vài trăm con nhện trong đó có cả nhện đạt đến Tam Dương kỳ bị nó đè chết, thành một đồng thịt nát, nhìn mà buồn nôn.

Cá sấu khổng lồ hung hăng đứng lên, nó không hề để ý đến tình cảnh xung quanh, vì nó muốn tìm tên nhân loại chết bầm đã quăng nó một cách nhục nhã đến thế này. Đúng vậy, nó bị người ta quăng từ trên trời xuống như một cục đá.

Tôn nghiêm của nó đã bị quăng như vậy đấy!!

“Haha!! Cho người hung hăng này.” Một tiếng cười vang từ xa đến đây, Thanh Vũ nhìn theo hướng đó, thân ảnh của Mặc Hàn từ từ lớn dần, khuôn mặt đắc ý.

Bây giờ, Mặc Hàn đang ở trần, cái áo của hắn hư hỏng khi chiến đấu, toàn bộ cơ bắp lực lưỡng đang rung động hiện lên, Thanh Vũ nhìn mà không khỏi trợn mắt, thiếu chút nữa là há mồm rồi.

Mẹ kiếp, Thanh Vũ đoán được chuyện gì đã xảy ra khi nãy, Mặc Hàn đã nâng con cá sấu rồi quăng nó vào giữa bầy nhện.

“Tham kiến Giáo Hoàng.” Mặc Hàn thấy Thanh Vũ, hắn tiến lên chào hỏi, thần thái sáng khoái, phần chấn cực kỳ, phải nói chiến đấu với con cá sấu khổng lồ quá sướng tay, nhiệt huyết của Mặc Hàn bị kích hoạt ra.

Con cá sấu tập trung thẳng vào Mặc Hàn, con giận bùng nổ ở trong cơ thể nó, lúc này đây, nó chỉ muốn xé xác tên nhân loại này thành trăm mảnh rồi nhai luôn xương cho hả giận.

“Gào!!” Con cá sấu tụ lực muốn dùng bốn chân để nhảy lên tấp chết cái thằng khốn kiếp kia.

Con nhện màu vàng hoàn toàn bị bỏ qua, vất vả lắm nó mới tránh thoát vận mệnh bị đè bẹp, nó nổi nóng muốn tìm ra đó là vật gì thì nhìn thấy gia hỏa to con này đè chết cả đồng thuộc hạ còn không thèm để ý đến nó, cái cảm giác bị người khác bỏ qua làm nó tức điên lên.

Nhện vàng liền dùng hai cái càng khổng lồ tấp tới tên to xác.

Bị một luồng khí tức nguy hiểm tập trung vào, con cá sấu nhận ra được nó đang ở trong một bầy nhện đen, và phát giác được con nhện vàng đang tấn công tới đây.

Vừa nhìn thấy nhện vàng, hai mắt con cá sấu trực thẳng, nó liền không thèm nhìn tới Mặc Hàn nữa mà tập trung vào con nhện vàng, trái tim nó đập nhanh hơn bình thường nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Cá sấu chiến nhện! Sức mạnh của bầy đàn!

Khi cá sấu khổng lồ nhìn thấy con nhện màu vàng, cảm xúc phần nộ lập tức dập tắt như nó bị một xô nước lạnh đổ lên người, thay vào đó là một cảm xúc khác, nó hưng phấn.

Đúng vậy, chưa bao giờ nó cảm nhận được hưng phấn như lúc này, cả thân thể của nó tựa như đang rêu rò, run rẩy, cảm xúc ham muốn đang chiếm dần lấy ý chí của con cá sấu.

Con nhện màu vàng này chính là cơ hội, một cơ hội mà nó phải đạt được nếu muốn tiến hóa đến cấp bậc cao hơn. Cái luồng khí thể năng lượng khổng lồ mà con nhện tỏa ra làm cho con cá sấu quên đi tất cả, nó phải thôn phệ con nhện và tiến hóa.

Con cá sấu không thèm để ý đến tên nhân loại đã đánh đến đầu nó sưng lên một cục to nữa. Ngay tại thời điểm này, con cá sấu gầm lên rồi mở miệng máu khổng lồ tập tót con nhện màu vàng.

Con nhện màu vàng đang tấn công, đột ngột cảm nhận được nguy hiểm, cái miệng của con cá sấu bao phủ một vùng trời, hàm răng sắc bén ánh lên sự chết chóc, nếu như con nhện mà bị cắn trúng, tất nhiên nó sẽ chết không có chỗ chôn.

Thế là nhện màu vàng không thể không lùi lại ra xa, mấy cái chân nó có màu vàng sắc bén như các lưỡi dao đã được mài đến mức độ hoàn mỹ quét tới con cá sấu khổng lồ.

Xệt!! Một tiếng xé rách bên nhọn vang lên, con cá sấu khổng lồ đau đớn, cái chân con nhện đã chém rách da của con cá sấu để lại một vết thương dài dữ tợn, máu tươi chảy ra ồ ạt, may mắn rằng, vết thương này chỉ cách mắt của con cá sấu chưa đến mười cm.

“Gầm gừ!!” Cá sấu phát ra một tiếng rống kinh thiên, vết thương này rất sâu, chém rách đến tận xương của nó, cho dù có năng lực tiến hóa thì nó cũng phải mất một khoảng thời gian mới hồi phục.

Hoi nước cấp tốc ngưng tụ xung quanh con cá sấu rồi tạo thành một khối cầu nước lớn, sau đó viên nước hình tròn này biến thành hàng chục ngàn giọt nước bắn tới nhện màu vàng.

Con cá sấu đã sử dụng năng lực tiến hóa!

Àm!! Âm!! Âm!! Mỗi giọt nước y như một quả bom, nó bao trùm một khu vực lớn xung quanh con nhện màu vàng.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, cây cối bị tạc thành mảnh vụn hoặc đổ ngã, cảnh tượng hỗn loạn, nhiều con nhện xui xẻo nằm trong vùng tấn công không kịp chạy trốn cho nên bị trúng đòn, chúng không thể nào có sức phòng ngự đến cản nổi sức mạnh của con cá sấu được, thân thể chúng nổ tung rồi âm ỉm ngã lên mặt đất.

Còn con nhện màu vàng thì đỡ hơn nhiều, cái màu sắc vàng ở trên thân thể nó phát ra quang mang mãnh liệt ngăn chặn đòn tấn công này, nó hiên ngang đứng ở đó như một ngọn núi không thể nào phá vỡ và khiêu khích con cá sấu.

“Đòn tấn công kia rất mạnh, cho dù cường giả Tứ Dương sơ kỳ cũng không thể dễ dàng đạt tới mức độ đó.” Mặc Hàn kinh ngạc nói.

Thanh Vũ đứng ở bên cạnh gạt đầu, nếu như hắn bị tấn công bởi đòn đó, chắc chắn là thập tử vô sinh, dù sao hắn chỉ mới có cảnh giới Tam Dương trung kỳ mà thôi.

“Con nhện kia cũng chẳng phải dạng vừa, nó có thể chiến vượt cấp.” Thanh Vũ nhìn con nhện rồi nói.

“Giáo Hoàng, chúng ta nên làm gì?” Rinka xem trận chiến của hai sinh vật mà không khỏi sợ hãi, cô không thể nào có thể chiến đấu với những tồn tại mạnh như vậy được.

“Rinka, cô và Quân Đoàn Gaia hãy về Thập Linh Hóa thành trước, ta và Mặc lão sẽ ở đây nhìn xem tình hình rồi quyết định.” Thanh Vũ nhìn Rinka nói.

“Vâng!” Rinka gật đầu, cô đang muốn thông báo cho Quân Đoàn Gaia ở đằng xa thì Mặc Hàn lại lên tiếng.

“Tạm thời không cần về Thập Linh Hóa thành, trinh sát đoàn phát hiện một bầy bộ ngựa đang tiến đến đây, Richard và Dieter đang đánh chặn chúng, tôi đề nghị Quân Đoàn trưởng Rinka hãy tiến về đó để hỗ trợ bọn họ.”

“Bầy bộ ngựa?” Thanh Vũ nhíu mày.

“Đúng vậy, có lẽ là lũ bộ ngựa đã bị chúng ta đánh bại, lúc này bọn chúng muốn trở về để báo thù.” Mặc Hàn gật đầu.

“Keng—Ký chủ nhận được nhiệm vụ mới, mời xem xét.” Bỗng nhiên, Thanh Vũ nghe được âm thanh nhắc nhở của Hệ Thống.

Thanh Vũ đành phải nhìn xem nhiệm vụ mới là gì. Đó là một nhiệm vụ nhỏ, bằng nhiệm vụ viết:

Nhiệm vụ: Thu phục cá sấu khổng lồ

Mô tả: Hiện giờ, cá sấu khổng lồ chính là mối đe dọa lớn nhất đối với căn cơ của Giáo Đình tại Hành Tinh Gaia, nó nhiều lần mạo phạm uy nghiêm của Giáo Đình, hãy trừng phạt nó bằng cách thu phục nó để nó ra sức bảo vệ căn cơ của Giáo Đình tại Hành Tinh Gaia.

Phần thưởng: Tinh Thần Ấn Ký Của Tam Dương Kỳ x5, một giọt Thiên Phú Chi Tinh.

“Thu phục cá sấu khổng lồ?” Thanh Vũ nói thầm, hẳn rất nhớ kỹ mỗi thù đoạt thức ăn trong miệng này, cảm giác rất là khó chịu, chỉ giết con cá sấu thôi thì lợi cho nó quá, thu phục rồi bắt nó ra sức bảo vệ Thập Linh Hòa thành là một cách làm tốt.

“Phần thưởng lần này có thêm một vật phẩm kỳ lạ, để sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi kiểm tra vậy.”

“Mặc lão, ta nghĩ bây giờ ngựa kia sẽ có một cá thể mạnh mẽ, Mặc lão hãy cùng đi với Quân Đoàn Trưởng Rinka, ở đây có một mình ta là đủ rồi.” Thanh Vũ nhìn Mặc Hàn rồi nói.

Thấy ánh mắt toát lên sự tự tin của Thanh Vũ, Mặc Hàn nuốt vào lời nói đang muốn nói rồi gật đầu.

“Vậy thì, tôi sẽ cùng đi với cô.”

“Thật tốt quá!” Rinka cười nói.

“Bảo trọng!” Mặc Hàn để lại một câu rồi cùng Rinka và Quân Đoàn bay khỏi khu vực này, tiến về phía đàn ngựa.

“Xem ra lần này phải sử dụng Danh Hiệu rồi, nhưng muốn thu phục một sinh vật mới tiến hóa như vậy thì khá khó, để xem có thứ gì có thể trợ giúp mình hay không?” Thanh Vũ suy nghĩ.

Bành!! Âm!! Ở bên kia, cá sấu và nhện vàng đang chém giết lẫn nhau, mỗi đòn tấn công của bọn chúng đều mang theo sức mạnh hủy diệt, mặt đất bị đánh sụp đổ, cây cối bật gốc, nhiều con nhện nhỏ bị chết đi.

Ở thời điểm này, mọi sự tập trung đều đổ dồn vào chiến trường đó, ngay cả lũ nhện đang phần nộ cũng không chú ý đến Quân Đoàn Gaia nữa rồi, chúng chỉ lo cho an nguy của con nhện vàng mà thôi.

“Gào!!” Máu tươi bắn ra rồi rơi xuống đất, con cá sấu chịu nhiều đòn tấn công từ các chân của nhện vàng khiến nó phải lùi bước, rồi sau đó nó mở miệng phun ra một cột nước có áp lực cao bắn tới con nhện vàng.

Nhện vàng không phản ứng kịp, nó bị bắn trúng, thân thể nó bị đẩy lùi về phía sau, máu tươi đã chảy ròng trên thân thể nó, chịu trực tiếp một đòn tấn công toàn lực của cá sấu mà nó không bị thương nặng, bởi vì năng lực tiến hóa có nó là hóa thành kim loại có màu vàng, sức mạnh lần phòng ngự tăng lên đáng kể.

Lớp da dày của cá sấu còn không chịu nổi các đòn tấn công của nó nữa đủ để biết năng lực này đáng sợ như thế nào. Hai sinh vật chỉ mới tiến hóa chưa đến một năm, lại có thể phát huy ra sức mạnh vượt trội, nếu như những tu sĩ ở Tu Chân Giới mà nhìn thấy thì không biết họ sẽ có cảm nghĩ gì.

Nhện vàng lung lay đứng lên, nó nhận ra rằng, nó không thể nào chém giết con cá sấu khổng lồ chỉ một mình được, và nó cũng không cần làm việc dư thừa này, ở xung quanh con nhện vàng, có đến hàng chục ngàn thuộc hạ.

“Gào!!!!!!” Tiếng gầm gừ phát ra từ nhện vàng, sau một khắc, cả đàn nhện khổng lồ liền bạo động, chúng nhào lên tấn công con cá sấu khổng lồ, bỏ mặc sự chênh lệch về sức mạnh, đây là mệnh lệnh từ bậc đế vương của bọn chúng, cho dù chết đi bọn chúng cũng phải hoàn thành nó cho bằng được.

Sự đáng sợ cùng với sức mạnh của bầy đàn liền phô bày ra, hàng chục ngàn con nhện khổng lồ tấn công tới con cá sấu, tơ nhện bắn ra bao phủ toàn bộ không gian xung quanh nó, con cá sấu nào có thể tránh được? Thân thể khổng lồ liền bị cả chục ngàn sợi tơ bao phủ, khiến cho con cá sấu di chuyển cũng khó khăn.

Con cá sấu khổng lồ dùng sức kéo căng tơ nhện làm chúng đứt vỡ, cái đuôi của nó quất ra, tựa như một tòa núi dài quét tan hàng chục con nhện có cảnh giới Tam Dương kỳ làm chúng bị thương nặng đến nỗi không thể đứng lên được.

“Gào!!” Con cá sấu gầm gừ, bốn chân nó di chuyển chạy thẳng đến con nhện vàng như một cái mũi khoan đầy uy lực, nhiều con nhện ở trên đường đi của nó đều bị đánh tan thành cặn bã.

Nhện vàng liền há miệng phun ra một cái lưới làm bằng tơ vàng, chúng cứng rắn nhưng lại dẻo, vì vậy con cá sấu không thể nào làm chúng đứt vỡ trong thời gian ngắn được, lưới nhện khiến cá sấu không thể nào tiến lên một bước được, cả cơ thể nó bị bó chặt lại, nó cần phải phá tan lớp lưới nhện vàng này.

Trong lúc đó, gần năm con nhện khổng lồ đã tấn công tới, chúng đều có cảnh giới Tam Dương Đỉnh Phong, chúng hợp lực lại hất văng con cá sấu lộn nhào vài vòng, vết thương chồng chất vết thương làm cho con cá sấu chậm dần đi.

Lúc này nó đã nhận ra được nó lâm vào tình cảnh nguy hiểm nhất, chạy cũng không được, mà phản kháng thì chỉ có một con đường chết.

“Gào!!” Con nhện vàng rống lên hưng phấn, quá trình tiến hóa bị gián đoạn bởi một vật nhỏ không đáng kể xâm nhập vào vùng ‘bất khả xâm phạm’ khiến nó không thể tiến hóa lên cấp bốn. Giờ phút này, chỉ cần thôn phệ con cá sấu nó sẽ tiến hóa ngay tức khắc, sao nó có thể không vui vẻ được chứ?

Chương 221: Giấy Khế Ước, cá sấu khổng lồ Quyết định

Đáng lý ra, cá sấu khổng lồ không thể nào rơi vào tình cảnh gần như là tuyệt vọng như vậy được. Ít gì nó cũng có thể chạy trốn và chỉ bị thương nặng thôi.

Trước đó, cá sấu đã chiến một trận với Mặc Hàn làm nó tiêu hao nhiều sức lực và năng lượng vào đó. Bây giờ, chiến đấu với một con nhện cùng cảnh giới và thêm nhiều nhện khổng lồ khác, thân thể nó càng ngày càng chậm dần, nó đã kiệt sức.

Mất thấy hàng ngàn con nhện nhào tới như một dòng lũ bất tận, cùng với đòn tấn công trí mạng đến từ nhện khổng lồ vàng. Sinh mệnh của nó đã ở hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nhưng ánh mắt của nó vẫn hiên ngang, đôi mắt của dã thú kiệt ngao bất tuân lạnh lùng nhìn khung cảnh trước mặt.

Năng lực tiến hóa hệ thủy tạo thành nhiều viên đạn nước bắn tới, tàn sát một mảnh nhện đen, nó vẫn chưa chịu khuất phục với vận mệnh, đến cuối cùng, nó vẫn là nó, một sinh vật thống trị một vùng đất rộng lớn, há có thể cam tâm chịu chết ở đây?

“Gào!!” Tiếng gầm thét của cá sấu vang đến tận trời xanh làm nhiều con nhện bị đẩy lùi, thính giác của chúng bị vỡ vụn.

Nhưng mà, tất cả những hành động gây dựng đó chỉ là vô ích, con nhện màu vàng dùng tốc độ kinh hồn đảm tới, những cái chân như lưỡi dao sắc nhọn muốn xoắn nát cơ thể của con cá sấu thành nhiều mảnh.

Nhện vàng tựa hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng nó thôn phệ con cá sấu rồi tiến hóa đến một thực thể mạnh hơn, sau đó là quét ngang toàn bộ, độc bá một vùng trời. Cảnh tượng như vậy càng thúc đẩy con nhện vàng.

Mất thấy nhện vàng đã đến gần con cá sấu, nó giáng lâm lên phần đầu, chỉ cần đánh trúng một đòn mà thôi, phần đầu con cá sấu sẽ bị cắt thành nhiều mảnh, chết không thể chết lại.

Cả thế giới lâm vào sự yên tĩnh đến ngột ngạt, như đang chờ mong thời khắc nhện vàng kết liễu con cá sấu vậy.

Bành!!

Một thanh vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng, hàng chục ngàn đôi mắt của lũ nhện dồn vào con cá sấu, hình ảnh đế vương của chúng xé xác con cá sấu đã không diễn ra. Mà nơi đó xuất hiện thêm một thân ảnh.

Một tay cầm lấy cái thuẫn hoàng kim đang ở tư thế đập tới, ở sau lưng là đôi cánh rực rỡ đang tỏa sáng thu hút tất cả ánh nhìn, nụ cười trên môi thân ảnh đó trở nên cực kỳ đáng ghét trong mắt lũ nhện.

Chúng biết được tên nhân loại này, đó không phải là một trong những tên đã làm cho quá trình tiến hóa của vương bọn chúng bị đứt đoạn hay sao?

Àm!! Mặt đất hơi run rẩy một chút, cả đàn nhện ngó lại về phía đó, rốt cuộc thì bọn chúng nhìn thấy vương rồi, mà tình trạng của nhện vàng không được tốt cho lắm.

Vài cái chân đầy kiêu ngạo của nó đã cong lại và vỡ vụn, thân thể khổng lồ đáp xuống mặt đất tạo thành một hố sâu và chảy ra đầy máu tươi. Trong khoảnh khắc nhớ đời kia, nó đã bị một tên nhân loại đánh bay không thương tiếc.

Vì để cho đòn kết liễu con cá sấu càng thêm hoành tráng, nó đã nhảy lên bầu trời, cho nên nó không thể nào né tránh cái thuẫn hoàng kim rồi bị đánh bay trước cả bầy nhện.

Và cả bầy nhện đều dừng lại, im lặng một cách lạ thường, chúng không thể nào biết làm gì tiếp theo được.

“Gào!!” Một tiếng gầm gừ thê thảm phát ra từ nhện vàng, nó đứng lên, nhưng khoảng ba cái chân đã gãy và truyền đến cảm giác đau đớn tận linh hồn làm cho nó phải kêu ra.

Cả đàn nhện nghe được âm thanh này liền bạo động như bầy ong vỡ tổ, hai mắt của chúng thành màu đỏ đậm dần như mắt đi lý trí ít ỏi sau cùng của loài thú kia. Chúng xông lên dự định tấn công cá sấu cùng với tên nhân loại đáng hận.

“Thế mà không chết?” Thanh Vũ khẽ lắc đầu bắt quan sát con nhện vàng chỉ bị thương nặng, quả nhiên sinh vật có thể chiến vượt cấp có khác, nhận lấy một đòn tấn công toàn lực của Thanh Vũ mà còn có thể đứng lên được.

Con cá sấu đã ngậy ra như ngỗng, nó nhận biết được người thanh niên này, kẻ đã tiễn đưa một bữa ăn ngon lành và miễn phí cho nó, phải nói rằng ký ức nó đã khắc sâu Thanh Vũ, nó hiểu kỳ tại sao một sinh vật nhỏ bé như vậy lại có năng lực đánh bại con cóc, bây giờ càng là đánh bay con nhện mạnh ngang hàng với nó.

Đôi mắt hiện lên một tia khó hiểu, tại sao người thanh niên này lại cứu nó, nếu mà một sinh vật khác dám cướp thức ăn của nó thì nó sẽ liều cả mạng sấu để giành lại tôn nghiêm. Vì thân thể nó suy yếu đến không còn chút sức lực nên nó đành phải nằm im và nhìn xem diễn biến.

Thanh Vũ nhìn thấy hàng chục ngàn con nhện to nhỏ lao đến chỗ hấn với lửa giận ngập trời, cảnh tượng này trùng kích thị giác của Thanh Vũ không nhẹ, nhưng nghĩ lại, Thanh Vũ đang ở trạng thái kích hoạt danh hiệu, cảnh giới tăng đến Tứ Dương trung kỳ, hấn còn là nhị tinh thiên tài, với một số yếu tố khác, cho dù cường giả Tứ Dương hậu kỳ có đến đây thì cũng phải nằm lại.

Thanh Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng nhìn xem, linh lực ở trong cơ thể hấn đang cuộn cuộn như biển cả, sức mạnh này tạo cho toàn thân Thanh Vũ một cảm giác thoải mái đến nỗi muốn kêu thành tiếng.

“Ê, ngươi có muốn chết không?” Thanh Vũ hơi quay đầu rồi dùng thần thức để truyền đạt thông tin cho con cá sấu khổng lồ. Hấn đứng đây là vì lý do nhiệm vụ, đương nhiên là phải thu phục con cá sấu trước.

Con cá sấu hơi giật mình khi nghe được âm thanh mà nó hiểu truyền vào não của nó. Rất nhanh thì con cá sấu hơi ngược đầu lên nhìn Thanh Vũ rồi lắc đầu thật mạnh. Ai mà không yêu quý sinh mệnh? Nếu có thể được sống thì con cá sấu sẽ liều hết mình.

“Gừ!!” Con cá sấu kêu một tiếng, giống như nó đang nói rằng: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Tất nhiên, Thanh Vũ suy đoán ý tứ của nó mà thôi, Thanh Vũ tưởng rằng con cá sấu sẽ không thêm đề ý đến hấn chứ, không ngờ nó lại giật đầu nhanh đến vậy, thế là Thanh Vũ liền nhảy lên thân thể của nó rồi nói:

“Nếu muốn sống vậy thì hãy thần phục ta!”

“Gào!!” Con cá sấu nộ hồng, và vùng vẫy để cho Thanh Vũ rời khỏi cơ thể. Nói giỡn, tôn nghiêm của một sinh vật gần như đứng đầu chuỗi thức ăn không cho phép nó thần phục một sinh vật nhỏ bé.

“Ngươi không đồng ý thì ngươi sẽ chết ở đây!” Thanh Vũ trụ vững thân thể ở trên con cá sấu rồi nói tiếp. Lũ nhện đã nhào lên gần tới nơi rồi, và thời gian của Danh Hiệu rất ít, Thanh Vũ phải tiết kiệm từng chút một.

“Gào!!” Con cá sấu đáp lại Thanh Vũ là một tiếng gầm thị uy.

“Chỉ cần ngươi thần phục ta, ta sẽ giúp ngươi đánh bại con nhện vàng kia để ngươi có thể tiến hóa tiếp, không những vậy, ta còn hỗ trợ ngươi tiến hóa đến một mức độ mà ngươi không thể tưởng tượng được.”

“Hãy mau quyết định đi, là sống là chết chỉ cần ngươi nói một tiếng là được, lũ nhện kia rất sẵn lòng xé xác ngươi thành nhiều mảnh để làm một buổi tiệc đó.”

Nghe được Thanh Vũ nói, con cá sấu không hề vùng vẫy nữa, nó trầm mặc một chút rồi nhìn lấy đàn nhện khổng lồ và con nhện vàng ở đằng xa. Cuối cùng, hai mắt nó nhìn Thanh Vũ đang đứng ở trên đầu nó rồi dùng sức gật đầu.

“Gừ!!” Giữa tiến hóa và chết đi, sự hấp dẫn của cái đầu tiên quá lớn, cá sấu chỉ còn cách chấp nhận thần phục, nó tin tưởng Thanh Vũ có thể đánh bại nhện vàng, bởi vì nó cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn trong người Thanh Vũ, nó hoảng sợ trước luồng áp lực này.

“Tốt lắm, bây giờ ta cần một giọt máu tươi của ngươi, ngươi đừng có phản kháng.” Thanh Vũ thấy con cá sấu đã chịu thần phục, hấn cười nói rồi lấy một ngón tay đâm vào con cá sấu, máu tươi dính lấy ngón tay của hấn.

Ngón tay của hấn đã được gia trì pháp thuật hệ kim, xé tan lớp vảy phòng ngự của con cá sấu chỉ là việc nhỏ mà thôi, con cá sấu nằm im không cử động, vết thương đó quá nhỏ bé không đáng kể so với thân thể khổng lồ của nó.

Từ khi Thanh Vũ đến gần và đặt chân lên đầu của con cá sấu, hấn mới cảm nhận được sự hung hăng từ tận xương cốt của nó, nói thật, loài sinh vật này quả là một tạo hóa thần kỳ của thiên nhiên.

Nghĩ đến cảnh nó sắp trở thành một thành viên của Giáo Đình, Thanh Vũ gạt bỏ suy nghĩ vu vơ. Hấn lấy ra một tờ giấy có màu trắng lấp lánh và rực rỡ, Thanh Vũ không biết được chất liệu làm nên tờ giấy là gì mà lại đẹp đến thế, đây là một vật phẩm có tên Giấy Khế Ước, Thanh Vũ đã tìm thấy nó ở trong cửa hàng của Hệ Thống, một tờ giấy có giá trị lên đến một triệu điểm tín ngưỡng.

Tác dụng của Giấy Khế Ước cũng như tên, cho phép người ta hoàn thành một cuộc giao dịch dựa trên những gì được ghi và Hệ Thống sẽ trở thành người giám sát, bất cứ ai dám làm trái khế ước sẽ bị trừng phạt dựa trên những điều khoản được ghi trên đó.

Thanh Vũ suy nghĩ ra những điều khoản và chúng biến thành những chữ cái in lên Giấy Khế Ước, đây là một số điều khoản để làm cho con cá sấu thần phục Giáo Đình, Thanh Vũ không để cho nó trực tiếp thần phục mình là vì hấn dự định để nó ở gần bảo vệ Thập Linh Hóa thành, nếu như Thanh Vũ rời khỏi sợ rằng nó sẽ phản bội và tấn công ngược trở lại.

Cho nó thần phục Thập Linh Hóa thành thì nó sẽ bị ràng buộc, và chỉ có những thành viên cấp cao mới có quyền ra lệnh cho cá sấu làm việc, một số thành viên thường thì đừng mơ mộng làm gì.

Dù có hơi lo xa, Thanh Vũ đành phải làm thế cho chắc ăn, tính mạng của vài chục ngàn người quá lớn, Thanh Vũ không gánh chịu nổi nếu họ chết đi vì bị

tàn sát bởi cá sấu khổng lồ.

Thanh Vũ lấy ngón tay nhuộm đầy màu rồi chấm lên Giấy Khế Ước, máu tươi này được cá sấu đồng ý, vì vậy Thanh Vũ không hề bắt buộc nó ký giấy khế ước. Thanh Vũ dùng thần thức in lên một tia ấn ký lên đó để xác nhận cả hai bên đã đồng ý.

Tờ Giấy Khế Ước bộc phát ra quang mang màu trắng rồi biến thành hai vệt ánh sáng bay vào đầu của Thanh Vũ và con cá sấu khổng lồ, đến đây thì con cá sấu đã hoàn toàn bị thu phục.

Kế tiếp, Thanh Vũ quay đầu nhìn lũ nhện kia, một trận chiến đang chờ đợi hắn, Thanh Vũ không sợ hãi, hắn biết mình là Giáo Hoàng, tất nhiên trên vai phải gánh áp lực nặng nề, Thanh Vũ phải cải thiện bản thân, từ chiến đấu cho đến phát triển Giáo Đình.

Trận chiến với một tổ nhện chỉ là một cục đá nhỏ đang ngăn đường hắn mà thôi, và ngay bây giờ đây, hắn sẽ đá cục đá kia khỏi con đường khó khăn này!!

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Quét tan bầy nhện!

Thanh Vũ từ từ lẳng không, đứng nhìn một mảnh mặt đất đen nhánh. Thần thức hắn liền tràn ra bao phủ tất cả.

“Hơn mười bảy ngàn con nhện, trong đó có một trăm bốn mươi Tam Dương sơ kỳ, năm mươi sáu Tam Dương trung kỳ, mười Tam Dương hậu kỳ và bốn Tam Dương đỉnh phong.” Thanh Vũ hơi híu mắt lại rồi nói.

“Quả thật tổ nhện này khiến mình sợ hãi không nhẹ, thêm con đầu đàn kia thì sức mạnh ở hiện tại của bọn chúng có thể dễ dàng quét ngang một thể lực Nhị Tinh.”

“Nếu cho các ngươi thêm một khoảng thời gian, thì chưa chắc ta có thể đánh bại các ngươi, nhưng mà có lẽ số mệnh của các ngươi đã tận vì gặp phải ta ở lúc này, và các ngươi đang là một mối đe dọa với Giáo Đình, vì vậy—”

Thanh Vũ vừa nói vừa vung tay lên không trung, hắn cảm nhận được nguồn sức mạnh ở trong cơ thể dùng không hết, linh lực của Thanh Vũ biến thành những cái ký hiệu rồi hợp lại, tạo thành năm cái vòng tròn pháp thuật ở trên không trung, chúng như được dính thật chặt vào đó.

Mỗi cái pháp trận đều to đến gần ba mươi mét, chúng có đủ loại màu sắc sặc sỡ đẹp để đủ để hút hồn nhiều cô thiếu nữ, khí tức của chúng lan tỏa ra xung quanh tạo thành một luồng gió mạnh quét ngang, nhiều cây cối nghiêng đi, và các con nhện nhỏ bé bị thổi bay một khoảng cách lớn.

“Các ngươi cần phải bị tiêu diệt!!” Thanh Vũ lạnh lùng nói rồi phát tay một cái.

Năm vòng tròn pháp thuật lớn như nhận được tín hiệu khởi động, chúng liền xoay tròn từ tốc độ nhỏ cho đến lớn đến mức thường không thể theo kịp, các ký hiệu nối với nhau một cách hoàn mỹ, ăn khớp theo từng nhịp điệu, chỉ cần nhìn chúng thôi là sẽ bị cuốn hút vì sự hoàn mỹ không tỳ vết này.

Ngũ Hành Thánh Thuật, một loại pháp thuật mà bất cứ thành viên của Giáo Đình nào cũng có thể tu luyện được, một trong những hình thức tấn công của Thánh Pháp Sư. Điều khiển ngũ hành, tạo ra những thứ thần kỳ rồi tấn công kẻ địch, mức tàn phá của chúng càng lúc càng lớn, tựa hồ là không có giới hạn.

Thanh Vũ chỉ mới sử dụng ra một phần khủng khiếp của Ngũ Hành Thánh Thuật mà thôi! Nhưng như vậy dư sức xóa sổ cả bầy nhện hung tàn này rồi!

Năm vòng pháp thuật xoay đến một mức độ nào đó, khí tức mạnh mẽ của chúng đã gần đến cực hạn. Thoáng chốc, một loại những đòn pháp thuật đầy mỹ lệ bắn ra từ vòng tròn pháp thuật thẳng đến bầy nhện khổng lồ.

Trong đó có năm đám hỏa diễm mang theo nhiệt độ chết người, hàng chục cây nhọn khổng lồ đầy gai góc cuốn tới bốc lên một mảnh bụi mù, có cả một con quái vật làm bằng nước đang gào thét xung thiên, có lưỡi dao kim loại sắc lẹm đang xoay tròn xoắn nát tất cả mọi vật, cuối cùng là hàng trăm cột nhọn làm bằng đất đủ sức xuyên thấu lớp da dày của cá sấu đầm thẳng vào giữa bầy nhện.

Ầm!! Ầm!! Xẹt!! Xẹt!!

Tiếng nổ hòa lẫn cùng tiếng thân thể bị xé nát vang lên như là một bản giao hưởng giữa trung tâm của khu rừng xanh bát ngát, cho dù cái ồn hòa cùng với màu xanh lá đầy sinh mệnh lực đó cũng không thể nào xoa dịu và nhấn chìm sự tàn khốc của khúc ca này.

Lũ nhện không thể nào biết được rằng chúng đang đối mặt với thứ gì, ở trong mắt chúng, những nhân loại chỉ là một trong những loại thức ăn mà thôi, nói thẳng ra rằng, nhân loại đại diện cho yếu đuối và ngon lành.

Hôm nay, người thanh niên nhân loại kia đã phá vỡ nhận thức ngu ngốc của bầy nhện đen, đòn tấn công từ pháp thuật bắn tới, chúng to lớn không cách

nào hình dung, mỗi một đòn tấn công đều bao phủ một mảnh đất đầy nhện và xé nát, nghiền tất cả lũ nhện thành thịt vụn, chẳng có một tia thương tiếc gì.

“Gừ!!” Có con nhện đạt tới cảnh giới Tam Dương trung kỳ gài giữ trước khi chết, nó nằm trong khu vực của nắm đấm khổng lồ rực lửa, nó không thể nào chạy trốn được rồi bị nắm đấm kia đánh thành tro tàn, ở gần nó có đến hàng trăm con nhện cũng có cùng số phận đó, các viên tinh thể tiến hóa rơi xuống mặt đất rồi nằm im lặng mặc cho ngọn lửa thiêu đốt.

“Gào!!” Một con nhện đạt đến Tam Dương đỉnh phong tận mắt nhìn thấy đồng loại chết đi, nó gầm rú một cách thảm thiết và bi thương, giống loại bá chủ một vùng đất và không có sinh vật nào dám xâm phạm nay lại bị đồ sát đến nỗi không có tư cách phản kháng, chuyện này bị ai đến cỡ nào? Rất nhanh thì hàng trăm địa thứ lao đến xé nát thân thể to lớn nó thành nhiều mảnh, máu tươi chảy dài xuống mặt đất rồi nhanh chóng bị đốt cháy.

Quá nhiều con nhện bị đồ sát ở trong lần tấn công đầu tiên này, ngọn lửa thiêu đốt các nhánh cây khổng lồ làm gia tăng sức mạnh, địa thứ xuyên thủng tất cả, quái vật hệ thủy thì nhào lên và bao trùm hàng ngàn con nhện đến nỗi chúng bị tắt thở chết chìm, đây không phải là nước bình thường, mà là loại nước được ngưng tụ ra từ linh lực, uy thế của nó không phải là bọn nhện này có thể chống lại.

“Gào!!” Con nhện vàng vừa ổn định thương thế, âm thanh nổ lớn liền thu hút ánh nhìn của nó, không kịp phản ứng, thân thể khổng lồ của nó run rẩy, nó bắt lực nhìn xem đồng loại bị tàn sát, các vết thương làm nó đau đớn, nhưng nhìn lấy cảnh tượng này và chỉ đứng im quan sát càng làm nó đau đớn hơn gấp ngàn lần.

Một loạt đòn pháp thuật kinh khủng qua đi để lại một vùng đất tan tành, ngọn lửa đỏ hồng vô tình thiêu đốt từng cái thân thể của lũ nhện, mặt đất bị địa thứ đâm thủng thành nhiều hố to, tro tàn bay lên không trung rồi biến mất tại phương trời xa xôi, các đòn pháp thuật từ từ tan rã thành linh lực rồi trở về với thiên địa.

Con cá sấu khổng lồ nằm im bất động nhìn xem tất cả chuyện đã xảy ra trong chưa đầy mười giây đồng hồ, tên nhân loại nhỏ bé này quá khủng khiếp, dù nó biết rằng hấn rất mạnh mẽ, nhưng không ngờ lại bá đạo đến mức độ thế này.

Bầy nhện ở vài giây trước đang còn hung hăng và uy phong lẫm lẫm, chỉ một chớp mắt đã biến thành súc vật bị đồ tể, con cá sấu căng cứng người, ngay cả nhịp thở cũng chậm lại vì sợ hãi.

Nó không thật lòng đồng ý thần phục Thanh Vũ, theo như nó dự tính, nó sẽ chờ Thanh Vũ giúp nó tiến hóa đến cấp độ cao hơn rồi nó quay lại tiêu diệt luôn Thanh Vũ, nó há có thể thần phục kẻ khác? May mắn cho nó là nó chưa hành động như vậy, nếu không Hệ Thống sẽ dựa theo các điều khoản ở Giấy Khế Ước mà trừng phạt nó.

Thanh Vũ vì an toàn của mọi người, quyết tâm đặt điều khoản trừng phạt rất nghiêm khắc, chỉ cần nó phản loạn là sẽ bị trọng thương đến nỗi không nhúc nhích được, lần thứ hai là trực tiếp diệt sát.

“Các ngươi đã ăn không biết bao nhiêu là nhân loại, hôm nay ta sẽ vì bọn họ báo thù.” Thanh Vũ hờ hững nhìn bên dưới, số lượng của bọn nhện chỉ còn lại không đến năm ngàn. Các viên tinh thể lấp lánh càng làm cho quyết định tiêu diệt lũ nhện của Thanh Vũ kiên định hơn.

Thanh Vũ lại vung tay lên bầu trời, năm vòng tròn pháp thuật tham lam hút lấy linh lực ở trong cơ thể hấn rồi chuyển thành các đòn tấn công đầy uy lực.

“Gào!!” Con nhện vàng thấy được cảnh đó, nó liền gài giữ rồi chạy thẳng đến dùng các chân màu vàng được cường hóa bởi năng lực tiến hóa để ngăn chặn vòng tròn pháp thuật.

Thanh Vũ hừ lạnh, hấn không sợ con nhện phá hủy vòng tròn pháp thuật, ngược lại nó có phá hủy được thì cũng chẳng làm được gì tốt hơn, kết cục của nó sẽ không thay đổi, nhưng Thanh Vũ vẫn lắc mình một cái rồi xuất hiện ở trước mặt nhện vàng, rồi đâm ra một quyền sử dụng toàn bộ sức mạnh của thân thể, ký hiệu Quang pháp tác ẩn hiện ở trên nắm đấm, tốc độ quá nhanh và mạnh mẽ làm phát ra tiếng xé gió.

Vù!!

“Vi người mà một thành viên của Giáo Đình đã chết đi, một đám này là ta thay mặt Mike đâm ngươi!!” Thanh Vũ nhìn con nhện vàng rồi khẽ nói.

Con nhện vàng nào có thể thấy được Thanh Vũ, tốc độ của hấn như một tia chớp vậy, lúc nó nhận ra thì nắm đấm đã đến gần và giáng lên đầu nó.

Răng rắc!!

Ầm!!

Sức mạnh to lớn giáng lâm thẳng vào đầu con nhện rồi làm vang lên tiếng vỡ vụn, chỉ chớp mắt, cái đầu con nhện vỡ thành nhiều mảnh rồi nổ tung. Thân thể khổng lồ của con nhện bị nện chặt xuống mặt đất khiến mặt đất nứt vỡ, một con sóng khí xuất hiện và cuốn đi mọi vật ở xung quanh.

Con nhện đầu đàn chết! Chỉ với một đám mà thôi, Thanh Vũ đã nghiền ép nó dính chặt xuống đất, máu tươi tràn ra bốc lên mùi tanh nồng, Thanh Vũ thu tay lại rồi vẩy vài lần để loại bỏ máu tươi, cả người hấn được bao phủ trong vòng phòng ngự linh lực nên không dính một giọt máu nào.

Lúc này thì vòng tròn ma pháp ở trên không đã bộc phát ra những đòn đánh giáng thẳng đến lũ nhện tàn tạ kia.

Ầm!! Ầm!! Ầm!! Ầm!! Nhịp điệu từ vọng vang lên, sự phản kháng của bọn chúng quá yếu ớt, sau một lát, con nhện cuối cùng có cảnh giới Tam Dương Đình Phong không cam lòng ngã xuống mặt đất.

Đến đây thì thịnh hội đầm máu đã kết thúc! Bầy nhện bị xóa sổ khỏi Hành Tinh Gaia.

“Mọi việc xảy ra cũng đã xảy ra, ta chỉ có thể làm được bao nhiêu đây!” Thanh Vũ nhìn lấy những luồng khí thể đang bay lên không trung rồi nói nhỏ. Đó là một số oán niệm không cam lòng của người chết đọng lại trên lũ nhện, bây giờ thì họ đã được giải thoát và rời đi, Thanh Vũ không hề biết đích đến của họ, có lẽ họ sẽ tan biến thành hư vô, hoặc có lẽ cũng sẽ đến một nơi gọi là thiên đường.

“Hi vọng chuyến hành trình của các ngươi suông sẻ, lên đường bình an.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Thu hoạch chiến lợi phẩm

Nhìn thấy một quyền của Thanh Vũ là có thể đánh con nhện vàng nổ tung, chết không thể chết lại, cá sấu khổng lồ trừng hai con mắt lên, nó đã chiến đấu với con nhện vàng đương nhiên biết được nhện vàng kinh khủng, nhất là ở phòng ngực, năng lực tiến hóa biến thành kim loại khiến con nhện như một cục sắt cứng.

Đòn đánh sử dụng hết sức mạnh của cá sấu chỉ có thể làm cho con nhện vàng bị thương nhẹ mà thôi! Vì thế con cá sấu mới kinh hãi trước sức mạnh của Thanh Vũ.

Người thanh niên này có còn là con người hay không? Ai nói con người nhỏ bé yếu ớt vậy? Có tin hay không ta cắn chết ngươi?

Rốt cuộc thì ta mới là quái vật hay tên kia mới là quái vật a? Thế giới này thay đổi quá nhanh làm cho cá sấu không theo kịp thời đại. Nghĩ đến số phận sau khi thần phục người thanh niên này, con cá sấu u sầu hoang tưởng.

Thanh Vũ nhìn lại bãi chiến trường, lúc này thì có vài con nhện còn hấp hối, thế là hắn tiện tay đánh ra vài pháp thuật tiêu diệt sạch sẽ.

“Gần mười tám ngàn viên tinh thể tiến hóa, thêm một viên tinh thể biến dị kim loại nữa, quả là một thu hoạch khổng lồ.” Thanh Vũ gật đầu thỏa mãn, lúc đầu chiến đấu giết các sinh vật khác, hắn còn hơi chán chờ, nhưng trải qua nhiều trận chiến, hắn đã không còn có cảm giác đó nữa.

“Đi?” Bất chợt Thanh Vũ liếc nhìn một mảnh đất ở trong rừng, hắn cảm nhận được có vật gì đó vừa di chuyển, nhưng chớp mắt một cái rồi biến mất.

“Có lẽ là mình nhầm lẫn.” Thanh Vũ lắc đầu, hắn đang ở cảnh giới Tứ Dương trung kỳ, thần thức bao phủ một khu vực rộng lớn, thứ gì có thể chạy khỏi sự thăm dò của thần thức kia chứ? Ít nhất thì Hành Tinh Gaia này có lẽ chưa có một tồn tại nào làm được.

Thanh Vũ phát tay lên một cái, hắn sử dụng linh lực để cuốn lấy những viên tinh thể tiến hóa đầy áp năng lượng béo bở rồi để vào trong nhẫn chứa đồ.

Các tinh thể tiến hóa chồng lên thành một cái núi nhỏ tỏa ra nhiều ánh sáng chói mắt, Thanh Vũ cười nói:

“Bây giờ thì mình hiểu tại sao chiến tranh lại xảy ra liên miên rồi, một phần chắc chắn là vì những chiến lợi phẩm, có thể làm giàu nhanh bằng chiến tranh, nhưng không thể lạm dụng.”

Tự đặt cho mình một giới hạn, Thanh Vũ mới quay đầu lại nhìn con cá sấu khổng lồ, Hệ Thống đã thông báo cho hắn rằng hắn hoàn thành nhiệm vụ, lúc này nên thực hiện lời hứa với con cá sấu.

Con cá sấu nhìn thấy ánh mắt cười cười của Thanh Vũ, nó liền khấn trương lên, tên thiếu niên này đã trở thành bóng ma trong lòng của nó, giờ bị nhìn với ánh mắt như vậy, nó cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Không phải tên thiếu niên này muốn làm thịt nó? Nói giỡn, hồi nãy tên thiếu niên hung thần này đã hứa là cho nó ăn thịt con nhện vàng để đột phá, nghĩ kỹ lại thì thế giới nào có chuyện tốt lành như vậy cơ chứ?

Thế là con cá sấu quyết định hành động, nó không chấp nhận số phận thịt trên thớt như bây giờ, nó phải phá tan bầu không khí đầm chiêu này mới được.

Thân thể khổng lồ của con cá sấu đứng lên, sau đó bằng ánh mắt chính trực, nó đi đến gần Thanh Vũ rồi nhìn xung quanh một cách chăm chú, như đang đề phòng xem có sinh vật nào tấn công tới đây hay không vậy?

Thanh Vũ thấy con cá sấu khổng lồ làm vậy, ánh mắt hắn trở nên cổ quái. Thanh Vũ hắng giọng một cái rồi nhìn con cá sấu nói: “Ngươi đồng ý thần phục, cũng coi như là một thành viên của Giáo Đình, bây giờ ta ban thưởng công pháp của Giáo Đình cho ngươi cùng với tinh thần ấn ký để ngươi có thể giao tiếp được với mọi người.”

Thanh Vũ vừa nói vừa mua hai viên tinh thần ấn ký rồi búng ngón tay, hai viên ấn ký bay vào đầu con cá sấu, một trong số đó là công pháp tu luyện, viên thứ hai là những khái niệm như lời nói và chữ viết. Không thể để một con cá sấu lại đi học chữ viết được, việc này quá tốn thời gian, thả rằng sử dụng một chút điểm tín ngưỡng giải quyết cho nhanh.

Cá sấu khổng lồ nhận được nhiều thông tin làm cho thân thể nó cứng đờ một lát, sau đó mới trở lại trạng thái bình thường.

“Chủ nhân.” Cá sấu mở miệng nói, âm thanh chưa tự nhiên cho lắm và cái miệng nó quá lớn nên thổi ra một đồng gió. Thanh Vũ nghi ngờ, nếu có một người bình thường nào bị thổi trúng chắc hẳn sẽ gãy vài chục xương mất.

“Đừng gọi ta như vậy, sau này ngươi cứ gọi ta là Giáo Hoàng là được.” Thanh Vũ lắc đầu nói xong, hần hơi trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

“Nếu ngươi đã là thành viên của Giáo Đình, nên có một cái tên cho tiện lợi, vì vậy ngươi hãy tự đặt tên cho mình đi.”

Cá sấu gật đầu, nhưng sau đó rất nhanh nó liền lắc đầu rồi nhìn Thanh Vũ nói: “Mời Giáo Hoàng ban tên cho.”

Cá sấu khổng lồ chỉnh lý lại một số thông tin ở trong đầu, số thông tin đó không khác gì thế giới quan của một con người là thành viên của Giáo Đình, thông tin bao gồm tu chân giới, hành tinh Gaia, Giáo Đình, yêu tộc, hung thú... Cho nên nó mới biết được thần phục Giáo Đình không phải là chuyện xấu gì, mà ngược lại đó chính là một cơ hội mà không phải sinh vật nào cũng có thể có được.

“Được rồi, ta xem nên gọi ngươi là tiểu Ngạc, tên đầy đủ là Ngạc Thiên Quang đi.” Thanh Vũ cười nói, hần đồng ý lời đề nghị này của cá sấu khổng lồ.

“Ngạc Thiên Quang.” Cá sấu khổng lồ lăm bậm lặp lại cái tên, nó nhanh chóng vui vẻ lên, bởi vì đây là lần đầu tiên có một cái tên gọi, đối với Ngạc Thiên Quang, thời khắc này có ý nghĩa quan trọng với cuộc đời của nó.

Thanh Vũ nhận thấy ánh mắt của cá sấu khổng lồ hơi chăm chú vào cơ thể của con nhện vàng, hần liền nói ra: “Tiểu Ngạc, ngươi có thể thôn phệ con nhện vàng này để tiến hóa, đây là một trong những ước định của chúng ta.”

Ngạc Thiên Quang nghe vậy, nó hưng phấn định đi lên xử lý nhện vàng nhưng nó liền lắc đầu nói: “Chỉ có cơ thể nhện vàng thôi không đủ để Thiên Quang tiến hóa, còn cần viên tinh thể biến dị của nó nữa thì mới đủ.”

Thanh Vũ bị ánh mắt đầy hi vọng lấp lánh của Ngạc Thiên Quang chiếu đến, hần đành phải lấy ra viên tinh thể biến dị của nhện vàng rồi nói: “Vậy thì ngươi hãy thôn phệ luôn viên tinh thể này, ước định của chúng ta là giúp cho ngươi tiến hóa, nếu có cần thêm gì nữa cứ nói.”

“Cảm ơn Giáo Hoàng đại nhân.” Ngạc Thiên Quang nói bằng giọng vui vẻ. Thân thể khổng lồ béo mập của nó tiến lên rồi ăn sạch con nhện vàng, toàn thân nhện vàng được tẩm bổ bởi năng lượng tiến hóa, mỗi một miếng thịt của nó đều ẩn chứa một nguồn năng lượng lớn, Ngạc Thiên Quang ăn vào nhện vàng như là đang ăn một món ăn cực ngon vậy, cuối cùng viên tinh thể biến dị cũng rơi vào dạ dày của nó luôn.

“Tiểu Ngạc, ngươi có thể nhỏ hơn được không?” Thanh Vũ cảm thấy thân hình của con cá sấu quá đồ sộ rồi, hần không muốn ở gần Thập Linh Hóa thành lại có một sinh vật khổng lồ đến thế.

Nói không chừng nhiều nạn dân vừa hát vang vui vẻ khi đến Thập Linh Hóa thành thì lại thấy một con quái vật nằm ngủ kế bên đó, vậy thì có cho họ một trăm cái lá gan của hổ đi nữa thì họ cũng phải nhấc chân lên mà bỏ chạy.

Ngạc Thiên Quang ngẩn ngơ một chút, sau đó thân thể của nó liền lung lay rồi nhỏ dần cho đến khi nhỏ bằng một con cá sấu bình thường, đến lúc này thì nó không còn trông nguy hiểm như trước nữa rồi, ở thời đại tiến hóa, người nào lại sợ một con cá sấu như ở thời đại trước chứ?

“Tốt lắm, sau này ngươi có trách nhiệm bảo vệ Thập Linh Hóa thành khỏi những sinh vật tiến hóa cấp bốn trở lên hoặc các sinh vật như con nhện vàng kia, còn những sinh vật khác ngươi không cần quan tâm, người của Thập Linh Hóa thành sẽ dọn dẹp chúng.” Thanh Vũ ngồi xuống vỗ vỗ thân thể cứng cáp của Ngạc Thiên Quang rồi nói.

“Vâng.” Ngạc Thiên Quang ngẩng đầu lên rồi gật một cái.

“Giờ ngươi hãy theo ta về Thập Linh Hóa thành đi.”

“Giáo Hoàng, Thiên Quang còn có vài đứa con chưa nở, xin hãy để Thiên Quang đưa tụi nó cùng đi.”

“Không có vấn đề gì, mà cho ta hỏi ngươi một câu cái đã.” Thanh Vũ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn qua Ngạc Thiên Quang.

“Giáo Hoàng cứ việc hỏi.” Ngạc Thiên Quang không tránh né ánh mắt của Thanh Vũ mà dùng đôi mắt thành thật nhìn lại.

“Tiểu Ngạc a.... ngươi là giống cái phải không?”

Ngạc Thiên Quang: “...”

...

“Quá kinh khủng, người thanh niên kia là thứ gì vậy?” Trong một cái góc cây gần bên chiến trường của Thanh Vũ và lũ nhện, một cái bóng đen đang ở trong đó, nó được che đầy hoàn toàn bởi bóng râm của cây cổ thụ.

Tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình của trận chiến cho nên hần bị giật mình, không thể tin vào mắt mình được. Một con người bé nhỏ lại có thể bay lượn sử dụng được những thứ thần kỳ đánh giết cả một tổ nhện khổng lồ, thứ kia giống như là pháp thuật trong thần thoại vậy.

“Hắn không phát hiện ra mình, chậm một chút nữa thì toi rồi.” Âm thanh thờ phào nhẹ nhõm vọng ra, lúc này hắn bị tham lam làm mờ đôi mắt, cho nên muốn nhân cơ hội không ai để ý lấy đi vài viên tinh thể tiến hóa cấp ba, ai ngờ bị một ánh mắt khóa chặt, tất cả lòng to trên da hắn dựng đứng hết cả lên và phản xạ theo bản năng biến thành bóng đen trốn mất.

Bây giờ nghĩ lại mà kinh, cái ánh mắt của người thanh niên ở trên bầu trời kia tựa hồ không thuộc về phạm trù của con người nữa, ánh mắt lạnh nhạt quét qua đó còn khủng bố hơn mắt của dã thú gấp trăm lần.

“Mình phải nghĩ cách lấy số tinh thể đó mới được, trước mắt liền theo bọn họ về căn cứ đi.” Bóng đen nghiêng ngả vài giây rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Derek và năng lực tái sinh

“Mặc lão, Giáo Hoàng có thể chiến thắng được hai con quái vật ấy cùng một bầy nhện đen hay sao?” Trên đường bay đến hỗ trợ đội của Richard và Dieter, Rinka chân chờ một chút rồi hỏi Mặc Hàn với giọng nói lo lắng.

Sự xuất hiện của Thanh Vũ rất kịp thời và cứu lấy nhiều thành viên của Quân Đoàn Gaia do cô chỉ huy, nếu không có Thanh Vũ ngăn chặn và đánh lui bầy nhện, có lẽ nhiều thành viên sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đó.

Rinka nghĩ, hắn là trinh sát đoàn thông báo tin tức về tổ nhện cho Thanh Vũ, nên hắn đã nhanh chóng chạy đến như vậy, hành động của Thanh Vũ cho thấy hắn lo lắng an toàn của Rinka cùng với Quân Đoàn làm Rinka hơi cảm động.

Mặc Hàn nhắm mắt lại một lát rồi mở ra và nói: “Giáo Hoàng là người rất thần bí, cho dù ở trong Giáo Đình, tôi cũng không thể nào hiểu thấu được Giáo Hoàng.”

“Nhưng có một chuyện mà tôi chắc chắn, Giáo Hoàng nói được sẽ làm được, vì vậy chúng ta chỉ cần chờ đợi Giáo Hoàng chiến thắng trở về.”

Rinka bất ngờ khi nghe Mặc Hàn nói ra những lời như vậy, Rinka biết được Thanh Vũ cực kỳ tin tưởng Mặc Hàn, cả về phẩm chất lẫn năng lực, được một người thủ lĩnh trân trọng như vậy đó là một niềm vinh dự lớn lao.

Theo như biểu hiện trước đó của Mặc Hàn, lão ta lúc này đã có thể chiến đấu với con sinh vật cá sấu khổng lồ mà không bại, cảnh giới như vậy đặt ở trong Giáo Đình cũng là tồn tại hàng đầu. Nay lại nghe được dù cho là một thành viên quan trọng như Mặc Hàn vẫn không hiểu được Thanh Vũ, làm sao cô không ngạc nhiên cho được chứ?

“Nếu Mặc lão đã nói như vậy thì tôi không còn lo lắng gì nữa.” Rinka gật đầu trả lời Mặc Hàn.

Nathan tiến lên bay song song với Rinka rồi nói: “Quân Đoàn Trưởng, Mặc lão, trinh sát đoàn vừa thông báo tới tin tức là Richard và Dieter thủ lĩnh đã chạm trán bầy bọ ngựa.”

“Ta hiểu rồi.” Rinka nói, bộ cánh cam của trinh sát đoàn có tốc độ chậm, không theo kịp bọn họ, vì vậy Nathan đã bắt lấy một bộ cánh cam vào tay để dễ dàng cho việc liên lạc.

“Chúng ta nên tăng tốc thôi.” Mặc lão nói xong, hắn liền bay nhanh hơn.

Rinka thấy vậy, cô ra hiệu cho những thành viên ở sau rồi tăng tốc theo. Cô vẫn còn suy nghĩ về Giáo Hoàng, hắn ta giống như một ngọn núi đầy sương mù bao phủ quanh năm, không có một người nào có thể thăm dò hết được ngọn núi đó. Dù vậy, Rinka vẫn có thể nhận thấy được một điều.

“Ngọn núi càng cao thì càng cô độc, không biết Giáo Hoàng đã cao đến mức nào rồi?”

Hơn năm trăm người có sức mạnh đạt đến Nhị Dương kỳ trở lên, nhất là Mặc Hàn đã đạt đến cảnh giới nửa bước Tứ Dương kỳ, bọn họ bay ở trên không trung của khu rừng, tạo thành một cổ áp lực vô hình đè nén những nơi mà họ bay qua, nhiều loài sinh vật cảm nhận được liên núp ở trong hang run lấy bầy, không dám động dấy dù chỉ một chút.

Sau khi Quân Đoàn Gaia biến thành các điểm đen ở cuối chân trời thì bọn chúng mới lộ đầu ra, hai con mắt kính hải, tựa hồ chúng còn chưa tỉnh hồn lại.

...

Richard, Dieter cùng với Quân Đoàn Gaia đứng ở trên những ngọn cây cao, bay ở không trung tổn rất nhiều linh lực, cường giả Nhị Dương kỳ cũng không trụ được lâu, cho nên bọn họ phải tiết kiệm từng chút một trước trận chiến sắp tới.

Lúc này thì Quân Đoàn Gaia nhận được thông tin về bầy bọ ngựa và đang ở trên đường để ngăn chặn bọn chúng.

“Bầy bộ ngựa này có khoảng mười ngàn con, trong đó có một số con khá nổi bật vì vậy chúng là các bộ ngựa có chiến lực cao nhất, trong đó có một con bộ ngựa màu vàng sắc sỡ, lấp lánh dị thường, nó được bảo vệ ở trung tâm, chắc chắn nó là con đầu đàn.” Richard đứng ở trên một ngọn cây cỏ thụ xanh biếc thô to, hần vừa nói vừa vuốt ve hai cây liềm đao quý giá.

Chúng là pháp bảo đứng đầu ở trong cảnh giới Tam Dương kỳ, Thanh Vũ đã phân phát mỗi quân đoàn trưởng một loại vũ khí như vậy.

Dieter ở một bên, hần gật đầu nhẹ nói: “Nhiệm vụ của chúng ta là đánh chặn bầy bộ ngựa, cầm chân chúng để chúng không thể vượt qua đây, nếu có thể tiêu diệt chúng thì hãy tiêu diệt luôn cho nhanh gọn.”

Âm thanh của Dieter hung hăng, nói đến bộ ngựa thì Quân Đoàn Gaia có ấn tượng không tốt với giống loài này, căn cứ đã bị bọn chúng tấn công một lần, nhiều người bao gồm các thành viên vào sinh ra tử với họ đã chết đi, sao họ không hận lũ bộ ngựa cho được chứ?

“Theo thông tin mới nhất thì Giáo Hoàng đang đối mặt với con cá sấu khổng lồ cùng bầy nhện một mình, còn Mặc lão, Rinka và Quân Đoàn đang trên đường đến đây, cho nên chúng ta hãy câu thời gian để chờ đợi bọn họ.” Richard nghe Dieter nói, hần lắc đầu trả lời, việc chiến đấu và chém giết cả một bầy sinh vật lớn đến vậy sẽ làm cho Quân Đoàn tổn thất trầm trọng, kế hoạch tốt nhất hiện giờ là câu thời gian cho đến khi tiếp viện tới.

“Giáo Hoàng đang chiến đấu với lũ quái vật đó một mình?” Dieter thốt lên một cách kinh ngạc, hần biết được tổ nhện kia khủng bố đến chừng nào, Quân Đoàn do Rinka chỉ huy có chiến lực mạnh nhất nhưng lại chỉ có thể bỏ chạy cầu sinh mà thôi, Dieter biết Thanh Vũ rất mạnh, nhưng qua những gì mà Thanh Vũ từng làm thì hần suy đoán được Thanh Vũ không mạnh hơn hần là bao.

Khi tiêu diệt một lũ bộ ngựa ở căn cứ còn cần dùng đến một quả tên lửa, nếu Thanh Vũ có thể đánh bại bọn chúng chỉ bằng sức mạnh bản thân thì Dieter sẽ cho rằng Thanh Vũ có khả năng chống lại lũ nhện và cá sấu khổng lồ.

“Đây là quyết định của Giáo Hoàng, hần không phải là một người ngu ngốc hay thanh niên nhiệt huyết không biết tự lượng sức mình.” Richard nói bằng giọng tin tưởng. Sau trận chiến với lũ Venger, suy nghĩ của Richard về Thanh Vũ đã tốt hơn nhiều.

“Giáo Hoàng thật mạnh mẽ, tôi rất chờ mong một ngày được đánh với ngài ấy một trận.” Derek đứng ở sau lưng hai người, hần nghe được cuộc trò chuyện, hai mắt đầy nhiệt huyết, cơ thể to lớn với những đường cong lực lưỡng và cơ bắp tràn trề, hần như một con gấu giữa rừng thiên nhiên hoang dại vậy.

Richard cười khỏ, tên này có tính khí táo bạo và hành động chỉ bằng sức mạnh chứ không thềm nghĩ bằng não, nhưng Richard biết được Derek có vẻ bề ngoài hung ác này lại là một người tốt thường xuyên giúp đỡ mọi người, ở trong những trận chiến, hần luôn luôn là người kẻ vai sát cánh với Richard ở tiền tuyến.

Richard thấy Derek hưng phấn và có ý nghĩ muốn đánh một trận với Thanh Vũ, hần vừa định khuyên can vài câu thì bất ngờ có tiếng đập cánh dồn dập vọng từ đằng xa.

“Bọn chúng tới rồi, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu.” Richard cao giọng nói.

Một ngàn thành viên Quân Đoàn Gaia liền vào trạng thái chuẩn bị, ánh mắt tập trung rợn người, mỗi một trăm thành viên kết thành một Bách Thánh Trận, mười thân ảnh khổng lồ xuất hiện giữa khu rừng yên lặng như thả một cục đá vào hồ nước, các loài sinh vật cảm nhận được nguy hiểm, chúng liền chạy trốn ra xa.

Dieter nghiêm túc nhìn về phía trước, lũ bộ ngựa như con lốc xoáy khổng lồ cuốn tới, lít nha lít nhít, số lượng kinh người, mỗi con đều cao khoảng hai mét, các đôi cẳng cứng cỏi sắc bén chiếu sáng dưới ánh nắng mặt trời. Dieter không chú ý đến bọn ở vòng ngoài quá nhiều, hần dùng thần thức tràn vào bầy bộ ngựa và tìm đến được lũ bộ ngựa ở vòng trong.

Mỗi một trong đó đều cao ba mét trở lên, Dieter hơi cảm nhận liền biết được sức mạnh của bọn chúng ở khoảng cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, hơn mười con đạt đến Tam Dương trung kỳ, và một con đạt đến Tam Dương hậu kỳ, đó cũng là con đầu đàn có màu vàng lấp lánh.

Dù cho bây giờ là giữa trưa, nắng gay gắt, thế mà con bộ ngựa đầu đàn vẫn trở thành tâm điểm thu hút tất cả mọi ánh nhìn. Dieter và Richard vừa thấy con đầu đàn này liền bộc phát ra một cỗ sát khí khiến tim người giá lạnh.

“Là nó, con bộ ngựa đã dẫn bầy đến tấn công chúng ta, sau đó bị Giáo Hoàng đánh đến chạy trốn.” Derek lên tiếng trước bằng giọng phẫn nộ, hần hận nhất là lũ bộ ngựa, nhưng càng hận hơn là con đầu đàn đó, vì nó mà hàng trăm thành viên của Quân Đoàn đã chết đi.

“Derek, cậu không được hành động lỗ măng, nhiệm vụ của chúng ta chỉ là câu thời gian mà thôi.” Richard liếc Derek rồi lên tiếng nhắc nhở.

“Xem ra đây là một trận khổ chiến, hai chúng ta chỉ có thể cản đường lũ bộ ngựa Tam Dương trung kỳ, nhưng lại không có cách nào chống lại con đầu đàn.” Dieter suy nghĩ rồi nói.

“Hai vị Quân Đoàn Trưởng cứ yên tâm, tôi sẽ chặn lại con đầu đàn cho đến khi Quân Đoàn Trưởng Rinka đến đây.” Derek xưng phong nhận việc, khi thế mà hần phất ra, bất thành linh đạt đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ.

Nghe Derek nói thế, Dieter và Richard trầm ngâm trong chốc lát, Lucas nhìn thấy họ chưa quyết định, hần nói ra: “Derek đã đạt đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ do hấp thụ viên tinh thể tiến hóa có năng lực tái sinh, ở trong chúng ta, Derek là người duy nhất có khả năng cầm chân con đầu đàn, xin hai vị Quân Đoàn trưởng hãy đồng ý.”

“Derek, tôi biết cậu hấp thụ viên tinh thể tiến hóa là do ba Quân Đoàn Trưởng đồng ý, bởi vì chỉ có cậu mới thích hợp với năng lực tái sinh đó, nhưng có được tinh thể tiến hóa thì áp lực và trách nhiệm của cậu cũng tăng lên, quyết định của tôi cùng hai Quân Đoàn trưởng có lẽ quá ích kỷ đối với cậu.” Richard nhìn Derek thật sâu rồi nói.

Derek nghe vậy, hần nộ nụ cười càng rõ nói: “Tôi biết các vị Quân Đoàn trưởng ra quyết định thế là vì lợi ích của Quân Đoàn, và cũng biết được ý nghĩ của các vị là gì.”

“Derek này chỉ cần bảo vệ được mọi người, chỉ cần có sức mạnh để cùng mọi người chiến đấu thì chỉ chịu một chút đau khổ tính là gì?”

Nói đến đây, âm thanh của Derek trở nên có khí phách lạ thường, kết hợp với thân thể to lớn làm hần càng cao to, giọng nói sáng khoải không bị bất cứ thứ gì gò bó, hào sảng đến lòng người rung động. Rõ ràng, Derek suy nghĩ được thế vì hần đã lĩnh ngộ được ý cảnh của riêng mình!

Nhận lấy năng lực tái sinh đồng nghĩa với việc luôn luôn đối diện với những nguy hiểm lớn nhất, ở trong trường hợp này, Derek sẽ cản bộ ngựa đầu đàn, sự chênh lệch về cảnh giới sẽ bị bù đắp bởi năng lực tái sinh. Derek sẽ bị chém thành vài ngàn mảnh, sẽ bị con bộ ngựa đầu đàn hành hạ, chỉ nghĩ đến đây thôi thì ai cũng runng mình. Thế mà, Derek lại xưng phong không chờ đợi Quân Đoàn Trưởng ra lệnh cho hần.

“Thật xin lỗi vì đã đánh giá thấp cậu, Derek!” Richard hơi cúi người về phía Derek rồi nhận lỗi bằng giọng phát ra từ tận đáy lòng.

“Derek, cậu có tố chất của một lưu manh đó, thế nào? Muốn trở thành lưu manh hay không? Tôi sẽ đưa cậu một vị trí đại ca ở trong băng của tôi.” Dieter cười nói.

“Tôi sẽ nghiêm túc cân nhắc lời đề nghị này!” Derek nghiêm giọng nói.

Trong lúc đó thì cả bảy nhện đã kéo tới như một con giồng tổ nuốt chửng tất cả sinh vật nào dám cản đường của chúng, trong nháy mắt, bọn chúng đã kéo thẳng tới Quân Đoàn Gaia, chiến đấu liên nỏ ra.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Khổ chiến

“Giết!!” Richard gầm lên một tiếng, hần liền biến thành một vệt bóng đen xông thẳng tới lũ bộ ngựa, tốc độ tăng dần cho đến mức độ mà mọi người không thể nhìn thấy được hần.

Mỗi lần Richard lóe lên một cái là có một con bộ ngựa bị cắt đứt đầu, máu tươi phun như suối, nhiều con bộ ngựa còn chưa phản ứng kịp thì đã chết đi một cách oan ức.

Ánh mắt của Dieter lạnh lùng nhìn xem bảy đàn bộ ngựa, sau đó ngọn lửa bùng lên từ thân thể hần tạo thành một hỏa địa ngục, Dieter nhảy thẳng vào giữa bộ ngựa, ngọn lửa xung quanh cơ thể hần bùng lên tạo thành một cột lửa lớn bao phủ gần trăm mét, tất cả bộ ngựa ở trong vùng đó đều bị đốt thành tro tàn.

Nhiều bộ ngựa bị nhiệt độ khủng bố này làm cho hoảng hồn, chúng liền bỏ chạy ra xa, không dám đến gần Dieter.

“Hôm nay, tất cả bọn mày phải chết!!” Dieter gầm gừ một tiếng, ngọn lửa nổ tung giống như một cây nỏ khổng lồ.

Mà lúc này, một ngàn thành viên Quân Đoàn đã kết hợp thành Bách Thánh Trận, mặc dù chỉ là một hư ảnh, không bằng những thành viên Rinka chỉ huy, nhưng sức chiến đấu rất kinh người, mười thân ảnh khổng lồ đều có cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, gần đạt đến Tam Dương trung kỳ.

Bọn họ đứng hiên ngang giữa khu rừng, các cây cỏ thụ thô to chỉ cao ngang bằng hông của mười người khổng lồ mà thôi.

“Ngũ Hành Thánh Thuật – Giết!!” Lucas đang điều khiển một Bách Thánh Trận, hần nhận thấy số lượng bộ ngựa quá đông, cho nên liền ra lệnh tấn công cho tất cả mọi người.

Sau tiếng quát của Lucas, mười thân ảnh khổng lồ liền kết ấn, cái miệng hư ảo há ra hết cỡ rồi phun ra ngọn lửa màu đỏ hồng bao phủ hàng ngàn con bộ ngựa vào trong đó.

Bọn bộ ngựa nào có thể biết chuyện gì vừa xảy ra, chúng chỉ kịp hét lên một tiếng kêu thảm thiết, đôi cánh mỏng manh liền bị đốt trụi, thân thể bọn chúng rơi xuống mặt đất, ánh lửa cuốn tới thiêu đốt bọn chúng thành tro tàn.

Chỉ trong thoáng chốc, một con cháy rừng xuất hiện, ngọn lửa được tiếp thêm sức mạnh từ mặt trời càng trở nên dữ tợn gào thét, khói bụi mù mịt lan tỏa vùng trời. Sức tàn phá của người tu luyện thể hiện ra toàn bộ.

“Bách Thánh Trảm!!” Lucas thấy một đòn tấn công quét ngang bảy bộ ngựa phá vỡ đi thế của chúng, sau đó Lucas liền ra lệnh tiếp theo.

Chỉ thấy mười thân ảnh khổng lồ rút ra thanh kiếm to dày ở bên hông rồi dồn toàn bộ linh lực làm cho thanh kiếm phát ra quang mang mãnh liệt, một kiếm chém ra, nhấc lên gió thổi ngập trời, quang mang biến thành một đường ánh sáng chém thẳng tới lũ bộ ngựa.

Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Bọn bộ ngựa còn chưa kịp định hồn liền bị năm đường kiếm chém tới, ngay lập tức thân thể chúng bị cắt thành hai nửa, sức phòng ngự của chúng chẳng khác gì tờ giấy mỏng trước Bách Thánh Trảm.

Mặc dù bị đánh cho tan tác, nhưng vẫn còn nhiều con bộ ngựa khổng lồ vượt qua được và tiếp cận năm người khổng lồ, chúng giơ lên vũ khí chết chóc chém ra.

Keng Keng!! Cây cang của lũ bộ ngựa chém vào thân thể của người khổng lồ không khác gì chém vào sắt thép, lực phản chấn làm đôi càng chúng bị cong đi đau đớn, sau đó chúng liền bị một bóng mờ bao phủ, đó là cái thuẫn to lớn đang đập xuống từ trên bầu trời.

Bành!!

Lũ bộ ngựa bị sức mạnh từ cái thuẫn làm rơi xuống mặt đất rồi nổ tung thành một bãi thịt nát.

Trong thời gian đó, một mình Richard ra vào giữa bảy bộ ngựa như chốn không người, nhiều con đạt đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ bị hắn tàn sát khiến cho Richard hàng lũ bộ ngựa Tam Dương trung kỳ chú ý.

Lưỡi dao của lũ bộ ngựa ánh lên hàn mang, sắc bén đến rợn người, Richard bị bọn chúng tập trung vào, hắn không thể không buông bỏ hành động tiêu diệt lũ bộ ngựa kém hơn, Richard phải đối phó với bọn này trước đã.

Bởi vì có đôi cánh, tốc độ bay của bộ ngựa rất nhanh, dù cho không nhìn thấy Richard, bọn chúng vẫn có thể phản ứng bằng bản năng, Richard bị gò bó, tốc độ nhanh quá cũng là một tai hại, nhất là áp lực đè nặng lên thân thể của hắn, chỉ cần một sơ xuất nhỏ, đầu của Richard sẽ chia lìa thân thể.

“Mình chỉ cần vờn quanh với bọn chúng là được.” Richard thấy bọn chúng đã thu hẹp khoảng cách, ngay tức khắc, hắn liền bay ra xa, ánh mắt của Richard nhìn vào vùng đất lửa ở gần đó.

“Tên này đã dùng toàn lực.”

“Thôi kệ, tính mạng của hắn vẫn an toàn dù có bị bao nhiêu bộ ngựa vây quanh đi chăng nữa.”

“Đến đây nào, bọn mày không phải đang rất đói hay sao?” Dieter cười to giữa ngọn lửa đang nhảy múa xung quanh hắn, phải nói năng lực tiến hóa này quá mạnh, kết hợp với lượng linh lực của Quang Minh Thánh Điển, Dieter có thể kéo dài trạng thái này rất lâu, và đó là một tràng thảm họa đối với lũ bộ ngựa.

Bằng chứng là một con bộ ngựa Tam Dương trung kỳ đã bị Dieter đánh chết, thân thể trở thành thịt nướng tỏa ra mùi hương thơm phức. Bây giờ, Dieter đang ở gần trung tâm của lốc xoáy bộ ngựa, chúng bao phủ Dieter tầng tầng lớp lớp, và lao đến tấn công hắn, không sợ hãi cái chết chút nào.

“Lũ côn trùng rác rưởi, tránh ra nào!!” Đầu đó gần trung tâm của bảy bộ ngựa, một tiếng cười hoang dại vang lên chói tai, đứng giữa muôn trùng vòng vây, Derek dùng thanh chiến đao chém ra một con đường máu.

Hắn chỉ vừa mới đột phá đến cảnh giới Tam Dương sơ kỳ, bị nhiều bộ ngựa tấn công cùng một lúc làm cho thân thể hắn xuất hiện nhiều vết thương dữ tợn, máu tươi thấm ướt hết cả người hắn, nhưng khuôn mặt hắn vẫn có một nụ cười thường trực trên môi.

“Tao tìm ra mày rồi.” Derek chém tới, thanh đao bắn ra những tia khí thể sắc bén to đến mấy mét chém chết bộ ngựa cản đường, mắt hắn nhìn thấy con bộ ngựa đầu đàn.

Mà bộ ngựa đầu đàn đang định di chuyển, mục tiêu của nó là Dieter ở đằng xa, chỉ cần nó xuất thủ thì Dieter sẽ gặp nguy hiểm.

Derek nào có thể cho con bộ ngựa đầu đàn rời khỏi đây?

“Đứng lại nào, đối thủ của mày là tao.” Derek cười gằn, một đao chém tới, mang theo ý cảnh không lùi bước, dừng mảnh xông lên, cho dù đối thủ có mạnh đến thế nào đi chăng nữa thì chém một đao trước rồi tính tiếp.

“Rít!!” Con đầu đàn bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm, nó liền bay lên cao tránh thoát đòn tấn công của Derek, nó nhìn Derek với ánh mắt hung hãn.

Derek chưa kịp làm gì, thì con bộ ngựa đầu đàn đã biến mất, thân thể tỏa sáng tạo thành một vệt ánh sáng màu vàng chói rực rỡ ở trên không trung, lúc Derek phát hiện con đầu đàn thì nó đã ở gần hắn và cái miệng của nó há to cắn tới Derek.

Biết mình không kịp tránh khỏi, Derek trở nên dữ tợn, hắn dùng một tay đâm vào miệng con bộ ngựa đầu đàn, không ngờ nắm đấm của hắn không thể đẩy lùi con bộ ngựa, mà ngược lại cánh tay của hắn liền bị bộ ngựa cắn nát rồi xé ra.

Tất cả đều nằm trong sự tính toán của Derek, cánh tay vừa lìa khỏi cơ thể, Derek đã dùng cây đao pháp bảo chặt tới thân thể con đầu đàn.

Xẹt!! Một âm thanh vang lên giữa bầu trời, cây đao đã tạo thành thương tổn cho con đầu đàn, thân thể nó có một đường vết thương chảy ra đầy máu. Bị con đầu làm cho kinh hãi, con đầu đàn nhanh chóng bay về phía sau để kéo giãn khoảng cách.

“Hừ!!” Derek trả lời con đầu xé tim bằng một tiếng gầm gừ, sau đó hắn lấy ra một cái bình ngọc rồi uống nước ở trong, đó là sinh mệnh chi thủy dùng để bổ sung sinh mệnh lực.

Sau khi uống xong, cánh tay Derek bị đứt liền nhúc nhích, vài hơi thở sau, một cánh tay mới nhô ra khỏi bả vai, cánh tay này trắng nõn nhưng không hề yếu so với cánh tay lúc trước. Derek gật đầu thỏa mãn, hắn liền hung tợn nhìn con bộ ngựa đầu đàn, một đao chém tới, khí thế hiên ngang như hổ gầm.

Mà con đầu đàn vì bị thương, cho nên nó đã tức giận, nó quyết phải xé xác con môi bé nhỏ này thành hàng trăm ngàn mảnh mới giải tỏa được cơn hận này!

Derek rơi vào khổ chiến, chênh lệch về sức mạnh khiến hạ rơi vào thế bất lợi và sự mạnh mẽ của năng lực tái sinh đã thể hiện ra.

Ầm! Ầm! Ầm! Xác bộ ngựa rơi xuống mặt đất tạo thành một cơn mưa máu, Quân Đoàn Gaia nhờ vào đan dược và pháp bảo cùng với Bách Thánh Trận, miễn cưỡng có thể chiến một trận với bộ ngựa có số lượng đông đảo, nhưng nếu không có gì trợ giúp thì Bách Thánh Trận sẽ bị phá, các thành viên kiệt sức sẽ đón nhận một kết cục máu tanh từ lũ bộ ngựa.

Mà Richard sử dụng năng lực tiến hóa quá nhiều, thân thể hắn càng lúc càng nặng trĩu, Derek bị bộ ngựa đầu đàn chém không biết bao nhiêu vết thương, năng lực tái sinh có chút không đủ sức, Dieter sau một hồi bùng nổ thì đã không còn dư lực để làm gì ngoài tự vệ.

Rốt cuộc thì cái mà Quân Đoàn Gaia, bao gồm Richard và Dieter chờ mong cũng đã đến nơi.

Nhiều điểm đen hiện lên ở đằng xa tận cuối chân trời, người dẫn đầu là Mặc Hàn cùng với Rinka, ở sau là Quân Đoàn Gaia, khi vừa nhìn thấy tình trạng của nhóm người Richard, Dieter, Mặc Hàn vội vàng tăng tốc độ xông thẳng đến chiến trường như một viên thiên thạch.

.....

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Điểm mặt hồ

“Bọn họ kia rồi.” Rinka nói trong khi tăng tốc, dựa theo tình hình hiện giờ, Richard, Dieter và Quân Đoàn đã giữ vững được trận chiến, không đến mức phải bại lui.

“Họ có thể chiến đấu với kẻ thù có số lượng đông đến thế mà không thất bại nặng nề là nhờ Quang Minh Thánh Điện, quả nhiên có công pháp để tu luyện thì lực chiến đấu sẽ tăng lên một cấp độ mà người ta không ngờ tới.”

“Nghe Giáo Hoàng nói, cảnh giới càng cao thì sức mạnh càng lớn, và đó cũng là thứ vũ khí hi vọng dùng để cứu lấy thế giới này.”

Rinka lầm bầm, nếu đặt ở thời gian trước, bấy nhiêu người của Quân Đoàn Gaia khi chiến đấu với lũ bộ ngựa thì họ sẽ bị tàn sát đến không còn một mảnh giáp, đừng nói cái gì chống trả hay đánh bại rồi, suy nghĩ lúc đó của họ là làm sao để trốn thoát mà thôi.

Điều này càng củng cố niềm tin cứu lấy hành tinh Gaia của Rinka và Quân Đoàn Gaia.

“Chắc chắn mình sẽ làm được.” Rinka nói bằng giọng quyết tâm, cô đã đến gần trận chiến và kéo căng cây cung pháp bảo ra, ba mũi tên lao thẳng vào giữa bầy bộ ngựa như ba tia chớp.

Ầm!!

Lóe lên một cái, bầy bộ ngựa liền bị sức mạnh phá hủy từ vụ nổ xé xác, hơn một trăm con bộ ngựa đã chết đi chỉ trong nháy mắt.

Quân Đoàn Gaia ở sau Rinka kết thành Bách Thánh Trận, để lại một trăm người giữ lấy những cái kén, bốn trăm người còn lại đều tham gia vào trận chiến với lũ bộ ngựa.

Với sức mạnh đạt đến Tam Dương trung kỳ, bốn thân ảnh khổng lồ vừa gia nhập vòng chiến đã đẩy lùi một mảng lớn bộ ngựa, làm giảm đi áp lực của những thành viên khác.

“Viện binh của chúng ta đã đến, mọi người hãy tập trung tinh thần phản công.” Lucas hưng phấn quát lớn, về mặt trên khuôn mặt của hắn không thể nào che dấu đôi mắt lấp lánh như ánh sao kia.

“Có nghe thấy không? Đây là thời cơ để chúng ta giết sạch lũ bọ ngựa chó má này.”

“Chúng ta phải trả thù cho những người anh em đã chết đi.”

Sự hận thù từ trận chiến thảm thiết lúc trước đã biến thành sức mạnh để Quân Đoàn Gaia giờ cao lên thanh kiếm chiến đấu với kẻ thù không đội trời chung, sức mạnh của họ liên tục phát càng mãnh liệt hơn.

Bành!! Một người khổng lồ đá bay hàng chục bọ ngựa, sau đó chém ra một kiếm tạo thành một luồng kiếm khí xé nát những sinh vật góm ghiếc trước mặt, tốc độ của họ không có vẻ gì là ăn khớp với thân thể cả, mỗi người khổng lồ đều linh hoạt cực kỳ.

Bọn họ như là những con hổ hung mãnh nhảy vào bầy dê nhỏ yếu, chẳng mấy chốc, hàng rào bên ngoài của bầy bọ ngựa đã bị đánh tan, Quân Đoàn Gaia dùng khí thế dũng mãnh giết vào bầy bọ ngựa.

“Giết!!” Nathan giết đến đỏ mắt, mồ hôi chảy xuống khuôn mặt nghiêm nghị tạo thành ấn tượng khắc sâu vào lòng của các thành viên khác, tựa hồ nó cũng ảnh hưởng đến tâm tính của mọi người.

Đúng vậy, thời khắc này, bọn họ đang ở ngoài hoang dã và chiến đấu với các sinh vật tiến hóa mà trước đó họ không dám nghĩ đến.

Hoang dã không còn thần bí nữa, hoang dã không còn là nơi nguy hiểm nữa, mà ngay tại lúc này nó chính là vùng đất đang bị bọn họ viễn chinh, nó chính là bàn đạp để bọn họ cứu lấy quê hương!

Giết! Giết! Giết!!

Toàn bộ Quân Đoàn Gaia phát ra một cỗ chiến ý làm cho mây trên bầu trời tan rã, làm cho ngọn gió không dám đối đầu, làm cho khu rừng này bị phủ lên một lớp áp lực vô hình như đè nặng vào tâm hồn của các sinh vật tiến hóa.

Đặc biệt là bầy bọ ngựa đang đứng trên mũi kiếm của Quân Đoàn Gaia.

“Giết sạch bọn chúng!!”

“Không được để con nào chạy thoát!!”

Nghe được những âm thanh làm cho lòng người sôi sục và âm thanh của trái tim đã đều một nhịp, tất cả Quân Đoàn Gaia đã trở thành một thể thống nhất và chỉ có chung một mục đích. Mặc Hàn không thể không quay đầu lại và nhìn bọn họ thật sâu.

“Thật là một Quân Đoàn đáng sợ.”

Nội tâm của Mặc Hàn kinh hãi không ngớt, bởi vì hắn nhìn thấy lũ bọ ngựa đã bị đẩy lùi, mà những thân ảnh khổng lồ kia đang dần lộ xác, sự phối hợp của Quân Đoàn Gaia ngày càng đồng đều, hư ảnh dần dần biến thành thực ảnh, bọn họ đã chạm đến cảnh giới thứ hai của Bách Thánh Trận, Chân Thê!!

Vù!! Một cỗ khí thế tỏa ra từ một người khổng lồ tạo thành cuồng phong thổi hàng chục con bọ ngựa bay ra xa, khí tức đạt đến Tam Dương trung kỳ!! Một Bách Thánh Trận thành công đột phá, rất nhanh thì chín Bách Thánh Trận còn lại cũng dồn dập tăng cấp.

“Đây là tràng cảnh hùng vĩ nhất mà mình từng được nhìn thấy, bọn họ phải có một quyết tâm mãnh liệt đến thế nào thì mới làm được như vậy?”

“Giấc mộng của bọn họ sẽ không còn xa...!”

Mặc Hàn nói mà không hề để ý đến tình cảnh của mình, hắn đang ở gần với trung tâm của bầy bọ ngựa, bọn chúng chần chờ ở ngoài bán kính mười mét xung quanh Mặc Hàn.

Bọn chúng không dám tấn công bởi vì chúng cảm nhận được một sự nguy hiểm tận cùng, chỉ cần chúng dám động đến tên nhân loại này liền sẽ banh xác, nhưng bọn chúng lại không dám chạy ra xa, bởi vì phải bảo vệ bọ ngựa đầu đàn.

“Các người đã cho ta xem một kỳ tích oanh liệt như vậy, để đáp lễ lại thì ta cũng phải làm một chuyện gì đó thôi.” Mặc Hàn vừa cười vừa nói, tầm mắt dời khỏi Quân Đoàn Gaia rồi chú ý lũ bọ ngựa ở gần, khi ánh mắt của hắn quét qua, lũ bọ ngựa đều kinh hãi lùi về sau.

Chiến một trận với con cá sấu làm Mặc Hàn nhiễm lấy nhiều khí tức của nó, vì vậy ở trong mắt bọ ngựa, Mặc Hàn không khác gì hung thú còn mạnh hơn cả thủ lĩnh của bọn chúng.

“Các ngươi là một đối tượng tốt để thử thần thông của ta.” Mặc Hàn chậm rãi nói trong khi cánh tay hắn nâng lên rồi hắn đưa ra một ngón tay, tại thời khắc này, đầu ngón tay đó ẩn chứa những lực lượng kỳ dị, bao gồm sức mạnh cùng với ý cảnh của Mặc Hàn.

Đây chính là thần thông do Mặc Hàn lĩnh ngộ! Mỗi một thần thông đều có tiềm lực vô hạn, nó ẩn chứa một ý nghĩa mà người của Giáo Đình còn chưa biết tới, đó là người nào lĩnh ngộ thần thông đều có quyền để lại thần thông đó cho người khác tu luyện, chẳng khác nào lưu danh ở trong Giáo Đình đến tận thiên cổ!

Giống như tạo thành một đạo thống mà người nào cũng ngưỡng mộ!! Một thần thông lưu truyền vạn cổ!! Chỉ nghĩ đến đây thôi là đủ để người khác điên cuồng, nhưng nói thì dễ, làm thì khó, cho dù ngộ ra được ý cảnh cũng chưa chắc sáng tạo nên thần thông.

Cho nên Băng Tu, Không Tinh, Hư Minh đã hợp lực tạo thành thần thông của họ, khai sáng ra một con đường mới dành cho các thành viên của Giáo Đình. Hiện tại, công pháp của Giáo Đình có hạn, phải nói là nghèo rớt mùng tơi, nhưng trong một khoảng thời gian sau, mỗi một người ngộ ra thần thông đều để lại công pháp đó ở trong Giáo Đình, tích lũy sẽ tăng lên đến một mức độ kinh người.

“Điểm Mặt Hồ.” Tiếng nói nhẹ nhàng của Mặc Hàn vang vào tai của lũ bộ ngựa, bất thành linh vùng không khí ở gần bọn chúng từ từ biến thành một cái mặt kính, đây chính là mặt hồ nước.

Mà Mặc Hàn dùng ngón tay chạm nhẹ vào mặt hồ trước mặt, mặt hồ liền rung động, có các con sóng nhấp nhô lan tỏa ra xung quanh, theo các con sóng dịu nhẹ kia, hình ảnh của lũ bộ ngựa trên mặt hồ bị mờ đi.

Không có một âm thanh vang trời, không có một pháp thuật đẹp đẽ, mà chỉ có một sự chết chóc trong im lặng đến nỗi cuốn hút tâm hồn người ta vào không gian tĩnh mịch ấy.

Mặt hồ dần biến mất, theo đó, hàng trăm con bộ ngựa ở xung quanh Mặc Hàn đứng yên không động đậy, một làn gió thơm từ phương xa thổi tới, thân thể chúng bị thổi đi như cát bụi hòa vào làn gió đó như chưa từng tồn tại.

“Dù có trải qua phong ba bão táp như thế nào, dù cho có bị thời gian vùi lấp ra sao, chỉ cần một giọt nước còn ở là mặt hồ vẫn sẽ trong lành và yên lặng như vậy.”

“Và đó chính là thần thông của ta.”

Mặc Hàn nói nhỏ, hẩn nhìn về một cột lửa đang bị một bầy bộ ngựa bao vây rồi cười nói:

“Cậu Dieter này có năng lực và đủ sức mạnh để lãnh đạo một Quân Đoàn, nhưng tính khí thì chưa đủ, hôm nay coi như dạy cho Dieter một bài học đi.”

Ở trong ngọn lửa, Dieter với sắc mặt trắng xanh nổi đầy gân, hai hàm răng cắn chặt vào nhau để giữ vững tinh thần duy trì năng lực tiến hóa, mồ hôi vừa chảy ra liền bị ngọn lửa thiêu đốt bốc hơi. Hẩn lao vào quá sâu, cho nên khi hết thể lực lại không thể rời khỏi, Mặc Hàn đã nhận biết tình trạng của hẩn nhưng không vội cứu lấy, để cho bầy bộ ngựa này mài dũa đi tính khí của hẩn một lúc cũng là chuyện tốt.

“Rinka.” Richard kêu một tiếng khi nhìn thấy một người bay đến trong lúc hẩn chiến đấu với năm con bộ ngựa có cảnh giới Tam Dương trung kỳ.

“Richard, tôi đến để hỗ trợ anh.” Rinka gật đầu rồi lạnh lùng nhìn năm con bộ ngựa đó, cây cung của cô run lên một cái liền bắn ra năm mũi tên thẳng vào bộ ngựa.

Àm!! Năm con bộ ngựa bị mũi tên nổ tung đẩy lùi ra phía xa.

“Thật tốt quá, nếu cô không đến kịp thời thì có lẽ tôi sẽ phải chịu nhiều đau khổ.” Richard thở dài một hơi rồi bay đến gần Rinka.

“Không có gì, anh và những thành viên của Quân Đoàn đã làm rất tốt.” Rinka nói bằng giọng chân thành.

“Chúng ta phải tiêu diệt năm con bộ ngựa này nhanh lên để trợ giúp Derek cùng với Dieter nữa.” Richard lo lắng nói.

“Derek cũng đang ở đây sao?” Rinka bắt ngờ hỏi.

“Đúng vậy, Derek xung phong nhận nhiệm vụ cầm chân con bộ ngựa đầu đàn mạnh nhất, và đó cũng là con đã dẫn đầu bầy bộ ngựa tấn công chúng ta lúc trước.” Richard nói với giọng khẩn trương, giao trọng trách nặng nề cho Derek làm cho lòng hẩn không yên.

Rinka trầm mặc trong chốc lát, Derek được lấy năng lực tái sinh là vì tác dụng của hẩn lớn nhất, hẩn có thể liều chết, không sợ hãi trên chiến trường để ngăn chặn kẻ thù mạnh nhất, hẩn sẽ kiên trì bằng năng lực tái sinh.

Dù biết là vậy, nhưng quyết định trao cho Derek năng lực đó vẫn quá tàn nhẫn.

“Được rồi, chúng ta nên nhanh lên.” Rinka gạt bỏ cảm giác áy náy sang một bên rồi nói.

“Hai vị Quân Đoàn Trưởng cứ yên tâm chiến đấu, tôi sẽ đi trợ giúp Derek, còn Dieter Quân Đoàn Trưởng có thể kiên trì được lâu lắm, không cần lo cho cậu ấy.” Mặc Hàn với khuôn mặt cười tủm tỉm đi đến và không dừng lại, âm thanh của hẩn xa dần cho đến khi biến mất.

“Cảm ơn Mặc lão.” Rinka thả lỏng một hơi rồi truyền âm cho Mặc Hàn.

“Đó là Mặc lão?” Richard nghi ngờ nói, cái khí tức trên người Mặc Hàn quá mạnh so với Mặc Hàn mà Richard nhận biết.

“Đúng vậy, Mặc lão có đột phá lớn.” Rinka gật đầu nhìn lũ bộ ngựa đã căng cứng người vì cảm nhận được sự tồn tại của Mặc Hàn.

“Bây giờ không phải là thời gian để nói chuyện, đối thủ của chúng ta đang chờ đợi kia kia.” Rinka tra mũi tên lên dây cung rồi bắn ra.

Richard gật đầu rồi vào trạng thái chiến đấu, dù hơi khó hiểu, nhưng Mặc lão là đồng minh không phải kẻ thù, thế là Richard biến thành một bóng đen cuốn lấy lũ bộ ngựa.

Rinka đứng ở đằng xa lợi dụng tầm tấn công của cung tên phối hợp với Richard chống lại năm con bộ ngựa Tam Dương trung kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Ranh giới của tử vong, hận thù chồng chất

Mặc Hàn đi giữa bầy bộ ngựa như đi dạo phố xem cảnh vui ý đẹp, bọn chúng không dám tấn công hắn mà chỉ đứng ở xa xa nhe răng gầm gừ, nước dãi chảy đầy miệng.

Lâu lâu lại có một vài con bộ ngựa không màng đến sống chết tấn công Mặc Hàn, liền bị hắn phát tay lên tạo thành vòng tròn pháp thuật hệ hỏa bắn ra từng đóa hoa rực lửa thiêu đốt nó thành tro bụi, nhiều con ở gần cũng bị tai họa biến thành than đen.

Cuối cùng thì Mặc Hàn đã đến được khu vực Derek đang chiến đấu với con đầu đàn.

Lúc này Derek với khuôn mặt hung ác, vết thương chằng chịt hiện đầy trên cơ thể, chúng đang tự khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, nhưng khí tức của Derek thì suy yếu dần.

Derek chỉ có sức mạnh Tam Dương sơ kỳ, miễn cưỡng có thể đánh bại một Tam Dương trung kỳ, nhưng như vậy không đủ để chống lại bộ ngựa đầu đàn.

Được chọn ra từ hàng chục ngàn con bộ ngựa để trở thành thủ lĩnh, đương nhiên nó không phải hạng tầm thường, cảnh giới của nó ở hiện tại là Tam Dương hậu kỳ, thêm cái tiềm lực to lớn kia, nó có thể chiến đấu với Tam Dương đỉnh phong, hên cho Derek rằng bộ ngựa đầu đàn chưa thức tỉnh năng lực tiến hóa, nếu không Derek sẽ bị giết chết, không thể nào trụ được lâu đến vậy.

“Kít!!” Con bộ ngựa đầu đàn há to miệng và gầm lên một tiếng kêu hung tợn, nó vậy mà không thể giết chết sinh vật nhỏ yếu hơn nó, tên kia có năng lực tái sinh, mỗi lần bị thương đều uống một thứ nước gì đó rồi hồi phục cấp tốc.

Phải biết là nó ôm rất nhiều hi vọng vào cuộc đột kích bất ngờ để trả thù cho bầy đàn của nó. Sau khi bị đánh bại bởi Thanh Vũ, nó mang theo những con bộ ngựa còn sót lại chạy trốn.

Tiếp theo nó tìm được một đàn bộ ngựa khác, nhờ vào tiềm lực cùng với lực chiến vượt cấp, nó ăn thịt luôn con bộ ngựa đầu đàn của bầy kia rồi chiếm đoạt chức vụ, trở thành thủ lĩnh mới, cho nên cảnh giới của nó cũng tăng lên cấp tốc, chưa đầy một tháng mà tăng liền hai bậc.

Dù thế, nó không dám dẫn bầy tấn công trực tiếp Thập Linh Hỏa thành mà là phái ra bộ ngựa giám sát từ xa, ánh mắt lạnh băng quan sát kẻ thù, chỉ chờ đợi kẻ thù có sơ hở liền tấn công.

Và nó đã chờ được đến ngày hôm nay, nhận được tin tức là Quân Đoàn Gaia bị bọn nhện đuổi theo, nó liền dẫn bầy đàn tấn công đánh chặn, chỉ cần hành động này thành công thì nó sẽ giết sạch được một nhóm kẻ thù.

Con đầu đàn nào ngờ được bầy đàn còn chưa đến nơi tập kích liền bị một lũ nhân loại chặn đường, mà lũ nhân loại này có số lượng rất ít lại có thể chống cự được bầy đàn của nó, không những thế, bầy đàn này lại tổn thất nghiêm trọng.

Sự tức giận của nó đã lên đến đỉnh điểm!

Derek thờ hồng hộc dùng ánh mắt đề phòng nhìn bộ ngựa đầu đàn, tốc độ của nó cực kỳ nhanh, cho dù với sức mạnh lúc này, Derek vẫn không thể theo kịp chuyển động của nó, hắn chỉ có thể dùng thần thức để tìm xem những manh mối lần theo bộ ngựa đầu đàn và phản công.

Đôi cánh mỏng manh như một món trang trí xa xỉ ở sau lưng con bộ ngựa càng làm tôn lên vẻ đẹp của nó, mỗi một lần đôi cánh đó vỗ, là con bộ ngựa đầu đàn lại biến mất khỏi tầm mắt của Derek.

Lần này cũng không ngoại lệ, một luồng khí tức nguy hiểm bao phủ Derek, ánh mắt hắn không ngừng dò xét xung quanh, trong nháy mắt, Derek cảm nhận được luồng khí sắc bén ở sau lưng, rõ ràng con bộ ngựa đầu đàn tấn công phía sau hắn.

Derek không hề sợ hãi, ánh mắt hung ác, Derek dùng tốc độ lớn nhất để chuyển động cơ thể theo một đường cong sắc xảo, cái chân to khỏe đầy cơ bắp đá về phía sau theo hình vòng cung.

Bành!! Thân thể con bộ ngựa bị sức mạnh từ chân Derek đá bay ngang, đụng nát vài cây cỏ thụ ở xa, mà Derek không khá hơn chút nào, đòn tấn công của hắn cùng lắm chỉ làm con bộ ngựa đau đớn một hồi mà thôi, nhưng đòn tấn công từ chiếc cày của bộ ngựa lại tạo thành một thương tổn lớn với Derek, chân đá trúng bị ngựa đã đứt rời khỏi Derek.

Rõ ràng là trong khoảng khắc kia, Derek và bộ ngựa đã đánh trúng lẫn nhau.

Sự quyết tâm tiêu diệt của bộ ngựa khiến nó không dừng lại một chút nào, ngay khi vừa ổn định cơ thể nó liền xông đến Derek.

Cây càng phản chiếu ánh sáng mặt trời như một thứ kim loại sáng bóng chém thẳng về phía Derek, hắn còn chưa ổn định thân thể, đòn tấn công đã giáng thẳng xuống, Derek gầm lên một tiếng, cưỡng ép cơ thể hoạt động giúp cho Derek đâm ra một quyền về bộ ngựa.

Xệt!! Cây càng chém xuống người Derek, một vết thương dài dữ tợn thấy xương xuất hiện ở trên cơ thể Derek, máu tươi chảy ra ròng ròng.

Mà nắm đấm của Derek lại giáng vào đầu con bộ ngựa khổng lồ đẩy lùi nó ra xa, nhận lấy một quyền dồn nén của Derek, đầu óc bộ ngựa quay cuồng, miệng nó có một vết máu.

Toàn thân Derek bủn rủn, không còn đến một chút sức lực nào, thân thể rơi xuống mặt đất, tinh thần mỗi một khiến Derek chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, hắn biết được hắn đến cực hạn của bản thân.

“Các vị Quân Đoàn Trưởng, các anh em, tôi đã làm hết sức, mọi việc còn lại xin nhờ mọi người.” Derek nói với giọng đấng chất, trong mắt của Derek là một con bộ ngựa uy mãnh đang đâm thẳng đến hắn từ bầu trời xanh thẳm, Derek rõ ràng sinh mệnh của hắn đã đến hồi kết.

Trong thâm tâm Derek không cam lòng kết thúc như thế này, hắn còn muốn uống rượu với các anh em trong quân đoàn, hắn muốn chiến đấu cùng với mọi người để bảo vệ quê hương và tận mắt nhìn thấy giấc mơ vĩ đại đó thành hiện thực, và hắn cũng muốn trở nên mạnh mẽ để có thể khiêu chiến tên Giáo Hoàng thần bí kia.

Đến lúc cuối của cuộc đời, Derek chợt nhớ ra, cuộc đời của hắn còn quá nhiều việc chưa làm xong, hắn còn quá nhiều ước muốn chưa thực hiện được, nhưng mà tất cả những thứ đó đối với Derek bây giờ là quá xa vời.

Bởi vì Derek phải chết! Sự không cam tâm khiến Derek trợn to đôi mắt lên nhìn con bộ ngựa khổng lồ, hắn cảm nhận được một thứ sức mạnh gì đó tiềm ẩn trong cơ thể, tựa như một vầng mặt trời đang ngủ say chờ đợi Derek đánh thức.

Có một thứ gì đó muốn thiêu đốt và tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ để tất cả mọi sinh vật đều có thể nhìn thấy được, Derek biết rằng chỉ cần hắn chăm ngòi là có thể đạt được sức mạnh giết chết con bộ ngựa đầu đàn này, và hắn cũng biết được, cái giá phải trả cho việc này là gì!

“Xem như là mình làm một việc cuối cùng cho mọi người đi.” Derek nghĩ thầm và quyết định, chạm đến ranh giới của tử vong, Derek biết được một loại bí thuật của Quang Minh Giáo Đình, đó là thiêu đốt tinh thần, thiêu đốt mặt trời trong cơ thể giúp hắn có thể phát huy ra sức chiến đấu gấp mấy chục lần, nhưng cả thân thể hắn cũng bốc cháy từng mảnh từng mảnh cho đến khi tan biến vào hư vô, không còn sót lại một thứ gì để chứng minh hắn tồn tại ở trên cõi đời.

Ngay lúc mặt trời ở trong cơ thể Derek vừa muốn bốc cháy lên, thì một cánh tay đã chạm vào cơ thể hắn rồi nâng Derek giữa không trung, Derek ngẩn ngơ, mặt trời đang muốn thiêu đốt kia yên lặng lại, hắn nhìn thấy được một khuôn mặt quen thuộc đang cười với hắn.

“Cậu tên Derek phải không? Quả thật là một chiến binh dũng mãnh.” Mặc Hàn nhìn Derek rồi khen một tiếng từ tận thâm tâm, hắn nhìn thấy Derek muốn thiêu đốt để đổi mạng với con bộ ngựa đầu đàn, đáng lẽ ra, Derek đánh không lại bộ ngựa nhưng vẫn có thể chạy trốn, với tu vi Tam Dương sơ kỳ, Derek còn sợ gì không sống tốt ở vùng đất khác?

Thế mà Derek cứ lựa chọn cầm chân bộ ngựa cho đến khi sức cùng lực kiệt, cuối cùng lại muốn đồng quy vu tận. Điều đó làm Mặc Hàn coi trọng Derek cùng với tán thưởng hắn.

Bộ ngựa đầu đàn xem tên nhân loại không còn sức lực để tái sinh, nó liền muốn chém giết con mồi khó chịu này cho hả giận sau đó giết sạch luôn lũ ở ngoài kia, nào ngờ một con mồi lại xuất hiện nữa.

Mặc kệ, nếu đã muốn chết thì nó sẽ thành toàn cho hai con mồi nhỏ bé! Cây càng khổng lồ giờ lên và vung xuống, mắt thấy con mồi liền muốn bị chém thành hai mảnh thì—

“Đừng làm rộn!!” Một âm thanh không kiên nhẫn vang lên.

Bành!!

Cây càng còn chưa vung hết, thân thể khổng lồ của con bộ ngựa như bị thứ gì đó đập mạnh vào, nó vụt đi lao lên bầu trời rồi rơi xuống mặt đất ở xa theo hình vòng cung.

Cái lớp da màu vàng tỏa sáng lấp lánh nát vụn không còn hình dạng ban đầu, cái cổ bộ ngựa khổng lồ hơi méo sang một bên, đến giờ phút này nó vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Tại sao mình lại bay lên bầu trời a? Con bộ ngựa nghi hoặc.

Mặc Hàn thu bàn tay lại rồi nhìn Derek có đôi mắt sững sờ, hắn cười nói: “Giải quyết xong con ruồi ồn ào, để ta giúp cậu chữa trị vết thương trước, nếu không cậu sẽ mất máu đến chết.”

Mặc Hàn nói xong, hắn liền lấy ra hai cái bình ngọc rồi đổ vào miệng Derek, một bình chứa đan dược Liệu Thương Đan, một bình chứa sinh mệnh chi thủy, hắn nhìn thấy được khả năng hồi phục của Derek đến từ sinh cơ trong cơ thể, chỉ cần bổ sung sinh cơ là Derek sẽ hồi phục cấp tốc.

Miệng Derek uống ực ực, sau đó hắn nhắm mắt lại tập trung hồi phục, vết thương trên cơ thể Derek từ từ khép lại. Mặc Hàn gật đầu một cái rồi thả Derek lên một ngọn cây ở dưới.

Bộ ngựa đầu đàn còn chưa đến, tinh thần quay vòng vòng nó vừa hồi phục liền bay lên cao, dùng ánh mắt tức giận nhìn Mặc Hàn, sau đó ánh mắt biến thành sợ hãi, nó cảm nhận được sức mạnh của Mặc Hàn hơn nó không biết bao nhiêu lần, hơn có khí tức như hung thú còn động lại xung quanh Mặc Hàn càng làm nó kiêng kỵ.

Lũ bộ ngựa xung quanh không nhúng càng vào trận chiến của thủ lĩnh, khi thấy thủ lĩnh bị đánh bay, bọn chúng liền phóng tới bao bộ ngựa đầu đàn vào trong rồi đề phòng Mặc Hàn.

“Hình như nó là bộ ngựa đã tấn công Thập Linh Hỏa thành lúc trước, nếu thế thì không thể để nó chết dễ dàng như vậy được.” Mặc Hàn hứng thú nhìn lũ bộ ngựa.

Nếu hỏi người ở Thập Linh Hỏa thành rằng họ hận nhất sinh vật gì, họ sẽ trả lời mà không cần suy nghĩ là con bộ ngựa đầu đàn này! Mặc Hàn hiểu rõ mọi người đề đi sợ thù hận để sống tiếp, thể hiện ở bên ngoài là một không khí có vẻ tươi tắn, nhưng ở bên trong, sự thù hận càng lúc thì càng tích lũy nhiều, cho đến một giới hạn nào đó sẽ vỡ ra, cho nên Mặc Hàn muốn giải quyết tâm sự này, để mọi người có thể tận tay trả thù, hắn muốn bắt con bộ ngựa đầu đàn để làm điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Đại Hải Kiếm Quyết!

Derek trừng hai mắt lên khi thấy Mặc Hàn quát một bàn tay đánh bay con bộ ngựa đầu đàn vừa mới hành hạ hắn.

Mới lúc này, Derek thấy mình được Mặc Hàn nâng lên, hắn đang muốn nhắc nhở Mặc Hàn cẩn thận con bộ ngựa đầu đàn, vì cơ thể bị thương nghiêm trọng và cạn kiệt sức lực, nên Derek không thể nói ra thành lời được.

Dù bây giờ đã hồi phục được một hai phần, nhưng Derek vẫn cảm nín nhìn cảnh tượng trước mặt, căn bản là không cần nhắc nhở a, mà ngược lại Derek cảm thấy con bộ ngựa đầu đàn nên tự cầu phúc cho mình thì hơn.

Mặc Hàn quan sát trận chiến của Derek mà không có ý định giúp đỡ cho đến giờ phút cuối cùng, hắn muốn khảo sát tâm cảnh của Derek, theo như Mặc Hàn suy nghĩ, các thành viên của Giáo Đình cần phải có tố chất tốt, nếu không sẽ không chịu được cám dỗ từ bên ngoài, mặc dù hiện giờ không có thể lực nào để ý đến Giáo Đình cả.

Nhưng đề phòng trước vẫn hơn, nếu không một ngày nào đó có thành viên lại quay đầu đâm sau lưng dao rồi muốn oán trách, hối hận thì đã muộn màng.

“Cảnh giới Tam Dương hậu kỳ lại có chiến lược Tam Dương đỉnh phong, mà người còn chưa thức tỉnh năng lực tiến hóa.” Mặc Hàn đánh giá bộ ngựa đầu đàn rồi tầm tắc, quả thực là cái thứ gọi là tiến hóa này ngày càng thần kỳ.

“Nếu có thời gian thì mình cũng nên nghiên cứu một chút.” Mặc Hàn tự nhủ, sau đó hắn lạnh lùng nhìn con bộ ngựa đầu đàn đang được cả trăm con bộ ngựa khác bao vây.

Chúng chỉ là những sinh vật nhỏ bé vừa nhận được sức mạnh khổng lồ mà thôi, so với Mặc Hàn, một tu sĩ đã sinh sống hơn hai trăm năm, học không biết bao nhiêu loại pháp thuật, công pháp, và chiến đấu không biết bao nhiêu trận chiến thì lũ bộ ngựa chỉ là những đứa trẻ con sơ sinh đang cầm con dao sắc nhọn rồi nhe răng đe dọa Mặc Hàn.

Đáng tiếc là, kẻ địch của lũ bộ ngựa là một tu sĩ biết pháp thuật, lũ bộ ngựa căn bản không có ưu thế gì để nói.

Mặc Hàn cười nhạt một tiếng rồi lấy ra thanh kiếm, hắn tập trung tinh thần, linh lực ở trong cơ thể nhộn nhạo, khí thế phát ra mạnh hơn nhiều làm cho không khí xung quanh Mặc Hàn cuốn ngược ra xa, cây cối ở bên dưới bị cong đi.

“Đại Hải Kiếm Quyết.” Mặc Hàn cầm lấy thanh kiếm ánh sáng màu lam dọc theo thân kiếm, nó ngưng tụ sức mạnh hủy diệt tạo ra cảm giác nguy hiểm đối với lũ bộ ngựa làm bọn chúng xao động.

Mặc Hàn chém ra một kiếm, tựa hồ ở xung quanh hắn có nhiều hơi nước hơn, độ ẩm tăng dần, kiếm pháp vừa xuất ra, kiếm khí gào thét chém thẳng về trước, giống như những làn sóng ầm ầm vỗ tới, mang theo sức mạnh của biển cả phần nộ đề xuống.

“Rút!!” Con bộ ngựa đầu đàn biết mọi chuyện có vẻ không ổn cho lắm, nó không dám đối mặt với sức mạnh khủng bố kia, thế là nó liền ra lệnh cho lũ bộ ngựa ở gần tạo thành một lớp phòng thủ bằng máu thịt để che chắn cho nó.

Lũ bộ ngựa kia nào dám cãi lệnh, dù bị kiếm quyết hù dọa, chúng vẫn chấp hành một cách triệt để.

Xệt!! Xệt! Xệt!! Làn sóng kiếm khí đầu tiên cuốn tới, lũ bộ ngựa liền giơ lên hai cây cang như liềm đao để chống trả quyết liệt, nhưng sức mạnh của chúng quá yếu ớt trước kiếm khí như đại dương bao la, cơ thể khổng lồ bị kiếm khí xé nát thành hàng trăm ngàn mảnh.

Các con bộ ngựa còn sống sót sau làn sóng đó chưa kịp vui mừng gì, làn sóng thứ hai đã ập tới không khoan nhượng và chạm vào bọn chúng, mà làn sóng này còn mạnh hơn lần trước.

Mất thấy sóng kiếm đã quét ngang, chém giết gần hết thủ vệ của mình, bộ ngựa đầu đàn không nói một tiếng nào, nó liền quay đầu bỏ chạy, đôi cánh màu vàng rực rỡ đập nhẹ một cái, nó liền biến thành một cầu vồng màu vàng bay về phương xa để lại phía sau là những tình điểm lấp lánh.

“Muốn chạy trốn?” Mặc Hàn hí hóp mắt cười nhạt, hắn đương nhiên không sử dụng toàn bộ sức mạnh vào đòn kiếm quyết kia, mà lại, dù cho không sử dụng hết sức đi chăng nữa thì con bộ ngựa không có tư cách để chạy trốn.

Đại Hải Kiếm Quyết, như tên gọi của nó, kiếm khí vừa ra liền tạo thành một đại dương bao la sâu thẳm làm cho mọi vật phải sợ hãi vì vẻ đẹp cùng với độ sâu của nó, Mặc Hàn chỉ tu luyện đến thức thứ hai của Đại Hải Kiếm Quyết, nên đòn tấn công của hắn không có uy năng như tên gọi được.

Thức thứ hai kiếm quyết, kiếm khí như sóng vỗ, ầm ầm không dứt, mang theo sức mạnh trùng kích từng đợt, kẻ địch phòng bị từng đợt sóng, ở trong lòng tất nhiên mong muốn làn sóng này qua đi, chỉ lo phòng bị trước mặt, người sáng tạo kiếm quyết này há không phát hiện và làm ra chỉnh sửa?

Thức thứ hai, toàn bộ sóng dung hợp rồi bộc phát ra uy lực mạnh nhất mà nó có thể đạt được, đột nhiên trùng kích tới làm người khác không kịp trở tay. Thử nghĩ, đang chơi đùa với sóng ở gần biển, đột nhiên có con sóng mạnh hơn ập tới có thể phản ứng được sao? Và ầm một cái, cả người lẫn vật bị đánh bay lên bầu trời đầy sao luôn.

Tâm niệm của Mặc Hàn vừa động, chỉ thấy làn sóng đang ập tới bộ ngựa liền nhanh hơn rồi trùng điệp thành một bức tường như sóng thần cuốn tới, lũ bộ ngựa không kịp kêu thảm đã bị cuốn nuốt vào sóng thần đó.

Không khí phát ra âm thanh ầm ầm tựa như một con sóng thần thật sự, mặt đất bị cuốn lên một lớp, cây cối ở trong tầm ảnh hưởng đều bị chém nát thành muôn mảnh.

Con bộ ngựa đầu đàn đang bay ở phía xa, nó nghe thấy được âm thanh kỳ lạ, nó đành phải nhìn về phía sau, sóng thần với tốc độ kinh người, tựa như một cái đại dương hùng vĩ giáng thẳng vào đầu nó.

“Rít!!” Nó gầm gừ không cam lòng, đôi cang chém ra liên tục để cầu một con đường sống.

“Vô ích mà thôi!” Mặc Hàn hồ hững nói một câu trước hành động của bộ ngựa đầu đàn, nhưng rất nhanh thì sắc mặt hắn cứng đờ lại.

“Cái này không được!! Dừng lại cho ta, đừng chém chết nó.” Mặc Hàn cuốn lên rồi muốn kiếm quyết đó tàn đi. Một con sóng thần này ập xuống, con bộ ngựa không tan biến thì cũng thành thịt nhão, ý định bắt nó về cho mọi người trả thù cũng tan biến theo.

Sóng thần bị Mặc Hàn dẫn động liền tan biến, nhưng có một bộ phận sức mạnh đã đánh vào người con bộ ngựa, đôi cang của nó đầy vết rách, một con mắt bị đâm thủng, cả người chẳng chịt vết kiếm, máu tươi màu vàng chảy ra rồi rơi xuống đất.

“May quá, nó còn chưa chết.” Mặc Hàn lao một vệt mờ hôi rồi nói, thân hình hắn liền biến mất, sau đó xuất hiện ở bên cạnh con bộ ngựa đầu đàn, một bàn tay quất về phía đầu nó.

Con bộ ngựa đầu đàn vừa tỉnh hồn, vừa vui sướng vì sống sót sau đòn tấn công khủng khiếp kia, nào ngờ tên nhân loại đã đứng kề bên, sau đó nó liền cảm thấy đau đớn một hồi rồi mất đi tri giác.

“Mặc lão!!” Giọng Rinka vang lên từ đằng xa, cô cùng với Richard, Dieter đang bay tới đây.

Quần áo của Dieter nát nhừ, Richard đỡ hơn hắn nhiều, chỉ có khuôn mặt hơi mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại vui vẻ vì hắn và Rinka hợp lực lại tiêu diệt được năm con bộ ngựa Tam Dương trung kỳ sau đó giải cứu Dieter rồi tiêu diệt luôn số bộ ngựa còn lại rồi đến đây, để lại công việc còn dư cho Quân Đoàn Gaia làm.

Thu hoạch của lần chiến đấu này quá kinh người, Richard cười đến không ngậm miệng lại được, hắn coi như là có công lao lớn, tất nhiên sẽ được phân một phần xứng đáng.

Mặc Hàn bắt lấy một cây cang của con bộ ngựa, nó chỉ mới bị hôn mê, chưa đến nên không để vào Nhẫn Chứa Đồ được, sau đó Mặc Hàn quay đầu lại nhìn họ rồi cười nói: “Các vị đã xử lý bên kia xong rồi à?”

Richard cười nói: “Đã giết hết một số con bộ ngựa Tam Dương kỳ, còn lại để các thành viên Quân Đoàn xử lý, xem như là để họ rèn luyện.”

“Đây là con bộ ngựa đầu đàn phải không?” Rinka nhìn vào con bộ ngựa màu vàng rồi hỏi, theo cảm nhận của cô, ở thời khắc này cô không phải là đối thủ của nó.

“Mặc lão lại mạnh như thế?” Dieter trở mắt lên nhìn, lòng phiền muộn khi bị vây công đã tan biến hơn phân nửa, đáng lẽ Mặc Hàn chỉ mạnh ngang bằng hắn thôi, sao hôm nay lại có thể nhẹ nhàng giải quyết một con đầu đàn như vậy? Còn nữa, Mặc Hàn đến đây lâu rồi sao không giải cứu hắn khỏi vòng vây? Thế là Dieter lại buồn bực.

“Nó còn chưa chết, tôi dự định bắt nó về để tế điện vong hồn của những người đã chết vì nó.” Mặc Hàn lung lay con bộ ngựa rồi nói.

Nghe Mặc Hàn nói, Dieter, Richard và Rinka hơi trầm mặc một chút, ký ức về những người đồng đội hy sinh chợt ùa về. Một lúc sau, Rinka mới đi đến gần Mặc Hàn rồi khom người nói bằng giọng thành kính:

“Cảm ơn Mặc lão đã tạo ra một cơ hội để mọi người có thể tận tay trả thù.”

Richard và Dieter cũng hành động y như Rinka.

“Không có gì, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, sau này Giáo Đình còn nhờ mọi người cùng phấn đấu để phát triển.” Mặc Hàn khoát tay rồi cười nói. Hắn đồ hết mọi công lao lên đầu Giáo Đình để họ mang ơn Giáo Đình thì tốt hơn, dù sao không có Giáo Đình thì không có Mặc Hàn hiện giờ.

“Các vị Quân Đoàn Trưởng, Derek không làm nhục mệnh.” Derek khôi phục được một chút thể lực, hắn liền bay lên trên bầu trời để nói với ba người.

Ba người đã thấy Derek từ lâu nhưng không đến làm phiền, để cho Derek có thời gian hồi phục thương thế.

Richard đi đến vỗ vai Derek rồi nói: “Cậu làm tốt lắm, Derek.”

“Khổ cho cậu rồi.” Dieter gật đầu nhẹ.

“Quân Đoàn Gaia sẽ ghi nhớ công lao lần này của cậu.” Rinka nghiêm túc nói.

“Được trở thành một thành viên của Quân Đoàn và xông pha chiến đấu như hiện tại là niềm vinh hạnh của tôi, chỉ cần có chuyện mà tôi có thể làm được, tôi sẽ làm hết mình.” Derek cầm lấy tay của Richard rồi nói bằng giọng quyết tâm.

“Thôi được rồi, sau trận chiến này thì ai cũng mệt mỏi, giờ là thời điểm chúng ta nên trở về Thập Linh Hóa thành.” Mặc Hàn vui vẻ nói, nhưng trong lòng âm thầm ghi nhớ Derek, hắn muốn nhìn Quân Đoàn này sẽ có một tương lai thế nào dưới sự chỉ huy của các Quân Đoàn Trưởng kết hợp với sự hỗ trợ của các thành viên như Derek, chắc chắn họ sẽ tạo ra một truyền kỳ của chính họ.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Gặp quỷ rồi!

Thanh Vũ một mặt phiền muộn đứng ở giữa hang động sào huyết của lũ nhện khổng lồ, nhìn xem hang động âm u, tầm tối sâu không thấy đáy, đôi khi còn có khí lạnh thổi tới tạo ra âm thanh quỷ dị kéo dài vô tận.

“Tại sao một mỏ than lại có thể lớn đến vậy?” Thanh Vũ cảm khái, sau đó vài con nhện nhỏ bò tới định nhào lên cắn hắn, thế là hắn tiện tay đánh ra vài pháp thuật nhỏ tiêu diệt chúng.

Vừa đi Thanh Vũ vừa tìm kiếm những đồ vật có tác dụng ở trong sào huyết, nguyên bản, Thanh Vũ đi cùng Ngạc Thiên Quang đến tổ của nó để lấy trứng đem về Thập Linh Hóa thành để ấp, vừa đi được nửa đường, Thanh Vũ chợt nhớ ra là hắn chưa lục soát sào huyết của nhện vàng, vì thế hắn đành phải trở lại để Ngạc Thiên Quang đi một mình.

Đi một lúc, Thanh Vũ cảm thấy hắn đã đi đến khá sâu, vài sợi tơ nhện mỏng manh vắt vương trên đầu hắn, Thanh Vũ nhìn thấy một cái ngã rẽ rộng rãi, à mà so với cái hang động như kiệt tác của thiên nhiên này thì cái ngã rẽ không được coi là rộng gì.

Dù gần như nguyên cả tổ nhện đều nhảy ra khỏi hang ổ để đuổi theo Thanh Vũ cùng Quân Đoàn Gaia, nhưng khi thăm dò một phen, Thanh Vũ giết được cả vài trăm con nhện nhỏ, đập nát vài chục khu trứng nhện mới đến được đây.

Thuận tiện đi vào ngã rẽ, Thanh Vũ đi vào một cái căn phòng đá to lớn âm u, không có một tia ánh sáng nào, Thanh Vũ sử dụng linh lực ngưng tụ vào đôi mắt mới có thể nhìn xuyên bóng đêm.

Giữa căn phòng có một tòa núi nhỏ, dưới ánh nhìn của Thanh Vũ, tòa núi nhỏ kia tỏa ra đủ loại màu sắc sắc sỡ, lấp lánh như đang mê hoặc lòng người, mà chúng còn ẩn chứa một nguồn năng lượng khổng lồ đủ để câu dẫn dục vọng của bất kỳ sinh vật nào muốn mạnh mẽ hơn.

“Nhiều tinh thể tiến hóa như vậy?” Thanh Vũ giật mình nói, đúng vậy, đó là một tòa núi tinh thể tiến hóa, từ cấp một cho đến cấp ba, cho dù Thanh Vũ chưa kiểm tra chúng, nhưng số lượng này rất lớn, có thể bằng với khoản thu hoạch của Thanh Vũ sau khi bưng cả tổ nhện.

“Xém một chút thì mình đã bỏ qua chúng rồi.” Thanh Vũ cười nói, nhưng hắn liền đề phòng nhìn xung quanh căn phòng chứa đựng tài nguyên của tổ nhện, vì Thanh Vũ cảm nhận được mấy ánh mắt đã khóa chặt hắn.

Thân có sứ mệnh canh giữ khu vực quan trọng gần như là cao nhất của tổ nhện, bốn con nhện cảnh giới Tam Dương hậu kỳ sao có thể rời đi để đuổi theo lũ nhân loại đáng ghét kia được? Nếu chúng mà rời khỏi làm mất đi số lượng tài nguyên này thì vương của chúng sẽ nổi giận rồi xé xác chúng thành ngàn mảnh.

Thế nên, các chú cứ lên đường bình an khi đuổi theo lũ nhân loại, còn khu vực này cứ để anh lo. Một con nhện Tam Dương hậu kỳ nào đó đang nằm ngáy o o ngủ.

Đột ngột, một động tĩnh ở trước cửa phòng làm nó cùng với ba anh em khác tỉnh lại, các đôi mắt màu đỏ như u linh trong địa ngục mở ra chăm chú nhìn lấy thân ảnh ngoài đó.

Lại là một nhân loại đáng ghét? Bốn con nhện Tam Dương hậu kỳ ngây dại?

Nói giỡn, đây là đâu? Khu vực chứa tài nguyên, nằm cực kỳ sâu trong tổ nhện gần với khu vực của vương, mức độ phòng ngự cực lớn, đừng nói cái gì nhân loại nhỏ bé rồi, coi như là sinh vật khổng lồ hơn cũng không có tư cách đến đây.

Nhưng bọn nó liền nhớ ra, cả tổ nhện đã rời khỏi hang động hết rồi, có lẽ tên nhân loại này thừa dịp đó đi vào đây, cái não nhỏ bé bọn nó nghĩ đến đây, mất hiện lên hưng quang, thân thể khổng lồ đang bám ở trên lưới nhện di chuyển một cách nhanh nhẹn cùng khát máu.

Đây là lý do vì sao người thanh niên có năng lực biến thành bóng đen không dám quay đầu lại để trộm động tĩnh thể tiến hóa, nếu hấn dám thì bây giờ sẽ có một bộ xương khô ở giữa căn phòng rồi.

“Ồ! Còn sót lại bốn con nhện, mà cảnh giới lại còn không thấp?” Thanh Vũ liếc một cái liền nhìn ra thực lực của bốn con nhện. Thanh Vũ còn nghĩ lần ra ngoài lần này không có cơ hội chiến đấu nhiều, cho nên hơi phiền muộn, nào ngờ lại gặp được bốn đối thủ đủ tầm để chiến đấu ở đây.

Ánh mắt Thanh Vũ liền hưng phấn, ngoại hình của bốn con nhện có chút kinh người, thân thể cao đến năm mét, các cặp chân dài khỏe mạnh bò lết nhit, nếu là một người bình thường gặp phải liền dừng khí bỏ chạy cũng không có, mặc cho bọn chúng xâm lược.

Nhưng đối thủ của chúng là Thanh Vũ, cảnh giới Tam Dương trung kỳ có thể chiến Tam Dương hậu kỳ, pháp lực cùng thân thể đồng tu luyện, cho dù cường giả Tam Dương hậu kỳ ở đây cũng phải nằm!

Khả năng chiến đấu của Thanh Vũ hơi kém một chút so với những tu sĩ cùng cảnh giới, nhưng thực lực không thể nào nghi ngờ được, đánh không lại? Dùng linh lực đập chết! Không nói nhiều, ai biểu tu luyện Quang Minh Thánh Điển có nhiều linh lực hơn tu sĩ cùng cấp gấp mấy lần đâu?

Mất thấy bọn chúng bò tới, Thanh Vũ liền vọt tới con nhện đầu tiên, không thèm để ý đến cặp mắt hung tợn của nó, Thanh Vũ nắm lấy một cái chân rồi dùng sức mạnh kéo một cái, nhện khổng lồ nào ngờ được con mồi bé nhỏ không chạy trốn còn dám tấn công nó?

Thân thể nó mất thăng bằng, Thanh Vũ nâng nó lên không trung rồi dùng nó như một cây roi quất đến ba con nhện còn lại.

Cái đầu con nhện xấu số quay vòng vòng, hình như còn thấy nhiều con nhện nhỏ đang dắt chân nhau quay vòng vòng nữa, nó nhìn thôi mà cũng muốn quay vòng vòng theo.

Vù vù!! Thân thể khổng lồ rung lắc trên không trung tạo ra gió lớn, ba con nhện còn lại bị đập trúng một phát, nghe răng trợn mắt bay về phía sau, đụng vào bức tường tạo thành một bức tranh nhện khổng lồ.

“Gào!!” Bốn con nhện gào thét bằng cái miệng dính đầy máu.

Thanh Vũ không nói một lời, hấn quăng con nhện đang cầm trên tay vào một con ở xa. Một tiếng ầm vang lên, hai con nhện liền ôm nhau kết nối tình cảm, Thanh Vũ nhảy đến một con nhện vừa rời khỏi bức tường, sau đó đánh ra một quyền thẳng tới, quyền phong gào thét, tiếng xé gió mãnh liệt, một trận chiến đầy bạo lực diễn ra tại giữa chốn không người, à quên, chốn không nhện mới đúng.

“Đánh với các ngươi một trận thật là sảng khoái!” Đầu đó, một âm thanh hưng phấn vọng ra kéo dài xuyên thấu toàn hang động lạnh lẽo, đất cát rơi xuống, hang động rung rẩy nhẹ.

...

Phiên bản thu nhỏ Ngạc Thiên Quang đang đi đến sào huyết để dò chỗ, bỗng nhiên Ngạc Thiên Quang nhìn thấy một trận chiến đang xảy ra ở xa, dựa theo mùi này, hẳn là Quân Đoàn Gaia của Giáo Đình đang chiến đấu.

Vậy là Ngạc Thiên Quang với thân phận một thủ vệ của Thập Linh Hóa thành không nói một lời, chuyển phương hướng đi đến gần trận chiến.

Ngạc Thiên Quang đi càng lúc càng gần, trận chiến đã ở trong tầm mắt của nó, bởi vì lý do thân thể, nó đành phải nhảy lên một cái ngọn cây để nhìn xem, dư ba của trận chiến lan rộng ra một vùng đất lớn, cây cối bị xé nát thành mấy mảnh, mặt đất có nhiều hố sâu và vết kiếm kéo dài.

Lúc này thì Quân Đoàn Gaia, mười lăm người khổng lồ đã đánh với lũ bọ ngựa đến quên cả trời đất.

Bành!! Một cái thuẫn quật xuống, hàng chục con bọ ngựa bị đánh bay. Vài con bọ ngựa nhận cơ hội đột kích, nào ngờ người khổng lồ linh hoạt né tránh, chỉ thấy hấn lộn nhào một cái, dùng một chân quét ngang, vài con bọ ngựa bị đá trúng, thân thể nát như.

“Giết!!” Nathan cuồng hống, hai mắt đỏ ngầu.

“Bách Thánh Trảm!!”

“Ngũ Hành Thánh Thuật!”

“Mười đám thường liên hoàn!” Người này vừa hét xong, chợt nhận ra có gì đó không ổn, hấn vội ho một tiếng rồi tiếp tục chiến đấu.

Ngạc Thiên Quang nhìn mà hai mắt trừng lớn, sống từ đó đến giờ, nó nào có thể nhìn thấy những thứ sức mạnh thần kỳ như vậy? Ánh sáng lờ lợ, cuồng phong gào thét, ngọn lửa nổ tung, đơn giản là quá khốc.

Nghĩ lại mình chỉ có vài cách chiến đấu cực kỳ đơn giản, thí dụ như, nhìn một con chim lớn kêu to làm nó thức giấc, một cái miệng tấp tới, chạy được? Bùng! Một cột nước bắn tới tiền con chim lên trời.

Với tâm tính chỉ là một đứa trẻ hơn mười hai tuổi, nó liền ước mong có thể sử dụng được thứ sức mạnh thần kỳ đó, Ngạc Thiên Quang xem một hồi, nhớ lại trong đầu mình có nhiều tri thức thông tin mới, thế là nó tập trung tinh thần học tập, ở trong số đó cũng có công pháp của Giáo Đình.

Hai mắt Ngạc Thiên Quang sáng lên như tìm được một kho báu, nó liền không xem đám vật nhỏ này đánh nhau nữa mà tu luyện.

Yvis là một người thanh niên ở vào độ tuổi phát triển, hấn cũng là thành viên của Quân Đoàn Gaia, nhờ vào tài nguyên cùng với công pháp của Giáo Đình, cậu vừa đột phá đến cảnh giới Nhị Dương hậu kỳ, ở trong Quân Đoàn cũng có một chút danh tiếng và được chọn vào đội tinh nhuệ theo Rinka viễn chinh.

Qua hai trận đấu thảm liệt, cậu đã hết thể lực cùng với linh lực, các thành viên đang kết thành đại trận cùng cậu cũng có tình trạng tương tự, Bách Thánh Trận lung lay rồi vỡ nát, may mắn là lũ bọ ngựa đã bại lui, có con chạy trốn, có con bị tiêu diệt.

Yvis đặt móng vào một cái ngọn cây cổ thụ, phải nói lũ thực vật này phát triển quá tốt, thân cây cứng cáp gần bằng sắt thép, lá cây xanh mượt mà đung đưa, Yvis ngồi lên cảm thấy một cảm giác thoải mái.

“Lần viễn chinh mặc dù gặp nhiều nguy hiểm nhưng cuối cùng vẫn là Quân Đoàn Gaia chiến thắng.” Yvis trầm nghĩ.

“Sau trận chiến này chắc chắn có phần thưởng ban xuống, lúc đó mình nhận được rồi dùng một phần để tu luyện, một phần mua quà tặng Silica.”

Silica mà Yvis nói đến cũng là một thành viên của Quân Đoàn Gaia, một cô gái trẻ đẹp có làn da trắng như ngọc và mái tóc màu vàng óng mượt, ở trong Quân Đoàn có nhiều cậu con trai đang theo đuổi Silica, và Yvis cũng là một người trong đó.

Yvis là một cậu con trai khá nhút nhát khi nói chuyện với con gái, nhưng ở trên chiến trường thì như một người hoàn toàn khác. Yvis biết rằng mình có lẽ sẽ không thể nào trở về khi tham gia cuộc viễn chinh lần này, cho nên Yvis tự hứa với lòng rằng sẽ mạnh dạn theo đuổi Silica nếu như còn sống trở về, cuộc đời Yvis đã định sẵn là sống nay chết mai, hấn quyết định sống một cuộc sống xứng đáng, để khi chết không còn gì hối tiếc nữa.

Yvis vừa tính toán kế hoạch trong đầu vừa nhìn xung quanh để tận hưởng khung cảnh đẹp để yên bình ngăn ngừa thì mắt của Yvis đứng yên ở một cái ngọn cây gần đó, Yvis nhìn một chút, sau đó cậu còn không tin tưởng lắm, thế là Yvis lấy hai tay dụi dụi con mắt rồi mở ra.

“Mẹ nó cá sấu làm sao ở trên ngọn cây được?” Yvis giật nảy cả mình rồi hô to, rõ ràng ở trên ngọn cây kia, có một con cá sấu đang nhắm mắt tựa hồ là đang nằm ngủ?

“Có chuyện gì vậy Yvis? Bọ ngựa đột kích hay sao?” Một thành viên ở gần Yvis nghe được âm thanh liền quay đầu rồi hỏi bằng giọng đề phòng, mấy thành viên gần đó cũng đứng lên cầm vũ khí nhìn xung quanh.

Yvis vội vàng xua tay rồi chỉ một phương hướng nói: “Không phải, không phải, các cậu nhìn đằng kia kia, có một con cá sấu đang ngủ ở trên ngọn cây.”

“Gặp quỷ rồi!!” Các thành viên nhìn theo tay của Yvis, sau đó là vài âm thanh giật mình vọng ra, bọn họ thế mà không nhận ra được sự tồn tại của con cá sấu ở phạm vi gần đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 230: Mỗi miệng a!

Kính ngạc một chút, rất nhanh thì Yvis cùng mọi người lấy lại tinh thần, hai mắt đề phòng quan sát con cá sấu, vũ khí trên tay đã sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Mọi người cẩn thận.” Yvis thấp giọng nhắc nhở.

Một thành viên khác tên Kino nhỏ giọng nói: “Con cá sấu này có thể tránh thoát cảm ứng của chúng ta, xem ra nó không phải là một con cá sấu bình thường.”

“Để tôi đến kiểm tra thử phản ứng của nó.” Một thành viên mạnh bạo tên Vikton nói.

“Không được làm như vậy, chúng ta còn chưa khôi phục thể lực, hãy ở đây và quan sát nó, tôi sẽ đi thông báo với Nathan phó đoàn trưởng.” Một thành viên khác tên là Trick lắc đầu đưa tay ngăn chặn Vikton làm càn.

“Thế giới này đều đã tiến hóa đến hỗn loạn điên cuồng như thế này, chúng ta nên cẩn thận một chút thì hơn, nói không chừng con cá sấu này là một tồn tại khủng bố mà chúng ta không thể đánh bại.”

Nghe giọng nói phân tích kỹ càng của Trick, mọi người cũng biết Trick là loại người thận trọng và bình tĩnh, vậy là các thành viên của Quân Đoàn đều đồng ý với Trick.

Vikton không tình nguyện chút nào nhưng đành phải nghe theo ý kiến của số đông, có lẽ đây là do ảnh hưởng của việc chiến đấu sinh tử quá nhiều làm cho tinh thần Vikton căng thẳng và mệt mỏi.

Ở khu vực rừng cây này chỉ có vài trăm thành viên, với lại họ có hết sức để âm thanh không truyền ra xa, cho nên nhiều thành viên ở ngoài xa không biết được chuyện này. Trick vội vã bay lên không trung, dùng linh lực nâng cơ thể lơ lửng rồi phóng tới vị trí của Nathan.

“Phù.” Lúc này, Nathan vừa thở ra một hơi thật dài, áp lực khi điều khiển Bách Thánh Trận rất nặng nề lên cơ thể hắn, với lại các đòn tấn công của lũ bọ ngựa không phải để trung, mỗi lần chúng chém trúng Bách Thánh Trận, lượng sát thương đó đều truyền đến thân thể của mỗi thành viên, tạo ra một áp lực làm họ bị thương, mà Nathan với tư cách người chủ trì đại trận nhận lấy áp lực lớn nhất.

Vì thế, khi vừa chiến đấu xong, Nathan ra lệnh cho một số thành viên còn sức thu thập chiến trường, lấy đi tinh thể tiến hóa, sau đó hắn liền ngồi xuống để sử dụng một loại đan dược khôi phục thể lực cùng với chữa thương.

Nathan đã khôi phục được phần lớn, đầy đủ để đánh một trận nhỏ nữa, hắn nghe được âm thanh xé gió, Nathan quay đầu nhìn về một bên thấy Trick đang vội vàng bay đến đây.

“Nathan phó đoàn trưởng.” Hai chân Trick chạm vào ngọn cây chỗ Nathan, hắn liền lên tiếng chào hỏi.

“Có chuyện gì vậy Trick?” Nathan gật đầu rồi nói ra.

“Thưa phó đoàn trưởng, chúng tôi phát hiện một chuyện lạ ở đằng kia, có một con cá sấu đang nằm im trên ngọn cây, vì vậy tôi đến đây để thông báo cho ngài, mọi người đang coi chừng nó.” Trick trả lời.

“Một con cá sấu trên ngọn cây?” Mắt Nathan hiện lên vẻ nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, con cá sấu này rất kỳ lạ, chúng tôi không phát hiện nó cho đến khi Yvis nhìn thấy nó ở rất gần chúng tôi.” Trick gật đầu nói.

“Được rồi, hãy dẫn ta đến chỗ đó.” Nathan trầm tư chốc lát rồi nói.

“Vâng.” Trick trả lời.

Lucas không biết đứng ở gần đó từ bao giờ, hắn nghe được cuộc đối thoại liền cảm thấy hứng thú, Lucas đi tới rồi nói: “Ta cũng muốn đi xem xem con cá sấu kia một chút.”

“Lucas phó quân đoàn trưởng.” Trick nhìn Lucas rồi chào hỏi.

“Không thành vấn đề.” Nathan liếc Lucas một cái rồi nói.

Vù! Vù! Vù! Ba người còn chưa kịp đi thì nghe được một loạt âm thanh, họ nhìn về phía đó và thấy được năm người đã đứng ở kế bên.

Đó là Mặc Hân, Rinka, Richard, Dieter cùng Derek.

“Nathan, mọi việc đã xử lý như thế nào rồi?” Rinka vừa nhìn thấy Nathan liền nói.

Nathan không chút chần chừ trả lời: “Quân Đoàn Gaia đã giết gần như là toàn bộ lũ bọ ngựa, chỉ có một vài con may mắn chạy thoát, nhưng nhìn chung thì bọn chúng không có chút nguy hiểm nào đối với chúng ta.”

“Nathan và Lucas, hai cậu làm rất tốt.” Richard cười nói.

“Hãy thông báo cho mọi người, chúng ta sẽ trở về Thập Linh Hóa thành ngay tức khắc.” Dieter nhìn xung quanh thấy các thành viên đều đã nghỉ ngơi đầy đủ, hắn cất tiếng nói.

“Các vị Quân Đoàn Trưởng, Mặc lão, vừa nãy một vài thành viên phát hiện chuyện lạ.” Nathan gật đầu một cái nói, sau đó hắn liền kể về con cá sấu cho

năm người nghe.

“Lại có một con cá sấu ở gần đây?” Rinka nhú mày.

“Chúng ta cùng đi đến đó thôi.” Dieter dùng hai nắm đấm ma sát với nhau.

Mặc Hàn không để ý chuyện này lắm, nhưng thần thức của hắn vẫn thử thăm dò xung quanh, nào ngờ khi Mặc Hàn vừa nhìn thấy con cá sấu đang bị bao vây bởi vài trăm thành viên hiếu kỳ, sắc mặt của Mặc Hàn liền trở nên ngưng trọng.

Bởi vì, thân là một người từng chiến đấu với cá sấu, Mặc Hàn liền nhận thức rõ, con cá sấu kia chính là con cá sấu khổng lồ bị hắn quăng lên không trung, nhưng tại sao nó lại nhỏ đi nhiều như vậy? Hơn nữa, không phải Giáo Hoàng đã ngăn chặn nó cùng lũ nhện nhện sao?

Hàng chục câu hỏi xuất hiện ở trong đầu Mặc Hàn, hắn không có thời gian để trả lời, Mặc Hàn biết con cá sấu này mạnh như thế nào, còn các thành viên vây quanh không hề hay biết họ đang đứng gần một con quái vật khủng bố có thể giết sạch bọn họ như chơi.

“Hình như nó đang ở trạng thái ngủ say thì phải?” Mặc Hàn trầm nghĩ trong lòng, đáng lẽ ra bị nhiều người vây quanh vậy thì nó phải bạo nộ giết sạch họ rồi chứ? Mặc Hàn kiểm tra bảng thông tin của Giáo Đình, hắn có chức vụ là Thánh Sứ, có thể nhìn thấy trạng thái của Thanh Vũ, biết Thanh Vũ không bị bất trắc gì.

Mặc Hàn thở dài một hơi, sau đó nhìn mọi người rồi nghiêm giọng nói: “Các vị Quân Đoàn Trưởng, hãy ra lệnh cho các thành viên ở gần con cá sấu lùi về sau nhanh lên, vì con cá sấu kia chính là con cá sấu khổng lồ ở gần Tháp Linh Hỏa thành.”

“Cái gì?” Mọi người thốt lên kinh ngạc, sau đó khuôn mặt biến thành vẻ lo lắng, không phải Giáo Hoàng đã nói là hắn sẽ ngăn chặn nó hay sao? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Rinka bình tĩnh hơn nhiều, dù biết loại quái vật khủng khiếp này ở gần, nhưng cô còn biết là Mặc Hàn đã đánh con cá sấu bầm dập một trận.

“Hãy làm theo lời của Mặc lão, nhanh lên Nathan, Lucas.” Richard vội vã nói, sau đó hắn với Dieter, Lucas, Nathan cùng Trick có khuôn mặt sợ hãi nhanh chóng bay về phía xa thông báo cho mọi người.

Mặc Hàn nhìn thấy Rinka không đi trước mà lại đang nhìn hắn, hắn cười nói: “Đừng lo lắng, nó đang ngủ say không chú ý đến mọi vật xung quanh, nếu như nó tỉnh lại thì tôi sẽ ứng phó.”

Nói đến đây, Hai mắt Mặc Hàn hiện lên tia sáng lạnh lẽo: “Nói không chừng, tôi có thể nhân cơ hội này tiêu diệt nó.”

“Cảm ơn Mặc lão.” Rinka thở dài một cái rồi nói, phải biết rằng quan hệ giữa Quân Đoàn Gaia và Quang Minh Giáo Đình chưa thật sự hòa hợp đến nỗi thành một được, nếu Mặc Hàn bỏ mặc cho con cá sấu đồ sát thành viên của Quân Đoàn Gaia thì sao? Có thể là Rinka, Richard, Dieter sẽ liều chết ngăn chặn con cá sấu, sau đó họ bị tiêu diệt, Mặc Hàn danh chính ngôn thuận trở thành Quân Đoàn trưởng tiếp theo.

Phải nói là Rinka suy nghĩ quá nhiều rồi, Mặc Hàn biết chứ sao không? Hành động như trên tổn hại đến lợi ích của Giáo Đình, với lại Mặc Hàn tin tưởng, càng ở chung Giáo Đình càng lâu, thì sẽ càng không muốn rời khỏi hay phản bội, Giáo Đình đem đến cho họ quá nhiều lợi ích, buộc chặt vận mệnh của họ vào Giáo Đình.

Mặc Hàn phóng lên trời, tốc độ cực nhanh, vài cái chớp mắt thì Mặc Hàn đã đến gần con cá sấu.

“Quân Đoàn Trưởng thông báo, mọi người hãy rời khỏi đây thật xa, con cá sấu này chính là một quái vật nguy hiểm.”

Mệnh lệnh của các Quân Đoàn trưởng vừa truyền đến đây, các thành viên nhận được không nói hai lời, họ nhìn con cá sấu với ánh mắt lo sợ cùng đề phòng rồi tránh xa nó một cách nhẹ nhàng, không tạo ra tiếng động gì quá lớn.

“Mặc lão hãy cẩn thận.” Richard nhìn thấy Mặc Hàn đi đến gần con cá sấu, hắn liền lên tiếng nhắc nhở.

“Không sao đâu, Mặc lão rất mạnh đến nỗi đánh bại con cá sấu đó.” Rinka nhìn Richard rồi nói.

“Đánh bại con cá sấu khổng lồ đó?” Dieter giật mình không nhỏ. Đến khoảng cách gần thế này, Dieter, Richard mới nhận thấy một cỗ khí tức nguy hiểm đang tràn ra từ cơ thể con cá sấu, khí tức hung thú này lạnh buốt làm cho thân thể hai người căng cứng.

Rinka đã cảm nhận được khí tức gần rất gần cô, cho nên cô không bị ảnh hưởng gì quá lớn.

“Hai người còn không biết Mặc lão, nhưng tôi đã nhìn thấy Mặc lão quăng con cá sấu từ trên trời xuống.” Rinka kể lại.

“Xem ra lần này phải tiêu diệt nó rồi, nó là một trong những sinh vật đang đe dọa đến Giáo Đình.” Mặc Hàn suy tính một chút rồi quyết tâm.

“Phải một kích tất sát.”

Mặc Hàn đi đến một khoảng cách gần, hắn áp chế khí tức của mình, sau đó hai mắt ngưng trọng, linh lực ở trong cơ thể bùng nổ như một vòng xoáy mạnh, chỉ có một kỹ năng có thể đánh chết cá sấu trong một lần, đó chính là thần thông của Mặc Hàn.

Mặc Hàn giờ lên một ngón tay đang tỏa ra thứ ánh sáng màu lam huyền bí ẩn chứa một sức mạnh kỳ dị khủng bố chỉ vào con cá sấu.

Ngay tại thời khắc này, con cá sấu khổng lồ cảm ứng được nguy hiểm, nó liền mở ra đôi mắt hoang dã nhìn chăm chăm Mặc Hàn. Đó chính là Ngạc Thiên Quang đang tu luyện, không hiểu sao toàn bộ tâm trí của hắn bị hút vào công pháp của Giáo Đình, say mê chìm đắm vào trong đó không thể nào thoát ra được, và lĩnh ngộ về công pháp càng sâu hơn.

Phát hiện tên nhân loại đã đập mình một trận, hình như Ngạc Thiên Quang còn cảm thấy đau đớn từ các vết thương gây ra bởi Mặc Hàn, dù cho Ngạc Thiên Quang rất chán ghét tên nhân loại trước mắt, nhưng hắn biết Mặc Hàn chính là một thành viên của Giáo Đình, Ngạc Thiên Quang không thể tấn công Mặc Hàn được vì hạn chế của Giấy Khế Ước.

Ngạc Thiên Quang với khuôn mặt chán ghét, à mà mọi người cũng không biết khuôn mặt chán ghét của cá sấu như thế nào, tóm lại là Mặc Hàn biết con cá sấu chán ghét hắn.

Chán ghét thì sao? Mặc Hàn đã tự sức vào thần thông đặc ý nhất cuộc đời, và con cá sấu làm sao có thể chạy khỏi đòn tấn công của Mặc Hàn?

Mặc Hàn vừa nói vừa dùng ngón tay điểm nhẹ vào không khí: “Điểm Mặt—“

Mặc Hàn còn chưa nói xong thì một âm thanh đã chen vào miệng của hắn, âm thanh này ồn ồn tựa như người nói chỉ vừa mới học vậy.

“Người làm gì vậy? Chúng ta là đồng minh a.” Ngạc Thiên Quang một mặt mòng bức nhìn Mặc Hàn như nhìn người điên.

Không phải đều là thành viên của Quang Minh Giáo Đình hay sao? Tại sao lại làm ra hành động ngu dốt này a? Chẳng lẽ thông tin mà Giáo Hoàng vừa cho ta là giả? Ngạc Thiên Quang đặc biệt quan tâm đến vấn đề này!

Có lẽ cái này gọi là lễ nghi giao tiếp đi? Ngạc Thiên Quang trầm nghĩ trong lòng.

“Đây là lễ nghi của Giáo Đình phải không hả?”

“Nhưng mà lễ nghi này quá phiền phức đi, người của Giáo Đình nhiều như vậy, mỗi lần gặp đều muốn tát một cái sao?”

“Môi miệng a!” Ngạc Thiên Quang với khuôn mặt nhăn nhó nhìn Mặc Hàn, giọng nói bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Cá sấu kiêu ngạo, thiên phú chi tinh

“Lễ nghi cái quỷ gì?” Mặc Hàn giật nảy cả mình lên, đang định sử dụng thần thông nào ngờ nghe được con cá sấu nói chuyện một cái liền mất tập trung, thần thông cũng biến mất.

Mà Rinka, Richard, Dieter đang ở gần đó nghe giọng nói của con cá sấu rõ ràng, họ cũng bị kinh ngạc đến ngây người, không phải là chuẩn bị có một trận đại chiến kinh thiên hay sao? Mà con cá sấu làm sao có thể nói chuyện phát ra tiếng người được.

Trick, Yvis, Vikton, và nhiều thành viên đã chạy ra xa, nhưng tiếng nói của con cá sấu như là bom nổ vậy, thổi ra một trận gió lớn làm đám người lão đạo lộn nhào vài vòng ở trên không trung, khuôn mặt hiện lên vẻ không dám tin nhìn về phía con cá sấu.

Lúc nghe được cá sấu kia là một tồn tại mạnh mẽ có thể giết sạch mọi người mà không tốn chút sức lực nào, đầu họ đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thờ dài may mắn vì không làm chuyện gì ngu ngốc để đánh thức nó.

“Trick, con cá sấu kia vừa nói chuyện?” Yvis nói bằng giọng hoang mang.

“Đúng rồi, chắc chắn nó vừa nói chuyện.” Trick nuốt một ngụm nước bọt rồi nói, chẳng lẽ chỉ mới không lâu mà lũ sinh vật đã tiến hóa đến mức độ có thể phát ra âm thanh của con người rồi? Mà sao nó lại biết ngôn ngữ của con người để nói vậy?

“Có ai cho tôi biết chuyện gì vừa xảy ra hay không?” Giọng nói Vikton pha lẫn hoang sợ, lúc trước hắn định đi chọc con quái vật khủng bố có trí khôn bằng con người ư? Nghĩ lại mà kinh hồn táng đảm, dạ dày quặn đau, lá gan cũng héo tàn a.

Đám người ổn định cơ thể giữa không trung, họ bay được một khoảng cách lớn rồi, bây giờ vì sự hiếu kỳ về con cá sấu cho nên các thành viên đều dừng lại để nhìn diễn biến.

Mà Mặc Hàn suy nghĩ trong chốc lát trước ánh mắt nghi hoặc của Ngạc Thiên Quang, đến lúc này thì hắn không có dục vọng để tấn công nữa rồi.

“Người nói người là đồng minh của chúng ta?” Mặc Hàn nhìn Ngạc Thiên Quang rồi hỏi, ánh mắt của tên kia có vẻ không đúng lắm thì phải, Ngạc Thiên

Quang hoàn toàn không phòng bị Mặc Hàn.

Nghĩa của từ đồng minh của Ngạc Thiên Quang cũng khá giống với từ đồng loại, mà đồng loại thì làm sao có thể chém giết lẫn nhau được chứ? Không phải nguyên bầy cá sấu của Ngạc Thiên Quang thường hay vui đùa ở dòng sông, lâu lâu còn tấp chết vài chục con nai vàng ngơ ngác hay sao?

Dù cho sau khi tiến hóa, một số đồng loại của nó đã cách biệt, không có gặp lại, nhưng mà Ngạc Thiên Quang gặp chúng thì hẳn vẫn không tấn công làm gì.

“Đúng rồi, ta đã ký kết Giấy Khế Ước với Giáo Hoàng đại nhân, trở thành một thành viên của Giáo Đình với chức vụ bảo vệ Thập Linh Hóa thành khỏi những sinh vật tiến hóa khác, không phải người cùng vậy à?” Ngạc Thiên Quang không giữ lại gì, hẳn nói ra sạch hết, quả là một con cá sấu đơn thuần.

“Hon nữa, Giáo Hoàng đại nhân còn ban thưởng ta một cái tên gọi là Ngạc Thiên Quang.”

Mặc Hàn nghe Ngạc Thiên Quang nói, hẳn liền mở ra bảng thông tin để kiểm tra xem có thành viên nào tên giống như trên hay không, nhưng Mặc Hàn tìm kiếm không thấy, rõ ràng Ngạc Thiên Quang chưa phải là thành viên của Giáo Đình.

Nghĩ đến lũ sinh vật tiến hóa này quá khác biệt không theo lẽ thường an bài, Mặc Hàn suy đoán rằng Ngạc Thiên Quang đã gặp phải một tạo hóa gì để nó có thể nói chuyện và thu nhỏ lại như bây giờ.

Mặc Hàn lạnh lùng nói trong khi tỏa ra áp lực vô hình chuẩn bị xuất thủ: “Hừ! Người đừng có tưởng làm như vậy là có thể lừa gạt ta.”

Thấy Mặc Hàn không tin tưởng mình, Ngạc Thiên Quang khinh bỉ nói: “Người là cái gì mà ta phải lừa gạt?”

“Rõ ràng là người muốn tấn công ta trước!” Ngạc Thiên Quang càng nói càng cảm thấy tức giận, tên này đánh mình một trận thì thôi đi, không ngờ trở thành đồng minh rồi còn dự định xuất thủ, quả là một nhân loại không đứng đắn.

Hắn chẳng phải là hạng cá sấu chịu đứng im để người ta đánh chết, Ngạc Thiên Quang dùng ánh mắt phòng bị nhìn Mặc Hàn, khí tức tỏa ra từ cơ thể khổng lồ của nó làm cho không khí quay cuồng, tất cả cây cỏ thụ gần đó bị thổi nghiêng về một bên.

Rinka, Dieter, Richard vừa cảm nhận được khí tức của Ngạc Thiên Quang liền lùi về sau, mở ra lĩnh vực hộ thuẫn để chống lại áp lực khổng lồ, nó tựa như một ngọn núi đang dùng trọng lượng khủng bố đè xuống cơ thể họ.

“Thật mạnh, tốc độ tiến hóa của nó quá nhanh, chỉ chưa đến một ngày mà thôi mà nó lại mạnh hơn trước ba phần.” Mặc Hàn kinh hãi nói, sau đó hắn chợt nhận ra cái gì, luồng khí tức này rất quen thuộc, vì nó ẩn chứa một thuộc tính của Giáo Đình, Quang Minh Linh Lực!

Ngạc Thiên Quang vừa tu luyện không đến hai mươi phút, với lại ở trạng thái kỳ dị đó cho nên nó lĩnh ngộ vượt xa bình thường, bây giờ năng lượng tiến hóa đang chuyển thành Quang Minh Linh Lực, khoảng mười ngày sau là Ngạc Thiên Quang sẽ trở thành một cường giả nửa bước Tứ Dương kỳ, nên Mặc Hàn mới có thể cảm nhận được Quang Minh Linh Lực yếu ớt từ Ngạc Thiên Quang.

“Thế nào, người biết sợ rồi sao?” Ngạc Thiên Quang thấy vậy, hẳn liền nói bằng giọng đắc ý.

“Tại sao người lại có Quang Minh Linh Lực?” Mặc Hàn nghi ngờ nói.

“Đương nhiên là ta phải có Quang Minh Linh Lực gì đó rồi, Giáo Hoàng đã ban cho ta nhiều thông tin và tri thức.” Ngạc Thiên Quang trả lời.

“Chẳng lẽ người thật sự là một thành viên của Giáo Đình.” Mặc Hàn có chút không tin tưởng lắm, hẳn không tìm thấy tên của Ngạc Thiên Quang trên bảng thông tin Giáo Đình.

“Hừ! Đến bây giờ mới nhận ra, quả nhiên là một người đàn độn, không biết Giáo Hoàng làm sao lại để người như người ở trong Giáo Đình, nếu là ta thì ta đã tấp chết người từ đời nào rồi.” Ngạc Thiên Quang không kiêng nể gì nói, hẳn còn học giọng hừ lạnh của Mặc Hàn nữa.

Khuôn mặt của Mặc Hàn đen lại, sậm mặt nói: “Đó là do người không biểu thị ra Quang Minh Linh Lực.”

“Là do người không nhận ra mà thôi.” Ngạc Thiên Quang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Mặc Hàn. Nếu không phải Mặc Hàn mạnh hơn nó cùng với Giấy Khế Ước trói buộc thì với tính cách của mình, Ngạc Thiên Quang đã nhào lên đại chiến Mặc Hàn.

Mặc Hàn bị tức giận không nhẹ vì thái độ của Ngạc Thiên Quang, trong lòng thở dài một hơi, hẳn nói ra: “Sao chỉ có mình người ở đây? Còn Giáo Hoàng đâu rồi?”

“Giáo Hoàng đại nhân sau khi giết sạch lũ nhiều chân gọi là nhện kia thì đã vào hang ổ của bọn chúng để lục soát, còn ta phải đi về dò những đứa con còn chưa ra đời vào Thập Linh Hóa thành.” Ngạc Thiên Quang trả lời.

Mặc Hàn nghe được Thanh Vũ không những không bị làm sao, còn giết sạch cả bầy nhện, hẳn hơi chấn kinh, sau đó nói ra: “Được rồi, nếu như Giáo Hoàng đã quyết định như vậy, xem như người là một thành viên của Giáo Đình, bây giờ hãy cùng chúng ta trở về.”

“Người muốn về cứ về một mình, ta còn có chuyện phải làm.” Ngạc Thiên Quang vừa quay đầu vừa liếc Mặc Hàn rồi nói, sau đó hắn đi xa, cái đuôi đóng đưa trông cực kỳ đáng ghét.

“Ngươi---” Mặc Hàn tức giận không nhẹ, thẳng cả sáu Ngạc Thiên Quang không hề để hấn vào trong mắt, chỉ là một thành viên mới gia nhập mà kiêu ngạo như vậy sao?

“Chúng ta trở về đi.” Mặc Hàn xoay người rồi nói với mọi người.

...

Bánh!!

Âm thanh nặng nề vọng ra từ hang động tối đen như mực, Thanh Vũ nặng nề hít thở sau khi xé một con nhện Tam Dương hậu kỳ cuối cùng thành hai nửa, máu tươi tanh tươi chảy ra làm ướt hết mặt đất.

“Chỉ đánh với bốn con nhện Tam Dương hậu kỳ mà mất nhiều thời gian cùng với sức lực như vậy, xem ra kỹ năng chiến đấu của mình quá kém cỏi.” Thanh Vũ nói bằng giọng không hài lòng lắm, lúc này bộ quần áo của hắn đã tung tóe như giẻ rách.

“Mình cần phải tiến bộ hơn mới được, cứ như bây giờ thì ngay cả một tu sĩ cùng cảnh giới cũng có thể đánh ngang tay với mình.”

Thanh Vũ lấy ra một bộ đồ mới rồi mặc vào, sau đó mới thu thập tinh thể tiến hóa để vào túi trữ vật.

“Mười ba ngàn viên cấp một, bốn ngàn hai trăm viên cấp hai, một trăm hai mươi mốt viên cấp 3.” Thanh Vũ kiểm kê xong, hắn vui vẻ nói.

Thanh Vũ ngồi xuống hồi phục một chút, nhớ ra mình đã hoàn thành một nhiệm vụ, thế là Thanh Vũ mở ra bảng thông tin để nhận thưởng.

“Năm viên tinh thần ấn ký này có thể để cho năm người Nhị Dương đỉnh phong sử dụng, Giáo Đình lại có thêm năm cường giả Tam Dương sơ kỳ.” Thanh Vũ gật đầu hài lòng.

“Vật phẩm Thiên Phú Chi Tinh này là gì vậy nhỉ?” Thanh Vũ lấy ra một viên tinh thể hình giọt nước rồi nhìn xem tác dụng.

“Thiên Phú Chi Tinh: thần vật vô giá, có thể vô điều kiện tăng lên thiên phú vĩnh viễn một bậc.”

Vừa coi xong, hai tay của Thanh Vũ run rẩy mãnh liệt, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi nở nụ cười nói:

“Vật phẩm này có thể tăng lên thiên phú, Hệ Thống, ngươi lúc nào lại hào phóng đến vậy?”

“Thiên Phú Chi Tinh tăng lên tất cả thiên phú một bậc vĩnh viễn, không phải là thiên phú không ổn định kia, sau khi sử dụng, cho dù ký chủ có đột phá một cảnh giới lớn cũng không ảnh hưởng gì đến thiên phú.” Hệ Thống nói bằng giọng máy móc như giải thích cho Thanh Vũ.

“Nói như vậy thì ngoài thiên phú chiến đấu, tất cả thiên phú như luyện đan, luyện phù, luyện khí gì đó cũng tăng lên một bậc?” Thanh Vũ không dám tin vào những gì mình nghe thấy, đĩa bánh này quá ngon rồi.

“Nếu có nhiều Thiên Phú Chi Tinh thì mình sẽ trở thành siêu cấp thiên tài à?”

“Thiên Phú chia thành năm cấp độ, muốn tăng lên một cấp cần sử dụng số lượng Thiên Phú Chi Tinh gấp đôi cấp độ trước.” Hệ Thống nhìn không nổi sự ảo tưởng của Thanh Vũ liền tạt một gáo nước lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Ý cảnh của Thanh Vũ, Quân Đoàn Gaia trở về

“Muốn nhờ Thiên Phú Chi Tinh tăng lên thiên phú cấp năm thì cần phải sử dụng đến ba mươi mốt viên Thiên Phú Chi Tinh.” Thanh Vũ nói bằng giọng phấn khởi, tưởng chừng vì muốn có thực lực để phát triển và bảo vệ Giáo Đình nhanh hơn, Thanh Vũ quyết định hi sinh thiên phú, không trở thành thiên tài gì, lợi dụng ưu thế của Danh Hiệu một cách hiệu quả nhất.

Nào ngờ được sự xuất hiện của Thiên Phú Chi Tinh làm cho Thanh Vũ có một tia hi vọng. Trở thành thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu, làm những chuyện mà người bình thường không làm được, ai lại không muốn trở thành thiên tài đâu?

Nhưng thế giới vô tình, thiên tài nhiều như là mùa thu, nhưng cũng rụng như lá mùa thu, có thiên tài không cam lòng số mệnh chiến đấu đến cùng, có thiên tài mờ nhạt như hạt bụi rồi chìm vào dòng thời gian cuộn cuộn, cũng có thiên tài từ bỏ hy vọng, vì muốn trở thành một thiên tài thực sự rất khó khăn.

Nhất Tinh, Nhị Tinh, lại Tam Tinh, muốn giữ được thiên phú cần tài nguyên, cần cố gắng và cũng cần một chút may mắn, người có thể tụ hợp được nhiều yếu tố đó mới thực sự là một viên ngôi sao tỏa sáng trên bầu trời.

Thanh Vũ nhìn viên Thiên Phú Chi Tinh trên tay, vật này rất quý giá, phải nói là chỉ cần sự tồn tại của nó được mọi người biết đến, thì sẽ có một hồi máu tanh mưa máu tranh đoạt, chỉ cần sử dụng một viên thôi, thì người sẽ vĩnh viễn là Nhất Tinh Thiên Tài!

Đương nhiên, còn nhiều yếu tố quyết định vào thực lực cũng như các nghề nghiệp khác, ví dụ như thiên phú của chủng tộc, kỳ ngộ kinh người, hoặc là thể chất vô song.

Thanh Vũ không có gì cả, chỉ có linh lực cấp tám, mà một cấp ở trong đó là do Hệ Thống tăng lên, hẳn lại không có thể chất gì, không có một trí khôn vượt qua người thường, mà các nghề khác lại càng không biết.

Người hội tụ quá nhiều chữ không như Thanh Vũ làm sao có thể dám mơ tới việc trở thành vạn cổ đệ nhất thiên tài được chứ? Đã vật chất không được, mà gánh nặng trọng trách của một Giáo Hoàng lại đang ở trên vai, Thanh Vũ chỉ đành thở dài tiếc nuối đột phá đến Tam Dương sơ kỳ, đến đây thì hẳn chỉ còn là Nhất Tinh Thiên Tài mà thôi.

“Nhất Tinh Thiên Tài.” Thanh Vũ nhìn viên Thiên Phú Chi Tinh trước mặt, nội tâm không kiềm được nhiều cảm xúc ngổn ngang.

“Lúc đầu ta chỉ nghĩ đến, có Giáo Đình cùng Hệ Thống, tất nhiên ta sẽ có thể làm cho mọi người có thể sinh sống ở một nơi yên bình.”

“Sau khi trải qua trận chiến với oan hồn, ta chỉ nghĩ rằng, một chút khó khăn đó không làm cản được bước chân ta.”

“Nhưng, những thứ âm thanh đang dâng trào trong cơ thể đó chỉ là một lời nói dối nhằm xoa dịu sự sợ hãi của ta mà thôi.”

“Ta sợ mình không làm được, ta lại càng sợ mình chết đi.”

“Ở thời điểm Tiểu Hắc tấn công giáo đình cũng vậy, mà hơn là khi nghe được Không Vũ quốc lại loạn lạc, mỗi thành chủ đều có tu vi thông thiên, ta chỉ lấy lý do vì tu luyện rồi giao tất cả nhiệm vụ khó khăn lại cho mọi người.”

“Ở Không Vũ vương thành, đó không phải là ta, mà đó giống như là hiện thân của sự sợ hãi trong lòng ta vậy.”

“Vô tình, hắc ám, giết chóc, không hề có một tia cảm xúc gì khi giết người.”

“Ta quá sợ hãi tất cả mọi thứ xung quanh, sợ cái chết, sợ mình sẽ biến thành một người như vậy.”

Nói đến đây, Thanh Vũ cảm thấy tay mình nặng trĩu, Thiên Phú Chi Tinh, chỉ cần sử dụng nó, tất cả lý do để Thanh Vũ không đối diện thực tại sẽ biến mất, Thanh Vũ chỉ có thể tiến bước về phía trước đối mặt trực tiếp với những khó khăn.

“Cuối cùng thì không thể tránh khỏi vận mệnh.”

“Vậy thì hãy để nó đến đây đi.” Thanh Vũ nói xong, hắn liền nuốt viên Thiên Phú Chi Tinh vào trong cơ thể.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Phú Chi Tinh bị luyện hóa biến thành lực lượng kỳ dị tràn ra toàn thân của Thanh Vũ, một cảm giác đau đớn xuyên thấu linh hồn hắn, cốt cách, máu thịt, ngay cả linh hồn của Thanh Vũ đang bị cọ rửa bởi thứ lực lượng thần kỳ này.

Thanh Vũ cắn chặt răng lại, hai mắt quyết tâm.

Đúng vậy, Thanh Vũ muốn tất cả mọi người sống một cách hạnh phúc và vui vẻ, nhưng hắn lại không muốn đẩy mọi người vào nguy hiểm chỉ vì ước muốn viễn vong đó, nhưng hắn lại càng không muốn giết chóc.

Sợ mình trở thành thứ sinh vật không hề xem sinh mạng ra gì! Đến lúc đó, Thanh Vũ có còn là chính mình hay không? Đến lúc đó, hẳn thật sự còn là con người hay không? Và đến lúc đó, liệu hắn có còn duy trì được ước muốn của mình?

“Vận mệnh như dòng thác, chỉ có đi tới không thể lùi.”

“Hôm nay, ta muốn đối mặt với nó, không hề nao núng, không hề muốn quay đầu lại, dù tương lai có thể nào, ta cũng không hối tiếc.” Giọng nói Thanh Vũ vang ra.

“Hãy để ngày hôm qua chỉ là quá khứ.”

“Hãy để sự sợ hãi vô hình kia biến mất vĩnh viễn.”

“Phong ấn tất cả.”

Thanh Vũ càng nói âm thanh hắn càng nhỏ cho đến khi biến mất, cuối cùng thì hắn đã ngộ ra được ý cảnh của riêng mình, viên ký hiệu Quang pháp tắc bỗng nhiên phát ra một hào quang bao phủ cơ thể Thanh Vũ, ý cảnh biến thành ký hiệu khắc ghi vào tu vi của hắn.

Mà lúc này, vô số cảm xúc xuyên thấu hư không, xuyên thấu thời gian để đến gần Thanh Vũ, chúng là những hạt bụi lấp lánh bao phủ lấy thân thể của Thanh Vũ.

Hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của tất cả thành viên của Giáo Đình, tất cả mọi người đều có chung một lòng. Đến lúc này, thì Thanh Vũ mới nhận ra

được, lo lắng ở trước kia chỉ là do một mình hắn suy nghĩ quá nhiều mà thôi, khi mọi người gia nhập Giáo Đình, họ đã hiểu rõ họ phải làm gì và biết rõ họ phải đối mặt là gì.

Họ đã sẵn sàng chấp nhận cái chết để đổi lấy một mảnh trời yên bình, vì người thân, vì bạn bè cũng như vì những đứa trẻ còn chưa lớn lên có một cuộc sống tốt đẹp.

Cho dù chết thì có sao?

Cho dù biến thành tro bụi vĩnh kiếp không luân hồi thì có gì đáng ngại?

Người sống chỉ có một lần chỉ cần sống đúng với bản tâm thì họ không có gì phải hối hận!

Dù ta có hóa thành ác ma, có hóa thành quỷ dữ đối với kẻ địch nhưng ta vĩnh viễn bạn của các người.

Thanh Vũ mở mắt ra, một đôi con mắt đen nhánh thu hút tâm hồn, hắn cảm nhận được mình đã khác biệt so với lúc trước, thân thể hắn mạnh hơn, linh hồn hắn cứng rắn hơn, và ngộ tính của hắn đã hơn xưa rất nhiều.

Bây giờ, Thanh Vũ đã trở thành một thiên tài nhất tinh vĩnh viễn! Trải qua lần quyết tâm và nhận rõ cảm xúc của các thành viên Giáo Đình, Thanh Vũ nhò vào ý cảnh phong ấn sự sợ hãi vào nơi tối tăm nhất của hắn.

Ý cảnh mang đến chỗ tốt cho Thanh Vũ, Quang Minh Linh Lực của Thanh Vũ có thêm một thuộc tính mới, đó là lực lượng phong ấn.

“Là thời điểm nên trở về.” Thanh Vũ đứng lên phui đi một ít đất cát rồi rời khỏi hang động.

...

“Nhìn kìa, hình như đó là Quân Đoàn Gaia.” Một vài người đang đứng trên tường thành nhìn về phía xa, nơi đó là khu rừng màu xanh kéo dài, ở trên không trung có nhiều thân ảnh đang bay tới.

“Đúng rồi, bọn họ đã trở về, chúng ta mau đi thông báo cho mọi người biết.” Một người nói xong rồi nhảy xuống tường thành, hắn chạm vào mặt đất một cách nhẹ nhàng rồi phóng về phía sau, vượt qua các căn nhà như một tia chớp.

“Không biết lần viễn chinh đầu tiên của họ sẽ thu hoạch được gì.”

“Hi vọng họ sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.”

Trong lòng của mọi người đang mong muốn một đáp án về nơi hoang dã tràn đầy nguy hiểm mà họ không có tự tin để thăm dò kia, liệu Quân Đoàn Gaia sẽ đem lại kết quả gì? Hoặc là bị tổn thất, hoặc là cho bọn họ một hi vọng.

Rất nhanh, người nghe tin đã tập hợp gần cổng thành, mọi người đứng hai bên đường cái rồi tập trung vào cánh cổng khổng lồ bằng kim loại dày nặng.

Két!!!

Cánh cổng nặng nề mở ra, dưới hàng chục ngàn ánh mắt mong đợi, Quân Đoàn Gaia nghiêm chỉnh bước vào Thập Linh Hóa thành.

Dẫn đầu là Richard, Dieter, Rinka cùng Mặc Hàn, ở sau là ba vị phó Quân Đoàn Trưởng.

“Đây là ---” “Kế tiếp, thứ xuất hiện dưới ánh mắt của mọi người, một thứ vượt qua họ tưởng tượng.

Chỉ thấy Nathan, Lucas, Derek, mỗi một người đang nắm lấy một sợi xích sắc thô to, mà đầu kia của xích sắt là ba con quái vật cao đến bốn mét, thân thể khổng lồ tạo ra một cỗ khí thế áp bách mọi người.

“Đó là bộ ngựa khổng lồ!” Một người hét lên với giọng tức giận.

“Lũ sinh vật chết tiệt đã giết chết em trai của tôi.”

“Quân Đoàn Gaia đã bắt được bọn chúng.”

“Tôi nhận ra rồi, đây là con bộ ngựa đầu đàn đã tấn công chúng ta lúc trước.”

“Cái gì, trời cao thật có mắt, cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy ngày hôm nay rồi.” Có một người đàn ông vừa nói vừa chảy nước mắt, nghĩ lại đứa con chết trẻ, khuôn mặt tuyệt vọng của đứa con trai bé bỏng vĩnh viễn in sâu vào linh hồn của ông ta, tất cả chỉ vì lũ bộ ngựa đáng chết này.

Trong ba con bộ ngựa, có một con có màu vàng óng đẹp rực rỡ, nhưng lúc này nó lại suy yếu, thân thể đầy vết thương chảy ra máu tươi, nó bị Derek kéo đi về phía trước, không hề có chút sức lực kháng cự nào. Hai con còn lại có cánh giới Tam Dương trung kỳ may mắn còn sống nhưng vẫn bị Quân Đoàn Gaia bắt đi.

Các thành viên lần lượt vào thành, cuối cùng một nhóm người mang theo những cái kén lớn màu trắng bằng linh lực.

Cư dân của Thập Linh Hóa thành nhìn thấy chuyện lạ, họ không có chú ý quá nhiều, tất cả sự tập trung đều đổ dồn vào ba con bộ ngựa cùng với các Quân Đoàn Trưởng và Mặc Hàn, mọi người đi theo sau Quân Đoàn Gaia đến Quảng Trường trước tòa tháp cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Tiếp thêm hi vọng, lan tỏa tình yêu thương

Mọi người thấy trên chiến giáp cùng với vũ khí của các thành viên Quân Đoàn Gaia có nhiều vết máu và vết trầy xước, tinh thần mỏi mệt, nhưng tấm lưng lại thẳng tắp tỏa ra một cỗ khí thế chống trời làm nhiều người thần phục.

Rinka giơ tay lên cao để ra hiệu cho họ im lặng, sau đó cô mới cất tiếng nói, giọng trong trẻo đầy nữ tính: “Quân Đoàn Gaia đã trở về sau cuộc viễn chinh tiến về vùng đất hoang dã.”

“Chúng tôi gặp rất nhiều những loài sinh vật biến dị mạnh mẽ, trong đó trận chiến khó khăn nhất là khi chạm trán một bầy bộ ngựa khổng lồ, kết quả là bọn chúng bị Quân Đoàn Gaia đánh tan, mà chúng tôi còn bắt được bộ ngựa đầu đàn.”

Nghe được Rinka nói, mọi người ở trên Quảng Trường không khỏi nín thở, vài lời nói đơn giản, nhưng ẩn chứa ở trong đó là những khó khăn, gian khổ, có thể nói là đi bộ trên lưỡi dao sắc bén.

Mọi người tập trung chú ý vào con ngựa đầu đàn có màu hoàng kim, nhiều người còn nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đầy sát khí hận không thể tiến lên chém giết nó, nhưng bọn họ không làm xằng bậy vì Quân Đoàn Gaia còn đứng đây.

Cái khí chất sau khi trải qua chiến trường tẩy rửa đã trấn trụ toàn trường.

“Con bộ ngựa đầu đàn này cũng chính là kẻ đã chỉ huy bầy bộ ngựa tấn công chúng ta ở nửa tháng trước.” Rinka xác nhận thông tin chính xác cho mọi người và cũng vì đề lập nên uy nghiêm của Quân Đoàn Gaia trong mắt họ.

“Hôm nay, Quân Đoàn Gaia bắt nó về đây để tể diện vong linh của những người đã chết dưới lũ bộ ngựa đáng kinh tởm, và cũng để cho mọi người có thể tận tay trả thù.”

“Gào!!” Con bộ ngựa đầu đàn gầm gừ, đôi mắt dữ tợn quét tới quét lui, nhiều người bị đôi mắt này để ý đến đều phải lùi bước, không dám tranh phong.

Thân thể cao to đẹp rực rỡ, khí tức mạnh mẽ của nó áp bách toàn trường, đến lúc này thì họ mới nhận rõ được bộ ngựa đầu đàn này đáng sợ cỡ nào, nhưng nó vẫn không chạy trốn khỏi tay của Quân Đoàn Gaia rồi bị bắt về đây trong tình trạng còn sống.

Mà muốn bắt được loại sinh vật tiến hóa đến cấp ba như thế thì phải trả ra giá lớn bao nhiêu? Nhiều ánh mắt rung động đổ dồn về Rinka và Quân Đoàn Gaia, trong thâm tâm họ bắt đầu kính nể Quân Đoàn Gaia và chân thành cảm ơn họ.

Rinka thấy cô đã đạt được mục đích, sau đó cô nói tiếp:

“Quân Đoàn Gaia viễn chinh không chỉ vì muốn chiến đấu với các loài sinh vật tiến hóa, mà còn vì một lý do nữa, chúng tôi muốn tìm kiếm những người đang ở ngoài đó và đưa họ trở về Thập Linh Hóa thành, để họ có một cuộc sống tốt hơn.”

Lời nói của Rinka vừa rơi xuống, một số thành viên Quân Đoàn đi đến các cái kén lớn dưới ánh mắt của mọi người, họ lấy ra một con dao găm sắc lẹm rồi rọc kén, dưới tia nắng chói chang của Mặt Trời, một số thân ảnh xuất hiện sau cái kén.

Đó là những con người đang hôn mê, không hề hay biết gì về vận mệnh đáng thương của mình.

“Quân Đoàn Gaia đã thành công cứu ra hơn hai ngàn người bị lũ nhện khổng lồ bắt giữ, giúp họ thoát khỏi vận mệnh trở thành thức ăn cho lũ nhện hung tợn.” Giọng nói của Rinka lại vọng ra.

“Hai ngàn người?”

“Quân Đoàn Gaia cứu được hai ngàn người từ lũ nhện khổng lồ?”

“Trời ạ, tôi chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng nằm ở trong cái kén đó thôi thì cũng đủ để rùng mình, không dám tưởng tượng về tương lai như thế nào nữa.”

“Bọn họ bị lũ nhện xem như thức ăn dự trữ.” Một nhà sinh vật học tức giận nói, nghe được âm thanh của ông ta, mọi người rung động càng lớn.

Thử nghĩ nếu không có Quân Đoàn Gaia cứu họ khỏi hàm răng của lũ nhện thì số mạng của họ sẽ trôi về đâu?

“Thật đáng tiếc, nếu chúng tôi tiến hành viễn chinh nhanh hơn thì có lẽ sẽ cứu được nhiều người hơn.” Rinka nói bằng giọng thương tiếc và tự trách.

“Quân Đoàn Trưởng không cần phải tự trách, ngài đã cứu lấy được hơn hai ngàn con người, đó là một công đức không thể nào xóa nhòa.” Như cảm nhận được sự thống khổ đang dấn vặt Quân Đoàn Gaia, mọi người lên tiếng nói.

“Đúng vậy, ngài đã làm hết sức mình.”

Lúc này, Richard nói ra: “Để có được thành công như lúc này, một thành viên của Quân Đoàn Gaia tên là Pandey Mike đã ra đi vĩnh viễn.”

Tới đây, giọng nói của Richard hơi nặng nề một chút, nó như cây búa lớn gõ vào tâm của mọi người và bị đau thương không biết tên này làm cho trầm mặc.

“Khụ, khụ.” Một tiếng ho khan truyền ra từ khu vực đặt những cái kén, có người đã tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Tôi đang ở đâu vậy?” Một cô gái tuổi học sinh mê mẩn nói trong khi nhìn xung quanh, cô thấy được những khuôn mặt lạ lẫm đang nhìn vào cô. Một số trí nhớ ủa về, cô nhớ rằng nơi ở của cô bị lũ nhện tập kích rồi cô bất tỉnh.

“Cô đừng lo lắng, lũ nhện đã bị đánh bại, Quân Đoàn Gaia cứu cô ra từ hang ổ của bọn chúng, nơi này là Thập Linh Hòa thành, ở đây cô rất an toàn.” Trick nói bằng giọng ấm áp như gió xuân trả lời cô ta.

“Tôi được cứu?” Cô gái không dám tin vào những gì cô đang thấy, cô hiểu rõ lũ nhện kia mạnh mẽ đến mức nào, hàng chục ngàn người không hề có sức chống cự bọn chúng.

Tại sao lại có người tự đẩy bản thân vào nguy hiểm để cứu những người xa lạ như cô chứ? Không phải khi tai nạn xảy ra, lòng người càng lạnh lùng cùng hiểm độc sao? Cô gái nhìn xung quanh với ánh mắt mê mẩn, cô thấy được có hơn hai ngàn cái kén ở đây, nhiều khuôn mặt quen thuộc, họ đang tỉnh lại, trong đó có một khuôn mặt mà cô không thể nào quên được.

“Eira! Là tôi đây, cô mau tỉnh lại đi.” Cô gái không hề để ý đến những ánh nhìn xung quanh, cô lung lay đứng lên rồi loạng choạng đi tới gần một cô gái chừng tuổi cô, mà Eira chưa tỉnh lại, cô vừa kêu vừa lay lắc Eira.

Hàng mi Eira rung lên, đôi mắt như hai viên ngọc băng giá mở ra.

“Eira, cô tỉnh lại rồi, thật là may quá, cô còn chưa chết, nếu không tôi sẽ không biết phải sống thế nào nữa.” Cô gái vừa khóc vừa nói.

Eira nở nụ cười nói: “Tôi cũng vậy, Anne, tôi tưởng rằng tôi sẽ không thể nào gặp lại cô được nữa.”

Anne, Eira là hai cô gái học chung một lớp, khi thời đại tiến hóa mở ra, hai người dựa vào nhau mà sống, từng không ít lần vào sinh ra tử, nếu chỉ có một mình, hai người họ không bao giờ có thể sống đến giờ phút này.

Anne và Eira ôm nhau rồi khóc, tiếng nước nở vang ra. Cư dân của Thập Linh Hòa thành chỉ im lặng nhìn, chẳng có ai cười Anne và Eira cả, mà ngược lại cảm thấy hai cô gái thật đáng thương, chỉ vì thời đại tàn nhẫn này mà mất đi tuổi trẻ yên lành.

Các thành viên của Quân Đoàn đang chăm sóc cho những người vừa tỉnh lại và giải thích cho họ về tình trạng lúc này. Sau đó hơn hai ngàn người, không một ai không cảm kích Quân Đoàn Gaia.

Rinka thấy tình trạng của họ không ổn định, cô đành phải nói: “Được rồi, chúng tôi sẽ trị liệu cho các bạn đến khi các bạn khỏe mạnh trở lại, vì vậy, các bạn hãy yên tâm để hồi phục.”

Người là do Quân Đoàn Gaia cứu, Rinka phải chịu trách nhiệm về mọi người, không thể để các cư dân khác nhận lấy trọng trách này được.

“Bây giờ tôi, chúng tôi sẽ tiến hành tế điện vong linh của những người đã khuất bằng máu tươi của con bọ ngựa này, sau đó dùng máu thịt của nó để chiêu đãi mọi người.”

“Mọi người hãy tập trung vào lúc đó, còn bây giờ hãy tản đi.” Rinka nói xong, cô cảm thấy cơ thể rất mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi để hồi phục, các thành viên khác cũng vậy.

Sinh vật tiến hóa mang trong mình một cơ thể ẩn chứa nhiều năng lượng, giống như là thuốc bổ, máu thịt của con bọ ngựa đầu đàn có thể giúp mọi người tăng cao tu vị, nói không chừng còn đột phá cảnh giới.

Quân Đoàn Gaia giúp những người suy yếu, đỡ họ vào các ngôi nhà trống, sau đó có nhân viên mang đến thức ăn, nước uống, thuốc men và quần áo, tất cả những thứ đó đều miễn phí làm cho họ cơ hồ muốn khóc lên, một cảm xúc cảm động dâng tràn cơ thể họ.

Đã bao lâu rồi, họ mới nhìn thấy và cảm nhận được tình yêu thương đùm bọc lẫn nhau giữa người với người? Loại tình yêu thương quá xa vời, thậm chí họ không hề nghĩ đến mình sẽ nhận được thứ tình cảm đó, không biết tại sao, họ tự nhủ với lòng rằng, họ muốn chia sẻ thứ tình yêu thương này với tất cả mọi người, thứ đã cứu họ một mạng và giúp họ vượt qua khó khăn.

Các cư dân của Thập Linh Hòa thành còn thất thần, chưa tỉnh lại, một số người tiến lên tự nguyện giúp đỡ, một số thì được tiếp thêm sức mạnh, bước chân của họ càng kiên định trên con đường khó khăn.

Hoang dã không nguy hiểm như những gì họ nghĩ, thế giới không tuyệt vọng như những gì họ thấy! Quân Đoàn Gaia đã chứng minh cho họ điều đó.

Con người đoàn kết, sức mạnh đó có thể làm nên tất cả, dù cho đó là ước muốn khó khăn đến cỡ nào đi chăng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 234: Sau cuộc viễn chinh

“Chúng tôi thay mặt Quân Đoàn Gaia cảm ơn Mặc lão, nếu không có Mặc lão giúp đỡ thì chắc chắn nhiều thành viên của Quân Đoàn Gaia sẽ hi sinh.”

Ba người, Rinka, Dieter và Richard hơi cúi người trước Mặc Hàn, lúc này họ đang ở trong tòa tháp, chiến đấu quá loạn lạc và hỗn loạn, bọn họ không có cơ hội để cảm ơn Mặc Hàn, bây giờ thì họ phải làm tận nghĩa vụ của một Quân Đoàn Trưởng.

Quân Đoàn Gaia chém giết với quái vật, không có nghĩa là bọn họ sẽ chịu chết! Mà làm giảm số lượng thương vong đến mức thấp nhất là nhiệm vụ hàng đầu của Quân Đoàn Trưởng, họ phải dẫn dắt Quân Đoàn càng ngày càng lớn mạnh.

“Ba vị Quân Đoàn Trưởng không cần cảm ơn tôi, thân là một thành viên của Giáo Đình, tất nhiên tôi phải xuất thủ hỗ trợ các vị và Quân Đoàn Gaia.” Mặc Hàn cười và nói bằng giọng nhẹ như gió thu, ẩn chứa trong lời nói đó là một cảm giác cứng rắn làm cho người khác tin phục.

Mặc Hàn đã sử dụng Quang Minh Tín Ngưỡng quả, hắn biết chuyện đó và hắn cảm thấy mình thật may mắn khi được gia nhập Giáo Đình. Nếu như thời gian có quay trở lại, Mặc Hàn sẽ ăn quả đó mà không chần chờ.

Giáo Đình cho hắn một cuộc sống mới, một cơ hội để báo thù cho sư phụ, cho nên hắn làm việc cho Giáo Đình là việc tất nhiên, cho dù chết đi chăng nữa, hắn tuyệt không hối hận. Người đều có niềm tin cùng với đạo lý của chính mình, và họ sẽ không bao giờ phản bội điều đó, Mặc Hàn là một người như vậy.

Với tư cách là một thành viên của Giáo Đình, Mặc Hàn sẽ làm tất cả việc trong khả năng của hắn để Giáo Đình phát triển. Quân Đoàn Gaia hay các Quân Đoàn Trưởng còn chưa thật sự coi họ là thành viên của Giáo Đình thì đã sao? Mặc Hàn cứu họ chỉ vì họ đã đồng ý gia nhập Giáo Đình.

Còn việc ở tương lai họ có phản bội hay làm gì đó, thì đến lúc ấy hắn sẽ tính tiếp. Tất nhiên, Mặc Hàn có suy tính về những nhân tố bất ổn, nhưng trực giác của Mặc Hàn với cho hắn rằng, Quân Đoàn Gaia và ba Quân Đoàn Trưởng sẽ không quay lưng lại với Giáo Đình.

“Các vị cũng đã mệt rồi, hãy đi nghỉ ngơi cho thật tốt.” Mặc Hàn nói với giọng nhỏ nhẹ, chiến đấu với con cá sấu khổng lồ không nhẹ nhàng như những gì hắn tưởng, linh lực bị rút đi như thác nước, cơ thể vận chuyển ở sức ép cao làm hắn mệt mỏi, vì thế hắn muốn đi nghỉ một chút.

Ba Quân Đoàn Trưởng gật đầu một cái rồi trở về phòng của họ, thu hoạch của Quân Đoàn rất phong phú, trong đó ngoài tinh thể tiến hóa ra còn có thân thể của lũ bộ ngựa khổng lồ, nhất là cặp cang của chúng có giá trị lớn nhất, hầu như tinh hoa của cả cơ thể tập trung ở đó.

Ba người phải kiểm kê, lên sổ sách rồi tiến hành ban thưởng cho các thành viên để tiếp thêm động lực.

“Mặc lão.”

Khi Mặc Hàn vừa nhấc chân lên định trở về phòng thì nghe được một âm thanh vang lên, sau đó cảm nhận được một người đang bay đến từ phía xa rồi đi đến gần hắn.

“Tham kiến Giáo Hoàng.” Mặc Hàn hơi cúi đầu nói, trong lúc đó, Mặc Hàn hơi dò xét Thanh Vũ, hắn cảm thấy được Thanh Vũ đã khác biệt so với lúc trước, tựa hồ Thanh Vũ có nhiều hơn một phần trầm ổn.

Phong ấn nổi sợ hãi vào sâu trong tận đáy lòng, Thanh Vũ không còn bị chúng ảnh hưởng nữa, khí chất Thanh Vũ tăng lên là chuyện hết sức bình thường và đương nhiên.

“Quân Đoàn Gaia thế nào rồi?” Thanh Vũ vừa đi đến gần Mặc Hàn vừa hỏi. Thanh Vũ chỉ vừa mới trở về, không có tận mắt nhìn thấy Quân Đoàn chiến đấu với lũ bộ ngựa khổng lồ.

“Quân Đoàn Gaia không có tổn thất gì nghiêm trọng cho lắm, một vài thành viên bị thương nặng đang được chữa trị.” Mặc Hàn từ tốn trả lời.

“Còn nữa, để có được kết quả như thế này là do một thành viên có tên Derek liều mạng ngăn chặn con bộ ngựa đầu đàn, để các thành viên còn lại có thể yên tâm chiến đấu.”

Nói đến đây, giọng của Mặc Hàn trở nên kính nể. Sống ở Tu Chân Giới quá lâu, Mặc Hàn không nhớ rõ ràng là đã bao lâu rồi hắn chưa nhìn thấy một người có tính cách như Derek, hắn thật hâm mộ Quân Đoàn Gaia khi có một thành viên như vậy.

“Derek à?” Thanh Vũ gạt đầu một cái rồi lăm bằm, ấn tượng của Thanh Vũ về Derek là một người đàn ông to con, trên cơ thể có nhiều vết sẹo, tính tình thô lỗ, nhưng lại biết điểm dừng là ở đâu, xem ra Derek lại có thêm một điểm tốt.

Để tồn tại được đến ngày hôm nay, các thành viên của Quân Đoàn đều có một trái tim và tinh thần cứng rắn, so với các đội quân tinh nhuệ khác, bọn họ càng hơn một bậc, cả về kinh nghiệm chiến đấu lẫn tinh thần đoàn kết, họ chỉ thiếu một thứ duy nhất là chưa trải qua huấn luyện như quân đội mà thôi.

“Giáo Hoàng, ngài đã tiêu diệt tất cả con nhện và làm cho con cá sấu thần phục phải không?” Mặc Hàn hỏi bằng giọng hiếu kỳ, hẳn nghe được Ngạc Thiên Quang nói sơ qua, nhưng hẳn phải tận tai nghe Thanh Vũ xác nhận mới yên lòng.

Lũ nhện có số lượng rất lớn, quả là một mối nguy hiểm đối với Thập Linh Hóa thành, sự tồn tại của bọn chúng ở gần đây là việc cấm kỵ, chúng cần phải bị trừ khử!

“Đúng vậy, nhờ vào một số thủ đoạn nhận được từ Quang Minh Chi Thần, ta đã tiêu diệt lũ nhện và hàng phục con cá sấu để nó trở thành bảo vệ của Thập Linh Hóa thành.” Thanh Vũ trả lời, hẳn không muốn ẩn dấu thủ đoạn này với Mặc Hàn nữa, cơ bản thì Mặc Hàn sẽ không bao giờ phản bội Giáo Đình, Thanh Vũ không cần thiết dấu diếm làm gì.

Lúc trước, suy nghĩ còn non nớt và muốn tạo uy nghiêm cùng thần bí trước các thành viên khác, Thanh Vũ đành phải không cho họ biết mà thôi.

Mặc Hàn nghe được lời nói của Thanh Vũ, hẳn suy nghĩ trong chốc lát, tất cả đầu mối từ đó đến giờ như được kết nối lại với nhau, lúc Mặc Hàn nhìn thấy Thanh Vũ muốn ở lại đối mặt với lũ nhện mà không sợ hãi, hẳn liền nghi ngờ về sức mạnh của Thanh Vũ.

Nếu như Thanh Vũ có sức mạnh đó từ trước thì tại sao lại dùng tên lửa TX-011 đối phó bầy bọ ngựa? Chẳng phải sử dụng sức mạnh đó nghiền ép tới là được hay sao?

Mặc Hàn rõ ràng rồi, thủ đoạn nhận được từ Quang Minh Chi Thần bị giới hạn gì đó, Thanh Vũ không thể tùy tiện sử dụng được. Biết thêm một bí mật, Mặc Hàn cảm nhận được Giáo Hoàng coi trọng hẳn nhiều hơn rồi.

“Mặc Hàn thề sẽ không nói bí mật này với bất cứ ai.” Mặc Hàn đưa tay lên ngực và nói bằng giọng quyết đoán, chỉ có thể như vậy hẳn mới an tâm được, lời thề này được Hệ Thống chấp nhận, nếu Mặc Hàn mà nói ra tất bị trừng phạt rất nặng.

Thanh Vũ bất ngờ với hành động của Mặc Hàn, sau đó hẳn lắc đầu cười nói: “Mặc lão không cần phải như vậy.”

Chỉ một hành động nhỏ của Thanh Vũ liền làm cho Mặc Hàn suy nghĩ lung tung, đủ để biết quyền lực đem đến sức mạnh to lớn như thế nào? Thanh Vũ càng nhận thức rõ về chức vụ Giáo Hoàng này rồi, về sao phải suy nghĩ thật kỹ trước khi nói và hành động.

“Cuộc viễn chinh lần này thành công, trong đó không thể thiếu công lao của trinh sát đoàn do Không Thiên Hà lãnh đạo, Mặc lão hãy ban thưởng cho họ.” Thanh Vũ lấy ra một cái túi trữ vật rồi đưa cho Mặc Hàn.

Mặc Hàn gạt đầu vừa nói vừa nhận lấy: “Chắc hẳn họ sẽ rất cảm kích Giáo Hoàng.”

Thần thức Mặc Hàn chìm vào túi trữ vật, hẳn nhìn thấy được một cảnh tượng làm hắn chấn kinh, ở trong túi trữ vật có gần ngàn viên tinh thể tiến hóa, trong đó còn có năm viên tinh thể tiến hóa cấp ba, đây chỉ là phần thưởng riêng của Giáo Hoàng dành cho trinh sát đoàn mà thôi, nếu cộng thêm phần cao lao của họ nữa thì trinh sát đoàn sẽ có một lượng tài nguyên lớn, đủ để bồi dưỡng ra vài cường giả Tam Dương kỳ.

“Còn đây là phần thưởng của Mặc lão.” Thanh Vũ lại lấy ra thêm một túi trữ vật, trong đó chứa hơn chục viên tinh thể tiến hóa cấp ba, còn có tinh thể cảnh giới Tam Dương Đình Phong.

“Cảm ơn Giáo Hoàng ban thưởng.” Mặc Hàn vui vẻ nhận.

“Còn một việc nữa, Mặc lão hãy nói với ba vị Quân Đoàn Trưởng không cần phải giao ra phần chiến lợi phẩm.”

Mặc Hàn ngạc nhiên nói ra: “Tại sao lại không cần phần chiến lợi phẩm đó?”

“Tinh thể tiến hóa, tài nguyên là dùng để tăng lên tu vi, tăng lên sức mạnh chứ không phải để móc meo ở trong kho được.” Thanh Vũ cười trả lời.

Mặc Hàn nghe vậy, hẳn liền hiểu được dụng ý của Thanh Vũ, một phần là Giáo Hoàng không xem chiến lợi phẩm kia ra gì, và muốn tạo nên uy danh của Giáo Đình trong lòng mọi người, sự rộng lượng cùng với thiện ý này làm họ mang ơn Giáo Đình, càng buộc họ với Giáo Đình hơn.

Thêm nữa, lũ sinh vật kia quá dị thường rồi, chỉ một ổ nhện thôi đủ uy hiếp Thập Linh Hóa thành, nguyên bản Mặc Hàn tưởng thực lực Quân Đoàn Gaia không quét ngang một đất nước thì cũng làm bá chủ một vùng đất, nào ngờ vừa gặp lũ nhện liền không có sức đánh trả.

Tu vi của bọn họ đã kém, lại còn lấy đi mấy phần tài nguyên, làm sao sức mạnh của họ tăng lên nhanh cho được chứ? Mặc Hàn rất đồng ý với Thanh Vũ về khoản này.

“Mặc lão đã gặp Ngạc Thiên Quang rồi à?” Thanh Vũ nhớ lại Mặc Hàn từng nhắc về con cá sấu khổng lồ, hẳn liền hỏi, bởi vì Thanh Vũ không phát hiện Ngạc Thiên Quang ở gần đây.

“Đúng vậy, Mặc Hàn đã gặp Ngạc Thiên Quang, nhém chút còn đánh với nó một trận vì hiểu lầm.” Mặc Hàn cười khổ nói, nếu Ngạc Thiên Quang đã là một thành viên của Giáo Đình, Mặc Hàn cũng lười so đo với nó làm gì, trong mắt hắn, Ngạc Thiên Quang như là đứa trẻ tinh nghịch vậy.

“Hiểu lầm?” Thanh Vũ nghi ngờ nói, sau đó hắn nhận ra được, trừ Giấy Khế Ước ra, thì Thanh Vũ chưa bỏ nhiệm chức vụ của Ngạc Thiên Quang, cho nên Mặc Hàn không tin tưởng Ngạc Thiên Quang thuộc về Giáo Đình, người của Giáo Đình, chỉ cần nhìn nhau cái là biết rõ địch ta.

“Chuyện này là do ta sơ xuất, một chút nữa Ngạc Thiên Quang tới đây, ta sẽ bỏ nhiệm một chức vụ cho hắn.” Thanh Vũ nói ra.

Mặc Hàn gật đầu một cái, trong lòng hắn than thở về thủ đoạn của Quang Minh Chi Thần, ngay cả một sinh vật hung tàn như vậy cũng bị đánh phục, thật may mắn rằng Mặc Hàn không phải kẻ địch của Giáo Đình.

“Giáo Hoàng, bây giờ tôi là thời gian tổ chức tế điện vong linh, ngài có thể tham gia hay không?” Mặc Hàn hỏi.

“Bây giờ tôi à? Cũng được, vừa vặn ta thu lấy một số thịt nhện, dùng nó chiêu đãi mọi người tốt.” Thanh Vũ suy nghĩ một chút rồi nói, giết xong lũ nhện, Thanh Vũ cắt lấy những cái chân không lò rồi bỏ vào nhũn chứa đồ, mấy ngàn cái chân, đặc biệt, Thanh Vũ chỉ lấy máu thịt của lũ nhện có cảnh giới Nhị Dương kỳ trở lên.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Thánh Pháp Sư và Thánh Kỵ Sĩ

Thanh Vũ tạm biệt Mặc Hàn sau đó trở về phòng của mình, Thanh Vũ kiểm tra số thu hoạch một chút rồi vui vẻ gật đầu nói: “Hơn ba mươi hai ngàn viên tinh thể tiến hóa cấp một, bảy ngàn viên cấp 2, hai trăm viên cấp ba trong đó có một trăm bốn mươi viên Tam Dương sơ kỳ, năm mươi sáu Tam Dương trung kỳ, mười bốn Tam Dương Hậu kỳ và ba viên Tam Dương Đỉnh Phong.”

“Số lượng tài nguyên này quá kinh người.” Thanh Vũ cảm thán một câu.

“Mỗi một viên tinh thể tiến hóa đều ẩn chứa năng lượng thuần khiết, cơ hồ là không cần phải trải qua tinh luyện, có thể trực tiếp chuyển hóa thành tu vi.”

“Theo như tính toán sơ qua thì một viên tinh thể tiến hóa cấp ba còn có giá trị hơn một viên đan dược dùng đột phá Kết Đan kỳ.”

“Như vậy, việc đột phá đến Tam Dương sơ kỳ ở trong Giáo Đình không còn là một vấn đề đáng lo ngại nữa, bấy nhiêu tài nguyên dư sức để mọi người có thể đột phá, cầm cự đến lúc Nguyễn Thanh và đan đường luyện ra đan dược Nhị Tinh để thay thế là được.”

Nhị Tinh Luyện Đan Sư có thể luyện ra đan dược dành cho tu sĩ cảnh giới Tam Dương sử dụng, trong đó bao gồm đan dược đột phá đến Tam Dương kỳ, hay gọi là Kết Kim Đan.

Phải biết rằng, ở một số thế lực nhị tinh, đan dược dùng đột phá đến Kết Đan kỳ rất hiếm gặp, có quá nhiều hạn chế khi luyện đan dược này, tiêu biểu là Luyện Đan Sư, Đan Phương, nhiều phần linh dược,... cho nên Luyện Đan Sư Công Hội chỉ bán loại đan dược đó dưới hình thức đấu giá, hoặc bán cho các đại tông môn, vương triều với số lượng hạn chế.

Đương nhiên, do Luyện Đan Công Hội mưu lợi mà thôi, bọn họ có thể dư sức cung cấp đan dược cho mọi người dùng, nhưng vật ít thì quý, bây giờ giá cả của Kết Kim Đan đã lật gấp mấy lần, nhiều tu sĩ không có linh thạch để mua đành cần rằng liều mạng đột phá, nhưng thất bại thì trọng thương, nặng thì mất hết tu vi và chết đi.

Tuổi thọ thì có hạn, trọng thương khi đột phá thất bại làm cho căn cơ của họ bất ổn, muốn hồi phục đến trạng thái toàn thịnh cần thời gian và tài phú để đắp lên, ai mà không quý tuổi thọ của mình? Chỉ có đến đường cùng họ mới làm liều mà thôi.

Cho nên, việc gia nhập các thế lực lớn là chuyện bình thường của các tán tu, ở trong đó họ có thể nhận được hoặc mua sắm đan dược dùng đột phá, ngoài ra còn được tông môn che chở, làm việc thuận lợi hơn rất nhiều, tất nhiên họ cũng phải bỏ ra sức lực để phát triển tông môn, như chém giết, thu nhận một số đệ tử thiên tài cho tông môn.

Chỉ vừa đến Hành Tinh Gaia chưa đến hai tháng, Thanh Vũ liền thu được một khoản tài nguyên có thể nói là giá trị liên thành, sao hắn có thể không vui vẻ cho được chứ?

Hơn nữa, Thanh Vũ vừa lĩnh ngộ ý cảnh của riêng mình, hắn có tư cách sáng tạo ra thần thông để lưu lại cho Giáo Đình tu luyện, mà Thanh Vũ vừa tẩy gân phạt cốt khi sử dụng Thiên Phú Chi Tinh, lúc này thì hiệu suất tu luyện của Thanh Vũ đã tăng lên nhiều lần so với lúc trước.

“Lúc trước chỉ chú trọng tu vi, không hề tu luyện chuyên sâu về Quang Minh Thánh Điển cũng như Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ, hôm nay mình cần phải kiểm tra lại mới được.” Thanh Vũ lẩm bẩm rồi suy ngẫm công pháp của Giáo Đình, hắn muốn tu luyện một cách chuyên tâm hơn để chiến lược có thể tăng cao.

Ở trong hang nhện kia, Thanh Vũ phải dùng đến chức năng của Thánh Vũ tăng mười lần chiến lực để đánh bại bốn con nhện Tam Dương hậu kỳ, Thanh Vũ phát hiện rằng kỹ năng chiến đấu cũng như kinh nghiệm gì đó của hắn quá thấp, không hề bằng với tu sĩ cùng cảnh giới, điều này làm cho Thanh Vũ rất coi trọng.

Nếu lúc trước, Thanh Vũ sẽ bỏ qua, hắn chỉ cần đột phá đến cảnh giới cao hơn rồi bật danh hiệu thì ai dám kháng cự hắn? Quang Minh Thánh Điển là công pháp vô cấp, ở những cảnh giới đầu, hắn gần như là không có bình cảnh, đương nhiên, muốn tu luyện đến cảnh giới Ngũ Tinh thì cần lĩnh ngộ ý cảnh, ý cảnh hóa thành ký hiệu gia trì cho căn cơ giúp hắn có thể đặt chân đến cảnh giới cao hơn.

Thanh Vũ tự tin mình sẽ đột phá đến cảnh giới cực cao, nhưng lúc đó lại không hề suy nghĩ đến chiến lực, muốn có chiến lực cần khắc khổ tu luyện, cần phải là thiên tài, quá nhiều điều kiện hà khắc, bây giờ hắn có Thiên Phú Chi Tinh, các điều kiện đó đã thỏa mãn.

Một người bình thường không cần phải suy nghĩ nhiều như Thanh Vũ, vì trên vai hắn có trọng trách to lớn, hắn muốn có sức mạnh một cách nhanh nhất để bảo vệ Giáo Đình.

“Quang Minh Thánh Điển, nắm cảnh giới đầu tu luyện về ngũ hành chi lực kết hợp với quang minh chi lực, đạt đến Ngũ Dương cảnh, ngũ hành tự sinh sôi nhờ vào quang minh chi lực dung hợp với nhau bộc phát ra sức mạnh của ngũ hành.”

“Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mỗi một ngũ hành chi lực đều có đặc điểm riêng, Quang Minh Thánh Điển không gò bó cách sử dụng ngũ hành chi lực bằng các kỹ năng như công pháp của tu chân giới, mà Quang Minh Thánh Điển chỉ có tác dụng dẫn dắt mọi người sáng tạo nên cách sử dụng của ngũ hành.”

“Quả nhiên không hổ là công pháp vô cấp, nó phù hợp với từng người, có thiên phú cao, có ngộ tính cao thì sức chiến đấu sẽ cao, ngược lại, thì sức chiến đấu sẽ thấp, việc này kích thích sự tìm tòi cũng như ham muốn và dục vọng tu luyện của mọi người.”

“Như ngọn thương ánh sáng mà mình sử dụng là do quang minh chi lực kết hợp với kim lực, quang minh cung cấp năng lượng, kim có sắc bén, một thương đâm xuống, không gì không xuyên thủng.”

“Nhưng bước đầu tiên chỉ có thể kết hợp quang với kim hoặc các loại thuộc tính khác mà thôi, chỉ có thể gia tăng sức mạnh của từng thuộc tính.”

“Mà đến cảnh giới Ngũ Dương kỳ, có ý cảnh chèo chống như trụ cột, khi đó mới có thể dùng ngũ hành liên kết lại với nhau, ví dụ như kim liên kết với hỏa, với thổ, sức chiến đấu bộc phát không chỉ gấp mười lần đơn giản như vậy.”

“Thử nghĩ, sử dụng hệ mộc tạo ra một cây cỏ thụ khổng lồ được gia trì bởi hỏa và kim, một cây quét ngang, không gì có thể kháng cự.”

“Không những vậy, các thành viên trong Giáo Đình có thể giao lưu về cách sử dụng ngũ hành sao cho mạnh nhất, tạo ra nghệ thuật chiến đấu chỉ của riêng mình.”

Ngộ tính của Thanh Vũ đã tăng lên một bậc, nó cho phép Thanh Vũ hiểu nhanh hơn về công pháp và bắt đầu chìm vào tu luyện. Khoảng một hai giờ sau, Thanh Vũ thờ dài một cái rồi mở mắt ra, hai mắt thanh minh ẩn chứa sự rung động.

“Nếu mình có thể để ngũ hành hợp nhất, vậy thì lực lượng đó gọi là gì? Ngũ Hành Chi Lực chăng?”

“Ngũ Hành dung hợp sinh sôi không ngừng, chẳng lẽ Ngũ Hành Chi Lực cũng vậy? Nếu thế thì quá kinh khủng, chỉ cần một đòn pháp thuật đánh xuống và có linh lực gia trì, đòn pháp thuật kia sẽ không hề biến mất mà càng ngày càng mạnh.” Một cái suy nghĩ chợt thoáng qua đầu Thanh Vũ, nhưng rất nhanh thì hắn bỏ đi suy nghĩ này, nếu như hợp nhất được ngũ hành thì linh lực của hắn không đủ để chèo chống, thân thể hắn sẽ bị hút khô cạn cho người khác chém giết.

Một điều nữa là Thanh Vũ biết độ khó khi kết hợp các thuộc tính lại với nhau quá lớn, hai thuộc tính thì dễ, nhưng ba thuộc tính trở lên thì cần phải có thiên phú, tinh thần mạnh mẽ cùng ngộ tính cao. Như thủy và hỏa, khi hòa lẫn nhau thì chúng sẽ triệt tiêu, muốn không bị như vậy thì cần phải cân bằng thủy hỏa, nói thì dễ, làm thì khó vô cùng.

“Tu vi đạt đến cảnh giới Ngũ Dương mới có thể sử dụng được kỹ năng cố định gọi là Pháp Thần Thánh Môn, đã được Quang Minh Thánh Điển cố định, tất nhiên sẽ không yếu đi đâu nhiều.” Thanh Vũ nói bằng giọng mong đợi.

“Tiếp theo là Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ, quần thể được tu sĩ gọi là thể tu, mỗi một đòn đánh bằng thân thể có thể sánh ngang với pháp thuật.”

“Sức phòng ngự, tốc độ, bền bỉ vượt xa Pháp Thánh, tinh thần thì hơi không bằng Pháp Thánh.”

“Từ Nhất Dương đến Ngũ Dương cảnh chỉ cần tập trung luyện thể, làm cho máu thịt, gân cốt trở nên mạnh mẽ và cứng cáp.”

“Ở trong cảnh giới này có một số kỹ năng nâng cao sức chiến đấu như Kiên Cường, Dũng Mãnh, Nhiệt Huyết, Giận Dữ và Chiến Ý, muốn sử dụng cần phải tiêu hao huyết khí trong cơ thể.

Kiên Cường tăng sức bền từ một lần đến năm lần,

Dũng Mãnh tăng sức mạnh từ một lần đến năm lần,

Nhiệt Huyết tăng toàn bộ lực chiến từ một lần đến năm lần,

Giận Dữ là kỹ năng rơi vào trạng thái liều mạng, không cảm nhận được đau đớn,

Chiến Ý tăng lên tinh thần giúp Thánh Kỵ Sĩ tăng lên khả năng chiến đấu hay còn gọi là ý thức chiến đấu, ở trong trạng thái này, Thánh Kỵ Sĩ có thể chiến đấu tốt hơn, cao nhất là hoàn mỹ không tỳ vết, không một sơ hở nào.”

“Mỗi một kỹ năng đều có nét riêng phù hợp với từng Thánh Kỵ Sĩ, như Giận Dữ phù hợp với một số thành viên không chịu nổi đau đớn, giúp họ tập trung vào chiến đấu mà không lo lắng gì, Chiến Ý giúp các thành viên non nớt tăng lên lực chiến.”

“Ở trong cảnh giới từ Nhất Dương đến Ngũ Dương, Thánh Kỵ Sĩ cơ hồ là vô địch, nếu cộng thêm các kỹ năng gia trì từ Thánh Pháp Sư, thì bọn họ không khác gì các cỗ xe tăng nghiền ép kẻ địch, không hổ danh là Thánh Kỵ Sĩ.”

“Mà Thánh Kỵ Sĩ sẽ lột xác hoàn toàn khi đột phá đến cảnh giới Ngũ Dương, Thánh Kỵ Sĩ có thể dùng huyết khí và linh lực ngưng luyện ra Chiến Thánh Pháp Tướng, sử dụng được những Thánh Thức của Ngũ Hành, mỗi đòn tấn công đều mang uy lực hủy thiên diệt địa.”

“Thánh Pháp Sư là Pháp Thần Thánh Môn, mà Thánh Kỵ Sĩ là Chiến Thánh Pháp Tướng, ở cảnh giới đó cả hai đều có thể nhờ vào thiên tài địa bảo ngưng tụ ra một giọt đến năm giọt Bất Diệt Tâm Huyết, thiêu đốt Bất Diệt Tâm Huyết sẽ hồi phục hoàn toàn đến trạng thái đỉnh phong, mỗi một giọt huyết không khác gì một cái mạng sống.” Thanh Vũ nói đến đây, giọng nói hần mang theo rung động lớn, không ngờ công pháp của Giáo Đình lại khủng bố như vậy.

“Thật chờ mong Pháp Thần Thánh Môn cùng Chiến Thánh Pháp Tướng, không đến cảnh giới đó mình không thể biết được chúng có sức mạnh như thế nào.”

Thanh Vũ hít một hơi thật dài để cho tinh thần bình tĩnh, sau đó hần nhắm nghiền đôi mắt lại rơi vào tu luyện, hần không muốn uống phí bất kỳ một phút thời gian nào, còn khoảng ba tiếng nữa thì mới đến bảy giờ tối.

Thanh Vũ đã đưa nguyên liệu nấu ăn cho Mặc Hàn, Mặc Hàn sẽ đưa chúng cho các đầu bếp được Giáo Đình chiêu mộ phụ trách việc ăn uống, tay nghề của họ rất cao và không ngừng tăng trưởng, các đầu bếp biết được thứ vũ khí lợi hại nhất giúp họ sinh tồn hiện giờ là nấu ăn, tất nhiên họ phải luyện tập để nâng cao kỹ năng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Thế Giới tàn khốc! Vùng đất trong mơ

Tại không gian bên trong một căn nhà ba tầng được xây theo phong cách trang nhã và tinh mỹ, căn nhà tạo ra một cảm giác uy nghi và cổ điển, tựa như nó được thiết kế bởi một kiến trúc sư giỏi.

Gần như các căn nhà ở trong Thập Linh Hóa thành đều được xây dựng theo phong cách như thế này, chúng kết hợp với nhau, các căn nhà không khác gì những món đồ trang sức đắt tiền được sắp xếp theo một thứ tự hoàn mỹ, tạo thành một quần thể kiến trúc nguy nga, không kém phần hùng vĩ.

Ở trong Thập Linh Hóa thành đứng nhìn về phía xa, tựa hồ hai bên vách tường thành đá cứng rắn là hai thế giới tách biệt với nhau, cái khí tức chết chóc và hoang dại của hoang dã bị ngăn cách hoàn toàn, mà ở bên trong lại tỏa ra một khí tức yên bình và thịnh vượng.

Lúc này, một cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi đang ngồi trên một cái ghế gỗ được chạm khắc các hoa văn sống động và đẹp đẽ, cô gái có mái tóc dài màu đen óng mượt, đôi mắt mỹ lệ nhưng ẩn chứa sự kiên cường, bất khuất, môi của cô hơi nhợt nhạt, sắc mặt trắng xanh vì thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài..

Ở trước cô gái là một cái bàn gỗ nhỏ có hình tròn, cô gái đang tập trung vào quyển sách màu trắng trên tay cô, khoảng chừng vài phút, cô lại dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn màu trắng nõn để lật lật quyển sách qua trang mới, tinh thần của cô tựa như bị quyển sách hút hồn.

Một lát sau, cô gái mới dời ánh mắt khỏi quyển sách rồi nói bằng giọng khâm phục:

“Quang Minh Thánh Điển có thể giúp chúng ta chuyển hóa năng lượng tiến hóa thành linh lực, chuyện này quả thật quá khó tin, nhưng bây giờ thì tôi tin rồi.”

“Chúng ta được Quang Minh Giáo Đình và Quân Đoàn Gaia cứu khỏi hang ổ bầy nhện, lại được họ cho ở lại một căn nhà lớn đến thế này, hơn nữa, họ lại cho chúng ta quyển sách tu luyện để trở nên mạnh mẽ, không biết họ có mưu đồ gì không nữa.”

“Eira, cô không nên nói những lời như vậy trước mặt người khác, nếu không thì sẽ có phiền phức lớn đấy!” Một giọng nói nhắc nhở vang lên ở cạnh Eira, đó là Anne với mái tóc ngắn màu nâu, khuôn mặt thanh tú và có nét dễ thương, chắc chắn, khi trước cô là một trong những nữ thần của trường học, không biết bao nhiêu cậu con trai thầm thương trộm nhớ.

“Tất cả mọi người ở trong tòa thành trì đều tôn kính và sùng bái Quang Minh Giáo Đình, hơn nữa Giáo Hoàng là một người cực kỳ có uy vọng ở đây, vì Giáo Hoàng đã cứu mọi người thoát chết nhiều lần khỏi lũ quái vật.”

“Chúng ta chỉ là những người mới tới với thân phận được cứu trợ, cho nên chúng ta phải an phận, không được làm nhiều người chán ghét thì hơn.”

“Mà lại, Quang Minh Giáo Đình sẽ không có mưu đồ hay tính toán gì với chúng ta đâu, cô không cần phải suy nghĩ nhiều, cho dù họ có tính toán thì sao? Chúng ta chẳng có gì đáng để họ làm như vậy cả!” Anne nói bằng giọng chắc chắn, đôi mắt cô hiện lên ánh sáng trí tuệ.

“Được rồi Anne, cô không cần phải nói nhiều như vậy, tôi chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi.” Eira nhún nhún vai rồi nói.

“Tôi chưa từng nghĩ đến lại có một nơi như thế này tồn tại, nếu đặt ở thời đại trước thì có khả năng một chút, nhưng ở hiện tại thì nơi này chắc chỉ tồn tại trong tưởng tượng mà thôi.” Eira cảm khái nói, sau đó cô trầm mặc nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Đầu tiên là thoát khỏi trường học quỷ dữ, sau đó là chạy trốn khỏi thành phố nguy hiểm, hành trình máu kéo dài mấy chục km, mỗi một thời khắc đều có người chết đi trở thành thức ăn trong miệng quái vật. Ban ngày, Eira và Anne đi tìm thức ăn, hai cô gái có vóc người không cao, sức lực chẳng mạnh đến mức nào, miễn cưỡng nhờ vào may mắn mới thoát được.

Mỗi một lần ra đi tìm thức ăn lại có một hồi tranh đoạt, không tranh với Venger, thì tranh với lũ sinh vật tiến hóa, nhiều lần còn tranh với con người. Tinh thần mỏi mệt vì thiếu ngủ, cơ thể nặng nhọc vì hoạt động nhiều, đường đi được chiếu rọi bởi ánh sáng mặt trời, nhưng trong lòng họ, ánh sáng màu vàng chan hòa kia sao mà lạnh lẽo, sao mà âm u đến thế?

Họ không chỉ mệt ở tinh thần và thân thể, họ còn mỏi mệt vì nhân tâm, cho dù Eira và Anne có đến được những khu tập trung đồng người, thì họ vẫn không có thời gian để nghỉ, đôi khi ngồi ở một gốc cây, ánh mắt mê mang nhìn xuyên thấu qua toàn bộ khu tập trung, tiếng huyền não kèm theo phần nổ vang ra liên tục, có tiếng kêu cứu thảm thương đến rung động lòng người, nhưng chẳng ai có sức lực để dang tay ra giúp đỡ, có tiếng người đánh nhau hòa lẫn vào dòng máu đỏ, tựa như chúng có thể xé rách lòng người thành ngàn mảnh.

Có người già neo đơn nhìn xung quanh bằng ánh mắt vô thần, một tiếng thở dài vang ra như than cho thế giới đã thay đổi, vì con người không còn như trước, và có lẽ cũng là vì bất đắc dĩ cùng đau khổ.

Mặc dù họ đang sống, họ đang tồn tại, họ đang nhìn thấy và cảm nhận được tất cả những gì xung quanh, nhưng chắc chắn tâm hồn họ đã chết từ lâu rồi, không còn tấm lòng yêu thương, không còn thấy được hạnh phúc, đơn giản là vì thế giới này quá vô tình, và cũng có thể là họ quá yếu đuối đến nỗi bị đoạt đi tất cả cảm xúc của con người.

Có lẽ, ở trong mắt họ, thế giới chỉ còn lại quỷ dữ, chỉ cản trở thành quỷ dữ, tất nhiên họ cũng có thể tồn tại, quy tắc của thế giới chưa bao giờ hiện rõ đến như vậy. Cứ thế, con người truy lạc và sa đọa, mất hết nhân tính chỉ vì sinh tồn.

Eira, Anne tự thân trải nghiệm qua tất cả, và cũng có lần họ biến thân thành ác ma, hai tay nhuộm đầy máu tươi chỉ để tồn tại, tự lừa dối mình bằng một vài lý do nào đó, con người có thể ra tay giết hại con người bằng ánh mắt vô tình lạnh lẽo.

Bây giờ, cái thế giới tàn khốc, hỗn loạn đó bị xé nát và vỡ vụn thành bụi phấn, trong lòng Anne và Eira sao có thể bình tĩnh được chứ? Vùng đất trong mơ của họ, không biết bao nhiêu đêm dài, không biết bao nhiêu lần họ mơ thấy được vùng đất như thế này, nhưng rồi chợt tỉnh lại và nhận ra mình vừa chớp mắt vì mệt mỏi.

Họ có thể ăn mà không cần sợ người khác hạ độc!

Họ có thể uống nước sạch trong lành mà không sợ dịch bệnh nguy hiểm!

Họ có thể ngủ một giấc thật ngon mà không cần sợ người khác giết hại!

Không khí thì trong lành ẩn chứa một luồng khí tức yên lành làm con người như được đắm chìm vào thứ ánh sáng nhu hòa của mặt trời mỗi sớm mai.

“Đúng như cô nói, chúng ta rất may mắn khi đến được đây, nơi này khác biệt so với những khu tập trung khác, người phạm luật sẽ bị Giáo Đình trừng trị, còn quái vật và Venger sẽ bị ngăn cách khỏi bức tường thành to lớn.” Anne đưa ánh mắt nhìn về con đường ở bên ngoài ngôi nhà, người đi nhộn nhịp, khuôn mặt tươi cười cùng với phần chấn, Anne chưa từng nghĩ mình sẽ nhìn thấy một mảnh yên vui như vậy.

“Nghe nói là Quang Minh Giáo Đình cùng Quân Đoàn Gaia sẽ tiến hành viễn chinh, tiêu diệt quái vật đoạt lại thế giới của chúng ta, và cứu những người khốn khổ ở bên ngoài.”

“Chúng ta được họ cứu giúp, đó là ân tình lớn nhất, vì vậy chúng ta không được trầm luân trong sự bảo vệ của họ, chúng ta nên chăm chỉ tu luyện để đạt được sức mạnh có thể trợ giúp Quân Đoàn Gaia phần nào.”

“Cô định gia nhập vào Quân Đoàn Gaia hả?” Eira nghe vậy, cô hiểu kỳ hỏi.

Anne trầm mặc, sau đó cô mới trả lời một câu không liên quan gì: “Toàn bộ khu tập trung kia, chỉ còn lại hơn hai ngàn người.”

Eira ngẩn ngơ, cô chỉ mới vừa tỉnh lại không lâu, thấy được nhiều người bị cứu nhưng chưa bao giờ đếm thử, bây giờ nghe Anne nói vậy, Eira thở dài: “Theo như tôi được biết, khu tập trung đó có hơn mười ngàn người.”

“Nếu Quân Đoàn Gaia đến sớm hơn thì có lẽ tám ngàn người kia cũng có thể được cứu.”

“Chính vì thế cho nên tôi mới muốn gia nhập Quân Đoàn Gaia, không nói đến những vấn đề khác, chỉ cần mục đích cứu lấy mọi người của họ là đủ để tôi cống hiến hết mình.” Anne nắm chặt hai tay lại rồi quyết tâm nói.

“Dù cho sức mạnh của một mình tôi không đáng là gì, nhưng hi vọng mọi người cũng có ý nghĩ như vậy, đoàn kết, làm cho Quân Đoàn Gaia mạnh hơn, sức mạnh đó tạo sự tự tin để có thể tiến hành viễn chinh.”

Eira và Anne đã nghe được một số thông tin về Thập Linh Hóa thành, và họ nhận ra được Quân Đoàn Gaia trì hoãn nhiều ngày như vậy là do không đủ sức mạnh. Chỉ có một ngàn năm trăm thành viên lại dám hùng hổ giết về hoang dã, sự dũng cảm này có thể làm cho mọi người thán phục.

“Cô nói rất đúng, nếu Quân Đoàn Gaia mạnh hơn thì họ có thể viễn chinh nhanh hơn, đến vùng đất xa hơn, và cứu được nhiều người hơn.” Eira gật đầu nói.

“Cô đã quyết định gia nhập Quân Đoàn Gaia thì tôi cũng sẽ đi cùng với cô.”

“Vậy mới đúng là Eira mà tôi quen biết chứ.” Anne nói bằng giọng cảm động, ánh mắt vui vẻ.

“Hai cô gái đang nói chuyện gì mà cảm động vậy?” Một âm thanh vang lên kèm theo tiếng bước chân từ xa.

Anne và Eira ngẩn đầu nhìn về cánh cửa thấy được một người phụ nữ tuổi khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy đang cầm lấy một cái mâm hình vuông lớn, ở trên đặt nhiều chén đĩa đựng thức ăn nóng hổi, khói bay lên lan tỏa ra mùi hương kích thích bao tử Anne và Eira.

“Đây là phần thức ăn chiều của hai cô do đầu bếp của Giáo Đình chế biến, bao gồm đủ loại thức ăn đầy dinh dưỡng để cho hai cô có thể hồi phục nhanh hơn.” Người phụ nữ cười nói, sau đó đặt cái mâm lên trên bàn.

“Tôi là một trong những người đầu bếp đã tham gia nấu các món này, tên của tôi là Briona.”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Đầu bếp Briona (1)

Briona, một người đầu bếp khá trẻ tuổi làm việc tại một nhà hàng bốn sao, nhà hàng có một chút danh tiếng ở xung quanh Thành Phố Nikasa, chức vụ của Briona chỉ là bếp phó, phụ trách một số món ăn không quá cầu kỳ, tiền lương mỗi tháng nhiều so với mức thu nhập trung bình của người dân.

Ở trong thời đại tiến hóa, kỹ năng bếp núc của Briona không có một chút tác dụng gì, hay nói đúng hơn là không ai cần một đầu bếp cả. Thức ăn cũng không có đủ để mà ăn, họ cần một đầu bếp nấu ăn ngon làm gì cơ chứ?

Thế là Briona đành phải từ bỏ sự nghiệp đầu bếp, dựa dựa sinh tồn cho đến khi đến được đây. Qua bao nhiêu cuộc chiến đấu sinh tử, Briona không còn là một người phụ nữ yếu đuối như trước nữa, cô có dũng cảm để đối mặt nguy hiểm, cô có sức mạnh để chống lại vận mệnh, và cô có những người đồng đội đáng tin cậy đến nỗi Briona có thể đặt cả tính mạng của mình ở trên họ.

Đúng vậy, Briona gia nhập Giáo Đình với tư cách một thành viên đầu bếp, có khoảng bốn mươi người có tay nghề đầu bếp giống như cô, nhưng chỉ có một hai người giỏi hơn Briona mà thôi, vì vậy cô có danh vọng tương đối cao, phụ trách nhiều món ăn chính.

Tương chừng như chẳng bao giờ có thể vào được nhà bếp thân thương đầy ắp hi vọng và nhiệt huyết, Briona cực kỳ vui vẻ và hạnh phúc khi có thể nấu ăn trở lại mà không cần lo lắng gì đến lũ quái vật khát máu kia.

Briona cùng mọi người nấu ăn cho Quân Đoàn Gaia và một số thành viên của Giáo Đình, một ngày ba bữa, công việc có vẻ khá nhàn rỗi và dễ chịu, đương nhiên trừ lúc nấu ăn phải sử dụng tất cả tinh thần và kỹ năng ra thì khoảng thời gian còn lại là rảnh rỗi, họ có thể tu luyện công pháp Quang Minh Thánh Điển hoặc luyện tập thân thể bằng công pháp Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ.

Briona không có gì hối tiếc khi sống một cuộc sống như vậy cả, đối với cô, lúc này căn nhà bếp kia là tất cả, là mạng sống, cũng là thứ mà cô có thể trợ giúp mọi người, thứ vũ khí tốt nhất mà Briona có thể dùng để chiến đấu với thời đại tiến hóa, bằng cách này hay cách kia, con người rồi sẽ nhận ra được vũ khí mạnh nhất của họ.

Briona nghe được thông tin về mấy ngàn người vừa được Quân Đoàn Gaia cứu, cô cảm thông và đồng tình về những chuyện mà họ phải xảy ra, một kỷ ức không thể nào quên đối với Briona, những tháng ngày khốn khổ nằm trên gai và không được nếm mật.

Vì vậy, khi Briona nhận được mệnh lệnh nấu thức ăn cho những người đó, cô liền vui vẻ làm theo, không một lời dị nghị gì, tâm trạng của cô rất tốt, cô đã làm những món ăn quen thuộc này hàng trăm ngàn lần, cô hi vọng rằng mọi người khi ăn thức ăn của cô đều cười và khen một tiếng ăn ngon.

Briona nhìn hai cô bé tuổi học sinh, nhưng khí chất lại thành thục và trầm ổn khác hẳn với những bạn đồng trang lứa, không biết tại sao, Briona cảm thấy tim mình đau nhói và khó thở, cuối cùng cô chỉ có thể thở dài rồi bắt chuyện với họ.

Eira hơi ngại ngùng nhìn vào bàn thức ăn, cái bụng của Eira vừa kêu lên một tiếng cô lố khi ngửi thấy mùi hương mê hoặc, Eira không có sức chống cự chút nào trước thức ăn, đặc biệt là những món ăn được chế biến bởi đầu bếp có tay nghề cực cao như vậy.

“Xin chào cô Briona, cảm ơn cô vì đã đưa thức ăn tới đây, em tên là Eira.” Eira đứng lên và nói bằng giọng cảm ơn, mắt Eira cảm động nhìn vào thức ăn đó, so với những thức ăn mà Eira ăn được trong mấy tháng nay thì chúng mới có tư cách gọi là món ăn thật sự.

“Em tên là Anne, hân hạnh được làm quen với cô Briona.” Anne cũng đứng lên để chào hỏi, giọng nói êm ái và thanh thoát như tiếng chim hót vào mùa thu với màu vàng điểm đậm, như là chiếc lá úa vàng đang bị thổi bay bởi cơn gió se lạnh vậy.

“Hai em cũng đã đói rồi, hãy ngồi xuống để ăn đi, như vậy thì mới bổ sung năng lượng để hồi phục sức khỏe chứ.” Briona cười nói, cô đã xem Eira và Anne như là em gái của mình, đó là một cảm giác kỳ lạ, dường như Briona bị thôi thúc phải bảo vệ và chiều chuộng hai cô nàng này.

Có lẽ khi nghĩ đến những gì mà hai cô bé Eira, Anne phải trải qua, cho nên Briona mới có cảm xúc như vậy.

“Yên tâm đi, thức ăn này đều miễn phí, Giáo Đình sẽ không lấy bất cứ thứ gì của hai em đâu.” Briona thấy Eira và Anne chần chờ, cô liền khuyên bảo.

“Khẩu phần ăn được những chuyên gia dinh dưỡng tính toán kỹ, rất tốt cho cơ thể đấy.” Briona vừa nói vừa tiếng lên rồi dần xếp mâm thức ăn, sau đó múc từng chén com rồi nhét vào tay Eira và Anne.

Hai cô đã được Giáo Đình thông báo về việc cung cấp đủ loại nhu cầu cần thiết một cách miễn phí, nhưng được tận mắt nhìn thấy thì Eira và Anne vẫn ngại ngùng và khó tin.

Phải biết cả mâm thức ăn kia rất thịnh soạn, đủ loại thịt cá và canh rau, hơn nữa chúng được nấu rất cẩn thận, chỉ nhìn sơ qua liền biết mâm thức ăn này có giá trị không nhỏ, thịt cá tỏa ra hương thơm ngọt ngào, chưa từng tia năng lượng mạnh mẽ, chúng chắc chắn là thịt của sinh vật tiến hóa cấp hai trở lên.

“Cảm ơn.” Eira cầm trên tay một chén com đầy nóng hổi, cô nhìn Briona và nói với giọng nhỏ nhẹ.

“Hai đứa không có gì phải sợ, ở trong tòa Tháp Linh Hòa thành này an toàn tuyệt đối.” Briona cười nói trong khi dùng tay đẩy nhẹ Anne ngồi lại cái ghế gỗ.

Eira, Anne nhận ra được sự nhiệt tình của Briona xuất phát từ tận đáy lòng, và cái dạ dày của hai cô đang kêu nài một cách ủy khuất, thế là Eira và Anne ngồi yên ở trên ghế, bắt đầu ăn một cách ngon lành, tựa như bọn họ chưa bao giờ thường thức được những món ăn như vậy, à mà, chắc chắn rồi, ở bên ngoài kia làm gì có thức ăn giống vậy cơ chứ?

“Sau khi ăn xong, hai em hãy nghỉ ngơi thật tốt vào nhé.” Briona nói nhỏ một câu rồi rời khỏi căn nhà, để lại hai cô bé, sau đó trong khoảng ba mươi phút, Briona bận rộn với công việc giao thức ăn hoặc chỉ huy một số việc cần làm cho những người phụ bếp.

Briona mệt mỏi thở ra một hơi, rồi lấy chiếc khăn màu trắng để lau mồ hôi trên đầu, cô đang đứng ở trước một căn phòng kín, đây là phòng lạnh dùng để đựng thức ăn và nguyên liệu nấu ăn, Briona mở cửa rồi vào căn phòng, cô có nhiệm vụ mới để làm.

Không khí lạnh lẽo ập vào mặt làm cho Briona hơi run, cô bước vào căn phòng, ở trong có nhiều cái kệ, mà ở trên cái kệ thì có nhiều loại nguyên liệu nấu ăn, từ rau xanh cho đến thịt tươi mới, theo như Briona biết, một số nguyên liệu được Quân Đoàn Gaia cung cấp, một số thì mua từ những cư dân của Tháp Linh Hòa thành, hơn nữa, Briona còn nghe thấy Quân Đoàn Gaia trồng nhiều loại rau ở một khu đất trống gần đây nữa.

Người xưa có câu, có thực mới vực được đạo, thức ăn không còn khan hiếm thì nhu cầu về chất lượng thức ăn của mọi người cũng tăng theo, đặc biệt khi ăn thịt và rau củ tiến hóa, chúng cung cấp nhiều năng lượng làm cơ thể rắn chắc và khỏe mạnh, tăng cường cơ bắp, chữa trị được nhiều bệnh nhỏ, nên Quân Đoàn Gaia rất coi trọng việc ăn uống.

Theo đó, địa vị của những đầu bếp cũng tăng lên, Briona vui vì chiều hướng phát triển đấy.

“Để xem, tối nay là một bữa tiệc lớn, gần như tất cả mọi người sẽ tham dự, vì vậy mình phải chuẩn bị nhiều món ăn để cung cấp cho họ.”

“Mặc lão vừa truyền âm là ông ấy vừa để một số nguyên liệu nấu ăn cao cấp vào đây.”

Briona vừa đi vừa suy ngẫm, cô có nhãn chứa đồ, cho nên chỉ cần một mình cô cũng có thể lấy đủ tất cả nguyên liệu cho nhà bếp. Đôi lúc, Briona dừng lại để lấy rau xanh, cái bắp, cà rốt, chúng to hơn bình thường gấp mấy lần, sau đó Briona để ý đến một số thứ không lộ đặt tùy ý ở một nền đất trong góc.

“Đây là chân của sinh vật gì lại to lớn như vậy? Chất thịt như ngọc, óng ánh vượt xa tất cả những thứ thịt mình từng chế biến, quả là nguyên liệu nấu ăn hảo hạng, không ngờ Mặc lão lại có thể lấy chúng ra để chiêu đãi mọi người.” Briona nhặt lấy một cái chân hơi nhỏ rồi tiến hành kiểm tra và đánh giá, cô than thở không thôi, đứng gần như vậy, Briona cảm thấy cơ thể mình truyền ra dục vọng muốn ăn sạch tất cả chỗ thịt ở đây.

Bởi vì Briona biết chắc chắn một điều, thứ thịt này cực kỳ quý giá, chúng có công dụng giúp cô tăng lên tu vi, nói không chừng còn có thể đột phá.

“Lại có nhiều như vậy? Mặc lão lấy được chúng từ đâu vậy nhỉ?” Briona lấy từng cái chân rồi để vào nhãn trữ vật, cô lấy khoảng gần năm trăm cái rồi

mới dừng lại, nhưng còn rất nhiều, khoảng mấy ngàn cái ở trên nền đất lạnh lẽo.

“Bây nhiêu đủ để mọi người ăn một bữa no rồi.” Briona cười nhạt nói rồi trở về phòng bếp.

Phòng bếp là một dãy nhà lớn với nhiều công dụng khác nhau dành cho việc nấu nướng, khu chế biến, khu nấu ăn, khu trang trí, hơn nữa các đầu bếp hàng đầu đều có một căn nhà bếp dành riêng cho họ, nhà bếp có đủ loại dụng cụ hiện đại và tân tiến, họ có thể nấu bất cứ thứ gì với nhà bếp như vậy.

Có cả một cái máy phát điện chỉ phục vụ cho bọn họ nữa, ở đây không khác gì một thiên đường dành cho đầu bếp cả. Dù cho trước kia, họ cũng chưa từng được trở hết tài nghệ ở một nơi như thế này.

Tổng cộng có hơn bốn mươi người đầu bếp giỏi và hàng chục phụ bếp và nhân viên khác đang tập nập chuẩn bị nấu bữa ăn phục vụ cho bữa tiệc tối này, vì bữa tiệc này có ý nghĩa quan trọng, một phần là tôn vinh sự chiến thắng của Quân Đoàn Gaia, một phần là chiêu đãi mọi người sau khi tế điện người chết.

Briona đem những phần thức ăn đặt ở một nơi, sau đó cô liền trở lại nhà bếp của mình, những tiếng cười nói rộn rã cùng tiến bước chân hập tập vang lên ở sau lưng cô, các đầu bếp đã đi đến để lấy nguyên liệu nấu ăn rồi.

Thông thường thì mỗi một đầu bếp sẽ có nhiều phụ bếp và trợ thủ, nhưng Briona không cần, cô thích được ở một mình tại nơi mà cô tự do thể hiện bản thân, cô được sống với chính bản thân mình một cách phóng khoáng nhất.

“Được rồi, nên bắt đầu thôi.” Briona vừa rửa tay tiết trùng vừa nói bằng giọng hào hứng. Ở đêm hôm nay, mỗi một đầu bếp đều được thỏa thích thể hiện kỹ năng bằng các món mà họ tự nấu, ở trong mắt họ, đó không khác gì một trận chiến bếp núc nhỏ mà giám khảo là những cư dân của Thập Linh Hóa thành cùng với các thành viên đứng cảm của Quân Đoàn Gaia, đặc biệt, họ biết được Giáo Hoàng cũng tới tham dự cùng nhiều thành viên có chức vụ cao.

Nghĩ đến đây thôi mà máu trong toàn thân họ sôi trào cả lên, chỉ cần sức mạnh của bản thân trước những người đó, họ sợ gì không đặt chân được ở đây chứ? Mà, Giáo Đình còn chưa chỉ định người quản lý đầu bếp ở đây, nói không chừng Giáo Đình sẽ chọn người thông qua bữa tiệc tối này.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 238: Đầu bếp Briona (2)

Briona xoa xoa đôi bàn tay lại với nhau, cô suy tư trong chốc lát rồi cười mỉm nói:

“Hôm nay khí trời hơi lạnh, nên làm một món gì đó ấm áp chút thì sẽ tốt hơn.”

Thập Linh Hóa thành nằm gần thành phố Nisaka thuộc quốc gia Niyensa nằm tại phía bắc của Tây Châu, thời tiết luôn luôn là se lạnh, nhất là vào thời gian tháng sáu trở về sau, nhiệt độ giảm xuống đến mức giá rét.

Cư dân của Thập Linh Hóa thành đều đã tu luyện công pháp của Giáo Đình, qua nhiều ngày chuyển hóa năng lượng tiến hóa thành linh lực, bọn họ có tu vi Nhất Dương đỉnh phong trở lên, có người còn đạt đến Nhị Dương đỉnh phong.

Thời đại thay đổi, cũng là lúc nhân tài xuất hiện lớp lớp, kiêu hùng tính toán thiên hạ, không phải ai cũng muốn đánh đuổi Venger cứu lấy quốc gia của họ, một số người điên cuồng sẵn giết để tiến hóa chỉ vì mong muốn ở tương lai không xa, họ sẽ có một chỗ cắm dùi.

Giáo Đình chiêu mộ nhiều nhân viên hành chính để kiểm tra thông tin của tất cả mọi người để cho việc quản lý trở nên dễ dàng hơn, cho nên Thanh Vũ biết có khoảng vài chục người không gia nhập Quân Đoàn Gaia đạt đến cảnh giới Nhị Dương đỉnh phong, mà hừ hừ thực thực ở trong mấy người kia, có vài người thức tỉnh năng lực tiến hóa.

Thanh Vũ làm việc dựa theo nguyên tắc riêng của hắn, không ép buộc những người không có ý đồ xấu với Giáo Đình, vì vậy Thanh Vũ không để ý đến họ làm gì, ngoại trừ họ can đảm chống lại Giáo Đình. Thanh Vũ tin tưởng rằng, Giáo Đình nắm trong tay công pháp tu luyện, những người kia muốn mạnh mẽ thì cần phải gia nhập Giáo Đình.

Nói công pháp là kết tinh của tất cả trí tuệ và tinh thần của một thể lực cũng không quá đáng, chẳng một thể lực nào lại đem công pháp truyền ra ngoài cả. Cư dân của Thập Linh Hóa thành tu luyện công pháp của Giáo Đình, họ biết họ đã nợ một Giáo Đình một ân tình, cho nên việc Giáo Đình quản lý Thập Linh Hóa thành là chuyện tất nhiên và chính thức.

Briona suy nghĩ một lúc lâu, cô có rất nhiều lựa chọn, bởi vì cô là một thành viên của Giáo Đình, một trong số những người gia nhập sớm nhất, cho nên cô được hưởng nhiều phúc lợi, ví dụ như tài nguyên tu luyện là linh thạch và tinh thể tiến hóa, một số sách nấu ăn của thế giới khác, Briona chăm chỉ học tập, cô có thể nấu ra nhiều món ăn hơn.

“Nghe nói những món ăn này đến từ quê hương của Giáo Hoàng, vậy thì mình nên chọn một trong số những món đó để nấu mới được.”

“Có lẽ Giáo Hoàng rất nhớ quê hương đây.” Briona cười khẽ, cô rất tôn trọng Giáo Đình và đặc biệt là sùng bái Giáo Hoàng.

Briona không hiểu tại sao Giáo Hoàng lại giúp đỡ mọi người mà không cần hỏi báo như vậy, cô không hiểu tại sao Giáo Đình lại cho mọi người cách tu luyện để sử dụng pháp thuật, những vật đó quá quý giá, nhất là trong thời thế hiện nay.

Vì thế cho nên Briona muốn báo đáp ân tình này bằng kỹ năng nấu nướng của cô.

“Món Cà ri này cũng được đấy, kết hợp với chất thịt thượng hạng và sự ẩm áp của gia vị cay nồng, nó sẽ tiếp thêm ngọn lửa cho mọi người.” Briona đã chọn được món ăn để trình bày tối nay.

Thế là Briona bắt tay vào việc nấu nướng, đầu tiên là xử lý rau củ như cà rốt rồi xử lý thịt, cô chia ra thành hai phần, một phần nấu cho Quân Đoàn Gaia và Giáo Đình, một phần nấu cho cư dân ở đây.

Hai bên không thể nấu như nhau được, chất thịt đương nhiên cũng khác nhau. Mỗi loại rau củ đều ẩn chứa năng lượng linh khí kinh người.

Briona quyết định dùng rau củ và thịt nhện cấp ba để nấu cho Giáo Đình, còn nấu cho cư dân thì dùng thịt nhện cấp một và hai, cùng với rau củ cấp hai.

Briona vừa làm liền làm một mạch, tất cả những bước nấu ăn này quá quen thuộc đối với Briona, đôi khi cô còn ngâm nga giai điệu quen thuộc, trông cô không khác gì một người nghệ sĩ chuyên nghiệp đang biểu diễn trên sân khấu, mà tất cả tâm điểm của sân khấu đó chính là cô.

Briona làm một lúc, sau đó cô liền rơi vào trạng thái kỳ dị, dường như cô biết rõ mình nên làm bước tiếp theo thế nào để tốt hơn, nhưng là cắt thịt ra từng miếng vừa miệng. Briona dùng cây dao nhỏ, hình như cô thấy được những đường nét kỳ lạ trên miếng thịt nhện óng ánh.

Briona hiểu kỳ nhìn một lúc, sau đó cô liền dùng linh lực dồn vào hai mắt, bởi vì cô cảm thấy mình sẽ phát hiện điều gì đó.

“Đây là đường vân linh lực?” Briona bất ngờ nói.

Cô tiếp tục dùng cây dao cắt vào miếng thịt, dường như động tác của Briona càng thêm hoàn mỹ rồi, miếng thịt này khác hẳn so với những miếng thịt mà Briona từng cắt. Mỗi một miếng thịt nhỏ đều óng ánh như ngọc, ẩn chứa năng lượng vượt qua những miếng thịt khác.

“Có lẽ linh khí ở trong miếng thịt đã được giữ lại nhiều hơn trước?” Briona lầm bầm nói trong khi tiếp tục nấu nướng. Cô cảm nhận được mình đang đứng gần một cánh cửa, cực kỳ gần luôn rồi, chỉ cần cô mở ra cánh cửa trước mặt cô liền nhìn thấy một con đường mới toanh có thể thay đổi cuộc đời cô.

Briona càng làm thì càng rơi vào trạng thái kỳ dị này sâu hơn, mỗi miếng thịt ở sau đều giữ lại linh khí nhiều hơn.

Khi trở thành thành viên của Giáo Đình, mỗi người đều nhận được một phần quà, đó là tất cả thiên phú của họ sẽ tăng lên một cấp bậc nhỏ, đương nhiên phần quà đó không bằng sử dụng Thiên Phú Chi Tinh, nhưng đó là phần quà gần như là vô giá đối với tu sĩ.

Briona cũng không ngoại lệ, kỹ năng nấu nướng của cô tăng lên một bậc sau khi gia nhập, tài nấu nướng tăng nhanh chưa từng thấy, cô tu luyện làm cho thân thể khỏe mạnh, đầu óc minh mẫn hơn, tư duy của cô cũng tăng lên rất nhiều.

“Nếu mình có thể nấu bằng những nguyên liệu được xử lý mà giữ lại nhiều linh khí như vậy, thì món ăn đó sẽ ra sao?” Briona nói bằng giọng mong chờ, hai mắt cô bị món ăn của mình hút hồn.

Đôi tay trắng nõn càng ngày càng nhanh hơn, động tác nước chảy mây trôi đẹp không sao tả xiết, mà Briona biết, cánh cửa kia đang hé lộ một khe hở nhỏ như chào đón cô bước vào vậy.

Trạng thái kỳ dị này được tu sĩ ở Tu Chân Giới gọi là đốn ngộ hay ngộ đạo, nó chỉ xảy ra ở trong một tình cảnh đặc biệt, ví dụ như tu sĩ đang đột phá, may mắn xuất hiện trạng thái này, thì tu sĩ đó sẽ đột phá thành công, hơn nữa, đột phá sẽ dễ như uống nước vậy.

Lòng hiếu kỳ và chờ mong của Briona đã giúp cô tiến bước nhanh hơn, rất nhanh thì mùi hương thơm phức từ món cà ri đã lan tỏa ra không gian xung quanh, hơn nữa mùi hương này ở lại rất lâu mà không tiêu tán, tạo thành một làn khói đọng lại trên không trung, chúng còn lan tỏa ra một số căn bếp ở gần Briona.

Lúc đầu, Briona chỉ nghĩ đến làm ra một món ăn có thể giúp mọi người cảm nhận được ẩm áp, xua tan đi khí lạnh cũng như cảm xúc âm u trong lòng họ, không ngờ kết quả lại vượt xa Briona tưởng tượng.

Cô có thể cảm nhận được món ăn mà cô vừa nấu ra không khác gì những viên linh đan tăng cao tu vi, không chỉ thế, món ăn này ẩn chứa năng lượng tinh khiết hơn nhiều so với linh đan, giúp cho mọi người hấp thụ năng lượng nhanh hơn.

“Đây là món cà ri mà mình vừa nấu ra hay sao?” Briona ném một cái rồi lầm bầm bằng giọng nói không thể tin vào mắt mình.

“Tại sao lúc trước mình không thể nấu ra một món ăn như vậy chứ?” Briona nghiêng đầu tự hỏi, cô vừa ném một chút thì liền cảm nhận được tu vi tăng lên một chút.

Ngay tại thời điểm này, cảnh giới của Briona là Nhị Dương hậu kỳ, món cà ri mà cô vừa nấu xong ẩn chứa năng lượng lớn, có thể phục vụ cho cường giả Tam Dương kỳ, để tu vi của họ tăng cao.

Briona dùng thịt nhện Tam Dương sơ kỳ và một số loại rau củ cùng cấp để chế biến, không ngờ lại đạt được kết quả này, trong lúc nhất thời cô không biết phải làm sao. Briona suy tư lại các quá trình mà cô vừa trải qua, cô nhìn thấy đường vận linh lực của nguyên liệu rồi xử lý theo bản năng, giữ lại được phần lớn linh khí trong nguyên liệu.

“Là do mình đã xử lý nguyên liệu tốt hơn trước? Chắc chắn là vậy rồi, những lần nấu ăn ở trước đó, mình không thể nào có thể xử lý nguyên liệu ở một đẳng cấp cao như vậy được.”

“Mấu chốt là giữ lại linh khí ở trong nguyên liệu.”

Briona càng nói cô càng vui vẻ, cánh cửa to lớn đã bị cô mở ra và bước vào trong, cô nhìn được con đường của cô, một con đường chỉ dành riêng cho đầu bếp, mà con đường này sẽ dẫn đầu bếp đến đỉnh cao của thế giới.

Trong lúc Briona suy nghĩ, mọi người ở trong khu nấu ăn đã rối loạn thành một đoàn, bởi vì bọn họ ngửi được mùi thơm nồng làm họ mê say, kích thích dục vọng ăn uống của họ, không dừng lại ở đó, mùi hương đặc biệt còn làm cho tu vi của họ tăng lên.

“Mùi hương này đến từ đâu vậy, mau đi kiểm tra xem.” Một đầu bếp nói bằng giọng ngạc nhiên, sau đó hần liền chạy ra khỏi căn bếp, để lại vài người phó bếp ngẩn ngơ.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, tại sao lại có mùi hương thần kỳ đến thế cơ chứ? Ayliner, ông có biết không?” Một người đầu bếp nam trẻ tuổi hỏi một đầu bếp có tuổi khá lớn.

Ayliner là một trong số những người có tay nghề cao nhất ở đây, ông từng làm bếp chính của một nhà hàng năm sao, đương nhiên nhà hàng kia đã biến thành quá khứ, địa vị, danh vọng cũng không tồn tại, lúc này Ayliner chỉ là một đầu bếp phục vụ cho Giáo Đình, không cao quý cũng như không thấp kém hơn ai.

“Bergen à? Tôi không biết chuyện gì nữa, có thể là một đầu bếp đã nấu ra món ăn thần kỳ nào đó, chúng ta nên điều tra xem là ai.”

“Chắc chắn người đầu bếp đó có tay nghề cao hơn tôi, món ăn này thuộc về một đẳng cấp mà tôi chỉ có thể mơ ước.” Ayliner nói bằng giọng cảm khái và ánh mắt lóe lên sự hi vọng, ông muốn tìm ra người đầu bếp đó, nói không chừng Ayliner sẽ tìm thấy cách để nấu ra món ăn thần kỳ.

Đan dược đang dần phổ biến ở Thập Linh Hòa thành, những món ăn mà đầu bếp nấu ra không thể nào có tác dụng lớn như đan dược được, không phải là vì đầu bếp không bằng luyện đan sư, mà là họ căn bản chưa học tập trở thành một đầu bếp thực sự.

Chế biến và nấu ra một món ăn rất cầu kỳ, ở thời đại trước, nào có nguyên liệu chứa năng lượng để họ nấu ăn cơ chứ? Vì vậy, khi vừa tiếp xúc đến linh lực hay năng lượng tiên hóa, họ hoàn toàn bó tay, chỉ có thể nấu ăn theo cách thông thường.

Mà Ayliner linh cảm rằng, chỉ cần nhìn thấy món ăn tỏa ra mùi hương nồng làm ông say đắm đó, ông sẽ tìm thấy con đường mới của đầu bếp, bằng kỹ năng và kinh nghiệm lâu năm, Ayliner chỉ ngửi hương thơm đủ để biết món ăn kia có thể sánh ngang đan dược tăng cao tu vi rồi.

Trong khu nấu ăn, đáng lẽ ra các đầu bếp phải bận rộn với công việc của họ, nhưng có một chuyện kỳ quái là, hầu như tất cả mọi người đều chạy ra khỏi nhà bếp rồi đuổi theo hương thơm thần kỳ, khuôn mặt họ chấn kinh và chờ mong một điều kỳ diệu gì đó. Tiếng bước chân vang lên dồn dập, mọi người chạy đến trước cửa căn bếp của Briona.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Đầu bếp Briona (3)

Ayliner nhìn căn nhà bếp quen thuộc, cảm xúc ở trong lòng ngổn ngang, sắc mặt vừa buồn vừa vui. Ông biết nhà bếp này thuộc quyền sở hữu của Briona, một cô gái trẻ tuổi nhưng lại có nhiệt huyết và niềm đam mê với nấu nướng, tài nghệ của Briona tăng tiến qua từng ngày, thậm chí là từng phút từng giây.

So với Ayliner tuổi tác cao, lòng nhiệt huyết của hắn đã nguội lạnh không biết từ lúc nào rồi, chẳng phải vì Ayliner không có đam mê, không có cố gắng vươn lên, mà là vì ông đã đứng ở một độ cao lớn, muốn tiến bộ bằng cách luyện tập nấu nướng là chuyện vô ích, ở đẳng cấp thế này, Ayliner gần như đứng ở đỉnh phong của đầu bếp.

Đương nhiên, cấp bậc đầu bếp của Ayliner chỉ so với cấp bậc trung bình của đầu bếp tại hành tinh Gaia mà thôi, nhãn lực Ayliner bị hạn chế cũng chả có nguyên liệu linh khí để nấu ăn, vì vậy làm sao Ayliner lại có thể có cảm xúc như Briona được chứ?

“Một hơi hương thơm đủ để mình biết khoảng cách giữa mình và Briona.” Ayliner lắc đầu ngao ngán thờ dài, có lẽ ông tiếc hận vì đến từng tuổi này mới nhìn thấy con đường của đầu bếp, hoặc là Ayliner tiếc hận vì người đầu tiên tìm thấy con đường đó không phải là ông.

Dù sao đi chăng nữa Briona đã đặt một chân vào con đường tối thượng mà Aylimer chỉ có thể mơ ước những giấc mơ muôn màu vào buổi tối.

“Briona, bây giờ thì tôi đã không thể bằng cô được rồi, và cũng có thể, toàn bộ đầu bếp ở đây đều không có trình độ như cô vậy.”

“Nhưng, tôi không cảm thấy tức giận hay đổ kị cô, mà tôi nợ cô một lời cảm ơn.”

“Cảm ơn vì cô đã chỉ cho chúng tôi một con đường dành riêng cho đầu bếp, có thể tất cả đầu bếp trên hành tinh này đều sẽ nợ cô một ân tình.” Aylimer suy nghĩ trong lòng.

“Aylimer, ông đang nghĩ gì vậy?” Bergen ở bên cạnh thấy Aylimer vừa đến liền mất tập trung, giống như ông bị mất hồn vậy, Bergen đành phải dùng một tay lắc lắc Aylimer rồi gọi.

Aylimer lắc đầu một cái, rồi nhìn Bergen nói ra: “Bergen, tôi đã nhìn thấy con đường của một đầu bếp thật sự rồi.”

“Ý ông là sao? Tại sao lại nói những vấn đề này ở đây cơ chứ?” Bergen không hiểu cho lắm, vì Bergen chỉ là một đầu bếp thuộc đẳng cấp tầm trung mà thôi, chưa phát hiện sự kỳ diệu mà món ăn của Briona mang đến cho đầu bếp.

“Mùi hương này thật thơm, tôi có thể khẳng định món ăn này là một món ăn đạt đến chất lượng cao nhất ở đây, nhưng tôi không nhìn thấy con đường của đầu bếp thật sự như ông nói, chúng ta cũng có thể chế biến ra một món ăn như vậy ở tương lai không xa.” Bergen tự tin nói trong khi ngửi mùi thơm bằng biểu tình say mê, mùi cà ri nồng đậm lan tỏa trong không gian kích thích vị giác và ham muốn ăn uống trong cơ thể của họ.

“Cậu không hiểu đầu Bergen, món ăn ở trong kia chắc chắn sẽ rất đặc biệt, và món đó cũng là thứ mà tôi tìm kiếm hơn cả nửa đời làm đầu bếp.” Aylimer không đề ý đến sự tự tin khá mù quáng của Bergen, ông chỉ nhìn vào cánh cửa trước mặt rồi nói, hai mắt dường như có thể nhìn xuyên thấu vào căn bếp kia vậy.

“Ồ, nếu ông đã nói thế, thì tôi rất hiếu kỳ về món ăn này đấy, hiếm khi một đầu bếp gọi như ông lại khen không dứt một món ăn.” Bergen nói bằng giọng hứng thú.

Thời gian qua đi, khoảng chừng chưa đến một phút đã có nhiều người tụ tập ở trước cửa căn bếp của Briona, bọn họ đứng đó và nói bằng âm lượng nhỏ, không muốn gây phiền phức cho người đầu bếp ở bên trong.

Chỉ cần ngửi một hơi mà thôi, họ khẳng định món ăn kia sẽ là tâm điểm của buổi tối ngày hôm nay, bọn họ muốn nhìn thấy món ăn đó một lần để có sự chuẩn bị cho thích hợp, với tư cách đầu bếp đã có kinh nghiệm nhiều năm, bọn họ không được khuất phục chỉ vì một món ăn, sự háo thắng của họ thôi thúc họ tìm hiểu về người đầu bếp Briona, sau đó là đánh bại cô ấy.

Tất nhiên là có một số người với đôi mắt sáng rực nhìn vào căn bếp, bọn họ nhận ra được một điều gì đó, một âm thanh vang lên liên tục ở trong lòng họ, muốn họ tìm hiểu và học cách chế biến ra một món ăn cùng đẳng cấp như thế.

Briona nhìn nồi cà ri màu cam đang bốc lên khói nóng nghi ngút, nhưng hai mắt Briona không hề tập trung vào nồi cà ri đó, cô đang suy ngẫm về quá trình tạo ra món ăn thần kỳ, đúng vậy, Briona biết được cô vừa nấu ra một món cà ri có tác dụng không kém gì một linh đan tăng cao tu vi dành cho cường giả Tam Dương sơ kỳ sử dụng.

Phải biết rằng, một quả linh đan có giá trị rất lớn, hơn nữa, không thể chỉ dựa vào linh đan tăng cao tu vi, bất cứ đan dược nào cũng có một phần độc tính, ngoại trừ một số luyện đan sư có đẳng cấp cao mới có thể luyện ra đan dược không có độc tính, gọi là đan dược hoàn mỹ.

Độc tính của đan dược sẽ tích tụ dần trong quá trình tu sĩ sử dụng đan dược để tăng cao tu vi hay chữa thương, đến một thời điểm nào đó, độc tính sẽ bộc phát, tạo thành một kiếp nạn giáng lâm lên đầu tu sĩ.

Vậy thì giá trị của đan dược sẽ không bằng với một món ăn cùng cấp rồi, món ăn được làm từ thịt, rau củ chứa linh khí, trải qua nhiều công đoạn như xử lý, nấu nướng hay cách kết hợp các nguyên liệu của đầu bếp, tạo nên một món ăn ngon lành ẩn chứa linh khí kinh người, giúp cho tu sĩ dễ dàng hấp thụ, mà không hề để lại độc tính nào.

Không cần phải bàn cãi về giá trị của một món ăn trong mắt tu sĩ. Người có thể chế biến ra món ăn gọi là đầu bếp, và Briona đã bước một chân vào cảnh giới thứ nhất của đầu bếp.

Nhất Tinh Đầu Bếp! Cảnh giới trước đó, bao gồm đẳng cấp hiện tại của Aylimer hay những đầu bếp khác, chỉ được gọi là đầu bếp học đồ mà thôi, họ có thể nấu ra một món ăn chứa linh khí, nhưng chỉ giữ lại được không đến một phần mười linh khí ở trong nguyên liệu.

Mà Briona nấu món cà ri kia, cô đã giữ được ba phần mười linh khí, nguyên liệu cấp ba có lẽ hơi quá sức đối với Briona, cô chỉ có thể làm tốt đến mức độ này thôi, nếu Briona nấu một món ăn sử dụng nguyên liệu cấp hai thì cô có thể giữ lại năm phần mười, mà nguyên liệu cấp một sẽ là tám chín phần mười.

Năng lượng ẩn chứa trong một cơ thể hung thú hay sinh vật tiến hóa lớn cỡ nào? Một đầu bếp có thể lợi dụng số năng lượng trong đó cho người khác sử dụng là một chuyện khủng bố đến mức nào? Briona còn chưa cảm nhận được giá trị của cô.

Trong lúc nấu ăn, ngoại trừ nấu ăn ra, Briona không hề bận tâm tới bất kỳ thứ gì, cô rơi vào trạng thái kỳ dị đó khi nghĩ về món ăn được cô nấu ra sẽ khiến mọi người hạnh phúc và khen ngon, đơn giản chỉ là một nụ cười mỉm trên môi, Briona dồn ngộ con đường của đầu bếp.

“Nếu mình có thể nấu ra thêm nhiều món ăn như thế này thì tốt quá.” Briona cười nói, sau đó cô nhận ra gì, Briona nhìn về phía cánh cửa đã được đóng chặt, căn bếp là khu vực riêng tư, không có sự cho phép của Briona, chẳng ai có quyền bước vào đây cả.

“Tại sao mọi người lại tập trung ở đây thế?” Briona lẩm bẩm, cô cảm nhận được sự tồn tại của những người đầu bếp đáng lẽ ra đang bận rộn chuẩn bị bữa tiệc tối.

Briona đi đến cánh cửa rồi mở ra, âm thanh huyền ảo liền dừng ngay tức khắc đi nghe được tiếng cánh cửa di chuyển, mọi ánh nhìn chỉ thẳng vào Briona với khuôn mặt khó hiểu.

“Mọi người đang làm gì vậy?” Briona nói bằng giọng nhỏ nhẹ. Ánh mắt cô hiểu kỳ liếc qua liếc lại, cô nhìn thấy nhiều đầu bếp mà cô cũng phải ngưỡng mộ đang đứng ở trước nhà bếp.

“Briona, cô là người đã nấu ra món ăn tỏa ra mùi thơm đặc biệt này sao?” Ayliner không chờ đợi nổi nữa rồi, ông ta tiến lên và hỏi bằng giọng mong chờ.

“Xin chào ông Ayliner.” Briona lễ phép nói.

“Nếu ông món ăn mà ông nhắc đến là món cà ri thì tôi xin trả lời rằng tôi là người đã nấu nó.” Briona nói tiếp.

“Đúng rồi, đây là món cà ri, một trong những món ăn nổi tiếng tại quê nhà của Giáo Hoàng, có thật là cô đã nấu nó hay không?” Ayliner gật đầu nói, hai tay ông ta hơi run rẩy, khi cánh cửa vừa mở ra, ông cảm nhận được mùi thơm nồng nặc hơn bao giờ hết, như ông đang đắm chìm vào những miếng thịt ngon lành hòa quyện với nước cà ri cay nồng.

Chỉ là một món ăn mà cũng có thể để Ayliner, một đầu bếp có tay nghề lên đến ba chục năm phấn khích và mất đi sự bình tĩnh, Ayliner xác nhận được món ăn kia chính là thứ ông đang tìm kiếm.

“Tôi đã nấu món cà ri, nếu ông không chê thì tôi xin được phép mời ông vào để thưởng thức, nó chỉ vừa mới được nấu xong, còn nóng lắm.” Briona cười nhẹ một cái rồi làm động tác mời.

“Mọi người cũng có thể thử một chút.”

“Cảm ơn cô, tôi rất muốn thử món cà ri này, làm ơn hãy để tôi được thưởng thức nó.” Ayliner nói bằng giọng khiêm nhường, bây giờ ông đã tự nhận mình thua kém Briona rồi, không cần thiết phải giả bộ cao quý hay gì cả, chỉ cần tiếp xúc với cánh cửa mới, ông nguyện hiến dâng tất cả, dù cho đó là cái giá nặng nề đến mức nào đi chăng nữa, Ayliner phải nếm thử món ăn kia.

“Xin hãy cho tôi được nếm thử.” Một giọng nói hơi già nua, âm thanh này thuộc về một bà lão, đầu tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt tằm ở tuổi trung niên, vì có sự xuất hiện của năng lượng tiên hóa, và lão ta đã tu luyện thành cường giả Nhị Dương kỳ, cho nên có nhiều tuổi thọ, các vết tích hay âm thanh kia chỉ là tàn dư của thời đại trước, nếu lão ta đột phá vài cảnh giới nhỏ nữa thì vết tích đó sẽ biến mất.

“Xin chào ngài Durra, tôi rất hân hạnh khi món ăn của mình được ngài nếm thử.” Briona hơi cúi người trước Durra rồi nói bằng giọng vui vẻ.

Durra là một trong những đầu bếp có danh tiếng ở gần thành phố Nikasa, là một bếp chính của nhà hàng nổi tiếng toàn quốc, nếu bàn về kinh nghiệm và kỹ năng nấu nướng, Durra có thể xếp ở vị trí thứ nhất tại Thập Linh Hỏa thành.

Trong thời gian làm việc ở đây, Briona được Durra chỉ dạy nhiều lần làm cho kỹ năng của cô tăng cao, nên Briona xem Durra là người thân, cũng là một người thầy đáng kính.

Nhìn thấy hai vị đầu bếp hàng đầu muốn thử món ăn của Briona, những người ở đây liền hiếu kỳ về món ăn đó, ở trong cảm nhận của họ, món cà ri có lẽ hơi xuất chúng, và có tác dụng hơn món họ nấu một chút mà thôi, không quan trọng cho lắm.

Không phải ai cũng đủ tư cách nhận ra cái đặc biệt trong món cà ri kia. Đa số, đầu bếp ở đây chỉ giữ lại được một phần linh khí, kém xa mười vạn dặm so với Briona.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Ăn một chén cà ri liền đột phá!

Hơn bốn mươi đầu bếp và sáu mươi bếp phó và người phụ việc đứng ở trước căn nhà bếp nhìn lấy Ayliner và Durra vào trong theo Briona, nhất thời, mọi người không biết phải làm sao.

“Hai ngài đầu bếp đó lại coi trọng món ăn của Briona như vậy?” Một người phó bếp nói bằng giọng ngạc nhiên, ở trong mắt hắn, hai vị đầu bếp kia chính là núi cao mà hắn đang ngưỡng vọng, mục tiêu của hắn là vượt qua hai vị đầu bếp đó.

“Món cà ri của Briona có gì đó quái lạ, tựa như năng lượng vượt qua món ăn được chúng ta nấu nhiều.” Một người đàn ông tuổi tầm năm mươi ngẫm nghĩ nói. Đường như khi cánh cửa kia vừa được mở ra, luồng hương thơm xộc vào mũi và giống như chúng xuyên tạc hẳn thành ngàn mảnh, biến hẳn thành một phần của mùi thơm đó, cảm giác rất kỳ diệu và mới mẻ.

“Tôi nghĩ chúng ta nên vào xem một chút, bây giờ còn sớm, dư thời gian để chúng ta chuẩn bị, cho nên không cần phải chần chừ làm gì.” Giọng nói được phát ra từ một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, cô ta không cảm nhận được gì khác, nhưng vì tính hiếu kỳ nên cô ấy đã đề nghị.

“Ý kiến hay đấy, tôi cũng muốn thưởng thức món cà ri này lắm rồi.” Một người khác đồng ý.

“Vậy thì hãy cùng nhau đi vào trong đi.” Một người nữa cười gật đầu.

Căn nhà bếp của Briona khá rộng rãi, nhưng chưa đủ sức để chứa một trăm người, vì vậy, những đầu bếp ra lệnh cho người bên cạnh họ trở về làm việc, còn họ tiến vào trong với khuôn mặt tò mò.

“Mùi thơm này thật là thần kỳ.” Durra vừa bước vào, lão ta liền ngửi ngửi và tấm tắc khen.

“Cô dự định dùng món ăn này vào tối nay à?” Durra hỏi, theo như ý kiến của lão, món ăn này có thừa tư cách để đặt lên bàn ăn của Giáo Hoàng và một số thành viên cấp cao.

“Món cà ri là một món đến từ quê hương của Giáo Hoàng, nếu đặt nó lên bàn tiệc vào tối nay thì tôi chắc chắn cô sẽ tỏa sáng nhất trong đám đầu bếp bọn tôi rồi.” Ayliner cười nói.

Briona nghe lời nói của hai người, cô liền suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: “Đây chỉ là món ăn mà tôi nấu thử mà thôi, sẽ không dùng nó vào tối nay đâu.”

“Thế thì tiếc quá.” Ayliner lắc đầu, cũng phải, bây giờ còn hơi sớm, Briona có dư thời gian để nấu thử và sau đó nấu chính thức, tất nhiên món ăn dùng chiêu đãi Giáo Hoàng phải nấu riêng với món ăn dùng chiêu đãi các cư dân khác rồi.

Thân phận và địa vị quá chênh lệch nhau, không thể gộp chung để đối đãi được.

“Mời các ngài dùng thử.” Briona tiến lên rồi lấy một cái chén bằng sứ nhỏ rồi múc cà ri ở trong nồi đổ vào chén, sau đó cô đặt hai cái chén lên bàn, Briona làm động tác mời trong khi nói bằng giọng chờ mong, cô không biết món ăn của mình đạt đến cấp độ nào, nếu được hai vị đầu bếp trước mặt thử thì Briona có thể biết được trình độ đó.

Hơn nữa, dù Briona nấu ra món cà ri bất phàm như vậy, cô vẫn không tự cho mình cao hơn Ayliner và Durra, ngược lại, cô mười phần kính trọng họ, bất kỳ ai dùng gần như tất cả cuộc sống của mình để nấu ăn, làm rạng danh đầu bếp đều xứng đáng nhận được sự kính trọng của mọi người.

“Cảm ơn.” Ayliner gật đầu rồi cầm cái chén sứ lên, sau đó ông ta dùng mũi ngửi một hơi dài, đến nỗi mặt ông ấy đỏ lên vì nóng và vị cay của mùi hương đó, cuối cùng hình như ông ta phải bị sặc, Ayliner vội vàng đặt chén sứ xuống rồi, hít một hơi thật dài, đề nén cơn sặc, nếu không mặt mũi ông ấy sẽ mất hết.

Durra thì không hấp tấp như Ayliner, lão nhìn món cà ri có màu đỏ cam óng ánh, miếng thịt được cắt gọn gàng và tỉ mỉ, chứng tỏ người xử lý nó có kỹ năng dùng dao tốt.

Durra gật đầu nhẹ một cái rồi mới cầm chén sứ lên, lão nhận lấy cái muỗng dài từ Briona mới đưa đến, rồi chậm rãi múc một miếng thịt lên từ trong chén sứ.

Mùi thơm nồng nặc, cùng với món cà ri như bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ vô giá, miếng thịt tẩm mình trong làn nước màu cam tỏa hương khí, càng làm nổi bật vị trí trung tâm của nó.

“Vậy thì tôi xin phép.” Durra nói một câu với Briona rồi đưa miếng thịt vào miệng.

Cùng lúc đó, Ayliner cũng đã ăn một miếng thịt.

Chỉ trong nháy mắt, hai mắt Ayliner liền trừng lên, miếng thịt khớp với không gian của miệng hắn, nó vừa tiếp xúc với đầu lưỡi màu hồng, liền bùng lên một cỗ hương vị thấm ruột gan, mùi cay nồng cùng với sức nóng của nước cà ri tạo nên một cơn bùng nổ ở trong khoang miệng.

Ayliner thưởng thức đến say mê, sau đó hắn liền cắn miếng thịt nhện, miếng thịt mềm mại mà không nát, không dai, chỉ cắn nhẹ một cái, Ayliner cảm nhận được nước thịt chảy đầy miệng hắn, kết hợp với nước cà ri tạo nên một khoái cảm khiến hắn say mê.

Ayliner chậm rãi nhai miếng thịt trong miệng, ông thưởng thức nó bằng cả vị giác, xúc giác và bằng toàn bộ tâm hồn của một đầu bếp.

Ở bên đây, Durra với hai tay đang run rẩy, khuôn mặt của lão ta hiện lên sự kích động và vui sướng khi thưởng thức miếng thịt nhện, Durra nhắm nghiền đôi mắt lại một lúc, sau đó lão mới mở ra và nói bằng giọng như dùng toàn bộ sức lực.

“Ngon, tôi chưa từng ăn một món ăn nào ngon đến thế này, Briona, cô đã vượt qua tôi rồi.”

Briona nhìn thấy biểu tình của hai người, cô biết được món ăn của mình khá xuất sắc, nhưng không đủ để Briona tự cao tự đại, bởi vì cô biết mình vừa trải qua trạng thái kỳ lạ mới chế biến ra món cà ri đó, nói không chừng đây chỉ là vận may của cô, hơn nữa, cô không biết được mình có thể nấu ra một món giống vậy hay không.

“Cảm ơn ngài Durra, nếu không có ngài đốc lòng chỉ dạy thì tôi chưa chắc có thành tựu như bây giờ.” Briona nói bằng giọng nhỏ nhẹ.

Durra thỏa mãn gật đầu, dù không có tình nghĩa sư đồ với Briona, nhưng có thể chỉ dạy một đầu bếp xuất sắc chính là một việc mà lão kiêu ngạo. Durra vừa định thưởng thức tiếp thì lão nhận thấy gì đó, rồi quay đầu nhìn Ayliner ở bên cạnh.

Lúc này, Ayliner đã ăn xong chén cà ri ngon lành, thiếu mất món com trắng làm món cà ri không hoàn thiện, thế nhưng chẳng thể nào phá hủy sự ngon lành của nó. Ayliner chép chép miệng, thì ông đột ngột tròn mắt lên, ông cảm nhận được món ăn mà ông vừa ăn vào đang ở trong bao tử, sau đó chúng liền biến thành một dòng nước ấm lan tỏa toàn bộ thân thể.

Đi theo dòng nước ấm đó là một cỗ năng lượng tinh thuần, cơ thể Ayliner tham lam hấp thụ năng lượng từ món cà ri, chuyển hóa chúng thành linh lực, trong khoảng ba mươi giây, tu vi của Ayliner tăng nhanh không ngừng, đến một giới hạn nào đó, Ayliner thét dài một tiếng rồi phát ra khí tức mạnh mẽ hơn trước nhiều lần.

Mà cảnh tượng này được hơn bốn mươi người đầu bếp vừa chạy vào thấy được, hai mắt họ hiện lên vẻ không thể tin tưởng, bọn họ nhìn thấy gì?

Ayliner ăn một chén cà ri lại đột phá cảnh giới! Dù cho họ biết được các món ăn làm từ thịt sinh vật tiến hóa sẽ giúp tu vi mọi người tăng cao, mà chưa nghĩ tới món ăn sẽ giúp mọi người đột phá cảnh giới a.

“Ayliner vừa đột phá phải không?” Một đầu bếp hỏi, hẳn biết được kết quả, nhưng mong muốn nhận được sự xác nhận của mọi người.

“Đúng rồi, Ayliner đột phá ở trước mặt của chúng ta, chuyện này thật bất khả tư nghị.” Một người đầu bếp nói.

“Món ăn của Briona lại thần kỳ đến như vậy? Tôi muốn ném thử nó ngay lập tức.” Người đàn ông tuổi tầm năm mươi nhìn thấy toàn bộ quá trình, ngay tại thời điểm này, hẳn nhìn vào nồi cà ri với sự mong đợi và khao khát.

“Cái gì vừa xảy ra thế này? Tại sao tôi lại đột phá?” Ayliner tỉnh lại, ông giật mình nói, bởi vì ông cảm nhận được ông đã đột phá đến cảnh giới Nhị Dương trung kỳ, trước đó Ayliner đạt đến cảnh giới Nhị Dương sơ kỳ gần đến thời khắc đột phá, đáng lẽ ra Ayliner cần phải tích lũy nhiều ngày nữa rồi sử dụng đan dược hỗ trợ, nào ngờ chỉ ăn một chén cà ri lại bằng tất cả những việc đó cộng lại.

Ayliner chưa kịp tỉnh hồn lại, thì ông nghe cảm nhận được một cỗ khí tức gần đó đang tăng lên một cách điên cuồng, Ayliner nhận ra được thứ gì, ông khó khăn quay đầu qua nhìn Durra.

Mà Durra vừa xem Ayliner đột phá, dự định chúc mừng bạn lâu năm một phen, nhưng chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Durra biến sắc, lão dùng toàn bộ tinh thần để dẫn dắt dòng nước ấm chạy khắp thân thể, chỉ một thời gian ngắn sau, Durra phát ra một cỗ khí thể mạnh mẽ.

“Tôi cũng đột phá đến cảnh giới Nhị Dương trung kỳ rồi!” Durra ngạc nhiên nói, rất nhanh thì lão lấy lại tinh thần, hai mắt hiện lên vẻ kinh hãi nhìn Briona và nồi cà ri.

“Chúc mừng các ngài đã đột phá.” Briona nói trong khi tim cô còn đang nhảy lên thình thịch thình thịch, cô đâu phải kẻ ngu ngốc, nhìn tình cảnh trước mặt liền biết được món ăn mà cô nấu ra giúp hai người đột phá.

Cảnh giới Nhị Dương trung kỳ đó! Một cảnh giới khá cao so với mặt bằng chung của toàn bộ Giáo Đình, phải biết rằng đa số mọi người chỉ có cảnh giới Nhị Dương sơ kỳ mà thôi! Chỉ có thành viên tinh nhuệ mới đạt đến cảnh giới Nhị Dương trung kỳ a!!

Nghe được tiếng nói nhỏ nhẹ của Briona, mọi người mới đặt sự chú ý vào cô và nồi cà ri ở sau lưng, nồi cà ri không hề có rung động gì, nó như một vị thần đang nhìn xuống thế gian bằng ánh mắt khinh thường trong khi vẫn tỏa ra mùi hương cay nồng, đương nhiên, nó nào có cảm xúc để thể hiện, đó chỉ là hình tượng trong mắt các đầu bếp mà thôi, đối với họ, món ăn kia chính là thần!

Một vị thần đang chỉ ra con đường để đầu bếp vươn cao đến đỉnh phong!!

“Cảm ơn cô Briona, món ăn của cô chứa một cỗ năng lượng lớn giúp tôi đột phá một cách dễ dàng, tôi còn chẳng cảm thấy bình cảnh nào nữa.” Durra hơi khom người và nói bằng giọng kích động. Lão có tuổi tác rất cao, tu luyện chậm chạp, nhờ vào kỹ năng nấu bếp mới lãnh được nhiều tài nguyên hơn người khác, cho nên tu vi mới ở cảnh giới này, nếu không có thể lão chưa chắc đột phá đến Nhị Dương kỳ.

Durra có lưng hơi còng, mà bây giờ, Durra có thể đứng thẳng người, lão cảm nhận được sinh cơ yếu đuối vừa được bổ sung, tinh thần sáng khoái, cơ thể nhẹ bồng như mây vậy.

Tất cả đều là nhờ vào món cà ri của Briona.

“Cảm ơn cô Briona, cô không chỉ là ân nhân của tôi, mà cô còn là người đã giúp tôi nhìn thấy được tương lai của đầu bếp.” Ayliner cúi đầu nói với Briona, ông ta biết được gần như tất cả đầu bếp trong Giáo Đình đều tập trung tại đây, vì thế, Ayliner cố ý đề cao âm lượng, tạo một địa vị siêu nhiên cho Briona.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 241: Hồn của Đầu Bếp!

“Không có gì đâu thưa ông, tôi rất vui khi món cà ri có thể giúp ông đột phá.” Briona xua tay và vui vẻ nói.

“Dù thế nào đi chăng nữa, tôi rất cảm ơn cô.” Aylimer cười nói, sau khi ăn xong một chén cà ri tuyệt vời, ông cảm thấy thân thể mình rất ấm áp, không còn bị không khí lạnh làm ảnh hưởng nữa.

Aylimer không khỏi khen một câu ở trong lòng: “Món ăn này rất hợp với thời tiết hiện nay, xem ra Briona là một người chu đáo.”

Buổi tối hôm nay được xem là một cuộc so tài giữa những người đầu bếp, ai nấy đều nấu ra món ăn sở trường của mình, nào có ai nghĩ đến nấu một món ăn phù hợp với hoàn cảnh cơ chứ? Dù có đi nữa, họ vẫn không đủ tự tin để nấu nó, ở trong nội tâm họ suy nghĩ rằng kết quả cuộc so tài quá quan trọng, không thể làm bừa cho được.

Ấy vậy mà Briona lại suy nghĩ đến thời tiết và cảm nhận của cư dân Thập Linh Hóa thành. Chỉ bấy nhiêu thôi đủ hiểu được Briona là một cô gái như thế nào rồi.

Durra nhận thức rõ y hệt Aylimer, sống gần bảy chục năm trời không phải để cho vui đâu, rừng càng già càng cay.

“Đứa nhỏ này có một tấm lòng lương thiện.” Durra cười híp mắt nói.

Hai vị đầu bếp ngoài thưởng thức độ ngon của món cà ri ra thì họ còn muốn tìm ra bí mật trong cách nấu của Briona, bọn họ cảm nhận một cách tinh tế, kinh nghiệm của một đầu bếp dày dặn cho phép họ biết được món ăn này chứa đựng những thứ gì.

Đầu tiên là cách xử lý nguyên liệu, bằng cách giữ lại lượng linh khí ẩn trong nguyên liệu trong quá trình xử lý, cho phép nguyên liệu trở nên “tươi mới” hơn, tránh đi sự thất thoát linh khí của nguyên liệu.

Thứ hai, cách kết hợp các loại nguyên liệu trong lúc nấu ăn, các nguyên liệu đều có đặc tính, tính chất riêng, có khi chúng còn đối nghịch với nhau nữa, Briona đã làm rất tốt khi kết hợp các loại nguyên liệu đó, có lẽ cô ấy đã dùng linh lực điều khiển ngọn lửa hoặc điều chỉnh các nguyên liệu.

“Một món ăn lại yêu cầu nhiều kỹ năng phức tạp, xem ra con đường đầu bếp của mình chỉ mới bắt đầu mà thôi.” Durra thở dài một hơi, sau đó tinh thần lão tăng lên đến mức cao nhất có thể.

Durra và Aylimer nhìn nhau bằng đôi mắt sáng rực như sao trời, ném qua một món ăn ở đẳng cấp cao hơn làm ngọn lửa nhiệt huyết lạnh giá của họ lại cháy lên một lần nữa, bây giờ thì hai người chỉ muốn trở lại nhà bếp thật nhanh, đắm chìm vào con đường mới toanh mà họ vừa nhìn thấy, dù con đường kia có chông gai hay khó khăn đến cỡ nào đi chăng nữa.

Durra và Aylimer sẽ dùng con dao đầu bếp và kỹ năng nấu nướng của họ để chinh phục tất cả, vững bước tiến lên!

Mà lúc này, hơn bốn mươi người đầu bếp đang đứng ở gần cửa đều nhìn chăm chăm Briona, muốn tìm ra bí quyết của cô ấy. Cách nhanh nhất là ném thử món cà ri đó.

“Briona, chúng tôi cũng muốn ăn thử món cà ri.” Người đàn ông trung niên nói, ông ta tên là Brian, người đàn ông đã phá hiện sự kỳ lạ ẩn trong món của Briona.

“Tôi cũng muốn ăn thử, xin cô hãy cho phép.” Một người đầu bếp khác nói, ánh mắt đầy mong đợi.

Briona bị các ánh mắt này nhìn vào, khiến cô không thể nào tàn nhẫn từ chối họ được. Briona gật đầu trả lời:

“Dù sao đây chỉ là một món ăn mà tôi nấu thử, vì vậy các vị có thể ăn nó.”

“Thật tốt quá, cảm ơn cô Briona.” Brian vui vẻ nói, sau đó ông ta cùng mọi người tiến lên, tự giác đi lấy chén và muỗng, Briona đứng ở nôi cà ri để mức cho họ.

Đám người chen vào, làm nhà bếp hơi chật chội, Durra và Aylimer không tiện để từ biệt Briona, hai vị đầu bếp chen vào đám người để rời khỏi căn bếp, khuôn mặt hiện lên sự hưng phấn tột cùng, thật lâu rồi hai người chưa cảm nhận được sức sống như bây giờ.

Ngọn lửa nhiệt huyết tựa như đang muốn đốt cháy cả cơ thể họ thành tro tàn!

Đến khi bước ra khỏi cánh cửa, Aylimer và Durra nhìn nhau một cái, đôi mắt hiện lên chiến ý, chỉ ăn thử một lần, hai người họ sẽ phát triển kỹ năng của mình như thế nào? Muốn biết được điều đó, cần phải có đối thủ để tranh tài, vì vậy người thích hợp không ai khác chính là hai người họ.

“Tôi sẽ không thua đâu!” Ayliner nghiêm túc nói, kỹ năng của ông có hơi không bằng Durra.

“Tôi sẽ dùng toàn lực để chiến đấu.” Durra trầm giọng nói.

Cả hai quay người về phía nhau, để lại một cái lưng nhỏ gầy, nhưng ẩn chứa trong đó là một sự khát khao của đầu bếp, niềm đam mê mãnh liệt đối với nấu ăn, chỉ có những người như thế, mới thật sự có tư cách gọi là đầu bếp.

Ayliner và Durra trở lại căn bếp quen thuộc, hai mắt ngưng trọng, sau đó họ liền ra lệnh cho các phó bếp và người phụ việc đi lấy nguyên liệu và dụng cụ bếp, họ cầm lên con dao nhỏ sắc bén vào tay, bắt đầu bước một bước đầu tiên trên con đường vô thượng.

Briona không biết được món ăn của cô lại kích thích Ayliner và Durra như vậy, dù có biết thì cô cũng sẽ cười khò và chúc phúc cho họ. Lúc này, Briona đang nhìn các đầu bếp thưởng thức món cà ri của cô, ai nấy đều có một thứ gì đó bị kích thích ra, đó chính là hồn của đầu bếp.

“Loại thịt cao cấp này là gì? Vị ngon thanh nhưng đọng lại sâu ở trong lòng tôi, còn nữa, sự kết hợp giữa cà rốt và thịt quả là một tổ hợp tuyệt hảo.” Brian say mê nói.

“Đúng, món ăn này rất ngon, nhưng chưa chắc có thể chiến thắng được tôi.” Một vị đầu bếp đánh giá bằng giọng nói tự tin.

“Món cà ri chứa đầy linh khí giúp cho tu vi tăng cao? Đây chính là lý do vì sao hai vị Ayliner và Durra cùng đột phá.” Một vị đầu bếp lăm lăm.

Bốn mươi người như hóa thân thành các chuyên gia khoa học, mổ xẻ món ăn của Briona thành ngàn mảnh để nghiên cứu. Nhưng chỉ có vài người có thể nhận ra sự nghiền ép về đẳng cấp.

“Món cà ri này không đơn giản một chút nào.” Brian trầm nghĩ, ông đang vận chuyển công pháp, hấp thụ linh khí từ món ăn chuyển hóa thành tu vi, lượng linh khí của nguyên liệu cấp ba làm tu vi ông tăng lên một mảng lớn, gần đột phá cảnh giới luôn rồi.

“Cảm ơn cô đã chiêu đãi.” Brian đi đến bắt chuyện với Briona. Sau một hồi chần chờ, ông biết câu hỏi này sẽ động chạm đến bí mật và công thức riêng của đầu bếp, nhưng ông vẫn cần răng hỏi nhỏ:

“Cô có thể cho tôi biết cách mà cô nấu món cà ri này được không?”

Briona nghe vậy, cô không cảm thấy câu hỏi này có gì đó khác lạ, Briona suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Có lẽ đó là đường vận linh lực, ông hãy dùng linh lực ngưng tụ vào đôi mắt sẽ nhìn thấy chúng và xử lý nguyên liệu thật kỹ càng, vì trong quá trình nấu nướng, chúng ta sẽ làm mất linh khí ở trong nguyên liệu đó.”

Brian nghe kỹ từng lời nói của Briona, ông nào ngờ được Briona lại trả lời câu hỏi lỗ mãng đó, mà lại trả lời thật kỹ càng nữa chứ. Brian khom người trước Briona rồi nói bằng lời nói tận đáy lòng: “Cảm ơn cô Briona.”

“Không có gì đâu, tôi rất vui khi có thể giúp đỡ ông.” Briona trả lời, bản tính của cô không cho phép cô lừa dối hay dấu diếm điều gì, chỉ có một tính cách như vậy, Briona mới có thể nhập vào trạng thái kỳ dị kia.

Mặc dù, các đầu bếp đang tận hưởng món ăn và chú tâm vào việc hấp thụ năng lượng, tai của họ vẫn kéo dài đủ để nghe lời Briona nói, nội tâm họ không cho phép khuất phục một đầu bếp khác, ở họ xem ra, Briona có thể nấu món cà ri, họ cũng có thể nấu, nhất là lúc bấy giờ họ biết được bí mật ẩn ở trong món cà ri.

Nồi cà ri đã cạn, một số đầu bếp đột phá cảnh giới tạo thành oanh động không nhỏ, mùi hương thơm lừng tan biến hết sạch, Brian chào Briona rồi trở về căn bếp của ông, ông muốn nấu thử một món bằng kỹ năng mới.

Không chỉ có một mình Brian, mà gần như tất cả đầu bếp đều có ý nghĩ như thế này! Họ muốn nấu ra một món ăn có thể đánh bại món cà ri đó, sự kiên cường ẩn trong đầu bếp họ đã thôi thúc họ phải làm như thế!

Briona cười khò nhưng trong lòng lại vui vẻ không ngớt, được tất cả đầu bếp cùng mong muốn thử món ăn là một vinh hạnh lớn lao đối với cô. Có lẽ khung hình đó sẽ vĩnh viễn ghi khắc vào đầu của Briona, cho đến tận thời khắc mà cô thật sự đặt chân vào đỉnh cao.

“Được rồi, mình nên chuẩn bị cho bữa tiệc thôi.” Briona nắm chặt hai tay lại rồi nói bằng giọng quyết tâm.

Cô lấy ra nguyên liệu từ túi trữ vật, cũng là loại thịt nhện kia, và các loại rau củ để nấu món cà ri. Có vẻ Briona hơi hồi hộp, cô không biết mình có thể nấu được hay không?

Cứ thế, Briona bắt đầu công việc lu bù lên, xử lý nguyên liệu, mỗi đường dao của Briona rất tinh tế, tựa như chúng đã ngấm vào máu của cô vậy, chẳng biết tại sao, Briona nấu lại một cách nhanh nhẹn, còn hơn cả nước chảy mây trôi ấy như, cách nấu, cách chỉnh lửa, cách dùng linh khí để cho các nguyên liệu kết nối, Briona không lo lắng chút nào, dường như các kỹ năng đó đã in sâu vào cô.

Và cuối cùng, một nồi cà ri lớn đã xuất hiện giữa căn phòng, vì để cho mùi hương không tạo nên hỗn loạn nữa, Briona dùng linh lực để che đầy căn phòng, ngăn cách mùi hương.

“Mình đã làm được.” Briona vừa cười vừa hạnh phúc nói. Trạng thái kỳ lạ kia giúp cô rất nhiều.

Nếu Briona không nấu ra được một món ăn y như thế, thì uổng với cái tên gọi là đốn ngộ hay ngộ đạo rồi. Trạng thái mà hàng trăm triệu tu sĩ mơ ước tiến vào, ở trong trạng thái đó, họ có thể lĩnh ngộ công pháp một cái tỉ mỉ, chúng sẽ trở thành một bộ phận của họ.

Chính vì thế Briona càng nấu, cảm giác của cô sẽ tăng lên không ngừng! Tại thời điểm này, Briona đã chính thức trở thành một đầu bếp đạt đến cấp Nhất Tinh.

Nhất Tinh Đầu Bếp: giữ lại linh khí: tám chín phần đối với nguyên liệu cấp một (Nhất Dương), năm sáu phần đối với nguyên liệu cấp hai (Nhị Dương), ba phần đối với nguyên liệu cấp ba (Tam Dương), ...

Giá trị của một đầu bếp không thua kém gì luyện đan sư cả, đương nhiên, muốn tạo ra một ấn tượng khắc sâu vào mọi người như Briona là một chuyện khó khăn, ai lại nghĩ rằng một đám Nhị Dương sơ kỳ lại ăn được thịt của hung thú Tam Dương sơ kỳ và một đồng linh được Tam Dương sơ kỳ cơ chứ? Nếu mà tu sĩ ở Tu Chân Giới biết được, họ sẽ hâm mộ và đổ kị đến phát khóc mất.

Trách ai bây giờ đây? Chẳng lẽ trách Thanh Vũ đánh chết một tổ nhện rồi đem nguyên liệu về sao? Đó gọi là tạo hóa cũng có thể gọi là phúc lợi khi gia nhập Giáo Đình.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Mặt đơ tâm hắc!

Hoàng hôn buông xuống vùng đất bằng phẳng, tựa như một bức tranh vẽ mờ ảo, con sông lớn uốn lượn khúc khuỷu như là một họa tiết đặc trưng tô lên bức tranh một vẻ đẹp yên bình, tường hòa.

Thập Linh Hóa thành như một con cự thú chiếm lấy hết phần sáng của bức tranh, với khuôn viên lớn, có thể chứa ba mươi ngàn người mà không chen chúc, tòa thành tỏa ra một cỗ khí thế uy nga sừng sững không ngả.

Đây chính là ngôi nhà của mười ngàn người! Một ngôi nhà rắn chắc không sợ gió bão, mưa xa và không cần lo đến lũ quái vật ở bên ngoài tường thành. Hôm nay, mười ngàn người kia mở rộng vòng tay ấm áp chào đón hơn hai ngàn người khốn khổ vừa thoát khỏi địa ngục trần gian.

Thanh Vũ đứng trên tòa tháp cao, nhìn thấy những tia sáng cuối cùng của một ngày bận rộn phủ xuống Thập Linh Hóa thành, ánh sáng màu vàng pha lẫn một chút sắc cam giống như một chiếc áo choàng mỹ lệ.

Thanh Vũ có thể nhìn thấy các cậu bé đang chơi đùa, chúng không phải đùa giỡn như các đứa trẻ bình thường khác, mà chúng đang nhảy lên những tòa nhà cao ba bốn tầng, chơi trò đuổi bắt rong ruổi kéo dài cả một dãy nhà lớn, đôi khi có tiếng cười trong trẻo mà thoải mái vọng ra khiến mọi người ở dưới phải ngược nhìn lên, sau đó họ vừa cười nhặt vừa mắng bọn chúng tinh nghịch.

Có một đứa trẻ nghịch ngợm nhảy lên một tòa nhà bốn tầng, say mê trước vẻ đẹp của buổi chiều yên bình ngắm ngời, cậu bé nở nụ cười trong sáng rồi giang hai tay đón nhận tia nắng xua tan đi cái lạnh.

Có một đứa trẻ ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai mắt hiện lên vẻ tinh nghịch, cậu ta nhảy lên một cái thật cao rồi lơ lửng bay vèo vèo vụt qua các tòa nhà. Cậu bé liếc qua liếc lại, tựa hồ đang sợ một thứ gì đó.

“Hừ! Lại là thằng nhóc này, mau bắt nó xuống, không được phi hành ở trong Thập Linh Hóa thành!” Rồi thứ mà cậu bé lo lắng đã xảy ra, một vị hộ vệ của thành trì gầm lên một tiếng, vội vàng bay lên đuổi theo, sau đó hộ vệ sử dụng một cái dây trói màu đen cuốn tới bắt lấy cậu bé.

Cuối cùng, cậu bé và người hộ vệ biến mất khỏi tầm mắt của Thanh Vũ, có lẽ cậu ấy sẽ bị trừng phạt một phen, và bán vốn với cha mẹ.

“Lũ trẻ này!” Thanh Vũ lắc đầu cười một cái, hắn vừa mới tu luyện xong, tu vi không tăng lên bao nhiêu hết, lâu rồi hắn mới được nhìn một cái hoàng hôn tuyệt đẹp như vậy.

Với thính giác của một cường giả Tam Dương trung kỳ, thêm nhất tinh Thiên Tài, Thanh Vũ có thể nghe thấy và hiểu ra lý do vì sao cậu bé lại làm chuyện đó, một lũ trẻ tập trung lại với nhau rồi thi thố, ai có thể bay lượn ở trên bầu trời lâu nhất sẽ được làm đại ca.

Mà cậu bé vừa bị bắt đi rất nóng nảy, bị lũ trẻ hù một phen, khi thấy hộ vệ xuất hiện, lũ trẻ liền cười ầm lên rồi trêu trọc, sau đó chúng như nhận thấy điều gì, vội vàng chạy trốn.

“Tiểu Ngạc trở về rồi.” Thanh Vũ ồ lên một tiếng, sau đó hắn liền nhìn về một phương hướng rồi bay đi, thân ảnh như tia chớp lóe lên rồi biến mất, ngay cả các hộ vệ cũng không phát hiện.

Thanh Vũ bay lên bờ sông, hơi xa Thập Linh Hóa thành một chút, nhánh sông này không thuộc phương hướng của thành phố Nikasa, xung quanh có vài động vật nhỏ hoạt động, có khi chúng còn đánh nhau vì miếng ăn và sinh tồn nữa.

Đột nhiên, một luồng áp lực nặng nề đè xuống thân thể của chúng khiến chúng không thể không lùi ra xa, sợ hãi ngược nhìn bầu trời, rồi chạy vào hang hay sào huyết để ẩn nấp.

Thanh Vũ không cần thiết phải để ý đến lũ động vật tiến hóa đó, cảnh giới của chúng chỉ khoảng Nhất Dương kỳ cho đến Nhị Dương kỳ, chúng chưa phải là một mối đe dọa gì lớn lắm, có lẽ chúng có thể đã thương vài người ở trong Thập Linh Hóa thành, nhưng chúng càng có tác dụng là trở thành đối tượng bị cư dân săn giết, hoặc bắt giữ để bán đi hay trao đổi.

Nhất là các con non mới ra đời, nếu có thể bắt được rồi thuần dưỡng thành thú nuôi, sau này chúng phát triển thành một hung thú to lớn, ai mà có thể kháng cự được chuyện cưỡi một thú sùng như vậy chứ?

Nguồn thu chủ yếu của họ phát ra từ con sông và một số bia rừng, thu thập trái cây, một số dược thảo có năng lượng tiến hóa, và săn giết động vật. Mỗi ngày qua ngày, họ làm không biết mệt mỏi, hi vọng vào một ngày gần, họ sẽ đạt được một thứ gì thay đổi cuộc đời họ.

Thanh Vũ dùng thần thức bao phủ vùng đất, chưa phát hiện một người nào, có lẽ vì nhận được tin tức từ Thập Linh Hóa thành, họ đã trở về để chuẩn bị cho bữa tiệc tối, cũng có thể là trở về để bán đi các vật họ tìm được cho Quân Đoàn Gaia hay cho các cư dân khác.

“Tiểu Ngạc.” Thanh Vũ nhìn thấy một con cá sấu không có vẻ gì là nổi bật đang ngấp ở gần bờ sông, mà ở cạnh nó là một cái tổ khổng lồ được làm bằng rom khô để giữ nhiệt cho ba quả trứng khổng lồ, các đứa con của Ngạc Thiên Quang còn chưa nở.

Nhìn thấy ba quả trứng đó, Thanh Vũ càng hiếu kỳ về giới tính thật của Ngạc Thiên Quang, hẳn không thấy một con cá sấu thứ hai ngoài Tiểu Ngạc, tại sao Tiểu Ngạc có thể đẻ trứng được chứ?

“Giáo Hoàng đại nhân.” Ngạc Thiên Quang từ tốn nói bằng giọng đã tốt hơn trước nhiều, hẳn đã phát hiện Thanh Vũ đến đây vì vậy hẳn đành phải ở một chỗ để chờ đợi.

“Nghe nói ngươi và Mặc Hàn có mâu thuẫn?” Thanh Vũ hỏi.

Ngạc Thiên Quang gật đầu trả lời: “Đúng vậy, tên đàn độn kia muốn xuất thủ trước.”

“Phải nói, tên đàn kia ăn gì mà đàn đến nổi đánh cả đồng minh luôn, thật là một kẻ ngu si mà, Giáo Hoàng nên chinh đốn hắn đi.”

Ngạc Thiên Quang được dịp, cộng với việc hắn chưa nói chuyện bằng ngôn ngữ con người nhiều cho lắm, Ngạc Thiên Quang nói một hơi rồi dùng ánh mắt long lanh nhìn Thanh Vũ.

Bị cái ánh mắt chân thành to tròn chiếu đến, Thanh Vũ không khỏi im lặng, chắc chắn đây là một con cá sấu hồ cha.

“Được rồi, không cần phải nghĩ về vấn đề đó, vì ta chưa ban cho ngươi một chức vụ ở Giáo Đình, cho nên Mặc Hàn mới hiểu lầm ngươi.” Thanh Vũ hòa hoãn nói.

“Vậy Giáo Hoàng đại nhân là người đàn độn? Không không, là người sai mới đúng.” Ngạc Thiên Quang trùng mắt nói, chợt nghĩ đến một số cách giao tiếp của con người, nó liền sửa giọng, đặc tội cấp trên không có chỗ tốt a.

Mặt Thanh Vũ đen lại, nói: “Đã bảo là không nói đến chuyện đó nữa, bây giờ ta sẽ ban cho ngươi trở thành một thành viên của Giáo Đình, chức vụ của ngươi là Thánh Sứ, như Khế Ước, hiện tại thì nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ Thập Linh Hóa thành.”

“Cảm ơn Giáo Hoàng đại nhân ban thưởng, tôi biết phải làm gì rồi.” Ngạc Thiên Quang nói với giọng vui vẻ. Tiếp đó, Ngạc Thiên Quang chợt nhớ ra cái gì, hắn hỏi thêm một câu:

“Giáo Hoàng đại nhân, nghe nói chỉ cần trở thành một thành viên của Giáo Đình là sẽ được Giáo Đình bao ăn ở, ngài xem, bây giờ tôi đói muốn chết rồi, ngài có thể đưa thức ăn đến đây hay không? Tôi là một cá sấu ăn kiêng, không cần nhiều lắm đâu, chỉ cần vài ba con sinh vật tiến hóa cấp ba là được rồi.”

“Tất nhiên ngươi sẽ được bao ở, nhưng sẽ không được bao ăn, vài ba con sinh vật cấp 3? Ngươi muốn ăn sạch Giáo Đình hay sao? Tự đi mà kiếm ăn lấy!” Thanh Vũ trả lời bằng giọng chính trực.

“Ồ, vậy sao? Giáo Hoàng đại nhân, nếu các con của tôi nở hết, Giáo Hoàng đại nhân sẽ bắt chúng bảo vệ ở đây và ban cho chức vụ Thánh Sứ luôn phải không?”

“Tất nhiên là không rồi, chỉ có một mình ngươi ký Giấy Khế Ước, nên chỉ một mình ngươi được trở thành Thánh Sứ.” Thanh Vũ kiên nhẫn trả lời con cá sấu đầy hiếu kỳ.

“Vậy hả? Ngài xem, nếu không thì khi nào con của tôi nở, ngài đánh chúng một trận rồi ký Giấy Khế Ước luôn đi.” Ngạc Thiên Quang nghiêm túc gật đầu rồi nói bằng giọng thiên chân vô tà.

Thanh Vũ sạm mặt nói ra: “Cũng được, nếu con của ngươi bị đánh chết thì đừng có tìm ta trả thù.”

“Ày, tôi chỉ nói đùa mà thôi, ngài nhìn đi, nhánh sông này nhỏ như vậy, số lượng cá còn không đủ để tôi ăn nữa kia, thêm ba miếng ăn chắc tôi chết đói

mất.” Ngọc Thiên Quang vội vàng nói.

“Người tính được như vậy là tốt.” Thanh Vũ gật đầu, hai mắt tán thưởng.

“Giáo Hoàng đại nhân anh minh, nào như lão đàn độn kia chứ.” Ngọc Thiên Quang gật đầu, nói bằng âm thanh đồng ý pha lẫn chê trách.

Thanh Vũ không ngờ Ngọc Thiên Quang một bộ trong sáng vô địch, lại có trái tim màu đen đến vậy, quả thật là hổ người không cần mặt! Biết nói với hắn chút nữa thì thế nào cũng sẽ có chuyện, Thanh Vũ phất tay một cái nói ra: “Bây giờ người hãy trấn thủ khúc sông này, nhớ chừa cả cho cư dân Thập Linh Hòa thành săn bắt, còn người muốn ăn no hơn thì hãy đến khúc sông khác săn mồi, bây giờ ta có việc cần phải trở về rồi.”

“Vâng thưa Giáo Hoàng đại nhân, tôi sẽ làm tốt công việc này.” Ngọc Thiên Quang trầm giọng nói. Lời nói của hắn chưa kịp ra hết, thì Thanh Vũ đã bay đi.

Ngọc Thiên Quang giật mình, nhìn theo thân ảnh của Thanh Vũ rồi cao giọng nói lớn: “Giáo Hoàng đại nhân, ngài còn chưa bao ở cho tôi a! Nhà của tôi đâu Giáo Hoàng đại nhân, tôi chỉ cần một cái chuồng cá sấu rộng vài trăm mét là được rồi, có thể lót gạch bằng tinh thể tiến hóa thì tốt hơn.”

Lời nói ầm vang vào tai của Thanh Vũ, làm khóe miệng hắn co giật liên tục, thân hình lão đảo nhém chút rớt xuống mặt đất luôn rồi.

“Mẹ kiếp, mình vừa thu phục một con cá sấu loại gì thế này? Có phải đây là quyết định cực kỳ sai lầm hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Cô bé bán áo da

Thanh Vũ bay đến cửa thành rồi hạ xuống, hắn muốn tự đi bằng đôi chân để cảm nhận Thập Linh Hòa thành. Đó giờ, Thanh Vũ làm Giáo Hoàng vùng tay, tất cả sự việc lớn nhỏ đều để cho Mặc Hàn xử lý.

Thanh Vũ biết như vậy là không có trách nhiệm, cho nên hắn phải sửa lại thói quen đó. Đứng bên dưới cửa thành trì, Thanh Vũ mới cảm thấy sự đồ sộ của nó, ngược nhìn bức tường dày nặng cao khỏi tầm mắt, khí tức nặng nề cứng cỏi tạo nên một cảm giác trầm trọng.

Đương nhiên, Thanh Vũ có thể đánh nát Thập Linh Hòa trận và hủy diệt tòa thành này, lực phòng ngự nó chỉ dành để đối phó với các sinh vật cấp ba trở xuống mà thôi.

Thanh Vũ là nhất tinh Thiên Tài, không phải dạng thiên tài tạm bợ kia, hắn là một Thiên Tài toàn diện, từ luyện đan, luyện khí, trận pháp, chế phù, và cả về sức mạnh, kèm theo lực bộc phát gấp mười lần từ Quang Minh Thánh Dực, cùng với lực chiến từ các kỹ năng của Thánh Kỳ Sĩ, sự tinh diệu trong điều khiển Ngũ Hành Thánh Thuật, và lực lượng phong ấn của linh lực, Thanh Vũ tự tin mình có thể nghiền ép cường giả Tam Dương đỉnh phong mà không đổ một giọt mồ hôi nào cả.

Tất nhiên, kinh nghiệm chiến đấu của Thanh Vũ chưa thực sự ngang bằng với cảnh giới, Thanh Vũ có thể bổ sung thiếu sót đó từ từ trong quá trình chiến đấu.

Đến đây, phòng ngự của Thập Linh Hòa thành không khác gì một tờ giấy mỏng manh trước Thanh Vũ.

“Là thời điểm nên nghĩ cách tăng cường sức mạnh của Thập Linh Hòa thành rồi.” Thanh Vũ lẩm bẩm rồi bước vào trong, lúc này, có nhiều người cũng đang đi trên cây cầu nối Thập Linh Hòa thành và con kênh nhỏ trước cửa thành họ.

Với danh vọng không khác gì mặt trời ban trưa, Thanh Vũ sẽ bị mọi người nhận ra và chú ý, tuy nhiên, hắn là một người cao điệu hay sao? Thanh Vũ dùng sức mạnh linh lực để giảm đi sự chú ý của mọi người, không gian xung quanh hắn dường như bị ngăn cách vậy, lực phong ấn từ linh lực quả thật quá mạnh mẽ.

Mọi người đi dạo ở xung quanh Thanh Vũ, nếu không thật sự nhìn thẳng vào hắn bằng sự chú ý thì sẽ không phát hiện đó là Thanh Vũ.

Thập Linh Hòa thành chỉ có những tòa nhà cao ba tầng trở lên, toàn bộ tòa thành được chia làm năm khu, ngoại trừ khu trung tâm thuộc về Giáo Đình, ba khu khác là nơi ở hay nơi luyện tập của Quân Đoàn Gaia, một khu còn lại thuộc về các cư dân khác, khu đó cũng là khu rộng lớn nhất và nhộn nhịp nhất.

Thanh Vũ đi qua vài dãy nhà cao tầng, đến được một nơi rộng rãi đầy ắp tiếng người, đó là khu chợ dùng để giao dịch, ở xung quanh chợ có nhiều hộ vệ của Quân Đoàn Gaia canh giữ, duy trì trật tự an ninh và phụ trách bắt những phần tử nguy hiểm, đạo chích.

Hai bên đường là các sạp hàng nhỏ, ở trên sạp hàng bày đủ loại vật dụng, từ thịt của sinh vật tiến hóa cho đến xương, da, một số người còn bán ra trứng hay con non nữa, tiền tệ dùng để giao dịch là linh thạch hạ phẩm hay tinh thể tiến hóa.

“Thịt chuột cấp hai đây!! Một kg một viên tinh thể cấp một!”

“Da của bò tiến hóa cấp một, có thể chế tạo thành giáp da chống lạnh, sức phòng ngự cao, chỉ cần năm trăm viên linh thạch hạ phẩm.”

Tiếng rao hàng rộn vang, Thanh Vũ tưởng như hắn đang đi dạo ở một tòa thành thời Trung Cổ vậy.

“Sự suy tàn của một thời đại, là nguyên nhân thúc đẩy sự xuất hiện của một thời đại mới.” Thanh Vũ cảm thán đi dạo một vòng xung quanh khu chợ.

Hầu như tất cả cư dân đều là người có ăn học và văn hóa, nên khu chợ không có rối loạn gì, các sạp hàng được xếp chỉnh tề, người mua người bán đều vui vẻ, để tạo ra một khung cảnh như thế này ở thời buổi loạn lạc là rất khó.

Chỉ có Thanh Vũ và Giáo Đình, sức mạnh áp đảo của Quân Đoàn Gaia mới có thể duy trì luật lệ nơi đây! Những kẻ có gan dám chà đạp lên quy tắc đều đã nhận lấy sự trừng phạt thích đáng.

Còn lý do vì sao số linh thạch hạ phẩm của Tu Chân Giới lại được lưu thông ở đây là do Quân Đoàn Gaia, Quân Đoàn Trưởng Rinka phụ trách việc trao đổi, buôn bán với cư dân đã xuất ra số linh thạch đó, mọi người có thể đổi tinh thể tiến hóa, hay được thảo... lấy linh thạch hạ phẩm.

Một viên tinh thể tiến hóa cấp một có giá là ba ngàn đến bốn ngàn linh thạch hạ phẩm, đắt gần hai lần so với Trúc Cơ Đan.

Một viên tinh thể tiến hóa cấp hai có giá là năm mươi ngàn đến một trăm năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm. Bằng năm trăm ngàn đến hai triệu điểm tín ngưỡng, tùy theo cấp bậc, tinh thể tiến hóa cấp hai sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong. Tinh thể tiến hóa cấp hai đỉnh phong có giá trị bằng với một viên Kết Đan Đan được.

Chưa thấy người nào dùng tinh thể tiến hóa cấp ba để trao đổi với Quân Đoàn Gaia cả, chắc chỉ vài chục người có cảnh giới Nhị Dương đỉnh phong thức tỉnh năng lực tiến hóa mới có thể có vật phẩm giá trị đó.

“Cái gì, mày định bán cái áo nhỏ này với giá hai ngàn viên linh thạch hạ phẩm?” Một tiếng nói kinh ngạc và tức giận vang vọng khu chợ, người nói là một người đàn ông tuổi tầm bốn mươi, khuôn mặt hơi hung dữ, cánh tay hắn có nhiều vết sẹo, chứng tỏ hắn không phải là một kẻ hiền lành gì.

“Mày tính lừa gạt ai hả?” Người đàn ông tiếp tục gầm gừ.

Mọi người ở xung quanh nghe được tiếng quát lớn khiến họ nhìn lại. Sau đó họ nhủ mày, khuôn mặt tỏ ra chán ghét rồi quay đầu đi, không thèm để ý đến người đàn ông nữa, bởi vì họ nhận ra được đây là một nhân vật không thể đắc tội.

“Đó là Otis, chúng ta không cần phải để ý hắn.” Một cậu con trai nhắc nhở người bạn bên cạnh vì thấy bạn của cậu muốn tiến lên hỏi chuyện.

“Otis? Tên khốn có một đứa con trai tốt là thành viên của Quân Đoàn Gaia hay sao?” Người bên cạnh giật mình hỏi.

“Đừng rồi, cẩn thận, không nên đắc tội hắn, nhiều người đắc tội hắn đều không có một kết cục gì tốt cả, chúng ta đi thôi.” Cậu con trai gật đầu, cảnh cáo người bạn bên cạnh rồi đi trước.

Gần như tất cả mọi người đều tránh xa khỏi người đàn ông tên Otis này, họ kiêng kỵ gì đó, không muốn tiến lên hỏi chuyện cho ra lẽ.

Thanh Vũ đứng gần hai cậu con trai, nên hắn nghe được cuộc đối thoại nhỏ giọng đó, chân mày Thanh Vũ nhíu lại, rồi sau đó dùng thần thức quét tới Otis.

Otis đang đứng trước một sạp hàng nhỏ, và hắn cầm trên tay một cái áo da khá lớn, áo da tuy thô ráp, nhưng lại có một cỗ khí thế hoang dã, mạnh bạo, Otis đã vừa ý cái áo da này cho nên mới bắt chuyện với chủ sạp hàng.

Ở sau sạp hàng, là một đứa bé gái khoảng chừng bảy tuổi, mặc một bộ quần áo không bắt mắt nhưng lại gọn gàng và sạch sẽ, khuôn mặt non nớt đang sợ hãi và rụt rè mỗi khi Otis quát. Mặc dù sợ sệt, đứa bé gái vẫn không chịu thua trước uy thế của Otis, bé gái nhìn chăm chú cái áo da rồi nói với giọng hơi run rẩy:

“Thưa ông, cái áo da này có thể phòng ngự được đòn tấn công của quái vật cấp hai, nó xứng đáng với giá hai ngàn viên linh thạch hạ phẩm.”

“Nói láo! Mày dám lừa gạt tao à? Cái áo rách rưới này cũng có thể phòng thủ trước lũ sinh vật cấp hai?” Otis nghe vậy, sắc mặt càng hung dữ hơn, lời nói như pháo nổ làm cho cô bé sợ hãi không ngớt.

Cô bé chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, nào có thể chống cự lại luồng khí tức từ Otis được? Mà cô bé cũng không biết tâm cơ của Otis, nếu như cái áo này như lời hắn nói thì ăn cần gì phải dồn ép cô bé chứ.

“Nhưng mà—” Cô bé thấp giọng nói.

Lời nói chưa hết, thì Otis đã quát tiếp: “Mày bán đồ giả mà còn không biết hối cải? Tao cảnh báo mày, cái áo này chỉ đáng giá một trăm viên linh thạch hạ phẩm mà thôi! Nếu như không bán cho tao thì tao sẽ nói với Hộ Vệ ở đây là mày bán đồ giả, lừa gạt mọi người!”

Cô bé nắm hai tay lại với nhau, cơ thể run lên khi nghe Otis nói ra nhiều tội danh của mình, nếu như Otis nói đúng thì cô bé sẽ bị xử phạt. Cô bé nào có thể chịu đựng được? Nhất là cô bé muốn ra ngoài giúp đỡ anh trai của mình, không muốn làm gánh nặng cho anh trai, cái áo da này là do cô bé tự tay

chế tạo, nhiều ngón tay cô còn băng bó, vài đã chuyển sang màu đỏ.

Otis lạnh lùng nhìn cô bé, thấy được cô bé sắp khóc lên rồi, nhưng lại cố gắng nín lại không khóc thành tiếng, hắn biết mình đã đạt được mục đích, Otis nói với giọng nhỏ nhẹ vừa đủ hai người nghe: “Thôi được rồi, tao xem cuộc sống mày không tốt lắm, nể tình mày còn nhỏ, tao có thể mua cái áo này với giá hai trăm linh thạch hạ phẩm, đây là giới hạn cuối cùng, mày hãy mau chóng quyết định đi.”

Otis che dấu đi sự tham lam hiện rõ trên khuôn mặt, hắn cười nhạt nhìn cô bé bảy tám tuổi, một đứa nhóc con mà thôi, hắn còn dỗi phở không được? Ngay cả những người khác còn bị hắn hù dọa đến mặt trắng bệch không dám cãi lại một lời.

Mỗi ngày dạo quanh khu chợ một vòng, hắn sẽ kiếm được mấy trăm đến mấy ngàn linh thạch hạ phẩm, tu vi tăng đều, bây giờ hắn đã có cảnh giới Nhị Dương trung kỳ.

Thấy cô bé còn đang chần chờ, Otis liền quát lên một tiếng kích thích ra nỗi sợ hãi của cô bé: “Mày không bán phải không? Tao sẽ đi nói với Hộ Vệ ở đây liền!”

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Lòng người! Xung đột thẳng cấp

Có tiếng bước chân vang lên, đó là một tên Hộ Vệ của Thập Linh Hỏa thành phụ trách duy trì trật tự khu chợ. Tên hộ vệ mặc một bộ giáp sáng bóng màu trắng, tay hắn cầm một thanh kiếm, khi hắn vừa bước đến, hắn liền phát ra một cỗ khí tức kinh người.

“Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?” Tên Hộ Vệ nghiêm giọng nói. Ánh mắt quét qua quét lại giữa Otis và cô bé.

Otis nhìn tên Hộ Vệ, gật đầu một cái rồi chỉ cô bé nói ra: “Đứa nhóc này bán một bộ giáp da rẻ rách mà có giá đến hai ngàn viên linh thạch hạ phẩm, tôi nghi ngờ nó bán đồ giả mạo, mưu toan lừa gạt mọi người, xin hãy nghiêm trị nó.”

“Không có, tôi không có bán đồ giả--” Cô bé hoảng hốt xua tay múa chân, ánh mắt vô lực nhìn tên Hộ Vệ như đang chờ đợi một vị cứu tinh đến giải nguy cho mình.

“Vậy sao?” Tên Hộ Vệ không thèm nhìn cô bé, mà chỉ biểu hiện ra hứng thú, hắn lấy chiếc áo da ra khỏi tay Otis, trầm ngâm đánh giá, không lâu sau, tên Hộ Vệ gật đầu một cái, hai mắt quyết định gì đó.

“Hừ! Otis nói không sai, mày đang bán đồ giả mạo, thứ này chỉ có giá trị khoảng một trăm linh thạch hạ phẩm mà thôi, mày lại kê giá đến hai ngàn linh thạch hạ phẩm, xem ra, tao phải bắt mày về để thẩm tra mới được.” Tên Hộ Vệ nhìn cô bé như đã thú nhận con mồi yếu ớt, không một chút tình cảm gì.

Nghe được lời nói của tên Hộ Vệ, cô bé ngẩn người hồi lâu, rồi dùng đôi mắt nhỏ đã chuyển thành màu đỏ hồng từ bao giờ, cô bé nhìn xung quanh, thấy được khuôn mặt đáng sợ của Otis, thấy được sự tàn nhẫn của tên Hộ Vệ, cô không hiểu tại sao mình chỉ bán ra một món đồ đúng với giá trị lại bị hai người lớn này làm khó dễ và muốn bắt cô nữa.

Tại sao? Đó là câu hỏi mà cô bé mong muốn được một người nào đó trả lời! Tên Hộ Vệ là thành viên của Quân Đoàn Gaia, phụ trách bảo vệ khu vực chợ này, cô bé đã nhiều lần nhìn thấy tên Hộ Vệ đi hung hăng đánh người, rồi sau đó còn dùng những thủ đoạn tàn khốc để tra tấn làm cho người khác phải phục, không dám chống trả chút nào.

Dù cho có người dám kháng cự lại thì sẽ bị hàng chục tên Hộ Vệ khác nhào lên đánh một trận bán sống bán chết.

Cô phải làm gì lúc này bây giờ? Tâm thần của cô bé rơi vào sợ hãi và mê mang, chẳng lẽ cô chấp nhận mình bị bắt sao? Điều đó đồng nghĩa với cô bé càng trở thành gánh nặng đè lên vai của anh trai.

Đưa đôi mắt nhìn xung quanh, cô bé nhìn mọi người, hi vọng nhỏ nhoi rằng một người nào đó sẽ giúp cô đứng ra làm chủ mọi việc.

Cái cô bé nhận được chỉ là những ánh mắt thương hại pha lẫn e dè, chẳng một người nào dám đứng ra để giúp cô bé cả, đôi lúc có người muốn tiến lên, nhưng lại bị người bên cạnh ngăn cản và cảnh báo, họ đành cắn giận lùi về, họ tránh đi đôi mắt khàn cầu của bé gái rồi quay mặt đi vì hổ thẹn.

Đó là Hộ Vệ của Thập Linh Hỏa thành, và một Otis có quyền, có thế, con trai hắn chính là một thành viên của Quân Đoàn Gaia, nhân mạch rộng rãi, ai lại dám đắc tội với Otis và Hộ Vệ ở đây chứ? Làm như thế có đáng giá hay không? Họ đã năn nỉ nguyện với cuộc sống bình thường rồi, họ không muốn cuộc sống đó sẽ bị xáo trộn hay biến mất đâu.

Họ còn có gia đình, họ còn còn ước mơ! Mà, chỉ cần họ đứng ra bảo vệ cô bé, họ sẽ mất đi tất cả! Quyền uy của Quân Đoàn Gaia như mặt trời ban trưa, ai lại dám đổ đầu thứ quái vật không lồ đó?

“Thưa—ngài, tôi không muốn bán áo da nữa, xin ngài hãy để tôi đi.” Cô bé thất vọng thu hồi đôi mắt, sau đó nhìn tên Hộ Vệ rồi nhỏ giọng nói.

“Cái gì? Mày đang đùa tao à? Bán hàng không đúng với giá trị, không khác nào lừa gạt người, mày phải nhận được sự trừng phạt thích đáng.” Hộ Vệ nói bằng giọng vô tình.

Otis nghe vậy, biết thời cơ đã chín muồi, hấn làm một bộ trách trời thương dân, nhìn tên Hộ Vệ rồi khom người nói: “Zynei đại nhân, xin ngài hãy nể tình con nhóc còn trẻ mà tha cho nó một lần.”

Cô bé nghe vậy, không khỏi nhìn lại Otis, đóm lửa hi vọng lại được thắp sáng lên.

“Không được!” Hộ Vệ nghiêm mặt nói.

“Zynei đại nhân, nếu tôi mua cái áo da này của cô bé thì ngài đừng bắt cô ấy nữa nhé.” Otis tiếp tục mở miệng khuyên bảo.

Zynei nghe thế, hấn trầm mặc một thời gian rồi mới gật đầu nói: “Được rồi, nể tình chú Otis, tao sẽ tha cho mày một lần.”

“Cảm ơn Zynei đại nhân.” Otis vui vẻ nói với Zynei, sau đó hấn quay qua nhìn cô bé rồi thúc dục.

“Còn chần chờ gì nữa, đây là hai trăm linh thạch hạ phẩm, bây giờ tao sẽ mua áo da của mày.”

Otis nói xong, hấn liền móc ra một cái túi nhỏ đựng hai trăm linh thạch hạ phẩm quăng lên sạp hàng của cô bé, sau đó, Otis đưa tay liền cầm lấy cái áo da. Cô bé làm sao có thể ngăn cản được Otis? Cái up áp từ Otis đè nặng thân thể cô, mồ hôi đổ xuống, sắc mặt của cô bé trở nên trắng xanh.

Đến giờ phút này, cô bé đã hiểu ra tất cả, nhưng cô bé không có sức lực để phản kháng chút nào, nhìn thành quả mà mình cố gắng đạt được, lại dễ dàng bị người khác cướp đoạt vào tay, cô bé với ánh mắt không hề khuất phục, cắn răng nói:

“Tôi...không...bán...nữa.” Từng chữ, từng chữ mà cô bé nói ra đều dùng toàn bộ ý chí của mình để chèo chống thân thể.

Otis kinh ngạc thấy bé gái lại có thể hoạt động dưới uy áp của cường giả Nhị Dương trung kỳ, nhưng rất nhanh, hấn lạnh lùng nói: “Đừng có không biết điều, nếu không phải tao cầu tình thì mày đã bị Zynei đại nhân bắt đi rồi.”

“Đúng vậy, chú Otis là một người cao thượng, tôi rất khâm phục một người như chú, nhóc nên cảm ơn chú Otis đi.” Hộ Vệ gật đầu nói.

“Trả...lại...cho...tôi.” Cô bé không hề để lời nói của Otis và Zynei vào tai, cô vẫn cắn răng nói ra từng chữ một.

“Không biết điều, xem ra tao phải dạy mày một bài học làm người.” Zynei nghe vậy, mắt ánh lên mãnh liệt, con bé chỉ bảy tuổi lại có ý chí cao, tất nhiên tương lai có thành tựu không kém, nếu đã đắc tội rồi thì sẽ làm tới cùng.

Chỉ cần hấn trừng phạt “nhẹ”, đứa nhóc sẽ cảm miệng vĩnh viễn, không có khả năng lật bần. Nghĩ đến đây, Zynei hừ lạnh một tiếng, quát ra một bàn tay thẳng tới mặt của cô bé.

Mọi người thấy hành động của tên Hộ Vệ quá đáng như thế, sức mạnh của một bạt tay dư sức để cô bé bị thương nặng, nói không chừng còn không thể rời khỏi giường trong mấy tháng, hoặc nặng nhất là có thể chết đi.

Cô bé đang bị uy áp làm cho không thể động đậy, làm sao cô bé có thể né tránh bàn tay đó được chứ? Mắt thấy bàn tay đã gần đến mặt mình, cô bé không cảm được nước mắt nữa, cô bé cảm thấy số phận mình càng trở nên u ám, nhất là lưng anh trai cô sẽ cong thêm vì gánh nặng đó.

“Mau dừng tay! Thằng súc vật này!” Một tiếng gầm làm mọi người phải che tai lại, sau đó một bóng đen lóe lên, xuất hiện ở gần sạp hàng, bóng đen này là một người thanh niên tuổi tầm hai mươi, bằng sự tức giận tận cùng, tựa như thân thể hấn sẽ bị đốt trụi, người thanh niên cầm lấy cây kiếm sắc bén đâm tới bàn tay của Zynei hồng cứu lấy cô bé.

“Hừ!” Zynei hơi giật mình khi thấy cảnh tượng dị biến, hấn cảm thấy khí tức nguy hiểm từ thanh kiếm kia, vì thế, Zynei vội vàng thu bàn tay lại tránh đi mũi kiếm.

Người thanh niên thấy Zynei không cựa mạnh để đánh cô bé nữa, hấn thở dài một hơi, nhưng ngay tức khắc, hấn cảm nhận được ngực mình bị một thứ gì đó đánh vào, luồng sức mạnh đó làm cho hấn gãy mấy cây xương sườn, máu tươi tràn ra khoe miệng, một cảm giác đau đớn xuyên tới linh hồn, thân thể người thanh niên bay về phía sau mấy chục mét rồi đâm vào một sạp hàng khác mới dừng lại.

Zynei thu một chân của mình lại, rồi lạnh lùng liếc cô bé một cái, sau đó nhìn về phía người thanh niên đã ra tay tấn công mình.

Otis gật nảy cả mình lên, rồi hấn giận tím mặt quát to: “Lại có người không biết sống chết, dám tấn công Hộ Vệ của Quân Đoàn Gaia, tao phải trừng trị mày.”

Người thanh niên với khuôn mặt đau đớn, và liên tục ho khan ra máu tươi, vết thương ở lồng ngực thật nặng làm cậu mất đi gần sáu bảy phần lực chiến. So với một Hộ Vệ Zynei được đào tạo chuyên sâu, tài nguyên xài không hết, không chỉ vậy, Zynei còn có nguồn thu khác là hợp tác với Otis, làm tu vi hấn tăng lên như bay, nếu không tại sao Zynei lại có tu vi Nhị Dương trung kỳ được.

Cường giả Nhị Dương trung kỳ, có thể là một thành viên tinh anh của Quân Đoàn Gaia, thế nào lại đi làm một tên Hộ Vệ ở khu chợ?

Otis bước đến, khuôn mặt chính khí, khi tới gần người thanh niên, hấn liền đá ra một cước, không một chút lưu tình gì.

“Người dám...!” Có tiếng nộ quát vang lên, chỉ thấy một người nhanh chóng chạy đến, tốc độ kinh khủng, nháy mắt mà thôi, hấn liền đứng bên cạnh người thanh niên bị thương rồi đánh ra một quyền thẳng đến Otis.

Bành!!

Một âm thanh vọng ra, kèm theo đó là tiếng xương cốt gãy vỡ, mọi người không khỏi nhìn lại, lúc này thì Otis với khuôn mặt thống khổ, một chân của hấn bị đánh đến cong đi và gãy cả xương, máu tươi chảy ra, còn thân thể hấn thì lộn nhào vài vòng rồi chà sát mặt đất đến chân của Zynei.

Zynei có vẻ ngoài ý muốn, hấn chỉ muốn trừng phạt một nhóc con mà thôi, lại xảy ra nhiều chuyện như thế, tại sao lũ người này không biết sống chết đến nỗi dám phản kháng hấn chứ?

“Người là ai?” Zynei nhìn người vừa cứu người thanh niên bị thương.

Cơ thể người đó cao lớn, khoảng chừng hai mét, có nước da màu đồng, cơ bắp vạm vỡ không khác gì một con mãnh hổ, cái khí chất của người đó phát ra làm mọi người không dám đến gần hấn chút nào, đây quả thật là một người đàn ông tràn đầy sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quang Minh Giáo Đình tại Tu Chân Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.